LIVIU PLEŞCA

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat

ediția a treia finala, revăzută şi adăugită

AHNU Publishing SRL
Bucureşti, 2010

ISBN 978-606-92147-2-5
Toate drepturile rezervate.

http://www.ahnupublishing.info/
http://ahnupublishing.blogspot.com/
http://www.scribd.com/ahnupublishing
http://ahnupublishing.wordpress.com/
http://issossproject.wordpress.com/
e-mail: ahnupublishing@gmail.com

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat

CUPRINS

Cuprins 3
Introducere 5
Sistemul cunoaşterii lui PL. Scurt rezumat.....7

PSIHOLOGIE APLICATĂ PENTRU NIVELUL MEDIU

Capitolul 1
Flexibilitatea în relații.....36

Capitolul 2
Sentimentul personalității şi relațiile familiale autoritare.....44

Capitolul 3
Resentimentul social şi familial……..55

Capitolul 4
Nevoile de putere. Secretele piramidei lui A. Maslow ….. ……64

Capitolul 5
Despre sentimentul stimei de sine.....69

Capitolul 6
Credibilitatea mesajelor……....72

Capitolul 7
Din comunicarea timizilor……75

Capitolul 8
Despre inteligenta. Diferența dintre reacție şi răspuns.....……. …….....78

PSIHOLOGIE APLICATĂ PENTRU NIVELUL AVANSAT

Capitolul 9
Comportamentul economic al Eului infantil. Profilul individului degenerat…….. …….....85

Capitolul 10
Tehnici de manipulare. Sensuri ale suferinței.....153

Capitolul 11
Imaginatio vera, rugăciunea şi îndeplinirea dorințelor.....191

Capitolul 12
Moartea Eului şi renaşterea în spirit ca tehnologie a sacrului……..…….. ……241

Lista informațiilor din carte…….....262
Referințele capitolelor 267
Bibliografie.....
Lista pionierilor din ştiințe……..271

INTRODUCERE

Materialul pe care urmează să–l citeşti a luat naştere în urma unui efort complex de înțelegere şi simțire a unor procese psihice relevante pentru devenirea ta în viață.

Nevoia prezentării clare şi pe înțelesul oricui a unor procese psihice existente la majoritatea oamenilor am înțeles–o citind grele şi aride cărți de psihologie. Procese psihice pe care oricine poate să le înțeleagă stau asfixiate de termeni savanți, exprimări greoaie, lipsă de unitate şi claritate. A trebuit să filtrez prin suflet tot ceea ce am trăit şi adunat ani întregi din experiențe personale, altele trăite ca spectator, idei împrăştiate prin mai multe lucrări, articole, intuiții şi lungi discuții pentru ca apoi să scriu la nivelul de cunoaştere al omului simplu, care are nevoie să înțeleagă de ce s–a intâmplat aşa şi nu altfel.

Toate capitolele respiră aerul unui stil personalizat: clar, concis, concentrat, simplu, la nivelul de înțelegere a oricui. Fiecare frază scrisă este rezultatul unui laborios proces de simțire, culegere, prelucrare, eliminare, simplificare, clarificare, adăugire şi expunere a sute de idei aruncate în mii de pagini de carte şi experiențe cotidiene.

Cu toate că eu personal realizez impactul deosebit al informațiilor prezentate asupra vieții de zi cu zi, după ce am recitit textul am înțeles că doar din citit nu se poate. Numai după ce treci printr–o experiență de viață poți da valoare unei informații pe care poate ai ştiut–o şi înainte, dar pe care ai desconsiderat–o. Din păcate pentru unii cititori, cele mai importante informații din carte sunt valabile numai prin prisma şi numai pentru a susține procesul schimbării tale personale. Această carte este de psihologie aplicată şi nu teoretică. Deci citind paginile cărții vei găsi multe provocări pentru schimbare, vei descoperi multe din limitele şi ideile greşite care te guvernează. Vei găsi în carte multe informații pe care le cunoşteai deja din experiența de viață, informații pe care le intuiai deja, informații pe care nu le cunoşteai şi informații pe care de–abia vei avea puterea să le citeşti.

Nu te lăsa păcălit. Această carte nu este despre ceilalți, despre alții, despre viețile altor oameni. Această carte este despre tine însuți, despre credințele, viața şi lupta ta. Informațiile prezentate în această carte vor rămâne nefolosite şi neînțelese atâta timp cât nu te raportezi direct şi personal la ele. Psihologia despre viețile altor oameni place ne deosebit, nu şi psihologia despre noi înşine. Cu toate acestea, până când nu începem acest demers cu noi înşine, nu vom avea succes să înțelegem psihologia celorlalți.

În acest sens cartea este practic o călătorie în interiorul tău, spre profunzimile ființei tale. Te vei cunoaşte mult mai bine şi vei înțelege mai bine lumea în care trăieşti ajutat de câțiva dintre cei mai mari psihologi şi practicieni. Pentru tine am adus în paginile acestei cărți idei şi autori fundamentali pentru devenirea ta în viață. Dacă vei avea răbdarea şi curiozitatea de a citi cu atenție această carte, te voi duce cu mintea şi sufletul în locuri deosebite care nici nu–ți imaginai că există.

În paginile acestei cărți vei învăța de la Karen Horney despre flexibilitatea în atitudine, te vei familiariza cu conceptele de voință de putere/supunere şi sentimentul personalității ale lui Friederich Nietzsche şi Wilhelm Stekel, de la Friederich Nietzsche şi Max Scheler vei învăța despre resentiment, de la Abraham Maslow vei învăța celebra piramidă a trebuințelor, William Stern şi Lewis Terman îți vor arăta cum se calculează coeficientul de inteligență intelectuală, de la Albert Ellis şi Aaron Beck vei afla de ce este utilă terapia cognitivă şi cum trebuie să treci de la viața prin reacții la viața trăită prin răspunsuri, vei afla câteva dintre principiile de bază în manipularea socială, Rupert Sheldrake îți va spune ce sunt câmpurile morfice şi cum „cauzalitatea formatoare" infirmă reîncarnarea ca soluție a Vieții, de la Viktor Frankl vei înțelege că adevărata ta libertate este dincolo de Eu (în interiorul identității Eului fiind o falsă libertate), vei lua la cunoştință avertismentele lui John Welwood şi modul cum o întregă generație de americani şi–a pierdut

drumul spre Ființă „ajutată“ de concepte religioase importate din Asia, Ken Wilber îți va spune despre granițele Eului pe care trebuie să le depășești pentru a ajunge la Sine, în treacăt vei citi despre imaginația activă a lui CG Jung și câteva din ideile lui Stanislav Grof.

Nu în ultimul rând cartea conține contribuții personale ale autorului.

Vei citi capitole de informații și idei de maximă importanță în ceea ce privește comportamentul managerilor cu Eului infantil nativ și al managerilor infantilizați în mediul organizațiilor economice, pornind de la indiciile lăsate de CG Jung din vechi secrete alchimice vei putea înțelege procedura completă de împlinire a dorințelor prin „imaginatio vera“, cum poate fi rezidită Creația și care este secretul rugăciunii, îți voi detalia cum funcționează manipularea prin suferință aplicată de formele de inteligență pură din planul astral pentru a–ți captura sufletul încă din timpul vieții. Sunt prezentate și idei de importanță medie despre credibilitatea mesajelor, importanța inteligenței sistemice, comunicarea timizilor sau sentimentul stimei de sine.

Într–adevăr, faptul că m–am străduit să scriu un text psihologic folosind limbajul cotidian poate a făcut textul uşor de înțeles şi clar. Dar această uşurință a cititului se poate transforma într–un inamic al maximei valorizări a informațiilor prin neatenție şi superficialitate.

Nu prelua automat informațiile prezentate, este posibil ca în text să existe erori de informare sau judecată. Timpul ne va spune dacă am avut sau nu dreptate. Citeşte textul critic, pune–ți întrebări, caută surse şi gândeşte ori de câte ori o informație sau evaluare intră în contradicție cu ceea ce ştii sau crezi.

Nu te lăsa păcălit de limitele cantitative ale capitolelor. Citeşte fiecare frază atent, la cuvânt, deoarece pe lângă informațiile de psihologie aplicată prezentate explicit sute de nuanțe camuflate aşteaptă să fie descoperite. Vei vedea, pe măsură ce parcurgi materialul, că propria devenire depinde în mare măsură de tine însuți, că îți alegi singur nivelul de dificultate al jocului vieții în care te lansezi, că în mare măsură, în funcție de aşteptările pe care le ai în viață, tu ai libertatea de a alege daca vei fi fericit ori nu. Şi vei descoperi cât de puternic eşti de fapt, asupra propriei vieți, dar şi a altora, folosind informațiile psihologice prezentate în această carte.

Exceptând condiționărilor sistemice care acționează neştiut şi uneori prea puternic asupra cadrului vieții tale, eşti singurul responsabil de rezultatele obținute în urma deciziilor pe care le–ai luat în folosirea informațiilor prezentate în această carte, deoarece tu eşti acela în măsură să alegi în ce scopuri vei folosi informația. Am făcut această precizare deoarece la finalul acestei cărți vei fi posesorul unei cunoaşteri care te va face mai puternic decât ai fost vreodată şi va ține doar de propria ta conştiință dacă această putere va fi folosită în sens pozitiv sau negativ. Nu uita însă că Viața nu rămâne niciodată datoare.

Bucureşti,
octombrie 2012

PLESCA LIVIU

Sistemul cunoasterii. Scurt rezumat.

1. Eul infantil in economie si procesul de infantilizare. Profilul individului degenerat.

2. Universul Potential Informational.

3. Imaginatio vera.

4. Rugaciunea si programarea UPI.

5. Manipularea prin suferinta sistemica. Falsa suferinta. Falsa mantuire. Falsul dumnezeu din planul astral.

6. Reincarnarea.

7. Libertatea.

---

1. Eul infantil in economie si procesul de infantilizare. Profilul individului degenerat

In capitolul 9 al cartii va propun un aspect important de cunoastere, din zona psihologiei organizationale, care a luat nastere in urma a zece ani de studiu al fenomenului de infantilizare si degenerare al firmelor si organizatiilor economice care actioneaza intr-un sistem economic de tip capitalist.

In acest capitol descriu ce inseamna un individ cu Eu infantil si care este efectul „muncii“ acestuia in cadrul unei organizatii economice. Explic cum are loc procesul inevitabil de infantilizare si degenerare psihologica a indivizilor care muncesc in organizatiile corporatiste capitaliste. De asemenea identific si descriu exact modul in care reteaua indivizilor cu Eu infantil a distrus din interior entitatile economice si cum per ansamblu, coroborat cu alte masuri financiar-bancare, acesti indivizi au dus la prabusirea din interior a economiilor nationale din blocul ex-comunist.

Cunoasterea despre degenerare si actiunea indivizilor cu Eu infantil in cadrul organizatiilor economice capitaliste este complementara cunoasterii despre degeneratii sistemului birocratic statal descris de psihologul rus Gregory Klimov. Acesta vede in degenerarea indivizilor si a familiilor o masura inscrisa in cadrul naturalismului, ca un efort al naturii sau o masura a lui Dumnezeu de a elimina treptat, prin degenerare, indivizii si familiile care au pierdut legatura cu credinta si incalca legile divine.

Fara a contesta interpretarea data de Klimov aparitiei existentei indivizilor degenerati, eu arat ca de fapt acesti indivizi degenerati sunt identificati si folositi la maxim de organizatiile tip „intelligence” pentru distrugerea economica si biologica din interior a unui stat inamic. Eforturile oculte de promovare a indivizilor degenerati sunt o masura activa de distrugere din interior a unui stat, un arsenal de razboi economic si biologic total care se aplica statelor tinta. Indivizii cu Eu infantil se inscriu perfect in profilul individului degenerat, folosit pentru a ingenunchia economic din interior un stat si in special de a-i distruge potentialul uman biologic si profesional. .

La final de capitol fac si o descriere amanuntita a profilului indivizilor degenerati, pe care fiecare om in plan personal si fiecare stat in plan general trebuie sa-i identifice si sa ia fata de ei masuri speciale de protectie si aparare.

Indivizii cu Eu infantil pot fi fara probleme inregistrati in in tipologia generala a indivizilor degenerati descrisa de psihologul Gregory Klimov, dar eu interpretez diferit rolul si functia lor in cadrul societatii umane. Actiunea coordonata a acestor indivizi degenerati este o adevarata coloana a V-a a Raului pe pamant, total nestiuti, necunoscuti, care-si primesc indicatiile direct din planul astral, lipsiti de constienta de sine dar cu o inteligenta sistemica deosebita de a provoca celorlalti oameni suferinte sistemice si mistificarea constiintei la nivel de masa. Denumesc coordonarea acestor indivizi degenerati cu Eu infantil ca fiind „armata privata a Raului pe pamant“, termenul de „degenerati“ fiind folosit sinonim cu cel de „demonizati“.

Surprinzator este faptul ca indivizii degenerati au o inteligenta intelectuala normala-medie si o inteligenta emotionala care lipseste cu desavarsire, dar sunt genii in ceea ce priveste inteligenta sistemica-organizationala. Scopurile lor finale sunt manipularea spirituala in masa, crearea unei false credinte in realitatea spiritual a planului astral. Ei creeaza celor din jur suferinte emotionale si psihice continui, care induc victimei mistificarea constiintei si alterarea perceptiei realitatilor materiale si spirituale.

Este un alt adevar crud si o alta iluzie spulberata. Asa cum Klimov descrie ca la nivelele de conducere ale Partidului Comunist si ale KGB ajungeau indivizi degenerati care distrugeau vietile subordonatilor si ale cetatenilor sovietici, la fel descriu cum indivizii degenerati cu Eu infantil ajung de obicei in posturi de conducere in cadrul firmelor capitaliste si distrug vietile subordonatilor. Este revoltator si trist in acelasi timp sa afli ca rostul si menirea organizatiilor economice este cu totul altul decat se spune in tratate, teorie si carti. Rolul si rostul organizatiilor economice capitaliste este in primul rand de a da ocazia indivizilor degenerati din societate sa aiba o platforma de avansare si sa ofere parghiile necesare pentru a putea controla si dirija masa oamenilor obisnuiti. In al doilea rand rostul lor este de a macina indivizii obisnuiti intr-un sistem care sa le aplice intr-un mod justificat suferinte emotionale, sa le produca mistificarea constiintei si sa-i determine sa creada in falsuri prezentate drept adevaruri economice, spirituale, etc. Scopul final este obtinerea mistificarii constiintei spirituale, determinarea individului sa fie facut sa creada intr-un fals adevar spiritual, intr-o falsa mantuire, intr-un fals dumnezeu, intr-un fals plan spiritual. Ceea ce inseamna ratarea mantuirii sufletului sau. Poate parea exagerat, dar dupa o viata traita intr-o organizatie economica capitalista, aici se ajunge, la atata se rezuma totul, exceptand evident viata traita pe datorie si datoriile imposibil de rambursat. La faptul ca ai un sistem psihic slab, macinat de suferinte emotionale si nedreptati justificate sub pretextul „productivitatii/profitului“, cu o constiinta mistificata, dispus la asimilarea fara repere critice a oricarui adevar organizational sau spiritual.

Iata pentru ce generatii dupa generatii invata, termina liceul, dau admitere la facultati si cu mari sacrificii termina studiile. Milioane de copii si tineri isi sacrifica adolescenta si tineretea pentru a ajunge mai tarziu „acolo“, intr-o organizatie, statala sau privata capitalista. Milioane de copii accepta sa-si sacrifice pana la 20 ani din viata invatand, bazandu–se pe promisiunile adultilor si pe povestile spuse de oamenii in costum. Dar ceea ce nu stiu acesti copii este ca oamenii in costum si masina scumpa i-au vandut deja. Le-au vandut vietile, viitorul, munca depusa. Din momentul in care au pus piciorul in organizatie au fost deja vanduti, exact ca vitele in targ, exact ca sclavii pe plantatie. Ucigator este faptul ca individul nici nu realizeaza ca managerul, organizatia, actionarul l-a vandut deja. I-a vandut viata, munca, efortul, visul profesional, visul familial, casa la care viseaza, masina pe ca o doreste, etc. Asta copiii nostri nu stiu. Ca la nivelele de conducere ale tuturor organizatiilor, fie ele statale sau private sunt indivizi degenerati,

oameni vanduti, care la randul lor vand vietile, cariera si truda celor pe care-i conduc.

Vindem copiilor iluzii, asa cum si pe noi ne-au vandut altii, la randul nostru. Perpetuam iluzia si vindem copiilor nostri iluzia unei vieti in care notiunea de serviciu intr-o organizatie inseamna ceva bun, bani si implinire materiala si spirituala. Fals. Pentru ca dupa o viata de om de invatare si disciplinare, sa ajunga „angajati“ sau „manageri“, diverse roluri in marea partitura a distrugerii rezistentei psihice a individului si mistificarea constiintei lui. Unii dintre noi adultii au o scuza, nu au inteles niciodata ce inseamna o organizatie, cred in continuare in povestile cu profituri, eficienta, productivitate, etc. Oameni fericiti. Dar ce facem restul celor care intelegem ca foarte multe organizatii au si un scop ascuns perfid si diabolic, un scop final spiritual? Ca inseamna de fapt macinarea individului intr-un malaxor al suferintei, in urma caruia sa rezulte un individ cu creierul spalat de un adevar gandit de altii, un idiot util perfect care si-a insusit bine adevarul care i-a fost servit. Indobitocire prin suferinta, manipulare prin stress, mistificarea constiintei, spalarea creierului cu un adevar organizational dinainte pregatit.

Nu este de mirare ca lumea a aflat ce inseamna de fapt o organizatie economica capitalista si ca departamentele de HR ale acestor organizatii au mari probleme in a angaja si a retine indivizii inteligenti sau pe cei care au instincte puternice de conservare. Tinerii intuiesc ca dincolo de zambete si formulare, dincolo de costume si sedii frumoase, este ceva foarte foarte periculos pentru constiinta si integritatea lor psihica. Este un intreg sistem gandit si planificat pentru a-ti servi cu picatura suferinta psihica, pentru a te epuiza psihic, a-ti stoarce resursele de vitalitate, a te aduce la nivelul de leguma amorfa, toate justificate de o mentalitate capitalista pe care trebuie sa o asimilezi, astel incat sa fii suficient de rupt de realitate, apt si pregatit sa-ti mistifici constiinta si sa primesti ca adevar toate falsurile organizationale posibile. Slabirea psihicului, stress, oboseala mentala, pierderea vitalitatii, mistificarea constiintei odata realizata, inceputul sfarsitului este aproape. Omul ajunge sa creada in falsuri organizationale, apoi in falsuri spirituale. Ne „mantuim“ in ceea ce credem. In final individul indoctrinat de falsul adevar spiritual isi pierde sufletul in lumea astrala, in falsa lume spirituala, unde el credea ca trebuia sa ajunga. Iar odata ajuns in astral nu mai exista cale de scapare, pentru vecie, deoarece astralul este moartea sufletului, dizolvarea sufletului, reprogramarea sufletului, reancarnarea, suferinta perpetua, nefiinta.

Si de unde a inceput totul? De ce si-a pierdut individul sufletul si nu s-a mantuit? De la CV-ul trimis la marea organizatie? De la cei 20 ani de suferinte emotionale, stress, oboseala, tensiune, deadline-uri, manageri degenerati, infantili, profit, eficienta, credite, banca, asigurari, ruperea de realitate, etc, etc, apoi credinta in falsul dumnezeu si in falsul plan spiritual?

Puteti accepta faptul ca pentru asta se joaca toata comedia comunisto-capitalista?

2. Universul Potential Informational (UPI) – modelul rational al Duhului Sfant?

Ce este UPI

UPI este un concept fundamental in cunoasterea mea si desemneaza o dimensiune de natura spirituala, formata din energie si informatie, superioara si coordonatoare a dimensiunii universului materiei in care traim. Energia acestei dimensiuni este de aceeasi natura cu energia sufletului. Este un camp care nu are in sine si prin sine elementul de intentie, nu are in sine intentionalitate. Dar in esenta sa este purtatorul intentiilor lui Dumnezeu si ale oamenilor, face ca aceste intentii sa ajunga apoi ca efect in realitatea cotidiana a planului lumii noastre.

In sine este un camp neutru, care nu cunoaste deosebirea dintre Bine si Rau, nu are constiinta de sine si nu are valente pozitive sau negative. Cum omul poate programa UPI sa-i implineasca dorintele, fie ele utile sau paguboase, intelepciunea populara ne spune: „ai grija ce-ti doresti, ca ti se poate indeplini !“. Chiar fara sa vrei constient, poti programa UPI sa-ti implineasca o dorinta care de fapt nu este spre binele tau. UPI insa nu stie acest lucru, el doar iti implineste dorintele.

Deci UPI poate fi si este „programat“ cu intentie, poate indeplini vointa celui care stie cum sa „programeze“ UPI. In conceptia mea sunt necesare cateva conditii pentru a putea programa UPI. Aceste conditii sunt cele descrise de teologia ortodoxa si care sunt impuse pentru a ne purifica sufletele, pentru a ne ridica vibratia energetica a sufletului. Conditiile pentru a intra in rezonanta cu UPI si a ne ridica frecventa energetica a sufletului sunt eliberarea de patimi, vicii, controlul gandurilor, infranarea, focalizarea mintii, tacerea verbala si tacerea gandurilor, acumularea energiei sexuale prin abstinenta, etc.

Daca aceste conditii sunt indeplinite, energia sufletului purificat intra in rezonanta cu energia UPI si poate avea loc transferul de intentie si vointa asupra UPI, care poate fi „insamantat“ cu vointa si intentia omului.

Aceste conditii de puritate a energiei sufletesti fac ca UPI sa nu poata fi programat si nu poate indeplini decat intentiile/vointa lui Dumnezeu si a oamenilor. Exista insa si o mica posibilitate ca si alte fiinte precum formele de viata anorganice din planul astral, care captureaza energia sufletelor oamenilor decedati, sa fi ajuns cumva sa programeze UPI. Aceasta idee este mai larg analizata in carte.

In mod fundamental, UPI este atributul de exercitare a puterii de catre Dumnezeu in Multivers, instrumentul prin care Dumnezeu isi impune vointa Sa. Oamenii insa au si ei aceasta putere, deoarece initial statutul lor ontologic era de energii nezidite/lumina necreata care existau in cadrul UPI. Energia UPI este de aceeasi natura cu energia sufletului uman, de aceea oamenii pot avea acces la UPI.

Din ce este format UPI? Continutul UPI este reprezentat de un numar infinit de „potentiale informationale“,

noduri de energie tip suflet si informatie tip intentie, adica un fel de potentiale spirituale programabile, care isi pot executa programul, cu consecinte directe in planul Universului lumii materiale si in intregul Multivers, in toate dimensiunile care compun Creatia. Aceste „potentiale informationale“ au nivele de putere si vibratie diferite, in functie de puterea programului care se poate executa asupra lumiii materiei.

Pentru a putea programa un potential informational liber, in functie de puterea potentialului informational, un om trebuie sa aiba o energie sufleteasca corespunzatoare vibratiei potentialului, sa aiba o intentie si focalizare mentala puternice, o dorinta puternica. Energia sufleteasca se poate ridica rapid prin ajunare si post negru, rugaciune, tacere verbala, abstinenta sexuala. Toate „potentialele informationale“ din UPI sunt create de Dumnezeu, unele sunt deja programate prin intentie divina, altele sunt lasate libere, neprogramate. In virtutea libertatii divine lasate oamenilor, aceste potentiale informationale neprogramate sunt oferite oamenilor sa le programeze ei insisi cu intentia lor. Unele potentiale neprogramate sunt foarte puternice, altele sunt simple si uzuale.

Concret in cadrul UPI intentia divina sau a oamenilor se concretizeaza in programarea prin intentie a numitelor „potentiale informationale“,. Executia unui program spiritual de tipul unui „potential informational“ duce in universul lumii materiei in care traim la aparitia unor evenimente, situatii, la

fenomenele cotidiene care compun realitatea noastra zilnica. Tipurile de evenimente cate se pot planifica in UPI tin de varietatea aspectelor posibile intr-o realitate/univers dat.

***Informatie**: Crearea potentialelor informationale in cadrul UPI este un atribut divin. Faptul ca oamenii au puterea divina de a programa un „potential informational" din UPI inseamna ca energia sufletului uman este de aceeasi natura cu energia UPI (Duhului Sfant) si intr-un trecut energia sufletului uman era perfect integrata in campul Duhului Sfant. Din cate cunoastem, in acest univers material, nu exista nici o alta fiinta organica sau anorganica care sa aiba acest drept divin, deoarece aceste fiinte nu au energia sufletului si nu au facut candva parte din campul initial perfect al UPI.*

Se pune intrebarea: cine concret poate programa UPI, cine poate programa in UPI „potentialele informationale" dorite, cine isi poate „insamanta" acolo propria intentie?

In carte descriu natura acestui UPI si modurile concrete de relationare-influentare cu el si ofer si o explicatie despre cauzele si modul in care UPI a ajuns sa fie infectat cu intentie si potentiale informationale programate negativ .

Este important de tinut minte ca UPI contine „potentialele informationale" deja programate cu intentia lui Dumnezeu si „potentialele informationale in alb", tot create de Dumnezeu dar neprogramate, gata pregatite sa fie programate cu intentia oamenilor si posibil ale altor tipuri de fiinte din Multivers care contin energia numita suflet. Ca sa programezi UPI cu intentia ta ai nevoie de suflet, pe care il au doar Dumnezeu, oamenii si eventual alte fiinte organice. Din cate cunoastem, speciile de fiinte anorganice din Multivers nu dispun de energia numita suflet, nu au existat la inceputuri in cadrul UPI sub forma energiilor nezidite.

***Informatie**: Pentru a avea energia numita suflet, orice fiinta organica trebuie sa fi existat la inceputul creatiei sub forma „energiei nezidite", chiar in cadrul UPI. Pentru a avea suflet, aceste fiinte trebuie sa fi facut parte candva din gama energiilor necreate existente initial in UPI.*

La nivelul stiintei noastre actuale, doar fiintele umane din acest univers au fost candva „energii nezidite" in cadrul UPI si deci doar oamenii pot (pe langa Dumnezeu) sa programeze UPI. Se cunoaste faptul ca in Multivers exista nenumarate forme de specii anorganice, de tip pradator, care nu au energia numita suflet, ci sunt constituite doar dintr-o energie inferioara, numita de noi „psihica". Energia psihica nu are atribut de energie sufleteasca, nu poate ajunge la UPI, nu poate intra in rezonanta cu UPI, nu poate programa UPI. Energia psihica este specifica fiintelor anorganice din dimensiunile inferioare ale Creatiei.

***Informatie**: Energia fiintelor anorganice din Multivers este strict de de natura psihica, de calitate inferioara energiei sufletesti. Energia psihica este doar o parte din energia sufleteasca. Energia psihica specifica fiintelor anorganice din Universuri diferite de al nostru nu poate ajunge la rezonanta cu energia sufleteasca a UPI si nu poate crea in mod direct in UPI „potentiale informationale".*

Nu este deci de mirare ca toate fiintele anorganice de tip pradator din Multivers au luat oamenii in vizor ca tinte si surse de energie si urmaresc stoarcerea oamenilor de energia suflet si capturarea acestei energii la moartea trupului uman. Iata de ce oamenii cunosc: mania, cearta, ura, pizma, invidia, rautatea, excesele alimentare si sexuale, etc., etc., etc., toata aceste vicii si pacate nefiind decat forme de stoarcere a fiintelor umane de energia sufleteasca de care dispun.

Deci multe specii de fiinte anorganice au reusit sa captureze si sa aiba stocuri importante de energia numita suflet.

Se pune intrebarea : au reusit aceste fiinte anorganice sa foloseasca aceasta energie sufleteasca capturata pentru a ajunge la UPI si programa UPI?

Raspunsul dat de mine la aceasta intrebare este ca desi au capturat multa energie sufleteasca, fiintele anorganice tip pradator (adica demonii din religii) nu pot programa in mod direct UPI, nu au acces direct la UPI. Sau daca totusi reusesc cumva acest lucru datorita folosirii energiei sufletelor oamenilor decedati, atunci fiintele anorganice vor programa in UPI doar „potentiale informationale in alb“ de vibratie si valoare joasa, cu impact mic asupra desfasurarii vietii oamenilor.

Acest lucru este deoarece calitate si vibratia acestei energii capturate este de nivel redus din cauza „pacatelor“ facute de acel suflet, este de vibratie joasa si nu poate intra in rezonanta directa cu energia unor potentiale informationale de vibratie si putere mare.

In plus programarea UPI este un atribut divin, este modul pin care Dumnezeu Insusi coordoneaza direct, personal si imediat, fara nici un fel de intermediari (ingeri, arhangheli, etc) orice aspect din Creatia Sa.

Deci este deschisa discutia daca fiintele anorganice din planul astral pot sau nu sa programeze direct potentiale informationale din UPI. Dar este o certitudine ca fiintele anorganice pot programa cumva UPI in mod INDIRECT, folosindu-se de oamenii in viata si de puterea lor sufleteasca.

Pentru a ajunge la UPI fiintele anorganice tip pradator fac insa altceva, o smecherie. Din energia sufleteasca capturata de la milioane de oameni, creeaza asa numitele „programe pe suflet“ si „forme gand“, pachete de energie-suflet deja programata cu intentie, care contin false dorinte, dorinte induse, adica contin dorintele fiintelor anorganice. Aceste „programe pe suflet“ sunt apoi introduse in sufletul oamenilor care au sistemul energetic slabit prin suferinte psihice/emotionale, stress si oboseala sau in sufletul oamenilor care si-au deschis singuri energetic chakra coroanei se roaga si venereaza falsul dumnezeu psihic din planul astral.

De retinut deci ca poarta de intrare a programelor sufletesti negative in sufletul omului este prin chakra coroanei. Rugaciunile mentale si venerarea falsului dumnezeu din planul astral este metoda principala de deschidere „din interior“ de catre omul inselat a chakrei coroanei (chakra nr. 7 din crestetul capului). Urmarea acestei deschderi energetice este ca „programele pe suflet“ pregatite in planul astral de fiintele anorganice ajung in sufletul omului, unde se vor activa pentru a fi implinite. Omul tinta infectat cu „programe pe suflet“ va incepe inconstient sa-si doreasca anumite lucruri sau situatii, iar energia sufletului sau va fi pusa in miscare pentru asta. Evident omul infectat nu stie ca dorinta pe care o are nu

este a lui, ci i-a fost plantata in suflet de fiintele anorganice tip pradator. Asa se face ca omul nostru incepe sa se roage, doreasca, lupte si spere implinirea unor dorinte care evident nu-i sunt in interesul sau. Este incredibil, dar sunt milioane de oameni care se roaga lui Dumnezeu sa le implineasca dorintele, care nu sunt de fapt dorintele lor, ci le-au fost de fapt implantate in suflet/inconstient de demonii din astral.

Urmarea este ca in UPI oamenii ajung sa programeze „potentialele informationale in alb negative“, care pot fi numite negative, deoarece vor avea consecinte negative din punct de vedere material sau spiritual. „Potentialele informationale in alb“ programate cu intentie de oamenii infectati cu „programe pe suflet“ pot viza atat propria persoana, cat si alte persoane. Daca UPI nu ar fi in principal programat cu intentia lui Dumnezeu, ar fi de jale pentru milioane de oameni care creaza in UPI potentiale informationale cu efect negativ.

Asa apar castigurile sau pierderi de bani, accidente, rezultate ale unor concursuri, evolutii economice sau sociale, contracte economice, nasteri sau decese, divorturi sau casatorii, tranzactii imobiliare, rezultatele razboaielor, toate dorintele oamenilor, fie ele pozitive sau negative sunt mai intai create in UPI sub forma „potentialelor informationale”.

Aceste potentiale informationale pot fi de doua feluri: divine si umane. Cele umane pot fi autentice sau false, insuflate de demonii care controleaza sau influenteaza un om.

A. Numesc **„potential informational divin deja programat“ (PIP)** intentia implantata de Dumnezeu in UPI de implinire a unei realizari in viata omului. Aceste potentiale informationale divine vor fi resimtite de om sub forma unor dorinte, impulsuri, tendinte, aspiratii, dor de a face ceva ce sufletul sau ii cere. Deci exista o relatie directa si clara dintre dorintele profunde ale omului si poentialele divine create de Dumnezeu in UPI. Potentialele informationale deja programate de Dumnezeu vor corespunde unor dorinte fundamentale a sufletului omului, adevarate, dorinte proprii si nu transmise sau sugestionate din exterior.

Deci de obicei aceste dorinte fundamentale ale sufletului, ceea ce-si doreste omul sa faca in viata este in legatura directa cu „potentialele informationale“ CREATE SI DEJA PROGRATATE in UPI de Dumnezeu, ca ajutor si ghid in viata, pentru ca omul sa-si implineasca menirea sa: mantuirea sufletului, redevenirea la starea de „energie nezidita“. Deci Dumnezeu creaza in UPI pentru individul X „potentiale informationale Y“, le si programeaza cu intentia Sa, si ca urmare individul X va avea in sufletul lui dorintele Y, adica va avea in suflet menirea si aspiratia sa implineasca „potentialele informationale Y“ create de Dumnezeu.

Cand un om doreste constient si voluntar sa-si implineasca o dorinta a sufletului, acest lucru nu inseamna decat faptul ca individul si-a „descoperit“ in sufletul sau „potentialele informationale“ sadite de Dumnezeu in UPI pentru el.

B. Numesc **„potential informational divin, dar neprogramat, in alb“ (PIA)** intentia implantata in UPI de implinire a unei dorinte a omului. Omul la nastere primeste si dreptul unor potentiale informationale in alb, adica potentiale de informatie cu putere de executie in dimensiunea noastra, dar pe care Dumnezeu nu le-a programat deja cu intentia sa. Prin actul libertatii umane, Dumnezeu lasa omului libertatea de a alege in voie sa programeze potentiale informationale create. Este dificil de spus cate PIA lasa Dumnezeu fiecarui om si ce putere au aceste PIA. Cu siguranta ca exista totusi o corelatie intre puterea unui PIA si vibratia sufletului omului. Fiecare PIA are o anumita vibratie spirituala si ca sa poti sa il programezi cu

intentia ta, energia sufletului tau trebuie sa intre in rezonanta cu frecventa PIA. Deci pentru a programa PIA puternice se va cere o energie sufleteasca puternica, pentru PIA uzuale UPI cere o vibratie sufleteasca joasa. Probabil ca un om obisnuit va putea sa programeze in viata sa mii de PIA uzuale si doar cateva PIA de vibratie ridicata. Pentru preoti si calugari situatia este inversa, datorita puterii energiei sufletului ei putand programa mii de PIA de importanta deosebita.

Ideea importanta este ca aceste potentiale informationale in alb exista si pot fi programate de om prin puterea intentiei si sufletului sau.

B1. La randul lor potentialele informationale programate de oameni pot fi programate cu intentie reala sau falsa. PIA programate cu intentie falsa corespund Eului omului, unor dorinte false, care nu sunt proprii omului, ci i-au fost transmisa prin chakra coroanei din planul astral, de fiintele anorganice tip pradator. Aceste „potentiale informationale in alb“, nu au corespondent intr-un potential initial divin creat de Dumnezeu si nu au suportul intentiei lui Dumnezeu. De aceea, pentru aceste intentii si aceste PIA programate cu intentie falsa nu vei avea sprijinul si ajutorul lui Dumnezeu.

„Potentialele informationale in alb“ programate de dorinte si intentii false corespund unor dorinte implantate in sufletul omului care este posedat de fiinte anorganice, care in limbajul cotidian se numesc orgoliu, manie, ura, razbunare, importanta, etc. Omul crede ca acestea sunt dorintele lui si lupta pentru implinirea lor si nu stie ca de fapt aceste dorinte si imbolduri i-au fost plantate in suflet de fiintele anorganice care ne controleaza vietile.

Efectele acestor dorinte ale Eului vor fi evident negative in viata celui care a programat UPI sa le implineasca. UPI nu stie ce ste bine sau rau pentru viata ta, el doar iti implineste dorintele. Ca dorinta ta este o falsa dorinta implantata tie in suflet/inconstient din astral de demoni, asta UPI nu stie si nu-l intereseaza. Este responsabilitatea ta sa ai grija ce-ti doresti si de ce vrei sa ai parte in viata. Din acest punct de vedere iti creezi realitatea pe care o doresti. Este cinic si infiorator, dar asta este realitatea: milioane de oameni muncim si ne rugam si luptam in viata sa implinim false dorinte, implantate in sufletul/inconstientul nostru de fiintele anorganice din planul astral. Luptam pentru dorinte false, care vizeaza tocmai sa ne facem singuri rau si in final sa nu ne mantuim, sa ne pierdem sufletele la momentul mortii, sa fim capturati de demonii din planul astral.

B2.Tot in cadrul „potentialelor informationale umane“ se inscriu programarea PIA cu intentie si implinirea dorintelor autentice dorite de oameni si nu sugestionate de fiintele anorganice.

Pentru aceste PIA programate cu intentie reala exista accept divin, sunt dorinte umane pe care Dumnezeu este de acord sa le implineasca, spre binele tau suprem: mantuirea sufletului si revenirea lui la stadiul initial de „energie nezidita“.

***Informatie**: se face precizarea si atentionarea ca in sufletul omului pot exista mai multe tipuri de intentie si dorinte, care corespund celor doua tipuri de potentiale informationale, divine si umane. Avem dorintele sufletului care corespund „potentialelor informationale divine“ create si deja programate de Dumnezeu in UPI si avem si dorintele noastre, care tin de libertate noastra de alegere care poate programa cu intentie umana diverse „potentiale informationale in alb“, adica potentiale create de Dumnezeu, dar neprogramate.*

Si putem avea si falsele dorinte, intentie pusa in sufletul nostru de fiintele anorganice prin intermediul „programelor pe suflet“ si „formelor gand“. Aceste forme-gand ne vor genera in inconstient false dorinte, pentru care ne vom lupta sa programam PIA cu intentie falsa.

Efectele cele mai befefice pentru viata individului si a celor din jurul sau evident ca vor avea dorintele care au in UPI corespondentul unor „potentiale informationale“ create si deja programate de Dumnezeu.

***Informatie**: Fiintele anorganice nu pot programa in mod direct UPI, desi captureaza mereu sufletele oamenilor decedati, deoarece energia sufletelor capturate este de vibratie joasa si nu poate intra in rezonanta cu UPI. Fiintele anorganice care captureaza energia sufletelor de la oameni pot programa UPI in mod indirect, folosindu-se de oameni ca purtatori de intentie. Folosind energia sufletelor capturate, fiintele anorganice (asa-numitii demoni din religii) creaza pachete de energie+intentie, denumite „programe pe suflet“ sau „forme-gand“. Apoi aceste pachete de energie virusata cu intentia fiintelor anorganice este plasata prin chakra coroanei in campul individului-tinta. In acest mod individul-tinta va incepe sa dezvolte dorinte, scopuri si idealuri, pe care doreste sa le implineasca, dar care nu sunt ale lui. Omul va incepe inconstient sa implineasca intentia/vointa fiintelor anorganice care si-au plasat intentia in campul lui. Odata virusat/infectat cu intentia fiintelor anorganice, individul este pierdut, deoarece dorintele ce i-au fost inoculate sunt spre pierzania si moarte lui. Omul infectat cu intentia demonilor va lupta, isi va purifica sufletul, se va ruga, va tine post negru, va pune slujbe la biserica, etc., si va intra in rezonanta cu UPI, va crea „potentiale informationale“ si va indeplini astfel dorinte care nu sunt ale lui si nu corespund binelui sau spiritual. Dorintele inoculate de fiintele anorganice si implinite duc inevitabil la suferinte, boala, distrugerea relatiilor, accidente, probleme si in final moarte si capturarea sufletului in planul astral.*

Oamenii pot fi (si conform atentionarilor expertilor sunt in masa si in mod constant) infectati cu intentie straina prin „programe pe suflet“ si „forme gand“ si de catre alti oameni care cunosc aceasta stiinta. Si in acest caz individul-tinta isi va schimba comportamentul, atitudinea, prceptia, gandirea, vointa, preferintele, inclinatiile personale si profesionale, dorintele, etc., in functie de vointa si intentia manipulatorului extern.

Relatia UPI-Duhul Sfant-suflet. UPI este Duhul Sfant?

Teoria despre UPI lansata de mine este o tentativa de a folosi concepte inteligibile mintii rationale pentru a explica notiunile de „lumina necreata“ sau „energie nezidita“, care stau la baza teologiei ortodoxe.

Intrebare este in ce masura modelul rational al UPI descris de mine reuseste sa explice corect notiunea de Duh Sfant, care este difuz si dificil explicata chiar si de teologie.

Mistica crestina considera vederea lui Dumnezeu ca fiind imposibila pentru fiintele umane, care insa pot vedea „lumina necreata“ sau a „energia nezidita” a Duhului Sfant. Acelasi punct de vedere il am si eu, care consider ca prin practica ascezei crestine un om poate „vedea“ de fapt „potentialele informationale“ ale UPI si atrag atentia acest lucru nu inseamna ca aceasta este o vedere a lui Dumnezeu.

UPI descris de mine ar parea sa corespunda foarte bine cu ceea ce limbajul teologic descrie ca este Duhul Sfant. Asa cum UPI este format din „potentiale informationale" a caror energie este de aceeasi natura cu energia sufletului uman, in teologie Duhul Sfant este de fapt „energia nezidita", „lumina necreata", energie de aceeasi natura cu sufletul uman.

In ceea ce priveste definirea sufletului, ajung prin teoria UPI la aceeasi conceptie cu cea descrisa de teologie. Deoarece are aceeasi natura cu UPI si candva a facut parte din UPI, sufletul poate programa „potentiale informationale" in UPI. Sufletul este deci in esenta sa „energie nezidita", „lumina necreata", „potential informational". Acesta este adevarata minune: fiecare om are in el o picatura din energia initiala de „lumina necreata" care forma la inceputuri Creatia.

Sufletul uman este o energie de o putere extraordinara in Univers si Creatie, avand deci capacitatea de a influenta orice aspect al lumii organice sau anorganice. Folosindu-si intentia, vointa, orice om isi poate folosi energia propriului sau suflet pentru a programa in UPI „potentiale informationale in alb" dorite. Sau folosind aceeasi intentie poate anihila, „potentiale informationale" programate cu intentia negativa a altor oameni controlati de fiintele anorganice din planul astral.

Mantuirea omului

Teologia crestina considera ca un om poate fi indumnezeit, sufletul lui poate fi readus la starea de puritate initiala, in acest moment el redevenind „lumina necreata". Sufletul omului cazut este in esenta sa „lumina necreata", dar prin caderea sa in planul lumii materiale puterile sale au fost mult diminuate. Daca omul va practica o forma de asceza spirituala recomandata de teologia ortodoxa (post alimentar si mental, rugaciune, tacere, priveghere - atentia asupra gandurilor, concentrarea pe minte si nu pe ratiune, conservarea energiei sexuale, etc), atunci sufletul omului va fi curatat de patimi si isi va reveni la stralucirea si puterea initiala.

Multi oameni cred ca mantuirea inseamna ajungerea sufletului in Rai sau in alta dimensiune superioara a Creatiei. Acest lucru este adevarat, dar doar in masura in care oamenii simpli au nevoie de o explicatie simpla a mantuirii. In realitate, conceptia autentica a teologilor indumnezeiti spune clar ca pentru a fi mantuit, un om trebuie sa se indumnezeiasca, sa redevina el insusi „energia necreata" care era initial. Un suflet mantuit inseamna purificarea lui pana la nivelul de a redeveni el insusi „lumina necreata".

Eu pun semnul de egalitate intre UPI si Duhul Sfant si intre „potential informational" si „energie nezidita".

Studiul UPI si a procesului de implinire a dorintelor l-au dus in final la studiul si reactualizarea unor practici spirituale precum rugaciunea si „imaginatio vera".

In legatura directa cu UPI apare si crearea Omului de catre Dumnezeu si rolul Omului in cadrul Creatiei. In aceasta zona de idei ma adresez aici omului rational, cu o educatie pozitivisto-stiintifico-atee, pentru acest tip de cititor explic si valorizez printr-o conceptie rationala traditia teologica ortodoxa.

Caderea adamica-schimbarea statutului ontologic al Universului-planul astral

La fel ca in teologie, din perspectiva UPI, Omul primordial era o fiinta spirituala cu mari puteri, de natura divina, care avea rolul de a intermedia prin UPI legatura dintre Dumnezeu si Creatie. Acest Om primordial facea el insusi parte din UPI, era in esenta „lumina necreata“. Adam si Eva erau de fapt „energii nezidite”, tipuri de energii nezidite ale Duhul Sfant (UPI).

La inceputurile cele de negandit, campul UPI era perfect constituit din energii nezidite, care controlau perfect toate dimensiunile, Multiversul. Insa apare o problema. Din cauze necunoscute, Creatia initiala, Multiversul se schimba, unele dimensiuni nu mai sunt racordate la UPI. Din necesitatea refacerii modelului initial perfect Dumnezeu creaza in cadrul UPI un tip special de energie, cu functie intermediara tip ambreiaj, care sa faca legatura intre Dumnezeu si dimensiunile pierdute. Aceasta energie nezidita, care are toate atributele Duhului Sfant, cu statut special, este denumita Eva. Concret „energia nezidita“ tip Eva din Duhul Sfant insemna existenta in cadrul Duhului Sfant a miliarde de „potentiale informationale“ special concepute, care ulterior prin activare sa se exprime/implineasca in dimensiunile pierdute. Pe langa noua energie nezidita tip Eva, in cadrul Duhului Sfant existau si energiile nezidite traditionale pentru buna functionare a Creatiei, care contineau la fel miliarde de miliarde de „potentiale informationale“, denumite Adam, sau Omul primordial de lumina.

Momentul in care Eva a „cazut” intr-una dintre dimensiunile Creatiei coincide cu momentul in care o forta straina a putut cumva ajunge la UPI si l-a infectat cu intentie negativa. Sau coincide cu momentul in care printr-o eroare interna de „programare” , „potentiale informationale” de tip Eva din cadrul UPI si-au executat programul in mod neautorizat, mai devreme decat era prevazut.

Activarea unui potential informational din UPI inseamna ca energia latenta potentiala de natura sufleteasca s-a activat, a suferit un proces de „devenire”, in urma caruia in dimensiunile Creatiei fie „apare” materia ca o forma de energie degenerata a energiei initiale, fie apar evenimente si fenomene din zona transformarii materiei, fie apar evenimente si situatii pentru fiintele organice si anorganice care populeaza aceste dimensiuni.

Consecinta activarii „potentialelor informationale” tip Eva din UPI a fost ca „energia nezidita“ primordiala a devenit manifesta, iar in Universul nostru material care exista deja la acel moment au intervenit schimbari majore, cu consecintele cunoscute observate si descrise de fizica cuantica. Aceste schimbari vizeaza atat aparitia materiei care sustine viata si lumina, dar si schimbarea sensului ontologic al formelor de viata organice si anorganice care traiau aici.

O prima consecinta a activarii „potentialelor informationale“ tip Eva din UPI a fost si activarea prematura a „potentialelor informationale“ tip Adam, adica „caderea” Omului primordial de lumina (energie potentiala), care s-a trezit om de carne in trupul unei fiinte animalice din dimensiunea a treia (mai precis este vorba de specia reptilelor saurian).

Caderea Adamica este de fapt povestea activarii neautorizate a „potentialelor informationale” tip Eva continute de UPI si devenirea „energiilor nezidite” tip Eva si tip Adam in fiinte sufletesti si materie din dimensiunea a treia a planului lumii materiale.

***Informatie**: Tipul de „energii nezidite” care s-au activat neautorizat in UPI au fost denumite de mitul biblic sub numele de „Eva” si au devenit pe pamant partea femeiasca a reptilelor saurian. Odata cu*

activarea „energiilor nezidite" de tip Eva, prin contaminare s-au activat si alte „energii nezidite", neatinse de schimbare, care in mitul biblic au fost denumite „Adam" si care pe pamant au devenit partea barbateasca a reptilelor saurian. Alte tipuri de energii nezidite activate au devenit partea feminina sau barbateasca a speciilor de animale, care pana la acel moment probabil erau hermafrodite.

O a doua consecinata a executarii „potentialelor informationale" din cadrul „luminii necreate" a fost schimbarea statutului ontologic al universului fizic care exista la acel moment. Natura acestui univers s-a transformat din toate punctele de vedere. A aparut materie noua capabila sa sustina viata si lumina, a aparut planul astral, ca plan intermediar intre planul material si cel spiritual.

Un moment ulterior schimbarii starii initiale perfecte a UPI si manifestarii „energiilor nezidite"a fost faptul ca s-a creat dimensiunea intermediara a planului astral, ca o dimensiune spirituala falsa, de fapt o dimensiune - tampon intre dimensiunea UPI si dimensiunile lumilor materiei. Consecinta a fost ca sufletul oamenilor dupa moarte, in drumul sau spre UPI si revenirea la statul initial de „energie nezidita" trece prin aceasta zona a planului astral, unde poate fi capturat prin forta sau inselare de fiinte anorganice.

Odata cu aparitia planului astral si a omului cazut a carui minte functioneaza autonom incepe epopeea inselarii astrale. Preotii din vechime „descopera" prin mutatiile energetice ale AP (assemblage point) alte dimensiuni si creaza porti energetice prin care dimensiuna noastra a fost „deschisa" energetic si invadata de forme de viata anorganice.

Consecinta a fost ca legatura dintre Dumnezeu si Creatia sa a fost partial afectata, intreaga Creatie si toate dimensiunile Creatiei si-a schimbat sensul ontologic. Pentru a putea influenta realitatea din dimensiunile Creatiei si pentru a crea in mod indirect prin „programe pe suflet" anumite „potentiale informationale" in cadrul UPI, aceste fiinte anorganice aveau si au permanent nevoie de energie, adica de sufletele oamenilor, deoarece doar aceste suflete sunt de aceeasi energie si aceiasi putere cu energia din UPI. Capturarea sufletelor oamenilor a devenit deci prioritara pentru aceste fiinte anorganice, care fac tot ce este posibil pentru a obtine cat mai multa „energie" necesara programarii indirecte a UPI - via oamenii in viata - prin „programe pe suflet". Incepe deci odiseea capturarii sufletelor umane de catre fiintele anorganice tip paradator si a eforturilor divine de mantuire si salvare a lor.

Mantuirea finala a Omului cazut si refacerea starii initiale a UPI va insemna deci si disparitia planului astral, cu toate sub-dimensiunile care il compun.

Este o realitate faptul ca folosind energia sufletelor capturate in planul astral, oamenii infectati cu „programe pe suflet" programeaza in UPI „potentiale informationale in alb" cu intentie negativa. Aceste „potentiale informationale in alb" programate negativ au ca tinta oamenii in viata si ca scop determinarea vietii lor cotidiene. Oamenii infectati cu „programe pe suflet" isi programeaza singuri „potentialele informationale in alb" negative si limitatoare, „inchisoarea realitatii" in care stau captivi. Evadarea din aceasta realitate autocreata limitatoare sta in solutiile promovate de teologia mistica ortodoxa, prin care omul taie legatura cu planul astral (celebrul cordon argintiu) si ne purificam/eliberam sufletul de „programele pe suflet" induse.

Diferenta UPI-Dumnezeu

UPI/Duhul Sfant este campul de energie si informatie prin care Dumnezeu coordoneaza si controleaza Creatia, Multiversul.

UPI nu este Dumnezeu, UPI este instrumentul cu functie tip ambreiaj prin care Dumnezeu controleaza si mentine legatura cu Creatia, cu dimensiunile, cu Multiversul lumilor organice si anorganice. In prima editie a cartii „Psihologie aplicata pentru nivelul mediu si avansat“ am emis ipoteza ca UPI este acelasi lucru cu Dumnezeu, cu „lumina necreata“ din religie. Ulterior, constatand ca aceasta supra-dimensiune UPI este infectata si cu intentie umana, nu mai pun semnul de egalitate intre UPI si Dumnezeu. Deja In editia a doua si a treia a cartii „Psihologie aplicata pentru nivelul mediu si avansat“ UPI are o definire diferita de Dumnezeu, fiind mai curand descris si identificat cu atributele care definesc Duhul Sfant din teologia ortodoxa.

Prin existenta „potentialelor informationale“ umane din UPI, create de oamenii infectati cu „programe pe suflet“, se poate vorbi despre premisa unei alterari a Creatiei originale, a pierderii unui statut initial. Dar deoarece in UPI acum exista si intentia oamenilor imperfecti, Dumnezeu fiind iubirea neconditionata, Binele absolut, in consecinta UPI nu poate fi acelasi lucru cu Dumnezeu.

UPI nu este acelasi lucru cu Dumnezeu si prin prisma faptului ca dimensiunea UPI poate fi „vazuta“, accesata sau influentata de oameni, ceea ce evident nu se poate face si pentru Dumnezeu, care in esenta Sa este imposibil de „vazut”, perceput, inteles sau influentat de catre fiintele umane, indifferent de gradul de indumnezeire, fie aceste fiinte oameni obisnuiti, preoti, calugari sau sfinti.

Caderea adamica si devenirea „energiilor nezidite” este motivul pentru care fac diferenta dintre Dumnezeu si UPI. Daca Dumnezeu ar fi fost UPI, atunci pierderea statutului intial al UPI ar insemna si faptul ca Dumnezeu s-a transformat in materie, ca „a murit”, iar noi oamenii traim autonom in deriva intr-un univers fara sens, fara speranta sclavii fiintelor anorganice specifice dimensiunilor inferioare.

Resping insa categoric aceasta conceptie stiintifica naturalista-pozitivista-atee, nascuta din teologia si ratiunea filosofiei occidentale. Diferenta dintre Dumnezeu si UPI inseamna ca schimbarea statutului ontologic al UPI si caderea adamica nu au afectat deloc esenta lui Dumnezeu, care are o prezenta continua in toate dimensiunile Creatiei si are in derulare un plan de refacere a starii intiale a UPI.

Procesul descris de energie-materie functioneaza acum in sens invers, pentru refacerea „energiilor nezidite” ale UPI.

Refacerea Creatiei

Prin salvarea omului cazut si prin mantuirea sufletelor individuale se reface starea initiala UPI, cu fiecare suflet mantuit se recladeste starea initiala a dimensiunii „energiilor nezidite”. O parte din materia universului nostru redevine la starea ei initiala, de „energie nezidita“si in consecinta dispare, in cel mai strict sens al cuvantului. Plecand de la mistica crestina si hindusa, evaluarea mea este ca in prezent mai exista in univers maxim 50% din materia initiala expulzata la momentul „Big Bang-ului”, diferenta de 50% fiind materie retransformata in „energie nezidita“ datorita mantuirii sufletelor oamenilor si revenirii la statutul lor de „energie nezidita“. Deci 50% din acel nor de galaxii de la inceputurile Creatiei nu mai exista in ziua de azi ca materie, ci doar ca informatie si „energie nezidita“.

Este posibil ca chiar de la inceput UPI sa fi fost virusata si unele dimensiuni ale Creatiei sa fi fost „pierdute" de sub control, iar crearea Omului in cadrul Duhului Sfant ca o „energie nezidita" speciala sa fi avut din start rolul de a reunifica Creatia si aceste dimensiuni rebele. Caderea omului a dus la amanarea temporara a acestui plan (au poate caderea Omului de „energie nezidita" in planul lumii materiei a facut parte din planul divin de a reunifica Creatia !).

In continuare insa, dupa indumnezeirea oferita de Isus Hristos, Omul poate sa-si continue planul pentru care a fost creat. In consecinta, mantuirea fiecarui suflet uman are consecinte in Univers si dimensiunile cazute, care se realiniaza Creatiei originale. Fiecarui suflet deci i-ar corespunde o cantitate de „materie", pe care prin mantuirea sa o poate readuce la ordinea divina initiala de „lumina necreata". De aici si razboiul teribil contra sufletului omului din partea fiintelor inteligente anorganice din dimensiunile inferioare, care-si vad domeniul de existenta periclitat. Mantuirea fiecarui suflet uman inseamna deci automat distrugerea planului astral si disparitia materiei din universul in care traim. Consecinta va fi disparitia definitiva a fiintelor anorganice intr-o dimensiune inferioara fara scapare, din care nu vor mai putea avea acces la dimensiunile Creatiei populate cu fiinte organice sau anorganice. Lupta fiintelor anorganice cu omul cazut nu este pentru ele un moft sau o chestiune de orgoliu. Fiintele anorganice lupta impotriva omului cu disperarea ca se vad de pe acum intemnitate pe vecie intr-o dimensiune inferioara, de o conditie ingrozitoare chiar si pentru ele. Iata de ce acest razboi nevazut este atat de dur, de ce impotriva omului se duce cea mai inversunata lupta din cate a existat vreodata. Patimi, suferinte, boli, moarte, razboaie si conspiratii, inselari si bani, totul este folosit contra oamenilor, pentru a nu mai lasa nici un suflet sa se mantuie, sa redevina „energie nezidita". Fiintele anorganice negative lupta contra mantuirii sufletelor umane cu puterea disperarii. Aceeasi disperare si lupta trebuie sa existe si de partea noastra, a fiintelor umane, pentru a reveni la starea noastra initiala de „lumina necreata".

Noi oamenii trebuie sa intelegem si sa luptam pentru scopul si rolul Omului, acela de a ne purifica sufletul si a ne indumnezei, de a redeveni „energia nezidita" care eram la inceputuri.

Relatia UPI-intelligence

UPI este un plan de energie si informatie, care contine „potentiale informationale", programate si programabile, adica contine INTENTIE. UPI contine intentia divina si intentia oamenilor. UPI contine intentia si vointa lui Dumnezeu si a oamenilor cu suflet curat, care au reusit sa-si aduca energia sufletului la rezonanta cu energia UPI. In cazul intentiilor sadite in UPI de catre oameni, acestea pot fi pozitive sau negative. In UPI sunt „potentiale informationale" pozitive care corespund dorintelor adevarate si profunde ale oamenilor si sunt „potentiale informationale" negative, create tot de oameni, dar care corespund de fapt intentiilor fiintelor anorganice care controleaza acesti oameni. Ideea este ca toate aceste intentii si „potentiale informationale" existente in UPI pot fi citite si vazute. Acest lucru se face de oameni special antrenati si care si-au purificat energia sufletului. Ca sa citesti ce contine UPI, trebuie sa poti sa fii capabil sa intri in rezonanta sufleteasca cu el. Astfel se explica cazurile zecilor de calugari sau mireni, care au profetit si au vazut in avans viitorul, ce ne este pregatit, cu sute de ani inainte. De asemenea pot fi vazute si intentiile importante ale oricarui om. Orice om care se gandeste suficient de mult la o idee si spera si doreste realizarea ei poate ajunge chiar si inconstient la crearea unui „potential informational" in cadrul UPI. Chiar daca aceasta intentie este negativa. La acest nivel nu exista surprize. Orice atentat terorist, accident major, situatie importanta, orice actiune care necesita premeditare, gandire si dorinta poate fi citita in UPI. Potentialele informationale negative din UPI se pot sterge de acolo, la fel

de oameni pregatiti, prin puterea sufletului si practica postului negru. Un expert psi care descopera un potential informational negativ il poate sterge din UPI, cu consecinta ca situatia negativa pregatita sa se implineasca in realitatea cotidiana nu va mai avea lor, din varii motive.

Duplicatul/Falsul UPI din planul astral

UPI este un camp de informatie in care intentionalitatea nu este polarizata, este un mediu care poate fi programat pozitiv sau intr–un anumit sens negativ. UPI este adevaratul camp de informatie care contine INTENTIA lui Dumnezeu Cel Adevarat, campul prin care Dumnezeu coordoneaza Creatia si Multiversul, infinitatea lumilor organice si anorganice (conform lui Carlos Castaneda, in ceea ce priveste diversitatea si dezvoltarea vietii in Multivers, raportul este de 7:1 in favoarea fiintelor anorganice).

Dupa cum stim insa, in planul astral exista si o teribila entitate inteligenta, denumita in scrierile mistice si esoterice dumnezeul cel fals din astral. Acest fals dumnezeu imita in tot ceea ce face adevarata creatie, adevaratul mod de lucru al lui Dumnezeu Cel Adevarat. Orice aspect al Creatiei este copiat si in planul astral. Asa se face ca in planul astral exista un duplicat al UPI, o caricatura care incearca sa copieze modul de functionare al UPI. Pentru cine este interesat de modul cum functioneaza aceasta falsa lume creata in planul astral de falsul dumnezeu, poate citi cartile lui Scarlat Demetrescu. Informatiile din cartile sale („Din tainele vietii si ale universului“ si „Viata dincolo de mormant“) sunt obtinute prin posedare demonica (un individ medium vorbea in transa), sunt de fapt descrieri ale planului astral si a modului de functionare si organizare a falsei lumi spirituale care este astralul.

Asa se face ca ti se pot indeplini dorinte si daca ceri ajutorul falsului dumnezeu din planul astral. Cu o precizare importanta: falsul dumnezeu si energiile astralului pot sa-ti implineasca dorintele Eului (dorinte de marire, control, avutie, importanta, etalare, razbunare, etc) si NU pot sa-ti implineasca dorintele produnde ale sufletului. De fapt fiintele anorganice din planul astral se lupta pentru ca tu sa nu-ti implinesti dorintele sufletului si sa nu intri in rezonanta protectoare a energiilor UPI, sa nu-ti accesezi „potentialele informationale“ create pentru tine de Dumnezeu, ci sa-ti implinesti dorintele limitate si pline de ura ale Eului.

Duplicarea UPI din planul astral este atat de perfecta, iar pacaleala atat de perfect creata, incat exista foarte multi oameni care tin post negru pentru a li se indeplini dorintele/intentii negative!. Poate parea ciudat ca unii oameni tin post negru pentru a face rau altor oameni, dar din pacate aceasta este realitatea. Acesti oameni stiu ce fac si urmaresc acest lucru in deplina cunostinta de cauza. Ei stiu si urmaresc in mod constient o procedura prin care sa faca rau in mod intentionat altor oameni.

Explicatia este insa foarte simpla. Daca tii post negru pentru a-ti indeplini dorinte negative, aceasta energie a sufletului va fi de joasa frecventa si nu te va pune in rezonanta cu energiile UPI, ci vei intra in rezonanta si colaborare cu fiintele anorganice tip pradator din planul astral. Care evident te vor ajuta cu tot ce vor putea pentru a-ti indeplini o dorinta pornita din ura, razbunare, invidie, etc. Este un targ cu demonii: tu prin post negru le dai energia sufletului pe care demonii o doresc, iar ei in schimb te ajuta sa-ti implinesti dorinta.

Nu trebuie deci confundat Adevaratul Dumnezeu si adevaratul plan UPI prin care poti sa-ti implinesti dorintele sufletului si pentru care ai corespondent divin in UPI, cu falsul dumnezeu si caricatura falsului UPI din planul astral care vrea sa-ti implinesti dorintele Eului si nu pe cele ale sufletului. Prin dorintele

sufletului te vei conecta la UPI/Duhul Sfant, prin dorintele Eului te vei conecta la falsul dumnezeu si la fiintele anorganice tip pradator din planul astral.

3. „Imaginatio vera“

In capitolul 11 este explicata vechea cunoastere gnostica a Antichitatii si alchimica a Evului Mediu despre o facultate umana putin inteleasa si anume „imaginatio vera“.

Este vorba de o cunoastere ascunsa timp de peste 2000 ani, in scrierile gnosticilor din Antichitate si alchimistilor europeni din Evul Mediu si prezentata in epoca moderna publicului larg de catre profesorul Henry Corbin. Acesta preia expresia „imaginatio vera“din cunoasterea marelui mistic sufi Ibn Arabi, care considera ca prin „imaginatio vera“se pot vedea lumile planului astral si a unei lumi descrisa sub numele de „mundus imaginalis”. Eu nu insist asupra faptului ca prin „imaginatio vera“, descrisa de Ibn Arabi se poate „vedea“ de fapt planul astral, falsul plan spiritual si nu adevarata lume spirituala a Duhului Sfant.

La mine termenul „imaginatio vera“ difera de interpretarea data de Henry Corbin si Ibn Arabi, are o semnificatie psihologic – pragmatica, desemnand acele imagini mentale, dar care pornesc din inima, isi au radacina in profunzimile sufletului omului si au loc cand sufletul omul tanjeste pentru a-si implini o dorinta fundamentala. Eu fac diferenta fundamentala dintre „imaginatio vera“ca putere a sufletului, si imaginatia uzuala mentala pe care o foloseste un om in viata sa de zi cu zi. „Imaginatio vera“apare doar in cazul activarii unui potential informational al UPI, doar cand omul doreste din inima, tot sufletul sau implinirea unei dorinte pentru care are accord divin. „Imaginatio vera“ este imaginatia care apare doar cand avem de a face cu o intentie si o dorinta pentru care avea accept divin, avem in UPI un corespondent intr–un „potential informational“ deja programat si dorinta pleaca din inima, din profunzimile sufletului. Este deci o diferenta uriasa intre imaginatia mentala pornita din cerintele Eului si „imaginatio vera“ pornita din inima.

Imaginatia apare cand dorim sa ne implinim dorintele limitate ale Eului, „imaginatio vera“ apare cand dorim sa ne implinim dorintele fundamentale ale sufletului.

Ca un exemplu de intelegere a „imaginatio vera“, folosesc o metafora. „Imaginatio vera“ este floarea unui trandafir care iti apare in minte, in campul constiintei, dar aceasta floare isi are radacinile si puterea in inima, in suflet. Aceasta floare creste din inima si infloreste in minte sub forma imaginilor mentale.

Vorbim deci despre imagini mentale ca expresie a puterii inimii, a sufletului, si nu ca expresie a excitatiei nervoase mentale a creierului si Eului individual.

„Imaginatio vera“este alaturi de rugaciune, intentie, dorinta si energia sufletului un element important in mixul necesar oricarui individ care doreste sa acceseze UPI si sa-si creeze in cadrul UPI „potentiale informationale”, care ulterior sa se exprime sub forma evenimentelor si faptelor dorite in realitatea vietii cotidiene.

Aplicatiile „imaginatio vera“depasesc arealul personal si tematica implinirii dorintelor. Imaginatia sufletului are aplicatii militare deosebit de importante. Prin notiunea de „imaginatio vera“ pot explica o informatie transmisa de Soljenitin in cartea sa „Arhipeleagul Gulag”, care ne spune ca in timpul WW II,

comandantii NKVD din lagarele de munca din Siberia au ordonat detinutilor sa-si foloseasca eficient energia mentala, sa-si doreasca din tot sufletul si sa-si imagineze mental victoria Armatei Rosii pe front. In timpul muncilor repetitive din timpul zilei, detinutii au fost pusi sa-si foloseasca energia sufletului si intentia mintii pentru a vizualiza in mod individual victoria Armatei Rosii pe front. Prin prisma acestei informatii importante scapate de Soljenitin, consider ca comandantii NKVD stiau ce fac, ca urmareau folosirea tehnicii mistice „imaginatio vera“ si programarea energetica in avans a desfasurarii evenimentelor pe front. In WWII, alaturi de Armata Rosie a mai „luptat” o armata, in sensul cel mai propriu al termenului de „armata” sau „lupta”, cu efecte directe asupra rezultatelor confruntarilor din linia intai. Nestiuti, necunoscuti, nerecompensati, eficienti, cu merite nerecunoscute: armata sclavilor din Gulagul siberian, care s-au rugat si au practicat „imaginatio vera“. Armele lor? Rugaciunea si „imaginatio vera“. Munitia lor? Energia nezidita a sufletului lor purificat prin suferinte si lipsuri alimentare. Scopul lor? Victoria Armatei Rosii pe front, prin programarea UPI cu intentia lor. Efectul acestei armate? Crearea de „potentiale informationale” in UPI, care au dus in final la victorii pe front. Este greu de estimat cati oameni din Gulag au respectat ordinele primite de la NKVD, cati au practicat efectiv „imaginatio vera“, din cei 20 milioane de detinuti.

Este o informatie discreta faptul ca secolul XX a vazut nasterea si folosirea in scop militar a celei mai puternice energii de care dispune omul: energia nezidita a sufletului.

Comandantii NKVD de care vorbeste Soljenitin erau evrei, iar sclavii carora le cereau sa vizualizeze si sa creada in victoria pe front erau crestini rusi. Pornind de la acest fapt care tine de istoria recenta, este posibil ca in ziua de azi milioane de oameni crestini ne-evrei din Rusia, Israel sau alte tari unde comunitatile de evrei au preluat conducerea organizatiilor de tip intelligence, sa fie angrenati in practica de masa a „imaginatio vera“, sa vizualizeze la ordin desfasurarea anumitor evenimente militare, economice, politice sau geofizice.

Informatie: *In timpul War World II, fiecare om din Gulag care a practicat „imaginatio vera“a sustinut pe front un lupta individuala a unui soldat, fiecare copil care a dorit victoria si s-a rugat a sustinut pe front victoria individuala a doi soldati. In ziua de azi in Rusia si Israel milioane de oameni sunt angrenati in practica zilnica a „imaginatio vera“, cu scopul de a sustine deznodamantul unor situatii cotidine dorite, de natura militara, tehnologica, politica, economica, financiara, etc.*

4. Rugaciunea si programarea UPI/energiilor nezidite ale Duhului Sfant

Tot in capitolul 11 explic ce este rugaciunea, din punctul de vedere al omului rational, eventual ateu sau pozitivist. Si demonstrez intr–o maniera rationala ca rugaciunea este fapt instrumentul prin care se pot unifica energiile mintii cu ale inimii, este instrumental prin care se pot unifica energiile sufletului: mintea, dorinta si vointa.

Iar cand are loc aceasta unificare energetica a sufletului, rugaciunea impreuna cu alte masuri (precum postul alimentar si grija pentru detoxifierea ficatului, economisirea energiei sexuale si exprimarea

intentiei poate duce la implinirea dorintelor profunde ale sufletului, prin programarea dimensiunii spirituale UPI – Universul Potential Informational.

Fiecare om are primita de la Dumnezeu libertatea de a accesa doua tipuri de potentiale informationale din UPI: potentiale inormationale deja existente, deja programate cu intentie divina si potentiale informationale in alb, disponibile sa fie programate prin intentie umana.

A. Accesarea si activarea potentialelor informationale divine deja existente

Fiecare individ are prin nastere dreptul la implinirea anumitor dorinte, care sunt de mult inscrise energetic si informational in UPI. Mai exact, prin nastere, prin faptul ca s-a nascut, fiecare om are corelat in UPI anumite potentiale informationale, anumite „drepturi" sau „daruri" pe care Dumnezeu le da omului pentru reusita lui in viata si pentru a-si implini scopul sau esential: mantuirea sufletului sau, redevenirea la starea de „energie nezidita".

Concret, pentru fiecare dorinta profunda al unui om, in UPI exista latent un „potential informational", care se poate exprima in viata omului prin situatii de viata si realitati concrete. Aceste potentiale informationale omul le va resimti in sufletul sau ca fiind „dorintele profunde ale sufletului". Aceste drepturi insa nu sunt automate, aceste potentiale informationale trebuie activate, pentru a se transforma in viata omului in situatii concrete benefice. Activarea potentialelor informationale din UPI sau implinirea dorintelor se face prin munca, efort, truda, depasirea necazurilor si, foarte important, rugaciune.

Elementul care poate activa acest potential informational latent este rugaciunea, care unifica energiile disociate ale sufletului: mintea, vointa, dorinta.

Mai mult decat unificarea energetica a sufletului, prin rugaciune se pot activa potentiale informationale dinainte stabilite de Dumnezeu in UPI.

Relatia dorinta umana – potential informational divin creat si deja programat de Dumnezeu

Exista o relatie si corespondenta directa dintre actiunea lui Dumnezeu in UPI si sufletul omului. Ceea ce simtim fiecare dintre noi in profunzimea sufletului ca fiind o dorinta puternica, un dor, o tendinta, este de fapt efectul crearii de catre Dumnezeu in UPI a unor potentiale informationale deja programate pentru executie. Aceste potentiale informationale create si programate nu se pot executa automat, oricum, ci omul trebuie sa ajunga cu vibratia sufletului in rezonanta cu vibratia potentialului informational creat+programat de Dumnezeu. Prin puterea sufleteasca, prin focalizarea mintii pe dorinta resimtita in suflet, omul poate ajunge la potentialul de informatie creat si sa-i execute programul.

Ceea ce mai trebuie stiut este ca cel mai important potential informational pe care il creaza si programeaza Dumnezeu pentru fiecare dintre noi este potentialul informational al mantuirii, de redevenire a omului la statutul de „energie nezidita". Evident acest potential are in sufletul omului corespondenta unei dorinte. Oricine dintre noi daca isi va sonda profunzimile sufletului, va gasi acolo stralucind puternic in adancurile inconstientului dorul metafizic de Dumnezeu, dorul de reintegrare in Tot, dorinta de evadare din inchisoarea universului materiei si mantuirea sufletului.

B. Accesarea si programarea prin intentie a unui „potential informational in alb" (PIA)

Prin rugaciune se pot crea si potentiale informationale noi. De fapt omul nu creeaza nimic, prin propriile puteri omul nu poate crea de la sine putere un potential informational in UPI.

Mai exact, prin rugaciune, omul primeste dreptul de a accesa un potential informational deja existent, dar care nu este deja programat. Acest potential informational in alb poate fi programat de oameni prin propria intentie, daca bineinteles are puterea sufleteasca si vibratia sufleteasca corespunzatoare sa intre in rezonanta cu vibratia diferitelor PIA create de Dumnezeu.

***Informatie**: Rugaciunea este de fapt „tehnica" iar ortodoxia este „stiinta" prin care omul poate programa UPI cu propria intentie.*

Energia sufletului fiind unificata si purificata, prin rugaciune va intra in rezonanta cu energia UPI, va transporta in UPI intentia noastra, unde va programa „potentialele informationale in alb". Rugaciunea este deci mijlocul prin care intram in relationare cu UPI/Duhul Sfant. Prin rugaciune intentia noastra poate fi transportata de energia sufletului pana in UPI, unde acolo sa programaze potentialele informationale in alb.

Aceste potentiale informationale in alb, oferite de Duhul Sfant si Dumnezeu, programate prin intentia umana, se vor manifesta in viata noastra cotidiana.

Practica rugaciunii trebuie total reconsiderata pentru omul rational, rugaciunea devine astfel o practica fundamentala in viata omului rational, absolut indispensabila pentru implinirea dorintelor si evitarea situatiilor de viata negative.

Primirea si folosirea unui potential informational in alb din UPI tine deci de puterea Duhului Sfant. Duhul Sfant este cel care primeste de la Dumnezeu si contine in Sine potentialele informationale in alb, care nu au fost programate cu intentie.

Pentru a acesa si primi de la Duhul Sfant un potential informational in alb, pe care apoi sa-l programezi prin propria intentie in folosul tau, este necesara rostirea unei rugaciuni speciale, adresate Duhului Sfant.

Exista rugaciuni deja scrise si testate care prin rostirea lor cu credinta, in gand sau verbal, determina Duhul Sfant sa ne ofere un astfel de potential informational in alb.

Teologul Dumitru Staniloae in teologia sa mistica ne da informatia ca rostirea rugaciunii „Imparate ceresc", rugaciune special adresata Duhului Sfant, duce la primirea din partea Duhului Sfant a uneia din energiile Sale necreate. Rugaciunea este recomandata a se spune seara sau inainte de inceperea oricarei activitati. Consecinta va fi ca in ziua urmatoare ne vom indeplini tot ce ne-am propus, sau ne vom indeplini activitatea cu succes. Adica pentru intentiile si dorintele noastre Dumnezeu ne va acorda dreptul de a primi un potential inormational in alb, care va fi programat cu dorintele si intentiile noastre. Potentialul informational odata programat/incarcat cu intentie, el va primi de la Dumnezeu dreptul de activare si se va manifesta benefic in realitatea cotidiana a vietii noastre.

Textul rugaciunii „Imparate ceresc“ este urmatorul:

”

În numele Tatalui, si al Fiului si al Sfântului Duh. Amin.

Împarate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevarului, care pretutindenea esti, si toate le-mplinesti, vistierul bunatatilor si Datatorule de viata, vino si te salasluieste întru noi, si ne curateste de toata spurcaciunea, si mântuieste, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte Fara-de-moarte, miluieste-ne pre noi. (de 3 ori)

Marire Tatalui, si Fiului, si Duhului Sfânt, si acum, si pururea, si în vecii vecilor. Amin.

Preasfânta Treime, miluieste-ne pre noi. Doamne, curateste pacatele noastre; Stapâne, iarta faradelegile noastre; Sfinte, cerceteaza si vindeca neputintele noastre, pentru Sfant Numele Tau.

Doamne, miluieste ! (de 3 ori)

Marire Tatalui, si Fiului, si Duhului Sfânt, si acum, si pururea, si în vecii vecilor. Amin.

Tatal nostru, care esti în ceruri, sfinteasca-se numele tau: vie Împaratia Ta; fie voia Ta, precum în cer, asa si pe pamânt. Pâinea noastra cea de toate zilele da-ne-o noua astazi; si ne iarta noua pacatele noastre precum si noi iertam gresitilor nostri; si nu ne duce pe noi in ispita, ci ne izbaveste de cel viclean.

Veniti sa ne închinam Împaratului nostru Dumnezeu.

Veniti sa ne închinam, si sa cadem la Hristos Împaratul nostru Dumnezeu.

Veniti sa ne închinam, si sa cadem la însusi Hristos Împaratul si Dumnezeul nostru.

“

In legatura directa cu implinirea dorintelor apare **notiunea de PACAT**, a carei explicare este luata din telologie. Prin prisma implinirii dorintelor, pacatul este o stare a sufletului care trebuie obligatoriu evitata. Nu poate exista implinirea dorintelor in timp ce omul este aflat in starea de „pacat”. Teologia spune ca „pacatul” este intunecarea mintii, reducerea mintii de functionare doar la nivelul ratiunii, pierderea prin patimi si ganduri negative a calitatii sufletului de „energie nezidita“, este lipsirea sufletului de harul necreat al lui Dumnezeu. Adica starea de „pacat” este o degenerare a energiei sufletului, o boala a energiei sufletului, prin care el nu mai este „energie nezidita“, nu mai este „lumina necreata“ si a pierdut legatura cu Duhul Sfant, ci este o energie foarte slaba, este mort din punct de vedere spiritual.

Un astfel de suflet, nemaiavand calitatea de „lumina necreata“, nu mai poate intra in rezonanta cu energia UPI, cu energiile nezidite ale planului UPI.

***Informatie**: In urma „pacatului" sufletul uman isi pierde puterea energetica, nu mai poate intra in rezonanta cu energia similara care este continuta in UPI. Prin urmare, in lipsa rezonantei energetice si spirituale, sufletul nu mai poate transporta in UPI intentia/vointa noastra, nu mai poate crea in UPI „potentialele informationale" dorite. In urma slabirii energetice a sufletului prin „pacat", fara protectia Duhului Sfant, omul isi pierde in fata vietii autonomia, independenta, vointa, intentia, liberul arbitru. Iata deci de ce pentru omul care doreste sa-si implineasca dorintele starea de „pacat" trebuie neaparat evitata.*

Dupa cum stim, la starea de pacat se ajunge treptat, cate putin, fiintele anorganice au grija de asta. La degenerarea energetica a sufletului se ajunge prin lipsa de atentie acordata gandurilor, lipsa de disciplina mentala, incuviintarea si insotirea gandurilor negative tip sugestie care ne apar in minte, fapta cu trupul a gandului initial, repetarea faptei si in final patima, care este deprinderea automata inconstienta a faptei. Trebuie deci evitate si luptat contra tuturor patimilor si gandurilor tip sugestie, care ne controleaza viata. Toate patimile descrise de teologie (alimentare, curvie, bani, putere, slava desarta, orgoliu, limitarea puterilor mintii doar la ratiune, manie, cearta, rautate, pizma, trandavie, etc.) afecteaza negativ puterea sufletului de a intra in rezonanta cu energia specifica a UPI si de planta in UPI samanta intentiei noastre.

Iata de ce un om controlat de patimi si cu sufletul aflat in starea de „pacat" nu este capabil sa-si implineasca dorintele, intentia lui nu exista, nu-si poate exersa intentia si atributul divin. Iar un om care nu-si poate exprima intentia nu este liber, nu este stapan pe viata lui, ci va lupta continuu prin comportamente tip reactie, defensive-reactive, pentru a face fata unei vieti planificate de altii. Iata de ce majoritatea oamenilor, desi isi doresc cu putere multe lucruri, nu-si pot indeplini dorintele, nici chiar pe cele profunde ale sufletului. Patimile le tin captive sufletele in starea de „pacat", le fura din energie, le impiedica sufletele sa intre in rezonanta cu energia UPI, sa-si activeze potentiale informationale deja existente pentru ei sau sa-si programeze acolo „potentialele informationale in alb".

Pentru ca oamenii sa-si poate implini dorintele ei trebuie sa-si purifice sufletul, prin practica unei forme de asceza spirituala, ca de exemplu monahismul isihast. Un om care vrea sa-si implineasca dorintele trebuie sa devina in viata de zi cu zi un ascet laic, un om care continua sa-si implineasca toate rolurile si functiile pe care le are in lume, dar in acelasi timp face eforturi pentru a iesi din starea de „pacat", pentru a avea din nou un suflet curat si puternic. In copilarie fiecare om are un suflet curat si puternic, in consecinta copiii daca isi doresc ceva, au o putere foarte mare de a determina UPI sa le indeplineasca dorintele. Indiferent ce isi doreste un copil, prin puterea lui sufleteasca, va crea rapid „potentiale informationale" in UPI, care la randul lor vor determina in realitatea cotidiana implinirea dorintelor lor. Trebuie deci sa revenim sufleteste la puterea pe care o aveam cand eram copii.

Teologia mereu a atras atentia supra efectelor spirituale negative ale pastrarii sufletului in starea de „pacat". Este insa important sa ne eliberam de patimi si sa practicam o asceza spirituala si din punct de vedere psihologic si practic. Implinirea dorintelor si cunoasterea de sine sunt strans legate de eliberarea sufletului de patimi si evitarea crearii altor patimi noi, prin disciplina mentala si atentia interioara asupra gandurilor care ne vin in minte.

Implinirea dorintelor profunde ale sufletului este esentiala pentru implinirea noastra ca oameni in viata, pentru parcursul nostru uman. Trebuie sa luptam pentru a ne implini dorintele si pentru asta trebuie sa ne luptam pentru a ne elibera de patimi si ganduri negative.

Cu un suflet decazut energetic, in viata noastra vor aparea inevitabil boli, accidente, certuri intre parteneri, pierderi de bani, probleme financiare, faliment economic, nenoroc in viata, esecuri, insuccese, probleme de tot felul in familie, la locul de munca, cu partenerii. In special intr-o famile cu copii, daca parintii nu pot sustine energetic statutul economic si social pe care il au, diferenta de energie sufleteasca o va pune copilul/copii, care astfel se vor deschide energetic in fata bolilor si accidentelor specifice varstei lor. Un statut economic si social trebuie deci nu doar dorit, ci si sustinut energetic de sufletul parintilor, altfel aceasta diferenta va fi platita cumva de copii lor.

Din punct de vedere rational, al omului care vrea sa reuseasca in viata, rugaciunea si practica ascetica ortodoxa este indispensabila. Nu poate exista viata autonoma si nu exista sa-ti poti implini dorintele fara aportul energiei sufletului. Deci dincolo de sfatul teologic, din punct de vedere rational, rugaciunea este esentiala si are valoare fundamentala in viata omului, fie doar si pentru implinirea dorintelor sale.

Implinirea dorintelor profunde ale sufletului inseamna implicit si realizarea unui unui parcurs spiritual, care duce in final la mantuirea sufletului. Acest itinerariu spiritual are capacitatea de a indruma individul spre adevarurile spirituale fundamentale si practicarea unei forme de asceza crestina.

Din moment ce Dumnezeu a inscris in UPI potentialele informationale pozitive pentru un om, si cum scopul lui Dumnezeu este mantuirea sufletului acestui om, atunci implinirea de catre om prin asceza, munca, necazuri si situatii de viata a acestor potentiale informationale prin dorinte va insemna deci si mantuirea acestui om.

5. Manipularea prin suferinta sistemica. Falsa suferinta. Falsa mantuire. Falsul dumnezeu din planul astral.

Cine este falsul dumnezeu din planul astral

In capitolul 10 aduc in fata cititorilor o noutate, deoarece subliniez deosebirea dintre dorintele mintii, ale Eului, dorinte false specifice planului astral si dorintele profunde ale sufletului care ne conecteaza in interior la Dumnezeu, la „Izvorul vietii”. Este facuta si deosebirea dintre dimensiunea planului astral si locul de existenta al falsului dumnezeu de natura psihica, denuntat si expus ca fiind falsul domeniu spiritual si adevarata dimensiune spirituala de Cer 10, locul lui Dumnezeu Cel Adevarat.

Este facuta clar deosebirea dintre un fals dumnezeu de natura psihica din planul astral care ne da religia si Dumnezeu Cel Adevarat din planul spiritual care ne da credinta.

Desi sunt multi scriitori care au scris pe aceasta tema, pentru mine notiunea si ideea de fals dumnezeu nu este o cunoastere livreasca, nu este ceva luat din carti, auzit sau imaginat. Este o cunoastere care provine din experienta directa, observatie, inteligenta si analize sistemice facute timp de peste 10 ani.

Constatarea existentei unei entitati inteligente malefice in planul astral nu este o noutate pentru cititorul avizat de mistica sau esoterism.

Eu ajung treptat la aceeasi concluzii treptat si cum am spus, fara ajutorul unei cunoasteri livresti.

Inceputul a fost intelegerea manipularii prin suferinta, aplicata in domeniul organizatiilor economice.

Punctul de plecare in a enunta existenta unui fals dumnezeu este pentru mine observarea indivizilor cu Eu infantil, in cadrul organizatiilor economice. Am observat cu surprindere ca indivizii cu Eu infantil, desi au o inteligenta intelectuala sub medie sau cel mult normala si sunt complet deficitari in ceea ce priveste inteligenta emotionala, ajung in organizatiile economice in pozitiile de conducere medii si de top. Mai mult, odata ajunsi acolo, ei incep sa aplice celorlati oameni din organizatie o presiune si o tehnica de inteligenta sistemica deosebit de avansate, mult peste potentialul lor nativ. Mai exact acesti indivizi cu Eu infantil aplica o manipulare prin suferinta, in urma careia indivizilor li se mistifica constiinta, incep sa creada orbeste intr-un adevar organizational dat. Prin suferinta emotionala, oamenii incep sa creda in adevarul organizational dat, desi la inceput respingeau acest adevar ca fiind o mizerie.

De asemenea am constatat in conditii practice ca sub presiunea constanta a unor suferinte emotionale constiinta individului se modifica, incepe sa creada intr-un adevar organizational dat. Considera ca acest tip de manipulare este intentionat gandita si aplicata in organizatiile occidentale, unde oamenii sunt efectiv supusi unui tratament de spalare a creierului si resoftare cu un adevar organizational dat. Mai mult, aceasta resoftare a constiintei umane cu un adevar organizational dat este de fapt primul pas in resoftarea/mistificarea constiintei omului in alte aspecte ale vietii. Omul slabit prin aplicarea suferintelor emotionale sistemice este pregatit sa preia necritic toate „adevarurile“ organizationale gata pregatite de domeniul politic sau religios.

Ulterior acestor constatari din mediul economic-organizational, pasul urmator a fost sa ma intreb pana unde merge acest tip de manipulare si in ce domenii se aplica. Si mai ales, cine este in spatele indivizilor cu Eu infantil, cine le sopteste inconstient ce sa faca si cum sa se comporte, asa incat sa ajunga in pozitii de conducere in organizatii, de unde apoi sa inceapa prin suferinta emotionala procesul de mistificare a constiintelor. Asta deoarece resping categoric ideea ca acesti indivizi cu Eu infantil ar putea ei de capul lor si in mod autonom sa gandeasca si sa faca aceste lucruri care tin de o inteligenta superioara, de tip sistemic, cu efecte cumulate de tip sistemic. Altcineva este in spatele lor, altcineva este dirijorul general al indivizilor cu Eu infantil, care are viziunea de ansamblu si urmareste efecte sistemice in masa si mistificarea constiintei oamenilor. Intrebarea este: cine?

Folosindu-ma de o cunoastere mixta interdisciplinara si printre altii de scrierile teologului Hierotheos Vlachos, antropologului Carlos Castaneda si paranormalului Steve Gamble, am putut intelege faptul ca manipularea prin suferinta este masiv folosita si in domeniul spiritual. Scopul acestei manipulari este de a determina oamenii sa creada intr-un fals adevar organizational/teologal, sa ajunga sa creada ca dimensiunea astrala este adevarata dimensiune spirituala.

Raspunsul este crud, dur si cinic si inseamna „descoperirea“ unui fals dumnezeu din planul astral, dumnezeul religiilor si al falsului spiritual, despre care ne-au avertizat de mult timp gnosticii din Antichitate, teologii Evului Mediu si asa numitii paranormali ai zilelor noastre. Prin modul de actiune prin suferinta, de mistificare sistemica a constiintelor umane practicat de indivizii cu Eu infantil, am putut

demonstra in mod rational existenta acestui fals dumnezeu, a inteligentei sale sistemice diabolice si a modului cum foloseste suferinta pentru a determina oamenii sa-si mistifice constiinta religioasa.

Foarte important, dupa ce descriu cum functioneaza manipularea prin suferinta creata de falsul dumnezeu din planul astral, ofer cititorilor si solutia pentru a iesi din aceasta manipulare sistemica, folosindu-ma de expresia „libertatea vointei“ introdusa in psihologie de psihiatrul si neurologul Viktor Frankl.

***Informatie**: In planul astral exista o entitate infricosatoare, de o inteligenta peste puterile umane, care nu cunoaste mila sau iubirea. Aceasta entitate din planul astral este un adevarat fals dumnezeu care controleaza gandurile si mintile noastre prin ganduri tip sugestie, care face sa fim „traiti“ si „ganditi“ de el.*

Noi oamenii nu gandim si nu traim autonom, ci „suntem traiti“ si „suntem ganditi“ prin gandurile induse de falsul dumnezeu din planul astral ! Nu acesta este Dumnezeul nostru Cel Adevarat!

Un fals spiritual domina credintele noastre, credinta in acest fals dumnezeu din planul astral. Energia specifica a acestei entitati nu este de natura sufleteasca, ci de natura stric psihica, rationala. Trebuie sa fim capabili sa intelegem diferenta dintre o religie prin care se venereaza falsul dumnezeu din planul astral si credinta cea adevarata care ne pune in legatura cu Dumnezeu Cel Adevarat, cu Lumina Vie. Reprezentari ale falsului dumnezeu din planul astral pot fi gasite astazi peste tot: in insemnele masonice, simbolul „all seeing eye“, triunghiul detasat de piramida de pe dolarul american, etc.

Diferenta religie-credinta

Religiiile sunt create din astral si pentru venerarea falsului dumnezeu de natura psihica din planul astral, Credinta ne-a fost data de Isus Hristos pentru a putea avea o legatura directa cu Dumnezeu Cel Adevarat.

Fiecare sistem religios care ne este ofertat este o combinatie intre religie si credinta. Sensul este de degenerare a credintelor initiale deoarece sistemele de credinte initiale au fost rand pe rand pervertite in religii de venerare a dumnezeului din planul astral. Exemple in acest sens sunt religiile budiste sau catolica, care in decursul a cateva sute de ani au fost complet denaturate de la sistemele de credinte initiale, in acest moment devenind religii inselatoare deosebit de periculoase care promoveaza reancarnarea (budismul) si intelegerea adevarurilor spirituale prin ratiune si filosofie (catolicismul).

Biserica ortodoxa, desi are ritualuri care par sa o defineasca ca fiind „religie”, ea nu este in esenta sa o „religie“ (pot accepta termenul de „religie“ pentru ortodoxie doar prin prisma faptului ca desemneaza si un sistem coerent de ritualuri). Ea este in esenta sa credinta si prin teologie si exemplul Sfintilor Parinti ofera posibilitatea de a trai in Dumnezeu.

Si in cadrul Bisericii Ortodoxe exista idei si practici care tin de inselare, de religie, si aici este un efort ocult de a degenera ortodoxia si partial acest lucru s-a reusit prin ereziile permanente create, dar acestea inca nu au corupt nucleul dogmatic si teologal autentic ortodox al credintei in Dumnezeu Cel Adevarat.

In cadrul ortodoxiei se cunoaste acest efort de degenerare a credintei intr-o religie, pentru cei care au

cazut in plasa acestei confuzii existand termenul de „inselat”. In aceasta confuzie sau manipulare intre astral si spiritual, intre credinta si religie, nu au cazut doar oamenii simpli, ci chiar si unii indrumatorii spirituali ai ortodoxiei.

Pentru oamenii simpli notiunile de „inselat”, „astral”, fals dumnezeu sau diferentele dintre credinta si religie sunt necunoscute, ei accepta ca fiind corect tot ce le spune un preot. Insa chiar si preotii pot fi „inselati”. In acest caz consecintele sunt grave, deoarece mii de oameni simpli vor fi la randul lor „inselati”, pierzandu-si adevarata credinta si ajungand sa venereze un fals dumnezeu. Cazurile de preoti „inselati” sunt bine documentate chiar de catre institutia bisericii, un exemplu clasic de „inselare” fiind cazul parintelui Ilarion Argatu.

Diferenta dintre suferinta autentica divina eliberatoare si falsa suferinta inrobitoare. Falsa mantuire.

Afirmatia si realitatea fundamentala este data de o constatare empirica si cinica:

ne „mantuim” in ceea ce credem.

Iata de ce este foarte important ce credem si in ce credem. Idea este ca putem avea si o credinta falsa, in consecinta vom avea o falsa „mantuire”. Mantuirea adevarata a unui suflet presupune in primul rand o credinta adevarata.

Pornind de la aceasta realitate, abordeaz problema suferintei umane, pe care o impart in doua tipuri.

Primul tip de suferinta este suferinta adevarata, ne este data (mai corect permisa) de Dumnezeu Cel Adevarat, sub forma necazurilor, bolilor, situatiilor de viata, dar care sunt date cu masura si au ca scop si efect intoarcerea sufletului omului la credinta, scoaterea mintii din inchisoarea ratiunii, despatimirea, curatarea mintii de gandurile patimase, atentia permanenta asupra gandurilor, curatarea inimii de patimi si mantuirea sufletului. Toate patimile sunt supuse suferintei. Cu cat un om este mai „bolnav” sufleteste, cu cat este mai supus patimilor sau ratiunii, cu atat suferintele sunt mai mari si mai dure. In special pentru orgoliu, slava desarta, mandrie si ratiune suferintele premise de Dumnezeu sunt maxime, adica se poate ajunge practic la o viata permanenta de suferinte si umilinte crancene, deoarece „boala” este foarte grea. Un indicator al faptului ca suferintele tale au un scop final spiritual pozitiv si te vor elibera/mantui de diverse patimi este trairea sufleteasca continua a starii de umilinta. Pentru a ne des-patimi Dumnezeu ne va pune mereu in situatii tip menghina, fara de scapare, unde vom fi fierti incet si continuu la un foc al „umilintelor“. De fapt situatiile vor fi foarte normale, dar omul impatimit de orgoliu sau mandrie le va resimti sufleteste ca pe o siferinta, le va resimti sub forma starii de umilinta. Deci trairea starii de umilinta in sufletul nostru este un indiciu clar ca suntem expusi de catre Dumnezeu la o experienta care are darul de a ne face sa intelegem ca inima noastra este invadata de orgoliu, ca suntem sclavii si captivii orgoliului sau a altei patimi inrobitoare. Situatiile resimtite de noi drept „umilitoare“ vor continua, atata timp cat este necesar ca constiinta noastra sa descopere ca inima noastra este controlata de orgoliu, mandrie, dorinta de marire, slava de sine, etc.

Situatiile care genereaza umilinta pot fi complete, sistemice, care ne afecteaza viata noastra zi de zi: profesii injositoare sub nivelul nostru, casatorii cu persoane care ne fac probleme, nerecunoasterea meritelor, probleme cu vecinii sau rudele, etc. Acest lucru va continua 1,2,5,10,20,30 ani, atata timp cat ii

va trebui omului sa inteleaga de ce este mereu pus in situatii umilitoare sau traieste practic o viata in umilinte permanente, sfidare si desconsiderare. Scopul umilintelor este insa ca omul sa constientizeze, sa vada in inima sa patima care il controleaza. Un mare adevar spiritual spune ca o patima dispare din inima omului atunci cand omul o descopera acolo, cand constientizeaza patima ascunsa in interiorul sufletului sau. Descoperirea patimii ascunse (de obicei orgoliu, slava desarta, parere de sine, mandrie, lenevire, dorinta de marire) inseamna eliberarea sufletului de puterea ei. De aceea se spune „sfanta suferinta care m-a eliberat", deoarece exact asa este. Omul eliberat de patima se simte cu sufletul usor, se simte liber si ajunge sa multumeasca lui Dumnezeu pentru suferintele poate crancene indurate. Pana aici nimic de spus, nimic de comentat. Sunt suferinte dure, dar care ne sunt date pentru folosul si beneficial sufletului nostru, din perspectiva mantuirii lui. Sunt suferinte eliberatoare, pe care sfintii le doresc si multumesc pentru ele.

N. Steinhardt considera de exemplu aceasta perioada de suferinte si umilinte drept „fericita", dpert care si–a intitulat povestirea experientelor umilitoare prin care a trecut in inchisoare drept „Jurnalul fericirii". Suferinta lui Dumnezeu deci este resimtita de om in momentul eliberarii de patima drept o fericire, bucurie, eliberare. Devine astfel explicabil de ce multi oameni credinciosi cauta sa intre cu anii in puterea unui om rau si sa relationeze cu el de pe pozitii de subordonare. Acesti credinciosi accepta cu bucurie abuzurile, nedreptatea, insultele, exploatarea, mizeriile, jicnirile omului rau si–si urmaresc cu atentie ce sentimente se nasc in sufletul lor. Daca traiesc starea de „umilinta" atunci continua cu sclavia, daca nu mai resimt umilinta, atunci se considera vindecati de patimile inimii si pot pleca mai departe. Pentru ei suferintele fizice si emotionale pe care le indura din partea acestui om rau constituie o ucenicie spirituala obligatorie, prin care constientizeaza si se elibereaza de patimile din inima lor.

Exista insa un al doilea tip de suferinta, pe care il consider drept o falsa suferinta, deoarece este produsa de o inteligenta sistemica diabolica din planul astral. Aceasta suferinta este de tip sistemic, continua, nu urmareste despatimirea si intarirea sufletului omului, ci chiar prabusirea psihologica a individului si are ca efect si scop pricipal final mistificarea constiintei individuale.

Aici apare elemental central de noutate: prin suferinta continua si sistemica, individul intra intr-un joc al explicatiilor si rationamentelor justificative, accepta ritualuri religioase si isi mistifica constiinta, cu consecinte deosebite. Problemele ii sunt create omului pe ascuns, pentru ca omul sa apeleze apoi la forte, oficial bune si de ajutor, dar in realitate coordonate de aceleasi puteri care i-au creat problemele.

Metoda favorita de fiintele din planul astral de creare a suferintelor false este evident dialectica, metoda teza-antiteza-sinteza. Este prinderea credintelor oamenilor intr-o panza de păianjen a actiunilor si reactiunilor, a planurilor si fortelor mereu opuse.

Crearea problemelor si oferirea solutiilor la aceste probleme au fost introtdeauna doua aspecte ale aceleiasi puteri malefice astrale. Problemele sunt create pentru a determina omul sa creada in valabilitatea si adevarul unor solutii propuse de aceeasi forta care a generat si problemele. Cu aceasta ocazie omul salvat va accepta ca adevar si intregul context asa-zis spiritual de unde a venit solutia salvatoare. Pana la credinta in adevarul intregului context propus nu mai este decat un pas.

Mistificarea constiintei umane prin suferinta sistemica se aplica voit si planificat in organizatiile economice, dar se aplica in special pentru a determina individul sa creada ca adevarata realitate spirituala unde trebuie sa-si mantuie sufletul este in planul astral, nu in adevaratul plan spiritual. Prin suferinta sistemica constiinta este mistificata, facuta sa traiasca intr-un fals, in consecinta este usor sa faci omul sa creada intr-o falsa realitate spirituala, adica in planul astral. Iar credinta intr-o falsa realitate

spirituala va insemna si o falsa „mantuire” intr-un fals domeniu spiritual.

Exista deci o inteligenta sistemica, care se asigura ca pe de o parte oamenii incaseaza suferinte sistemice peste puterile lor si pe de alta parte se asigura ca in sufletul acestor oameni afectati sufleteste si energetic vor fi infiltrate segmente de suflet programat cu anumite idei si conceptii. Care idei si conceptii vizeaza in special crearea unor credinte materialist-rationale asupra lumii si universului, dezvoltarea de religii, distrugerea credintelor care vizeaza mantuirea sufletului, promovarea planului astral ca un adevarat plan spiritual.

***Informatie**: pentru fiecare om exista o agenda de suferinta divina, data de Dumnezeu Cel Adevarat si o agenda de suferinta dorita de falsul dumnezeu din planul astral. Metodologia folosita de falsul dumnezeu este deosebit de avansata si putini oameni au inteligenta sistemica necesara pentru a o identifica. Dar chiar si asa, orice om poate sa inteleaga diferenta dintre suferinta cea eliberatoare data de Dumnezeu si suferinta mizerabila data de caricatura de dumnezeu din planul astral.*

Suferinta lui Dumnezeu se da cu picatura, are efect eliberator de patimi prin trairea starii sufletesti resimtita drept „umilinta“si nu se face prin distrugerea psihica a omului. Dumnezeu nu-ti da mai mult decat poti sa duci. Te poate face sa suferi pana la limita ta psihica si sufleteasca, dar niciodata nu va depasi acea limita. Suferinta lui Dumnezeu este sfanta eliberatoare de patimi, te intareste, te face sufleteste mai puternic, are un scop final pe care poti sa-l simti, te intareste in credinta in Dumnezeu si Isus Hristos. Cand suferi pus de Dumnezeu sa suferi simti ca esti pe un drum cu scop si finalitate, simti ca esti intr-o devenire spre altceva, spre alt orizont al fiintei tale. Aceasta suferinta trebuie dorita si acceptata de toti oamenii care se stiu sau simt in puterea unei patimi, mai mult sau mai putin vizibile.

Suferinta pregatita din astral este mizerabila, urmareste slabirea ta din toate punctele de vedere, uzura fizica prematura, distrugerea biologica si psihica, depasirea oricaror limite de rezistenta, pentru ca in final omul sa accepte mistificarea constiintei, religiile, credinta in falsul dumnezeu si in falsul plan spiritual. Suferinta din astral este inrobitoare, terminatoare, te face sufleteste slab si lipsit de aparare. Cu aceasta suferinta terminatoare trebuie sa luptam, sa nu o acceptam in vietile noastre, deoarece scopul ei este sa ne distruga. Sa identificam sursa suferintei tip terminator si sa incercam sa ne eliberam de ea prin orice mijloace. Iar cea mai buna aparare in fata acestei suferinte este „libertatea vointei“, adica libertatea interioara de a te lasa sau nu afectat sufleteste-emotional de un stimul exterior.

De ce fiintele anorganice ne vor energia sufletului

Ca urmare, la moartea individului, prin inselare sau forta, sufletul va fi capturat de formele de viata anorganice de natura psihica din planul astral, iar energia acestui suflet va fi folosita contra oamenilor in viata.

O mare parte din aceasta energie va fi folosita pentru a crea „programe pe suflet“ si „forme gand“, pachete de energie virusata, care contin intentia formelor de viata inteligente din planul astral. Aceste

pachete de virusi energetici vor fi introduse in campul oamenilor slabiti de suferinte si necazuri, dar in special in campul oamenilor care practica o „religie“, adica practica o forma de satanism, venereaza pe falsul dumnezeu psihic din planul astral. Ca urmare a infectiei cu o „forma gand“, individul va incepe sa aiba intentii si dorinte care nu-i sunt proprii, isi va schimba perceptia, evaluarea, atitudinea, gandirea, modul de actiune, va dezvolta idei materialiste stintifico-pozitiviste-atee, etc., in conformitate cu intentiile sadite in campul sau energetic. Scopul final al „programelor pe suflet“ introduse in campul individului „insamantat“ cu intentia fiintelor anorganice este moartea lui in conditiile si la timpul cand acesta nu este pregatit, pentru a se reusi capturarea sufletului in planul astral, la moartea organismului biologic.

Capturarea credintelor poporului evreu folosind manipularea prin suferinta. Manipularea cu „poporul ales“

Prin poporul evreu avem un exemplu concret de aplicare a manipularii prin suferinta si mistificare a constintei colective, de denaturare a adevaratei credinte si inceputul falsei credinte in falsul dumnezeu din planul astral. La inceputul istoriei sale poporul evreu era pastratorul adevaratei credinte si avea prin prooroci si sfinti o relatie directa cu Dumnezeu Cel Adevarat. Dupa doar cateva secole de credinta in Dumnezeu Cel Adevarat, in urma suferintelor provocate de razboaie si a sclaviei, constiinta colectiva a poporului evreu a fost mistificata in masa, ajungand astfel sa piarda credinta adevarata si sa inceapa promovarea pe baze oculte a unei forme periculoase de religie coordonata din planul astral. Pierderea credintei adevarate in Dumnezeu Cel Adevarat si inceputul practicarii unei religii pur satanice, de venerare a falsului dumnezeu din planul astral, sunt marcate de aparitia scrierilor Cabala si Talmud, de inspiratie babiloniana, specifice unei realitati de viata si mentalitati primitive tribale. Mentalitatea specifica Talmudului transmite prin generatii practici oculte si ritualuri tribale de magie neagra, ura, resentimente, sacrificii umane si razbunare, un intreg mod de gandire rasista, sovina si xenofoba, practici cu efecte deosebit de negative atat pentru tintele si inamicii poporului evreu, cat si pentru ei insisi. Toate tentativele facute de-a lungul timpului prin proorocii evrei de a-i readuce la adevarata credinta au fost zadarnice, proorocii fiind de obicei desconsiderati, alungati sau omorati.

Prin prisma acestui exemplu nefericit de capturare in masa a unui intreg popor prin tehnica suferintelor sistemice de catre entitatile anorganice din planul astral, avertizez asupra pericolului folosirii acestei tehnici asupra oricarui alt popor. Poporul evreu nu trebuie blamat pentru ceea ce au patit, pentru caderea spirituala, pentru pierderea credintei in Dumnezeu Cel Adevarat si pentru ca au inceput sa promoveze o falsa credinta si ritualuri pagane specifice populatiilor tribale inapoiate. Ce li s-a intamplat a fost peste puterile umane de rezistenta. Nici un popor nu este scutit sau ferit de aplicarea acestei tehnici de tip terminator, de capturare a sufletelor oamenilor prin suferinte sistemice. Oricine si oricand poate sa patească la fel, in special tarile ortodoxe care inca pastreaza credinta apostolica in Dumnezeu Cel Adevarat. Este foarte posibil ca dezastrul care a avut loc in Rusia in perioada 1917-1953 sa fi fost tocmai o actiune coordonata cu scopul de a provoca mistificarea in masa a credintelor spirituale ale poporului rus. In acest caz insa, dupa cum stim, cu toate suferintele inimaginabile produse in mod sistematic si programat, cu tot holocaustul produs asupra preotilor, ofiterilor, profesorilor, intelectualitatii si clasei taranilor instariti, efectul dorit nu s-a produs. Poate avertizati de agresiunea care s-a exercitat in antichitate asupra poporului evreu, poporul rus si celelalte popoare ortodoxe inghitite de conspiratia comunista nu si-a pierdut credinta in Dumnezeu Cel Adevarat si nu a inceput sa dezvolte o falsa religie prin care sa venereze pe falsul dumnezeu din planul astral.

Manipularea prin suferinta, mistificarea constiintei si credinta in planul astral este cu adevarat o tehnica de tip terminator. Foarte putini oameni sunt capabili sa se sustraga efectelor pe termen lung pe care le induce suferinta asupra sistemului de credinte spirituale. Este o manipulare infricosatoare, care ar trebui sa dea frisoane tuturor celor care au in grija si conducere soarta popoarelor ortodoxe. Provocarea si continuarea unei serii de suferinte colective, in masa trebuie neaparat impiedicata.

De aceea trag un semnal de atentionare asupra momentului cand pentru un popor incep suferintele sistemice: calamitatile naturale precum cutremurele, seceta sau inundatiile, razboaiele militare sau economice, invaziile de insecte care distrug agricultura, bolile contagioase cu grad ridicat de mortalitate in randul oamenilor si animalelor, razboaiele civile, conspiratiile interne care produc holocaustul clasei conducatoare, crimele in masa, genocidul, ura inter-rasiala si inter-etnica, xenofobia, etc.

***Informatie**: Inceputul unui serii de suferinte sistematice poate insemna pentru un popor inceputul ofensivei spirituale, cu scopul de a determina acel popor sa-si mistifice constiinta si sa inceapa sa creada intr-o falsa realitate spirituala.*

Fiind deci avertizati asupra pericolului acestui tip de manipulate cu efect terminator, intrebarea este cum putem sa scapam la nivel individual de aceasta manipulare sistemica a suferintei.

Pentru a gasi o solutie la aceasta problema am aplelat la psihiatrul si neurologul Viktor Frankl si la a sa „libertate a vointei“.

***Informatie**: „Libertatea vointei“ este de fapt libertatea interioara pe care o are orice om de a alege raspunsul sau emotional, psihic sau fizic la impactul unui stimul exten. Prin exersarea “libertatii vointei” omul va alege sa nu fie afectat de stimuli externi negative, in consecinta reactia negativa descrisa drept „suferint“ nu se va mai produce. Evitarea suferintelor extreme sistematice planificate prin “potentiale informationale” negative inscrise in UPI inseamna pentru individ si scaparea sa din capcana suferintelor planificate pentru a-l determina sa-si mistifice constiinta si sa ajunga sa creada intr-o falsa realitate spirituala. Exersarea libertatii vointei si a libertatii interioare este primul pas pentru a scapa de impactul suferintelor sistemice planificate pentru a ne mistifica constiinta.*

Evitarea aparitiei in sufletul nostrum a suferintelor sistemice inseamna deci in ultima instant asigurarea premizelor mantuirii sufletului individual si evitarea prinderii lui in capcana planului astral, a falsului plan spiritual.

Al doilea pas pentru evitarea suferintelor sistemice este practica unei asceze crestine, prin post negru, rugaciune, intentie si folosirea imaginatiei creatoare, a „imagination vera”, cu scopul de a sterge sau dezactiva din UPI potentialele informationale negative create acolo special pentru noi de fiintele anorganice tip pradator.

Fiecare individ are in UPI potentiale informationale pozitive create de Dumnezeu, dar dupa caderea adamica si potentiale informationale negative create de fiinte anorganice tip pradator, care urmaresc sa ne captureze sufletele. Este sarcina noastra ca prin practica ascezei crestine sa anulam potentialele negative si astfel sa anulam posibilitatea ca in viata noastra, in realitatea noastra cotidiana sa apara

evenimente negative sau traumatice.

6. Reincarnarea

Tot in capitolul 10 descriu consecintele teoriei morfogenetice a biologului Rupert Sheldrake, care descrie determinarile date la nasterea si moartea unui organism viu. Una din consecintele functionarii campurilor morfogenetice este imposibilitatea de a sustine stiintific doctrina reincarnarii sufletului individual, care trebuie sa-si ispaseasca pacatele vietilor anterioare. Aceasta imposibilitate este data de tipul de cauzalitate al campurilor morfogenetice, care nu cunosc o cauzalitate de tip mecanicist cauza-efect. Campurile morfogenetice au o cauzalitate dubla, tip cauza-efect, dar si o cauzalitate numita „formatoare", de tip cumulativ, care ia in calcul suma cauzalitatilor cumulate anterioare. La moartea unui individ cauzalitatea este simpla, de tip cauza-efect, dar la nasterea unui individ se aplica cauzalitatea formatoare. In consecinta, un suflet nou nascut nu are cum sa mosteneasca si sa plateasca in viata determinari cauzale din propriile sale vieti anterioare, ci el va plati cumulat din toate cauzalitatile individuale formate din indivizii anteriori. Individul va plati cumulat determinari de familie, rasa, neam, tara, si nu determinari individuale trecute.

In consecinta, teoria reincarnarii individuale a sufletelor este o erezie, un fals de neacceptat pentru orice om rational. O alta consecinta este reafirmarea doctrinei crestine, care spune clar si raspicat ca viata pe care o avem este unica si singura pe care o avem si ca fenomene precum reincarnarea nu sunt o consecinta a voii lui Dumnezeu.

La intrebarea daca exista totusi reancarnare in Univers, raspunsul la aceasta intrebare poate fi dat numai prin doua idei fundamentale, obligatoriu enuntate impreuna:

1. Reincarnarea este intr–adevar o realitate in cadrul Universului lumii materiale, este un lucru care se intampla sufletelor care nu reusesc sa se mantuie. Pentru aceste suflete pierdute incepe epopeea reincarnarilor si a suferintelor. Pentru aceste suflete reincarnarea este credinta intr–o falsa realitate spirituala, lucru cu care incearca sa ne convinga pe toti ceilalti.
2. Reincarnarea ca fapt ontologic se opune legilor vietii (legii campurilor morfogenetice) si trebuie considerata ca un lucru de evitat, o posibilitate contra careia trebuie sa luptam cu toate puterile.

7. Libertatea

In conceptia mea libertatea este un concept fundamental, un drept divin inerent omului, un drept al fiintei divine care am fost noi candva. Prin libertate omul se elibereaza de conditionarile sclavagiste impuse noua de fiintele anorganice care ne controleaza biologic si biofizic organismele si vietile.

Libertatea ca drept divin si bucurie a sufletului poate fi traita in mai multe ipostaze, dintre care amintesc:

- libertate prin rugaciune

- libertate prin cultura

- libertate prin vointa, adica „libertatea vointei", magistral descrisa de Viktor Frankl

- libertatea de a ne bucura de implinirea potentialelor informationale create si programate de Dumnezeu pentru noi, prin actiunea directa a lui Dumnezeu de a conduce lumea

- libertatea alegerii, de a ne implini dorintele noastre, bucuria de a programa potentialele informationale in alb (PIA), create de Dumnezeu, dar neprogramate si oferite omului pentru a le programa el cu intentia sa umana.

In cartea mea abordez mai detaliat trei tipuri de libertate, doua reale (libertatea vointei si libertatea implinirii dorintelor prin programarea PIA) si unul fals, de autosclavizare prin falsa libertate economica.

1. Avem „libertatea vointei" - descrisa de la Viktor Frankl,

Este libertatea de a oferi vietii raspunsul emotional si atitudinal dorit. Prin libertatea vointei omul este de fapt raspunzator pentru starea emotionala pe care o ofera ca raspuns la stimulii vietii. De la automatismul reactiilor, suntem indemnati sa ne folosim libertatea vointei, libertatea de a oferi vietii raspunsul emotional adecvat. Aceasta libertate este fundamentala pentru a evita starea de „suferinta" emotionala si de a evita astfel manipularea prin suferinta. De la reactie la raspuns. Este alegerea noastra interioara de a trece de la viata traita prin automatismul reactiilor emotionale la viata traita prin raspunsurile libertatii interioare.

Mistificarea conştiinţei umane şi a realităţii prin suferinţă programată dialectic.

„La acest nivel de manipulare se asigură crearea şi fixarea convingerilor oamenilor într–un conţinut social, economic, religios şi politic dat.Acest lucru se asigură prin aplicarea pedepselor şi suferinţei corespunzătoare încălcării normelor date. Totul porneşte de la constatarea simplă că puşi în faţa Adevărului terifiant care este Realitatea, a crimei dusă până la perfecţionare şi a sistemului de aplicare sistematică a suferinţei, oamenii cedează psihic. Oamenii nu rezistă psihologic, nu pot trăi cu conştiinţa că trăiesc într–o lume perfect organizată pentru a–i exploata şi distruge.

Când Adevărul este prea puternic, oamenii încep să–şi mistifice conştiinţa, refuză Realitatea insuportabilă şi voluntar înceap să creadă într–o falsă Realitate, într–o mistificare a Realităţii, în care conştiinţa umană poate trăi. Deci pentru a manipula, a mistifica conştiinţele, se începe direct cu aplicarea sistematică şi monstruoasă a unei forme de suferinţă. Mistificarea conştiinţei şi

începutul credinței într–o falsă realitate este de fapt una dintre soluțiile psihicului uman, când este pus în fața integrării unei cantități de suferință mult peste puterile lui şi când datele primare de cunoaştere a realității nu mai pot fi acceptate şi procesate. În locul păstrării integrității conştiinței inițiale, păstrării contactului cu realitatea brută şi crudă şi implicit prăbuşirii în nebunie, psihicul uman decide să–şi păstreze integritatea prin mistificarea conştiinței, ceea ce înseamnă falsificarea percepției şi a Realității percepute de individ, indiferent de tipul de Realitate avut în vedere: familială, economică, organizațională, sistemică, politică, spirituală.

Este dificil de spus de ce suferința poate determina oamenii să îşi mistifice conştiința şi să înceapă să aibă convingeri în care înainte nu credeau. O altă explicație ar fi faptul că suferința slăbeşte câmpul electromagnetic de protecție al omului şi pe această cale se pot infiltra forme gând purtătoare de program. Aceste forme gând au rolul de a programa Sufletul şi ca urmare omul îşi va mistifica conştiința, va începe să aibă convingeri în sensul inoculat de formele gând.

Concret, un om poate fi uşor determinat să–şi mistifice conştiința, să creadă într–un „adevăr" organizațional X (indiferent de natura economică, militară, politică, spirituală, etc…a conținutului X), **INDIFERENT DE GRADUL DE ADEVĂR AL CONȚINUTULUI X**, dacă acestui om i se aplică repetat repetat şi continuu o cantitate mare de suferință, corespunzătoare pentru că s–au încălcat normele şi regulile de existență ale conținutului X, care chipurile ar pune în pericol conținutul X. Individul nu poate accepta psihologic suferința imensă care–i este destinată, psihicul său refuză să trăiască zi de zi cu conştiința că trăieşte într–o societate criminală în care suferința este programată. În consecință îşi mistifică realitatea, începe să creadă în justețea suferinței pe care o va îndura, începe să creadă în realitatea, corectitudinea şi adevărul conținutului X. Conținutul X devine real, adevărat, un dat obiectiv al Realității.

În funcție de etapa istorică a omenirii şi contextul cotidian, suferința înseamnă un regim sistematizat de traume şi abuzuri fizice (bătăi repetate, mutilări fizice, moarte violentă), abuzuri emoționale(regim de teroare emoțională prin frică, nesiguranță), abuzuri psihice (pedepse de tot felul, penalizări, umilire, călcarea în picioare a demnității, minciună repetată, înşelare, furt repetat) şi abuzuri morale. Suferința deci poate fi fizică, psihică, emoțională, morală.

Esențial: pentru a determina deraierea definitivă a conştiinței într–o falsă realitate şi stabilirea unor convingeri ferme într–un conținut X prestabilit, suferința trebuie să fie repetată timp de minim 2 ani, se aplicată unui număr semnificativ de persoane şi trebuie să fie considerată public legitimă şi justificată.

Dacă individului i se prezintă conținutul X pe care trebuie să–l respecte, normele pe care trebuie să le respecte, precum şi sancțiunile la care se expune dacă încalcă regulamentele, atunci acest individ va ajunge să creadă în conținutul X (repet, indiferent de gradul de adevăr al conținutului X) pe măsură ce va suporta tot mai des sancțiunile de nerespectare a normelor conținutului X. Niciodată individul nu va crede ca practic suferința i se aplică strict pentru a fi determinat să creadă în conținutul mincinos X, ci această suferință îi va legitima în propriile convingeri justețea conținutului X şi îl va determina să înceapă sincer să creadă în conținutul X. Niciodată individul nu va crede că Sistemul planifică pentru el traume fizice sau emoționale, pretextând încălcări ale regulamentelor, special pentru a–l determina să creadă într–un adevăr organizațional care de multe ori este o minciună. Niciodată individul nu va visa că Sistemul vrea să–i vândă o minciună şi că el trebuie determinat, forțat să creadă în această minciună. Niciodată individul nu se va gândi că practic niciodată nu este vorba de „adevărul" X sau de justețea pedepselor/penalizărilor aplicate, ci că ceea ce se urmăreşte sunt obținerea convingerilor tale, a

angajamentului tău. Niciodată individul nu va bănui că practic este vânat şi i se vor căuta toate pretextele pentru a i se aplica repetat pedepse şi că Sistemul doreşte ca el să încaseze cât mai des cu putință o cantitate cât mai mare de suferință considerată legitimă şi justificată. Individul nu va bănui că niciodată nu a fost şi nu va fi vorba de fapt de conținutul X, de respectarea sau nerespectarea normelor conținutului X, ci că întotdeauna a fost vorba doar despre convingerile sale, de impunerea şi asumarea liberă a unor convingeri, care să–l fixeze într–o realitate dată prefabricată.

În trecutul istoric oamenii au putut fi controlați prin forță şi prin impunerea forței. Nu interesa pe conducători ce cred supuşii lor, ce convingeri au, singurul lucru pe care îi interesa era să obțină comportamentul dorit, de obicei prin impunerea forței fizice. Acest lucru a fost însă foarte costisitor şi a generat continui masacre, comunitățile fiind practic divizate şi conducatorii răsturnați. Noutatea lumii moderne este că toată atenția este orientată asupra fixării indivizilor în convingeri prefabricate şi controlul gândurilor. Oameni fixați în convingeri înseamnă oameni care îşi poartă singuri lanțurile, nu au conştiința faptului că sunt mental legați, previzibili şi care muncesc de unii singuri pentru noii conducători ascunşi sub paravanul sistemului economic.

Că întotdeuna tot ce s–a dorit de fapt a fost obținerea adeziunii sale, ca individul să fie determinat să creadă în Sistem, să creadă în conținutul X, care de obicei este o minciună. Convingerile sale, nimic mai mult. Conținutul mincinos economic, social sau politic X – doar un mod de a organiza viața, unul din zecile de variante posibile. Normele, sancțiunile şi miile de moduri prin care individul este determinat să greşească – nimic mai mult decât simple pretexte pentru a putea aplica pedepsele şi induce suferința. Convingerile individului – reprezintă TOTUL.

Individul va fi mințit, înşelat şi păcălit, va fi sistemic indus în situații în care nu are cum să nu greşească, toate cu scopul de i se aplica individului într–un termen cât mai scurt o cantitate cât mai mare de suferință fizică, emoțională şi psihică care să aibă aspect de legitimitate. Evident se pot ajunge şi la finețuri în care Sistemul „iartă“ individul, dacă acesta recunoaşte sincer că a greşit şi–şi asumă vina. Dacă anterior individul a încasat deja o porție zdravănă de suferință (de preferat emoțională), sentimentul de vinovăție obținut de Sistem de la individ poate fi uneori suficient pentru a continua acțiunea de convertire a convingerilor şi credinței sale într–un adevăr organizațional trunchiat sau chiar o minciună.

Deşi ideea suferinței organizate în masă trece prin mintea tuturor şi abuzurile sunt evidente, mintea umană nu pare a fi capabilă să accepte realitatea unui sistem politic, social şi economic organizat care să dorească producerea de traume psihice şi emoționale în masă. În fața unei crime sistemice organizate mintea umană refuză să gândească şi preferă să înceapă să creadă în conținutul X care nu poate exista decât în condițiile unor norme date. În fața unei crime sistematice mintea umană începe să mistifice realitatea şi începe să creadă în corectitudinea pedepsei, ceea ce echivalează cu a începe să crezi în conținutul X.“

[...]

Soluția de rezistență la manipularea sistemică de mistificare a conştiinței prin suferința

„Deşi manipularea prin suferință este într–adevăr una de tip terminator, întotdeauna există oameni care rezistă la ea, adică rezistă în fața tentativei de mistificare a conştiinței. Vorbesc aici în afară de soluția simplă de a ieşi pur şi simplu din aria de aplicare a suferinței. Uneori acest lucru se poate face, uneori nu. Foarte puțini sunt aceia care de obicei află şi înțeleg printr–o întâmplare ce trebuie făcut în cazul în care nu poți scăpa din aria de aplicare a suferinței, Dar da, aceşti oameni incredibili există.

Cazurile concrete de psihologi şi oameni simpli care au rezistat suferinţelor şi mistificării realităţii din anii 1940-1950 au stat la baza studiilor ulterioare, care au confirmat şi teoretizat acest proces psihologic. Unul dintre cei mai importanţi a fost Victor Frankl, ale cărui scrieri au stat ulterior la baza unui nou curent al psihologie aplicate sub numele de terapia cognitivă. În condiţiile unui lagăr de exterminare, suferinţă fizică şi psihică permanentă, Victor Frankl a avut revelaţia unei libertăţi interioare extraordinare, foarte ciudată la prima vedere şi anume libertatea că el poate decide dacă se va lăsa sufleteşte afectat de ce i se întâmplă. A descoperit că are acea libertate de a decide dacă Sufletul lui să fie afectat în vreun mod de evenimentele externe.

Şi a decis că toate abuzurile fizice şi psihice la care era supus să nu–l afecteze. Din acel moment viaţa lui s–a schimbat. Bătăile şi situaţiile care se doreau a fi umilitoare desigur au continuat, durerea fizică a resimţit–o, dar acum aceste acţiuni nu se mai transformau în suferinţă, pentru că el a decis că toate acestea nu–l pot afecta. Şi ca urmare mânia, durerea psihică, umilinţa, revolta ca produse psihice nu se mai produceau. Era pus în situaţii umilitoare, dar Victor nu se mai simţea umilit. Era bătut, dar Victor nu se ai simţea victimizat şi abuzat. Nu avea nici un sentiment de revoltă, nu mai simţea nevoia de răzbunare. Şi toate acestea pentru că acest om îşi descoperise cea mai profundă libertate a Fiinţei umane: libertatea de a alege cum te poate afecta psihic un stimul/acţiune exterioară şi libertatea de a răspunde la acest stimul/acţiune în modul cel mai optim posibil.

Dar soluţia nu este simplă şi necesită din partea fiecăruia un efort psihic deosebit. Trebuie un click, un fapt de conştiinţă, dureros psihic, dar care odată împlinit conştiinţa nu–ţi mai poate fi mistificată prin suferinţă. Deci asta nu înseamnă că acţiunea asupra lor asupra ta nu se mai aplică. Nu, acţiunea care doreşte să–ţi provoace suferinţa acţionează aşa cum ştii, adică continuu, constant, fără iertare. Nu–ţi imagina că durerea trupului sau boala va dispare. Dar dincolo de această acţiune asupra ta, suferinţa, adică impactul negativ al stimulului extern asupra sufletului tău nu se mai produce.

Aceşti oameni, deşi încasează aceeaşi suferinţă ca şi ceilalţi şi suferă aceleaşi traume, nu–şi mistifică Realitatea în care trăiesc şi refuză sistematic să creadă în „adevărul“ noului conţinut organizaţional X. Pot fi bătuţi, schingiuiţi torturaţi, terorizaţi psihic şi emoţional, pot rămâne cu sechele pe viaţă, dar nu vor ceda, nu–şi vor mistificare realitatea în care trăiesc, nu–şi vor trăda valorile şi nu vor începe să creadă în „adevărul“ noii realităţi, fie ea economică, politică, spirituală, organizaţională, etc. .

Care să fie secretul ? Cum de aceşti oameni rezistă şi nu cedează mistificării? Cum de pentru aceşti oameni nu se mai poate vorbi de suferinţă, în înţelesul pe care îl cunoaştem?

Răspunsul este simplu. Suferinţa afectează 99.999% dintre oameni şi îi determină să–şi mistifice conştiinţa deoarece toţi aceşti oameni îşi constuiesc identitatea de Sine prin identificarea în special cu corpul fizic.

Suferinţa apare deoarece ne reducem Sinele, Fiinţa noastră divină la Eul sau Supraeul nostru. Ne reducem o dată Sinele prin identificarea cu obiectele Eului: nevoile, instinctele, sentimente, emoţiile, gândurile, trupul, senzaţiile, nevoile, impresiile, relaţiile noastre. Apoi ne reducem Sinele prin identificarea cu obiectele Supraeului: legile morale, legile juridice, normele, reglementările, obiceiurile, etosul social, familial, spiritual, politic şi economic. Toate obiectele Eului şi Supraeului se includ fireşte în ceea ce numim Fiinţă. Trupul, sentimentele, gândurile, nevoile, etc, toate acestea fac parte din Fiinţă. Problema apare însă când considerăm aceste atribute ale Fiinţei ca fiind Fiinţa însăşi, când considerăm că identitatea noastră stă doar în aceste atribute şi ne reducem Fiinţa doar la aceste atribute. Ori acest lucru este o iluzie şi o erezie, nici unul dintre obiectele Eului sau Supraeului nu reprezintă cu adevărat

identitatea noastră divină.

Dar datorită reducerii domeniului Ființei, identificării Ființei noastre cu trupul şi sentimentele, când o acțiune, o agresiune sau situație este aplicată asupra individului, acesta resimte această acțiune în mod direct, până în profunzimile sufletului. Şi o resimte ca fiind „umilitoare“, „jignitoare“, „jenantă“, „supărătoare“, etc., care–i trezesc în suflet dorințele „legitime“ de răzbunare, revanşă, mânie, ură, etc. Dar agresiunea şi situația în sine nu sunt umilioare, jignitoare şi nici jenante. Ele devin în sufletul nostru vibrații, stări emoționate catalogate drept „supărări“, „umilitoare“, „jignitoare“ şi „jenante“, tocmai datorită faptului că ne identificăm Ființa, Sinele, cu trupul, nevoile, gândurile şi sentimentele pe care le avem. Datorită acestei identificări cu sentimentele noastre ne simțim jicniți şi umiliți. Sentimentele de umilință şi jicnire apar la nivelul Eului, nu şi la nivelul Ființei, datorită identificării Ființei noastre în jos, cu trupul şi sentimentele noastre. În acest mod ia naştere ceea ce numim „suferință“. Este durerea provocată în sufletul nostru, dar din cauza noastră, pentru că ne identificăm pe noi înşine cu trupul, sentimentele, gândurile noastre.

În realitate însă, Ființa noastră profundă nu este reprezentată nici de trup, nici de stările emoționale, nici de gândurile pe care le avem. Dar ce suntem noi cu adevărat, care este adevărata noastră identitate de Sine? Realitatea este că suntem Lumină spirituală, suntem Ființe de Lumină, care cu nici un chip nu trebuie să ne limităm Sinele la conştiința Eului, o conştiință de Sine iluzorie, formată în principal din identificarea cu trupul, sentimentele şi gândurile noastre. În momentul în care înțelegem cu adevărat acest lucru, vom putea face diferența între falsul Sine (Eul) şi adevăratul Sine, între falsa identitate (trupul, gândurile, etc) şi adevărata noastră identitate (Lumina spirituală). În acel moment „suferința“ ca stare sufletească dureroasă nu se va mai naşte. Şi implicit nici reacțiile negative care o însoțesc. În acel moment se naşte libertatea de alegere pe care a descoperit–o în interiorul său Victor Frankl.

Secretul celor care rezistă la aceste acțiuni este că se detaşează de Eul lor, prin forța unei conştiințe puternice reuşesc să descopere libertatea Sinelui, a Ființei, o teribilă libertate interioară pe care nu le–o poate lua nimeni: libertatea de a alege dacă acceptăm sau nu să fim afectați de ceea ce ni se întâmplă. Încetul cu încetul, o mică parte din oameni încep să descopere că pot alege dacă să se lase sau nu afectați de suferință, care să fie starea emoțională pe care să o aibă şi ce răspuns să dea acestei situații. Unii încep să înțeleagă că dacă doresc să rămână ei înşişi trebuie să–şi folosească această libertate interioară, la care se ajunge doar prin dezidentificarea de Eu, adică dezidentificarea de corpul fizic, de stările emoționale şi gânduri. Doar indivizii care ajung să înțeleagă/simtă/intuiască că Ființa lor profundă, Adevărul lor nu este Eul, trupul fizic, emoțiile sau gândurile şi pot să facă diferența dintre Eu şi Ființa lor au acces la această libertate interioară de a alege natura unui răspuns la o acțiune externă. Libertatea de alegere pe care o are Omul ca ființă spirituală nu este cea care poate fi folosită în cadrul Eului. Adevărata libertate de alegere începe în momentul în care ne dezidentificăm de obiectele iluzorii ale Eului: de trupul, gândurile, sentimentele, senzațiile şi nevoile noastre.

Deci atâta timp cât eu îmi reduc vastitatea Ființei la Eul construit prin identificarea cu trupul, gândurile şi sentimentele, sunt deschis pentru suferință. Datorită acestei identificări, o acțiune exterioară asupra trupului, gândurilor sau sentimentelor mele mă va afecta într–un mod neplăcut în profunzimile Ființei mele, lucru pe care îl numim generic „suferință“. Dacă însă ai reuşit să te dezidentifici de Eu, în special te–ai dezidentificat de trupul şi emoțiile tale, această acțiune exterioară nu va declanşa automat în Ființa ta un efect negativ de tip reacție. Mai mult, chiar descoperi ca ai disponibil un spațiu psihic şi emoțional între Ființa ta şi eveniment, că ai libertatea de a–ți alege răspunsul pe care dorești tu să–l dai acestui eveniment. Eşti capabil să oferi ceea ce se numeşte răspuns. Este incredibilă şi fantastic de puternică

această libertate a Ființei tale Adevărate de a oferi vieții şi acțiunilor exterioare negative răspunsul ales de tine şi nu o reacție automată a Eului. Atâta timp cât structura psihicului tău este fundamentată pe Eu şi pe identificarea cu trupul, emoțiile şi gândurile tale, eşti imediat şi direct cuplat la orice acțiune externă negativă asupra ta. Şi această acțiune, prin identificarea menționată se va traduce imediat în suferință. Nu ai spațiu, nu ai distanță între tine şi eveniment şi tot ce poți face este să ai o recție automată de durere. Pentru oamenii care au învățat să se dezidentifice de trup, gânduri şi sentimente şi astfel să treacă dincolo de Eu, suferința propriu–zisă nu există. Lovitura fizică să spunem există, dar spre deosebire de omul Eului care pe lângă durere simte revoltă şi dorința de ripostă, cel care a depăşit Eul va resimți evident durerea fizică…….şi atât. Nu va simți dorința de răzbunare şi agresiune, nu se va simți umilit şi înjosit. Va spune: ok, mă doare, bine, oare care este cel mai adecvat răspuns pe care trebuie să–l dau? Omul Eului are un singur răspuns diponibil şi acela este agresiunea, riposta imediată. Omul care a depăşit nivelul Eului are libertatea de a da orice răspuns doreşte, fireşte inclusiv aceea de ripostă agresivă fizică sau non–combat. Dar această agresiune nu este de aceeaşi natură cu agresiunea omului Eului, ci poate a unui raționament care a luat în calcul şi alte 5–8 alternative. Răspunsul care îl dai în urma exercitării libertății de alegere nu este motivat de ură sau dorința de răzbunare, ca în cazul omului Eului. Apare luxul de a oferi un răspuns rațional, care să țină cont de prognozele pe termen mediu şi lung şi ia în considerare aspecte economice, personale sau sociale. Iar răspunsul interior să fie următorul: suferința pe care doreşti să mi–o provoci nu se produce, acțiunea ta nu mă afectează în forul meu interior şi eu decid ce răspuns fizic/atitudinal/emoțional voi da. Şi decid ca răspunsul meu este să fiu calm, răbdător, rezistent, să nu mă consum şi să nu mă las afectat de ceea ce se petrece. “

fragmente din cartea „Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat“ (editia a treia), autor Pleşca Liviu. 2012, din capitolul „Tehnici de manipulare. Sensuri ale suferintei“. Editura Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214725.

2. Avem „libertatea“ economica prin care ne autotransformam in sclavi.

Ce poate fi mai frumos decat sa ai libertatea sa devii singur sclav? Ce poate fi mai mizerabil decat sa pervertesti notiunea de libertate, sa o transormi intr-un element absolut indispensabil pentru ca milioane de oameni sa se transorme in sclavi de unii singuri? Unde a mai vazut istoria asa ceva? Sclavie la sange prin libertate? Unde sunt arendasii de altadata, tortionarii, exploatatorii, proprietarii plantatiilor de sclavi din 1700, sa vina sa vada sa moara de invidie unde am ajuns noi cu civilizatia si modernismul.

„Existența libertății, oferirea individului a falsului sentiment de libertate este condiția fundamentală pentru împlinirea celor mai periculoase manipulări. Este ironic și tragic ca timp de secole oamenii milioane de oameni au luptat și murit pentru libertate. În ziua de azi însă libertatea este elementul criminal care face parte dintr–un mix de tehnici de manipulare care au rolul de a prinde individul în cele mai dure lanțuri ale sclaviei albe. Visul de libertate de secole al omenirii a ajuns un instument pentru a înrobi milioane de oameni. Libertatea în sine este bună, un dar divin, dar la fel ca și planta de tutun de exemplu, în combinație cu altceva poate deveni element criminal.

Tutunul în sine este o plantă bună, este o plantă sacră de milenii, care produce efecte medicinale și spirituale vaste. Combinat însă cu alte 20 substanțe chimice devine factor nociv, pe termen lung fiind cauzator de moarte.

La fel ca tutunul, libertate în sine este minunată, este un drept sacru și divin la care trebuie să aibă acces

orice om. Problema este că libertatea un își produce efectele pozitive în orice condiții sau context. Este necesară o formă de organizare socială și politică corespunzătoare care să asigure condițiile optime pentru exprimarea libertății. Și este clar că nu orice formă de organizare politică este capabilă să asigure efectele pozitive ale libertății.

Poate părea ciudat, dar efectele libertății (mă refer la libertățile exterioare individului, nu la libertatea interioară de alegere a unui răspuns) depind în totalitate de modul în este organizat și așezat contextul social și politic al unei națiuni.

Libertatea nu are efecte pozitive indiferente de contextul politic în care există. Mai mult decât atît. În ziua de astăzi contextul și sistemul economic, social și politic este de așa natură așezat încât existența libertății în acest context este chiar un pericol pentru individ. În contextul sistemic actual libertatea determină ca oamenii să ajungă de fapt adevărați sclavi, înrobiți pe viață unui sistem exploatator inuman.

Este un aspect de o criminalitate și cinism incredibile ce se întâmplă în zilele noastre folosindu–se de libertate. Oamenii luptă și își dau viața pentru a avea libertate, dar nu înțeleg că libertatea integrată într–un sistem pervers va avea cu totul alte efecte decât se crede. În loc de eliberare și bucurie, libertatea aduce de fapt în viețile noastre sclavie, înrobire, tristețe, ruină morală, pentru noi și copiii noștri. Libertatea combinată cu alte tehnici de manipulare sau pus într–un anumit context are aceleași efect toxic și nociv. În momentul de față „libertatea“ garantată de sistemele politice actuale nu este nimic altceva decât rodul unei inteligențe diabolice, care are rolul de a prinde în plasa manipulării fiecare individ.

În nici un caz libertățile de azi nu există pentru că oamenii au luptat pentru ele și că după lupte istorice sistemele politice de la putere au cedat maselor. Libertatea de care ne bucurăm azi nu este libertatea pentru care milioane de oameni au murit înaintea noastră. Libertatea pe care o oferă astăzi sistemele politice este o falsă libertate. Libertatea din ziua de astăzi este doar o sumă de activități permise și drepturi pe care le primești, dar care îți sunt acordate într–un context strict determinat și au de fapt menirea să te autotransformi într–un sclav economic.

Probabil te întrebi: când anume libertatea umană a fost deturnată din sensurile ei sfinte și divine la care au sperat milioane de oameni și a ajuns să fie un element indispensabil într–un sistem criminal care dorește să te transforme în sclav? Procesul folosirii libertății ca element pentru a transforma oamenii în sclavi a început la 1789 la Revoluția Franceză, a continuat la revoluțiile din 1848 și s–a încheiat la sfârșitul secolului 19.

Realitatea este că sistemele politice de la sfârșitul secolului 19 au acordat în sfârșit maselor libertate. În acel moment sistemele politice au înțeles că acordându–le oamenilor „libertate“ și folosindu–se într–un mod inteligent de „libertate“, incredibil dar adevărat, pot controla și supune mult mai eficient masele. Controlul și eficiența dictaturilor din spatele democrațiilor nu ar fi posibile fără ca masele să aibă iluzia libertății. Sclavia economică nu ar fi posibilă fără „libertate“.

Cea mai criminală și feroce sclavie apare când te folosești de iluzia libertății. De aceea actualul sistem are neapărată nevoie de „libertate“, ca oamenii să aibă iluzia că trăiesc într–un sistem liber. Oamenii trebuie să aibă iluzia libertății și să creadă în toată demagogia și etica democratică a drepturilor omului. Sistemul nu vinde oamenilor adevărata libertate.

Sistemul le vinde oamenilor imaginea libertății, mirosul libertății, etica libertății, într–un cuvânt iluzii. Doar așa, crezând în libertate, în idealurile libertății, în etica societății libere, în capitalism, oamenii vor

putea comite acele acte economice care într–un final îi vor transforma în sclavi economici. În ziua de astăzi statutul de sclav se dobândește de unul singur, prin propriile decizii. Nu mai stă nimeni după tine cu sabia sau pușca să muncești ca un sclav.

Condiția de baza este să crezi în iluzia unui sistem care are la bază libertatea.

Mai întâi falsa libertate acționează în sens politic. Doar în regim de libertate individul perseverează în act până când ajunge să se identifice cu acțiunea și credințele asociate cu acele acte. Și atunci este prins, mai corect spus se prinde singur în plasă, a devenit captivul credințelor și convingerilor specifice acțiunilor sale. Nimeni nu stă cu pușca sau biciul după el, dar fiind captivul unor convingeri, va lupta până la moarte pentru cauza convingerilor pe care le slujește. Că aceste convingeri sunt rezultatul unor creații de laborator, acest lucru individul nostru nu va ști niciodată.

În al doilea rând falsa libertate acționează deosebit de pervers la nivel economic. Astăzi se cunoaște că toate revoluțiile sociale din trecut au fost inițiale în numele libertății și proprietății celor mulți, a oamenilor simpli și în special a țăranilor, care au luptat și murit timp de secole pentru aceste idealuri.

Ulterior însă, în secolul 19, după dobândirea libertăților și proprietăților de la nobilime și boierime, statutul țăranilor s–a schimbat, Acum erau priviți ca oameni liberi, autonomi, stăpâni pe viața lor. Drept pentru care statul i–a impozitat, de obicei cu sume exorbitante, pe care statul știa că țăranii nu le puteau plăti. Sau pe care le–au plătit împrumutându–se la cămătari, dar pentru plata cărora care au devenit sclavi pe propriul pământ. Astfel că deși „liberi“, tăranii munceau acum de unii singuri în regim de sclavie. Impozitele mari introduse de stat și cămătăria au dus rapid la pierderea proprietăților dobândite în favoarea unor rețele de cămătărie și la trecerea la un statut de muncă tip sclavagist, pentru a putea plăti dobânzile la cămătari și impozitele la stat. În ziua de astăzi se cunoaște că agitația unei false libertăți în ochii mulțimii a fost metoda prin care averile nobilimii și moșierimii a trecut în proprietatea ocultă a unor rețele de cămătari. În ochii acestor manipulatori, masele de oameni care au luptat pentru libertate au fost doar instrumentul prin care au putut învinge pe nobili și au putut răsturna clasele sociale ale statelor. Ulterior, deposedarea țăranilor de proprietăți prin medode combinate tip impozit – credite exorbitante – cămătărie a fost o chestiune de timp. Aproximativ 70 ani de lupte, sacrificii, sânge și revoluții le–au trebuit oamenilor simpli ca să învingă pe nobili și moșieri, purtați mereu de idealul libertății și proprietății. Și doar 20 ani de artificii financiare de impozite și cămătărie le–au trebuit cămătarilor pentru a prelua de la țărani aceste proprietăți. Metoda a fost aplicată cu succes peste tot în Europa, însă cel mai dur în Galiția[16], unde proprietarii băștinași de sute de ani au fost expropiați, determinați de mafia cămătarilor să plece de pe pământurile strămoșești.

Metoda falsei libertăți a fost aplicată cu deosebit succes în secolul 19 pentru a schimba raporturile de proprietate între nobilime și cămătari folosindu–se în acest scop de masa oamenilor exploatați de nobili. Tot „libertatea“ câștigată cu sânge de la nobilime a fost fundamentul social, economic și juridic care a pus bazele sclaviei albe, a exploatării inumane a oamenilor care pentru dreptul lor de proprietari trebuiau să muncească în regim de sclavie să plătească impozitele la stat și împrumuturile făcute la cămătari.

Metoda transferului de proprietate între 2 clase sociale, ambele parazitare și neproductive (de la clasa nobilimii și moșierimii la clasa finaciară a cămătarilor) folosind în acest scop iluzia libertății pentru a agita oamenii exploatați a fost o idee deosebit de inteligentă și cinică în același timp. Transfer de proprietate între clase social parazitare prin sângele și lupta poporului muncitor, iată cât de periculoasă a fost libertatea ce ni s–a dat. Toate visele și aspirațiile de libertate ale milioanelor de oameni care doreau o viață mai bună au fost înnecate într–un sistem corupt și perfid, care prin impozite și cămătărie le–a luat

pământurile și casele și i–au transformat în sclavi economici pe viață.

Va rămâne în istorie gradul inuman de exploatare al oamenilor acum proprietari și „liberi“, modul cum li s–au luat proprietățile prin șmecherie. Șmecherie, da, așa se numește combinația de impozite de la stat plus cămătărie de la privat. Atunci se năștea o nouă societate exploatatoare, pe bază de șmecherie. Era pentru prima dată când oamenii deveneau sclavi albi, adică oameni care trebuiau să muncească ca sclavii de unii singuri, prin automotivație, pentru a–și păstra statutul de oameni „liberi“. De prisos să spunem că sclavia impusă forțat de nobili în trecut era acum o viață idilică comparată cu viața reală de sclavi a oamenilor declarați în acte ca fiind „liberi“. Sclavi dar liberi, sclavie în muncă prin libertate, sclavie dobândită și acceptată prin libertate, să–ți dai viața în luptă pentru o libertate în virtutea căreia copiii tăi să devină de bunăvoie sclavi, iată o idee de neânțeles, un ideal de perversitate și mizerie sufletească pe care un Crassus al Romei antice nici nu a îndrăznit vreodată să–l viseze.

Metoda „libertății“ evident nu a fost uitată în sertarele de istorie ale secolului 19. De fiecare dată când au fost oameni nedreptățiți și exploatați, idealul și iluzia libertății au reânceput să le fie oamenilor vândute…..Dar nu pentru a le face oamenilor viața mai bună, ci din contra, pentru a–i exploata și mai crunt, pentru a–i transforma în sclavi, pentru a–i aduce la un statut de indivizi fără valoare și însemnătate, pentru a le lua toate atributele umane și sacre pe care le aveau.

Povestea s–a repetat la sfârșitul secolului 20, cu ocazia destrămării în Europa de Est a blocului comunist. Pentru oamenii oprimați de 50 ani de dictatură libertatea era un cuvânt magic și sfânt. Ocazie deosebită pentru ca oameni cinici și haini să se folosească de acest minunat ideal pentru …….pentru ce altceva decât pentru un transfer de proprietate și a schimba biciul cu unul mult mai crunt și pervers?

De data aceasta scopul a fost evident preluarea proprietăților de fostul proprietar, acum în speță statul, trecerea lor temporară prin proprietatea individuală a celor mulți sub forma proprietății individuale și comerciale, ca apoi, într–un timp scurt de 20 ani, tot pe bază de șmecherie (taxe/impozite + credite – așa se numește șmecheria în secolul 20, credite) proprietatea să ajungă în mâinile cui trebuie. De data aceasta noii proprietari nu mai sunt cămătarii, ci mult mai complex, băncile posesoare de credite imposibil de returnat, rețelele economice mafiote naționale sau transnaționale, multinaționalele, societățile de investiții, etc.

De data aceasta trebuia avută grijă de oamenii de la orașe, aceștia trebuiau făcuți să devină sclavi albi. Cum devine omul sclav alb de unul singur? Simplu, spălându–i creierul cu o întreaga poveste despre democrație, libertate, proprietate, liberă inițiativă și alte cuvine magice care încep cu cuvântul magic „liber“. În consecință omul nostru se crede chiar „liber“, gândește, face credite și începe o afacere. Crede că sistemul este gândit și structurat pentru a–l ajuta pe el. Cumpără proprietăți, garantează credite cu propriile bunuri. Angajează oameni. Creeaza plus valoare. Câțiva ani este bine, banii și profiturile curg. Urmează apoi impozitele, taxele, creditele. Consecința este că începi să muncești tot mai mult pentru a plăti impozitele și taxele tot mai mari. O criză economică este suficientă pentru a deveni în imposibilitatea plății acestor datorii. Deja nu mai ești proprietar pe activele tale, poate nici măcar pe propriile bunuri. Toate aparțin acum băncii. După 20 ani de muncă inumană, nesomn, stress, timp în care ai creat valoare, banca nu–ți va spune nici măcar mulțumesc.

Deloc surprinzător, după 20 ani, în toate statele foste comuniste, societatea civilă, presa, analiștii economici și oamenii simpli au descoperit că sub sloganurile libertății și democrației a avut loc un fantastic transfer de proprietate. Pe bază de șmecherie, prin combinația clasică de impozite plus credite, 50% din proprietatea intelectuală și industrială a acestor țări a trecut deja în proprietatea străinilor sau

băncilor, iar o mare parte din proprietățile personale și comerciale deținute de localnici sub forma activelor comerciale trec progresiv în proprietatea băncilor și fondurilor de investiții.

Nimic nou în fapt. S–a repetat povestea de la sfârșitul secolului 19, când la fel în spatele sloganurilor de libertate și liberalism economic statele europene în curs de formare au fost spoliate de avuții și capitaluri.

Din nou iată cât de periculos este în lumea noastră cuvântul „libertate“, cum în spatele lui se ascund cele mai hidoase gânduri și planificări de preluare de proprietate și transformare a milioane de oameni în sclavi albi care să muncească pentru alții. Clasa parazitară s–a schimbat, acum paraziții nu mai sunt nobilii în caleștile aurite. În ziua de azi clasa parazitară este invizibilă, total ascunsă în spatele instrumentelor financiare complexe și a impozitelor stabilite de guverne. Ceva deci nu s–a schimbat: expropierea, exploatarea și frauda este tot pe bază de înșelăciune și șmecherie.“

sursa citatul 16 – despre cum au luat camatarii pamanturile stramosesti ale taranilor din Galitia, vezi Mihai Eminescum vol. X, editia Perpesicius.

fragmente din cartea „Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat “ (editia a treia), autor Pleşca Liviu. 2012, din capitolul 10 „Tehnici de manipulare. Sensuri ale suferintei“. Editura Ahnu Publishing SRL. ISBN 9786069214725.

3. Si avem libertatea de a ne implini dorintele, aflata in stransa legatura cu starea de „pacat“. In legatura directa cu notiunea de pacat este dat un sens si notiunii de LIBERTATE. Nici o noutate aici, este un adevar constatat empiric de sute de ani si despre care au scris sute de autori si teologi. Si anume ca energia sufletului este fundamentala pentru a ne pastra independenta in viata si a ne folosi intentia. Fara energia sufletului suntem pierduti in valurile vietii, nu mai suntem autonomi pe viata noastra, nu ne mai putem impune intentia/vointa. Iar folosirea intentiei si vointei este unul din atributele fundamentale divine pe care ni le-a lasat Dumnezeu. Altii decid ce sa faca cu viata noastra, altii decid in locul nostru ce si cum sa facem. De asemenea lipsa energiei sufletului ne deschide inevitabil pentru toate suferintele si problemele posibile. Conform teologiei eliberarea de patimi si pacate inseamna libertate launtrica, interioara. Omul eliberat de pacat este un om liber in interior, este eliberat de sclavia patimilor. Pe langa acest sens, in legatura cu notiunea de pacat, mai dau un sens notiunii de libertate. Omul cazut in stare de „pacat” isi pierde din energia sufletului, pierde legatura protectoare cu Duhul Sfant, pierde legatura cu UPI si astfel pierde posibilitatea de a-si implini dorintele, de a-si implini visele si a trai viata pe care o doreste. Omul cazut in pacat nu mai poate sa ajunga prin vibratia sufletului la „potentialele informationale“ favorabile pe care le pregatise Dumnezeu pentru el in UPI. Omul cazut in starea de „pacat” isi pierde libertatea de a-si implini visele si a-si trai viata pe care o doreste. Sfatul este deci de a accepta mesajul teologal si de a depune toate eforturile pentru a evita ajungerea in starea de „pacat”. Tot ce este pacat, tot ce este patimi inseamna pierdere de energie a sufletului, inseamna pierdere de Duh Sfant, inseamna pierderea legaturii cu Duhul Sfant, pierderea legaturii cu UPI, inseamna ca esti pe cont propriu in lupta cu viata si demonii.
Deci data viitoare cand un gand te indeamna la un pacat, oricat de mic, de fapt intrebarea la care demonul te invita sa raspunzi este urmatoarea: nu vrei sa te vinzi, nu vrei sa-ti pierzi din energia sufletului, nu vrei sa-ti pierzi libertatea si sa devii sclavul meu?
Deci problema starii de pacat si practica patimilor nu este o gluma, este vorba de fapt de decizia ta de a te vinde sau nu, de a accepta sa-ti pierzi libertatea sau nu. Un mic pacat pare simplu si usor de facut, dar

consecintele sunt majore. Consecinta pacatului va fi pierderea libertatii tale, pierderea dreptului divin de a trai viata pe care ti-o doresti. Sa ne pretuim libertatea pe care o avem din nastere ca drept divin, de a ne implini dorintele profunde ale sufletului pe care le avem.

Scurta descriere a sistemului cunoasterii scriitorului Plesca Liviu

Plesca Liviu (n. 31 august 1976, Roman) este un scriitor roman cu un proiect editorial aparte, cu un stil care sta sub semnul pragmatismului si autenticitatii. Promoveaza intr-un mod personal idei si concepte personale, combinate cu informatii din domeniile cunoasterii. Fire enciclopedica, cultiva vechea placere a cititului din toate domeniile cunoasterii: stiinta, positivism, mistica, samanism, psihologie, tehnologii, teologie, etc. Preia informatiile brute, ascunse sau complicate si le prelucreaza, analizeaza, asambleaza intr-o maniera structurata, simpla, usor accesibila mintii rationale a cititorului contemporan.

Insa informatia prezentata nu este livreasca, nu este o simpla adunare de informatii. Totul este trecut prin sufletul autorului, prin grila experientelor sale de viata, traite sau observate. Promoveaza cunoasterea intr-un mod original si unic, multe din descrierile sale fiind noutati in peisajul cunoasterii aplicate.

Descrie despre rolul economic al indivizilor cu Eu infantil in distrugerea din interior al firmelor, organizatiilor si economiilor nationale. In prelungirea profilului birocratic descris de psihologul Gregory Klimov detaliaza profilul individului degenerat care actioneaza in organizatiile economice.

De la Henry Corbin si CG Jung reia tema imaginatiei creatoare „imaginatio vera“, ne prezinta teoria campurilor morfogenetice ale lui Rupert Sheldrake care dovedeste stiintific erezia credintei in reincarnarea sufletelor. Scrie despre rugaciune ca instrument de programare al unei dimensiuni superioare de energie si informatie denumita de el UPI - Universul Potential Informational.

Este un autor influentat si ancorat in teologia ortodoxa, interpreteaza realitatea unor fenomene precum „imaginatio vera”sau UPI prin prisma gandirii ortodoxe.

Aparent Plesca Liviu dezvolta o erezie, o teologie rationalista, dezvoltata si ancorata in conceptele si gandirea specific omului rational modern. Dar la Plesca Liviu discursul rationalist nu este scop, ci mijloc, aceasta teologie apparent rationalista nu merge pana la capat incat sa devina o erezie, este total evitat discursul rational-pozitivist si tema despre natura si intelegerea treimica a lui Dumnezeu. Foloseste ratiunea cu scopul de a ajunge in interiorul mintii captive a cititorului, in profunzimile sale rationale si acolo sa-i puna la indoiala sistemul rational de credinte rigide, readucand-l pe calea unei asceze spirituale autentice.

Este un autor care se coboara in ratiune si foloseste argumentul rational atat cat trebuie si cum trebuie pentru a-si elibera cititorul din conceptia rationalista asupra vietii. Foloseste ratiunea ca sa ajunga in mintea cititorului, dar odata ajuns acolo foloseste concepte rationale pentru a distruge cititorului chiar credintele sale rationale, inchisoarea mentala care ii limiteaza perceptia integrala asupra vietii.

Pentru oamenii cu o mentalitate rationalista specifica lumii post-moderne, discursul teologal clasic sau

mistic nu are absolut nici o valoare si nici un efect. Plesca Liviu a inteles ca pentru prinde, elibera si scoate la suprafata mintea intemnitatata de ratiune ai nevoie tot de ratiune si de un discurs rationalist.

De aceea discursul rationalist are rolul de carlig al unei undite de salvare, pentru ca de bunavoie mintea cititorului sa il inhate si astfel fara sa-si dea seama sa fie scoasa din mediul captiv in care se afla.

Iar momeala pentru mintea captiva de ratiune este posibilitatea indeplinirii dorintelor profunde ale sufletului, lucru pe care orice om il doreste. Dorind sa-si implineasca dorintele, cititorul intelege si accepta explicatiile si metoda rationalista prezentate. Simultan insa, procesul de implinirea a dorintelor inseamna avansul pe drumul unei asceze crestine in cadrul careia conceptele rationale expuse anterior isi pierd din semnificatie. Fara sa-si dea seama, omul ajunge sa-si puna sun semnul intrebarii sistemul rational de credinte, pozitivismul sau ateismul si incepe sa-si elibereze mintea din temnita ratiunii.

Plesca Liviu are capacitatea de a lua idei mistice si realitati spirituale si de a le prezenta intr-o forma lipsita de dogmatism, usor perceptibile de oamenii rationali ai societatii moderne. Prezinta idei si informatiile de natura spirituala desconsiderate de educatia rational-pozitivista si le revitalizeaza prin prezentarea lor intr-o maniera rationalista usor inteligibila pentru cei care au o perceptie rationala realitatii.

Este un autor care si-a propus sa scrie si ofere cunoastere la nivelul publicului larg, prezentand informatii de cunoastere intr-un stil simpu, organizat si structurat, usor accesibile oricarui nivel de pregatire.

Redactia editurii Ahnu Publishing

Programul editorial al scriitorului Plesca Liviu

Carti aparute

„Psihologie pragmatica – o introducere in teoria relatiilor fericite", ed. Moldopress, Pascani, 2003

„Psihologie aplicata pentru nivelul mediu si avansat", ed. Ahnu Publishing, Bucuresti, 2009 pentru editia intai si 2012 pentru editia a doua. Editia a doua si a treia exista numai in format electronic.

Pentru download capitole din cartea „Psihologie aplicata pentru nivelul mediu si avansat", editia a treia, vizitati paginile editurii la urmatoarele adrese:

http://www.scribd.com/ahnupublishing

http://ahnupublishing.wordpress.com/

Influente in scrierile autorului Plesca Liviu:

Carlos Castaneda, Ken Wilber, Harold Aspden, Mihai Eminescu, Mihail Sturdza, Corneliu Zelea Codreanu, Mircea Eliade, Constantin Radulescu Motru, Nicolae Densusianu, curentul stiintific pozitivist, Rupert Sheldrake, Henry Corbin, Ibn Arabi, Tim Rifat, Steve Gamble, Viktor Frankl, CG Jung, Wilhelm Stekel, Karen Horney, Max Scheler, Hierotheos Vlachos, Dumitru Staniloae, Jean Claude Larchet, Gregory Klimov.

Legaturi externe:

www.allpsy.ro

http://ahnupublishing.wordpress.com/

http://issossproject.wordpress.com/

Carti in pregatire

Introducere in teoria si practica psihologiei organizationale

Introducere in elitism. Ascetul laic

Tipuri relationale

Organizarea societatii sacrului

Capitolul 1

Flexibilitatea în relații

În fiecare zi auzi despre faptul că eşti responsabil pentru viaţa ta, că îţi decizi viitorul, că eşti stăpân pe ce vei face şi cum vei trăi. Iar pentru a susţine aceste afirmaţii ţi se spune mereu „Schimbă–ţi atitudinea!“. În presă, la televizor, în reclame, ţi se cere insistent: „Schimbă–ţi atitudinea!“.

Afirmaţia despre importanţa atitudinii şi a controlului este corectă. Dar schimbarea unei atitudini este dificil de realizat din cel puţin două motive: schimbarea cere timp şi apare în urma unei puternice motivaţii şi apoi nu este foarte clar ce este aceea o atitudine, ce realităţi interioare desemnează acest cuvânt. Înţelegi că trebuie să schimbi ceva din fiinţa ta, un dat fundamental al modului în care vezi şi percepi realitatea înconjurătoare, dar ce anume trebuie să schimbi, rămâne un mister. Schimbarea atitudinii nu este uşor de realizat, deoarece înseamnă o introspecţie, o călătorie în tine însuţi pe care nu îndrăzneşti, nu crezi că poţi să o faci.

Spre exemplu, există diverse atitudini pe care le poţi înţelege şi schimba relativ uşor : atitudinile indiferente faţă de mediu şi cele faţă de problemele comunităţii în care trăieşti. La nivelul relaţiilor inter–umane, atitudinile pe care le poţi practica sunt numerose, dar trei atitudini sunt fundamentale:

Implicare–afecţiune–cooperare

Agresivitate–cinism–duritate

Rezervă–indiferenţă–retragere.

La nivelul raporturilor interumane, îndemnul „schimbă–ţi atitudinea“ îl poţi concretiza şi pune în aplicare prin adoptarea uneia dintre cele trei atitudini fundamentale. Vei alege o atitudine de implicare, rezervă sau agresivitate în funcţie de personalitatea celuilalt şi de interesele pe care le ai de realizat. Îţi spuneam că în general este greu să înţelegi ce anume din interiorul tău poţi să schimbi şi în ce măsură. Practic, prin programul de viaţă dezvoltat încă din primii ani de viaţă, te–ai învăţat să exprimi permanent doar o atitudine din cele trei enumerate, celelalte două aşteptînd în stare latentă, activarea lor fiind însă oricând posibilă. Aceasta este şi situaţia cel mai des întâlnită: majoritatea oamenilor manifestăm permanent o atitudine, completată uneori de celelalte două atitudini latente, dar pline de viaţă. Un mic procent manifestăm permanent toate cele trei atitudini, dar nu conştient, după criterii raţionale, ci instinctiv, haotic. Nici chiar acele persoane care şi–au exprimat în diverse situaţii aceste trei atitudini de bază nu ar putea explica raţional de ce au adoptat o atitudine sau alta
într–un context dat.

Revenind la problema pusă, cum să îţi schimbi atitudinile în funcţie de interesele pe care trebuie să le realizezi, dacă ele sunt latente în inconştient? Dificultatea provine din faptul că ceea ce trebuie să schimbi este ascuns, ferit de privirile curioase ale conştientului şi că această schimbare poate surveni doar după ce conştientizezi atitudinile latente din inconştient. De aceea, înainte de a–ţi arăta ce informaţii poţi folosi din cunoaşterea celor trei atitudini, vreau să înţelegi ce înseamnă ele şi care este calea găsirii lor.

A. Atitudinea de implicare

Atitudinea de implicare este un adevărat mod de a percepe viaţa şi totodată un răspuns la provocările acesteia prin prisma anumitor nevoi înscrise în programul tău de viaţă: nevoia de siguranţă, nevoile de a fi plăcut, necesar, dorit, iubit, acceptat, binevenit, aprobat, ajutat, protejat, îngrijit, călăuzit etc. Pentru a–ţi satisface aceste nevoi eşti nevoit să te integrezi social, să faci parte dintr–o colectivitate, comunitate sau grup, să accepţi un anumit nivel de conformism social. Psihanalista culturalistă Karen Horney defineşte un tip de personalitate plecând de la trăirea vieţii prin prisma atitudinii de implicare–afecţiune–cooperare :

„Din cauza naturii nediscriminative a trebuinţelor sale, tipul docil va fi înclinat să–şi supraevalueze afinităţile şi interesele pe care le are cu cei din jurul său şi să nu ia în seamă factorii

separatori.(...)El încearcă în mod automat să trăiască pe măsura aşteptărilor celorlalţi sau a ceea ce crede el a fi aşteptările lor, pierzând adesea din vedere propriile sale sentimente. Devine altruist, gata de autosacrificiu, nepretenţios, cu excepţia nemărginitei sale dorinţe de afecţiune. (...) nu–şi consultă propriile sentimente sau judecata proprie, ci dă orbeşte altora ceea ce el este împins să dorească de la ei, şi este profund zguduit dacă recompensele nu se materializează.(...)Orice dorinţă de răzbunare sau triumf asupra cuiva este profund reprimată, încât el însuşi, adesea, se minunează cât de uşor de conciliat este şi că niciodată nu nutreşte pentru multă vreme resentimente. O trăsătură tipică face parte din dependenţa sa generală de ceilalţi. Este vorba de tendinţa sa inconştientă de a se evalua pe sine după ceea ce gândesc ceilalţi despre dânsul. Stima faţă de sine însuşi creşte sau scade în raport cu aprobarea sau dezaprobarea lor, în raport cu afecţiunea sau lipsa lor de afecţiune. De aceea, orice respingere este realmente catastrofală pentru el (...), orice critică, respingere sau neglijare este un pericol terifiant, iar el poate face cel mai deplorabil efort de a recâştiga bunăvoinţa persoanei care astfel l–a ameninţat.(...) Adesea iubirea îi apare acestuia drept singurul scop pentru care merită să lupţi şi să trăieşti. Viaţa fără iubire i se pare anostă, inutilă, deşartă“[1].

Satisfacerea nevoilor care stau la baza atitudinii de implicare presupune modelarea caracterului în conformitate cu normele societăţii: trebuie să devii sensibil la nevoile semenilor, altruist, recunoscător şi generos, păstrînd însă mereu vie speranţa reciprocităţii.

Pentru nevoile fundamentale pe care trebuie să ţi le satisfaci şi pentru realizarea scopurilor obiective pe care ţi le–ai propus, atitudinea de implicare este cea mai bună alegere deoarece te va înzestra cu cele necesare: iniţiativă, efort conştient, flexibilitate, planificare, acţiune, meticulozitate, acceptarea riscului, pragmatism, concentrarea asupra scopului şi deschiderea spre schimbare .

În schimb, lipsa de agresivitate te va frustra de fermitate, hotărâre şi îndrăzneală, ceea ce îţi va reduce din reuşite şi va face posibilă acceptarea conştientă a inferiorităţii faţă de ceilalţi. Integrat fiind într–un sistem relaţional, sentimentul stimei de sine va creşte sau scade în raport cu părerea celorlalţi despre tine, în raport cu afecţiunea sau lipsa lor de afecţiune. Deşi respingi valorile atitudinii agresive vei admira totuşi în secret oamenii care manifestă egoism, putere, lipsă de scrupule, orgoliu.

„*Descoperim o diversitate de tendinţe agresive puternic reprimate. În contrast net cu aparenta hipersolicitudine, dai peste o nemiloasă lipsă de interes faţă de ceilalţi, atitudini de sfidare, tendinţe inconştiente de parazitare sau exploatare, înclinaţii de a–i controla şi manipula pe ceilalţi, trebuinţe neînduplecate de a excela sau de a se bucura de succese vindicative*“[2]**.**

Reprimarea atitudinilor complementare de rezervă şi agresiune o va întări pe cea dominantă, adică de implicare. Sentimentul dominant al implicării este iubirea prin care îţi satisfaci trebuinţele de a iubi şi de a fi iubit, dar şi tendinţele agresive refulate travestite în atitudinea dominatoare.

B. Atitudinea agresivă

Atitudinea agresivă este modul în care percepi, înţelegi şi răspunzi provocărilor vieţii prin prisma deficitelor de securitate şi ale funcţiei afective care în final potenţează şi întăresc vizibilele trebuinţe ale Eului: trebuinţele de succes, prestigiu, putere, importanţă, afirmare, impunere, ambiţie, control, de a atrage atenţia, posesiune şi dominare (numesc aceste trebuinţe ale Eului raportându–mă la ierarhizarea trebuinţelor gândită de Maslow).

Acest deficit de securitate care va creşte trebuinţele Eului de cele mai multe ori nu este justificat de situaţia reală în care te afli în societate sau natură, fiind rezultatul subiectiv al percepţiei şi apercepţiei negative şi al proiecţiei agresivităţii inconştiente acumulate care schimbă în mintea ta raportul de forţe ostile potenţial distructive. Percepţia şi apercepţia negative vor fi susţinute şi de sensibilitatea şi

hipersensibilitatea specifice care te vor face să resimți puternic amplificată ostilitatea semenilor şi să te îndoieşti de adevăratele lor intenții.

Doarece trebuințele Eului sunt puternic alimentate şi de deficitele trebuințelor sociale ale funcției afective, un izvor al agresivității este frica, teama, emotivitatea, native sau învațate. Deficitele de securitate şi ale trebuințelor sociale, apercepție negativă şi proiecția agresivității, hipersensibilitate şi creşterea deficitelor de realizare a trebuințelor Eului fac toate parte din lumea interioară ascunsă, niciodată dezvăluită în societate a tuturor acelora care şi–au facut din dictonul „homo homini lupus“ un mod de a răspunde la stimulii şi provocările vieții.

Dar să nu crezi că atitudinea agresivă trebuie deconsiderată doar pentru că cei care o practică nativ sunt clienții potențiali pentru şedințele de terapie ale psihologilor şi psihiatrilor de pretutindeni. Atitudinea agresivă trebuie să facă parte din arsenalul tău de luptă şi reuşită pe termen lung în viață, deoarece te va dota cu multe din calitățile necesare succesului: siguranță, fermitate, hotărâre (mai exact super–calitatea numită hotărâre va fi câştigată după accesul la viziunea privind scopurile, realizărie şi aptitudinile în viață), îndrăzneală, vitalitate şi energie, puterea de a rezista eşecurilor şi neâmplinirilor, capacitatea deciziei rapide şi flexibile, continuă perseverență, refuzul acceptării compromisurilor ca iluzii ale înaintării, acceptarea unui statut social inferior, rezistența la lipsuri alimentare, materiale şi morale, îndârjire pe termen lung (religios, moral sau material), vigoare şi antrenarea corpului prin sport de performanță şi de întreținere, fanatism mistic–religios, material şi etic, pro–activitate şi susținerea acțiunii indiferent de obstacole.

Dau din nou cuvântul lui Karen Horney care pornind de la atitudinea de agresivitate–cinism–duritate defineşte un tip de personalitate mult dorit şi aplaudat de etica afacerilor:

„*Tipul agresiv ia drept de la sine înțeles faptul că orice om este ostil şi refuză să admită contrariul. Pentru el viața este o luptă a tuturor împotriva tuturor şi e vai de oaie în mijlocul lupilor. Trebuințele sale derivă în esență din sentimentul său că lumea este o arenă în care, în sens darwinist, numai cel mai bine adaptat supraviețuieşte, iar cel puternic îl anihilează pe cel slab. (...), în orice caz, legea supremă este urmărirea interesului personal. De aceea trebuința sa primă devine una de control asupra celorlalți. Orice situație sau relație este privită din punctul de vedere al lui «ce pot eu scoate din asta?», fie că este vorba de bani, prestigiu, relații sau idei. Individul însuşi este conştient sau semiconştient convins că toată lumea acționează în felul acesta şi că ceea ce contează este s-o faci mai eficient decât ceilalți. Pentru el iubirea joacă un rol neglijabil. Nu în sensul că nu s–ar «îndrăgosti» niciodată (...), dar ceea ce este pentru el de primă însemnătate este să aibă o pereche eminamente avantajoasă, al cărei farmec, prestigiu social sau avere să–i poată întări propria poziție. Nu vede nici un motiv pentru care să aibă considerație față de ceilalți. Tabela sa de valori este construită prin prisma filosofiei junglei. Puterea face dreptul. Destul cu omenia şi mila. Homo homini lupus*“[3].

C. Atitudinea rezervată

Atitudinea rezervată este modul în care percepi şi răspunzi vieții prin prisma deficitelor de siguranță şi securitate, dar spre deosebire de situația descrisă mai înainte, unde puteai opta pentru o implicare socială variat agresivă, datorită unui deficit de vitalitate şi energie inconştient preferi să te retragi în carapacea şi în universul tău. Ascetismul laic este o variantă. Sunt puternic accentuate nevoile de independență, singurătate şi superioritate.

Karen Horney descrie pe scurt caracteristicile atitudinii rezervate:

„*Crucială este trebuința lor interioară de a pune o distanță emoțională între ei înşişi şi ceilalți.*

Mai precis, este vorba de hotărârea lor conştientă şi inconştientă de a nu se lăsa implicaţi emoţional în relaţia cu ceilalţi, în dragoste, luptă, cooperare sau competiţie. Ei trag în jurul lor un fel de cerc magic în care nimeni nu poate pătrunde. Printre cele mai frapante este trebuinţa de autonomie şi un mod mai precar de a–şi menţine autonomia este acela de a-şi restrânge, conştient sau inconştient, trebuinţele. O altă trebuinţă accentuată este trebuinţa de singurătate. De regulă, el preferă să muncească, să doarmă, să mănânce singur. Îi displace să împărtăşească vreo trăire. (...) El nu doreşte să fie implicat, nu are nevoie de nimeni, nu le permite celorlalţi să se amestece în viaţa lui sau să–l influenţeze. Există tendinţa principală de a suprima orice sentiment, ba chiar de a-i nega existenţa"[4].

Lăsând la o parte condiţionările psihologice deficitare, atitudinea rezervată te va pregăti pentru viaţă cu câteva atuuri foarte importante: independenţa şi autonomia faţă de condiţionările sistemice dacă eşti un ascet laic, creşterea libertăţii interioare şi de acţiune, excelenţa în relaţiile inter–umane prin practica diplomaţiei şi evitarea capcanelor de relaţionare cu indivizii problemă şi Eurile infantile.

Poate vei constata cu oarecare mirare că atitudinea rezervată este aceea care îţi va aduce cele mai bune rezultate în relaţiile inter–umane. Implicarea şi agresivitatea sunt cele uzual folosite de mai toată lumea, pe când rezerva este o raritate. Atitudinea rezervată este esenţa diplomaţiei. Există oameni care au o diplomaţie nativă, înnăscută. Relaţiile lor cu toată lumea sunt excelente şi chiar îţi mirăm cum evită certurile sau neînţelegerile. Toţi aceşti oameni deosebiţi se ghidează în tot ceea ce fac după atitudinea rezervată. Puşi în contact cu diverse interese şi grupuri de influenţă, ei trebuie să ştie când să se implice şi când să se retragă, fără a crea senzaţia oportunismului şi urmărind în acelaşi timp scopurile stabilite de organizaţiile lor.

Pentru tine, cea mai bună soluţie este să descoperi atitudinea rezervată latentă, cu miile ei de nuanţe de la cei care o practică zilnic, fără efort ori conştientizare a stării lor.

În fine, cea mai puternică, cvasi–necunoscută şi importantă manifestare a atitudinii rezervate o poţi găsi în fermitatea răspunsurilor generice date vieţii şi Sistemului din poziţia retrasă a ascetului laic. Ascetul laic este individul care deşi trăieşte, munceşte în şi pentru societate, familist convins, se află într-o continuă luptă cu iluziile şi predeterminările sistemice înlănţuitoare. Refuzând minciunile propagandei autoritare sau democratice, respingând momelile destinate rolului de participant în societatea consumatoristă, prin disciplină, gândire, inteligenţă sistemică şi înţelegere a vieţii, ascetul laic ajunge să trăiască o viaţă naturală şi în conformitate cu legile divine instituite de Dumnezeu. Asceţii laici, deşi în paralel cu agresivitatea exprimată printr-o sălbatică autodisciplină, independenţă şi autonomie, practică şi o atitudine de îndârjită neimplicare socială, sunt din punct de vedere al Sistemului şi al oamenilor din umbră care–l întreţin „evenimente raţionale previzibile" pe care este bine să nu le scapi din vedere. Iarăşi nu este mai puţin adevărat că asceţii laici sunt constituiţi din acelaşi material uman de o fanatică autonomie şi independenţă (raţionalişti mistici) ca al oamenilor de Sistem, puse însă în slujba Conştiinţei Proprii şi Universale.

Cuvintele: neputinţă, ostilitate, izolare, definesc sintetic cele trei atitudini explicate. Cele trei direcţii nu apar în realitate pure, ci combinate, înlănţuite, însă atitudinea predominantă îţi va determina conduita în societate.

Astfel, dacă predominant aparţii implicării, totuşi vei putea manifesta înclinaţii spre agresivitate şi o trebuinţă de izolare. Dacă predominant aparţii agresivităţii, vor apărea tendinţe de docilitate, supunere şi dorinţa de afecţiune. Şi este de aşteptat că dacă predominant eşti rezervat, latent vei fi şi ostil şi dornic de afecţiune.

Atitudinile mai puţin evidente nu sunt neaparat şi mai puţin influente. Uneori în timpul vieţii, atitudinea predominantă se poate schimba, sub imperativul unor experienţe dramatice şi al unor procese interioare, schimbarea depinzând de cât de puternic a fost imprimat în inconştient un anumit tipar.

1. Prima informație pe care o poți folosi din aplicarea celor trei atitudini este că îți poți înfrunta propriul destin şi rescrie propria istorie.

Noțiunile de destin şi soartă au fost impuse ca fiind acea predeterminare a cursului vieții tale, fără posibilitatea vreunei schimbări. Prin interpretarea unor fenomene cosmice, date calendaristice, vise, întâmplări din lumea animală,…etc, experții conştiinței magice dinainte stabilesc, fără putință de schimbare, care şi cum îți va fi viața. Puterea ta în modificarea propriului destin prezis ar fi limitată la aspecte neesențiale ale vieții. Noțiunile de destin, soartă, fatalitate, reâncarnare sunt încă larg acceptate şi folosesc pentru a găsi răspunsuri la diverse intrebari filosofice existențiale.

Contrar acestor doctrine, ştiința aduce probă după probă că nu depinzi într-un mod fatal de factori exteriori şi că poți să-ți decizi şi să urmezi drumul pe care–l dorești. Ştiința aduce în sprijinul tău explicația că anumite situații din viața ta se întâmplă, se repetă şi pot fi prezise deoarece există legi foarte precise care guvernează realitatea social-naturală înconjurătoare şi sufletesc–interioară. Mărul nu cade din copac pentru că aşa i–a fost prescris să cadă, ci pentru că se manifesta o lege care guvernează pământul: legea gravitației. Cunoaşterea acestor legi fizice, biologice, matematice, sociale îți va permite să–ți îmbunătățeşti viața, să–ți creşti durata vieții şi să înțelegi cum funcționează lumea naturală şi umană.

În ceea ce priveşte momentele importante din viața ta, acestea sunt supuse unor legi psihologice şi sociale deosebit de puternice care acționează neâncetat. De–a lungul vieții, gândirea şi trăirile tale sufleteşti evoluează după legi din care multe au fost deja descoperite.

Încă de la începutul secolului, Jung descoperea o lege psihologică conform căreia indivizii prea introvertiți sunt atraşi cu o putere extraordinară de obiectele exterioare. Dacă acest obiect este o persoană de sex opus, întâlnirea celor doi se finalizează deseori cu o relație de durată. Ai văzut probabil în acțiune această lege şi ştii că nu dă greş. Dar cei ce nu o cunosc ce vor spune? „Asta a fost soarta. N–ai ce să faci!".

În urma studiilor psihosociologice s-a descoperit o altă lege interioară care ne guvernează: întâlnirea dintre o femeie dependentă de alții, slabă şi un bărbat insuficient maturizat emoțional (de exemplu un Eu infantil) poate duce la relații autoritariste. Viața unei femei într-o relație autoritaristă nu este tocmai plăcută. Dar până să citeşti aceste rânduri ce spuneai? „Aşa i–a fost destinul!".

De multe ori oamenii mor pentru că au încălcat legile umane şi biologic-naturale care guvernează această lume. Nici o milă nu se manifestă pentru asemenea încălcări. Necunoaşterea legilor nu este acceptată de Mama Natură drept scuză. În față ei, considerentele morale, financiare, umane ori religioase nu contează, iar efectele pot fi deosebit de grave dacă ai încălcat o lege fundamentală, inclusiv moartea.

Din aceste scurte exemple îți dai seama că destinul ca predeterminare există, dar trebuie să-l înțelegi ca fiind toate consecințele actelor tale determinate de cunoaşterea sau necunoaşterea legilor umane şi naturale care îți limitează opțiunile. Prin cunoaşterea determinărilor interioare, vei învăța să te fereşti să le încalci, să eviți reacțiile stereotipe tip cauză - efect impuse de aceste legi, să ai o viață cât mai fericită şi lungă.

Prin acțiunea proprie îți poți alege singur succesiunea cauze–efecte şi astfel să îți hotărăşti responsabil şi în cunoştință de cauză viața pe care să o ai. Dar pentru ca acest lucru să devină realitate, mai întâi trebuie să ai cunoaşterea necesară. Să vedem cum te va ajuta cunoaşterea psihologică să eviți predestinările şi să îți impui propria viziune.

O componentă importantă a predestinărilor tale este atitudinea. După cum deja ştii, eşti dotat cu trei atitudini fundamentale: implicare, rezervă, agresivitate. Toate trei îți sunt folositoare şi necesare deoarece complexitatea vieții face ca o singură atitudine să nu fie suficientă. Fiecare atitudine va determina la un moment dat cum să–i percepi pe ceilalți, cum te vei comporta, cum vei gândi, cum îți vei dezvolta relațiile cu semenii şi în general cum vei răspunde la provocările vieții.

Dacă adopți o atitudine afectivă, de cooperare, implicare, atunci îi vei percepe pe ceilalți ca pe

potențiali prieteni, vei fi amabil, interesat şi vei putea dezvolta relații afective puternice, prin care îți vei face prieteni adevărați. Fără atitudinile de rezervă şi agresivitate îți va lipsi însă siguranța, încrederea, hotărârea şi te vei implica acolo unde nu este cazul.

Dacă adopți o atitudine rezervată, cei din jur nu te vor interesa prea mult, vei fi mai retras şi vei dezvolta relații sociale strict convenționale. Dar fără atitudinile de implicare şi agresivitate vei pierde oportunități utile pentru noi şi te vei lipsi de experiențe umane pe care doar participarea ți–o poate da.

Dacă adopți o atitudine agresivă îi vei privi pe ceilalți ca fiind potențiali inamici, buni doar de disprețuit şi vei fi bine echipat în societatea competițională dură în care trăim. Dar vei avea mari probleme în dezvoltarea relațiilor interumane şi vei fi potențial candidat la încălcarea legilor penale.

Fie că îți lipseşte implicarea şi ratezi oportunități pentru că eşti rezervați, fie ai încălcat legea pentru că eşti agresiv, la un moment dat te vei întreba dacă nu se putea şi altfel.

Se putea oare să nu fi fost atunci agresiv şi să nu se fi întâmplat acea situație? Poate că nu ai dorit în acel moment să reacționezi astfel, dar reflexele formate în ani de atitudine agresivă te-au făcut să acționezi fără prea multă analiză a situației. S–ar fi putut oare să nu ratezi acea oportunitate, pe care nu ai fructificat–o, deoarece ai fost rezervat? Se putea oare să nu te fi implicat în acea situație care ți–a consumat inutil resursele?

La toate aceste întrebări, răspunsul este afirmativ. Natura ți–a pus la dispoziție trei atitudini fundamentale, dar încă din primii ani de viață, în funcție de deficitele sau normalitatea trebuințelor vitale te–ai îndreptat inconştient spre o atitudine, pe care ți–o vei însuşi pentru tot restul vieții. Celelalte două atitudini, deşi inhibate, se vor manifesta sporadic, instinctiv, fără să conştientizezi efectele acestor manifestări. Şi cât timp aceste două atitudini sunt latente, neâmplinirile tale vor fi evidente, iar posibilitățile tale în atingerea scopurilor reduse.

Încearcă să conştientizezi şi celelalte două atitudini latente, neactivate. Găseşte–le în interiorul tău şi indentifică ce schimbări ar aduce fiecare asupra percepției oamenilor, stimulilor sociali şi naturali, modului tău de a gândi şi răspunsurilor necesare atingerii scopurilor propuse.

Acest proces de conştientizare va dura câteva luni, poate chiar un an de zile şi se va finaliza printr–o puternică criză de responsabilitate. Vei descoperi că de fapt eşti responsabil pentru prezent şi viitor într–o măsură mai mare decât credeai şi că libertatea ta de alegere este extraordinară.

Libertatea de a alege, de a decide şi de a acționa îți aparține. Nimic nu te împiedică să spui „nu“, să accepți sau să refuzi, să te implici sau să te retragi. Senzația de libertate va fi un stimulent magic: devii mai conştient şi poate mai stresat de faptul că puterea ta de a–ți influența viața proprie şi pe a altora este imensă.

Dar în acelaşi timp vei fi mai relaxat, mai siguri pe tine, mai încrezător în viitor deoarece ştii că ai cu mult mai multe opțiuni de a determina acest viitor. Pasul următor, care va dura toată viața, va fi să transpui cele trei atitudini în actele şi acțiunile tale. Dar doresc să ai aşteptări realiste: nu îți va fi uşor şi vei avea nevoie de toată diplomația, motivația şi înțelepciunea necesară pentru a combina bine cele trei atitudini.

Nu mai lăsa atitudinea rezervată să îți inhibe fructificarea unor oportunități, iar atitudinea agresivă latentă să izbucnească atunci când nu trebuie. Fii rezervat când previziunea unei situații nu este clară şi fii agresiv prin acțiune, hotărâre şi fermitate când aceasta previziune îți este favorabilă.

Şi dacă până acum erai doar cooperant şi afectuos, de acum înainte vei fi rezervat dacă ai de–a face cu persoane cu probleme sau personalități egocentrice. Iar dacă ai fost doar agresiv, descoperă puterea afectivității ca suport al vieții trăite în linişte şi pace sufletească.

Nu uita că ai libertatea de a alege atitudinea cea mai potrivită pentru fiecare situație din viață şi restul va veni de la sine.

2. A două informație pe care o obții din cunoaşterea atitudinilor este că adoptarea uneia sau alteia

îți va determina tipul de relații pe care le vei avea. Şi asta deoarece atitudinile tale sunt cele care stau în umbra relațiilor tale. Criteriul final al flexibilității în relații este dat de flexibilitatea în atitudine. Dar deoarece eşti rezultatul unei singure atitudini, deocamdată nu îndeplineşti criteriul flexibilității în relații.

Atitudinea este cea care stă în spatele formării percepției tale despre semeni, a comportamentelor tale, a atenției pe care le-o acorzi celorlalți, a valorizărilor pe care le faci, a interesului pe care–l ai, etc. Şi toate acestea se traduc în relații. Atitudinea afectivă îți va asigura prieteni, atitudinea rezervată va sta la baza relațiilor de interese, iar atitudinea agresivă te va face respectat de cei din jur. De fapt, practicând atitudinea necesară în funcție de oameni, situații şi împrejurări vei dezvolta relațiile cele mai bune, iar prin prisma acestor relații vei avea o viață socială aducătoare de împliniri şi vei putea urca treptele ierarhice ale funcțiilor.

Dar de fapt ce faci? Indiferent de situație sau persoană, ai aceeaşi atitudine pe care ți–ai activate–o şi deprins–o de–a lungul anilor. Şi nici nu îți dai seama ce altceva ai fi putut să faci, deoarece de celelalte două atitudini nici nu eşti pe deplin conştient. Doar experiența, sfaturile altora sau intuiția te fac să ai din când în când şi altă atitudine decât cea tradițională. Atenție însă: inflexibilitatea în atitudine poate fi scump platită în viitor. Relațiile pe care le vei dezvolta în timp nu vor fi suficient de puternice pentru a-ți asigura schimbul de informații sau protejarea intereselor dorite, iar problemele vor apărea.

În măsura în care relațiile umane pe care le–ai inițiat şi dezvoltat sunt un factor decisiv în devenirea ta pe toate planurile, flexibilitatea în atitudine devine unul dintre criteriile cele mai importante pentru reuşita ta în viață. În fiecare zi dai peste o mare diversitate de oameni, cu personalități, caractere şi stiluri foarte diferite. Şi cu fiecare dintre ei comunici, schimbi idei, impresii, informații, petreci timp împreună. Toate acestea crează o relație, dar în acelaşi timp sunt susținute de o relație. Dezvoltarea sau existența unei relații între tine şi ceilalți este scena pe care apar şi dispar ideile şi informațiile. Deci interesul în dezvoltarea unor relații care să îți asigure o bună comunicare, un proces optim de schimb al informațiilor este esențială.

Diversitatea oamenilor şi stimulilor îți impune să fii foarte flexibil şi să practici atitudini diferite pentru situații, interese şi caractere diferite. Uneori se impune să practici o atitudine cooperantă, alteori agresivă şi cât mai des posibil cea rezervată.

3. A treia informație se referă la alegerea atitudinii potrivite față de oamenii cu probleme. Nu este un secret că din considerente de educație, instrucție, religioase, satisfacerea trebuințelor umane şi sociale, integrare în comunitate, realizarea intereselor propuse, etc în majoritatea situațiilor de viață manifeşti atitudinea de cooperare–implicare şi uneori atitudinea de rezervă–neimplicare.

Din fericire, trăieşti într–o societate în care valorile acceptate şi transmise sunt cele care definesc atitudinea afectivă: iubire, generozitate, căldură umană, implicare, toleranță, acceptare etc. Chiar dacă aceste valori nu sunt întotdeauna confirmate de realitatea zilnică, ele rămân cel puțin la stadiul de aspirație, de perspectivă a unei vieți trăite în armonie şi pace sufletească. Uneori însă este foarte important, dacă nu chiar vital să ştii să adopți atitudinea rezervată şi anume când ai de-a face cu persoane dezechilibrate, care sunt creatoare de probleme.

O tipologie a personalității aducătoare de probleme este greu să ți–o descriu în câteva cuvinte. Nu există un tipar clarşi cert care să ne spună care oameni ne pot crea probleme. Sunt însă candidați la statutul de oameni–problemă toți aceia care trăiesc sub puterea viciului (alcool, droguri, sex, fumat, jocuri de noroc, etc), slăbiciunii, nervozității, emotivității, nesiguranței, indeciziei, agresiunii, nehotărârii, infantilismului emoțional şi psihic, complexelor de inferioritate sau superioritate, parvenitismului, orgoliului, leneviei, trândăviei, minciunii, obsesiilor de tot felul, ...,etc, etc.

Dacă față de aceste persoane vei manifesta tot atitudinea afectivă, atunci, în timp, între tine şi aceste persoane se va dezvolta o puternică legatură concretizată printr-o legatură afectivă. Iar problemele lor vor fi aduse în viața ta prin relația afectivă stabilită.

Un tip cu probleme, nervos, îşi va manifesta nervozitatea (urlete, scandaluri, nemulţumiri, resentiment, certuri, stress) acolo unde are posibilitatea şi anume în cadrul relaţiilor pe care le are. Dacă are cu tine o relaţie generată de atitudinea de implicare, atunci îşi va revărsa produsele asupra ta toate produsele dezechilibrelor sale psihice.

Chiar dacă nu eşti subiectul şi motivul nemulţumitului, va trebui totuşi să–i suporţi descărcările, să–i asculţi problemele şi să–i temperezi nervii. Aceasta totuşi este ceva acceptabil. Dar un astfel de tip se încarcă de–a lungul zilelor cu nervozitate din diferite surse, pe care trebuie să şi–o descarce. Nu contează persoana: dacă ai ghinionul să trăieşti în relaţii afective cu acest om, datorită atitudinii de implicare–cooperare, îi vei suporta descărcările nervoase. Dar de data aceasta tu vei fi cauza nemulţumirilor. Probleme minore, ori pretexte, mici nemulţumiri vor fi folosite de „nervos“ pentru a avea motiv să se descarce pe persoana ta. Om civilizat, bine educat, politicos, îi vei înţelege problemele, îl vei ajuta şi vei suporta cu stoicism descărcările şi problemele lui, dar asta până la un moment dat când te vei sătura de stresul suplimentar indus de acest individ. Îţi este de ajuns stresul provocat de miile de aspecte ale vieţii tale, nu mai ai nevoie şi de problemele altuia. Şi vei începe să te miri cu ce eşti dator de trebuie să să acumulezi stres şi nervi datorită incapacităţii altuia de a–şi trăi liniştit viaţa.

Următorul pas va fi să te întrebi cum să „răceşti“ relaţia şi chiar să o termini cu el. Soluţia este adoptarea unei alte atitudini care este latentă în noi: rezervă, retragere, indiferenţă. Exact cum îţi spun reclamele acelea abstracte: „Schimbă–ţi atitudinea şi–ţi vei schimba viaţa“. Încetul cu încetul, vei fi indiferent, rezervat, vei răci uşor relaţia până când, de la sine, acest om problemă va ieşi din viaţa ta.

În funcţie de cât de disperat eşti, poţi răci relaţia brusc şi rapid, printr–o discuţie clarificatoare, dar acest lucru nu constituie o siguranţă că individual–problemă nu se va întoarce în viaţa ta. La început cu promisiuni şi scuze, ca ulterior să fii din nou pretextul descărcărilor de agresivitate acumulate din situaţiile de viaţă reale sau proiectate pe care omul–problemă le–a întâmpinat.

După o oarecare experienţă de viaţă, vei şti instinctiv când să adopţi atitudinea rezervată şi când atitudinea afectivă. Un astfel de exemplu mi–a oferit un cunoscut de–al meu, om la aproximativ 40 de ani. Vorbind într–o după–amiază despre o cunoştinţă comună, amicul meu îmi spune că acesta este un om–problemă pentru el şi prin urmare face toate eforturile de a–l evita, pentru ca problemele acestuia să nu devină şi ale lui. La o astfel de atitudine rezervată se ajunge însă în timp şi cu preţul unor experienţe mai puţin plăcute. Puţini se pot lăuda că au fost flexibili în atitudine încă de la începutul vieţii sociale şi astfel flexibili în relaţie.

Nu puţine sunt cazurile când confruntat cu indivizi–problemă ai avut o atitudine afectivă faţă de aceşti indivizi. Dar în timp ai fost dezamăgit de reacţiile primite înapoi şi ai încetat relaţia. Unul din motivele forte pentru care ai adoptat atitudinea afectivă este rigiditatea. Programarea cu atitudinea afectivă este atât de puternică încât nu–ţi mai poţi imagina că pe lume există nedreptate şi indivizi–problemă şi nu–ţi mai poţi da seama că latent, reprimate, mai ai două atitudini cu care ai fost înzestrat de natură pentru a face faţă societăţii: rezervă şi agresivitate. Aşa că singurul tău răspuns la o astfel de situaţie este acceptarea, dragostea, toleranţa şi înţelegerea.

Domeniul relaţiilor umane este unul deosebit de dificil, în care experienţa se dobândeşte în ani de convieţuire în societate. De aceea, adoptarea precisă a atitudinii rezervate faţă de oamenii–problemă este o informaţie de cea mai mare însemnătate dacă te afli la începutul vieţii sociale. Dacă vei folosi această informaţie şi vei practica atitudinea de rezervă, vei fi scutit de multe necazuri şi neplăceri, de timp pierdut în relaţii nefructuoase.

Deci recomandarea mea este ca cel puţin până în jurul vârstei de 30 ani să foloseşti precis atitudinea rezervată faţă de toţi oamenii–problemă pe care îi întâneşti. În acest mod lipsa ta de experienţă în relaţiile umane nu te va duce în situaţii capcană din care să nu mai poţi ieşi. Până la 30 ani, practicarea atitudinii de implicarea faţă de oamenii–problemă poate fi foarte păguboasă, cu rezultatul pierderii inutile a multor ani din viaţă.

De asemenea și după vârsta de 30, 40 sau 50 ani rămâne valabilă recomandarea generală de a folosi atitudinea rezervată față de toți oamenii–problemă pe care viața îi scoate în calea noastră.

Mai este însă posibilă o variantă, de a folosi față de oamenii–problemă o atitudine nuanțată de implicare rezervată. Acest lucru este uneori chiar de dorit, deoarece dacă ți–ai învins slăbiciunile oamenii–problemă sunt cel mai bun factor de autodezvoltare personală și de autotestare. Dacă ești pregătit psihic, oamenii–problemă sunt o oportunitate extraordinară în viața ta pentru perfecționarea ta personală și dezvoltarea personalității tale. Oamenii–problemă au capacitatea deosebită de a te face să te lupți cu tine însuți. Relaționarea cu acești oameni nu înseamnă nimic altceva decât o continuă luptă cu tine însuți și o continuă autotestare. Te învingi pe tine însuți, îți învingi defectele și slabiciunile, atunci vei învinge și pe oamenii–problemă. Dacă nu ai câștigat încă lupta cu tine însuți, atunci retrage–te, pentru că oamenii–problemă te vor termina rapid. Poți practica atitudinea de implicare rezervată față de oamenii–problemă în special dacă ești capabil ca la provocările lor să nu mai ai reacții, ci răspunsuri, care presupun și o libertate de alegere interioară pe care o poți găsi doar dincolo de granițele propriului Eu. Dacă ești capabil să nu te mai identifici cu sentimentele, gândurile, trupul și stările tale emoționale, atunci poți avea față de ei răspunsuri și nu reacții. Deci dacă ești capabil de răspunsuri mature, un om–problemă poate fi pentru tine un adevărat test, dar și o oportunitate deosebită de a te perfecționa și întări. Dacă–i accepți în viața ta, vor fi pentru tine un permanent test care îți vor verifica oră de oră răbdarea, maturitatea emoțională, calmul, tăria de caracter, puterea interioară, capacitatea de a nu reacționa instinctual sau impulsiv, dar mai ales capacitatea de a te dezidentifica de Eu și a trece dincolo de Eu, spre Ființă. Odată însă testarea trecută vine și recompensa: vei fi din ce în ce mai sigur pe tine, mai calm, matur și vei reuși să ieși din închisoarea Eului.

Ține doar de tine cum să abordezi oamenii–problemă. Prin definiție aceștia sunt o sabie cu două tăișuri, fie te ajută, fie te termină. Dacă nu te simți în stare să le faci față retrage–te imediat printr–o fermă atitudine de retragere. Daca ai cel puțin vârsta de 30 ani și crezi că le poți faci față, atunci relaționează cu ei. Te vor ajuta foarte mult în procesul perfecționării personale, în identificarea și eliminarea slăbiciunilor tale și în ceea ce privește dezidentificarea de falsa identitate de Sine cu emoțiile, gândurile, trupul și sentimentele pe care le ai. Deci nu te speria și nu lea în tragic când vezi că un om–problemă ți–a intrat în viață. Este posibil ca acest om să–ți fi fost trimis să vezi dacă într–adevăr te–ai învins pe tine însuți, dacă ți–ai învins slăbiciunile și pentru a te „ajuta“ evoluezi, să vezi viața dincolo de colivia Eului, să descoperi adevărata libertate.

Niciodata însă nu accepta ca un om–problemă să îți intre în viață total și complet. Cu toate calitățile tale nu–l vei mai scoate afară din viața ta și este posibil să îți afecteze viața iremediabil.

4. A patra informație se referă la stabilizarea comportamentului altor persoane prin atitudinea rezervată.O altă problemă a atitudinii afective este că în cadrul relațiilor strânse pe care le generează şi datorită sentimentelor existente oscilațiile comportamentale pot fi foarte mari. La fel ca atitudinea agresivă, unde dintr–o mică neînțelegere puteai provoca fără voie o situație explozivă, atitudinea afectivă poate crea cele mai mari modificări de comportament. Dacă ai o relație personală, colegială, de afaceri, bazată pe afectivitate, schimbările bruşte de comportament ale partenerului, de genul „îmi iau toate jucăriile şi plec“ pot surveni oricând. Dintre toate relațiile, cea afectivă este şi cea mai delicată, deoarece se bazează pe emoțiile şi sentimentele participanților.

Cum este firesc să fii sensibil, cel mai mult te rănesc şi dor cuvintele şi faptele celor pe care îi ai aproape. Fie ți–au înşelat aşteptările, fie nu te–au ajutat la greu, fie te–au mințit ori bârfit în lipsă, acestea şi multe altele îți provoacă deziluzii dureroase în suflet. Iar schimbările tale de comportament vor fi pe măsură.

Dacă în cazul relațiilor afective care nu servesc unor interese, un comportament brusc deviant nu este o problemă, dacă ai şi interese la mijloc, situația se schimbă.

Ai văzut de multe ori relații izvorâte din atitudinea de afectivitate care susțineau în fapt diverse interese: bani, informații, folosirea bunurilor celuilalt, ajutor divers. Şi întotdeauna când apărea o neînțelegere pe fond afectiv, interesele sufereau şi scopurile stabilite nu au mai putut fi duse la bun sfârşit. De aceea, dacă ai interese de urmărit, cel mai bun lucru pe care–l poți face este să adopți o atitudine rezervată, care îți va permite să treci mai uşor peste problemele inerente generate de relațiile obținute prin practica atitudinii de implicare.

Într–o relație rezervată, vei comunica mai puțin şi te vei menține la nivelul contactului formal, practicând acel gen de politețe rezervată care distanțează. Preferă să fii considerat mai degrabă un străin decât un apropiat, deoarece peste eventualele neînțelegeri sau jigniri personale partenerul va trece mult mai uşor. Şi invers, dacă un om pe care–l consideri doar un cunoscut te deziluzionează într–un fel, vei fi firește afectat, dar nu prea tare, relația se va menține iar interesele ambelor părți neafectate.

Bineînțeles, adoptarea atitudinii rezervate față de indivizii sensibili, când totuşi aceştia sunt importanți în planurile tale este un compromis deoarece, pe de o parte, nu vei avea relații care să–ți aducă satisfacții personale, dar pe de altă parte acest lucru îți va folosi pentru atingerea intereselor pe care le ai. Dacă vei alege o relație distantă, vei pierde probabil un prieten, un om de suflet, dar te asiguri că în cazul unei crize a sensibilității acestuia, activitatea desfăşurată nu va avea de suferit.

Binențeles, situația de dorit este când interesele tale se îmbină fericit cu relațiile afective împlinite şi nu este necesar să–ți pui problema sensibilității partenerului.

Informațiile practice ale capitolului 1

În diferite contexte ale vieții și în relații diferite este indicat să folosești atitudini diferite. Deși majoritatea suntem nativ prizionerii unei singure atitudini, incearcă să fii flexibil și să practici trei atitudini diferite. Folosește flexibil atitudinile de implicare, agresivitate și rezervată.

Flexibilitatea în atitudine este condiția esențială pentru a putea fi flexibil în relații. Fii mai întâi flexibil în atitudine, pentru ca apoi să poți fi flexibil în relații. Criteriul final al flexibilității în relații este dat de flexibilitatea în atitudine.

Folosind flexibil atitudinile: rezervată, de implicare şi agresivă elimini în bună parte noțiunea de destin predeterminat prin creşterea libertății de acțiune. Flexibilitatea în atitudine este condiția esențială pentru creșterea libertății de acțiune.

Folosește atitudinea rezervată pentru a stabiliza comportamentul celor care îți servesc interesele.

Folosește atitudinea rezervată față de indivizii - problemă.

Indivizii problemă pot fi vectori și factori deosebiți de progres personal. Dacă ești capabil să vezi acești oameni nu ca o sursă de probleme, ci ca oportunități pentru dezvoltarea ta personală, folosește față de acești oameni o atitudine nuanțată de implicare rezervată.

Capitolul 2

Sentimentul personalității şi relațiile familiale autoritare

De–a lungul timpului, o întreagă armată de filosofi antici şi moderni, cărturari ai bisericii, psihologi şi savanți ai secolului al XX–lea au fost irezistibil atraşi în tentativa de a descoperi realitatea ultimă a sufletului omenesc, forțele magice care–l împing pe om să lupte, să existe, să creeze, să cunoască, să învingă şi să devină stăpânul absolut al Pământului. Bineînțeles că răspunsurile au fost pe măsura problemei puse. Şi în majoritatea lor, se cunosc. După ei, realitatea ultimă ar fi atomul, spiritul, nevoia de mântuire, lupta binelui cu răul, Dumnezeu, diavolul, paradoxurile metafizicii, programarea genetică prin ADN, extratereştrii, destinul nemilos. Un răspuns mai puțin metafizic, dar foarte pragmatic la teribila întrebare ar fi conflictul permanent între două forțe numite: voința de putere şi voința de supunere.

Existența celor două concepte a fost definitiv fixată în conştiința umanității prin scrierile a doi mari gânditori: Friederich Nietzsche şi Wilhelm Stekel. Primul a introdus cele două concepte şi le–a dezvoltat într–o manieră filozofic–existențialistă, iar cel de–al doilea, vizibil influențat de primul, le–a dezvoltat ca instrumente psihologice deosebit de puternice şi clarificatoare în înțelegerea unor procese sufleteşti. Aplicate psihologiei, cele două concepte filosofic–existențialiste se îmbină armonios în definirea şi dezvoltarea unei trăiri sufleteşti numită „sentimentul personalității".

Dincolo de existențialismul lui Nietzsche şi psihanaliza erotică a lui Stekel, sentimentul personalității se dovedeşte a fi unul dintre cele mai importante fenomene psihice, el punându–şi puternic amprenta asupra inițierii, derulării, dezvoltării şi destrămării relațiilor interumane. Acest sentiment îl trăieşti în fiecare zi, apare atât în relația cu ceilalți cât şi în relația cu tine însuți şi îți influențează insesizabil viața, camuflat fiind în miile de manifestări specifice fie

„*voinței de putere*"[1], fie „*voinței de supunere*"[2].

Nu trece minut din viața ta fără să exprimi în trăirile şi actele tale relaționale: „voința de putere" sau „voința de supunere". Să vedem ce desemnează aceste concepte, ce realități psihice le corespund şi ce informații poți obține din înțelegerea lor. Cele două concepte identifică două forțe, două tendințe care

au o reprezentare foarte precisă şi realistă în psihicul uman.

În relațiile uman - afective, conceptul „voința de putere“ se traduce prin următoarele stări sufleteşti[3]: dorința, nevoia, obsesia (nevoia compulsivă) de a fi independent; liber, învingător, a avea dreptate, a controla, a fi important, a avea rol conducător, a avea putere, a domina asupra celorlalți, înclinația spre nesupunere, egoism, aroganță, trufie, ambiție, orgoliu, nemulțumire, resentiment, posesiune, gelozie, încăpățânare, răzbunare, mercantilism, invidie, perseverență, tenacitate, amenințare, neîncredere, suspiciune, agresivitate, infidelitate, generozitate, caritate, a fi superior celorlalți prin poziție socială, avere, intelect, a umili pe ceilalți, frigiditate, de a lua decizii din resentiment şi încăpățânare, în contra rațiunii sau/şi iubirii. Sentimentul generic care cumulează sentimentele enumerate, în cazul voinței de putere este „ura“. De fapt, sentimentele enumerate sunt expresii şi variații de manifestare ale sentimentului numit generic şi comun „ură“.

În opozitie şi complementar conceptului „voință de putere“ apare conceptul „voință de supunere“. Sentimentul generic care înglobează sentimentele cuprinse în acest concept este iubirea. În relațiile interumane, „voința de supunere“ se exprimă prin următoarele stări sufleteşti[4]: înțelegere, acceptare, bunătate, toleranță, altruism, iertare, respect, a-ți păsa de ceilalți, atitudinea de a asculta ce spun alții, a-i servi şi a-i sluji, acceptarea pierderii propriei identități, dorința de contopire, scufundare în personalitatea celuilalt, abandonul propriului Eu, dăruire, acceptare, supunere; renunțare la obişnuințele tale, la tendințele originare, la propriile nevoi şi interese, renunțarea la Sine, pierderea de Sine.

Sub aspectul exprimării uneia sau alteia dintre cele două forțe menționate, „voința de putere“ are prioritate. Îți este mult mai uşor să exprimi „voința de putere“ decât „voința de supunere“. La nivelul realității zilnice, „voința de putere“ o exprimi instinctiv, fără efort, pe când pentru a manifesta „voința de supunere“ ai nevoie de ceva educație, instrucție şi o bună însuşire a valorilor morale şi religioase din societate. Chiar dacă predominant eşti marcat de „voința de supunere“, în anumite situații derulate în timp, „voința de putere“ latentă se trezeşte şi se manifestă în diverse forme, de la crize de încăpățânare şi certuri, până la ruperea totală a unei relații.

Atracția naturală spre exprimarea „voinței de putere“ se explică prin faptul că, prin aceasta, îți manifeşti şi latura potențială, partea primitivă existentă, pe când, pentru a putea manifesta „voința de supunere“ este necesară intervenția societății prin instituțiile sale în urma căreia accepți să–ți inhibi şi anulezi o parte din propria personalitate de a cărei manifestare se face responsabilă „voința de putere“ şi care este considerată de către societate inutilă în procesul creației materiale şi spirituale. Este vorba despre inhibarea de către societate a exprimării „voinței de putere“ prin egoism, răzbunare, orgoliu, aroganță, trufie, etc. De aceea, trăirea vieții sub semnul „voinței de supunere“ este mai dificil de realizat. Este necesar un anumit nivel de motivație, în funcție de individ, pentru a accepta anularea unor impulsuri naturale dar din punct de vedere al societății potențial periculoase.

Pe lângă o situație relațională, în care apar două sau mai multe persoane „voința de putere“ se manifestă şi față de Sine. Prin lupta permanentă cu Sinele, rezultă indivizi puternici față de ei înşişi, dar slabi în fața celorlalți. Toate elementele specifice „voința de putere“ pentru relații le regăseşti aici proiectate asupra Sinelui, asupra propriului organism. Indivizii care exprimă „voința de putere“ în raport cu ei înşişi sunt ambițioşi, autodidacți şi perfecționişti. Îşi impun să fie într–un anumit fel şi îşi controlează modul de a fi, de a se purta, de a mânca, de a avea discuții etc. Aceasta explică tendințele vegetariene şi antialcoolice din comportamentul lor. Independența şi dorința de libertate din situația relațională aici se traduc prin nesupunere în fața propriilor slăbiciuni, vicii şi dorințe în lupta permanentă cu ei înşişi pentru a-şi domina propriul fizic şi psihic. În aceasta luptă cu Sinele, ei nu acceptă decât să fie învingători. Un eventual eşec poate afecta grav imaginea de sine care poate duce la devalorizări față de propria persoană, nemulțumiri de fond, perfecționism şi crearea sentimentului de inferioritate. Aceşti indivizi, pentru a nu cădea pradă pasiunii erotice şi astfel, a–şi pierde autocontrolul impus, îşi

reevaluează pulsiunile sexuale în sport, efort intelectual, ambiție pentru promovarea socială şi materială[5].

În cadrul vieții relaționale însă, atenția ta trebuie să se îndrepte spre evitarea manifestării a anumitor reacții care, în timp, vor trezi şi întări la partener reacții de tipul „voință de putere". În relațiile cu partenerul de viață unele reacții trebuie să le eviți, ca spre exemplu: lipsa de considerație, neîncredere, suspiciune, încălcarea posesivității, provocarea geloziei, jigniri, neglijări, atitudinea necorespunzătoare în urma căreia partenerul se simte în plus, inutil, pedepsire, tracasare, denigrare, subestimare. Dacă totuşi vei manifesta recțiile enumerate, rezultatul va fi trezirea, întărirea şi sporirea elementelor psihice componente ale dorinței de putere ale partenerului, care echivalează cu un plus de exprimare a personalității acestuia. Iar un plus de exprimare a personalității partenerului va schimba relația prezentă, îndreptându-te fără să–ți dai seama spre dezacorduri, neînțelegeri şi chiar despărțire.

Procesul prezentat este insesizabil la prima privire deoarece el nu se desfăşoară în zile sau săptămâni, ci în luni şi chiar ani de zile. Încetul cu încetul, în timp, prin anularea parțială a personalității partenerului, acesta va acumula nemulțumiri şi resentimente care se vor transforma în certuri, probleme de cuplu şi scandaluri. În acest sens, Wilhelm Stekel te asigură că vei vedea

„*într–o zi o revoltă care s–a pregătit încet, dar sigur*"[6].

Această schimbare nu ți-o doreşti nici tu şi nici partenerul tău. Dar ea totuşi se întâmplă. Sătul de compromisuri, de imposibilitatea de a se exprima liber, partenerul încearcă să se explice, să protesteze. Dar de multe ori nu găseşte înțelegerea dorită şi criza izbucneşte.

Sper că ai înțeles ce trăiri sunt cuprinse în conceptele „voința de putere" şi „voința de supunere" şi ce reacții să nu le ai pentru a evita stimula personalitatea partenerului.

Să vedem în continuare ce alte informații utile poți obține.

1. Prima informație care îți este imediat la îndemână este că, de fapt, eşti mult mai puternic decât credeai, mult mai stăpân pe viața ta, dar în acelaşi timp şi uşor de manipulat, relațiile tale cu semenii putându–se modifica substanțial ca urmare a unei acțiuni discrete din exterior. Ți–am selectat mai înainte câteva manifestări care, dacă apar într–o relație, duc la un plus de exprimare a personalității partenerului ca expresie a voinței de putere. Ce înseamnă că partenerul îşi va manifesta mai mult propria personalitate? Înseamnă că el va dori să ții mai mult cont de dorințele, părerile, opiniile, aspirațiile, problemele, visele şi nevoile lui. Înseamnă că lucruri pe care înainte nu le făcea, pentru a nu te supăra sau deranja, acum le va face.

Pentru a rămâne împreună, pentru a face suportabilă conviețuirea în doi, fiecare dintre participanții la relație trebuie să lase ceva de la el, să îşi inhibe, cenzureze anumite manifestări de personalitate. Crescând nivelul de exprimare a personalității, se poate să se ajungă la incompatibilități nebănuite între parteneri, care vor ajunge la concluzia că, de fapt, nu se cunosc şi nu se potrivesc. În fine, în funcție de personalitatea participanților la relație şi de calitatea relației existente, plusul de personalitate adus de partener va avea consecințe diferite. Dacă multe aspecte pot diferi, totuşi trei lucruri sunt certe: plusul de personalitate la partener nu apare din senin, ci ca urmare a reacțiilor tale, ele sunt aceleaşi, indiferent de relație şi, în fine, aceste reacții apar inconştient, fără să–ți dai seama de consecințele lor în timp.

Dar acum eşti în cunoştință de cauză. Ai informația. Totul depinde de tine, eşti stăpân pe relațiile tale. Dacă arunci o privire pe lista acelor reacții care, în timp, vor duce la plusul de personalitate amintit, vei vedea totuşi că sunt manifestări despre care se ştie că provoacă probleme în relații. Cei mai în vârstă: părinți, psihologi şi sociologi, în reviste şi ziare nu încetează cu sfaturi de genul: nu–i provoca soțului/prietenului gelozia, nu încerca să–l schimbi, nu–l critica, nu–l jigni mai ales în public, nu–l umili,

nu–i provoca orgoliul, nu–l controla, nu–i bloca inițiativa, nu–i aduce aminte că provii dintr–o familie mai bună decât a lui, etc. şi invers: fără remarci care–i vor răni sensibilitatea femeii, nu–i controla viața, nu fii suspicios, nu–i încălca posesvitatea afişându–te cu altă femeie şi mai ales iubeşte–o, căci, dacă nu o vei iubi, de acest lucru nu vei fi iertat niciodată.

Dar părinții spun, părinții aud, psihologii scriu şi tot ei citesc. Necunoaşterea acestor reacții face ca, în timp nemulțumirile să se acumuleze, cu efectul că relația se deteriorează şi de multe ori se ajunge la despărțire. Nici ție nu–ți vine să crezi: „Ce s–a întâmplat? Ce nu merge între noi?“. Voi totuşi vă cunoaşteți, vă iubiți, dar lucruri pe care nu le poți sesiza şi nici controla apar cu perfidie şi vă distrug relația. Ce-i de făcut? Leacuri, slujbe, discuții, câte nu încercați pentru a reface relația, dar culmea, nemulțumirile şi problemele rămân. De acum însă ştii că reacțiile tale sunt răspunzătoare de schimbările partenerului, şi că dacă vrei să se schimbe în bine relația, mai întâi trebuie să te schimbi tu însuți. Soluția constă în puțină diplomație în relațiile de cuplu şi evitarea pe cât posibil a acelor reacții care numai bine nu vor face în relație.

Un al doilea aspect al problemei este că, de fapt, eşti foarte uşor de manipulat. Fără să îți dai seama, discret, un cunoscut poate să te influențeze, cu efecte care se vor vedea în timp. Cum te manipulează? Foarte simplu: îți stimulează acele zone ale personalității care stau latente, inhibate sau nemanifestate, îți stimulează orgoliul, ambiția, resentimentele, îți accentuează nemulțumirile şi astfel îți induce să ai acele reacții explicate anterior. Rezultatul va fi în timp o creştere a exprimării personalității, care va duce la schimbările dorite de manipulator.

Deşi necunoscând teoretic acest proces psihic, cu înlănțuirile lui de cauze-efecte, trebuie recunoscută inteligența instinctivă a femeilor de a stimula personalitatea bărbaților. Prin stimularea în special a orgoliului bărbaților, femeile se folosesc adesea de sentimentul personalității pentru diverse scopuri care țin de cele mai multe ori de relațiile lor cu bărbații. Nu rareori auzi lungi discursuri care încep în genul: „I–auzi ce a zis X! I–auzi ce a făcut Y! Tu nu faci nimic, nu zici nimic? Fă ceva în privința asta. Vrei să creadă cunoscuții că eşti un laş, o momâie, un incompetent?“. Bârfă, devalorizări, subtilități fac parte din inteligența instinctivă a femeilor. Iar unde această inteligență există, rezultatul deseori este cel dorit de femeie, prin revitalizarea personalității bărbatului.

Față de instinctul feminin, care măcar este pus în slujba binelui familiei sau al ei personal, un manipulator profesionist îți poate provoca daune mult mai serioase. Acesta ştie exact cum să te stimuleze şi discret, în timp, insesizabil, vei începe să acționezi în sensul dorit de el. Iar scopurile unui manipulator nu sunt neapărat relațiile de cuplu, ci orice aspect al relațiilor tale în care te manifeşti: relații sociale, de afaceri, de interese, afective etc. Scopurile lui pot să fie de obținere a reacției potrivite la timpul potrivit, ori în crize de personalitate, din partea ta, care să ducă la schimbări fundamentale în direcția dorită de el. Fii deci foarte atent cu inflațiile, crizele şi accentuările de personalitate, un domeniu foarte sensibil al vieții tale, de moment şi de perspectivă.

2. A doua informație care se desprinde din procesul psihic prezentat este că personalitatea ta, care trebuie manifestată cât mai complet cu putință este inhibată şi chiar anulată în relațiile autoritariste. Ține de sănătatea psihică faptul că trebuie să îți exprimăm personalitatea într–un mod cât mai complet posibil, inhibând evident acele tendințe aflate în discordanță cu valorile societății în care trăieşti.

Mai mult chiar, imposibilitatatea familială ori sistemică de a–ți potența şi dezvolta propria personalitate, temperamentul şi aptitudinile înnăscute determină forme ale crimei continuate. Societatea şi familia trebuie să depună eforturi să–ți creeze condițiile ca să–ți poți optimiza temperamentul, aptitudinile şi caracterul, astfel încât să devii util societății şi ție însuți.

Nu foloseşte nimănui să fii un individ inhibat, transformat în legumă, fără opinii, păreri şi acțiuni proprii. Din nefericire însă, în societate această situație apare de multe ori, o pondere importantă de astfel de indivizi aparând din relațiile şi mediile autoritariste. Cea de-a doua informație esențială de care

poți să ții seama în prezent, ca măsură curativă sau în viitor, ca măsură preventivă, este că în cadrul relațiilor autoritariste, personalității îi este blocată manifestarea, libera exprimare. Rezultă indivizi temători, inhibați, timizi, chiar nevrotici, incapabili să se descurce singuri în viață.

Dar ce înseamnă o relație autoritară şi de ce este ea atât de periculoasă pentru personalitatea ta? În ultimul deceniu a crescut intersesul cercetătorilor[7] pentru a identifica caracteristicile şi schimbările induse în relațiile de cuplu în urma modificării condițiilor de viață şi a percepției oamenilor asupra unor teme fundamentale ale existenței lor: iubirea, autorealizarea, oportunitățile, copiii, tehnologiile etc. În urma studiilor întreprinse, s-a descoperit că relațiile dintre oameni pot fi caracterizate de trei stiluri de viață: autoritar, cooperant şi individual.

a. Stilul autoritar este cel tradițional, definit prin represiune, conformism şi înăbuşirea afirmării membrilor familiei. Bărbatul este cel care ia deciziile, împarte sarcini şi pedepse, iar femeia îndeplineşte rolurile străvechi: creşte copiii, face mâncare şi curat în casă, spală rufe. Nimeni nu contestă autoritatea bărbatului, o autoritate deseori impusă prin violență fizică şi verbală. Viața socială se limitează la obligațiile familiale: nunți, botezuri, zile de naştere, ritualuri religioase.

b. Stilul cooperant se bazează pe respect între parteneri, înțelegere, comunicare, acceptare, cooperare în luarea deciziilor şi egală împărțire a obligațiilor casnice. Este un salt calitativ imens între stilul de viață autoritar şi cel de tip cooperant. În cadrul stilului cooperant, viața este de neimaginat fără o viață socială activă: teatru, film, spectacole, întalniri cu prietenii, concerte, participarea la sărbători şi la evenimentele sociale ale comunității. Apare preocuparea pentru relaxare şi distracție. Micile evadări din mediul urban, excursiile la sfârşitul săptămânii şi sejururile lungi sunt aşteptate şi dorite. Importante devin preocupările pentru ținută, aranjarea locuinței şi îngrijirea medicală.

c. Stilul individualist este carecterizat prin independență, autosuficiență şi însingurare. Precupările pentru o viață modernă a celor ce trăiesc specific stilului cooperant sunt prezente şi în cadrul stilului autoritar. Diferența constă în faptul că stilul individualist include şi familiile monoparentale, în care copiii sunt crescuți de un singur părinte. Oamenii care-şi trăiesc astfel viața nu sunt neapărat cei care au divorțat şi sunt fără voia lor temporar singuri. Stiul individualist este definit şi de către cei care vor să fie singuri şi independenți, care nu acceptă obligațiile unei căsnicii şi care sunt mulțumiți de situația lor. Oamenii care trăiesc astfel par că se descurcă bine în această lume dură, dar, în timp, efectele vieții duse de unul singur se fac simțite.

Diferențele dintre cele trei stiluri de viață se reflectă şi în modul de a cheltui banii, în posibilitățile de afirmare şi realizare socială. În România, ponderi mari au stilul autoritar şi cooperant şi o pondere mai mică, dar în creştere, stilul individualist. Deşi femeile care trăiesc singure sunt independente şi stăpâne pe viața lor sunt încă dezaprobate de societate şi au destule probleme generate de situația lor, se pare că numărul lor este în creştere. Revoluțiile culturală, sexuală şi tehnologică au dat şanse deosebit de mari femeilor care doresc şi sunt în stare să ducă un astfel de stil de viață. Să analizăm mai profund relația autoritară.

Dacă la prima impresie ai crede că stilul autoritar este specific mediului rural sau familiilor de muncitori veniți la oraşe din mediul rural, ei bine, te înşeli. Un astfel de stil de viață poate apărea foarte bine şi la oamenii intelectuali, cu educație bună şi pregătire universitară. Ai fi surpins să afli câte relații în mediul studențesc pot fi definite de stilul autoritar. Copil provenit din familie bună, în care ai fost crescut cu dragoste în stilul cooperant, ajuns la vârsta periculoasă în care–ți găseşti partenerul de viață, cazi cu inconştiență în ghearele stilului autoritar, care–ți va spulbera visele şi măcina sufletul. Căci în ziua de astăzi, în care atâtea posibilități pentru o viață trăită acceptabil îți stau la îndemână, alegerea pentru monotonul, aridul şi atât de inumanul stil autoritar echivalează cu o viață neîmplinită.

Poți observa evoluția şi viața celor care trăiesc în stilul autoritar.

Există două tipuri de relație autoritară: relația autoritară clasică şi perfida relație autoritară

ascunsă. Deoarece într–o relație autoritară persoana care suferă este în primul rând femeia, informațiile prezentată în acest paragraf are drept destinație în special femeile tinere aflate la început de viață.

1. Relația autoritară la vedere

Pentru o femeie, viața familială trăită într–o relație autoritară poate fi pur şi simplu o tragedie. Legată cu lanțuri de obligațiile casnice şi cu un soț tiranic, femeia veselă, optimistă şi visătoare de la începutul căsniciei vei ajunge, în 10–15 ani, o ființă temătoare, nesigură, mistică, cu sănătatea şubrezită, fără putere de expresie a personalității.

Cum îți poți explica faptul că tânără femeie fiind, educată şi crescută într–un mediu familial ideal - cel tip cooperant - să ajungi să accepți pentru viitorul tău un mediu familial net inferior celui de acasă, care îți va bloca libera exprimare a personalității tale unice? Explicațiile pot fi multe. Se poate să ai ceva experiență de viață şi să ştii vag ce te aşteaptă. Sau să crezi că, în timp, îl vei putea schimba pe iubitul/soțul tău, credință larg acceptată de multe femei. Nimic mai naiv, nimic mai fals. Condiționările impuse de propria natură a bărbatului şi cele impuse de mediul exterior sunt, în imensa majoritate a cazurilor, mult mai puternice dacât puterea ta de persuasiune. Imprudența o vei plăti din greu, prin ani de suferință şi durere sufletească.

Se poate ca să ştii ce te aşteaptă, dar căsnicia să fie numai un compromis material. O viață grea dusă în copilărie şi dorința unui trai fără griji te poate împinge să accepți un astfel de compromis. Din rațiune şi considerente materiale, pasul este făcut. Deseori apare consolarea că, pentru suflet, îți vei găsi un iubit, un amant. După maximum cinci ani trăiți într–un mediu autoritar, mă îndoiesc că aspectul material a meritat suferința îndurată. Chiar dacă divorțezi, îți vor trebui ani buni să–ți reveni, iar suferința din suflet nu va putea fi ştearsă niciodată. O pondere însemnată a femeilor care vor trăi într–o relație autoritară este dată de femeile care s–au născut, dezvoltat şi maturizat într–o familie autoritară. Aceste femei vor observa desigur ce înseamnă o astfel de căsnicie, dar în lipsa unei alternative, vor considera că această viață este normală şi că trebuie să o accepte şi ea la rândul ei, aşa cum au făcut bunica şi mama ei. Puternica componentă religioasă a comunităților rurale neatinse de modernitate îi va inocula de–a lungul anilor acceptul pentru rolurile tradiționale şi fundamentale ale femeii. Practic, aceste nefericite nu au nici o şansă pentru schimbare, iar perpetuarea rolurilor familiale sacralizate de existență este astfel asigurată. Dar acolo unde fata crescută într–un mediu autoritar are alternative, adică prin prietenele şi colegele ei intră în ambianța binefăcătoare a unor familii stil cooperare şi simte puternic diferența, opțiunea ei pentru propriul viitor va fi cu siguranță alta decât cea în care a crescut.

Cea mai dramatică situație este aceea în care ai trăit într–o familie tip cooperare, iar căsnicia ta va fi de tip autoritar. Crescută cu atenție şi dragoste, ajungi totuşi în capcana relației autoritariste fără să ai şansa alernativei şi fără să ai nici cea mai vagă idee despre ce te aşteaptă. Cauzele pentru care se ajunge la o astfel de situație sunt în funcție de diverse circumstanțe, dar când următoarele trei condiții sunt îndeplinite, întalnirea a doi oameni are pecetea „destinului“:

Prima condiție ține de mediul familial. Traită într–o familie în care părinții se iubesc şi se înțeleg, fundamentată pe respect, acceptare reciprocă, dragoste, comunicare, în care ai fost tratată ca pe o floare rară, nici nu–ți poți închipui că există şi un altfel de mediu familial, dictatorial sau violent. Mai ales dacă tatăl este un om rafinat, stilat, iubitor şi blând, părerea ta despre bărbați va fi şi ea pozitivă şi optimistă. Deşi ai exemple de familii autoritariste şi eşti îngrozită de o astfel de viață, nu crezi că eşti un potențial candidat la o astfel de existență. A doua condiție ține de condițiile tale native. Problema apare dacă eşti mai emotivă şi slabă în față provocărilor vieții. Nu trebuie să fii neapărat absentă la problemele apărute. Această slăbiciune poate fi intimă ființei tale, dar se poate să fie astfel şi datorită faptului că toate problemele ți–au fost rezolvate de alții. Dacă părinții se ocupă de toate, este şi firesc ca să apară slăbiciunea în rezolvarea problemelor, lipsa de experiență şi nehotărârea. Această depedență creată de părinți prea grijulii este deosebit de periculoasă. Nu relevant este faptul că douăzeci de probleme au fost

rezolvate de „papa“, ci că depedența indusă va avea la un moment dat, în viitor, un cuvânt decisiv în acceptarea relației autoritariste.

A treia condiție esențială pentru a se ajunge la o familie autoritară este insuficienta maturitate emoțională a bărbatului pe care-l vei cunoaşte.

La o vârstă relativ timpurie, începi să înțelegi natura ascunsă a băieților. În spatele fizicului, muşchilor, cuvintelor obscene şi superiorității etalate, descoperi că băieții sunt de fapt foarte sensibili şi afectuoşi, iar uneori inhibați, complexați şi timizi. Aceştia însă se maturizează emoțional şi devin bărbați destul de echilibrați afectiv, capabili de iubire matură şi angajament pe termen lung. Unii au însă dificultăți în procesul de maturizare emoțională, mare parte dintre ei creând relații autoritariste. Insuficienta maturitate emoțională este o dereglare a funcției afective şi se traduce prin neîncredere în propria persoană şi în cei din jur, suspiciune, gelozie, emotivitate, sensibilitate crescută, dependență de afectivitate, complexe şi inhibări de exprimare şi o insuficientă maturitate a exprimării stărilor afective. Se exprimă mai mult emoții de scurtă durată, dar intense, cu efect inhibant, şi mai puțin sentimente. Cauzele acestei insuficiente maturități emoționale pot fi ereditatea, mediul familial, natura proprie a băiatului şi experiențele negative din trecut care se vor proiecta toată viața asupra femeii cu care va trăi. De bună credință, băiatul a iubit sincer o fată, care însă l-a înşelat ori părăsit. Îndurerat şi umilit, cu resentimente în suflet, adolescentul descoperă că atitudinea iubitoare şi încrederea nu este suficientă şi că prin agresivitate şi suspiciune se poate pune la adapost de eventualele greşeli ale iubitei. Experiența negativă se va răsfrânge nu numai asupra vieții lui de familie, ci şi asupra tuturor acelor femei pe care el le identifică fiind la fel cu fosta iubită. Prin mecanismul emoțional al asocierii negative, orice femeie care are obiceiurile, gesturile, reacțiile, comportamentul fostei iubite este identificată cu aceasta sau cu tipul de femeie pe care aceasta-l reprezintă în mintea lui. Toate sentimentele negative care-i zăceau latente în memorie vor fi aduse la suprafață şi aruncate asupra ta, care, evident, nu eşti aceeaşi cu fata pe care a iubit-o. Dar băiatul nostru nu este capabil să observe diferențele.

Percepția lui va fi de fapt apercepție care–şi extrage „realitatea“ din memoria acestor experiențe de viață negative, din emotivitatea de fond şi din agresivitatea proprie generic proiectată asupra altor persoane. Mecanismul emoțional al asocierii negative, când funcționează în slujba amintirii unor eşecuri trecute pentru un individ nematurizat emoțional, are doar efecte negative: percepția ta ca femeie este total eronată, depozitele emoționale negative erup la suprafață, iar agresivitatea se manifestă imediat.

Sintetizând cele trei condiții: dacă te–ai învățat să fii dependentă de alții pentru a–ți rezolva problemele vieții, fie datorită slăbiciunii native, fie datorită apropiaților care ți–au rezovat totul, mediul familial propriu de basm ori că partenerul de relație este insuficient maturizat emoțional, întâlnirea ta cu acest bărbat are şanse mari să se finalizeze într–o relație autoritară. Situația va evolua gradual. Vă placeți, vă simțiți atraşi unul de altul şi vă indrăgostiți. La început, dragostea va fi cea care asigură cimentarea relației şi în primii ani de conviețuire se poate să trăiți o adevărată poveste de dragoste. În timp însă, relația se schimbă. Imaturitatea emoțională a bărbatului îi va dezvolta acestuia tendințe dictatoriale specifice relației autoritariste. Datorită nesiguranței lui în ceea ce te priveşte (nesiguranța lui este de fapt văzută ca fiind capacitatea ta de a–i face rău, prin prisma propriei agresivități masculine proiectate asupra ta şi a emotivității), va găsi că modul cel mai bun de a–şi asigura dragostea este să te verifice şi controleze pemanent pe ascuns în tot ceea ce faci şi să–şi manifeste agresivitatea verbală sau chiar fizică. Controlul se va manifesta asupra tuturor aspectelor legate de viața de familie. Bărbatul nu–ți va accepta inițiativele, părerile sau deciziile. Astfel, primul pas în inhibarea personalității tale este făcut. Nimeni nu are voie să stea permanent în preajma ta, căci imediat se activează supravegherea bărbatului. Nici prietenele din copilărie, de familie, sau serviciu nu sunt scutite de verificările şi atitudinea lui agresivă. Bineînțeles că–ți dai seama de toate acestea, dar pentru că–l iubeştei şi doreşti echilibrul în relație, vei face tot posibilul să nu ieşi în evidență, să nu atragi atenția altor bărbați.

Pentru a nu provoca gelozia bărbatului, pentru binele relației, în mod conştient vei înceta să–ți mai

exprimi sexualitatea, frumusețea, feminitatea. Hainele şi cosmeticele le vei alege să fie banale şi monotone. Astfel, al doilea pas în inhibarea personalității tale este făcut. Dar dacă la început relația se baza pe dragoste şi pe inhibarea conştientă a sexualității, în câțiva ani situația se va schimba radical. Sentimentele cedează locul monotoniei, apar copiii, iar treburile casnice şi poblemele existențiale capată o importanță tot mai mare. Îți dai seama că relația nu este tocmai ce ar trebui să fie, dar realitatea familială şi socială te fac să accepți situația existentă. O componentă a realității familiale actuale este acea dependență de alții şi neajutorare manifestată în adolescență, considerată în tinerețe neimportantă şi dezvoltată de părinții iubitori. Vechea dependență de părinți şi prieteni devine acum dependență de partener, de bărbat. Prin blocarea inițiativelor şi neimplicarea ta în deciziile curente ale casei, vei fi legată prin fire invizibile, dar foarte puternice de soțul tău. Importanța dependenței materiale în evoluția relației este bine înțeleasă de partenerul de viață. Bărbatul ştie că prin acțiunile lui va crea o femeie dependentă de el, dar acest lucru îi convine, căci instinctual simte că trebuie să aibă lângă el o femeie fără inițiativă şi independență materială. Cu prețul anulării personalității tale, liniştea în casă este salvată. Şi tu ştii că dependența de bărbat îți va complica viața. Dar accepți acest lucru fie din comoditate fie din dorința a–ți asigura legătura cu omul pe care–l iubeşti.

Am putut să observ chiar şi o dependență autocreată a femeii. La un cuplu cu doar câțiva ani de căsnicie la activ, femeia simțea că nu acesta este drumul ei corect în viață. Instinctul ei feminin îi spunea că ceva este în neregulă. Visa urât, avea permanente indispoziții, stări de disconfort psihic. Şi totuşi, conştient, voia să–şi impună sieşi hotărârea ei de a rămâne lângă bărbat. Pentru a se asigura că nu–l va părăsi, a început să–şi dezvolte o dependență voită față de soț. Nu făcea nimic fără el, nu se pricepea la nimic. Nu ți se va părea cred ciudat că bărbatului îi convenea să aibă lângă el o femeie aparent incapabilă şi nedescurcăreață. Această situație îi convenea de minune. Crearea dependenței femeii de către bărbat capătă uneori forme groteşti. Acesta poate pur şi simplu să îți limiteze posibilitățile financiare. Într–o societate în care banii îți asigură independența, veniturile femeii într–o familie autoritară sunt motiv de îngrijorare şi panică pentru bărbat. Nu trebuie să ai venituri mai mari decât ale lui. Dacă veniturile sunt sub posibilitățile şi instrucția ta, află că acest lucru este pentru bărbatul nematurizat emoțional un lucru bun, generator de liniște şi pace în casă.

Cu discreția cuvenită, am fost şi martorul unei situații pe care ai clasifica–o drept incredibilă. Într–o familie autoritară, cu parteneri aproape de 40 ani, femeia încerca să–şi dezvolte o mică afacere, care ar fi consolidat situația finaciară a familiei. Femeia se gândea că reuşita ei în afaceri îl va bucura pe soț şi pe copii. Dar bărbatul nu vedea lucrurile la fel. Ştia că tratamentul pe care-l aplica în căsnicie femeii era josnic şi degradant şi se temea că independența finaciară a femeii i–ar fi schimbat acesteia mentalitatea. Dependent de afectivitate şi orgolios, nu ar fi acceptat ca soția să-l părăsească. Ce vor crede prietenii, colegii? Inacceptabil! Aşa că femeia a fost uşor sabotată chiar de cel pe care–l credea, de bine, de rău asociatul ei, partenerul ei de viață. Strategia acestuia a fost simplă: a blocat posibilitățile de finanțare a afacerii prin zvonuri mincinoase şi a cheltuit suma destinată dezvoltării pe bunuri în casă scumpe, de lungă folosință. Afacerea, deşi avea condiții bune de dezvoltare, a căzut. Femeia este iar dependentă financiar de soț, iar acesta este mulțumit că totul a revenit la normal. Pentru el viața va continua aşa cum trebuie, cu femeia la bucătărie, cu mâncarea sau la maşina de spălat cu rufele.

Deşi când citeşti aceste rânduri îți spui că niciodată nu vei accepta o astfel de viață, dacă vei ajuge într–un astfel de moment, dependența materială de soț, sfaturile prietenilor şi familiei, copiii care trebuie crescuți, obişnuința vieții de familie, teama de schimbare, considerentele religioase, toate acestea şi multe altele te vor face să–ți accepți viața pe care-o duci şi să rămâi lângă bărbat.

Un aspect important este că acum te supui bărbatului şi din frică. Supunerea prin frică este una dintre cele mai inumane şi barbare metode de alienare psihică. Şi din păcate este un element important în familia autoritară şi în doctrina creştină. În anii lungi de agresivitate fizică şi verbală ți se inoculează în suflet frica de partener. Efectul este paralizia gândirii şi rațiunii şi executarea imediată şi fără discuții a

ceea ce ți se spune. Agresivitatea verbală este de ajuns pentru a produce acest rezultat trist. Certurile, scandalurile, urletele şi crizele bărbatului în timp te vor intimida şi obosi psihic şi vei renunța în a mai avea un cuvânt de spus în viața ta ori a copiilor. În plus, viața sacrificată pe altarul treburilor casnice, fără vacanțe, bucurii, distracții te vor obosi fizic şi îmbătrâni prematur.

Iar ca portretul să fie complex, mai poți adauga alienarea mistico-religioasă. Incapabilă să–ți explici viața mizeră pe care o duci, ignorând informațiile psihologice explicatoare ale psihologilor şi sociologilor, în încercarea de a găsi cauzele filosofic–existențiale ale relației autoritariste, vei apela la misticism şi religie. Cu cât eşti mai incapabilă să fii stapână pe propria viață, cu atât mai profundă va fi înclinația spre misticism. Zodiacele, horoscoapele, amuletele, mărgelele, cărțile religioase şi slujbele vor fi cele care îți vor influența ultimii ani din viață.

2. Relația autoritară ascunsă

Mai există un tip de relație autoritară, care nu duce la alienarea mistică şi supunerea prin frică descrise la relația autoritară clasică. Dar care la fel ca relația autoritară clasică, poate duce la alienare şi rupere de realitate, datorită unor aspecte de viață impuse la modul categoric de partener şi imposibil de acceptat şi trăite direct, în plină conştiință.

Acest tip de relație nu este creat de bărbați insuficient maturizați emoțional şi nu depinde de mediul familial în care ai crescut şi nici de capacitatea şi experiența ta de a rezolva problemele existențiale, ci de aceia care sunt foarte ataşați unor norme şi conduite sociale general practicate şi pe care întreaga familie trebuie să le respecte.

Într–o relație autoritară ascunsă membrii familiei par fericiți, împliniți, domneşte armonia, relaxare, zâmbete şi pace, totul pare în ordine. Dar la o observație mai atentă, pentru anumite aspecte ale vieții, începi să observi stress, crispare şi tensiuni asociate anumitor acte, dorințe şi aspirații nomale, dar care totuşi sunt inhibate, blocate, evitate. De asemenea există zone interzise, subiecte tabu, care nu sunt sub nici o formă abordate. Aceste subiecte tabu se eferă mai ales la regulile de comportament şi conviețuire impuse arbitrar de un membru al familiei.

Descoperi apoi ca într–o astfel de familie bărbatul „modern“ acceptă aproape orice din partea femeii şi copiilor, cu excepția unor situații care nu au voie sub nici un chip să apară, sub amenințarea alungării din casă, bătăilor crunte şi chiar a destrămării familiei.

De exemplu, bărbatul „acceptă“ orice libertinaj din partea femeii ori copiilor, dar nu care cumva ca vreun membru al familiei să calce strâmb, că iese cu tragedie, nu alta. Deşi pare că bărbatul nu are nimic comun cu tiranul „clasic“, de fapt nici acesta nu acceptă în mod real libertatea şi independența femeii. Mai perfid decât partenerul care–ți face scandal din orice şi te leagă de obligațiile casnice, acesta aparent îți dă libertate, face pe modernul, când de fapt în sufletul lui tremură de ce ai putea face. Şi în loc de a–şi asigura locul şi încrederea ta prin calități umane şi comportment de partener, lasă în mod laş spațiu de apariție pentru un singur eveniment neacceptat care, dacă ar fi realizat şi descoperit, ar duce la pierderea oricăror libertăți pe care le ai. Firul care otrăveşte continuu relația şi viața normală este dat de câteva discuții clarificatoare, în care bărbatul îți precizează care sunt regulile jocului, pentru tine şi copii (mai ales dacă acestea sunt fete). Sunt discuții ceva de genul: „Faci ce vrei, te duci când vrei şi cu cine vrei, dar dacă mă înşeli, te omor şi apoi îmi iau şi eu zilele“ sau „Femeie, fetele sunt deja mărişoare, tu te–ai ocupat de ele şi le–ai crescut. Dacă încep să umble cu golani şi fac prostii, vă dau pe toate afară din casă“. Aceste monologuri nu au loc de multe ori, dar vor sta mereu ca sabia lui Damocles deasupra liniştii familiei. Ulterior vor fi de ajuns câteva priviri, gesturi sau atenționări: „Ai grijă! Dacă se întâmplă....,…..ştii ce vă aşteaptă“ pentru ca întreaga discuție avută cu ani şi luni în urmă să fie rememorată. Poate nu vei crede, dar teroarea tăcută, calmă, fără țipetele şi agresivitate clasică, exprimată şi reactualizată doar prin atitudine şi gest este mai eficace şi mai importantă pentru sufletul tău decât cel mai brutal şi mai dur bărbat. Interdicțiile nespuse, nerepetate, tăcerile pline de semnificație vor avea un

efect continuu de blocaj şi inhibare a unor tendinţe şi comportamente naturale. Ca femeie vei pierde din naturaleţea exprimării personalităţii, oportunităţi sociale şi de afaceri iar copiii– în special fetele– vor pierde vacanţe, prietenii şi posibilităţi de afirmare. Şi toată familia va face toate faptele necesare pentru a acoperi un eventual eveniment care nu avea voie să se întâmple şi care totuşi a avut loc.

Ca efecte generice al relaţiei autoritariste, copiii crescuţi într–un astfel de mediu se vor integra mai târziu în societate şi în colectivele de muncă şi sub impresiile negative ale relaţiei în care au crescut, se vor implica mai târziu într–o relaţie de durată. Ajunsă la vârsta la care nu–ţi mai permiţi luxul să o iei de la capăt cu viaţa datorită unor acte interzise de bărbat, pe care tu şi copiii nu aveţi voie să le faceţi, preferi să te autoamăgeşti că totul este frumos şi că ai viaţa cea mai bună posibil. Şi evident faci tot ce se poate pentru ca în special copiii fete să nu încalce regulile patriarhale. Tensiunea sufletească, teroarea ascunsă şi continuă şi amintirea anilor punctaţi de spaime nu vor putea fi însă şterse niciodată.

Probabil că te întrebi de ce am abordat subiectul relaţiilor autoritariste. Deoarece cred că o relaţie care duce la alienare spirituală prin frică şi misticism, oboseală psihică şi fizică, condiţionări sociale este bine o cunoşti teoretic şi practic înainte de a face un pas important în viaţă. Deşi este o prezentare scurtă, sper că informaţiile prezentate despre cele ce trăiesc deja în cadrul unor relaţii autoritariste vor fi un semnal de alarmă. Iar dacă vei evita o relaţie autoritară, clasică sau ascunsă, şi vei lua deciziile cele mai bune pentru tine, înseamnă că materialul prezentat şi–a atins scopul.

Deoarece la o relaţie autoritară se ajunge în timp şi drumul către iad este pavat cu bune intenţii, să vedem ce poţi face pentru a evita această situaţie. Soluţiile sunt în legătură directă cu cele trei cauze esenţiale prezentate provocatoare de relaţii autoritariste clasice.

În primul rând, încă din adolescenţă şi continuând cu anii tinereţii, ar fi bine să vezi şi cunoşti cât mai multe şi diverse exemple de viaţa de familie. Să ştii că viaţa ideală dusă cu părinţii nu este specifică tuturor familiilor. Cunoaşterea cât mai bună a realităţii diferenţiate care există în societate este o condiţie esenţială pentru viitoarele decizii pe care le vei lua .

În al doilea rând, ar trebui să te expui gradual la dificultăţi şi probleme de viaţă pe care să le rezolvi, iar eventuala dependenţă creată artificial de părinţii prea grijulii eliminată. În ambelele situaţii, scopul este de a învăţa se te descurci singură, să fii indepedentă, să–ţi porţi singură de grijă. Să ştii să faci de toate, inclusiv acele treburi rezervate bărbaţilor: reparaţii în casă, întreţinerea unei maşini, autoapărare şi mai ales să ai venituri proprii care să îţi asigure independenţa financiară. Astfel, chiar dacă din iubire faci un pas greşit la început, pusă în faţa realităţii familiale, să fii capabilă în orice moment să trăieşti temporar singură şi să–ţi refacă viaţa. Ca o condiţie esenţială, trebuie să–ţi exprimi personalitatea în cadrul familiei, să–ţi pui în valoare sexualitatea şi să se ţină cont de părerile, iniţiativele şi deciziile tale.

În al treilea rând, ca bărbat care te ştii instabil emoţional, să nu faci o tregedie din asta, ci să înveţi să–ţi respecţi apropiaţii şi să–ţi calmezi agresivitatea, să înţeleagi că gelozia şi nesiguranţa nu vor avea efecte bune în relaţie. Ca partener creator de relaţie autoritară, împarţi responsabilitatea acesteia cu partenera de viaţă. De aceea, schimbarea modului de a trata femeia şi anularea tendinţelor dictatoriale sunt esenţiale, dacă nu vrei să distrugă viaţa femeii şi implicit pe a ta. Ţine de înţelegerea, puterea şi responsabilitatea în egală măsură a ambilor parteneri de a vă clădi o viaţa demnă de a fi trăită, bazată pe iubire, respect, înţelegere, comunicare, acceptare, toleranţă şi bucurii.

3. A treia informaţie dată de sentimentul personalităţii îţi explică reacţiile şi crizele de încăpăţânare la copii şi maturi. Reacţiile de încăpăţânare fac parte din conceptul „voinţa de putere“, manifestarea încăpăţânării fiind o expresie complexă a personalităţii individului. Din moment ce încăpăţânarea ţine de personalitatea fiecăruia, manifestarea acesteia este firească şi normală, dar momentul în viaţă în care apare şi intensitatea acestei manifestări îţi vor da informaţii interesante şi utile despre posesorul ei. Astfel, dacă reacţiiile de încăpăţânare au loc în copilărie şi adolescenţă, vei obţine

informații promițătoare referitoate la viitoarea personalitate a copilului. Dar când crizele de încăpățânare au loc la maturitate, această situație îți va da informațiile „delicate“ despre acea persoană.

A. Reacțiile de încăpățânare la copii

Ştii cu siguranță situații când i–ai spus unui copil să facă sau să nu facă ceva, iar el a făcut exact contrariul a ceea ce i–ai spus.

Poate s–a întâmplat ție însuți sau ai observat un copil de 2–4 ani căruia i se spune foarte clar şi răspicat să nu meargă printr–o baltă, fiindcă se va murdări. Iar copilul a mers exact prin locul care i–a fost indicat să–l evite, spre disperarea ta sau a însoțitorilor. Sau aveai vreo treabă de făcut, o urgență şi îi spui copilului să stea cuminte acolo unde este puțin timp, că te vei întoarce imediat la el. Ei bine, nu faci câțiva paşi, că el a şi plecat din locul de unde l–ai lăsat. De obicei, reacțiile tale la asemenea insubordonări sunt nervii, cearta şi chiar câteva palme la funduleț. Păi cum, dacă nu ascultă ce i se spune?

Dar nu ar trebui să fii supărat pe copil în astfel de situații, deoarece aceste reacții sunt răspunsul personalității lui la ordinele pe care i le-ai dat. Reacțiile copilului nu exclud curiozitatea instinctuală: a mers prin apă poate pentru că voia să ştie cum este să mergi prin apă şi poate că a plecat din locul unde l–ai lăsat pentru că a văzut ceva ce i–a atras atenția şi i s–a părut interesant.

Există însă şi un element inconştient în aceste insubordonări ale copilului. Este definitoriu pentru ființa umană de a nu accepta şi de a nu se supune ordinelor, indicațiilor, uneori chiar sugestiilor şi sfaturilor utile venite din exterior. Poți transmite un mesaj neutru unui individ, pe care acesta să–l accepte logic şi să–l urmeze. Dar dacă modifici componentele paraverbale ale aceluiaşi mesaj, acesta va fi perceput ca pe o agresiune din exterior, un ordin, față de care va apărea reacția de respingere şi chiar de a face opusul, adică îşi manifestă încăpățânarea. Se poate ca mesajul pe care i l–ai trasmis să fie logic şi folositor. Dar, datorită componentei emoționale a mesajului, acesta va activa un mecanism de respingere.

Astfel, încăpățânarea este de fapt expresia „voinței de putere“ a Eului, tradusă în rezistența personalității unui individ la ordine, indicații, sugestii şi sfaturi venite din exterior, determinată de componenta emoțională a mesajului, indiferent dacă acesta este logic sau util pentru individ.

Când îi spui copilului pe un ton mai clar şi răspicat să nu facă ceva, incoştientul lui va percepe acest mesaj ca pe un ordin pe care instinctiv îl respinge. Chiar dacă este mic, personalitatea lui se opune la ceea ce i-ai spus şi se va afirma instinctiv şi inconştient facând chiar contrariul a ceea ce a auzit. Perceperea mesajului tău ca pe un ordin din partea copilului depinde de modul cum l–ai exprimat şi de sensibilitatea copilului. Când copilul este hipersensibil, atunci reacțiile lui de încăpățânare vor fi mai dese, deoarece mai multe mesaje transmise vor fi percepute drept ordine. Când vei mai observa la copii reacții de încăpățânare ca răspuns la ordinele pe care i le dai, să ştii că acest lucru arată că procesul psihic de formare a personalității lui este în curs de realizare (momentan fiind în stadiul Eului infantil). Nu provoca însă inutil personalitatea şi sensibilitatea copilului. Cu cât mai puține mesaje pe care el să le perceapă drept ordine, cu atât mai bine. Vei avea copii mai înțelegători dacă nu le vei vorbi repezit, răspicat, cu accente autoritariste. La fel ca la copii, reacțiile de încăpățânare la adolescenți sunt normale şi firești, fiind expresia personalității în formare.

B. Reacțiile de încăpățânare la maturi

Cu totul altfel stă problema când ai de–a face cu crize de încăpățânare la un adult, un om matur, la o persoană care s–a format ca individualitatate unică.

În mod firesc şi un adult are reacții de încăpățânare, dar acestea sunt mai rare şi mai de scurtă durată decât în adolescență. Experiența de viață te–a învățat că este bine să accepți şi să urmezi indicațiile şi sfaturile celorlalți, mai ales a celor care au competențe recunoscute în anumite domenii profesionale şi umane.

Chiar dacă primeşti mesaje pe care le percepi ca ordine, maturitatea emoțională îşi spune cuvântul. Poate că refuzi sau nu să faci ce ți se spune, dar nu vor mai exista reacții de a face contra a ceea ce ți s–a

spus. Dacă reacţiile de încăpăţânare referioare la o situaţie se estompează într–un timp relativ scurt iar rezistenţa la sugestiile exterioare poate fi înfrântă prin argumentaţie logică, crizele de încăpăţânare durează mai mult timp, iar argumentele logice nu au nici un efect. Poţi să-i explici şi demonstra cuiva corectitudinea poziţiei corecte, că încăpăţânarea rămâne. Degeaba vii cu explicaţii ce ţin de raţiune. Părerea lui nu se fundamentează pe aspecte logice, ci pe aspecte afective şi inconştiente. Ceea ce vezi este doar partea vizibilă a unui proces cu mult mai complex şi profund. Persoana în cauză are certe probleme de exprimare a personalităţii sau are o personalitate slabă. Pentru a putea obţine echilibrul pshic şi a nu se aliena, omul trebuie să–şi manifeste permanent personalitatea. Chiar dacă faci cum spun alţii, pentru fiecare situaţie de viaţă trebuie să ai părerile, convingerile şi soluţiile proprii, şi să le exprimi, să te faci auzit de familie, prieteni, comunitate.

Dar unii nu-şi manifestă aceste opinii, convingeri, soluţii. Inhibaţi, complexaţi, timoraţi, leneşi sau incapabili, ei lasă pe alţii să ia decizii în numele lor şi să le conducă afacerile, viaţa familială şi socială. Asta se petrece o lună, două, trei, un an până când acest individ îşi pierde echilibrul psihic. Conştientul se prăbuşeşte în imensitatea inconştientului iar individul se transformă într–o legumă fără voinţă proprie. Pentru a impiedica o astfel de dramă, inconştientul provoacă o criză de personalitate, manifestată prin exces de voinţă, încăpăţânare, orgoliu, reverii şi vise de putere, curaj nebun, îndrăzneală peste convenienţele sociale etc. Precum o erupţie vulcanică, personalitatea lantentă explodează la suprafaţă cu putere şi violenţă. Pentru cei din jur această criză echivalează cu o renaştere din morţi dar, după ce–şi va consuma energia pshică disponibilă, individul revine la starea lui iniţială, continuând să vegeteze la activităţile celor din jurul lui. Situaţia prezentată este specifică timizilor care, inhibaţi şi complexaţi, nu au curajul afirmării.

Din când în când însă apare câte o criză de personalitate care aduce aminte celor din jur că acest individ totuşi există şi are un cuvânt de spus.

4. A patra informaţie relevată de sentimentul personalităţii explică ce activităţi vei prefera să faci în viaţă dacă nu ai avut posibilitatea să–ţi exprimi liber personalitatea şi cât de compatibil vei fi cu locul de muncă pe care–l vei avea.

Ai putut probabil observa schimbările generate de propria personalitate, dacă nu ai avut posibilitatea să te exprimi. Dacă mediile familial, social şi şcolar nu–ţi oferă posibilitatea să te afirmi şi îţi blochează exprimarea naturală şi firească a propriei individualităţi, pe viitor nu vei accepta constrângeri care să îţi inhibe posibilităţile de afirmare. Acest lucru înseamnă că nu vei accepta reguli şi legi de organizare, locuri de muncă ierarhice, sau să fii purtătorul valorilor societăţii. Sau chiar dacă vei face aceste lucruri, vei trăi cu un disconfort psihic care îţi va reduce eficienţa şi te va menţine permanent nemulţumit. Aceasta deoarece vrei să fii liber, indepedent, să nu dai nimănui socoteală pentru ceea ce faci, să trăieşti viaţa din plin, să zbori dacă ai putea. Angajat la o firmă, cu greu vei suporta regulile interne specifice birocraţiei. Vei prefera să lucrezi în meserii şi profesiuni care să îţi asigure libertatea de mişcare şi acţiune, fără verificări sau sancţiuni.

Nevoia de libertate este esenţială. Un aspect important ţine de relaţiile tale cu şefii de care va trebui să asculţi. Dacă şeful este o fire mai coercitivă, mai autoritară, care te va verifica şi controla, vei simţi că te sufoci şi că nu mai poţi respira. Fizic vorbind. Nemulţumit şi debusolat, vei face orice numai să scapi din acest mod de lucru la care trecutul te–a condamnat să nu–l accepţi.

Este o informaţie importantă pentru orice spcecialist în resurse umane să ştie dacă tânărul din faţa lui a trăit în adolescenţă în medii inhibante care i–au hipertrofiat nevoia de libertate. Un şef dur nu este tocmai cea mai bună soluţie pentru tiner. Dorinţa de libertate nu–ţi va afecta numai relaţiile profesinonale, ci şi pe cele sociale ori afective. Vei dori relaţii nu foarte apropiate, de preferat cu persoane la fel ca tine: libere, independente şi care nu vor obligaţii. O legătură stabilă este totuşi oricând posibilă, dacă în această relaţie simţi că te împlineşti şi că nu te limitezi. În timp, după ce setea de

libertate se va mai reduce, capacitatea de a supora constrângerile unei fime sau structuri instituționale se va normaliza, şi vei accepta posturi şi sarcini restrictive şi ierarhice.

5.A cincea informație descoperă rolul uneori salvator al unei inuiții ascunse care lucrează în slujba „voinței de putere“. În primele pagini ale capitolului ți–am menționat faptul că, în ultimă instanță, „voința de supunere“ înseamnă pierderea de sine, renunțarea la sine, abandonul de sine. Ce înseamnă asta? Într–o relație în doi, dacă un partener este psihic programat sub forma „voinței de supunere“, atunci renunțarea la sine echivalează cu renunțarea la propria personalitate, cu tot ce înseamnă ea. Sunt neglijate propriile opinii, nevoi, tabieturi, dorințe, vise, aspirații, planuri etc. Propria individualitate trece pe locul doi, pe primul loc trecând partenerul. Cum ți–am precizat, aceea care duce la voința de supunere şi implicit la abandonul de sine este iubirea. Realizezi acum că pe bună dreptate se spune că drumul spre iad este pavat cu intenții bune. Prin iubire, o ființă care–şi trăieşte existența sub puterea voinței de supunere poate ajunge practic să se abandoneze pe sine celuilalt, ajungând la o formă rafinată de sclavie. Nu contează ce vrei tu, ci ce vrea celălalt. Dacă partenerul spune ceva, atunci acel ceva devine pentru tine literă de lege.

Fenomenul de abandon de sine nu este prea cunoscut în sfera relațiilor interumane, dar este impus când este vorba de a asculta dogma bisericii. Deosebirea față de psihologie este pur lingvistică, psihologia spunând: „pierdere de sine“, iar biserica „lepădare de sine“. Pentru a ajunge în rai, trebuie să te abandonezi pe sine, să te lepezi de sine, pentru ca apoi să-l primeşti pe Dumnezeu în adâncul ființei tale. Este un proces de pierdere a Eului prin alipirea ființei tale la o formă metafizică de existență, în urmă căreia individualitatea se pierde, iar Eul se dizolvă într–un arhetip, rezultând fenomenul de inflație psihică. Reprezentantul pe pământ al lui Dumnezeu fiind biserica, este clar că ei trebuie să–i predai sufletul, după ce în prealabil te–ai „lepădat de sine“. Realitatea că puțini oameni parcurg acest proces de abandon al Eului cerut de biserică, mă face să cred că norma comună este mai puternică decât viziunea religioasă clasică.

Fireşte că de la om la om, gradul de a trăi viața ca voință de supunere diferă, de la simple renunțări la unele dorințe proprii, până la abandonul total lipsit de voință în care trăieşti în şi prin celălalt. Această extremă a voinței de supunere este foarte periculoasă, putând duce la autoschilodiri şi sinucideri în cazul ruperii relației. Fără ajutor, posibilitatea de a reveni din abandonul total înapoi la propriul Eu este redusă.

Dar să nu crezi că un Eu slab face ceea ce doreşte. Chiar dacă eşti sub stăpânirea „voinței de supunere“, „voința de putere“ există. Ea se manifestă prin independență, capacitatea de luptă în societate, în a–ți afirma punctul de vedere, etc. Dar poate că ultima expresie a „voinței de putere“ este o anumită intuiție, care veghează undeva în inconştient. Biserica i–a spus „înger păzitor“. Eu îi spun „intuiția ascunsă“. Intuiția ascunsă ştie de exemplu că voința de supunere a ființei pe care o are în îngrijire şi protecție îşi poate duce posesorul până la abandonul total față de o altă persoană. Şi ia măsuri ca aşa ceva să nu se întâmple.

Ce observi la suprafață? Deoarece domeniul predilect de manifestare al „voinței de supunere“ sunt femeile, voi lua un exemplu feminin: să-i spunem Ana. Fără ca Ana să ştie în mod conştient, în adâncul sufletului ei, voința de supunere este stăpână. Şi atunci, tot comportamentul Anei conține aspirația inconştientă de a găsi un băiat căruia să i se supună, să–l iubească şi să–l asculte.

Diverşi bărbați față de care se simte egală sau chiar superioară sunt excluşi. Dar iată că vine şi ziua în care Ana întâlneşte un băiat caruia poate să i se supună. Îl simte sigur pe el, puternic şi capabil să o aibă supusă. Misiunea vieții ei, de a găsi pe acel cineva căruia să i se supună şi să–i ofere viața ei pe tavă pare terminată. Dar „intuiția ascunsă“ veghează. Ea ştie că dacă relația evoluează, în scurt timp, prin iubire, Ana va fi doar o umilă sclavă supusă total bărbatului. Şi nu poate accepta aşa ceva.

Rezultatul este că Ana începe să aibă tot felul de senzații ciudate, necunoscute ei până atunci.

Descoperă brusc că bărbatul nu este de fapt chiar aşa cum îl văzuse ea iniţial. Dacă se uită atentă, nu este atât de înalt şi nici atât de puternic pe cât credea ea. Are părul rar, deci în scurt timp îi va apărea chelia. Şi ochii nu sunt frumoşi, cum crezuse ea, ci banali. Brusc, se descoperă pe sine pretenţioasă şi materialistă: nu are o maşină prea grozavă, iar soţul prietenei ei are mai mulţi bani. Şi dacă se uită mai atentă, întreaga expresie a feţei este grotescă, diformă, chiar respingătoare. Incredibil, dar acum descoperă că bărbatul nici nu ştie să–şi asorteze hainele. Dumnezeule, la cine se uitase ea? La un ratat, la un nimeni. Bine că s-a limpezit la timp. Dacă aceste deprecieri ale bărbatului nu dau roade şi relaţia avansează, Ana începe să aibă vise ciudate. Nopţi la rând Ana îşi visează fostul prieten. Se făcea că vorbea cu el, făceau dragoste, îşi povesteau întâmplări hazlii, depănau amintiri cu momente frumoase din trecut şi se simţea aşa de bine cu el…..

Dimineaţa însă altul decât cel din vis îi este altături. Biata Ana nu mai ştie ce să creadă. Încă îl iubeşte pe fostul prieten? Oare amintirea lui îi va rămâne mereu în suflet? Confuzia sporeşte. Pe fondul unor neînţelegeri de moment cu prietenul actual sau a reapariţiei în viaţa ei a fostului, relaţia se fisurează şi o ultimă ceartă este picătura care aduce sfârşitul relaţiei.

Din adâncuri, Intuiţia ascunsă meditează. Îi pare rău pentru Ana, dar el trebuia să câştige. Trebuia, pentru ca Ana să rămână o fiinţă independentă, stapână pe viaţa şi viitorul ei, nu o arătare tremurândă, gata oricând să execute orbeşte ce spune bărbatul. Bineînţeles, Ana nu va şti niciodată cât de aproape de dezastru a fost şi cât ar tebui să mulţumească acelui for intim pentru alegerea pe care a făcut–o în locul ei.

Tot acest proces psihic poate fi interpretat şi din alt punct de vedere: încercă să–ţi păcăleşti intuiţia. Să presupunem că te afli la începutul unei relaţii şi că partenerul începe să te devalorizeze, încep visele ciudate, zbucium, critică, observarea unor comportamente neacceptat, etc. Dacă ajungeţi la concluzia că vă iubiţi, că vreţi să rămâneţi împreună, iar acţiunea intuiţiei pare doar un automatism al „voinţei de putere“, ceea ce vei avea de făcut este să conştientizezi fenomenul descris şi să ai răbadare şi înţelegere ca efectele produse de intuiţie să dispară. Dacă vei proceda astfel, în timp „intuiţia ascunsă“ va accepta o anumită subordonare faţă de partener. Dar trebuie să te şi avertizez. Intuiţia care te apără de propria „voinţă de supunere“ are taine care încă nu se cunosc, şi ca orice intuiţie, rareori greşeşte.

Deoarece acum ştii că această intuiţie există, ştii cum reacţionează (în special prin devalorizarea partenerului şi vise), ştii cum să o păcăleşti şi chiar faci asta, atunci ultima barieră în calea pierderii independenţei va fi eliminată, şi cu greu te vei mai putea readuce la realitate dacă prin iubire ajungi să te abandonezi partenerului.

Informaţiile practice ale capitolului 2

Sentimentul personalităţii se exprimă cotidian prin trăirile specifice „voinţei de putere“ şi „voinţei de supunere“.

Reacţiile tale involuntare pot determina într–o relaţie întărirea sentimentului personalităţii şi implicit multiplicarea reacţiilor de tipul „voinţă de putere“.

În relaţiile autoritare, libera exprimare a personalităţii este anulată. Cele mai multe şi mai greu de detectat relaţii autoritariste sunt cele ascunse. Sub aparenţa normalităţii familiale, mii de oameni trăiesc într–o teroare psihică continuă.

Principalul produs psihologic crescut şi dezvoltat în familiile autoritariste este frica, teama, emotivitatea.

Mediile inhibante conduc la hipertrofierea nevoii de libertate.

Reacţiile şi crizele de încăpăţânare la copil sunt fireşti, la adulţi denotă slăbiciune şi timiditate.

Modificarea percepţiei asupra partenerului prin devalorizarea acestuia este opera "voinţei de

putere".

Voința de putere este reacția naturală de întărire, protejare şi apărare a Eului.

Capitolul 3

Resentimentul social şi familial

Realitatea psihică pe care vreau să ți–o prezint în acest capitol este cunoscută şi înțeleasă de către filosofi şi psihologi de mai bine de o sută de ani şi cu toate că are consecințe importante în aspectele emoționale şi sociale ale vieții tale, probabil încă nu ai reuşit să conştientizezi cauzele şi originea stărilor sufleteşti participante la această realitate.

Este vorba despre resentiment. Resentimentul ca proces psihologic a fost explicat cu mai bine de o sută de ani în urmă de către Friederich Nietzsche şi Max Scheler. În lucrările lor[1], ei au explicat prin resentiment devalorizarea utilității calităților personale şi ale bunurilor, creația axiologică a creştinismului şi a ierarhiei valorilor sociale. În lucrarea de față însă nu–mi propun o reeditare a analizei moralei creştine, ci voi scoate în evidență problematica mai modestă, dar nu mai puțin importantă a

devalorizărilor personale în relațiile sociale şi familiale.

Să vedem pe scurt ce înseamnă resentiment, care sunt etapele formării şi dezvoltării lui, care este „materia primă“ cu care lucrează şi care sunt consecințele apariției lui în două cazuri: devalorizarea persoanelor şi a bunurilor.

1. În cazul persoanelor totul porneşte de la participarea la viața socială şi la sistemul relațional pe care–l dezvolți cu semenii.

Interacționând şi comunicând cu alți cunoscuți, normal, firesc şi inevitabil ți se vor trezi în suflet sentimente negative. Şi asta deoarece afli că amicul X şi–a cumpărat o maşină nouă, cumnatul Y şi–a construit o nouă casă la care tu doar visezi, că vecinul Z a câştigat la loterie o mare sumă de bani, etc. În situații de acest gen, în urma cărora cei pe care îi cunoşti ajung la un moment dat la un statut superior, îți apar sentimente negative–repet, perfect normale, fireşti, omeneşti– invidie, perfidie, pizmă, răutate, ciudă, ură. Faptul că te trezeşti că îți invidiezi vecinul pentru că are un apartament mai bine aranjat ori că simți ciudă pe colegul de serviciu căruia i s–a mărit salariul este omenesc şi firesc. Dar morala creştină, educația, nevoia integrării sociale şi legile juridice inhibă exprimarea acestor sentimente negative şi forțează detaşarea lor de reprezentările obiectelor care le–au creat şi iradierea lor liberă în toate aspectele vieții. Adică invidia, care înainte era strict asociată cu vecinul, se desprinde de reprezentarea acestuia şi devine liberă în interiorul psihicului, infiltrându–se şi asociindu–se cu alte mii de situații de viață.

Următoarea etapă a obținerii resentimentului depinde de o condiție intrinsecă şi anume existența unei conştiințe a inferiorității, lipsa acesteia putându–te orienta într-o direcție opusă resentimentului, pe calea muncii şi efortului pozitiv, creator, generator de compensație pozitivă liberă de negativism. Deci dacă vecinul şi–a amenajat apartamentul după ultima modă, nu-i nimic, îți faci tu apartamentul şi mai şi, iar dacă colegului de serviciu i s–a mărit salariul, te vei strădui ca prin muncă şi rezultate să–l ajungi şi chiar depăşeşti. Dacă ai capacitatea de a–i egala pe cei care temporar te–au depăşit în orice aspect al vieții şi restabileşti echilibrul şi egalitatea, atunci resentimentul nu se produce. Totul este bine, viața merge înainte iar sentimentele negative incipiente dispar într–o reconfortantă conştiință a superiorității.

Cu totul alta este situația dacă nu ai posibilitatea de a–i ajunge din urmă pe cei care te–au depăşit. Fie din lipsa relațiilor sociale, fie din nepricepere, din imposibilitate materială ori diferențe profesionale, se întâmplă să fie imposibil să–i ajungi din urmă pe cei care te–au depăşit. Apare astfel o distanță faptică, reală –materială ori financiară– între tine şi cei care te–au depăşit, care se traduce la nivelul psihicului printr–o conştiință a neputinței şi inferiorității care produce sentimente de inferioritate, neputință, ostilitate, orgoliu, vanitate rănită, blazare. Se ajunge astfel la modificări ale autovalorizării personale, la o reducere a sentimentului stimei de sine, a respectului de sine care, pe termen lung, înseamnă plafonarea acțiunii şi inițiativei şi reducerea câmpului de exprimare a personalității. Conflictul interior creat de aceste schimbări este foarte periculos şi atinge unul dintre cele mai sensibile puncte ale psihicului uman în sentimentul de valorizare, imagine de sine sau respectul de sine. Inconştientul în nici un caz nu acceptă să vadă cum te limitezi, chinui în capcana devalorizării personale şi va lua măsuri extreme pentru ca dezechilibrul existent să fie cât mai urgent eliminat. Şi atunci se întâmplă ca subit să–ți schimbi întreaga percepție despre aceste persone, avantajele şi realizările lor prin resentiment: critici, devalorizezi, depreciezi, negi şi denigrezi fie posesia unor calități umane ori profesionale, fie munca şi efortul depus

Practic, resentimentul este acelaşi lucru cu sentimentele negative care, inițial inhibate, revin în forță în conştiință prin intermediul unor substitute acceptate de educație, morală creştină, uzanțe sociale, legi juridice: critici, negi, devalorizezi, denigrezi, depreciezi, conteşti, degradezi posesia unor valori umane, profesionale, materiale şi reuşitele personale care te–au depăşit. Deci nu sunt contestate calități şi un sistem valoric, ci apartenența şi posesia acestora de către persoana incriminată. În acest stadiu nu negi

valoarea sau utilitatea unor calități, ci doar negi că anumite persoane posedă respectivele calități.

După modificarea percepției asupra avantajului social ori material al cunoscutului şi întărirea propriei poziții îți apare o benefică conştiință a superiorității care reface dezechilibrul psihic creat anterior şi permite reluarea în bune premise a vieții. Din scurta prezentare poți observa rolul necesar şi util al resentimentului în revalorizarea pozitivă a imaginii de sine şi întărirea respectului de sine.

2. În cazul bunurilor are loc acelaşi proces de negare a posesiei unor calități şi valori pe care le doreşti, dar nu le poți avea. Înțelepciunea populară a sintetizat devalorizarea bunurilor inaccesibile în proverbul: „Vulpea care n–ajunge la struguri zice că–s acri". Ca o paranteză, valoarea de dulce a strugurilor este acceptată şi dorită, ceea ce contestă vulpea fiind posesia acestei calități şi valori de către acei struguri care–i sunt inaccesibili.

Om fiind, doreşti permanent satisfacerea unor dorințe dintre cele mai diverse: alimentare, de îmbrăcăminte, imobiliare, de recreere, de lux etc. Problema se acutizează datorită culturii consumatoriste în care trăieşti şi care, prin intermediul reclamelor şi publicității, îți pune în mişcare stări emoționale asociate cu mărfurile oferite spre vânzare. Cei care creează mesajele publicitare ştiu foarte bine că „emoția mişcă marfa" şi folosesc enorme bugete, informații şi pricepere pentru a–ți trezi şi biciui omeneştile tale dorințe. Dar dacă dorințele îți sunt amplificate şi intensificate de reclame, posibilitățile tale de a le satisface rămân la fel ca înainte, adică limitate. Apare astfel o distanță între dorințele şi posibilitățile tale de a le satisface, diferență faptică ce se traduce şi ea, la fel ca în cazul cunoscuților, într–o conştiință a neputinței şi inferiorității generatoare de dezechilibre psihice şi conflicte interioare, prin apariția sentimentelor de inferioritate, neputință, blazare, vanitate, orgoliu. Ca răspuns la efectele psihice provocate de bunurile inaccesibile, inconştientul găseşte soluția deja cunoscută: modificarea percepției asupra posesiei valorilor acceptate dar negate la respectivelor bunuri. Pe aceste bunuri inaccesibile le vei devaloriza, critica, le vei găsi defecte, le vei considera că au calități tehnice depăşite şi le vei nega utilitatea. Schimbarea de percepție prin refuzul bunului inaccesibil îți va aduce un spor al conştiinței superiorității şi–ți va reface echilibrul psihic temporar pierdut.

Nu trebuie deci să pierzi din vedere ori să minimalizezi importanța rolului culturii consumatoriste şi a reclamelor în special în creşterea resentimentului ca fenomen social care necesită din partea consumatorilor continui procese de devalorizare şi modificări ale percepției realității, procese incomode creatoare de frustrare şi disconfort psihic.

3. La un alt nivel resentimentul acționează prin contestarea a însăşi valorilor ataşate de persoane sau bunuri. Dacă în cazurile de mai sus, resentimentul aplicat persoanelor şi bunurilor se limita la a contesta posesia unor valori totuşi acceptate şi intens dorite, există şi acest nivel al resentimentului la care sunt contestate calitățile şi valorile înseşi. Nici nu se mai pune problema posesiei unei calități de către o persoană ori bun deoarece din start aceasta calitate este contestată şi terfelită. Oricine poate să aibă acea calitate pâna mai ieri dorită sau un bun cu utilități pâna mai ieri necesare, că azi acestă posesie nu mai deranjează, modificările false de percepție nu–şi mai au rostul şi accepți senin că într–adevăr calitatea şi utilitățile aparțin omului sau bunului. Valoarea mai ieri acceptată, dorită, visată, pentru care munceai, luptai ani şi ani de zile şi uneori mureai, azi nu mai are nici o utilitate, rost şi nu mai reprezintă pentru tine o determinare motivațională. Imediat după anihilarea mentală a valorii ori a sistemului de valori care nu putea fi avut şi de a căror avantaje nu puteai beneficia, se începe construcția noului sistem axiologic, cu valori care pot fi incorporate, conform propriilor posibilități umane intelectuale ori materiale.

Conform acestei înțelegeri, Friederich Nietzsche şi Max Scheler au considerat că morala şi sistemul axiologic creştin au luat naştere pe cale resentimentară, pornind din Roma antică de la secta tolerată a creştinilor şi de la cei aproximativ trei sute de mii de dezmoşteniți ai soartei care populau suburbiile

marii metropole, neintegrați social şi valoric pulsului vieții marelui imperiu. Rezultatul acestei neintegrări economice şi sociale s–a concretizat în anul 330 d.H, când sistemul valoric al „religiei sclavilor“ era acceptat oficial şi devenea unicul mod de reprezentare a relațiilor cu divinitatea în interiorul întregului imperiu. Aşa cum urmau să o facă mereu şi mereu în istorie, „sclavii“ pierdeau lupta din punct de vedere material şi biologic, dar învingeau prin spirit, valori umane general accesibile şi fanatism religios.

Că fiecare gânditor a văzut în felul lui acest proces, unul ca „atacul ramurii bolnave asupra trunchiului sănătos“ (citez aproximativ din Nietzsche) şi că celălalt a văzut în resentimentul celor mulți expresia unui prea–plin al vieții, rămâne să descoperi singur, citind din lucrarile celor doi gânditori.

Două informații doresc să ți le însuşeşti în urma înțelegerii resentimentului: resentimentul social şi resentimentul familial.

1.Resentimentul social este un păcat vechi al multor popoare, puțin cunoscut, dar mai stabil, mai profund şi de mii de ori mai periculos decât altele în vogă şi intenționat create prin determinări sistemice, precum corupția şi plasarea în poziții de decizie a unor oameni incompatibili cu cerințele de calitate umană şi profesională. Dacă corupția generalizată se clădeşte pe bazele insuficienței economice conjuncturale şi printr–o organizare sistemică care urmăreşte voit generarea acestui flagel social, resentimentul social este o pată neagră pe sufletele unor popoare de sute de ani şi care alături de alte pete negre, însemnând tot atâtea păcate de profunzime, pot foarte bine să le "ajute" să dispară din istorie, ca popore, culturi şi civilizații străvechi.

Dacă la inventare termenul de „război total“ însemna raderea de pe fața pământului a unei largi mase de oameni aparținând unui popor, execuții în masă şi lagăre de exterminare, urmând ca restul să fie transformați în sclavi agrari şi industriali fară drepturi şi libertăți care să deservească învingătorul, în ziua de azi această concepție pare grosolană pentru combatantul participant la „războiul total“. Dar cine este combatantul activ în „războiul total“ dus chiar din zorii mileniului trei? Spun aceasta deoarece războaiele viitorului nu vor fi doar militare, ci totale, adică economice, culturale, ideologice, războaie în care nu contează valoarea masei inculte şi proaste, ci a individului convins şi fanatizat în justețea cauzei lui, dotat cu informații, bani, putere, inovație, cultură şi tehnologie. Vor fi războaie purtate fără milă şi întrerupere timp de decenii şi secole, în care efortul continuu, minut de minut şi ceas de ceas al Individului va fi cel care va decide cine va fi învingătorul. Sper că ai înțeles cine este combatantul activ în actualul război total al națiunilor, oriunde s–ar afla el, cine este soldatul cu sau fară voia lui: tu însuți împreună cu fiecare individ care este capabil să producă şi să valorifice pe piața internațională valoare economică, financiară, culturală, religioasă, intelectuală şi socială.

Direct legată de resentimentul social este strădania de a câştiga respectul. Nu putem să cunoaştem un om pe care din start să–l apreciem şi respectăm. El trebuie să facă eforturi, să ne dea dovezi, ca să ne câştige respectul. Şi asta deoarece prima noastră reacție este să–l depreciem, trecându–i cu vederea calitățile şi realizările şi căutând să–i găsim lipsurile şi păcatele. De multe ori ai auzit remarci de genul: „Oooh! Cine? Păi X a fost băieţaş în cartier, a făcut puşcărie, acum e liniştit la casa lui, toată lumea îl respectă…..“ , „Cum? Nu ştii cine este Y? Păi tipul este bogat, învârte afaceri, toată lumea în oraş îl respectă...“. Cele două exemple sunt edificatoare să înțelegi care este starea inițială a unui nou contact social: după politețurile formale, începi „să vezi“ care–i sunt părțile rele în caracter, păcatele trecute şi eşecurile prezente. Pe scurt, îl devalorizezi cât poți şi scoți în evidență cum eşti tu mai bun decât el. În relațiile cu acest om, aceasta implică indiferență, desconsiderare, bârfă, nepăsare, impolitețe sau chiar grosolănie brutală. Ca să fie respectat, el trebuie să lupte, să–ți demonstreze ce bun, valoros ori periculos este. Doar astfel, mai mult prin insistențe şi de frică, ajunge în sfârşit omul să îți câştige respectul. Şi invers, a fi respectat este un drept pentru care trebuie să lupți şi cere timp şi efort pentru a demonstra în fața celorlalți calitățile umane şi profesionale pe care le ai.

Comportamentul unora vis–à–vis de respect nu se opreşte aici. Relevant în acest sens este modul

cum îi privim pe unii concetățeni. Când unul dintre comunitate se ridică şi se distanțează, fie că are un mic business, fie că este mai bine cotat profesional, fie că este om politic capabil, restul ce facem? Cu ură şi invidie creştină îl prelucrăm pe la spate, îl bârfim, îl săpăm, îi blocăm dezvoltarea, îl falimentăm, să-l aducem din nou în rândul nostru, nu cumva să uite de unde a plecat. Ce contează că afacerea acestui om era siguranța financiară a oamenilor angajați şi sursă la fondurile guvernului? Otrava invidiei şi urii meschine şi josnic este mai puternică decât considerentul bunăstării.

Dar este câte unul care, după oscilații în sus şi în jos, pleacă spre vârful piramidei sociale, fără putință de a–l mai putea bloca. Abia acum individul capătă respectul nostru şi, precum câinele care linge mâna pe care nu o poate muşca, toată ura şi invidia de ieri se transformă în admirație, omagiu, supuşenie, umilință şi linguşeală. Ce privelişte îmi este dat să văd când oameni care mai ieri plecați din mulțime, după ce inițial au fost săpați, bârfiți şi denigrați pentru curajul şi inițiativa lor, acum, când sunt sus în ierarhia politică ori economică sunt iubiți, adulați şi aşteptați cu respect de cei care au rămas în urmă.

Să câştigi respectul celorlalți prin frică ori când nu mai poți fi atins– iată ce înseamnă conviețuirea în societatea atinsă de resentimentul social. Dar lipsa de respect, concretizată în resentiment: critici, devalorizări, denigrări, deprecieri, negări, contestări ce secrete îți dezvăluie despre sufletul acelui popor atacat de resentimentul social? Arată limpede că este complexat de conştiința inferiorității şi neputinței, că în adâncuri domină cele mai urâte sentimente umane: ură, răzbunare, invidie, pizmă, blazare, vanitate, inferioritate, neputință, răutate. Pentru multe popoare, secolele de dominație străină şi miile de eşecuri naționale le–au dezechilibrat în profunzimea ființei lor, le–au complexat şi afectat psihic.

Aceasta este trista realitate: complexul de inferioritate este cel care, pentru a fi eliminat, inconştientul impune să ne denigrăm semenii, să nu–i respectăm şi să facem ca traiul în societate să fie atins de instincte animalice, tribale. Doar cu prețul desconsiderării celor mulți şi al anihilării succesului economic al celor puțini ne putem calma şi tempera clocotul inferiorității care ne macină şi putem obține echilibrul psihic necesar unei vieți normale. Pe scurt, plata vizibilă pentru resentimentul social este însingurarea, mâncătoria şi lipsa de respect în plan social şi autofalimentarea, autodistrugerea în plan economic. Resentimentul social ne încărca de mult sufletele şi întotdeauna el a fost o frână în calea dezvoltării economice, dar niciodată în istorie conjunctura internațională nu a fost atât de dură şi terminatoare. Dintr–un păcat tolerabil şi scuzabil, în actualul „război total" resentimentul social a devenit o plagă care vlăguieşte şi epuizează şi puținele zvâcniri capitaliste ale unei societăți. Nu conspirațiile mondiale produc atâta rău cât ne facem noi înşine, cât sabotează din interior resentimentul social prin vanitățile meschine, invidia, ura şi răzbunarea personală, orgoliul, răutatea, pizma şi blazarea. Înțelegând că resentimentul social nu este ceva trecător ci o teribilă limitare a dezvoltării tehnice–materiale şi a relațiilor umane pe termen lung, astăzi, în condițiile concurenței mondiale în ringul căreia se luptă corporații colos valorând mii de miliarde de dolari, poți dispărea de pe firmamentul economiei mondiale fără că nimeni să–ți simtă lipsa ori să–ți întindă o mână de ajutor.

2.Informațiile despre resentimentul familial îți arată puterea malefică a resentimentului care apare în familie şi este îndreptat împotriva partenerului de viață, copiilor şi rudelor apropiate.

Din start trebuie să distingem între resentimentul trecător, folositor pentru sănătatea psihică și resentimentul înverșunat, ura exprimată prin resentiment continuu timp de ani de zile, până la autodistrugerea totală a celui care îl practică.

Realitatea vieții cotidiene, care duce automat la crearea de nemulțumiri, frustrări, stări tensionale, demnitate lezată, lipsă de respect, agresivitate, ură. Cum vremurile în care fiecare îşi făcea dreptate cu parul sau sabia au apus de mult, singura posibilitate ca în societatea modernă individul să–și consume într–un mod acceptat stările negative induse de viața zilnică este prin resentiment, adică conversia acestor stări negative în expresii de relaționare sociale și familiale. Toți indivizii și toate familiile societății capitaliste trăiesc mai mult sau mai puțin conectați la resentiment. Indiferent de rasă, vârstă,

pegătire profesională sau educație, cu toții trăim stări și avem reacții care pot fi incluse în categoria resentimentului.

Prin resentiment ne descărcăm de nemulțumirile și frustrările adunate de–a lungul zilelor și săptămânilor. Atâta timp cât acest resentiment este trecător și are rolul de a neutraliza nemulțumirile adunate peste zi, îl putem considera normal și acceptabil. Mai ales în familiile fundamentate pe iubire, iertare, înțelegere, respect și comunicare resentimentul nu are viață lungă, reacțiile sale negative fiind dezamorsate din față. Nu pentru acest tip de resentiment trebuie să ne facem griji.

Cu totul alta este situația în care se ajunge la un resentiment sistemic, de durată, prin care se exprimă continuu ura și nemulțumirile unui membru al familiei. Nemulțumirile de fond ale unui membru al familiei pot afecta pe termen lung mediul familial și perturba liniștea căminului. Faptul că un individ își poate descărca resentimentul în familie este pentru acesta cea mai la îndemână soluție, dar un coșmar pentru ceilalți membri ai familiei, in special pentru copii. De exemplu, pentru a–și alina complexul de inferioritate, în mod inconștient, individul complexat, frustrat sau nemulțumit va arunca asupra familiei sale blestemul resentimentului sistemic. Resentimentul familial este cu atât mai grav și dăunător sănătății sufletești ai unei națiuni cu cât copii sunt ținta preferată a adulților resentimentari. Partenerii de cuplu, atât bărbații cât și femeile adesea lovesc intenționat prin resentiment în copii, știind că astfel va provoca suferința celuilalt.

Cauzele care duc la apariția resentimentului familialsistemic de durată sunt numeroase, dintre care menționez câteva:

– un membru al familiei este dominat de timiditate, complexe de inferioritate și un redus sentiment al stimei de sine. Acesta folosește armele resentimentului pentru a te aduce la același nivel cu el. Pentru că nu se poate ridica mai sus decât este acum, soluția cea mai simplă, ușoară și des folosită pentru a–și redobândi conștiința superiorității și echilibrul emoțional este coborârea ta până la nivelul statutului său. Această coborâre o realizează prin modificarea percepției despre tine, ca personalitate și purtător de valoare socială, umană și materială cu ajutorul binecunoscutului resentiment.

– bărbatul este nemulțumit de femeie sub orice aspect: sexual, casă, curățenie, mâncare, respect, comportament în societate, relațiile cu socrii, etc. Tradițional resentimentul bărbatului va avea ca țintă de descărcare copii.

– bărbatul sau femeia se răzbună prin resentiment pentru că au fost înșelați sexual cu altcineva sau pentru lipsa de respect exprimată public.

– bărbatul sau femeia nu–și mai iubesc partenerul și nu au capacitatea de a construi o relație fundamentată pe respect, înțelegere, toleranță, acceptare, comunicare. Pe măsură ce iubirea se erodează și nemulțumirile cresc apare resentimentul.

– bărbatul sau femeia au dorințe de parvenire pe scara socială sau materială, în timp ce partenerul nu dorește acest lucru. Partenerul arivist vede în celălalt un balast, o piedică care–l împiedică să–și împlinească „visele“ de împlinire în viață. Rezultatul va fi aplicarea pentru partenerul pasiv a unui resentiment necruțător, terminator.

– bărbatul sau femeia nu și–au împlinit visele din tinerețe, abandonate pe altarul căsătoriei. După trecerea iubirii încep acuzele și „plățile“ prin resentiment.

– partenerul se comportă real diferit comparativ cu modelul mental previzionat și dorit, din punct de vedere material, emoțional, sexual, fizic, profesional, social. Este situația când resentimentarul încadrează greșit partenerul într–un model mental dorit. Deși partenerul se comportă constant ca la început, resentimentarul va acuza că așteptările i–au fost înșelate, că el însuși a fost înșelat și ca urmare toată frustrarea și nemulțumirea acumulată se descarcă prin resentiment.

– relația a fost rezultatul unei iubiri condiționate. Când condiția de iubire cade (de obicei după 3

ani) începe resentimentul. Este o situație foarte des întâlnită în actuala societate capitalistă, unde în spatele decorurilor și declarațiilor descoperim că iubirea este condiționată. Condițiile de iubire sunt diverse: aspectul fizic al partenerului, potența sexuală, asigurarea unui trai material fără griji sau lipsuri, intrarea în lumea bună, mulțumirea că faci parte din elita politică, socială sau economică a orașului, capacitatea partenerului de a avea copii, situația imobiliară, mașina, promisiunea unei cariere profesionale, promisiunea unui trai bun, orgoliul că ai luat altora un partener mult râvnit, etc. Resentimentul care apare prin anularea condiției de iubire este inevitabil. Este un tip de resentiment deosebit de periculos, iubirea condiționată duce automat la foarte multă ură, partenerii practic ajung să se macine, distrugă reciproc fizic și psihic. De obicei sunt suficienți 2–3 ani pentru ca ura exprimată prin resentiment să–l distrugă fizic și psihic pe cel care îl practică.

– în general lipsa de iubire și lipsă de iertare. În cursul vieții de cuplu problemele și păcatele sunt numeroase și inevitabile. Acolo unde există iubire și iertare ura și implicit resentimentul nu au loc să apară. Ura și resentimentul familial apar acolo unde oamenii nu se mai iubesc și/sau nu se iartă unul pe celălalt. Ce le scapă din vedere celor care nu pot ierta este că biologic oamenii nu sunt capabili să țină în ei ura fără să se autodistrugă. Ura și resentimentul ne distrug organic mult mai rapid și ireversibil, slăbind capacitatea organismului de a face față bolilor grele. Ne distruge direct corpul, dar prin epuizare fizică și psihică ne slăbește și sistemul imunitar și capacitatea de a face față bolilor. Oamenii resentimentari sunt în mod curent pradă bolilor grele care–i termină încetul cu încetul. Regula este simplă: 1 an de resentiment înverșunat îți șterge 5 ani din viață, 1 an de resentiment ponderat îți anulează 3 ani din viață. După 2–3 ani de resentiment înverșunat deja inima și creierul încep să cedeze. Dacă individul continuă să țină în el ura și exprimă resentiment familial mai mult de 5 ani moartea biologică prin atac cerebral sau infarct miocardic este inevitabilă.

- nu în ultimul rând resentimentul este o modalitate de relaționare specifică indivizilor neevoluați din punct de vedere psihologic și emoțional, așa cum sunt indivizii cu Eu infantil. Aceștia sunt incapabili să dea celorlalți răspunsuri pe măsură, iar frustrarea și nemulțumirile și le vor descărca în familie prin resentiment.

Să vedem pe scurt câteva dintre **manifestările resentimentului în plan familial**. Înainte de a citi lista de mai jos doresc să–ți readuc aminte că resentimentul familial nu înseamnă nimic altceva decât forme de exprimare a urii, acceptate legal și social. Re–sentimentul familial sistemic nu este nimic altceva decât sentimentele de ură, nemulțumire și agresivitate mascate, camuflate în zeci de forme de exprimare și este practicat cu înverșunare în familiile unde nu există iubire, iertare, comunicare, înțelegere și respect.

– zi de zi şi minut de minut individul resentimentar îi va analiza pe ceilalți cu exagerat simț critic, ajutat de hiperexigență le va găsi păcate, greşeli şi vinovății, îi va deprecia în toate modurile posibile şi le va devaloriza reuşitele, le va contesta şi nega împlinirile, totul condimentat cu invidie şi dispreț. Interesant este că în tot acest timp în care vede toate paiele din ochii altora, resentimentarul nu–şi vede deloc bârna din proprii ochi. Este o adevărată probă de eroism să trăieşti alături de un om pentru care resentimentul familial este condiția esențială pentru a fi echilibrat psihic.

– vânătoarea permanentă a micilor greșeli cotidiene, emiterea promptă de observații pentru orice fleac

– stare de permanentă iritare, nemulțumire, negativitate, pesimism, deprimare.

– se caută motive de scandal și ceartă. Resentimentarii sunt prin definiție oameni care dacă nu au scandal, îl caută și îl provoacă. Certurile și scandalurile sunt permanente, din orice, pentru orice motiv, justificat sau nu.

– situații de viață banale sunt văzute exagerat ca fiind probleme grave, majore, catastrofe care trebuie rezolvate prin scandal, agresivitate, nemulțumire.

– permanentă stare emoțională negativă și agresivă, otrăvirea și distrugerea climatului emoțional familial

– opoziție, critică și refuz vizavi de orice inițiativă pozitivă a partenerului

– hipersensibilitate față de orice gest, privire, vorbă, tonalitate, etc

– greșelile uzuale de exprimare sunt insuportabile, resentimentarul corectează permanent pe ceilalți în exprimare

– aruncarea pe partener a unui potop zilnic de zeci de critici și observații mai mult sau mai puțin fondate

– răutate

– cheltuirea inutilă a banilor, distrugerea situației materiale

– bârfă și denigrarea publică a partenerului

– înșelarea sexuală

– blocarea relației emoționale și sexuale

– teroare și agresivitate psihică și emoțională, agresivitatea fizică nu este exclusă

– orice formă de răzbunare perfidă nedeclarată

În realitate însă nu ştii nimic despre resentiment, cum se declanşează, cum se exprimă, complexe de inferioritate, respect de sine scăzut şi alte asemenea minunăţii. Tot ce vezi este procesul descris, dar inversat. Zilnic se poate să suporţi un membru al familiei care te jigneşte, frustrează şi enervează cu superioritatea lui, care îţi aminteşte în orice clipă ce urât şi prost eşti, ce slab la şcoală, ce haine oribile ai, cu ce lipsă de gust te îmbraci etc., sau, dacă eşti adolescent, ce părinţi răi şi învechiţi ai, ce gusturi proaste au, că nu ştiu să gătească o mâncare bună, că se ceartă mereu ori că nu au să–ţi dea toţi banii de care ai nevoie. Uite aşa stai şi te topeşti de nervi ani de zile sub ploaia de devalorizări ale fratelui, surorii, părinţilor ori copiilor. Şi nu înţelegi de ce mereu eşti ţinta atacului exigenţelor şi criticilor. A înţelege că în spatele reproşurilor şi a vânătorii greşelilor se ascunde ură, sentimente primare negative puternice, un complex de inferioritate şi dezechilibre emoţionale este un drum lung şi anevoios, care de obicei durează ani de zile şi într–un final înţelegi că de fapt problema nu eşti tu, ci el, cel care te denigrează este problema. Cred totuşi că este timpul să depistezi din faşă resentimentul folosit de un membru al familiei şi să vezi în spatele lui dezechilibre, sentimente de inferioritate, devalorizare şi slabă imagine de sine care, dacă nu sunt eliminate, vor afecta întreaga familie. Problema este minoră dacă cel care te atacă metodic este propriul copil. Om matur fiind, cu o imagine de sine deja formată, criticile şi denigrările continui ale odraslei nu îţi vor face mare rău, exceptând poate ceva frustare, enervare şi nemulţumire, toate legate de „copilul nerecunoscător care nu ştie să aprecieze cât muncesc eu pentru el“. Ca părinte însă poţi vedea dincolo de acest comportament criticist involuntar că, de fapt, copilul are probleme sufleteşti. Cât de grave însă, depinde de fiecare caz în parte. Ar trebui să te întrebi de ce copilul tău suferă de un complex de inferioritate, de ce se chinuie el în plasa inferiorităţii, slăbiciunii şi neputinţei? Răspunsurile generale care pot explica apariţia la copil a resentimentului le ştii: sentimente negative fireşti care nu au fost manifestate ci inhibate şi o conştiinţă a neputinţei şi imposibilităţii care duc la scăderea imaginii de sine a copilului în proprii lui ochi, o slabă autovalorizare şi încredere în propriile forţe, cu rezultatul final al apariţiei denigrărilor şi criticilor pe care copilul le aruncă contra ta. Cele mai simple măsuri pe care le poţi lua sunt să discuţi cu el, să–l ajutţi să se explice, să se descarce de sentimentele negative acumulate şi să identifice de ce există la el conştiinţa neputinţei şi inferiorităţii. Cumva este copilul mai puţin dezvoltat fizic şi este luat în râs de colegi, este ea mai puţin frumoasă, pe când colegele ei strălucesc, condiţia economică– haine, cosmetice, bani de buzunar– este precară faţă de alţii, nu este foarte bun la şcoală şi nu poate face nimic în toate aceste privinţe? Sintetizând: aprecierile şcolare negative, aspectul fizic, condiţia economică şi convingerea că nu se poate face nimic sunt cauze reale care, în timp, încet dar sigur, îi inoculează copilului conştiinţa inferiorităţii şi neputinţei lui faţă de

alții și care ulterior vor provoca reacții resentimentare. Iată că resentimentul este doar partea frustantă și vizibilă a unor procese latente, neștiute, derulate ani de zile în profunzimea sufletului și care îți semnalizează dereglarea stabilității sistemului psihice.

Consider că o apropiere de copil, câteva discuții explicative și unele măsuri concrete pot fi punctul de pornire în cruciada contra conștiinței inferiorității: poți face eforturi pentru o îmbunătățire sensibilă a aspectului său fizic, explică–i că dorința de a fi bun la toate trebie să dispară, situația economică poate fi schimbată prin implicarea lui în slujbe minore, dar mai ales șterge–i din minte ideea neputinței și zădărniciei, că orice ar face este inutil și derizoriu. Rezultatele nu sunt imediate, dar în câteva luni schimbări în sens pozitiv încep să se producă, iar puterea resentimentului va scădea. Dar cea mai gravă, mai periculoasă și impardonabilă situație pe care o poate crea resentimentul în familie este atunci când el este parte integrantă din ființa unui părinte și este îndreptată asupra unui copil. Din start, cel care–și privește mereu copilul cu ochi aspri și critici, care cu exigență îi cere acestuia îndeplinirea unor sarcini peste puterile lui, care nu–l mai scoate din invective și este mereu nemulțumit de prestația lui, este un om bolnav și complexat. Maturitatea fizică și masca psihică create de timp îl fac să pară pentru oricine un om integru, echilibrat, care cunoaște bine cum să–și educe copilul. Lecțiile acestui părinte sunt ascultate cu respect de alții care sunt de acord cu acest stil educațional. Mascarada se termină însă la contactul cu primul psiholog. Nu știu alții, dar pentru mine acești oameni complexați, care fac pe responsabilii sunt jalnici. În loc să–și accepte deficiențele, complexele și ratările, acești părinți fac pe oamenii responsabili, intens preocupați de soarta copiilor lor.

Îți voi explica cum datorită propriilor complexe ale părintelui, copiii pot deveni tineri șovăielnici, devianți sexual, predispuși la eșec, ceea ce–culmea ignoranței–va atrage criticile și nemulțumirile părintelui complexat. Este ca și cum ai trimite o oaie în mijlocul lupilor, pentru ca apoi să te plângi: „De ce s–a lăsat proasta mâncată de lupi?“

În perioada 5–25 ani, copilul, adolescentul și tânărul trec nu numai printr-o evoluție fizică și hormonală, ci și printr–un delicat proces de dezvoltare psihică. În această perioadă el se maturizează afectiv, capătă o identitate, își definitivează caracterul, își construiește imaginea de sine, sentimentul stimei de sine, autorespectul etc. Un pilon de susținere pe care se va sprijini până va închide ochii este imaginea de sine care–i va da sentimentul stimei de sine.

Închipuiește–ți că psihicul uman este o peșteră întunecată, situată la marginea țărmului, aproape de un ocean, pe care–l considerăm realitatea exterioară. De asemeni, oceanul îl considerăm scufundat în beznă. Presupunem că în peșteră se află bărci de pescuit, plase și tot ce este necesar pentru a pleca liniștiți în larg, dar că nu cunoaști dotarea peșterii cu aceste materiale. La un moment dat vrei să ieși în larg să te relaxezi sau să pescuiești, este indiferent. Dar ca să pleci, trebuie să știi pe ce barcă să te bazezi, ce provizii să iei și cum este oceanul: liniștit sau agitat. Pentru că în peșteră și afară este întuneric, te folosești de un far fixat exact la ieșirea din peșteră. Cu acest far poți lumina peștera și oceanul. Dorind deci să iei cele necesare din peșteră, îndrepți lumina farului în interior, să vezi ce lucruri folositoare pentru pescuit poți găsi, iar apoi luminezi oceanul, să–l vezi cât de calm sau agitate este. Găsind în peșteră barca, plasele și rezervele de apă dulce și observând că oceanul este liniștit, pleci la pescuit. Totul este bine și te întorci bine–sănătos și cu barca plină de vegetație marină și pește. Dar se putea întâmpla ca farul să nu lumineze prea bine și atunci când te uiți în peșteră să nu deslușești că există pe acolo pe undeva o barcă, ceea ce îți taie din elan și te face să rămâi la țărm. Deși barca este acolo, faptul că farul nu a luminat–o te face să crezi că nici nu există, stopându–ți ieșirea în larg și expunându–te la foamete și inaniție. Sau se poate ca farul să nu lumineze bine oceanul și să nu vezi că valurile cresc în putere și că oceanul prinde viață. Bazându–te pe imagini vagi îți spui că oceanul este liniștit și pleci în larg să pescuiești. Când te trezești luat de valuri și aruncat în larg este deja prea târziu și supraviețuirea ta îndoielnică. Deci în spatele deciziei de a acționa stau aprecieri referitoare la înzestrarea ta din peșteră și la starea oceanului. Și aceste aprecieri și evaluări le obții datorită luminii farului și informațiilor pe

care implicit le obții. Dacă farul luminează bine, aprecierile vor fi corecte, informațiile curate iar acțiunile tale precise, dar dacă farul luminează slab sau eronat, aprecierile vor fi greşite iar acțiunile tale inoportune. Deci înainte de a lua orice decizie, înainte de a acționa, depinzi de calitatea imaginilor oferite de far despre peşteră şi ocean.

În psihicul uman, acest far care creează imagini codate ale realității interioare sau exterioare se numeşte Imagine de Sine. Imaginea de Sine este reflectorul care, înaintea oricăror acțiuni luminează profunzimile psihicului şi îți spune dacă ai sau nu calitățile necesare pentru reuşita dorită. Dacă reflectorul–imagine de sine funcționează bine, el îți va arata ce calități şi defecte ai iar conştiința va lua decizii de implicare sau retragere. Dacă imaginea de sine nu funcționează bine şi îți luminează slab psihicul, atunci nu vei vedea calitățile şi defectele ascunse, ceea ce duce la o deformare a realității interioare în sensul sărăcirii şi devalorizării sau te va face să crezi că posezi calitățile pe care le doreşti, dar care de fapt nu le ai, ceea ce va duce la o deformare a realității interioare, în sensul unei îmbogățiri şi supravalorizări.

Inutil de comentat că aceste aprecieri greşite a ceea ce se află în interiorul tău vor fi sursa unor decizii şi acțiuni predispuse din start la eşec.

Dar reflectorul–imagine de sine luminează şi realitatea exterioară. Luminând bine, imaginea de sine îți va da informații corecte privitoare la exterior, iar dacă luminează greşit, vei supraevalua sau subevalua realitatea înconjurătoare. Ai aflat cu această ocazie şi unul din punctele cheie ale funcționării psihicului: de fapt nu ştii ce se afla înlăuntrul tău ori în afară decât prin intermediul imaginilor generate de o instanță psihică evaluatoare. Ea este singura sursă care îți poate spune cum este conturat interiorul, ce bogății zac ascunse şi cum arată exteriorul, cu oportunități şi pericole deopotrivă. Dar pe cât de esențial este ca reflectorul–imagine de sine să funcționeze bine, pe atât de uşor este el de stricat. Imaginea de sine luminează prost dacă un timp eşti supus unui bombardament al resentimentului sau eşecului. Această acțiune din exterior care foloseşte resentimentul pentru a–ți distruge farul–imagine de sine se numeşte sugestionare. Cuvintele negative ale resentimentului îi spun imaginii de sine că realitatea interioară este alta decât cea pe care o luminează. Totuşi, folosind lumina imaginii de sine, ai văzut de multe ori ce conține peştera şi pe baza acestor imagini ți s–a creat aşa numita încredere în sine, încredere în propriile puteri. Criticile şi exigențele continui îți repetă totuşi mereu că realitatea peşterii este alta. La început refuzi să crezi, dar apoi eşti cuprinşi de îndoială şi, luminând iar şi iar peştera, imaginea de sine parcă arată că ce spune altul este adevărat.

Orice mesaj suficient repetat ajunge să fie considerat Adevăr şi se transformă în convingere. Şi criticile repetate transformate în adevăruri capătă puterea convingerii. Odată acceptată critica drept adevăr, pete negre se depun pe sticla farului şi orice luminare a acestuia le va proiecta mărite în interiorul peşterii, pe perete. Uitându–te bine, vei vedea în interior defecte, lipsuri şi neajunsuri care de fapt nu există, dar de care eşti convins că le ai.

Creeând iar şi iar imaginile false ale aprecierii de sine şi văzând că petele negre sunt mereu acolo, vei fi convins că într–adevăr aşa este: ai defecte fizice, neajunsuri intelectuale ori materiale şi lipsuri, calități umane. Aprecierile imaginii de sine fiind cele care îți condiționează acțiunile, considerarea drept realități interioare a unor falsuri îți vor da convingerea că nu poți finaliza acțiuni pe care de fapt eşti foarte capabili să le îndeplineşti.

Dar ce se întâmplă când eşti iar şi iar expus resentimentului? Reluând de mii de ori procesul, pe sticla reflectorului–imagine de sine se depun tot mai multe pete negre care se vor proiecta mărite pe perete când reflectorul este pornit. Prea multe pete negre pot falsifica însă imaginea de sine încât, văzându–ți interiorul mereu gol, ți se dezvoltă convingerea că într–adevăr nu eşti bun la nimic. Se dezvoltă astfel o conştiință a inferiorității care produce sentimentele explicate şi va crea în timp resentiment. Iată cum resentimentul naşte resentiment, extinzându-se ca un virus de la un psihic la altul. Când reflectorul este acoperit de prea multe pete negre ce se proiectează mărite, se spune că suferi de un

complex de inferioritate. Ştergerea petelor negre şi deci a complexului de inferioritate este un proces dificil şi de durată, detergentul folosit pentru asta având nume diferite: sugestie şi autosugestie pozitivă, laude, aprecieri, recunoaşteri, reuşite, succese, bucurii şi împliniri. În urma curățării reflectorului şi redării imaginilor lui fireşti, spui că ai un crescut sentiment al stimei de sine, o imagine de sine pozitivă şi un împlinit respect de sine.

Înțelegi acum că degeaba eşti dotat cu toate calitățile şi aptitudinile pentru a reuşi cu bine în viață dacă imaginea de sine reflectă incorect realitatea interioară. Datorită defectării imaginii de sine, devii pur şi simplu incapabil să descoperi bogățiile interioare pe care le ai; chiar dacă cei din jur te atenționează că ceva bun şi valoros există ascuns în adâncuri, nu–i crezi cu adevărat şi te îndoieşti de spusele lor. O imagine de sine negativă are doar efecte negative indiferent de vârstă: apare complexul de inferioritate, se reduce sentimentul stimei de sine, te comporți sfios, timid, timorat, inhibat, retras, neîncrezător în tine însuți, îți reduce motorul acțiunilor şi predispune puținele inițiative pe care le ai la eşec, ratări şi neîmpliniri, ceea ce îți întăreşte complexul de inferioritate, iar cercul se închide.

Din contră, dotat fiind cu o bună imagine de sine vei fi sigur pe ceea ce faci, optimist, îndrăzneț, cu inițiativă, curajos, vei accepta riscul şi vei avea şanse crescute ca acțiunile pe care le întreprinzi să se finalizeze prin reuşite şi împliniri. În perioada de până la 25 de ani, fiecare om, fără excepție, trece printr–un proces psihic prin care se construieşte imaginea de sine. Până la această vârstă, necunoscându–te pe tine însuți şi acțiunile fiind puține şi nesemnificative, fără rezonanță în conştiință, imaginea de sine depinde aproape în întregime de părerile celor din jur şi deci şi de atacul resentimentului familial. Până ajungi la vârsta maturității psihice, criticile repetate din copilărie şi adolescență, considerate adevăruri şi transformate în convingeri îți lipesc mii de puncte negre pe sticla farului–imagine de sine, iar după această vârstă, când trebuie să te bazezi zilnic în acțiunile tale sociale şi economice pe imaginile create şi acceptate în ani de zile, aceste acțiuni vor fi condiționate de vederea pe peretele peşterii a proiecțiilor mărite a punctelor negre, însemnând tot atâtea defecte. Şi bineînțeles că vei considera imaginile realității interioare certitudini de care nu te îndoieşti. Încetul cu încetul te complexezi singur şi sunt de ajuns câteva eşecuri ca viața ta socială şi inițiativele de afaceri să–şi găsească un previzibil sfârşit.

Toată această poveste despre complexe şi resentiment are şi un sens economic. Dacă tot mai mulți tineri pleacă din familii complexați, cu comportamente sociale inhibate, ghiceşte cine va câştiga bani din asta? Simplu: toate industriile de divertisment, turism, cosmetice, îmbrăcăminte câştigă mii de miliarde de $ anual speculând complexele de inferioritate ale unei mase largi de oameni. Şi trebuie să dau nota zece industriilor de culturism, body–fitness şi înfrumusețare pentru exploatarea acestor deficiențe. Nici un număr de revistă despre muşchi nu scapă fără a arăta tineri bine făcuți trăindu–şi viața alături de zeițe ale frumuseții. Aceşti oameni prezentați în reviste au tot ce visezi şi tot ce trebuie să faci este să cumperi echipament, vitamine, steroizi, anabolizante şi să urmezi un program riguros şi gata! viața ta devine fericită şi împlinită. Cei care au gândit să asocieze culturismul cu viața de succes dorită de atâția tineri deficitari fizic şi sufleteşte au adus acestei industrii creşteri de vânzări impresionante şi imposibile dacă culturismul ar fi fost asociat cu puritatea spiritului olimpic.

Revenind la resentimentul social, cum ajungi să te complexezi datorită unei false imagini de sine?

În primul rând, deficiențele sufleteşti ale părintelui te pot complexa uşor începând cu perioada copilăriei şi adolescenței, atâta timp cât nu ți–ai clădit un istoric al acțiunilor de succes şi imaginea de sine în formare depinde de ceea ce–ți repetă alții. Nu ai de unde să ştii că el însuşi complexat, părintele îşi reface respectul de sine folosind inconştient resentimentul împotriva celor din jurul lui: rude, partener de viață, copiii, colegi de serviciu, cunoscuți etc. Copiii sunt primele şi cele mai uşoare victime ale atacului continuu al criticilor, devalorizărilor şi pretențiilor exagerate ale unui părinte dezechilibrat şi resentimentar. Copil fiind, ți se spune mereu că nu eşti în stare să faci nimic, că nu te pricepi la nimic, că eşti un prost, nedescurcăreț, că s–a săturat de tine şi de defectele tale. O permanentă vânătoare a micilor scăpări îi oferă părintelui „responsabil“ pretexte pentru te „educa“, „învăța“ şi atenționa că iar ai greşit,

că iar ai ratat şi ai făcut altfel decât trebuia.

Ca părinte poţi critica şi vâna greşelile copiilor tăi în mod oarecum voit, considerând că punându–le în mişcare orgoliul, provocându–le Eul, vei obţine de la ei o reacţie motivantă şi se vor orienta spre perfecţionism. Dar la câţi copii merge acest truc? Doar la cei la care orgoliul este destul de puternic, căci la restul criticile vor distruge imaginea de sine fragilă şi în formare.

În al treilea rând este vorba de exigenţele cerute copilului. Impunându-i standarde înalte şi greu de atins faci un pariu cinic cu sufletul lui. Într–adevăr, dacă va atinge aceste standarde, imaginea de sine a copilului va creşte exponenţial şi vei clădi un învingător, cu o încredere mistică în propriile puteri, capabil să răstoarne lumea dacă vrea. Şi nu se va opri decât pe ultima treaptă a ierarhiei sociale şi economice. Dar când copilul nu reuşeşte să se ridice la înălţimea pretenţiilor pe care le ai de la el, afectat de eşecuri şi neîmpliniri, se va complexa, introverti şi va deveni un ratat, un pierde-vară, incapabil să producă valoare şi să se integreze social.

În al patrulea rând, contează cât de apropiat sufleteşte eşti faţă de copil, pentru a–l putea ajuta să treacă cât mai uşor peste problemele inerente vârstei. Deoarece este copil, rata eşecului în acţiuni este normal să fie mare. Însă la vârsta lui esenţial nu este rezultatul fizic, material ori social al eşecului, ci impactul pe care acesta îl are asupra imaginii lui de sine. Copilul trebuie ajutat să treacă peste eşec, să nu–l pună la suflet şi să–l uite. Dar dacă părintele nu este aproape de el, eşecurile îl vor frământa, se va consuma pentru ele şi–i vor afecta imaginea de sine. Şi încă o pată neagră se pune pe sticla farului–imagine de sine, care peste ani îl va informa greşit pe copilul devenit tânăr şi apoi adult ce dotare are în peştera–psihic.

Din cele patru situaţii reiese importanţa mediului familial pentru dezvoltarea psihică a copilului pe care–l creşti. Dar gluma proastă ştii care este? După ce o viaţă a stat într–un mediu familial vicios şi otrăvit, în care părinţii l–au dezechilibrat psihic, tânărul nostru bate la porţile societăţii: tentativele de relaţii cu parteneri se sex opus eşuează, şcoala nu merge, curajul tatălui în afaceri lipseşte, succesul mamei la bărbaţi nu apare şi toată familia se şochează. Părinţii încep să–l acuze pe tânăr că i–a dezamagit, că este un incapabil, că soarta i–a pedepsit dându–le o astfel de incompetenţă în viaţa lor frumoasă. Dacă le–ai spune că ei înşişi, cei care acuză, sunt vinovaţi de aceste rezultate ale tânărului, ţi–ar răspunde că eşti un nebun. Indiferent de reacţiile de moment, un lucru este cert: răul a fost deja făcut, iar spălarea imaginii de sine de petele acumulate în anii familiali va consuma şi ea ani buni din viaţa tânărului, care, încetul cu încetul, va descoperi cine este cu adevărat şi ce poate să facă în viaţă.

Şi chiar dacă nici o firmă nu–l produce, fac încă o dată reclamă detergentului care curăţă imaginea de sine: sugestie şi autosugestie pozitivă, laude, aprecieri, recunoaşteri, reuşite, împliniri, succese, bucurii, împliniri şi satisfacţii.

Informaţiile practice ale capitolului 3

Resentimentul are mai multe trepte de exprimare, de la negarea posesiei unor calităţi sau valori de către persoane sau bunuri, până la negarea valorilor însăşi şi crearea unui nou set de valori la care individul are acces.

În familiile unde nu exista iubire, iertare, respect şi comunicare, resentimentul este (biologic vorbind) „ucigaşul tăcut“ care face anual zeci de mii de victime. Resentimentul distruge în primul rând fizic şi psihic nu pe cel căruia îi este destinat, ci pe cel care–l exprimă. Capacitatea omului de a ţine continu în el ura şi a o exprima prin resentiment este foarte limitată, de obicei sunt suficienţi 2–3 ani pentru ca un om să se distrugă singur fizic şi psihic. Primele organe care sunt afectate (uneori

iremediabil) datorită resentimentului sunt inima, creierul și ficatul. 1 an de resentiment înverșunat echivalează cu reducerea vieții cu 5 ani.

În foarte multe cazuri, pentru a provoca suferință partenerului, ura exprimată prin resentiment în familie vizează copii.

Psihologic sau spiritual iubirea condiționată duce invariabil la ură și resentiment. Nu construi relații bazate pe iubire condiționată deoarece ura și resentimentul sunt inevitabile.

Nu folosi resentimentul pentru a–ți exprima în formă mascată ura, nemulțumirile, agresivitatea. În schimb învață să iubești, să ierți, să accepți, să respecți, să comunici și să ai răbdare.

Iubirea condiționată generează de fapt energie negativă, ură care se va exprima social prin resentiment. Iubirea condiționată nu este nimc altceva decât o altă față a răului, care potențează și crește răul. În consecință adevărata iubire nu poate fi decât necondiționată. Iubirea necondiționată nu depinde de un factor exterior sau interior și nu generează energie negativă, nu se transformă în rău.

Resentimentul familial distruge la copil imaginea de sine, falsificându–i cunoaşterea propriilor calități şi defecte şi punând astfel temelia predispozițiilor pentru eşec şi acțiuni hazardate.

Capitolul 4

Nevoile de putere. Secretele piramidei lui A. Maslow

Abraham Maslow (1908–1970) a fost una dintre cele mai strălucite minți americane care s–a ocupat de cercetarea fenomenelor psihice în framântatul secol XX. Iar celebra piramidă pe care a gândit–o este o reprezentare grafică, un model pe planul simbolic care sintetizează una dintre cele mai importante categorii psihice: trebuințele umane. Şi deşi Abraham Maslow s–a evidențiat în studiul unei structuri psihice cu mult mai complexe decât nevoile umane şi anume Sinele, fiind totodată şi unul din fondatorii psihologiei transpersonale, se pare că el va rămâne în memoria unui mare număr de oameni tocmai datorită studiilor lui despre trebuințele umane.

Aceasta deoarece piramida trebuințelor umane este un model mai uzual şi mai accesibil decât avansatele teorii psihanalitice în înțelegerea comportamentului consumatorilor, a pieței în general şi a unor procese psihice de compensare care îți pot explica multe din tainele psihicului uman. Într-o economie supraconcurențială, în care responsabilitatea proceselor de producție a fost preluată de tehnologie– roboți, computere, maşini etc–, presiunea unei industrii, afaceri, inițiative a crescut pe departamentele de marketing şi vânzări. Degeaba ai cercetare ştiințifică şi servicii bune dacă nu ştii şi să

le vinzi, ca să poți să–ți acoperi cheltuielile şi să obții profit. Nebunia afacerilor cu multe zerouri a dus la creşterea extraordinară a importanței strategiilor şi promovărilor corespunzătoare serviciilor pe care le oferi. De aceea, în spatele discuțiilor, cărților şi articolelor în care se menționează piramida lui Maslow, de cele mai multe ori este vorba despre marketing, vânzări şi profituri.

Lăsând la o parte teoria motivațională a trebuințelor, motivațiilor, valențelor, intereselor şi convingerilor, în capitolul de față voi folosi reprezentarea piramidei lui Maslow pentru a descifra unul dintre cele mai misterioase şi mai fascinante fenomene psihice şi anume trebuința, setea de putere. Piramida lui Maslow este gândită pe cinci nivele de trebuințe ierarhice, dar aflate în relații de dependență:

La baza piramidei sunt nevoile elementare, de bază, pe care trebuie să şi le satisfacă orice ființă umană: nevoile de somn, respirație, apă, alimente, căldură, adăpost, mişcare şi sex. Satisfacerea lor îți asigură supraviețuirea biologică, iar nesatisfacerea duce invariabil la încetarea funcționării organismului într–o perioadă de timp mai mare sau mai mică: rezişti doar câteva minute fără oxigen şi câteva zile fără apă.

La următorul nivel al piramidei sunt reprezentate nevoile care țin de siguranță: satisfacerea instinctului de conservare şi nevoile de securitate, protecție şi siguranță. Satisfacerea acestor nevoi ține tot de supraviețuirea ta biologică şi înseamnă garantarea securității personale în fața diverselor agresiuni ale mediului extern care îți pot pune în pericol viața.

Al treilea nivel ierarhic cuprinde nevoile sociale. După cum probabil intuieşti, nevoile sociale au drept conținut toate aspirațiile ființei umane de a trăi şi realiza în şi prin societate. Cele mai importante cerințe sociale sunt următoarele: trebuințele de apartenență, comuniune socială, structură, comunicare, implicare în rezolvarea problemelor sociale, de participare la viața comunității al cărei membru eşti, participarea la evenimentele sociale, nevoia de iubire şi afecțiune, trebuința jocului etc.

Deci funcția afectivă a personalității, cu toate aspectele ei vitale pentru viața ta se realizează în principal prin intermediul nevoilor sociale de pe nivelul trei al piramidei lui Maslow. Nesatisfacerea nevoilor sociale duce la însingurare, la un fel de moarte psihică în care te stingi încet, transformat în legumă fără motivații şi inițiativă. Slăbirea sistemului psihic înseamnă însă şi pierderea vitalității şi slăbirea sistemului imunitar, moartea biologică în timp a organismului devenind doar o chestiune probabilistică.

La al patrulea nivel ierarhic vei găsi reprezentate puternicele şi vizibilele trebuințe ale Eului. La fel ca şi în cazul precedent, satisfacerea acestor trebuințe îți asigură sănătatea psihică, nesatisfacerea lor marcând începutul unui proces de alienare psihică la capătul căruia moartea biologică nu este exclusă. Dintre trebuințele Eului menționez: trebuința de mărire, de a fi important, putere, control, posesiune, libertate, prestigiu, faima, recunoaşterea socială a valorii, de a–ți etala averea, de a fi prețuit, lăudat, apreciat, să ți se recunoască meritele şi efortul, de a fi ascultat şi înțeles, etc. Dacă trebuințele sociale te transformă într–o mică rotiță necesară funcționării imensei maşinării numită societate, trebuințele Eului sunt acelea care te personalizează, te evidențiază în masa oamenilor, te legitimează ca individualitate unică.

La vârful piramidei lui Maslow găseşti reprezentate rafinatele trebuințe de autorealizare. Nesatisfacerea acestor nevoi nu îți amenință existența psihică ori biologică, ele asigurând totuşi împlinirea ta ca ființă superioară, demn de menirea şi existența pe acest pământ. Autorealizarea înseamnă trebuințele de împlinire a visurilor şi scopurilor propuse, reuşită în viață, hobby, activitatea de creație, conştientizarea rolului şi rostului nostru în lume, relaxare, meditație,

distracție, contemplație, confort şi plăcere. De exemplu, limitat la trebuințele Eului vei fi stilat, te vei îmbrăca bine, vei conduce o maşină de lux şi vei locui într–o vilă de lux pentru a arăta celorlalți muritori de rând ce important şi puternic eşti, dar motivat de nevoile de autodepăşire şi autorealizare vei face toate acestea dar pentru tine însuți, pentru satisfacția ta de om împlinit şi fără a avea accente de

etalare a valorii în ochii lumii.

Între nivelele ierarhice ale piramidei se stabilesc relații de dependență a unei trepte de nevoi asupra unei alte trepte:

A. Atâta timp cât nu ți–ai satisfăcut trebuințele inferioare ierarhic de pe treptele unu şi doi, nu vei putea accede la sistemul motivațional dat de treptele superioare trei, patru şi cinci. Perceperea şi satisfacerea trebuințelor sociale şi ale Eului sunt condiționate de satisfacerea mai întâi a nevoilor de bază biologice şi de siguranță. Nu numai că satisfacerea treptei 3 sau 4 este trecută pe plan secund, în aşteptare, până se satisfac nevoile treptelor inferioare, dar aceste trebuințe superioare nici măcar nu le percepi ori conştientizezi suficient.Nu îți trebuie multă ştiință psihologică să îți dai seama că nu îți arde de petreceri, maşini şi viață socială, atâta timp cât nu ai ce mânca, nu poți respira sau viața îți este pusă în pericol. Şi nu vei putea discuta rațional şi inteligent cu cineva atâta timp cât cazi din picioare de somn şi epuizare.

B. Prioritară este nevoia care trebuie satisfăcută cât mai urgent. Chiar dacă viața ta decurge normal, lin şi împlinită în cadrul treptei 5, o problemă apărută în cadrul treptei 2, 3 sau 4 va aprinde becul roşu şi atenția se va concentra asupra nevoii–problemă, chiar neglijând satisfacerea trebuințelor superioare. De exemplu, este clar că vei amâna activitățile de relaxare şi plăcere ştiind că îți pierzi funcția ori dacă ai neânțelegeri în familie. Vei lăsa totul deoparte şi te vei concentra prioritar asupra nevoilor descoperite şi de–abia după aceea te vei ocupa şi de nevoile temporare neglijate.

Dar dacă înțelegerea acestor conexiuni ale nivelelor ierarhice ține de bunul simț, urmatoarea conexiune este mai puțin cunoscută şi înțeleasă.

C. Un deficit de satisfacere a nevoilor intervenit la nivelele 2 şi 3– nevoile de securitate şi cele sociale– conduce printr–un proces de compensare la întărirea şi accentuarea satisfacerii nevoilor din cadrul treptei 4– trebuințele Eului. Mai concret, deficitul funcției afective şi a nevoii de securitate intervenit la nivelele 2 şi 3 va supraestima importanța satisfacerii nevoii de putere de pe nivelul 4.

Cea mai importantă funcție a personalității prin care practic îți exprimi şi trăieşti viața este funcția afectivă. Conținutul acestei funcții este dat de afectivitate, cu tot ce înseamnă ea: stări, dispoziții, emoții, sentimente, pasiuni, credințe etc. Gradul de maturitate a afectivității fiecăruia diferă însă. Unii manifestă afectivitatea sub forma de frânturi de afecte sub forma emoțiilor, alții ajung la nivelul sentimentelor, iar cei cu afectele cele mai profunde ajung să manifeste pasiuni. De fapt, chiar modul în care eşti caracterizat în vorbirea curentă ține cont de gradul de maturitate afectivă: una este să se spună despre tine că eşti un emotiv, altceva că eşti un sentimental şi altceva când eşti etichetat ca fiind un pasional.

Deficitul funcției afective înseamnă că exprimarea afectivității se face în principal prin emoții care formează o emotivitate de fond, hipersensibilitate, şi sentimente majoritar negative: teamă, nesiguranță, neîncredere, inferioritate, incertitudine, toate concentrându–se în sintagma „complex de inferioritate“. O astfel de exprimare a afectivității ți–ar crea un permanent disconfort psihic şi ți–ar pune sub semnul întrebării sănătatea mintală. Totuşi, pentru ca aşa ceva să nu se întâmple, inconştientul ia pentru tine unele decizii interesante: apare fenomenul de credință şi suprasolicită nevoile de putere ale Eului.

Credința este un produs al funcției afectivității care pe calea îmbrățişării fără rezerve a unei doctrine religioase, politice, sociale ori economice potențează reciproc sentimentele de certitudine, siguranță, încredere. Astfel, deficitul afectiv este înlăturat.

O altă modalitate de soluționare de către inconştient a deficitului funcției afective intervenit pe treapta 4–nevoile Eului– este compensarea, adică transferul energiei deficitare şi a tensiunii psihice negative asupra unei alte nevoi, dintr–o treaptă ierarhică superioară.

Nu ştiu de ce, dar inconştientul decide ca deficitul energetic generat de funcția afectivă să se transfere asupra nevoilor de putere, ducându–le din normal în patologic. După acest transfer energetic, complexul de inferioritate trece în complexul de superioritate odată cu următoarele transformări: frica se converteşte în agresivitate, sentimentul de inferioritate trece în sentimentul de superioritate, neîncrederea

trece în control, posesivitate şi gelozie, iar hipersensibilitatea în indiferență[1].

Astfel, nevoia de putere se va manifesta în exces şi prin derivatele ei: nevoia de control, posesiune, agresivitate, orgoliu, gelozie, ambiție, perfecționism, indiferență, atitudine dominatoare. Prin deficitul funcției afective, cea mai puternică forță a unui individ stă în dorința lui de putere şi în derivatele enumerate anterior.

1.Prima informație pe care o poți înțelege şi folosi pragmatic în relațiile tale din procesul de compensare a afectivității este tensionarea relațiilor de cuplu prin apariția geloziei. Ştiind schema compensării, poți să înțelegi uşor de unde vine această gelozie. Când pe câmpul fertil al sufletului cresc plantele neîncrederii şi inferiorității, otrava lor alimentează întotdeauna nevoia de control, ajungând la ceea ce în limbaj curent se numeşte gelozie.

Gelozia este nevoia obsedantă de a controla şi ține sub observație partenerul, de a şti tot ce face şi ce nu face, unde se duce, ce vorbeşte şi cu cine vorbeşte etc., totul alimentat de neîncredere şi inferioritate. În spatele geloziei se ascunde un om complexat, mâncat de neîncredere şi ros de inferioritate, care, din convingerea că este incapabil să obțină iubirea stabilă a ființei iubite–adică din conştiința inferiorității–găseşte că singurul lucru pe care poate să–l facă este să prevină şi să blocheze orice posibilitate a partenerului de a relaționa cu cineva, indiferent dacă este de acelaşi sex sau opus.

Gelozia de fond nu se răsfrânge doar asupra persoanelor de sex opus, ci şi asupra acelora de acelaşi sex. Familia, prietenii colegii de serviciu de acelaşi sex sunt pentru gelos tot atâtea motive de îngrijorare cât i–ar aduce aceleaşi persoane de sex opus. De fapt, consecința ultimă a geloziei existențiale este adoptarea unei atitudini de retragere, de izolare, evitare a contactelor sociale. Pentru gelos, viața dusă obsedant alături de partener în familie, fără prieteni ori apropiați este cea ideală.

2.A doua informație îți arată care este consecința în planul comunicării a degenerării nevoii de control. În mod normal şi firesc nevoia de control apare în comunicare sub forma acaparării dialogului de către o persoană care se simte bine în situația de a fi în centrul atenției sau când te superi dacă eşti întrerupt în ceea ce spui. Preluând însă o parte din deficitul afectivității, nevoia de control degenerează în comunicare în neacceptarea părerilor, opiniilor şi punctelor de vedere ale altor interlocutori. Ceilalți există doar pentru a nota şi executa ordinele pe care le dai. Nu este vorba de a asculta şi apoi a respinge dintr–o rațiune oarecare judecățile altora; este chiar refuzul de a acorda celuilalt dreptul să se exprime şi să–şi spună punctul de vedere. De multe ori o astfel de abordare a comunicării tale îți arată şi modul în care eşti privit ca om: nonvaloare, zero, bun de nimic.

3.A treia informație descifrată din procesul compensarii deficitului afectiv explică faptele produse în zona sexualității: hărțuieli sexuale, violuri, violență conjugală şi tot felul de agresiuni sexuale. Fraza de mai sus poate fi scrisă şi altfel: „Tensiunea emoțională generată de deficitul funcției afective se elimină prin supraestimarea funcției sexuale“ sau „Dezechilibrul emoțional interior se reface pe calea sexualității“.

Spuneam că acest complex de inferioritate cauzat de afectivitate se transformă într–un complex de superioritate care intră în componența nevoii de putere şi care se evidențiază prin nevoile de posesiune, control, agresiune, indiferență şi atitudine dominatoare. Totul ai fi bine şi nimic rău nu s–ar întâmpla dacă toți oamenii care au probleme afective ar putea să–şi exercite în societate nevoile de putere, posesiune, control, etc., prin accederea la funcții, ranguri sociale, onoruri, recunoaştere socială şi acumulări materiale şi băneşti. Din păcate însă organizarea şi evoluția societății nu oferă aceste oportunități şi aşa se face că, la marea majoritate a acestor oameni, nevoile de putere rămân nesatisfăcute şi sunt refulate. Omul nu are încotro şi adună tensiune, frustrare, ură, adună în inconştient tot ce ține de refularea nevoilor puterii. Dar până când? Trebuie să existe debuşee pentru aceste tensiuni, altfel omul ai înnebuni sau

sinucide.

O variantă de eliminare a tensiunilor este defularea lentă a nevoilor de putere în familie. Partenerul, frustrat că regulile societății nu i–au permis satisfacerea nevoii de putere în cadrul ei, se descarcă zilnic pe membrii familiei, care devin astfel condamnați să îl suporte.Rezultatul defulării agresivității, controlului, posesiunii şi dominării în familie este denaturarea relațiilor familiale tip cooperare în familia autoritaristă clasică sau autoritaristă ascunsă, descrise într–un capitol anterior.

Nu mă refer doar la violența fizică. Aceasta este numai o parte a medaliei. Reversul înseamnă violență verbală–amenințări, urlete, crize de nervi–precum şi controlul şi supunerea celorlalți voinței lui absolute. Nevoia de control duce la gelozie şi neacceptarea exprimării vreunei opinii din partea membrilor de familie. Imaturitatea emoțională înseamnă deficitul funcției afective a personalității, refăcut prin nevoile de putere.

O altă posibilitate ca indivizii care şi–au refulat nevoile de putere să–şi refacă echilibrul psihic este abreacția. Abreacția înseamnă descărcarea bruscă, totală, uneori chiar violentă a materialului psihic refulat. Descărcarea bruscă şi violentă a nevoilor de putere refulate se produce de regulă şi pe cale sexuală. Sexualitatea este cea care preia imensele energii refulate şi care le dă dreptul la existență prin intermediul formelor ei de reprezentare. Şi când nevoile tale de putere refulate–posesiune, control, putere, agresivitate, indiferență–se descarcă brusc prin sexualitate, efectele vizibile sunt hărțuirile sexuale, agresiunile sexuale, violurile şi acel gen de crime care îți îngrozesc prin cruzime şi animalitate.

În momentul în care vrei să înțelegi faptele antisociale de natură sexuală, întrebările par că nu–şi mai găsesc răspunsurile. Multe femei agresate nu au un fizic atractiv, nu se îmbracă provocator, nu răspund în nici un fel la abordările „glumețe“, transmit un aer supus, umil, cuminte şi chiar unele sunt femei de peste cincizeci de ani. Şi nu numai că astfel de femei agresate există, dar numarul lor, raportat la totalul abuzurilor sexuale este neînțeles de mare. Cum pot fi explicate asemenea ciudățenii? În mod rațional, dacă tot se expune privațiunii unor ani de libertate, femeile agresate ar trebui să aibă un aspect fizic plăcut şi să–l inspire fizic pe bărbat, care să–şi piardă efectiv capul şi să nu mai ştie ce face. Dar realitatea este puțin diferită.

Explicația de ce se întâmplă astfel de cazuri „de neînțeles“ constă în procesul de compensare explicat. Profilul potențialului agresor este un bărbat până în 45 de ani, cu certe probleme emoționale. Sufletul lui este reprezentat de frică, nesiguranță, incertitudine, inferioritate. Compensate, acestea se vor transfera nevoilor de putere, între care nevoile de: control, posesiune, agresivitate şi indiferență sunt prioritare. La un astfel de bărbat, când vorbim despre agresiuni şi hărțuieli sexuale, să înțelegi că nu este vorba despre sex, ci despre putere. Trăirea posesiei sexuale a unui organism este cea care îi aduce psihopatului satisfacția puterii. Deosebit de relevantă în cazul agresiunilor psihopaților este nevoia de control. Aceasta intervine pe tot parcursul actului sexual şi este cu atât mai pusă în valoare cu cât femeia se zbate şi se chinuie să scape. Agitația femeii îi dă ocazia psihopatului să o controleze mai dur şi astfel să obțină o mai mare plăcere sexuală. O femeie care nu se zbate în mâinile lui îi provoacă crize de furie pentru că astfel nu–şi mai poate dovedi puterea lui de a o controla, ceea ce, pe ansamblu, duce la scăderea sentimentului puterii şi a plăcerii sexuale a psihopatului. Nevoia de control este cea care dictează în final psihopatului actul luării vieții unei ființe umane. El simte că trebuie să posede şi să controleze victima pentru totdeauna. O stranie şi bolnavă credință magică primitivă îi şoptește psihopatului că deşi nu are sub control un organism viu, dacă el i–a luat viața, sufletul acestuia îi va aparține lui pe vecie. Senzația de control al sufletului victimei în lumea de dincolo psihopatul o obține prin păstrarea a diverse lucruri personale ale victimei. Acestea sunt puse cu grijă în locuri ascunse şi venerate periodic. Am văzut un documentar cu un astfel de psihopat, care pentru a se asigura de controlul pe veci asupra victimelor, le îngropa trupurile sub propria casă. Satisfacția posesiunii şi controlului rămăşițelor pământeşti ale nefericiților erau pentru el mai mari decât pericolul de a fi descoperit. Cunoşterea de către investigatori a faptului că psihopații de acest gen păstrează din lucrurile victimei este

de multe ori singurul drum care, poate fi urmat pentru a–l găsi şi opri să mai ia şi alte vieţi nevinovate.

Dar dacă profilul psihologic al agresorului stă sub semnul nevoii şi voinţei de putere, cel al victimei stă sub semnul nevoii şi voinţei de supunere. Potenţialele victime sunt femeile care deşi au un fizic neatrăgător, par slabe, neajutorate, incapabile să se apere. Nu contează frumuseţea, puterea lor de atracţie ori definirea corpului, psihopatul satisfăcându–şi în primul rând nevoile patologice de putere, de control şi de posesie. Revenind la profilul victimelor, acestea exprimă prin gesturi, mimica feţei şi privirea ochilor o anumită docilitate, supuşenie, cumineţenie, adică o voinţă de supunere. În mod real, misiunea de viaţă a femeilor dominate de voinţa de supunere este să găsească un bărbat pe care să–l iubească şi să i se supună. Iar psihopatul dotat cu voinţă de putere este un adevarat detector al femeilor care vor să se supună. El le simte menirea, destinul, chemarea inconştientă la supunere şi docilitate. Pentru psihopat, această simţire animalică este percepută ca pe un ordin pe care trebuie să–l execute, fie că vrea, fie că nu. Ceva mai presus de voinţa lui îl determină să o supună violent pe cea care, neauzit altora, îi strigă: „vreau să mă supun ţie“. Astfel se explică şi scuza stranie pe care o oferă psihopaţii pentru faptele lor: nu ei sunt de vină, ei doar au împlinit chemarea secretă a victimei. Nu ei au vrut să facă aşa ceva, dar victima i–a implorat şi rugat să o supună şi să o posede. Orice comentariu la această motivare a agresiunilor sexuale este de prisos. Poate părea curios, dar aşa şi este: voinţa de putere a bărbatului este cea care o împlineşte pe femeia destinată voinţei de supunere. Faptul că această atracţie poate avea consecinţe grave pentru femeie este datorită unor nevoi de putere patologice refulate, care duc la apariţia psihopaţilor dotaţi cu o voinţă de putere patologică.

Interpretând agresiunile şi crimele sexuale ciudate, neînţelese, în care nu a fost vorba de sex, ci de putere, îţi poţi face o idee asupra numărului de indivizi care au probleme afective şi cărora societatea nu le poate oferi o cale de a–şi descărca energia afectivă negativă prin nevoia de putere. Şi până când nu se va găsi o cale ca deficitele afective să nu se transfere nevoii de putere, iar aceasta să nu se descarce prin sexualitate, abuzurile şi violenţele sexuale vor continua în toate societăţile umane, indiferent de gradul de civilizaţie ori informatizare al acestora.

4.A patra informaţie îţi dezvăluie care ar fi scenariul de viaţă dacă voinţa de putere ar intra în concurenţă cu afectivitatea şi ar câştiga. Până acum am vorbit despre deficitul natural, ereditar al funcţiei afective care duce la întărirea patologică a nevoii de putere, care, dacă nu ar beneficia de energiile afective negative, ar rămâne la fel de banală şi normală ca şi celelalte nevoi. În cazul de faţă însă situaţia este inversă: nevoia de putere este din start puternică şi nesăţioasă, tinzând să acapareze întreg psihicul, iar funcţia afectivă este normală şi aducătoare de stabilitate. Afectivitatea este singura care rămâne să lupte cu nevoia de putere ajutată în acest conflict de: perfecţionism, ambiţie, orgoliu, complex de superioritate şi nelipsitele nevoi de posesiune şi control. Cazul pe care–l voi analiza aici este situaţia în care nevoile de putere sunt mai puternice decât afectivitatea şi învinge. Care sunt consecinţele şi care va fi scenariul de viaţă al unui astfel de om?

Să luăm cazul ipotetic în care tu eşti acela care trăieşte acest proces psihic. Deşi ai depăşit stadiul emoţiilor şi eşti dotat cu stări afective mature şi stabile, acestea sunt înăbuşite şi refulate. Voinţa de putere nu acceptă manifestările umanizate, slabe, ci doar duritate, indiferenţă, lipsa de scrupule, compromisuri, cel mult pragmatismul afectiv. Dar blocarea afectivităţii duce la aceeaşi situaţie anterioară: crearea complexului de inferioritate şi compensarea lui în complex de superioritate şi nevoi de putere. Pentru curajul de a–ţi bloca şi inhiba afectivitatea, vei plăti un preţ destul de mare, sub forma declanşării şi dezvoltării bolii psihice numită generic „nevroză“. Faptul că acest cuvânt ascunde o mare diversitate de devieri psihice printre care obsesii şi psihoze, care se concretizează în ani de suferinţă, este cu atât mai tragic cu cât habar nu ai ce te aşteaptă. Lăsând deoparte incertitudinea ca societatea şi mecanismele economice să îţi ofere într–adevăr puterea dorită, suferinţa care te va măcina este certă. Şi pentru că satisfacerea nevoilor de putere are un cost, în cazul nostru acesta înseamnă un timp de minimum

cinci ani de experimentare pe propria viață a „deliciilor“ nevrozei. Permanentele conflicte interioare, dependența afectivă, ruinarea relațiilor cu membrii familiei, cu prietenii şi riscul prăbuşirii în nebunie sau sinucidere sunt doar o parte infimă dintre „deliciile“ nevrozei. Precum Iisus pe Golgota, trăind practic singur, fără prieteni în această lume dură, îți vei duce crucea puterii. Pentru cei din jurul tău, pari a experimenta mereu senzația puterii: îți place să fumezi țigări scumpe, să porți haine de firmă, să ai cele mai frumoase femei, să conduci maşini puternice. Turarea al maxim a unui motor de sute de cai putere dă oricui senzația de putere, dar pentru tine această senzație este un drog fără de care nu poți trăi. Satisfacerea nevoii de putere te poartă prin instituții guvernamentale, corporații, firme, organizații şi agenții economice, politice şi financiare, oriunde există o structură birocratică şi ierarhie în care poți promova.

Dar nu eşti o oaie în mijlocul lupilor. Calitățile tale se mulează perfect pe propriile puteri: perfecționism, ambiție, orgoliu, lipsă de scrupule, compromisuri, toate îți folosesc pentru a–ți împlini visul vieții lui: să ai putere, să simți că trăieşti puterea. Faptul că ai o poziție ierarhică de top, că de tine depind mulți oameni şi bani te face să te simți bine, împlinit şi puternic. Dar totul este jucat pe o singura carte. Doar un mic cutremur să se producă şi toată râvna depusă în anii de perseverare în ierarhie se pierde. Pierderea funcției pe care o deții echivalează cu o trimitere la cimitirul dinozaurilor şi astfel vei ajunge un om pierdut şi singur. Pentru toți participanții la cursa puterii, fenomenul prieteniei între colegii de serviciu este inexistent.Chiar dacă teoretic ei vorbesc de prietenie, practic ea este desființată de trădările şi prelucrările pe la spate de către „prieteni“. De aceea, pentru a rezista este indicat un psihic puternic şi să ai sprijinul afectiv al familiei şi cunoscuților. Dar datorită nevrozei reuşeşti pe parcursul anilor să–ți îndepărtezi familia şi prietenii şi eşti un singuratic şi pe drumul spre putere şi în viața particulară. Anii dedicați în întregime ierarhiei te–au rupt de familie şi comunitate. Nici nu–ți cunoşti vecinii, nici nu ştii cum a prosperat şi s–a dezvoltat cartierul în care trăieşti. De aceea, pierderea funcției este un şoc, o readaptare la un statut social inferior. Dintr–o dată descoperi că nu ai cu adevărat o familie, prieteni, apropiați, că eşti neintegrat în comunitate.

Dar indiferența ta vis-à-vis de comunitate şi familie se răsplăteşte acum prin respingerea ori indiferența acestora. Privit că un „fost“, un „dinozaur“, îți vei trăi ultimii ani din viață neştiut şi neobservat de nimeni. Părăsit de colegi şi fără suportul familiei, vei avea timp să meditezi la iluzia puterii şi la prețul pe care l–ai plătit pentru a o avea. Dacă însă a meritat ori nu, singur tu o poți spune.

Informațiile practice ale capitolului 4

Dacă voința de putere învinge afectivitatea, descoperim scenariul de viață al carieriştilor nevrozați, care trăiesc doar pentru a dobândi putere. Scenariul de viață este tipic timizilor şi egocentricilor. Prețul plătit pentru putere este suferința nevrozei, înstrăinarea de familie şi prieteni şi însingurarea retragerii.

Profilul victimelor agresiunilor sexuale exprimă prin gesturi, mimica feței şi privirea ochilor o anumită docilitate, supuşenie, cumințenie, adică o „voință de supunere“ care îl caută şi cheamă pe agresorul dotat cu „voință de putere“.Voința de putere refulată se descarcă brusc, total şi violent pe calea sexualității, rezultând agresiuni şi hărțuiri sexuale, violurile şi crimele psihopaților. În astfel de cazuri nu este vorba de sex, ci de putere.

Deficitul energetic generat de funcția afectivă se transferă asupra nevoilor de putere, ducându–le din normal în patologic. Nevoia de putere se va manifesta în exces şi prin derivatele ei: nevoia de control, posesiune, agresivitate, orgoliu, gelozie, ambiție, perfecționism, indiferență, atitudine dominatoare.

Voința de putere refulată se descarcă lent în familie, rezultând relații autoritariste.

Nevoia de control degenerează în comunicare în neacceptarea părerilor, opiniilor şi punctelor de

vedere ale altor interlocutori.

Gelozia îl descoperă pe posesorul ei, arătându-îți profunzimea sufletului: nesiguranță, neîncrede, frică, incertitudine, sentiment de inferioritate.

Tensiunea emoțională generată de deficitul funcției afective se elimină prin supraestimarea funcției sexuale.

Capitolul 5

Despre sentimentul stimei de sine

Sentimentul stimei de sine ocupă în psihologia comunicării un loc central şi nici o lucrare de psihologie aplicată nu se poate considera completă fără a arunca o privire, fie ea şi fugară, asupra lui.

Astfel, despre sentimentul stimei de sine multe s–au spus şi puține au mai ramas. Totuşi, alături de unele considerente generale, poți fixa câteva idei esențiale legate de stima de sine.

Într–un capitol anterior am menționat că imaginea de sine este cea care determină sentimentul stimei de sine. Comparând imaginea de sine cu un far care îşi găseşte justificarea în a descoperi realitatea interioară şi exterioară conştiinței, acesta poate prezenta conştiinței imagini falsificate care, în timp, pot deveni convingeri care să provoace distorsiuni în perceperea adevăratei personalități care eşti, cu bune şi rele deopotrivă. Imaginea de sine este un produs al conştiinței cu valoare vitală, căci ea este cea care îți spune cum eşti tu însuți, ce aptitudini, temperament, trăsături de caracter, calități şi defecte ai.

Indiferent dacă este falsă ori nu, o bună imagine de sine înseamnă încredere în sine, încredere în propiile puteri, automulțumire şi siguranță, ceea ce îți sporeşte şansele de reuşită în acțiunile pe care le promovezi. Rezultatul este tonifierea şi întărirea întregului psihic: te respecți pe tine însuți, te autoapreciezi, autovalorizezi pozitiv, gândeşti pozitiv şi acționezi hotărât, eşti mai imuni la efectele propriilor eşecuri şi neîmpliniri.

În al doilea rând, sentimentul stimei de sine depinde într–un mod variabil de opiniile celorlalți. Cuvintele cheie sunt trei: aprecieri, recunoaşteri şi confirmări. Creşte sentimentul stimei de sine dacă eşti apreciat şi lăudat fizic, dacă îți sunt apreciate, recunoscute, lăudate şi confirmate meritele, efortul depus, munca, rezultatele, împlinirile, reuşitele, succesele. Te simți util societății, apare satisfacția muncii împlinite, te bucuri de prestigiul şi foloasele aduse de reuşite. Şi invers, sentimentul stimei de sine scade dacă aspectul tău fizic este subiect de glumă şi batjocură, dacă apare nerecunoaşterea meritelor şi muncii depuse, dacă prestația ta este criticată, denigrată şi aruncată la coş.

Deci imaginea de sine şi implicit sentimentul stimei de sine este rezultatul complex atât al propriilor acțiuni şi autopercepții, cât şi al participării şi interacțiunii la viața economică şi socială. Dar ce se întâmplă când, indiferent care sunt motivele, sentimentul stimei de sine staționează la o cotă scăzută? Se întâmplă de exemplu să comunici în stilul „continua preocupare de sine“, mod de comunicare folosit frecvent la timizi. Continua preocupare de sine este colacul de salvare al tuturor acelora care se tem că nu vor face față discuției şi vor ajunge de râsul adunarii. Dar şi comportamentul social are menirea de a îmbunătăți şi a reface sentimentul stimei de sine. Strategia este simplă: dacă eu nu pot să mă apreciez şi să mă valorizez pe mine însumi, atunci acest lucru îl pot face alții în locul meu. Astfel se găseşte substitut în elogiile celorlalți pentru propria incapacitate de a te valoriza şi aprecia.

Este dureros şi trist când funcționarea psihicului este frustrată de dreptul fundamental de a se autoaprecia şi valoriza, trimițându–te direct pe scena spectacolului social.

Cu prețul dezvăluirii aproape totale a vieții tale particulare, căpeți în sfârşit confirmările şi

recunoaşterile cerşite, iar sentimentul stimei de sine se reface pentru un timp, ca apoi să începi iar şi iar cu aceleaşi povestiri învechite despre propriul trecut şi prezent. O bună practică a comunicării îți cere ca la rândul tău să apreciezi, recunoşti, lauzi şi confirmi mesajele primite pentru a întări sentimentul stimei de sine al interlocutorului.

Dar nu vei face asta din caritate, ci pentru tine însuți. În timpul comunicării, interesul este să fii bine ascultat şi înțeles, la rândul tău să recepționezi mesaje clar exprimate şi inteligibile şi să găseşti în interlocutor un partener viabil de dialog, nu un om temător, instabil, nervos, cu proiecții agresive, inhibat, cu comportamente evitante şi mecanisme de apărare activate. Pentru ca acestea să se realizeze, un anumit rol îl are şi sentimentul stimei de sine. Dacă la interlocutor acest sentiment suferă, atunci dialogul inteligent şi rațional pe care–l doreşti va rămâne doar în visele tale. Ideea este că orice om care doreşte să capete recunoaşterile şi aprecierile tale îți transmite semnale discrete, îți arată prin felul lui de a fi, prin gesturi şi subiecte de discuție care este direcția pe care poți să o urmezi. Dacă omul arată îngrijit şi poartă haine elegante, este clar că este sensibil la aprecierile tale privind aspectul fizic. Cineva care îți vorbeşte despre realizările profesionale se va înmuia când îți va auzi că le recunoaştem ca valoare şi importanță. Un cunoscut care te pisează despre ultima lui achiziție, o maşină de exemplu, va reacționa pozitiv dacă îi vei spune că într–adevăr maşina face toți banii. Fii deci darnic cu complimentele, căci tot tu vei trage foloase de pe urma lor.

Stabilizând sentimentul stimei de sine vei avea parte de un om mai sigur pe sine şi deci mai deschis dialogului, mai capabil de o discuție inteligentă şi civilizată, ceea ce noi dorim de fapt. Siguranța pe care i–o furnizezi colegului de dialog provine din recunoaşterea imaginii pe care el şi–a făcut–o despre sine. Dacă tu nu i–ai acorda recunoaşterea ta sau chiar l–ai critica, siguranța cu privire la corectitudinea şi adevărul imaginii despre sine s–ar transforma în îndoială, incertitudine şi chiar disconfort psihic. Şi inevitabil comunicarea ar avea de suferit.

Tot ceea ce este valabil pentru ceilalți, este valabil şi pentru propria ta persoană. Nu cumva să crezi că ai fi scutit de a fi dependent de laude, aprecieri, confirmări şi recunoaşterea imaginii pe care ți–ai construit–o despre tine.

Oricât de siguri pe tine te–ai simți, tot ai nevoie de complimentele celorlalți. Dar problema nu este dacă ai sau nu nevoie de aprecierile altora, ci că în indiferenta, dura, blazata, frustrata şi nepăsătoarea societate în care trăim, complimentările sunt rarisime. Regula zilei este că munceşti, te zdrobeşti şi învingi fără un cuvânt de recunoaştere din partea cuiva. Nimeni nu–ți va spune din inimă ce bun, capabil, corect şi devotat eşti.

Să fii mulțumit şi să zici şi–un „Doamne–ajută“, dacă măcar vei fi cinstit răsplătit pentru munca depusă. Neputând schimba societatea aşa cum ar fi omeneşte, tot ce poți face este să fii atent la aprecieri şi laude, atunci când se întâmplă să ai parte de aşa ceva.

Să te bucuri de ele, să le repeți, să crezi în ele, să le transformi în autosugestie pozitivă şi de fiecare dată când te vei îndoi de tine să îți aduci aminte de trecut şi să îți întăreşti moralul. Pentru a avea doctoria necesară şi la momentul potrivit, să te îngrijeşti şi să ți–o procuri din timp. Nu lăsa ca hrana vie cu care se hrăneşte sentimentul stimei de sine să treacă neauzită pe lângă urechile tale amorțite de monotonia limbajului banal.

Puține dureri pe lumea asta se pot compara cu durerea resimțită atunci când cei pentru care ai luptat şi muncit te tratează cu indiferență. Poți rezista indiferenței cunoscuților pe care nu–i interesează de munca ta, dar disprețul celor pentru care te–ai consumat fizic şi psihic te ucide, îți şterge viața din suflet şi îți pustieşte amintirea.

Nu de puține ai aflat despre oameni care după ce au muncit la progresul unei idei, afaceri, organizații, firme ori instituții şi şi–au sacrificat ani din viață, liniştea vieții tihnite şi sănătatea, au fost aruncați în stradă precum cârpele nefolositoare. Şi te mai mirăm apoi de ce aceşti oameni pe care–i ştiai cetățeni model, în disperare, comit acte de o violență şocantă care se soldează cu distrugeri de bunuri şi

pierderi de vieți omeneşti. Dar asta încă este partea vizibilă a icebergului. Câte mii de oameni ignorați de şefi, dar de munca cărora se folosesc din plin, sabotează conştient sau prin indiferență şi pasivitate structurile din care fac parte? De câte mii de ori se repetă la sfârşitul săptămânii, în întreagă țară, următorul scenariu: un şef de department care se duce cu pieptul umflat de mândrie la directorul executiv să–i arate ce rezultate a obținut el. Este normal să i se crească salariul şi să fie declarat indispensabil. Dar subordonatul, cel care de fapt a gândit şi muncit, nu capătă nimic, nici măcar un cuvânt de mulțumire, căci practica tipică este următoarea: „Nu–i arăta subordonatului cât de valoros este pentru ca acesta să nu ți se suie în cap şi să nu aibă pretenții“. Nu–i nimic, vor afla alții ce valoros este omul din propria ogradă.

Iar dacă lucrurile pot merge şi prost din cauze ce țin de incompetență managerială, structură organizatorică improvizată şi neadecvare a costurilor de funcționare a firmei cu poziția de piață deținută, ce bine că există subordonați pe care să se arunce vina şi să suporte consecințele. Şi atunci omul ce face? Te vinde pe nimic concurenței, te sabotează, te fură şi în cel mai bun caz va munci fără tragere de inimă, în silă. Dacă ar fi să se facă o statistică a banilor pierduți şi implicit a firmelor care păşesc cu inconştiență spre faliment datorită neglijării oamenilor capabili din subordine, te–ar lua cu leşin.

În orice caz, un bun director executiv ar trebui să se întrebe întotdeauna ce angajat a muncit pentru un anume rezultat şi să–l recompenseze personal, indiferent cât de mic este el în ierarhia puterii. Iar şefii de departamente care se folosesc pentru interesul personal de munca subordonaților ar trebui să fie concediați fără menajamente.

Un sentiment al stimei de sine redus face pe orice om să confunde planul relației cu planul conținutului. Orice comunicare dezvoltă simultan cele două planuri menționate. Ce ține de latura emoțională a mesajului va crea planul relației, care priveşte legatura personală dintre oameni, iar ce ține de latura rațională dintre oameni va crea planul conținutului care însumează toate schimburile de informații care au loc în cadrul unui dialog. Confuzia dintre cele două planuri înseamnă ca interlocutorul tău să ia drept jignire şi ofensă la adresa propriei persoane orice remarci negative ori dezaprobatoare la adresa mesajului acestuia. Adică îi spui că maşina pe care a cumpărat–o nu are frânele bune şi te trezeşti că ți se spune „Cum? Mă faci prost şi incapabil? Crezi că eu nu sunt în stare să aleg o maşina bună?“. Cauza este întotdeauna un redus sentiment al stimei de sine.

Dar practic în discuțiile pe care le ai nu cunoşti că sentimentul stimei de sine al celuilalt este slab şi de obicei afli prea târziu că remarcile tale obiective s–au transformat subit în mintea celuilalt în acuze şi defăimări personale. Întotdeauna când această schimbare nejustificată a avut loc, să ştii că ceva este în neregulă cu sentimentul stimei de sine. Nu te interesează cauza. Ceea ce contează este că va trebui să fii foarte atent cum evoluezi în discuții, cât de agresiv şi nervos este individul şi dacă poți să te plasezi într–o atitudine rezervată şi chiar să întrerupi conversația.

Comunicarea cu un astfel de om este ceva asemănător cu mersul la înălțime pe sârmă şi este uşor să faci greşeli pe care să le plăteşti înzecit.

Informațiile practice ale capitolului 5

Continua preocupare de sine are rolul de a reface prin înlocuitori sociali o slabă autovalorizare.

Confuzia planului conținutului cu planul relației îți dezvăluie secretul celuilalt: slabă imagine de sine, slabă valorizare, slab sentiment al stimei de sine.

Practica "stabilizării sentimentului stimei de sine" îți asigură dialogul deschis şi civilizat.

O bună practică a comunicării îți cere ca la rândul tău să apreciezi, recunoşti, lauzi şi confirmi mesajele primite pentru a întări sentimentul stimei de sine al interlocutorului.

Recunoaşterile tale exterioare le confirmă partenerilor de dialog corectitudinea şi adevărul imaginii pe care şi-au făcut-o despre sine.

Complimentele celorlalți sunt flori rare care îți sunt dăruite cu zgârcenie. Nu le risipi.

Capitolul 6

Credibilitatea mesajelor

Ideea principală în jurul căreia gravitează acest capitol este următoarea:

credibilitatea unui mesaj pentru receptor este afectată de percepția personalității emitentului.

În orice tip de comunicare, de la o banală conversație la un dialog intelectual, mai importantă decât mesajul însuşi este problema credibilității acestui mesaj. Degeaba vorbeşti despre lucruri importante, dacă ceea ce spui nu este credibil pentru cei care te ascultă.

Dar ce înseamnă ca un produs al comunicării să aibă calitatea de credibilitate?

Orice mesaj este considerat credibil şi contează atunci când acesta este înțeles, valorizat, validat şi apreciat de către interlocutor. În mod rațional şi obiectiv, credibilitatea unui mesaj ar trebui să depindă de adevărul pe care–l conține, de utilitatea şi importanța practică ori teoretică a conținutului. Din păcate însă până la rațiune mai este cale lungă de parcurs şi aşa se face că psihologia a descoperit un secret al comunicării: valoarea şi informația intrinsecă a unui mesaj transmis contează, dar după ce mai întâi a avut loc un proces de valorizare a personalității emitentului. Modul în care percepi şi valorizezi persoana care lansează un mesaj va determina gradul de valorizare a informației pe care o poartă rspectivul mesaj.

Dar dacă credibilitatea este dependentă de percepția personalității, atunci ce se întâmplă când spui că percepi un alt om? Problema percepției celorlalți semeni este considerată fundamentală pentru psihologie şi despre acest proces s–a scris şi se fac cercetări impresionante. Dar pentru înțelegerea credibilității este suficient să ştii că percepția este un proces de observare, simțire, analiză, comparare şi clasificare a celor din jurul nostru, toate trecute prin filtrul gândirii şi înțelegerii subiective şi toate raportate la propria mentalitate şi concepție despre oameni. Percepția asimilează şi procesul de valorizare exterioară, care înseamnă că funcționarea acelui far care scrutează orizonturile ține tot de percepție. Spui că îl percepi pe vecinul de cartier când, folosindu–ți simțurile, îl observi, analizezi şi valorizezi, datele obținute fiind apoi comparate cu propria mentalitate şi autopercepție.

Un element al percepției este stilul de viață cu miile lui de aspecte şi nuanțe. Dacă îți place să te îmbraci sport, iar vecinul este la ac şi cravată pretutindeni, percepția corectă a personalității lui va fi afectată de comparația cu stilul tău diferit de a te îmbrăca. La fel se pune problema când este vorba de aspectul fizic, folosirea cosmeticelor, maşinilor, detergenților, locuinței, creşterea animalelor de casă, modului de alimentație, etc. Închipuieşte–ți un vegetarian care face jogging că se întâlneşte cu un gurmand obosit. Ce credibilitate va avea pentru tine un mesaj despre exercițiile de atletism primit din partea unui gurmand? Nu prea mare. Dacă ai fi gândit obiectiv ai fi aflat că omul este antrenor de atletism şi un fost performer, care însă suferă de bulimie. Judecând astfel după aparențe, nu vei pune baza pe sfaturile despre sport ale unui om care are nevoie de patru mâini pentru a mânca.

Un al doilea element care ține de percepția personalității este statutul social, economic şi politic al celui la care te uiți. Asta înseamnă că în aprecierea cuiva intră şi prestația lui în societate: reputația, prestigiul, nivelul veniturilor, starea civilă, funcții deținute în structurile statale, pozițiile în diversele structuri ierarhice politice, ale firmelor şi organizațiilor. Într–un fel îl priveşti pe un om simplu, de la periferia societății şi în alt fel pe un om care este în vârful ierarhiei sociale.

Pe lângă stilul de viață şi poziția în societate, pentru a percepe un om contează şi recunoaşterea socială a profesionalismului acestuia. Într–un fel vei aprecia capacitatea profesională a unui rezident ori asistent la începutul carierei şi altfel pe un doctor primar sau profesor pozând în figuri autoritariste, de sfatul cărora este bine să asculți.

Deci în comunicare care mesaj îl vei crede: al unui om obez care îți dă competent sfaturi alimentare sau al unui om atletic şi viguros, al unui politician care spune care este direcția națiunii sau pe femeia de serviciu care face curat în birou, al unui om de afaceri select îmbrăcat coborând dintr–o limuzină care îți prezice vânzările unei mărci sau pe omul simplu de pe stradă, al unui om cu reputație şi prestigiu, indiferent de domeniu, comparativ cu novicele abia intrat în branşă? Bunul simț îți spune mesajul cui să îl apreciezi drept literă de lege şi mesajul cui să treacă pe lângă urechile tale. Dar vei vedea că bunul simț pentru credibilitatea unui mesaj poate fi o afacere proastă.

Prima idee în legătură cu valorizarea mesajelor celorlalți este legată de viața de zi cu zi. Ceas de ceas, tot felul de oameni, prin toate formele mass–media şi cunoscuți îți transmit sute de mesaje, unele deosebit de importante. Pentru că te uiți mai întâi la om şi apoi cântăreşti ce a spus acel om, un anumit volum de informație folositoare trece pe lângă urechile tale. „Cum? Cine a spus aşa ceva? Acela? Atunci este clar!“, este o frază tipică care arată stereotipiile de gândire care îți denaturează percepția completă a mesajelor. Informațiile pe care le accepți şi preiei în sistemul informațional personal sunt de obicei cele transmise de oamenii dintr–un domeniu, recunoscuți pentru competența şi profesionalismul dovedite de–a lungul timpului.

Pentru că personalitatea şi rangurile sociale sunt de fapt exprimate prin simboluri convențional recunoscute, percepția personalității se reduce practic la a identifica aceste simboluri şi a găsi reprezentarea lor în conştiință. Astfel: hainele, halatele, servieta, pixul, ochelarii, diplomele, atestatele, gesticulația, atitudinea, maşina, biroul sunt doar câteva simboluri ale unor profesii şi toți avem în conştiință reprezentările lor. Un stetoscop pe după gât înseamnă medic, servieta înseamnă funcționar de birou, un simplu pix scump echivalează cu puterea, diplomele îți arată anii de studii, gesticulația dezvăluie starea emoțională, amenajarea biroului exprimă prosperitatea firmei, iar o limuzină la scară înseamnă pur şi simplu un cont gras în bancă.

Dar poate că nu. Oamenii mai inteligenți cunosc legăturile percepție–simbol–credibilitate şi ştiu că pentru a–ți transmite mesaje false, dar în care să crezi cu însuflețire, nu trebuie decât să împrumute simbolurile credibilității. Aceşti oameni sunt destul de puțini, dar pagubele pe care ți le pot face sunt mari. Poți fi păcălit de cine nu te aştepți.

Ai în continuare câteva exemple edificatoare pentru a înțelege că puterea credibilității personale este cea care dă puterea unui mesaj.

1. Negociind cu o bancă un pachet de servicii financiare, faci o vizită la sediul acesteia. Construcția şi amenajarea, prin dimensiuni şi investiție, impun respectul. În interior, oameni cu mişcări profesioniste te conduc într–un birou bine dotat, în care te întâmpină un funcționar relaxat şi amabil. Dai banii, plec, iar a doua zi afli că banca este falită, iar directorul a fugit pe insula pe care şi–a cumparat–o în Pacific. Să te dai drept polițist ori medic este deja banalitate. Haine elegante, multe grade, o privire şi o voce dură pot transforma un infractor într–un temut om al legii. Iar un halat purtat cu nonşalanță, completat cu tenişi în picioare, poate transforma pe loc un pictor într–un chirurg.

2. Spectacolul grandios al credibilității este pus în scenă pentru manipularea maselor. Prin lideri carismatici, respectați şi recunoscuți se emit teorii în direcțiile politic, social şi economic. Iar mulțimea, apreciindu–i pe lideri, îi cred şi îi urmează. Primul pas în manipulare nu este să emiți lucruri şocante, ci să confecționezi hainele sociale: prestigiu, reputație, profesionalism, competență. Prima problemă a oricărui lider este să fie bine văzut şi să corespundă reprezentării mentale comune a modelului de lider şi abia apoi poate să deschidă gura. Este o realitate: confecționarea pentru un lider a prestigiului şi reputației este o sarcină cu mult mai grea decât cea ulterioară de a transmite oamenilor mesaje politice şi

sociale. Dacă procesul de impunere a persoanei este bine realizat şi de obicei este nevoie de ceva timp pentru asta, comunicarea liderului va avea parte de calitatea de credibilitate. Petele negre din trecut însă sunt piedici greu de trecut pentru a impune un om compromis. Nu este oare ciudat că pe un lider fără pată profesională sau familială îl crezi în tot ce spune, iar pe un altul divorțat sau fără doctorat ai dubii sau îndoieli? Amândoi îți vorbesc despre poluare şi catastrofe ecologice. Diferențele de receptare a mesajului sunt însă semnificative. Ce legătură are familia cu poluarea, nici o minte rațională nu ar reuşi să găsească. Pentru omul simplu însă legatura este evidentă: „Dacă a divorțat, înseamnă că nu–i pasă de copii, deci nu–i pasă de viitor, deci nu–i pasă de mediul înconjurator, deci nu–i pasă de poluare, deci ceea ce spune el este fals“.

3. Exceptând profesioniştii manipulării politice, ai putut cred observa exploatarea credibilității la avocați şi cei care lucrează în mass–media. Nu la toți fireşte, ci doar la profesionisti, la „vulpile bătrâne“ din domeniu. De exemplu, la TV, la un talk–show, este invitat un om care provine dintr–un domeniu oarecare: economic, militar, medical, învățământ, bancar, etc. Şi spune şi omul ceva acolo, o analiză, o prognoză, etc, ceva ce simte el că poate spune la televizor. Şi deodată beculețul roşu al simțului critic se aprinde când gazda sau ziariştii invitați verifică mesajul prin întrebări sau observații privitoare la modul cum este îmbrăcat invitatul, ce trecut are, dacă în activitatea lui trecută au existat şi neîmpliniri, ce viață familială are, dacă iubeşte animelele etc, de te întrebi ce legatură au hainele şi neîmplinirile personale cu restructurarea economiei, sistemul asigurărilor sociale, admiterea la facultate şi cursul valutar. Cei care abat astfel atenția de la mesajul propriu–zis la persoana şi mediul privat al invitatului ştiu însă foarte bine ce efect se produce în inconştientul telespectatorilor. Percepția omului va afecta credibilitatea mesajului.

4. Deseori vedem pe scena politică oameni care sunt atacați în diverse moduri. Ne punem întrebarea dacă acuzele sunt adevărate sau nu. Chiar dacă nu avem informații relevante, răspunsul la întrebare poate veni din modul în care se apără cei vizați. Unii resping indignați mesajul şi contestă motivația şi adevărul lui, alții însă răspund la acuze prin denigrări la adresa persoanei care a lansat atacul. Nu răspund la mesaj, ci contestă personalitatea emitentului mesajului. Fără a fi definitivi în apreciere, este o mai mare şansă ca acuzele să fie reale în cazul persoanelor care răspund prin tehnici clasice de distrugerea a credibilității emitentului mesajului, şi şansele sunt mai mici ca acuzele să fie reale în cazul persoanelor care răspund punctual conținutului textului acuzator.

5. Sau în filmele americane vezi cum avocații apărării abat cursul discuției de la fapta propriu–zisă, întrebându–l pe martor dacă ia medicamente, dacă doarme bine noaptea sau dacă are neînțelegeri în familie. Este uimitor cum după ce martorul spune că l–a văzut pe inculpat furând o maşină vine avocatul apărării, care pentru a contracara un martor ocular, explică cum acesta ia medicamente pentru somn, că se îmbracă neglijent, îşi neglijează cățelul şi că nu mai are o relație stabilă de câteva luni. Sau într–un trecut nu prea îndepărtat era de ajuns ca martorul să fie un om de culoare, un negru, ca nimeni să nu–l mai bage în seamă. Astfel că juriul nu ştie ce să creadă: martorul este un cetățean model şi atunci ce spune el este adevărat, sau martorul are o viață tulbure şi atunci ce spune este incert.

6. Credibilitatea este şi regula unui cinic şi amuzant joc de–a şoarecele şi pisica între cei care au puterea şi dizidenții singuratici care se revoltă împotriva dictaturii, fie ea financiară ori politică. Dizidenții ştiu că prin instigările la revoltă pe care le transmit oamenilor simpli vor deranja puterea. Înadins par oameni ciudați, dubioşi, neintegrați politic şi de neânțeles ca oameni. Se îmbracă, vorbesc şi se comportă într–un mod care sfidează stereotipurile societății. Ideile pe care le transmit sunt însă adevăruri. Şi mai ştiu dizidenții că în momentul de față mesajul nu este apreciat de oameni datorită percepției negative a persoanei lor, dar cred că pe viitor, când informațiile vor fi eliberate de asocierea cu persoana lor ciudată, să fie înțeles la justa lui valoare. Cei cu puterea acceptă amuzați acest joc: pe moment ideile dizidentului, într–adevăr, nu sunt credibile, iar pe viitor vor avea ei grijă ca mesajul să dispară, subclasat de alte probleme mai importante, presante şi imediate pentru viața oamenilor. Astfel se

reduce riscul apariției altor eroi–martiri ai neamului care să fie veneraţi şi reascultaţi, iar dizidenţii îşi câştigă dreptul de a mai vedea încă soarele pe cer.

7. O aplicaţie deosebită a credibilităţii este în relaţia părinte–copil şi ea explică de ce copiii pur şi simplu nu vor să asculte sfaturile de viaţă şi atenţionările de suflet ale celor mai în vârstă, considerându–le prostii şi gândire învechită. Iar părintele nu înţelege de ce nu îi sunt ascultate şi sorbite cu nesaţ sfaturile, greşelile, experienţele. La vârsta pe care o are acum copilul tău, dacă ai fi beneficiat de sfaturile pe care vrei să i le insufli de pe poziţia omului matur, ai fi avut o cu totul altă viaţă, mai bună şi mai împlinită. Te doare când ştii că propriul copil va trece prin aceleaşi greşeli pe care le–ai făcut şi tu în adolescenţă şi tinereţe, dar nu ai ce să faci deoarece acesta nici nu te bagă în seamă. Explicaţia constă în percepţia personalităţii tale ca părinte de către copil, care se uită la tine şi te compară cu el: discoteci, distracţii, calculatoare, haine ţipătoare, maşini sport, jocuri, droguri, arme, MTV, filme, actori, vedete rock, adrenalină, senzaţii tari şi aventură. Pe când tu ca părinte: liniştit, clubul sportiv în week–end, filme romantice, maşină serioasă, stabilitate şi sentimente. Până când nu vei avea un stil de viaţă apropiat de al copilului, încât acesta să te perceapă ca pe un camarad de şotii, consolează–te cu gândul că educaţia i–o vor face actorii, starurile muzicii, piloţii de vânătoare, manechinele şi liderii bandelor de cartier.

Concluzia generală şi finală este că poţi aprecia omul subiectiv, dar încercă să–i evaluezi cuvintele cât mai obiectiv. Şi vei avea surprize în a descoperi la oamenii pe care de obicei nu–i învredniceai nici măcar cu o privire ce cunoştinţe şi informaţii folositoare îţi pot oferi:

- dacă mesajele tale trec nepăsătoare pe lângă urechile ascultătorului, nu sunt valorizate şi apreciate, nu îţi alimenta iluziile: modul în care interlocutorul te percepe ca om nu este tocmai ceea ce credeai tu să fie
- modul cum este valorizat un mesaj de către receptor îţi poate da informaţii utile despre relaţia dintre receptor şi sursă. Şi asta deoarece orice mesaj dezvoltă, dar şi descoperă relaţia existentă între cei doi parteneri ai unei conversaţii
- interpretarea componentei emoţionale a mesajului lansat de sursă va duce la formarea unor informaţii relevante despre persoana sursă.

Informaţiile practice ale capitolului 6

Valoarea şi informaţia intrinsecă a unui mesaj transmis contează, dar după ce mai întâi a avut loc un proces de valorizare a personalităţii emitentului.

Modul în care sunt valorizate, validate, apreciate mesajele tale îţi oferă informaţia asupra modului în care eşti privit, perceput şi respectat ca om.

Manipulările se fac prin împrumutarea simbolurilor statutului social.

Proasta percepţie a părinţilor de către copii îi determină pe aceştia să respingă sfaturi cumulate într-o viaţă de experienţă, greşeli şi sacrificii. Mesajul părinţilor are valoare pentru copii dacă aceştia au un stil de viaţă apropiat de cel al copiilor.

Capitolul 7

Din comunicarea timizilor

Timiditatea este un complex psiho–social despre care s–a scris şi s–a vorbit enorm. Şi nu în zadar, căci influența acesteia asupra a milioane de oameni se întinde de la procese cognitive şi afective până la comportarea în societate şi algoritmi de relaționare intimă.

Când spun timid, spun implicit complex de inferioritate travestit în complex de superioritate. Din această cauză timizii urăsc discuțiile banale, simple, deschise, pălăvrăgeala şi ceea ce în general ceea ce numeşti a face conversație. O discuție îl interesează pe timid numai dacă este grea, se dezbat probleme profunde şi importante pentru țară şi umanitate. Stratagema este că prin deținerea de informații şi putere timidul se poate ridica în proprii lui ochi şi astfel se mai uşurează de balastul inferiorității. Dar această tendință de respingere a subiectelor minore şi a conversației este totodată cea care îi alimentează indirect timidului inferioritatea.

Contrar altor opinii, eu văd în conversație un comportament de natură să te stabilizeze emoțional şi să îți îmbunătățească viața socială. Orice încercare de a deveni un expert al manipulării cuvântului obligatoriu începe cu un stagiu temeinic în banala conversație. Altfel nici nu s–ar putea. Conversația îți dă o stare de bine, de încredere şi siguranță, poți comunica relaxat cu orice om şi, indiferent de rangul ori prestigiul lui, nu te temi ce prostie ai putea spune şi încetul cu încetul te obişnuieşti să întorci frazele şi să îți foloseşti inteligența emoțională şi socială. Să faci conversație necesită ceva ancorare în realitate, căci a face conversație înseamnă a fi capabil să discuți despre temele în vogă din societate: taxe, impozite, fotbal, politică, modă, filme, VIP–uri, convertibilitatea monetară, explorări spațiale etc. Fiind bine rodat în rolul sporovăielii, când vei avea de–a face într–adevăr cu o problemă sensibilă şi oameni grei, tensiunea şi emoțiile discuțiilor nu îți vor provoca mare pricină.

Nu aşa stau lucrurile şi pentru timid. Abținânduse–se deliberat să vorbească multe şi nevrute, când este vorba de un dialog în care se iau decizii şi se dezbate aprins un subiect, timidul clachează. Emoțiile şi tensiunea nervoasă îl inhibă, îl împiedică să se concentreze, îi golesc creierul de orice înțelegere a celor discutate.

Fără a cădea în capcana superficialității, trebuie să foloseşti şi să exersezi conversația ori de câte ori ai ocazia. Indiferent cine îți este interlocutor, o bună conversație, adaugită de zâmbete şi politețuri va crea o bună impresie şi sentimente pozitive legate de persoana ta. Arătându–te deschis, dornic de dialog, la curent cu toate fleacurile şi nimicurile trecătoare, incredibil dar adevărat, construieşti baza pentru viitoarele discuții importante şi relevante pentru interesele comune şi relația umană. A fi dispus la conversație îți deschide orizonturi nebănuite în a putea comunica şi relaționa cu o mulțime de oameni cu care de fapt nu ai puncte comune. Schimbi informații, păreri, afli noutăți, îți îmbogățeşti cunoştințele şi îți faci prieteni. Starea sufletească pe care ți–o dă banalul nu este de neglijat şi ea contribuie la socializarea şi integrarea ta în societate: te simți bine, relaxat, eliberat de stress, încrezător şi sigur pe tine însuți, dornic şi deschis să stabilileşti noi contacte interpersonale.

Privitor la timid, evitarea voluntară a conversației îi întăreşte comportamentul evitant, îl îndepărtează de lume, de oameni, de agitație şi forfotă, contribuind şi el cu ceva la adevărul că

timiditatea este *„sala de aşteptare a nevrozelor“*.[1]

O altă consecință a conştiinței inferiorității este şi continua preocupare pentru propria persoană. În puținele discuții pe care le are în societate, timidul, de teamă să nu se facă de râs, nestăpânind subiectul de dialog, preia inițiativa şi începe să vorbească fără întrerupere, monopolizând practic atenția tuturor.

Dar cum poate timidul să se mențină în centrul atenției decât prin a vorbi despre el însuşi. Astfel, în fața unor oameni pe care–i vede pentru prima oară, timidul ajunge să spună totul despre viața lui şi prin ce–a trecut el. Nu este deci de mirare că timizii cu greu pot ține ascuns vreun aspect din viața lor personală şi apropiații lor le cunosc existența mai bine decât oricine altcineva.

Dar dacă pentru cei prezenți timidul face impresia unui om de lume, pentru cineva avizat acest comportament social trădează o dureroasă greutate a inferiorității şi teamă ascunsă cu grijă în cel mai întunecat ungher al conştiinței.

Dacă vei cere vreodată sfaturi ori informații timidului, acesta îți va livra informația dorită, dar însoțită şi de neîncredere şi îndoială cu privire la veridicitatea ei[2].

Orice fragment de comunicare este de fapt un mesaj complex, alcătuit din trei părți: indus, rațional şi emoțional şi orice informație ai transmite, de ea se ataşează şi o componentă emoțională dată de starea sufletească a vorbitorului. Astfel te trezeşti din partea timidului cu texte de genul: „Maşina a plecat dar poate s–a întors între timp“, care îți transmit şi ție aceeaşi suspiciune şi îndoială pe care a pus–o timidul în mesaj.

Timidul îți poate da informații utile şi valoroase, dar să ai grijă să elimini din corpul mesajului primit partea emoțională ataşată de el. Acum nu gândi că este timid orice om la care, pe lângă informație, sesizezi şi o nuanță de neîncredere. Una este neîncrederea obiectivă, legată de informație şi cu totul altceva este neîncrederea subiectivă legată de emitent.

După ce ai citit procesul resentimentului, explicat într–un capitol anterior, îți este uşor să înțelegi de ce acesta este sursa unei mari părți din comunicarea timidului. Cu imaginea şi respectul de sine la pământ şi din conştiința neputinței condiției sale, singura şansă de supraviețuire psihologică a timidului este să–i coboare pe ceilalți la nivelul său.

Şi cel mai sigur şi uşor mod de a realiza această coborâre este să se folosească de resentiment: critici, denigrări, negări, acuze, bagatelizări, deprecieri, etc. Cu un timid alături, nu vei scăpa de ascuțimea inteligenței şi a simțului său critic puse în slujba resentimentului. Se porneşte startul într–o performantă vânătoare şi contabilizare a micilor greşeli, în care acestea, din liliputane devin uriaşe. Orice defect personal este observat şi scos în evidență.

Ezitările şi eşecurile tale, odată depistate de timid, devin în mâinile lui instrumente de tortură. Iar meritele şi reuşitele tale sunt minimalizate şi şterse din nomenclatorul conştiinței. Pentru a rezista în fața acestui neîntrerupt atac verbal şi a nu te complexa la rându–ți, ai nevoie de un psihic puternic: o bună şi puternică imagine de sine, completată de o profundă încredere în sine. Din aceste motive, consider simpla prezență a unui timid într–un grup social drept un veritabil test psihologic pentru aceştia.

Datorită resentimentului timidului, dacă nu ai o puternică încredere în tine însuți, vei fi o victimă sigură a acestuia, psihicul tău resimțind contactul cu un timid prin accentuarea dezechilibrelor incipiente, intimidare, nesiguranță şi comportament evitant.

Pe lângă resentimentul pe care timidul ți–l aplică metodic, o a doua formă de agresiune verbală căreia trebuie să–i faci față sunt răbufnirile violente. Deşi apar rar, doar de câteva ori pe an, vigoarea, agresivitatea şi consecințele lor îți vor impune respectul. De–a lungul lunilor de hibernare în hipersensibilitate, neputință şi inferioritate, timidul mai întâi adună toate nemulțumirile, frustrările şi lipsurile pe care nu le–a putut imputa cuiva până atunci, pentru ca la umplerea paharului, acesta să fie complet vărsat pe prima persoană care–i iese în cale. Jigniri presupuse, neatenții, sensibilitate rănită, lipsă de amabilitate şi grijă de care te–ai face vinovat, sunt justificările pentru crizele timizilor. Ar fi suportabil dacă totul s–ar rezuma doar la strigăte. Dar de multe ori, în astfel de momente, apar şi agresiuni fizice: îmbrânceli, împingeri, îmbrățişări patetice şi loviri care se pot termina fără voie în accidente regretabile. Ciudățenia este că după epuizarea crizei, timidul se comportă ca şi cum nimic nu s–ar fi întâmplat şi se aşteaptă ca şi cei care i–au suportat cu stoicism defularea să facă la fel, lucru care însă din păcate pentru timid nu se întâmplă.

Să presupunem însă că depăşim conversaţia pe care timidul o disprețuieşte atât de mult şi să observăm ce se întâmplă când are parte de un dialog pe care–l consideră interesant.

Abătându–mă câteva fraze de la subiectul capitolului, conştiința poate fi considerată ca fiind compusă din două părți: mintalitate de reacție şi mintalitate de concepție. Ambele îți sunt necesare pentru reuşita în viață.

Mintalitatea de reacție reprezintă răspunsul combinat şi imediat al conştiinței la provocările exterioare: într–o stare de efervescență emoțională te agiți, acționezi, iei lucrurile aşa cum sunt şi rezolvi rapid problemele din mers, folosind informații culese „en route“ din toate părțile . Mintalitatea de concepție este răspunsul întârziat al conştiinței, ea rezolvând problemele apărute cu ajutorul informațiilor culese în timp îndelungat, după o meticuloasă, răbdătoare, şi dedicată analiză a situației şi se foloseşte de cel puțin două structuri care interesează aici: memoria şi reprezentările sociale.

Timidul este un produs aproape pur al mentalității de concepție. Puțin integrat social, timidul nu–şi dezvoltă răspunsurile rapide ale mentalității de reacție, el preferând să gândească acțiunea şi nu să participe la ea. Stând mereu printre informații, cărți, computere şi statistici, timizii sunt neîntrecuți analişti, coordonatori, planificatori şi strategi. Iar dacă vedeți că se simt stingheri la petreceri, nu vă faceți idei preconcepute. În spatele hârțoagelor, a birourilor şi neştiuți de lumina reflectoarelor, timizii prestează o muncă utilă care valorează cu mult peste recunoaşterea oficială. Cunoştințele profesionale din mințile timizilor au făcut ca multe firme să se ridice şi să valorifice oportunități de milioane în urma chichițelor găsite de ei. Şi mulți manageri care au confundat la timizi prestația socială cu cea profesională şi
i–au pierdut din structură, au avut ulterior destul timp să descopere uluiți cum din cauza „ciudatului pe care nu–l lua nimeni în seamă“ pierd poziții de piață, concurența se dezvoltă şi–şi creşte profiturile iar firma lor pierde bani şi descoperă scurtăturile spre faliment.

Problema este că, având preponderent dezvoltată mentalitatea de concepție, atenția lor este orientată spre interior şi în cazul unui dialog, timizilor pur şi simplu le scapă aspecte, nuanțe şi idei dezbătute. Le este necesar efort de concentrare pentru a fi şi psihic prezenți în sală, efort care este depus doar în cazurile excepționale. Dar datorită memoriei exersate, el reține mare parte din dialogul care i–a alunecat printre degete, pe care îl va relua în mintea lui mai târziu, când este singur cu el însuşi. Nu numai cuvintele sunt memorate, stocate şi reanalizate ulterior. Un întreg univers lăuntric de sensuri şi înțelesuri capătă viață ulterior, când sunt reluate şi analizate gesturi, priviri, scăpări, mimică. Deşi la momentul producerii lor, acestea sunt irelevante, mai târziu aceste finețuri capătă o semnificație dătătoare de certitudini.

„*Incapacitatea atenției de a se fixa*“ este cauza „*incapacității inteligenței de a realiza un înțeles*“.

Seara târziu, când timidul retrăieşte ziua, el practic interpretează şi îşi reprezintă în minte realitatea exterioară, reprezentări care îl vor rupe şi mai mult de senzația inițială şi îi vor dezvolta şi mai mult mintalitatea de concepție, iar cercul se închide.

Una din cauzele pentru care timidul, precum rumegătoarele, reia din nou ulterior materialul psihic trăit în timpul zilei este puternica memorie pe care şi–a exersat–o. Atenția se reduce când ai de–a face cu fenomene şi lucruri familiare, cu care te–ai obişnuit. Conform principiului conservării energiei, concentrarea ta asupra acestor fenomene este redusă, căci conştiința îşi poate lua datele de care are nevoie din memorie, fără efort şi cu cât memoria este mai dotată cu mari stocuri de date, cu atât atenția ta extravertită va fi mai redusă. Iar timidul, nesățios acumulator de informație, firesc că va avea o slabă atenție fixată la exterior. Atenția slabă înseamnă însă şi frustrarea inteligenței de a se produce, ceea ce obligă la reluarea ulterioară a materialului informațional. Deşi se găseşte explicația inhibării atenției

timidului în emotivitate, fără a nega această idee, cred că conceptele „mintalitate de reacție“ şi „mintalitate de concepție“ oferă posibilitatea unei înțelegeri mai profunde a fenomenului.

Procesul de slăbire a atenției, care este poarta de intrare a conştiinței, este cunoscut de specialiştii în publicitate. Pentru a–ți dezmorți atenția şi a–ți trezi conştiința, se apelează la tot felul de momeli care să îți provoace curiozitatea. Se creează astfel voit confuzii, situații neclare şi dubii, astfel încât informația deținută de memorie să fie insuficientă pentru conştiință. Efectul este o sporire involuntară a atenției şi concentrării asupra fenomenului incert, dar care echivalează cu deschiderea porții de intrare a informațiilor în conştiință. Ai aflat astfel de ce citeşti texte scrise cu litere tremurânde, umbrite, neclare, mai mari sau mai mici, care ies din standardul clasic al unui text. Imaginile pot fi deliberat neclare şi să creeze dubii, iar mesajul transmis să fie ambiguu. În nici un caz cei care au conceput reclama nu sunt amatori: ei ştiu foarte bine că după incertitudine urmează efortul conştiinței de a înțelege şi astfel mesajul s–a transferat în conştiință. Ceea ce s–a şi urmărit.

Dacă ar fi să sintetizezi informațiile acestui capitol, ai putea rezolva problema printr–o simplă enumerare: evitarea discuțiilor deschise şi libere, incapacitatea de înțelegere spontană a gesturilor şi cuvintelor, continua preocupare pentru propria persoană, resentiment, răbufniri violente şi neîncredere în informațiile transmise.

Societățile concurențiale sunt cele care favorizează apariția şi dezvoltarea fenomenului timidității. Aceasta înseamnă că pe măsură ce societatea românească devine una concurențială, vei avea din ce în ce mai mulți cunoscuți care să comunice în cele şase stiluri prezentate.

„*Societățile bazate pe principiul competiției sunt generatoare de timiditate*“.

Societatea concurențială înseamnă lupta şi efortul individului pentru accederea la o cât mai bună poziție în societate. În acest demers este necesară combinarea informațiilor profesionale cu rafinamentul social. Dacă ai fi foarte bun profesionist, dar cu o slabă prestanță în societate, te–ai putea limita la posturi şi funcții de birocrat, dar nu ai ajunge la eşaloanele superioare de conducere, iar dacă ai fi om de lume, dar slab profesional, ai deveni obiectul de bârfă şi ironii al tuturor.

Timizii se sting în societatea concurențială la proba socialului. Emotivi, inhibați, interiorizați, ei pierd de multe ori luptele pentru posturi din cauza complexelor care–i trag în jos, spre eşec. Suferă enorm din cauza asta şi speră ca prin ambiție şi competență profesională să–şi compenseze deficiențele pe care le au în materie de conduită în lume.

Concurență înseamnă tot mai mulți indivizi care se luptă în tot mai multe situații şi deci tot mai mulți candidați la succes care vor căpăta statutul de pierzant. Din masa acestor pierzanți îşi recrutează timiditatea adepții. Primii sunt cei cu toleranță scazută la eşec. Sensibili, cu o imagine de sine nu prea grozavă, un eşec este tot ce le mai trebuie acestor oameni pentru ca timiditatea să–şi asigure o prezență statornică în sufletul lor. Urmează apoi cei ceva mai siguri pe ei, dar care, supuşi la continuele probleme şi neîmpliniri de viață, cedează într–un final şi o apucă şi ei pe drumul timidității, se retrag în universul lor mic şi îşi trăiesc viața dedicându–se muncii, profesiei, hobby–urilor, copiilor, familiei ori acumulării haotice de cunoştințe nefolositoare.

Informațiile practice ale capitolului 7

Comunicarea timizilor înseamnă disprețul de a face conversație, rumegarea ulterioară din memorie a discuțiilor de peste zi, continua preocupare de sine, resentiment, crize violente şi neîncredere în valabilitatea propriului mesaj transmis.

Capitolul 8

Despre inteligență. Diferența dintre reacție şi răspuns.

Probabil ai observat că toate informațiile expuse în capitolele pe care le–ai parcurs până aici sunt de fapt forme de inteligență aplicată. Fie în domeniul social, fie al relațiilor de cuplu, familiale ori profesionale, în comunicare, manipulare personală ori sistemică, informațiile pe care ți le–am detaliat sunt determinante şi hotărâtoare pentru o viață în care prin puterea informației să fii propriul tău stăpân şi nu la discreția pasiunilor şi tendințelor pierzante. Deşi într–adevăr libertatea este un lux foarte costisitor pe care puțini oameni şi–l pot permite şi există multe paliere ale libertății pe care nu le poți acoperi, informațiile pe care le–ai găsit în această carte te vor ajuta să înțelegi mai multe despre tine însuți, oameni şi sistemul social în care trăieşti, să–ți eliberezi mintea de ignoranță şi să dobândeşti adevărata formă de libertate: aceea de a gândi complex, racordat la realitate, la realul lumii înconjurătoare. De asemeni realizezi că nivelurile de inteligență pe care este structurată societatea umană sunt foarte complexe, foarte bine structurate, dificil de identificat şi din care este greu de scăpat. Fiecare informație din această carte poate fi folosită în două aspecte: fie la momentul prezent prin efort economisit, bani câştigați, timp consumat cu folos, relații optime cu oamenii potriviți dar şi de a face toate acestea în perspectivă şi a planifica, prognoza, pronostica şanse de viitor.
Voi parcurge rapid sinteza informațiilor pe care le–ai găsit şi pe care le poți folosi chiar din acest moment.
La nivel individual ai învățat că eşti dotat cu trei atitudini fundamentale şi că poți să–ți creşti libertatea de acțiune conştientizându–le şi aplicându–le pe fiecare la momentul potrivit, că inevitabil apar probleme de cuplu în momentul trezirii „voinței de putere“ a unui partener, că trebuie să eviți capcana tipurilor de relații autoritariste, trebuie să eviți resentimentul familial pentru a nu creşte copii complexați, ştii că deficitul energetic generat de funcția afectivă se transferă asupra nevoilor de putere, ştii ce înseamnă comunicarea unui timid şi ce importanță are sentimentul stimei de sine, că pierzi din influență asupra propriului copilul neintegrându–te în universal lui, că percepția personalității unei persoane îți va determina valoarea informației pe care o transmite respectiva persoană.
Dar una este că de–acum înainte cunoşti câteva dintre cele mai sensibile informații despre psihicul uman şi mediul social şi cu totul alta este să le înțelegi la profunda lor valoare, să le conştietizezi şi să depui efort pentru punerea lor în practică. Nivelul la care vei conştientiza, înțelege şi aplica informațiile psihologice citite depinde în mod definitoriu de capacitatea ta de conştientizare a propriei tale ființe, cu atitudini, dorințe, sentimente, etc. Ajungi de fapt la înțelegerea că aplicarea unor informații citite despre psihicul uman depinde de gradul tău de auto–cunoaştere, auto–înțelegere, de scufundare în tine însuți.
Înainte de a–ți explica următoarea informație, te atenționez că sporul de cunoaştere pe care tocmai l–ai dobândit nu–ți va fi recunoscut de nici o instanță oficială şi mai ales de către testele clasice de evaluare a inteligenței intelectuale.
În 1912 William Stern a introdus calculul evaluării inteligenței intelectuale, ca fiind interpretarea rezultatului raportului matematic dintre vârsta mentală şi cea cronologică. Lewis Terman a înmulțit cu 100 rezultatul împărțirii lui Stern şi

astfel se năştea celebrul *intelligence quotient IQ.*[1]

Bariera inteligenței este dată de cifra 1, sau după Terman, de cifra 100. Nivelul mediu de inteligență intelectuală este considerat a fi un rezultat aflat între 90 şi 110 puncte. În acei ani, dacă ajungeai pe mâna specialistului şi împărțirea dădea sub 70 era de jale, evaluarea şi clasificarea ta era negativă, ca să nu

spun de–a dreptul jignitoare. Specialistul nu–ți spunea, era secret profesional, dar dacă împărțirea dădea valori apropiate de cifra 30, erai considerat idiot sau imbecil, după tabele. Dacă împărțirea dădea valori între cifrele 50 şi 70, erai declarat debil mintal, la fel după tabele. Accesul în instituții respectabile ale statului american îți era interzis şi mulți oameni care au făcut istorie în diverse domenii private au fost respinşi în acest mod. Dar dacă vârsta cronologică este clară, problema celor care au gândit aceste teste a fost determinarea vârstei mentale. Demersul a putut fi inițiat deoarece specialiştii acelor timpuri nu au înțeles ce înseamnă inteligență şi că ea este o funcție de sinteză a personalității. Credința că poți să evaluezi personalitatea umană doar la nivel intelectual este o iluzie, o nesăbuită ignoranță şi jicnire față de complexitatea ființei umane. Aceste teste de inteligență s–au impus mai ales în SUA, în ciuda deconspirării lipsurilor lor încă de la începuturi de către marii psihologi europeni care au dovedit şi demonstrat superficialitatea cuantificării sufletului omenesc în formule matematice (Alfred Binet , Jean Piaget, Rene Zazzo şi alții). Metodologia de testare a inteligenței intelectuale a fost ulterior îmbunătățită, folosindu–se de rezultatele experimentale ale unor eşantioane reprezentative, de mii şi zeci de mii de oameni. Scorul dat de aceste teste experimentale colective este azi folosit ca etalon de comparație pentru testările individuale. Totuşi, chiar şi aşa, nivelul tău de inteligență intelectuală, deşi neremarcat de teste, creşte o dată cu dobândirea experienței de viață emoțională, socială şi economică, prin implicare şi cunoştințe accumulate. Ceea ce real este testat nu este capacitatea ta intelectuală pe termen lung, dispoziția de a dobândi experiență şi creşte într–un timp oarecare inteligență intelectuală, ci care este nivelul tău de inteligență intelectuală la momentul actual al testului. Nu mai are nici o relevanță faptul că fondul tău sufletesc complex, prin inteligență emoțională, îți va oferi un avantaj net pe termen lung față de performerul cognitiv de azi. Nu se poate prevedea în ce măsură performanțele intelectuale evaluate azi, vor fi afectate mâine în cazul unui şoc emoțional, al unor răsturnări grave de situație în viața personală. Nici nu ai idee câți oameni retardați emoțional primesc calificative excelente la testele de inteligență. Iar retardare emoțională înseamnă deficiențe majore în acumularea de experiență, adică frustrare de atuurile pe care ți le conferă timpul şi activitatea profesională. Nici un test de măsurare a IQ–ului, care are nevoie pentru calcul de aflarea vârstei tale mentale, nu este capabil să identifice dacă eşti sau nu flexibil în relații practicând flexibilitatea în atitudine, dacă ştii să eviți relații autoritariste şi Eurile infantile, dacă ştii sau nu să evadezi din capcana nivelurilor de manipulare sistemică, etc. Şi foarte important, nici un test de inteligență care vrea să facă împărțiri şi matematică cu sufletul tău nu poate determina dacă ai sau nu capacitatea de a conştientiza şi practica aspecte de inteligență emoțională, de previziune relațională şi economică.

Dar de la Stern şi Terman încoace, generațiile noi de psihologi nu au stat degeaba. Rezultatele din teren erau de neanteles. Oameni declarați retardați sau medii în testele de inteligență intelectuală nu aveau nici o problemă de integrare socială, dezvoltau cariere profesionale respectabile, aveau o viață de familie fericită, deveneau oameni de afaceri de succes, politicieni populari şi adulați, etc. Şi în acest timp mulți dintre performerii intelectuali aveau probleme în familie, la servici, erau neintegrați sociali, lucrau în slujba altora inferiori intelectual, etc. Evident, ceva nu era în ordine. Anumite aspecte ale personalității erau scăpate din vedere de testele de inteligență intelectuală. Prima breşă în această privință a venit târziu, în 1985, odată cu cu mențiunile lui Reuven Bar-On care defineşte într–o carte a sa coeficientul de inteligență emoțională EQ (emotional quotient). În anii care urmează vin cu explicații, teoretizări şi detalii John D. Mazer, Peter Salovey, Kate Cannon, Antonio Damasio, John Mazer, Daniel Goleman, Candace Pert şi alții. Încetul cu încetul, toți aceşti pionieri au dovedit importanța aspectelor afective şi sociale în reuşita individului în viață. Mai mult, aceste aspecte s–au dovedit a fi de o mai mare importanță decât calitățile revelate de testele de inteligență intelectuală. Aşa se face că testele de inteligență emoțională sunt azi cele mai în vogă şi mai utilizate pentru selecția şi identificarea oamenilor doriți. Au apărut baterii de teste complete, variante pe hârtie şi software, apte să evalueze toate aspectele care țin de nivelul de inteligență emoțională al unui individ. În ziua de azi, cele mai importante modele

de evaluare ale inteligenței emoționale sunt următoarele patru: Salovey–Mayer–Caruso, Six Seconds, Bar–On EQ–i® şi Q–Metrics. S–a descoperit că este de mai mare valoare pentru o organizație un individ care are un scor bun la testele inteligenței emoționale decât la cele ale inteligenței intelectuale. Dacă stăm să ne gândim numai la condiționarea experienței familiale, sociale şi profesionale de nivelul de maturitate afectivă, realizăm imediat de unde această diferență calitativă în favoarea EQ. Un individ poate să fie deosebit în testele IQ, dar dacă este retardat afectiv la stadiul emotivității, nu este capabil să acumuleze experiențe de viață. Aceleaşi greşeli le va repeta mereu, niveluri de integrare a informației nu le va realiza sau îi vor scăpa. De asemeni, testele EQ pot să determine o întreagă gamă de indicatori ai personalității pe care testele IQ nu le pot identifica: nivelul de conştientizare al sentimentelor, nivelul şi acuratețea percepției, atribuirea de sensuri, nivelul de rezistență la stress, gradul de independență şi obedință, adaptabilitatea, calitatea răspunsurilor sociale, optimismul, empatia, controlul impulsivității, etc. Înțelegerea, cunoaşterea şi aplicarea pragmatică a unor informații psihologice care înseamnă inteligență de cel mai înalt nivel, depind în mod esențial de gradul tău de auto–conştientizare a propriei ființe, de cât de profund poți merge în adâncimile propriului suflet. Toate formele de inteligență, printre care inteligența intelectuală şi emoțională depind fundamental de nivelul de conştientizare.

Mai există însă şi o a treia formă fundamentală de inteligență necesară pentru reuşita în viață: inteligența sistemică (IS). Acest tip de inteligență permite găsirea în Real a unor stimuli germinativi, cu acțiune pe termen lung şi organizarea lor conceptuală în forme superioare, cu rezultate imposibil de obținut prin operații specifice inteligenței intelectuale sau emoționale. Termenul de inteligență sistemică încă nu s–a impus ca atare în literatura de spcialitate. Pentru a scana aceleaşi paradigme ale Realului, diferiți oameni de ştiință folosesc termeni diferiți. Astfel, inteligența sistemică este conceptualizată de Harold L. Wilensky (1967), Edgar Schein şi Takehico Matsuda sub numele de inteligență organizațională (organizational intelligence).

Determinarea capacității unui individ de a înțelege aspectele sistemice ale Realității nu poate fi făcută prin testele cu limită de timp. Un analist îți oferă informații clare după perioade lungi de timp şi fără presiunea timpului. Fiecare detaliu contează, nimic nu are voie să scape. IS este un tip de inteligență bine înțeles, definit, discutat şi aplicat de către anumite structuri de putere şi control a unui stat sau organizație economică. Conceptul nu este însă popularizat pentru masa largă de psihologi şi profani si din cate cunosc eu nu exista nici o baterie oficială de teste care sa urmareasca cuantificarea acestui tip de inteligență sistemică. Acțiunea oamenilor care compun aceste organizații se desfăşoară după planuri pe termen lung, elaborate de performeri în inteligență sistemică. Apoi îndeplinirea acestor planuri se va face prin acțiunea oamenilor cu niveluri ridicate de IQ şi EQ, fără însă ca aceştia să fie informați de efectele acțiunilor lor. Inteligența sistemică este cea care dă posibilitate unei organizații de a–şi îndeplini obiectivele, fără a da prea multe explicații oamenilor de la nivelele de execuție a deciziei.

IS este însă necesară nu numai instituțiilor şi organizațiilor, ci şi pentru buna desfăşurare a vieții tale personale. De exemplu, toate cele patru nivelele de inteligență descrise la capitolul 9 aparțin inteligenței sistemice. Preconizez că în următorii ani rolul pe care–l joacă inteligența sistemică în viața indivizilor va fi recunoscut la justa lui valoare. Lucrările şi articolele azi cunoscute în cercurile înalte ale puterii politice şi economice vor fi rescrise pentru nivelul individului şi teste de evaluare ale inteligenței sistemice vor fi realizate. Sunt deci necesare pentru reuşita în viață toate cele trei forme de inteligență: intelectuală, emoțională şi sistemică.

„*Inteligența intelectuală va prelua experiențele personale disipate si le va rafina în concepte personale, va permite întelegerea conceptelor profesionale şi va permite ulterior încadrarea unui mic eveniment într–un concept care să ducă la înțelegerea completă a semnificațiilor pe care evenimentul le reveleaza. In momentul în care un fapt de viață poate fi incadrat unui concept (adică o categorie*

complexă abstractă neaplicabilă integral la orice fenomen din acoperirea lui, dar sintetizatoare a unor relații faptice concrete), acest fapt va putea fi pus din start în legatură cu miile de alte fapte care se găsesc asimilate respectivului concept. Nu va mai fi nevoie să cheltuieşti timp pretios pentru a găsi relațiile pe care evenimentul observat le implică, conceptul va face asta pentru tine, prezentându–ți într–un mod organizat tipurile de relații calitative şi cantitative, posibile, probabile şi imposibile pe care evenimentul tău le poate avea cu celelalte categorii corespunzătoare ale realității.
Inteligența emoțională iți va permite să simți rapid oamenii, perversitățile şi motivațiile ascunse, dar mai ales poate fi folosită ca instrument de cunoaştere empatică, de preluare şi asimilare pe cale empatică a experiențelor personale ale celor din jur. Cunoaşterea empatică, ca formă a inteligenței emoționale trebuie bine exersată, pană la nivelul unui aspirator de experiențe ale altora, care astfel nu mai trebuie experimentate pe propria piele şi–ți vor permite ca într–un timp record să asimilezi experiențe de viață esențiale. Tehnicile de accelerare a cunoaşterii precum importul şi asimilarea experienței de viață trăite de alții pe calea empatiei, ca şi expunerea voită la experiențe care nu sunt ncesare vieții personale nu trebuie totuşi absolutizate, ele neputând ține locul adevăratei cunoaşeri care provine doar din experiența personală naturală, necesară, adusă de viață de la sine. Aceeaşi experiență de viață preluată de la alții prin empatie sau experimentată voit poate să nu fie utilă, dar va fi fundamentală dacă a fost traită natural, ca o consecință a desfăşurării vieții.
Inteligența sistemică va fi cea care–ți va permite să desțeleneşti condiționările familiale, economice şi politice, plasele de paianjen întinse pentru a te transforma într–un membru devotat al industriei în care–ți desfăşori activitatea. Ea îți va oferi viziunea personala şi profesională pe termen lung, îti va permite să descoperi cât de periculoasă este lumea gandită de Sistem, că nu poți desfăsura în mod uzual o activitate economica fără să încalci măcar câteva legi, că legile sunt atât de stufoase şi modificate încât granița între legal şi ilegal este tot mai confuză şi că în general necesitatea desfăşurării şi păstrării vieții în toată complexitatea ei te va pune neştiut sau în cunoştință de cauză în situația de a încalca norme şi legi. Prezumpția de vinovăție este adevărata stare a omului modern. Inteligența sistemică nu–ți poate oferi protecție pe moment împotriva acestor condiționări sistemice şi nu te va ajuta prea mult la nivelul perversității relațiilor personale cotidiene, dar te va ajuta să–ți dai seama de locul tău în cadrul Sistemului, pe termen mediu şi lung să prognozezi anumite evoluții, să te orientezi şi să te pregăteşti cu resursele disponibile şi să preântâmpini crizele sociale şi profesionale majore care se prefigurează la orizont. Inteligența sistemică îți va modela ființa la un nivel mai profund şi nu neapărat vizibil în momentele de peste zi, dar îşi va pune amprenta asupra unor coordonate personale semnificative, precum atitudinea, starea mentală generală, aşteptările, stilul de relaționare, prioritizarea anumitor obiectve, atragerea şi consumul resurselor, etc."[2]

În continuare te voi învăța cum să scapi din sclavia actelor–reacții şi să treci de partea oamenilor cu adevărat inteligenți, răspunzând la stimulii vieții prin practicarea artei răspunsurilor. Practicarea răspunsurilor este un fapt de inteligență deosebit, la fel şi el nedepistat de testele de inteligență. Nici un test de inteligență nu va afla dacă trăieşti viața în lumea reacțiilor sau a răspunsurilor.
Dar ce înseamnă să–ți trăieşti viața în lumea răspunsurilor? Un răspuns pragmatic îl oferă terapia cognitivă[3]**.** Născută pe pământ american, terapia cognitivă plăteşte un benefic tribut pragmatismului, în comparație cu lentele şi costisitoarele terapii psihanalitice europene. Acest lucru s-a realizat în anii '60, când, o seama de psihologi – între care Albert Ellis şi Aaron Beck – au început să vadă în alt mod problematica terapeutică. Acestui demers i–au spus terapie cognitivă. De la 4–5 ani, cât cere psihanaliza, terapia cognitivă şi practica răspunsurilor pretinde rezultate valabile după câteva săptămâni şi chiar mai repede. Deşi modelul terapiei cognitive nu are capacitatea de a pătrunde până în profunzimile psihicului şi de a opera modificări structurale de durată ale personalității, aşa cum poate face psihanaliza, terapia

cognitivă s–a difuzat la nivelul înțelegerii nespecialistului, a omului obişnuit, devenind un veritabil mod de a trăi viața, de a fi puternic, liber, independent.
Să vedem care este punctul de plecare în practica răspunsurilor şi care este realitatea psihică care îți garantează cele enumerate anterior. În antichitate, filozofii greci au observat un lucru straniu: la aceleaşi evenimente care–i afectau pe toți locuitorii cetății deopotrivă, fiecare reacționa deosebit: unii erau calmi şi căutau soluții, alții se resemnau considerându–se deja pierduți, alții se rugau fierbinte zeilor iar alții erau debusolați, asteptând ordinele comandanților. Şi–au dat seama înțelepții că între evenimentul care vine peste viețile oamenilor şi comportamentul lor există un spațiu liber, o distanță de realizare, pe care fiecare îl umple cu ceva particular şi personal. Reluând aceaste observații pertinente, psihologilor le–a venit uşor în epoca modernă să eticheteze acel ceva cu „mentalitate“, „credințe“, „convingeri“, „conştiință“, „libertate“. De fapt, acest spațiu liber este umplut de obicei de credințe, convingeri şi judecăți iraționale, false, conştiință morală stereotipă, prejudecăți, ceea ce îți face să ai comportamente automate, induse, tip reacție şi într–o mai mică măsură de conştiința superioară a existenței şi libertatea de alegere, rezultând comportamente eliberate de orice condiționare, tip răspuns. Nu contează cum au ajuns în inconştient aceste credințe şi convingeri. Dar ele sunt extrem de importante, căci priveşti realitatea exterioară şi analizezi stimulii prin prisma acestor credințe, idei, convingeri şi prejudecăți. Starea ta emoțională interioară va fi dictată automat şi condiționată de credințele, convingerile şi prejudecățile pe care le neştiut le porți.
Ce sunt însă prejudecățile? Sunt idei subiective preconcepute, care denaturează realitatea. Este un mod de a percepe principii umane, de a aprecia o anumită ierarhie a valorilor umane, fixate şi impuse. Este un mod de a percepe binele şi răul, de a te supune legilor sociale, morale, juridice, religioase şi de conduită, scrise şi nescrise.
Credințele şi convingerile sunt periculoase pentru că ele nu au de–a face cu rațiunea, fiind produse ale vieții afective. Greutatea schimbării lor constă în faptul că ele îți dau starea afectivă bună de care oricine are nevoie. Starea naturală spre care tinzi mereu este de siguranță, de încredere, de certitudine, – fără referire la aspectul material– pe care o convingere o poate da. Opusele lor te aruncă în conflicte din care ieşi şovăielnic, încruntat, obosit şi disperat. Atât de mult poate să te consume îndoiala, incertitudinea şi nesiguranța, încât să preferi conştient să păstrezi şi să îmbrățişezi convingeri învechite şi false, dar care măcar ştii că îți alină şi liniştesc conştiința. Din aceste explicații reiese că mai important decât stimulii cu care te confrunți este modul în care îi percepi şi înțelegi, cum te afectează ei, câtă putere accepți să le dai asupra ta şi cum intenționezi să le dai o replică. Că această replică este de obicei un comportament condiționat automat tip reacție şi nu unul liber tip răspuns, îți arată că încă trebuie să lupți pentru ca să conştientizezi şi foloseşti valori umane superioare.
Dar această schemă poate fi parcursă şi în sens invers, demers în urmă căruia poți obține uşor o informație esențială despre mentalitatea celui din fața ta: observând lejer, fără efort, cum a reacționat la un stimul, poți să îți dai seama ce convingeri, credințe, idei, prejudecăți, morală şi raționamente îl animă pe acest om.
Prima informație pe care o poți înțelege este că atunci când sunt bine fixate în inconştient, convingerile şi prejudecățile par să dispară, stimulii producând comportamente negândite, automate şi stări emoționale a căror existență pare de la sine firească. Din aceasta provine şi greutatea schimbării reacțiilor. Să presupunem că doreşti să abandonezi viața trăită în intervalul limitat al reacțiilor şi că vrei să treci la infinitul răspunsurilor. Primul obstacol în calea acestei schimbări este fuziunea stimul–reacție, care nu îți dă voie să percepi existența spațiului liber dintre ele şi asta din două motive. Primul este că prejudecățile şi stereotipurile mentale ți s–au strecurat pe furiş în inconştient, în decursul a ani de zile. De aceea, conştientizarea acestui proces de eliberare a distanței dintre stimul şi reacție folosind mentalitatea socială în care trăieşti este foarte dificil de realizat.
Al doilea motiv, cel datorită căruia comportamentele tale sunt doar reacții, este tumultul vieții. Prins în

capcana nevoilor existenței, mereu supus acțiunii, stresului, oboselii, noului, problemelor, pericolelor de tot felul şi programului de muncă, sclav al bunurilor materiale la care visezi sau deja cumpărate, practic nu mai ai puterea de a conştientiza viața la nivelul la care poți să trăieşti nu în reacții, ci în răspunsuri. Aceste două motive, timpul şi agitația vieții, sunt arhisuficiente pentru a deveni destul de orb să nu mai vezi şi o a doua cale de a percepe şi reprezenta realitatea.
Dar cel de–al doilea obstacol, cel al obişnuinței, este cel care transformă în sclavul reacțiilor. Dacă tot ceea ce faci de o viață este doar să reacționezi, este normal să fii convins că doar aşa se pot rezolva treburile, că există doar un singur drum pe care se poate merge, că tot ce stă în puterile tale este să dai stimulilor o replică imediată, conformă cu modul tău de gândire. Revenind la problema schimbării, nu îți este nici măcar clar ce să schimbi. Chiar dacă simți că reacțiile date de o viață nu te reprezintă ca ființă inteligentă, totuşi nu îți dai seama de unde vine problema. Te felicit dacă te numeri printre puținii care, ghidați de intuiție, înțeleg ce să schimbe pentru a scăpa de reacții.
Dar cum vei ajunge– dacă nu ai ajuns deja– la concluzia că reacțiile nu reprezintă tot ce poți să dai vieții? La ce duce cuplarea directă a evenimentelor de reacțiile tale? În nici un caz la ceva bun. Vei fi mereu obosit, consumat, sfârşit, cu nivelul vitalității şi moralului aproape de zero şi cu o stare emoțională deloc de invidiat. Dar cum altfel ar putea să se simtă un om care s–a lăsat în voia sorții pradă dorințelor, impulsurilor şi celorlalți şi care se complace în neputința firului de nisip bătut de valurile vieții decât sfârşit, îndoielnic şi nesigur pe stările lui afective şi pe el însuşi. Mii de evenimente îți provoacă automat, fără voia şi controlul tău mii de sentimente care te copleşesc şi te lovesc neîntrerupt. Iar sentimente necontrolate înseamnă comportamente necontrolate. Cum este să–ți trăieşti viața mereu neştiutor de ce vei simți şi cum vei reacționa la problemele vieții? Pentru oricine cu pretenții de inteligență, aşa ceva este de neimaginat, dar un lucru normal de banal pentru majoritatea oamenilor. Deşi eşti în stare să îți dai viața pentru democrația care îți garantează libertatea juridică şi politică, de fapt trăieşti într–o consimțită dictatură a celui abil şi inteligent asupra celui instinctiv şi reacțional.
Să vedem câteva exemple de cum reuşeşti să te îmbolnăveşti sufleteşte datorită convingerilor pe care le ai. Presupunem stimul fenomene naturale şi meteorologice: cutremure, fulgere, viscol, uragan, furtună, etc. Şi deşi te afli la loc ferit şi eşti protejat, ai convingerea că eşti în pericol. Reacțiile automate vor fi sentimentele de nelinişte, nervozitate, teamă şi panică. Considerăm stimul comportamentul tău în societate. Convingerea inconştientă că ai provocat cuiva probleme, daune morale şi materiale, îți creează automat sentimentul de vinovăție. Convingerea că ai încălcat unul din tabuurile de conduită te poate copleşi de ruşine. Dacă stimulul este un eşec, o neîmplinire personală şi ai credința că doar datorită incapacității tale ai ajuns aici, este normal să apară sentimentele de inferioritate şi neputință. Dacă stimulul este dat de o sumă de comportamente ale partenerului de relație şi ai prejudecata că nu–i mai eşti pe plac, sentimentele de îndoială şi neîncredere se vor naşte imediat.
O mentalitate greşită este cea care denaturează realitatea şi–ți alungă bună dispoziția. Realitatea poate să fie că într–adevăr eşti păzit de furtună, că în societate te–ai comportat perfect, că nereuşita s–a datorat altor factori independenți de voința ta şi că partenerul te iubeşte, însă toate acestea nu contează prea mult. Ceea ce are cu adevărat importanță este că prin convingerile, credințele şi prejudecățile tale ai denaturat şi falsificat realitatea, ceea ce ți–a provocat reacții emoționale total inoportune. Problema schimbării reacțiilor emoționale este mentalitatea inconştientă, ascunsă, nesesizată de tine, care trebuie să faci față valurilor repezi şi neîntrerupte ale vieții. Este clar că nu poate fi vorba de rațiune şi libertate în viața omului dominat de reacții, ceea ce îți pune întrebarea dacă nu există şi o a doua cale de a te comporta.

Aceasta a doua cale există şi ea te poate duce la abordarea tip răspuns care satisface toate exigențele tale de homo sapiens: indepedență, putere, libertate, energie, vitalitate, linişte şi stare emoțională pozitivă.
Producerea unei reacții se face în două etape: mai întâi accepți, te laşi în puterea stimulilor externi, iar apoi percepi aceşti stimuli prin prisma convingerilor care de multe ori nu se potrivesc cu realitatea. Este

de înțeles că anii de delăsare la voia întâmplării şi percepția greşită a realității te termină şi epuizează psihic. Reacție după reacție, te oboseşti şi uzezi psihic, rezultatul însemnând dezechilibre psihice profunde şi de durată, care vor necesita intervenția terapiilor greoaie şi costisitoare. De–abia acum, după ce răul a fost făcut, intervine psihanaliza, care poate să corecteze într–un timp îndelungat şi cu mulți bani efectele vieții trăite în reacții. Modul de viață specific omului răspunsurilor îşi propune să taie răul din rădăcină, astfel încât să nu se mai ajungă la gravele probleme psihice care să necesite intervenție psihanalitică.

Terapia cognitivă spune că din start poți să te foloseşti de o libertate interioară mai puțin cunoscută, de conştiință, stare emoțională calmă, atenție defocalizată, voință şi inteligență pentru a nu te lăsa afectat de stimulii exteriori. Acest lucru înseamnă că eşti singurul responsabil pentru stările tale emoționale şi nimeni altcineva. Niciodată nimeni nu te supără, tu eşti cel care în forul interior decide că este mai util să te superi şi să–ți comanzi o stare emoțională negativă. Ține deci de voința şi decizia ta care va fi starea emoțională pe care o vei alege să o afişezi la exterior.

Stimulii externi bineînțeles că există şi vin peste tine ca şi până acum, dar stă în puterea ta să decizi că nu–i vei lăsa să îți afecteze liniştea, calmul şi pacea sufletească. Aplicând libertatea de a nu te lăsa afectat, descoperă–te pe tine însuți aşa cum nu ai mai fost niciodată în viață. Ca exemplu, condiția necesară pentru ca insultele altuia să nu te afecteze este hotărârea şi decizia ta de a nu te lăsa afectat de cuvintele pe care le spune, să nu le pui la suflet şi să nu te consumi pentru ele. Folosindu–te de libertatea de a alege care stimul are voie să te intereseze şi de voință, decizi că nu te laşi afectat de cuvintele altuia, că tu eşti cel care stabileşte care îți vor fi sentimentele şi atitudinile referitoare la mesajul primit. Descoperă în tine însuți libertatea de a hotărî ce este bun sau nu pentru propriul suflet. Căci ce este responsabilitatea decât abilitatea de a da răspunsuri. Iată de ce această calitate umană este foarte rară şi foarte prețioasă acolo unde apare. A fi responsabil implică tocmai ceea ce se cere pentru ca acel click interior (insight) să te ducă în lumea fascinantă a răspunsurilor: voință, libertatea de alegere, conştiință superioară. Totuşi, degeaba hotărăşti tu că nu te vei lăsa afectat de stimuli exteriori dacă spațiul liber dintre stimul şi răspuns este umplut cu convingeri şi credințe false. În funcție de denaturarea reprezentării realității, un individ care a reuşit doar să se detaşeze de stimuli şi să nu se lase afectat de ei, se poate transforma într–un alienat psihic, nebun sau psihopat. Un tip prea introvertit care a parcurs cu succes prima etapă a răspunsului, dar care nu poate înțelege corect ce se întâmplă în jurul lui, este un pericol pentru el şi societate. Este preferabil ca un astfel de om să se consume din orice şi să fie previzibil în reacții. Pentru a ajunge aşadar la un răspuns îți este necesară şi o anumită doză de extravertire, de fixare a atenției la exterior pentru a vedea şi înțelege cât mai fidel realitatea socială în care trăieşti. O dată aceste condiții îndeplinite, poți spune că ai intrat în clubul extrem de mic şi select al homo sapiens. În acest club au acces numai oamenii inteligenți care, responsabili sunt stăpâni pe viața lor şi deşi nici ei nu sunt scutiți de valurile repezi şi dure ale vieții, totuşi, printr–o înțelegere superioară, hotărăsc ce răspuns este cel mai bun de oferit fiecărui stimul, pentru ca interesele şi aspirațiile lor să–şi găsească împlinirea.

Dacă ți se pare că ceea ce cere un răspuns de la tine este prea mult şi greu, este bine să ştii că odată ajuns la acest nivel, efortul făcut ți se va părea infim şi rezonabil în comparație cu avantajele pe care le dobândeşti. Viața trăită în responsabilitatea răspunsurilor este categoric un salt spectaculos față de chinul şi oboseala reacțiilor. Accezi la un nivel superior al conştiinței care te face să te simți mai sigur de sensul şi rostul tău în această lume.

În primul rând descoperi că poți pune în slujba inteligenței o imensă energie şi vitalitate. Este normal, din moment ce refuzi să te laşi târât în orice problemă fără importanță, să te consumi pentru orice detaliu şi să te pierzi cu firea pentru orice fleac. Oamenii obosiți şi vlăguiți ai reacțiilor par demni de milă comparativ cu energia şi vitalitatea oamenilor răspunsurilor. Iar energie şi vitalitate suficientă înseamnă şi o sănătate mai bună şi o viață sexuală prelungită dincolo de statisticile medicale. Răspunsurile fac să te redescoperi pe tine însuți. Stările de dependență şi slăbiciune ale reacțiilor sunt înlocuite de

binefăcătoarele stări de independență şi putere. Pentru prima oară în viață poți să te consideri un om liber, stăpânul propriilor stări emoționale. Sentimentele tale nu mai depind de vorbele şi acțiunea altora, ci doar de voința ta de a fi afectat şi răspunde provocărilor primite.
Şi starea emoțională de fond este alta. Dacă nesiguranța, îndoiala, instabilitatea şi tensiunea reacțiilor îți asigurau starea de vânat al stimulilor, mereu la pândă în aşteptarea problemelor, răspunsurile te transformă într–un om încrezător, stabil, sigur şi relaxat. Eşti încrezător în viitor, ai siguranța vieții trăite în cadrul unor valori într–adevăr demne de o ființă umană, eşti oscilant în ceea ce întreprinzi şi poți fi relaxat chiar în mijlocul agitației generale. Starea generală pozitivă a răspunsurilor îți aduce servicii şi din prisma raționalismului. Şi asta deoarece nu mai eşti predispus să îmbrățişezi credințe şi convingeri de tot soiul. Încrederea şi siguranța îți permit luxul de a nu ceda ispitelor convingerilor, permițând astfel să rămâi deschis rațiunii şi obiectivismului.
Uneori însă, diferența dintre reacție şi răspuns înseamnă diferența dintre viață şi moarte. De acest adevăr te poți convinge într–un cabinet de cardiologie. Sunt acolo oameni de toate vârstele, profesiile şi fiecare are povestea lui. Dar toți, fără excepție, au un lucru comun: expresia încruntată a ochilor, pasiunea pentru gest, sufletul pe care–l pun în tot ce spun. Nu îți trebuie mult să recunoşti în aceşti suferinzi tipul pur al oamenilor–reacție, care se lasă afectați de orice şi se consumă pentru cele mai mărunte şi neimportante gesturi. Probabil că niciodată în viața lor nu au cunoscut satisfacțiile aduse de libertatea de a alege, de voința de a decide în numele lor şi că tot ce au putut să dea din ei au fost monotonele şi sterilele reacții. Să pui la suflet şi să te consumi pentru orice fleac duce în timp la probleme de sănătate. Acolo unde organismul este mai slab pe fond ereditar sau a fost slăbit prin lipsuri şi excese, acolo se văd efectele vieții trăite în reacții. Inima, stomacul, creierul şi sistemul endocrin sunt primele care cedează în astfel de cazuri.
Dar arta de a răspunde şi nu reacționa la stimulii vieții trebuie înțeleasă nu doar ca simplu act terapeutic, ci ca un complet mod de viață care să îți ghideze la fiecare pas.
O legătură directă este între viața trăită în sclavia reacțiilor şi acceptarea societății consumatoriste. Cu cât doreşti mai multe bunuri materiale, cu cât te înconjori de mai multe bunuri de care eşti dependent, capacitatea ta de a avea răspunsuri şi nu reacții la acțiunea stimulilor de mediu scade. Bunuri multe în proprietate înseamnă o mai mare deschidere la acțiunea stimulilor de mediu, o mai mare probabilitate de a fi prins descoperit, favorizează oboseala, reduce timpul de înțelegere a fenomenelor şi predispune la reacții.
Libertatea de a alege să te înconjori doar de bunurile necesare, evitând capcana consumatorismului şi practica unei detaşări, distanțări față de lumea materială sunt fundamentale pentru a putea practica răspunsurile. Cu cât eşti mai prins în capcana consumatorismului, cu atât vei fi mai ocupat şi aglomerat de stimulii care nu cunosc odihna şi cu atât mai prins vei fi în lumea reacțiilor.
Cea mai dificilă provocare pentru a cădea în ispita reacțiilor o constituie acțiunea aceluiaşi stimul, dar aflat într–o continuă mişcare. Să fii ținta unui stimul, să te abții să reacționezi, să conştientizezi acțiunea stimulului şi consecințele reacțiunii, să te foloseşti de libertatea de a da răspunsul ales este deja o dovadă de inteligență şi înțelepciune pentru orice om. Dar să practici o continuă repoziționare cognitivă, atitudinală şi comportamentală față de un stimul în mişcare, să calculezi continuu consecințele diferitelor variante şi să scoți din tine răspuns după răspuns este o performanță. Mai ales dacă acest stimul în mişcare este o ființă umană, imprevizibilă în conduite şi acțiuni. Pot număra pe degetele de la o mână câți oameni cunosc şi care să fie capabili de această flexibilitate şi capacitate de a oferi răspunsuri variate unui stimul în mişcare, şi nici unul nu ieşea în evidență cu ceva. Sunt oameni liniştiți, fără pretenții, uneori chiar delăsători, dar când este vorba de aspecte pe care ei le consideră importante, începe distracția tatonării şi repoziționării continue, până când obosit şi amețit cedezi psihic şi te declari învins. Te rogi să fii acceptat ca învins, numai ca joaca şi tensiunea să se termine. De fiecare dată când ai de–a face cu un om care este capabil de a–ți întoarce răspunsuri şi nu reacții la provocările tale, înseamnă că

ai de–a face cu o persoană foarte inteligentă şi pragmatică în abordarea vieții. Nu este exclus ca să aibă în minte scopuri şi obiective de urmărit şi capacitatea lui pentru răspunsuri să fie rezultatul unui antrenament special sau cursuri de psihologie aplicată. Dar indiferent care este realitatea, este de preferat să nu dezgropi securea războiului cu astfel de persoane. Ține–te deoparte de ei, respectă–i şi învață de la ei arta de a fi liber, independent, nesupus, practic.

Informațiile practice ale capitolului 8

Evaluarea inteligenței intelectuale este interpretarea rezultatului raportului matematic dintre vârsta mentală şi cea cronologică.

Pentru reuşita în viață singură inteligența intelectuală nu este suficientă. Din ce în ce mai mult sunt necesare formele de inteligență emoțională şi sistemică/organizațională.

Unul din scopurile principale ale terapiei cognitive este trecerea individului de la viața trăită în imperiul reacțiilor la viața trăită în lumea răspunsurilor. Trecerea de la reacții la răspunsuri nu este uşoară, acest lucru presupunând detaşarea, dezidentificarea de Eu. Pentru a putea oferi vieții răspunsuri în loc de reacții trebuie să avem puterea să nu ne mai identificăm cu Eul nostru, cu sentimentele, gândurile, stările noastre negative. Când reuşim acest lucru, să vedem viața dintr–un punct aflat dincolo de Eu, abia atunci putem să găsim în interiorul nostru acea libertate care ne dă posibilitatea să oferim vieții răspunsuri. Deci evoluția este următoarea: dezidentificare de Eu, găsirea libertății interioare, dai vieții răspunsuri.

Capitolul 9

Comportamentul economic al Eului infantil. Infantilizarea şi degenerarea. Profilul individului degenerat.

Informaţiile din acest capitol sunt printre cele mai importante expuse în această carte şi reprezintă o încercare de organizare a unor experienţe profesionale personale directe şi indirecte care s–au derulat de–a lungul a zece ani de zile. Acestea nu presupun să înţelegi destinul, libertatea ori conştientizarea zonelor ascunse ale inconştientului, ci te învaţă care sunt reacţiile, atitudinile şi comportamentele economice ale unui tip de personalitate pe care îl întâlneşti destul de des în societate, dar nu ştii să îl identifici şi cazi în capcana comună a implicării şi relaţilor afective. În continuare mă voi referi la tipul de personalitate care este reprezentat de oamenii la care dezvoltarea Eului nu a depăşit nivelul infantil.

Probabil deja te întrebi: ce înseamnă o personalitate cu un Eu infantil? Ce înseamnă un individ degenerat? Cum identifici un Eu infantil? Cum identifici un individ degenerat? Şi de ce să practici faţă de aceşti oameni o sănătoasă atitudine rezervată şi nu o curentă atitudine de implicare? Explicarea cauzelor profunde care duc la blocarea evoluţiei Eului, cantonarea lui in etapa infantilă şi la degenerarea de ansamblu a indivizilor infantili nu o voi face in paginile care urmează; acest demers poate fi realizat daca vei citi cărţile teoretice de specialitate universitare sau scrise de practicieni. În acest sens recomand lucrările scrise de Speranţa Farca, Mielu Zlate, Vasile Dem. Zamfirescu, Sigmung Freud, CG Jung, Margaret Mahler, Otto Kernberg, Heinz Kohut, Martha Stout, Gregory Klimov, Stanislav Grof si alti pionieri ai psihologiei Eului.

Eurile infantile sunt personalităţi complexe şi o cunoaştere sistematică a cauzelor profunde care generează aceasta retardare în evoluţia individului nu este posibilă fără apelul la psihanaliză şi experienţa clinică, dar pentru identificare este suficient să cunoşti câteva din comportamentele lor posibile. Manifestările explicate în aceste capitol nu trebuie considerate ca fiind complete şi reale pentru orice individ cu Eu infantil. Sunt de fapt manifestări potenţiale şi selective pe care Eurile infantile le pot exprima, într–o măsură mai mare sau mai mică şi la nivele de intensitate diferită. De asemenea, nu orice persoana la care se sesizează un comportament ca cele descrise în acest capitol trebuie etichetată ca având un Eu infantil. Pentru o corectă identificare a unui Eu infantil este nevoie de timp şi de o înţelegere de asamblu a personalităţii şi comportamentelor unui om. Dacă un specialist poate identifica un Eu infantil în doar câteva minute, pentru cititorul nefamiliarizat cu tipologiile psihologiei recomand un minim de 6 luni de observare şi analiză înainte de a aprecia un om că are un Eu infantil. Şi chiar şi atunci, cu toată rezerva, nu trebuie să aibă loc etichetări dure şi izolări sociale, ci o adecvare a propriului comportament astfel încât relaţionarea cu Eul infantil să se desfaşoare în parametrii normalului. De mare ajutor îţi va fi să citeşti cu atenţie la finalul capitolului profilul general al indivizilor degeneraţi, din care

fac parte și indivizii cu Eu infantil. De asemenea vei găsi și o listă cu cauzele care determină degenerarea indivizilor normali sau infantili. Toate acestea te vor ajuta să înțelegi mai bine problematica indivizilor degenerați și a indivizilor cu Eu infantil. Vei înțelege că acești oameni nu glumesc, sunt prădători și terminatori neântrecuți și pentru a face față unei confruntări cu ei vei avea nevoie de toate informațiile posibile care descriu acești oameni. Învață să–i identifici la timp și să te aperi de atacurile lor subversive. Altfel, vei fi doar o altă victimă a unui alt individ degenerat, infantil sau infantilizat.

Deoarece orice individ are în relații diferite comportamente diferite, observarea infantilului trebuie realizată în cadrul mai multor relații în care el se exprimă: în familie cu partenerul de viață şi copii, în societate cu amicii, prietenii şi cunoscuții săi, la muncă cu şefii, colegii şi subalternii, etc. După ce vei citi acest capitol vei şti mai multe despre un Eu infantil, dar şi modalitățile în care acesta poate fi abordat, pentru a evita panoplia de aspecte negative pe care un Eu infantil le poate genera.

În cadrul acestui capitol voi aborda tematica Eului infantil din punctul de vedere al segmentării vieții unui om obişnuit în societatea capitalistă concurențială: caracteristici şi comportamente generale, comportamentul în familie, societate, la începutul carierei şi pe drumul spre poziția de leader, în topul ierarhiei, victima complexului puterii şi rolul său din punct de vedere al Sistemului.

Lista trăsăturilor comportamentale explicate mai jos este pe departe de a fi completa. Multe alte informații esențiale despre Eul infantil nu se regăsesc aici şi în special cele privitoare la comportamentul acestuia în mediul economic. Din păcate pentru cei implicați în mediul de afaceri şi care intră în contact cu un Eu infantil, informațiile şi descrierile psihologilor autohtoni se concentrează la analiza şi descrierea acestuia în mediul familial şi social. Psihologii şi specialiştii în resurse umane, cei care luptă în tranşeele vieții economice, ar putea avea un cuvânt de spus în această privință. Se cunosc foarte bine care sunt modurile de reacție şi comportament ale Eului infantil în diversele sale etape de viață şi efectele acțiunilor sale asupra celor din jur. Nu se acordă încă suficientă atenție asupra comportamentului economic al Eului infantil, în drumul său imperturbabil spre pozițiile de top ale organizațiilor.

Cei care acționează în domeniul economic nu cunosc cum se comporta un Eu infantil aflat pe treptele inferioare ale unei organizații economice, care este stilul lui de abordare în tentativa de ocupare a pozițiilor superioare şi ce decizii manageriale poate lua un Eu infantil. Cum poate evolua o entitate economica condusa de un Eu infantil? Care sunt şansele de supraviețuire şi progres a unei organizații conduse de un Eu infantil? Care sunt oamenii care vor fi apreciați de Eul infantil şi câtă putere au cei din eşalonul doi de conducere în firma acestuia? Care sunt şansele de promovare şi continuitate pentru ceilalți angajați, alții decât cei agreați de Eul infantil? Ce înseamnă puterea pentru un Eu infantil? La aceste întrebări şi la multe altele privind rolul Eului infantil într–o structură economică am încercat să răspund în paginile acestui capitol, care trebuie considerat doar un început de drum, în tentativa de a aduce la lumină condiționări psihice care pot limita sau bloca eficiența unei activități economice.

Introducere în psihologia Eului infantil

Descriere generală

Eu infantil – individ la care dezvoltarea Eului ca structură fundamentală a personalității s–a oprit la un nivel incipient de dezvoltare. Este o retardare în dezvoltarea și maturizarea individului. Este individul cu psihic și nevoi infantile care trebuie să facă față într–o lume a adulților. Individ cu fizic de adult, dar cu

evoluția dezvoltării psihice și emoționale rămase la nivelul copilăriei. Consecințe: exacerbarea nevoilor Eului (putere, control, etc.), afectarea dramatică a funcțiilor afectivității și percepției realității, deficiențe în evaluarea celor din jur, evaluarea emoțională a oamenilor, funcționare eminamente resentimentară a psihicului, ură, agresivitate crescută mascată în dorința de putere sau parvenire economică, socială, sau în cadrul unor structuri ierarhice.
Beneficiind de prezumpția de normalitate, pot totuși fi suspectați de infantilism acei oameni cu un nivel crescut de agresivitate (fizică, verbală, emoțională) și la care sunt accentuate nevoile Eului (comportament specific copiilor la care Eul în formare este fragil), în special nevoile de control, dominare, autoritate, superioritate, egocentrism, posesiune, proprietate și spectacolul proprietății, putere și spectacolul puterii, parvenitism, arivism, mărire, opulență, nevoia de a se da permanent în spectacol și de a–și etala bunurile și banii, nevoia de a fi deasupra celorlalți, nevoia de a fi mereu în competiție cu cineva, nevoia de a fi mereu învingător, satisfacția de a fi superior și învingător indirect, prin ocuparea unor funcții superioare în domeniul economic, social sau politic, etc.

1. O caracteristică esențială a persoanelor cu Eu infantil este egocentrismul, specifică persoanelor care se percep pe sine ca fiind centrul lumii. Totul începe şi se sfârşeşte cu ei. Această percepție şi interpretare subiectivă a vieții este sursa unor convingeri, tendințe şi reacții aparent disparate, dar care puse cap la cap îți pot permite să înțelegi fragmente din realitatea vieții lor, să–i identifici din timp şi să adopți atitudinea potrivită, după caz. Consecința acestui mod subiectiv de a percepe realitatea este că Eul infantil exprimă în actele lui vizibilele trebuințe ale Eului, in special urgența şi nevoile de putere cu derivatele ei, cum sunt nevoile complementare de posesiune şi control.

2. Un aspect important al Eului infantil este cel legat de credibilitate mesajelor. Consecința directă a nevoii de a controla, pe lângă faptul că devine enervant şi frustrant cu indicațiile, ordinele şi verificările, face să nu accepte nimic din ceea ce vine de la persoanele pe care le consideră a fi în proprietatea lui. Ca sistem informațional, individul cu Eu infantil se prezintă ca o cetate foarte puternică, dar care are poarta de intrare ..... larg deschisă. Cetatea Eului este foarte bine construită, cu ziduri, metereze şi turnuri care zi de zi resping orice atac informațional, indiferent de puternic ar fi el. Catapulte, turnuri în mişcare, asedii complexe, toate sunt inutile în fața cetății Eului infantil. Un singur tip de atac nu poate respinge cetatea Eului infantil şi acesta este cel care vizează intrarea în cetate pe poarta larg deschisă. Şi cetatea Eului infantil nu ştie să facă deosebirea dacă cel care intră în cetate este duşman sau prieten. Este un lucru deosebit de ciudat: este suficient ca la poartă să apară un individ care poartă însemnele sociale ale puterii şi bunăstării, că poarta se deschide imediat. Indiferent cine este cu adevărat acest individ şi care sunt intențiile lui, este suficientă etalarea simbolurilor sociale ale unui rang superior.
Mai mult ca pentru orice altcineva, la Eul infantil credibilitatea unui mesaj este total legată şi determinată de percepția inițială personală a celui care emite mesajul. Dacă cel care emite un mesaj (indiferent de natura lui, personală, economică, etc) a fost evaluat negativ şi disprețul este asociat cu el, atunci automat orice mesaj care vine de la acest individ va fi automat desconsiderat. Fie că mesajul înseamnă aprecieri personale sau informații esențiale de natură economică, dacă persoana care emite mesajul a fost evaluată şi clasificată negativ, mesajul nici măcar nu va fi ascultat sau luat în seamă. Mai mult, nu numai că acest mesaj nu va fi asculat decât formal şi desconsiderat, dar nici măcar nu vei fi lăsat să–ți termini fraza. De la membrii familiei şi de la oamenii inferiori lor ca valoare exprimată în bani, funcții etc, Eul infantil nici măcar nu acceptă păreri, opinii, sfaturi, sugestii, chiar dacă ele sunt îndreptățite. Iar respingerea indicațiilor lui o va considera drept o respingere personală, care–i va provoca reacții emoționale violente. În încercarea de a–ți face auzit punctul de vedere, vei fi imediat repezit cu brutalitate şi impolitețe. Ascultarea punctelor de vedere din partea celor clasificați indezirabili le este infantililor o practică necunoscută.

Însă Eul infantil va asculta cu religioasă atenție şi va considera automat, fără nici cel mai mic simț critic ca fiind adevărat mesajul unei persoane aflate pe o funcție superioară lui. Pentru Eul infantil acest lucru este o problemă. Sistemul informațional al Eului infantil este foarte rigid, sărac şi învechit, permanent este cu ani de zile în urma celorlalți, indiferent dacă vorbim de cumpărături, politică, tendințe economice sau maşini. Altfel nici nu poate fi. Deoarece 90% dintre oamenii cu care intră în contact sunt evaluați negativ şi îndosariați la categoria slabi şi neimportanți, cel puțin 90% din informațiile pe care Eul infantil le primeşte vor fi primite cu scepticism şi simț critic maxim, sau din start ascultate de formă, desconsiderate şi uitate. În schimb mesajele celorlalți 10% pe care infantilul îi apreciază pe criterii de ierarhie şi putere vor fi imediat şi complet acceptate şi asimilate. În fața acestor oameni importanți simțul critic şi chiar propria părere personală nu funcționează şi indiferent de inepțiile pe care aceşti oameni le spun, infantilul le va prelua imediat ca fiind adevăruri imaculate. Mai mult. Chiar dacă ulterior aceste informații se arată că sunt greşite sau depăşite, infantilul tot nu se va da bătut şi va continua să creadă în ele, acestea fiind încorporate definitiv în sistemul informațional personal.

3. O altă caracteristică stabilă a personalităților cu un Eu infantil este dată de nevoile pe care le au. Aici putem înțelege foarte bine un individ cu Eu infantil dacă corelăm retardul de dezvoltare psihică–emoțională cu retardul de dezvoltare al creierului. Indivizii cu Eu infantil sunt în foarte mare măsură tributari creierului reptilian (structură arhaică incipientă de dezvoltare a creierului) și acționează mai puțin la îndemnurile cortexului. Toate nevoile specifice omului timpuriu care funcționa cu creierul reptilian sunt cele mai importante în viața unui infantil. Toată viziunea lui de viață, toată viziunea asupra celorlalți, întreaga sa evoluție prin viață, toate nevoile infantilului sunt determinate și condiționate de creierul reptilian. Funcțiile superioare specifice cortexului vor fi blocate la infantil dacă creierul reptilian nu se declară mulțumit că nevoile sale au fost satisfăcute.
Vorbim în primul rând de nevoile de bază, fiziologice. Mâncarea este foarte importantă pentru infantili. Nu neapărat cantitatea de mâncare, ci faptul că au ce mânca. Indivizii cu Eu infantil nu sunt rezistenți la lipsa de mâncare sau la ideea de a nu avea ce mânca. Fără mâncare comportamentul lor degenerează rapid în emoții violente, conflicte interpersonale, ceară, ură și scandal. Dă–i unui individ cu Eu infantil să mănânce și cortexul va începe să–i funcționeze. Vei avea în față un cu totul alt om, înțelegător, binevoitor, amabil, care înțelege intelectual ce spui.
Pe lângă elementarele nevoi biologice, esențiale sunt trebuințele de securitate. Aici un este nimic exagerat față de alți oameni care caută în viață siguranța și protecția.
Tot specifice creierului reptilian sunt puternicele nevoi de ierarhie, structură, supunere, obediență. Infantilii sunt perfecți adaptați să facă parte din structuri ierarhice și suportă surprinzător de bine stressul organizațional, șefii și directivele date. De asemenea infantilii sunt campioni la executarea fără întrebări ale ordinelor și indicațiilor, indiferent de natura lor. Dacă adăugăm la această calitate însușirea perfectă a eticii de moment al societății, înțelegem foarte rapid de ce după marile schimbări sângeroase din istorie (deși nu ei fac aceste schimbări), partea de impunere cu forță și brutalitate a schimbărilor au fost îndeplinite de indivizi cu Eu infantil.
Supunerea față de ierarhie nu este însă definitivă, așa cum nici în lumea animalelor masculul alfa nu este definitiv șef de haită. Infantilii se vor comporta specific cu imperativele creierului reptilian. Este suficient ca infantilul să observe că autoritatea șefului scade sau șeful un mai este în stare să se impună, că imediat începe lupta pentru putere și supremație. De aceea în organizații cei mai mari carieriști sunt infantilii. Precum un animal de pradă, imediat ce simt că autoritatea șefului direct scade, încep imediat pe la spate să–l sape, pentru a–i lua locul.
Un alt aspect al creierului reptilian este concepția generală despre viață. Infantilii au o percepție generală materialistă asupra vieții. Pe ei nu–i impresionează și nu pot înțelege intelectual aspectele religioase, cosmice, metafora, poezia, visarea, etc. Dumnezeu este Cineva, Ceva, o entitate situată undeva

departe, pe care este bine să–L respecți și atât. Trăirile religioase sunt la infantil doar ritual, fațada necesară pentru a fi în rând cu lumea. Ce este dincolo de ritualul religios un are nici un rost să afle.
Orice aspect de viață care nu are un efect material imediat și direct în viața lui este desconsiderat, negat și disprețuit. Lui să nu–i spui de soare, stele, viitor, spațiu, tehnologii ale viitorului, filosofie, artă modernistă, istorii secrete, perspectivele viitorului, etc. Infantilul trăiește eminamente în timpul prezent, acum și aici. Lui să–i spui ce mănâncă azi și unde se duce mâine, câți bani are în casă și câți bani poate să economisească. Infantilul este îndeosebi atras și respectă muncile simple, concrete, făcute cu mâna, care implică procesarea primară a unei materii prime. Infantilul disprețuiește muncile complexe, care presupun o înțelegere intelectuală superioară a unor noțiuni abstracte. În general aspectele intelectuale superioare care țin de cortexul uman sunt imposibil de înțeles de către infantil. De aceea le evită, atât aceste meserii, cât și pe cei care le practică.
Importante sunt și economisirile, atât de bani cât și de alimente.
Infantilii au într–o manieră accentuată trebuințele Eului. Infantilii sunt foarte ambiţioşi şi orgolioşi, dornici de putere, funcţii, bani şi recunoaştere socială. Prin structuri ierarhice se luptă să ajungă într–o poziţie socială superioară. Stările inferioare în care trebuie să asculte de alţii nu le convin şi nu le suportă. În toate structurile ierarhice: instituții, firme, organizații, presiunea exercitată de Eurile infantile asupra vârfului piramidei, a funcţiilor de conducere este enormă. Deşi aspectele materiale sunt foarte importante pentru un Eu infantil şi motivaţia bănească pare principală, aceste trebuințe nu sunt „pure“, ci derivate din nevoile de securitate si ale Eului. Cheltuielile mari ale Eului infantil, investiţiile majore şi costisitoare nu răspund unor nevoi şi lipsuri reale, ci sunt de fapt expresia trebuinţelor emoţionale, de securitate şi ale Eului.

4. O trasătură importantă după care poți identifica un Eu infantil este modul cum îşi cheltuieşte banii. O tendinţă este că ei vor să aibă de–a face doar cu vârfurile ierarhice: director, vicepreşedinte, şef de departament. În
comportamentul economic ei se simt frustraţi să aibă de–a face cu simpli vânzători. Imediat găsesc motivul pentru a se declara nesatisfăcuți de prestaţia vânzătorului şi cer zgomotos să discute cu şeful, cu superiorul. Prin ameninţări şi presiune, clienţii „infantili“ sunt intimidanţi pentru vânzătorii mai slabi din fire. Marile cheltuieli sunt emoţionale, impulsive şi ostentative. Prin decizii repezite, ei reacţionează favorabil la acele bunuri care le vor scoate în evidenţă statutul social, originea, banii şi funcţia deţinută. Nu-şi cheltuiesc banii pe nevoi reale şi priorităţi planificate, ci impulsiv, pentru ca să impresioneze, să atragă atenţia, să iasă în evidenţă, să fie cei mai buni şi să–şi asigure securitatea. Cu ocazia acestor cheltuieli, sunt generoşi, vor să facă impresie şi lasă bacşişuri grase celor care i–au servit. Dacă eşti un vânzător abil, Eul infantil va ajunge să cumpere de la tine bunuri pe care nu le dorea şi de care nu avea neapărată nevoie. Dar dacă un telefon, o maşină, o casă sau o garderobă sunt „mai“ decât ale rivalului, atunci bunurile vor fi cumpărate. Nu mai spun de cazul în care un coleg sau prieten (perceput de infantil ca un rival) aflat pe aceeaşi poziţie economică sau socială îşi cumpără haine, vacanţe, bijuterii, o maşină, casă, etc „mai“ decât ale lui. Situaţia de inferioritate economică este psihologic inacceptabilă pentru Eul infantil şi în cel mai scurt timp acesta va reacţiona imediat la achiziţiile cunoscutului prin achiziţii cel puţin egale în efect social, importanţă şi cost. Nu contează că noile cheltuieli nu corespund unor nevoi reale sau că–i depăşesc posibilităţile financiare. Eul infantil se va împrumuta, va realoca bani iniţiali dedicaţi altor destinaţii sau îşi va vinde bunul deţinut. Nu contează cât costă bunurile şi serviciile nou achiziţionate. Satisfacţia de a se simţi egal sau superior rivalului justifică cheltuiala făcută. Dacă eşti cunoscutul, amicul, prietenul sau partenerul de afaceri a unui Eu infantil, vei avea mereu neplacuta surpriză să descoperi ca acesta şi–a cumpărat bunuri şi servicii identice cu noile tale achiziţii, sau peste, în termeni de cost, extravaganţă, efect social. Vei fi un om informat daca vei reusi sa vezi că în spatele achiziţiilor importante ale Eului infantil nu stau considerente care țin de nevoi reale, necesitate sau

utilitate, ci considerente psihologice, date de nevoile Eului. Vei privi cu alți ochi pe un Eu infantil care– şi dezechilibrează balanțele financiare personale şi ale firmei şi se împrumută exagerat pentru a fi în rând cu lumea în care trăieşte sau peste colegii şi partenerii de afaceri.
Opus largheții cu care au loc cheltuielile emoționale, pentru cheltuielile curente şi absolut necesare, infantilii sunt foarte zgârciți. Vor face scandal pentru un mic rest de bani neprimit, la scumpiri şi la micile diferențe de preț înregistrate la diferiți vânzători. Un preț mai mare a unui bun sau serviciu comparativ cu altul similar este considerat o insultă personală şi Eul infantil va parcurge magazin după magazin pentru a gasi cel mai ieftin ori economic produs.

5. O informație pragmatică cu privire la identificarea unui Eu infantil îți descrie comportamente şi atitudini de viață laşe pe care acesta le aplică la nivele şi intensități diferite.
La un prim nivel există laşitatea perversă şi vindicativă. Adică un Eu infantil pus într–o situație conflictuală cu o altă persoană sau firmă, instituție, deşi în sinea lui ştie că nu are dreptate, nu se exprimă în sensul unei deschideri care să ducă la un rezultat pozitiv ci neagă şi tace, ține în el, îți vânează luni şi ani greşelile, pentru ca în momentul inevitabil al propriei slăbiciuni să te pună la pământ, fără nici cea mai mică întrebare în ceea ce priveşte utilitatea şi consecințele actelor sale.
La al doilea nivel există şi o altă formă de laşitate, mult mai gravă decât micile răzbunări prosteşti. Mă refer aici la laşitatea existențială, care apare în momentul în care Eul infantil este aproape total rupt de realitate, când ştie că în viață nu a realizat mai nimic, apercepția negativă descrie scenarii depresive şi proiecțiile agresivității creează o lume care nu are alt rost decât sa–l persecute şi distrugă. În aceste momente în care simte că efectiv se duce la fund şi că–şi va pierde orice autocontrol asupra propriei vieți, Eul infantil va căuta febril să se agațe de cineva, dar nu pentru a se ridica şi reveni ci pentru a–l trage pe acest cineva după el în jos. Cu cât are el mai puțin de pierdut şi nu a făcut mai nimic în viață, cu atât se va agăța de cineva care are perspectivă şi un sens de realizat. Printr–un parteneriat comercial eşuat, printr–o căsnicie ratată, printr–un rol de părinte greşit practicat, prin relații cu o firmă, colegi de servici sau rude, toate aceste relații sunt tot atâtea ocazii laşe şi vindicative pentru Eul infantil de a trage la fund împreună cu el pe altcineva care are cât mai multe de pierdut. Îți arată el ce poate! Te învață el minte ce se întâmplă dacă nu ai avut grijă de el şi nu ai mai dorit să continui relația. Şi într–adevăr, pe măsura inteligenței care nu–i lipseşte şi uneori a urii care–i arde sufletul, Eul infantil reuşeşte să tragă după el pe panta dezastrului şi ruinei oameni cu perspective promițătoare în viață, dar care la un moment dat au avut ghinionul să aibă o formă de contact sau relație cu el. Modalitățile favorite de a realiza acest lucru sunt variate şi limita este dată doar imaginația Eului infantil: amenințări verble şi fizice, procese civile, comerciale şi penale nesfârşite, în care solicită daune uriaşe, campanii de telefoane, graffiti, răpiri de persoane apropiate, hărțuirea membrilor familiei, vandalizarea proprietăților, campanii denigratoare în mass-media, trimiterea obsedantă de petiții şi memorii la organizații şi fundații care pot să–ți afecteze imaginea şi statutul social şi profesional, afectarea pe orice cale şi de orice natură a intereselor personale şi comerciale.
O variantă mai dură a dorinței Eului infantil de a se duce la fund trăgând pe cineva odată cu el apare în cazul în care vrea să–şi încheie socotelile cu viața, dar nu are curajul să o facă singur şi are nevoie ca ultimul brânci în lumea de dincolo să i–l dai tu, care bineînțeles că va trebui să dai socoteală pentru „ajutorul“ acordat. Este vorba de vechea laşitate care face ca Eul infantil să te provoace în orice formă posibilă, în speranța că îți va provoca o cădere nervoasă în timpul căreia el va deveni victima nevinovată. De fapt, pentru orice Eu infantil, perspectiva de a o termina cu acestă lume este latentă, continuă şi sinuoasă, contribuind la un moment dat la disperarea şi renunțarea la luptă cu problemele vieții şi foarte grav, la infiltrarea acestei concepții fanatice, distructive, indiferente şi disperate în toate atitudinile, comportamentele şi acțiunile zilnice pe care le face.
Pe un alt nivel vei găsi laşitatea Eului infantil care nu recunoaşte niciodată că a greşit vreodată cu ceva.

Energia negativă introiectată cu ocazia acceptării responsabilității unui eveniment nedorit nu este acceptată de un Eu infantil, ca o măsură vitală pentru susținerea normalității psihice. Tocmai datorită faptului că nucleul personalității nu s–a format şi consolidat suficient, un Eu infantil nu este biologic capabil să suporte şi să susțină şi să introiecteze o critică, mustrare sau oprobiu public. Mai mult, dă–i unui Eu infantil un sfat, o sugestie, o idee productivă, şi singurul rezultat concret pe care–l vei obține va fi că te vei alege cu un duşman. Un Eu infantil nu va recunoaşte niciodată că a greşit şi va nega cu fermitate orice formă de implicare într–un eveniment nedorit produs. Această negare poate depăşi simplul stadiu al minciunii de care este conştient că o susține fals şi artificial. Eul infantil, în condiționarea lui psihologică de a nu putea introiecta într–un Eu slab format critici şi comentarii, va merge până la a–şi modifica percepția şi memoria asupra unui eveniment şi va ajunge să creadă cu tărie că nu are nimic de–a face cu situația incriminată. Doar într–un ungher al conştiinței, de obicei cât mai neaccesat, Eul infantil mai păstrează varianta conformă cu realitatea. Într–atât este Eul infantil capabil să falsifice realitatea, că după un timp nici el nu mai ştie exact cum a fost, dacă varianta corectă este cea pe care o susține neclintit sau cea ascunsă ca printr–un vis în conştiință. Chiar dacă pare incredibil, am fost pus nu o dată în situația de a primi cu titlu de acuzație de la un Eu infantil încărcătura de vină economică sau socială care în mod real îi aparținea, deoarece acesta realmente nu mai ştia seara ce gafe făcuse dimineața. Existența martorilor care–i spuneau contrariul şi a ridicolului acuzelor nu aveau nici o influență şi era ferm convins că el nu are cum greşi. Iar dacă într–adevăr nu este nici o urmă de îndoială şi toată lumea ştie adevărul, Eul infantil abandonează corabia, bagă capul în nisip, nu răspunde la telefoane sau mesaje, nu comunică, nu se implică, ci aşteaptă speriat ca alții să se agite şi să scoată din foc castanele arse în locul lui. Iar după ce greul a trecut, în ciuda impresiei proaste pe care a făcut–o se comportă normal, exact la fel ca înainte, ca şi cum nimic nu s–a întâmplat.

6. O altă informație despre Eul infantil te învață despre rezultatul probabil al confruntării tale directe cu un om neevoluat din punct de vedere psihic, cum este Eul infantil. Dacă vei avea o confruntare fizică, emoțională, comercială, juridică, etc, cu un Eu infantil te atenționez că trebuie să te pregăteşti pentru ceea ce poate fi mai rău, nu pentru o luptă, ci pentru un război de uzură de lungă durată.
Din start îți spun că „lupta“ o vei va da în două etape. Mai întâi va fi cea legală, oficială, acceptată, civilizată, în care vei avea un adversar motivat emoțional de ambiție, orgoliu, agesivitate, complex de inferioritate, ură şi care psihologic nu poate accepta să piardă, să nu aibă dreptate, să nu aibă ultiml cuvânt. Gândirea şi situația comună a acceptului unei înfrângeri ca un lucru normal în viață nu o acceptă. Deşi miza poate că este infimă, determinările psihice o transformă în mintea Eului infantil într–un dat de viață şi de moarte. Vei fi uimit să vezi ce energie, resurse şi determinare alocă un Eu infantil pentru o cauză nesemnificativă material, social sau relațional, cum o ridică în slăvi şi face din a te contra un aspect fundamental al vieții lui. Este o disproporție enormă între ce aruncă în joc Eul infantil pentru a lupta şi miza care este în joc. Deci daca tu vei trata această luptă la modul realist, încadrată într–un context al progresului şi depăşirii momentelor dificile, iar Eul infantil se va lupta la modul total, ca pentru viața lui, premisele motivaționale nu–ți sunt favorabile.
Dar în ciuda diferenței de abordare a „luptei“ civilizate, să spunem că ai câştigat confruntarea cu Eul infantil. Decizia s–a luat, hârtiile au fost făcute, cunoscuții şi–au spus cuvântul. Binențeles că te pregăteşti să deschizi şampania, nu–i aşa? Nu te grăbi, deoarece tocmai te–ai angajat într–un lung război, care din punctul de vedere al Eului infantil va dura ani şi ani de zile. Dacă pentru tine totul s–a terminat, nu la fel este şi pentru Eul infantil. Precum explozia nucleară bazată pe fisiunea nucleului de uraniu, enegia negativă introiectată într–un Eu infantil va duce la fisurarea acestuia, care va exploda emițând o cantitate uriaşă de energie negativă (agresivitate, ciudă, ură, resentiment, etc). Această energie negativă generată de Eul infantil se exprimă fie imediat prin agresiuni fizice nuanțate şi potențate de autodistrucție şi laşitate existențială, fie printr–o hotărâtă şi terminatoare atitudine de monitorizare şi urmărire pe termen

lung a evoluției şi activităților tale, şi la momentul potrivit, printr–o crâncenă răzbunare. Practic niciodată Eul infantil nu te va uita şi te va urmări ani şi ani până când va avea ocazia să se răzbune, fie la modul direct fizic, fie material, relațional, social ori comercial. Deci chiar dacă social, oficial şi legal câştigi diferendul, prin consecințele relațiilor afectate, prin costurile materiale continui, prin pătarea numelui şi reputației în societate şi prin pericolul agresivității necontrolate, confruntarea cu un Eu infantil nu va avea decât rezultate negative. În lupta cu un Eu infantil deşi pe termen scurt aparent învingi, în realitate pe termen lung ai mari şanse să pierzi. Pentru tine implicarea, energia, banii, timpul şi nervii pe care–i vei cheltui în decursul anilor de luptă cu un Eu infantile nu se justifică sub nici o formă, comparativ cu originea disensiunilor şi a câştigului estimat. Dacă tu gândeşti clasic, că dintr–o confruntare cineva câştigă şi cineva pierde şi că într–o zi totul se termină, Eu infantil este psihologic condiționat să nu piardă şi de aceea va continua lupta într–o formă sau alta până când el va fi câştigător sau ambii pierzanți. Acest statut de învingător nu–l va declara nimeni, dar va fi în mod subiectiv simțit şi înțeles de către Eul infantil. Pentru Eul infantil care este motivat emoțional, toate eforturile se justifică şi trebuie făcute. De aceea aceşti oameni sunt şi preferați de Sistem pentru a ocupa poziții cheie în angrenajul economic, administrativ ori social. Bucățica de Sistem care le este dată în grijă este păzită cu ură şi sălbăticie şi dacă te încumeți să intri pe teritoriul lor şi să–i deranjezi vei ieşi de acolo şifonat, cu nervii la pământ, obosit şi uzat fizic şi psihic, cu banii irosiți, uimit să descoperi că există astfel de oameni şi totodată speriat de uriaşa energie negativă pe care ai provocat–o.

7. Un element definitoriu al unui Eu infantil este agresivitatea în formă continuată, în toate formele şi variantele: verbală, emoțională, în atitudine, fizică. La ei totul se face rapid, expeditiv, impulsiv. Arta persuasiunii se opreşte la amenințări fizice şi verbale, şantaj pe față, amenințări, înjurături şi urlete. Iar când acestea nu produc rezultate, sunt depăşiți şi blocați. Pentru un Eu infantil nu contează cât de bine stă la capitolul dezvoltare fizică sau intelectuală, deoarece mai întotdeauna descoperă că se poate impune în mediul său prin agresivitatea pe care o emană neâncetat. Chiar şi fără dovezi de vitejie în lupte fizice directe, prin celelalte forme de agresivitate, în special cea emoțională şi verbală, un Eu infantil are întotdeauna un efect intimidant asupra celorlalți, chiar şi asupra celor superior din punct de vedere fizic şi intelectual, pe care ajunge în timp să-i domine. Posedând o foarte bună inteligență instinctual-emoțională, un Eu infantil află relativ repede că mai toți oamenii cedează relativ repede şi bat în retragere în fața unui nivel ridicat de agresivitate emoțională. Astfel că ceea ce în adolescență este o nervozitate şi agresivitate fizică deseori scăpată de sub control, punctată de ieşiri publice zgomotoase, în tinerețe şi la maturitate devine o agresivitate emoțională şi verbală de fond îndreptată conştient şi sistematic înspre cercul său de protecție, formată din cunoscuții care-i asigură securitatea emoțională şi bunăstarea materială. Agresivitatea Eului infantil are două funcții majore: calmarea sentimentului de insecuritate care-i bântuie ca o fantomă sufletul şi funcția de control a oamenilor din mediul său familial, social şi economic. Într-un capitol anterior spuneam că, conform piramidei nevoilor lui Maslow, compensarea nevoilor de securitate se face prin supraestimarea funcțiilor Eului, printre care şi cea de control. La Eul infantil funcția de control a celorlalți se face prin agresivitate, în special prin agresivitate emoțională şi verbală. Agresivitatea în scopul controlului nu va fi însă direcționată asupra oricărui cunoscut. Primii vizați sunt membrii propriei familii, care vor avea parte zi de zi de meniul complet, agresivitate în forma verbală, emoțională, fizică şi distrugerii de bunuri. Aceştia sunt supuşi, dominați şi controlați pentru a-i asigura Eului infantil suportul emoțional şi parțial material de care are nevoie. În al doilea rând sunt vizați toți aceia cu care are relații de natura materială, şi de care are nevoie pentru a-şi asigura statutul social şi confortul material de care depinde. Comportamentul Eului infantil față de aceştia este tiranic, parazitar şi exploatator, controlul exercitându-se la toate nivelurile vieții, inclusiv cel personal şi familial. Orice încercare de a scapa din strânsoarea Eului infantil este pedepsită exemplar, în cele mai dure moduri. Ceilalți cunoscuți ai Eului infantil care nu sunt vizați în scopul de a fi controlați

vor avea partea de un nivel de agresivitate mai scazut.

8. Un factor important prin care putem identifica un Eu infantil este tipul proiecției umbrei personale.
Fără să ne întrebe de ce, psihicul nostru găsește de cuviință să nege și să ascundă conștiinței tot ceea ce nu ne place la noi înșine, tot ce urâm la noi înșine, tot ce considerăm respingător, nedemn, nepotrivit. Tot acest material psihic este refuzat de conștiință, reprimat și refulat în inconștient, unde formează ceea ce se numește Umbra. Dar cum o altă lege a psihicului nostru cere conștientizarea permanentă a inconștientului, atunci și conținuturile psihice refulate ale Umbrei trebuie să ajungă să fie conștientizate. Ceea ce conștiința nu acceptă. Se pare că psihicul ajunge în acest moment în impas, pe de o parte dorind să aducă în atenția conștiinței conținuturile inconștiente ale Umbrei, pe de altă parte conștiința refuzând să aibă de a face cu ele. Soluția găsită de inconștient este una originală și psihologia definește procesul ca fiind o „conștientizare indirectă" a conținuturilor inconștiente ale Umbrei. Și anume aceste conținuturi refuzate de conștiință sunt proiectate în exterior asupra altor oameni. În consecință conștiința va vedea în ceilalți oameni tot ceea ce nu ne place la noi înșine. Evident că în realitate cei din jurul nostru nu posedă defectele pe care le credem noi, dar nici nu bănuim că de fapt ce vedem negativ în ceilalți sunt de fapt propriile noastre slăbiciuni. Deci zi de zi toți oamenii proiectăm conținut inconștient, îi „înzestrăm" pe cei din jurul nostru cu toate rezidurile de personalitate pe care noi nu ni le acceptăm în mod conștient. Procesul proiecției Umbrei este universal prezent la toți oamenii, în proporții variate, în funcție de gradul de conștientizare și acceptare al propriei personalități. Și aici este revelația. Oamenii în general nu înțeleg că o mare parte din evaluarea negativă pe care o avem despre ceilalți este de fapt o evaluare personală. Evaluând public pe ceilalți, de fapt ne evaluăm pe noi înșine. Nu înțelegem că o mare parte din ceea ce considerăm respingător la ceilalți este doar o iluzie care are loc doar în psihicul nostru. Dacă totuși avem o evaluare corectă a unei persoane, dar o respingem, în acest caz respingem la ceilalți exact ceea ce respingem de fapt în noi înșine, ceea ce nu acceptăm în noi înșine. Mai mult, putem să ni se declanșeze o ură teribilă contra celor care real manifestă caracteristici de personalitate pe care noi înșine nu ni le acceptăm și le ascundem în inconștient.
Oamenii cu un Eu slab au o Umbră mare, un depozit semnificativ de conținuturi inconștiente refulate. Tot ceea ce nu le convine despre ei înșiși, tot ceea ce nu acceptă că sunt este ascuns sub preș, în inconștient. O umbră mare însă înseamnă și proiecții foarte puternice, în cadrul cărora apropiații Eului infantil sunt înzestrați cu tot ceea ce Eul infantil nu acceptă la el însuși. Deci putem identifica foare rapid un Eu infantil după calitatea proiecției Umbrei, după conținuturile psihice proiectate asupra celorlalți. Astfel, Eul infantil vede la ceilalți exact propriile deficiențe și slăbiciuni pe care eul său fragil nu le acceptă. În evaluarea Eului infantil, pentru Eul infantil, oamenii din jurul său sunt: infantili (de ce oare ?!), agresivi emoțional și verbal, răi, nepoliticoși, repeziți, fragili psihic, egocentrici, cheltuitori, resentimentari, disprețuitori, negativiști, critici, lași, ambițioși, au tendințe de putere și dominare, superficiali în abordarea vieții, lipsiți de respect, hipersensibili, că pun mare preț pe simbolurile sociale ale puterii, etc. În general evaluările Eului infantil despre ceilalți oameni sunt negative. Multe trebuiesc ascunse sub preș, prin proiecție multe sunt scoase la lumină. Este foarte interesant să auzi un Eu infantil cum evaluează pe cineva ca fiind infantil, egocentric, disprețuitor sau agresiv. Atenție deci la evaluările pe care le auzi, mare parte din ele nu se referă de fapt la ceilalți, ci la ei înșiși, la cei care emit evaluarea.
Teoria psihanalitică a descoperit de mult timp că oamenii proiectează în exterior pe ceilalți propriile deficiențe și slăbiciuni pe care nu le acceptă conștient că le au. Dar în același timp a făcut și un gest periculos. Teoria psihanalitică a raționalizat într–atâta teoria și practica umbrei, încât uită să ne spună adevărul fundamental despre umbră: motivul pentru care umbra apare și se dezvoltă este că individul are în suflet ură de sine, că este posedat de ură. Întotdeauna punctul de plecare în apariția umbrei este ura de sine, de faptul că individul se urăște pentru deficiențele pe care nu le acceptă conștient. Oamenii care nu au în suflet ură nu dezvoltă umbra, nu refulează ceea ce nu le convine, ci își acceptă deficiențele și

slăbiciunile. Odată acceptate, acestea sunt aduse în câmpul conștiinței și dizolvate. Din contra, cei care au în suflet ură refulează ceea ce nu le place, apoi aceste elemente refulate le proiectează pe ceilalți. Ura de sine devine ura asupra celorlalți. Ajung să urăsc pe altul daca mi se pare că acel cineva manifestă acel aspect de care ție nu–ți convine. Cum bine spunea Ken Wilber. Îți dai seama că ceea ce vezi la altul este o proiecție a umbrei dacă ce vezi la acel cineva te afectează. Nu–ți este indiferent dacă X manifestă o trăsătură sau alta, și inconștient sau pe față îl urăști pentru acea trăsătura.

9. Persoanele cu Eu infantil sunt foarte ușor influențabile. Ei nu ascultă complexitatea mesajelor din jurul lor, și nu văd realitatea așa cum este ea, ci o percep prin prisma prejudecăților personale și a percepției persoanelor pe care–i apreciază. Se poate spune că oamenii din jur pe care–i apreciază formează o adevărată „gardă psihică", care–i spune infantilului ce să vadă și cum să vadă. Nu de puține ori, Eul infantil este prizonierul „gărzii psihice" care îl tine captiv într–o falsă lume, conform cu interesele lor. Deși oameni foarte inteligenți și deosebiți intelectual, Eu infantil nu reușește să înțeleagă că oamenii în care are orbește încredere „îl vând" zi de zi și oră de oră și că intenționat îi transmit o realitate conformă cu propriile lor interese.

10. Un aspect important al limitării vieții individului infantil și o consecință a fragilității Eului este abordarea raționalistă a vieții, care este trăită și percepută strict prin prisma unor modele mentale de evaluare și acțiune.
Aceast reducționism al vieții interioare la raționalism se datorează funcționării eminamente emoționale a vieții sale afective. Stările afective ale infantililor sunt în majoritatea lor emoții, afecte simple, primare, care am putea spune că sunt mai degrabă reacții fiziologice primare. Emoția este cea care taie infantilului percepția corectă a realității și–l face incapabil să înțeleagă și să relaționeze cu realitatea. Relația cu realitatea fiind barată, singurul ajutor pentru infantil de a relaționa cu realitatea înconjurătoare este rațiunea. Adică infantilul va trăi și evalua realitatea folosindu–se de apercepție în loc de percepția directă. Și va răspunde acestei realități folosindu–se de șabloane, de modele mentale raționale prestabilite în loc de spontaneitate și naturalețe.
Pentru infantil realitatea este într–un mod dureros degradată, limitată, adusă la nivelul său rudimentar de înțelegere. Durerea sa este cu atât mai mare cu cât are conștiința faptului că nu trăiește viața din plin ca ceilalți oameni, că degradează realitatea și o înțelege nu așa cum este ea, ci prin intermediul unor modele mentale raționale.
La infantil nu există naturalețe, flexibilitate, adaptabilitate sau fluiditate în gândire și acțiune. Există doar modele mentale prestabilite, șabloane, care îl ajută pe infantil să se ghideze în viață. Prin prisma modelelor mentale infantilul evaluează ce vrea să fie în viață, cum trebuie să se comporte în fiecare situație, cum „se face" o activitate.
În legătură directă cu perceperea trunchiată și selectivă a realității, persoanele cu Eu infantil trăiesc, evoluează, cumpără, iubesc și acționează conform cu anumite modele mentale, standarde, norme, cutume. Eul infantil este captivul propriilor modele mentale raționale. Nimic nu se face la voia întâmplării sau adaptat flexibil la cerințele de moment. Există doar modele, moduri, trasee preconcepute rațional în care trebuie gândit și acționat. Gândirea este rigidizată de reguli și norme care nu trebuiesc încălcate. Regulile sunt mai presus de noi, ele trebuie respectate indiferent de consecințe. Nu există libertate în gândire, inovație, deschidere.
Această gândire în modele prestabilite împreună cu ambiția, disprețul și agresivitatea native fac din Eul infantil instrumentul ideal pentru implementarea unor noi ideologii sau executarea ordinelor superiorilor.
Tot prin filtrul unor șabloane mentale raționale infantilul evaluează pe cei din jur: prieteni, oameni, familie, rude, colegi de serviciu, etc. Evident, există un model mental stabilit pentru o evaluare pozitivă și există modele prestabilite care înseamnă evaluări negative. Individul cu Eu infantil va aprecia șefi și

colegi nu prin prisma calităţilor lor reale, ci prin prisma unor şabloane prestabilite. La fel infantilul se îndrăgosteşte nu de o persoană reală şi de calităţile ei, ci de o imagine mentală care i se pare că se potriveşte cu şablonul prestabilit. În consecinţă în general evaluările infantililor sunt greşite. De cele mai multe ori modelul mental unde este încadrată o persoană nu corespunde cu realitatea, ceea ce declanşează în sufletul infantilului adevărate crize de nervi. În nici un caz infantilul nu se dă bătut. După ce înţelege că s–a înşelat, că persoana evaluată pozitiv sau negativ nu este în realitate după cum credea el, infantilul o ia de la capăt, porneşte iar în căutarea indivizilor care să se potrivească cu modelele mentale prestabilite în mod raţional.
Persoana care reuşeşte să se încadreze într–un şablon raţional, indiferent de calităţile ei reale, va primi din partea infantilului toată admiraţia, respectul şi aprecierea de care este capabil. Ceilalţi, majoritatea, care nu se încadrează în şabloanele de evaluare pozitive sunt buni doar de dispreţ, desconsiderare, ură, resentiment, lipsă de respect.

Un aspect important la infantil în construirea şabloanelor mentale prestabilite de evaluare a oamenilor sunt simbolurile sociale. Colegii de serviciu, membrii familiei, cunoscuţii, nu pot fi percepuţi şi apoi valorizaţi prin calităţile lor umane, ci prin simbolurile sociale pe care le expun: funcţii, roluri, demnităţi în stat. Dacă nu ai funcţia ori banii necesari pentru a te ridica la statutul social al Eului infantil, vei fi privit ca pe un nimeni şi disprețuit. În ochii lui nu vei avea nici o valoare, nici nu vei exista. Disprețul lor ataşat de persoana ta se asociază apoi de tot ceea ce faci sau spui. Dacă însă îi eşti superior în simboluri sociale, atunci vei fi admirat. Nu numai respectat şi privit cu bunăvoinţă, ci chiar admirat. Orice prostie ai spune, ea va fi acceptată fără urmă de simţ critic. În viaţa Eului infantil, părerile şi cunoştinţele celor pe care–i admiră sunt privite drept revelaţii. Fără nici cel mai elementar simţ critic, cunoştinţele auzite sunt încorporate în sistemul informaţional personal şi împărtăşite apoi altora cu entuziasm. Chiar dacă–i dovedeşti Eului infantil că informaţiile lui sunt depăşite, convingerile îi rămân neştirbite. Vei trăi şi situaţii aparent de neânţeles: o soluţie dată de tine ca subordonat aflat pe un post ierarhic inferior egocentricului este aruncată coş, dar când aceeaşi soluţie este propusă de superiorul lui, ea va fi privită ca fiind utilă şi folositoare.
O altă consecinţă directă şi majoră a modelelor mentale după care infantilul acţionează este războiul permanent cu Viaţa şi cu cei din jur. Acţiunea permanentă după şabloane mentale prestabilite, învechite, limitate şi fără legătură cu realitatea îl pune pe Eul infantil într–un continuu război intelectual, emoţional, economic cu cei din jur. Deoarece el nu se poate adapta la compexitatea vieţii, singura posibilitate a Eului infantil de echilibru psihic este de a impune celor din jur propriile modele şi de ale nega celorlalţi realitatea lor. Infantilul se găseşte într–o poziţie de discomfort psihic continuu, deoarece el trebuie să le nege permanent celorlalţi realitatea lor şi să le impună (chiar şi cu forţa) realitatea lui. Luptându–se permanent să–şi impună propriile modele mentale, fiecare zi din viaţa infantilului este o continuă luptă cu cei din jur. Este o luptă fără speranţă şi fără sorţi de izbândă, deoarece permanent modelele mentale ale infantilului nu reuşesc să fie consonante cu mersul vieţii. Oamenii şi Viaţa nu se supun şi nu acceptă modele mentale depăşite, oricât ai lupta pentru a ţi le impune. În consecinţă Eul infantil trăieşte într–o continuă frustrare şi nemulţumire că Viaţa nu curge conform cu propriile tipare, energii negative pe care şi le consumă pe calea resentimentului. Nu este deci de mirare că Eul infantil este prin definiţie resentimentar. Resentimentul lor este permanent alimentat de statutul de învinşi în lupta cu Viaţa, de blocajele de care au parte în acţiune, pentru că deseori nu pot ajunge la nivelul material social dorit şi visat, în contrast cu eforturile şi munca titanice depuse. Astfel tensiunea psihică în care trăieşte un Eu infantil este maximă, specifică soldaţilor care luptă într–un război adevărat. Consecinţa este uzura fizică şi psihică prematură, disfuncţiile sexuale, izolarea de familie, societate, prieteni. Diabetul, hipertensiunea, infarctul cerebral pândesc permanent organismul uzat al Eului infantil. Ei nu înţeleg că acest stil atitudinal şi relaţional înseamnă o formă latentă de sinucidere.

Evoluția este deci următoarea: infantilul trăiește sub presiunea permanentă a emoțiilor, care–i taie conexiunile psihologice de percepție a realității. Urmează intervenția rațiunii, care trebuie să asigure totuși infantilului suportul pentru relaționarea și gestionarea realității înconjurătoare.
Sub influența percepției selective a realității și a celor din jur are loc formarea unor modele mentale preconcepute, acțiunea rigidă conformă cu modelele mentale, continua luptă cu cei din jur pentru a–și impune propria viziune, intrarea în conflict cu societatea și evoluția complexă a Vieții, apare statutul de învins, acumularea de frustrare, nemulțumire și agresivitate care–i distrug organismul și sunt eliminate pe calea resentimentului. Am descris într–un capitol anterior cum prin resentiment ura și nemulțumirea sunt convertite și exprimate prin: permanentă critică, negativism, dispreț, devalorizarea celor din jur, bârfă, agresivitate emoțională și verbală, etc. Toate acestea vor face din Eul infantil o persoană foarte dificilă și greu de suportat de cei din jur, care vor face orice pentru a–l evita. De multe ori pentru Eul infantil izolarea socială și emoțională este inevitabilă.

11. Oamenii cu Eu infantil sunt într–un mod esențial și profund resentimentari și distructivi. Toată relaționarea lor cu cei din jur este de natură resentimentară. Acest lucru înseamnă că ei nu tratează nemulțumirile, sensibilitățile și situațiile deranjante pe loc, sub o atitudine progresistă. Ei tac, adună în suflet, acumulază. O altă problemă este că acești oameni sunt nu iartă și nu iubesc pe cei care le–au greșit și ca urmare toată energia negativă pe care o adună în suflet nu este anihilată. Prin lipsa iubirii energia negativă trebuie exprimată, indiferent de modalitate. În fond este vorba despre ura din suflet adunată ceas de ceas și zi de zi, care se va exprima ulterior prin zeci de modalități, de la critici și frustrări, la refuzuri și ranchină pe termen lung. Prin neiubire acești oameni țin ura în ei, au o oarecare plăcere să stea în ură și să o exprime codat prin resentiment. Pentru o neplăcere, privire sau vorbă azi, un eu infantil te va ține minte toată viața. Și ți–o va plăti neapărat.
Vei fi probabil foarte surprins de reacția plină de ură a unui infantil, care îți plătește o poliță (poate o simplă vorbă nepotrivită) veche de câteva săptămâni sau luni de zile. Legat de resentiment este distructivitatea. În primul rând ei memorează, contabilizează fiecare gest și vorbă care le consideră afront personal, lipsă de respect sau nepoliteță.
Apoi resentimentul este distructiv, pentru că prin exprimarea urii din suflet afectează relații, oameni, situații economice, etc. Când este vorba de polițele care trebuie plătite nici un considerent nu are valoare. Important este ca infantilul să se descarce de energia negativă care–i umple sufletul, să găsească un pretext care să–i permită să se defuleze. Consecințele acestor defulări nu contează, indiferent care sunt ele.
Resentimentul infantililor este dus atât zilnic, cât și săptămânal sau lunar. Este o luptă emoțională continuă cu cei din jur, care mereu se trezesc cu reacții neadecvate, pentru un gest făcut în urmă cu o oră. De exemplu, infantilul te informează cu plăcere că nu poate să facă un raport mai repede, deoarece în pauza de masă nu–ai întrebat dacă nu vrea să–i cumperi și lui ceva. Afronturile mai dure sunt bine memorate și plata pentru ele este lăsată pentru mai târziu, când lovitura lui va produce daune mult mai mari.

12. Suferința emoțională și psihică continuă. Oamenii cu eu infantil nu sunt fericiți cu handicapul pe care–l poartă, cei drept nu la vedere. Au conștiința faptului că nu s–au maturizat, că se comportă la nivelul unul copil. Realizează că practic toate nevoile lor sunt false, că sunt evitați de oameni și că produc foarte mult rău celor din jur. Acest lucru este important: oamenii cu eu infantil au conștiința răului pe care nu–l pot controla în sufletul lor și a formelor prin care îl exprimă. Este însă discutabil dacă au și conștiința răului și suferințelor pe care le provoacă celor din jur. Dacă au această conștiință, ea este oricum anesteziată de mentalitatea sistemului capitalist a cărui morală este declarată ca fiind acceptată: bani, profit mai mare, normă, comision, target, profitabilitate, salariul meu, funcția altuia, poziție,

ierarhie, competiție, etc.

13. O axiomă fundamentală a indivizilor cu Eu infantil este că Eul acestor oameni este foarte fragil. Infantilismul este practic sinonim cu fragilitatea, imposibilitatea de a face față la solicitări majore. Permanent în analiza Eului infantil nu trebuie uitat faptul că acești oameni sunt de fapt indivizi maturi din punct de vedere biologic, dar rămași la un stadiu de copil sau adolescent din punct de vedere psihic.
De aici emoția, mânia, teama, frica, disprețul sau admirația, toate reacțiile lor ciudate, discordante cu mediul sau situația în care se află. Acest lucru este un handicap, de care individul cu Eu infantil este conștient și pe care va dori să–l ascundă. Cum însă să ascunzi retardarea psihică și să eviți respingerea publică când este atât de ușor de descoperit? Sau cum să explici și motivezi concepțiile de viață?
Pare imposibil dar nu este. Indivizii cu Eu infantil sunt adevărați maeștri în camuflarea și disimularea retardului psihic și emoțional. Pentru acest lucru, indivizii cu Eu infantil își dezvoltă adevărate strategii de viață pe termen lung, perfect acceptabile social, economic și familial, prin care fuga lor din fața vieții capătă un sens acceptat. Prin fuga din fața vieții, prin lipsa de experimentare a vieții indivizii cu Eu infantil își minimizează participarea la viața socială și familială, fără ca secretul vieții lor să fie dezvăluit.
Iată câteva dintre strategiile de viață ale indivizilor cu Eu infantil, special gândite pentru a reduce contactul cu plinătatea vieții și a le reduce șansele de descoperire a retardării psihice și emoționale pe care le au:
– indivizii cu Eu infantil au multe strategii de a–și ascunde Eul retardat și deficiențele de personalitate. Înainte de toate însă este fundamentală strategia de contopire totală cu corpul social și politic al societății. Infantilii nu vor ieși niciodată în evidență prin noutate, deschidere, revoluție, împotrivire. Ei întotdeauna sunt primii care își însușesc etica timpului prezent și luptă pentru promovarea ei. Infantilii au o capacitate deosebită de a–și însuși la perfecție modelele mentale, comportamentale, economice, politice și de atitudine care se cer unui bun cetățean. Ei sunt mereu în pas cu moda, cu curentul predominant în societate, indiferent de subiectul acestui curent. Însușirea completă a modului de funcționare al societății se face evident în detrimentul slăbiciunilor și aptitudinilor reale personale, care vor fi neglijate și refulate. Infantilul își confecționează o mască psihică impenetrabilă de om responsabil și integrat perfect în societate. Această mască (persona) îi va permite să stea camuflat, să se piardă în rândurile celor mulți, dar în același timp îi va recenza și bloca orice exprimare spontană a adevăratei lui personalități. Adevăratul om care este infantilul va fi cunoscut foarte greu, chiar și de propria familie și doar cu ocazia unor scăpări involuntare. Există evident și o plată pentru această impostură psihică și socială. Nu poți o viață întreagă să joci jocul unui om normal, dacă în realitate ai un Eu infantil, ești un om slab, cu probleme de dezvoltare a personalității. Teatrul merge pentru cei din jur, dar nu pentru propriul psihic. De obicei consecința este dezvoltarea în jurul vârstei de 40-45 ani a bolii psihice numită nevroză, care va aduce cu ea o mare suferință psihică.
– viața pe credit. Pentru ei este perfect justificabil să faci credite cât mai multe și să cumperi bunuri supraevaluate. Apoi aceste credite trebuiesc plătite, infantilul trebuie să muncească 7 zile pe săptămână, 14 ore pe zi. Este suficient că vie acasă la orele 23 și că îl vezi 1 oră pe zi. Pentru dicuții familiale va fi timp peste 30 ani, la pensie. Cufundarea în credite și muncă este una din strategiile principale ale infantililor de a se ascunde de lume și familie, de a evita viața și a–și proteja secretul handicapului psihic.
– joburi private epuizante, de dimineața până seara. Chiar dacă nu există motivația și scuza unui credit, infantilul se va angaja la o firmă unde programul de muncă este prelungit și epuizant.
– infantilii se ascund cu predilecție în spatele profesiilor militariste și a celor din sfera justiției, dreptului, exercitării legii. Reacțiile infantilului vor fi desigur observate și taxate, multe semne de întrebare se vor ridica, dar acestea nu vor fi încadrate cum este normal în sfera psihologicului, ci vor

căpăta legitimitate și acceptare publică și familială deoarece vor fi puse pe seama deformării profesionale. Deficiențele personale vor fi interpretate prin prisma eticii profesionale și a modului cum profesia schimbă pe om. Prin ascunderea în spatele eticii profesiei, aceste semnale și reacții improprii unui om matur emoțional, în loc să dezvăluie impostura, vor fi mereu interpretate și acceptate prin prisma formării și exigențelor profesionale. Cu cât își va însuși mai bine infantilul etica și profesia aleasă pentru a–l ascunde, cu atât își va putea juca mai bine rolul profesional, cu atât reacțiile lui *personale* vor putea fi acceptate și scuzate mai ușor ca fiind reacții *profesionale*.
Instituțiile și joburile cu profil militarizat au fost dintotdeauna mediul ideal de ascundere al infantililor. În acest mod pot avea toate scuzele pentru lipsa vieții familiale, lipsa experimentării vieții dar și pentru reacțiile denaturate pe care le au. Reacții emoționale imature? Nici o problemă, asta este deformare profesională, la militari asta este ceva normal, nu ai ce să faci.
Joburile din sfera justiției, dreptului, exercitării legii, care îi pot oferi infantilului posibilitatea să–și ascundă temerile, slabiciunile și frica din suflet și să se protejeze emoțional pentru toată viața în spatele contractelor juridice. În loc să–și accepte slabiciunile și problemele sufletești și să lucreze conștient pentru depășirea lor, acești infantili se vor ascunde toată viața în spatele contractelor și a unei etici de viață bazată pe neâncredere și suspiciune. Nimeni nu va putea bănui că în spatele eticii justițiare și a unei morale personale care pune legea mai presus de orice se ascunde un om care se folosește de etica și practica dreptului pentru a–și ascunde impostura personală. Reacție emoțională ciudată și disproporționată? Nu, nu este nici o problemă personală, este doar reacția normală a unui avocat care își exercită în mod serios profesia. Oameni buni, stați deoparte de aceste reacții, sunt normale, sunt specifice meseriei, nu este nimic exagerat în crizele de mânie ale distinsului nostru jurist.
– orice job privat corporatist sau de stat care presupune însușirea rigidă a unor norme, reguli, moduri de gândire și reacție. Infantilul se identifică practic cu instituția sau firma unde muncește, în acest mod ascunzându–și lipsa de caracter și personalitate. El este firma, omul responsabil și conștiincios care își face munca. În acest mod lipsurile individului nu mai ies în evidență, eventualele lipsuri sau deficiențe în gândirea sau comportamentul său sunt ale culturii organizaționale unde muncește.
– dedicarea trup și suflet pentru binele familiei și rudelor. Infantilul va asimila la perfecție valorile sociale și familiale și–și va ascunde deficiențele în spatele lor. Dedicarea vieții în slujba familiei, sacrificarea propriei cariere pentru binele copiilor este întotdeauna un comportament apreciat. Acest sacrificiu aduce însă cu sine și reducerea posibilității de a experimenta viața și implicit se reduce posibilitatea ca deficiențele infantilului să iasă la iveală. Cine ar putea bănui că în spatele soțului devotat sau al soției model se ascunde un om cu grave deficiențe emoționale, fără vina lui cu un psihic handicapat să înțeleagă viața în complexitatea și frumusețea ei.

14. Nevroza. Este o boală psihică care apare foarte des la indivizii cu Eu infantil, de obicei boala se declanșează în jurul vârstei de 40 ani. Un lucru neștiut de ei înșiși, de indivizii cu Eu infantil este că în ei zac latente toate forțele necesare pentru a declanșa această boală psihică. Virusul este în ei și doar schimbarea de mediu este cea care îl declanșeează.
Cauzele principale care activează ura, forțele latente ale nevrozei la indivizii cu Eu infantil sunt:
– pierderea relației emoționale cu persoana iubită, degradarea relației emoționale, pierderea sentimentului de iubire, pierderea trăirii sentimentului de iubire. Infantilul nu mai iubește și/sau nu mai este iubit. Ura câștigă terenul în sufletul omului. Infantilul va reacționa la noul statut de om eliberat de iubire prin agresivitate, ură și resentiment. Lipsa de iubire în viață sau pierderea iubirii este cauza principală de declanșare a nevrozei, atât pentru indivizii cu Eu infantil, cât și pentru indivizii cu Eu matur.
– degradarea sau pierderea relației sexuale, cu degajare din partea infantilului de ură și agresivitate.

– pierderea sau degradarea relațiilor de muncă
– orice eveniment important (nașterea unui copil, concedierea, șomaj tehnic, vacanțe, decesuri în familie, divorț, începerea unei noi relații) care îl scoate pe infantil din mediul său protector rupt de lume și îl pune în contact direct cu viața, cu oamenii, cu natura. Indivizii cu Eu infantil sunt incapabili să trăiască viața în deplinătatea și frumusețea ei, de aceea expunerea bruscă la lumina vieții produce infantilului un șoc psihic. Prelungirea forțată de nevoie a acestei expuneri la ceea ce numim viață duce la infantili în majoritatea cazurilor la nevroză. Adică în principal vor reacționa la acest impact cu imensitatea vieții prin teamă, agresivitate și ură.
De obicei infantilii neglijează pericolul acestei boli, faptul că fără iubire se vor prăbuși în ei înșiși. De asemenea infantilii neglijează și impactul acestei boli asupra psihicului lor. Nevroza este o boală care aduce cu sine multă durere, suferință psihică și distruge toate relațiile pe care infantilul le are în societate. Boala se instalează progresiv, treptat, în ani de zile, într–un mod viclean și ascuns. De asemenea nevroza este o boală cu recuperare de durată. Foarte greu infantilul va accepta sau recunoaște că ceva s–a schimbat în el. Recuperarea este anevoioasă, de ordinul anilor, deoarece individul afectat de nevroză trebuie să se „repare“ la toate nivelele personalității sale.
Foarte mulți dintre infantilii care fac nevroză mor în câțiva ani de la debutul bolii, deoarece creierul lor degenerează progresiv la nivel molecular și nu poate face față la o astfel de boală. Infarctul cerebral este una din modalitățile favorite ale infantililor de a încheia această viață. Indivizii cu Eu infantil trebuie să știe că o boală psihică precum nevroza produce degenerarea biologică a creierului și ține de rezistența fiecăruia cât va rezista să trăiască.
Deci se poate spune că în viața infantilului, momentul în care renunță la iubire sau pierde iubirea cuiva, acesta este de fapt începutul sfârșitului vieții lui, ca individ, la nivel biologic.

Comportamentul Eului infantil în familie

1. O caracteristică stabilă a Eului infantil este că pe termen scurt devin distructivi iar pe termen lung răzbunători şi resentimentari. El aruncă, rupe, distruge, în cursul unor crize produse cu regularitate. Eul infantil nu se defulează, descarcă, nu se eliberează de nemulțumirile sufleteşti permanent, ci le acumulează, până când ajunge să se descarce puternic, total şi violent. Explodează în adevărate crize de isterie care frizează nebunia. Fondul emoțional instabil contribuie din plin la declanşarea acestor crize. Sufletul Eului infantil este dominat de insecuritate, nesiguranță, teamă, emotivitate. Teama se transformă în timp în agresivitate latentă şi o parte din această agresivitate se eliberează în principal pe calea atitudinii dominatoare-de control, iar o altă parte se eliberează în crize de isterie. Şi ca orice timid, pe fondul emotivității, Eul infantil beneficiază de o mobilizare energetică deosebit de rapidă care este folosită imediat la momentul prezent. Excesul energetic, agresivitatea şi nemulțumirile acumulate transformă Eul infantil în doar câteva minute dintr–un om calm şi rațional într-un semi-animal fără rațiune şi înfrânare. În acest timp poate lovi, arunca, distruge bunurile, totul acompaniat de amenințări, blesteme şi înjurături. În aceste momente de eliberare violentă a tensiunilor acumulate, de obicei faci una dintre cele mai mari greşeli posibile care priveşte relația ta cu un Eu infantil. Şi anume adopți atitudinea de pasivitate. Mai ales în relația în doi, pentru a face relația să meargă, adopți o atitudine pasivă care poate merge până la umilință. Îi dai dreptate, reprimându–ți nemulțumirile şi frustrările justificate. Şi tot la fel de des Eul infantil este complet fals în acuzațiile aduse ori în nemulțumirile pe care le are, dovedind o periculoasă rupere de realitate. În timpul acestor crize, a–i spune în față adevărul echivalează cu a–l distruge psihic şi a rupe relația, indiferent de statutul ei. Faptul că ai tăcut şi n–ai spus nimic, deşi în tine frustrarea fierbe, că te–ai abținut eroic să nu–i arunci în față cuvinte grele duce la liniştirea situației. Dar răul de–abia începe. Eul infantil nu ştie ce se petrece în tine, nu cunoaşte realitatea faptelor şi nu percepe corect care este problema iar cedările tale îi întăresc convingerea că are dreptate şi că modul lui de a

reacționa este perfect justificat. Rezultatul acestei convingeri false este că la următoarea izbucnire nu va mai fi deloc reținut, manifestându–se până la limita extremă a agresivității lui fizice şi verbale. Consecințele pentru tine pot fi deosebit de grave. Deci soluția la crizele Eului infantil nu este tăcerea şi pasivitatea cum ai făcut până acum, ci o atitudine curajoasă de a–i explica în timp că percepția şi judecata lui nu sunt conforme cu realitatea. Chiar dacă nu va fi convins de adevărul spuselor tale, cel puțin îi alimenezi îndoielile cu privire la justețea compartamentului lui, cu efectul că pe viitor se va reține în a-şi exprima liber şi fără rețineri agresivitatea şi nemulțumirea. Creează–ți un spațiu de protecție fizică şi emoțională, apără–l cu demnitate şi curaj şi vei observa ca Eul infantil nu ți–l va încalca.

2. Altă informație importantă se referă la dependența Eului infantil de suportul informațional şi emoțional de care are nevoie din partea altor persoane care să–l ghideze prin viață. Eul infantil este un om influențabil, naiv şi uşor de manipulat. Datorită faptului că dezvoltarea normală a Eului s–a oprit la un stadiu incipient de dezvoltare, acest om nu este capabil să înțeleagă complexitatea vieții, toate aspectele şi nuanțele care o compun. Carențe fundamentale de percepție, reprezentare şi înțelegere a semenilor, mediului de afaceri, social şi politic îl fac foarte vulnerabili la orice mesaj exterior care îi spune cum este realitatea. Deoarece este psihic handicapat să nu aibă contact direct cu realitatea, ci prin intermediul reprezentărilor şi apercepțiilor infantile, Eul infantil are lăsat un spațiu liber între ființa lui şi mediul exterior care este la discreția mesajelor celor pe care–i apreciază. Dar pe cât de deschis şi receptiv este el la mesajele persoanelor şi instituțiilor apreciate, pe atât de închis şi rigid este față de mesajele disonante, care–i contrazic concepțiile şi părerile şi a celor pe care–i consideră a fi în proprietatea lui ca de exemplu: membrii propriei familii, subordonații, toți cei inferiori lui ca statut social şi nivel economic.
În general un Eu infantil nu are sprijinul familiei. Şi după cum se comportă în sânul familiei, ai zice că nici nu are nevoie să–l aibă. Deoarece membrii familiei sunt considerați proprietate privată şi mediul familial îl consideră ca fiind câmpul lui de luptă pentru nevoile de putere, ambiția şi resentimentul familial, Eul infantil nu se complică să comunice cu familia lui. Că este copil, adolescent sau adult, familia este bună doar pentru satisfacerea nevoilor primare şi pentru a–şi duce luptele imaginare ale sentimentului inferiorității. Deciziile le ia de unul singur, sfaturile le primeşte de la străini. Această autoînstrăinare de mediul emoțional protector al familiei va crea premizele unui deficit emoțional constant, a dezvoltării sentimentelor de teamă, nesiguranță şi insecuritate, a construirii de prietenii şi relații extra–familiale foarte durabile şi îndrăgostiri fulgerătoare pasionale deosebit de puternice de posibilii parteneri de viață. Când are o problemă de rezolvat Eul infantil nu cere ajutorul şi sfatul familiei, ci al prietenilor şi al străinilor. Şi dacă vine acasă cu idei împrumutate şi crede în ele, este înflăcărat, le susține şi promovează, respinderea acestora din partea familiei va echivala cu o jicnire teribilă, va provoca certuri interminabile şi deziluzie de ambele părți. Pe cât de uşor aderă Eul infantil la orice prostie emisă de un prieten pe care el îl stimează şi apreciază, pe atât de greu, dacă nu imposibil, va fi să renunțe la ideile sale pentru motivele şi explicațiile venite de la familia pe care–o desconsideră. Mai degrabă se ajunge la scandaluri interminabile şi la deteriorarea gravă a relațiilor în familie decât să accepte Eul infantil argumentele familiale care nu coincid cu ce a auzit el pe stradă. Este un lucru definitoriu pentru Eul inantil că acesta în loc să discute problemele casei în sânul familiei, le va discuta în grup cu prietenii sau colegii. În general, pentru Eul infantil nu există casă şi secret familial. Toate problemele care țin de familia şi casa sunt vizibile din exterior, le va dezbate cu alții, după ce mai întâi a primit sfatul şi îndrumarea mediocrităților pe care–i consideră somități. Nici măcar membrii familiei sale nu vor şti ce gândeşte şi ce vrea să facă în urma deciziilor luate în grupul social. Nu le va cere sfatul şi nici măcar părerea pentru ce vrea el să facă; familia are doar un rol decorator şi este suficient ca membrii ei să fie informați sumar ce a decis şi să accepte.

Comportamente ale Eului infantil în societate

1. Cea mai mare pierdere a Eului infantil în patrimoniul nevoilor sociale este perturbarea dimensiunii afective a personalității. Principalul efect este că stările emoționale nu mai ajung să se maturizeze în sentimente, ci rămân la stadiul de simple emoții şi de obicei nu pozitive, ci negative: nesiguranță, neîncredere, incertitudine, teamă, ceea ce îi potențează nevoia, setea de putere şi derivatele lor. Complexitatea tuturor acestor frânturi afective, a acestor emoții incipiente generează o emotivitate de fond aproape insesizabilă dar deloc de neglijat. Nu intru aici în detalii; procesul psihic de potențare a nevoii de putere prin perturbarea funcției afective îl găseşti explicat pe larg în capitolul 4. Al doilea efect important este că Eul infantil este incapabil să acumuleze experiență de viață. Experiența de viață este o noțiune generală care îți arată beneficiile de care ai parte ca urmare a implicării tale intelectuale şi afective în trecut în diverse acțiuni şi situații. Aceste beneficii rezultă din două componente interdepedente: o componentă informațională, sub formă de idei, percepții, reprezentări, concepte, simplificări, uzanțe, cunoaşterea oamenilor şi a problemelor, etc, şi o componentă afectivă, rezultată în urma tuturor trăirilor sufleteşti derulate pe parcursul acțiunilor.

Experiența de viață este sinteza şi imprimarea definitivă a informațiilor provenite din participarea la interacțiunea socială, economică şi naturală în memorie (suflet), în condițiile susținerii acestui proces de către stările afective trăite. Capacitatea de a permite acestor trăiri să fie asociate cu informații este dată de funcția afectivă, de afectivitate. Iar atunci când funcția afectivă este dereglată, se întâmplă că poți trece fizic şi psihic printr–o situație, dar dacă implicarea ta afectivă este redusă sau inexistentă, nu vei putea traduce participarea la acea situație într–o experiență. Exact în această situație se află Eul infantil. Perturbarea afectivității face ca pe parcursul anilor să nu–şi rafineze gesturile şi să nu–şi schimbe comportamentul. Va face mereu şi mereu aceleaşi greşeli, permanent repezit şi impulsiv. Vei descoperi că experiența de viață a unui egocentric de 40–50 ani rămas în stadiul de Eu infantil este la nivelul unui copil abia trecut de 5 ani. Astfel se explică parțial şi indiferența lui la reacțiile protestatare ale anturajului, vizavi de stilul lui de a relaționa cu ei. Pur şi simplu nu are trecute prin filtrul sufletului situațiile pe care le–a parcurs şi nu poate obține un câştig existențial dintr–o experiență neacoperită de trăiri sufleteşti mature.

2. Altă caracteristică importantă a Eului infantil este bipolaritatea relațiilor pe care le dezvoltă. În relațiile cu apropiații are capacitatea de a exprima sentimente şi stări afective intermediare, dar în profunzimea sufletului fermentează două sentimente opuse: **admirație şi dispreț**. Majoritatea oamenilor sunt devalorizați, ridiculizați, priviți drept rivali într–o competiție imaginară şi disprețuiți. De fapt, existența Eului infantil este o continuă luptă cu cei din jurul lor. Conştiința inferiorității lor îi face să se autoevalueze permanent, ceea ce implică şi o continuă comparație cu ceilalți pentru a se asigura că ei sunt cei mai buni din toate punctele de vedere: profesional mai competenți, un cont în bancă mai gras, au o casă mai mare, o maşină mai scumpă, haine mai la modă, etc. Eul infantil este permanent marcat de un complex de inferioritate. De aceea, doar un rezultat favorabil al comparației cu alții îi dă linişte şi siguranță. O comparație nefavorabilă nu este acceptată deoarece sentimentul de inferioritate se întăreşte şi dezechilibrul psihic se măreşte. Nu va avea liniste şi somn până când, prin perfecțiune, ambiție, muncă şi efort îşi va depăşi rivalul. De cele mai multe ori acest rival este fie cineva din cadrul familiei, fie un coleg de serviciu, fie oricine, oriunde, aflat pe acelaşi nivel material şi social. Interesant este faptul că persoana la care se raporteaza Eul infantil habar nu are că este evaluată, apreciată, analizată, desconsiderată, că este participantă într–o competiție personală a orgoliului, mândriei şi ambiției. Prejudecățile acționează din plin. Nu contează valoarea umană, ci simbolurile exterioare: funcția, hainele, maşina, banii etc. Acestea sunt valorile în jurul cărora îşi construieşte egocentricul percepția

semenilor.
O structură psihică importantă a Eului infantil, care le denaturează percepția semenilor este existența personei, ca rezultat al inflației psihice. Termenul generic de inflație desemnează o creştere, o expandare, o dezvoltare artificială şi nedorită, care arată existența dezechilibrului unui fenomen, fie el monetar sau psihic. Inflația psihică este procesul de pierdere a identității şi individualității, egocentricul pierzându–se într–un rol social. El nu mai este doar un om care exercită atributele şi prerogativele unei funcții; în şi prin acest om însuşi instituția şi funcțiile există. Egocentricul se percepe pe sine şi pe ceilalți prin prisma rolului social care trăieşte în el.

3. Specific pentru comportamentul în societate al Eului infantil este lipsa empatiei. Nu poate înțelege şi nici nu–l interesează sufletul apropiaților, nevoile, dorințele, aspirațiile şi problemele pe care le au. Preocuparea de a acorda atenție celor din jurul lui le este de neînțeles. Ce rost ar avea o asemenea preocupare dacă trebuie să le controleze viața, să le dicteze ce să facă, cum să facă, ce să nu facă, să–i verifice şi să–i pedepsească. Empatia este o calitate umană care apare în cazul oamenilor naturali, neatinşi de falsuri existențiale. Iar pentru Eul infantil, mereu atent la masca socială sub care să–şi ascundă slăbiciunile, empatia este o imposibilitate de la sine înțeleasă. Lipsa de respect şi interes pentru nevoile apropiaților, lipsa de înțelegere, controlul tiranic exercitat asupra acestora îl îndepărtează pe Eul infantil de legăturile afective care se stabilesc între membrii unui grup. În familie, la locul de muncă şi în relațiile sociale trăieşte izolat. Nu este primit cu plăcere în micile grupuri şi în mijlocul colegilor şi nici simpatizat. Nemulțumirile, frustrările şi jignirile pe care le provoacă în sufletul apropiaților îi va determina pe aceştia să îl lipsească de importantul suport afectiv necesar oricărei ființe umane. Urmarea este că Eul infantil are un permanent deficit emoțional care se face simțit prin depedența sa de iubire, afecțiune, tandrețe, căldură sufletească. Aşa se face că dincolo de masca socială vei găsi o ființă foarte fragilă, hipersensibilă şi avidă de iubire. Această dependență de afecțiunea cuiva este singurul lui punct slab, dar este arhisuficient. Cred că ai văzut că atunci când Eul infantil pierde porția de afecțiune de care depinde, toată viața lui este dată peste cap şi toate realizările lui atât de greu muncite se pierd. O dată cu lipsa de empatie apare şi tendința de a–i exploata pe ceilalți, chiar şi pe cei de a căror afecțiune depinde, totul pus în slujba nesățioaselor lui nevoi emoționale. Datorită lipsei de respect şi desconsiderării, Eul infantil nu are scrupule în a te folosi sub toate formele posibile: material, financiar, dar mai ales emoțional. Îți va folosi la maximum afectivitatea, lucrurile, banii şi priceperea pentru a–şi asigura standardul de viață dorit. Nimeni nu scapă: rudele, colegii, subalternii, cunoscuții, toți sunt folosiți. Dar există şi un revers. Tendințele parazitare şi de exploatare vor provoca nemulțumirea celor exploatați şi îl vor îndepărta şi mai mult de orice formă de prietenie ori relație colegială.

4. Relațiile Eului infantil cu semenii nu sunt altceva decât raporturi de forță. Eul infantil nu vede în relațiile cu alți oameni raporturi familiale, sociale, colegiale, ierahice sau de altă natură, ci doar raporturi de forță gândite în termeni de dominare/control/superioritate versus supunere/inferioritate. În relaționarea cu un alt om Eul infantil nu vede cooperarea, îmbogățirea cunoaşterii, deschiderea sau progresul personal, etc., ci într–un mod foarte reducționiost îşi pune o singură întrebare şi are o singură preocupare: „Sunt mai inteligent....bogat.....dur....superior social, etc.....decât el/ea ?“.
În acest sens evaluarea celorlalți este sumară, instinctivă şi are ca scop catalogarea, punerea definitivă într–un tipar, de obicei inferior, disprețuit, din care nu vor mai fi scoşi orice ar face. După cum am spus, evaluarea se face prin prisma raporturilor de forță. Trăsături precum amabilitatea, cooperarea, înțelegerea, dorința de a ajuta, potențialul profesional mediu sunt în ochii infantilului slăbiciuni grave şi ca urmare catalogarea în tiparul slab este inevitabilă. Pentru infantil trasături precum duritatea, cinismul, lipsa de scrupule, corectitudinea, impresia oficială, formalismul, potențialul profesional deosebit sunt cele care îți pot asigura încadrarea în tiparul exclusivist al oamenilor care merită să–i respecte. Evident,

respectul nu are de a face cu calitatea umană intrinsecă, ci cu rezerva şi frica că aceşti oameni pot ajunge în viitorul apropiat să aibă putere şi importanță asupra sa.
Cât despre cei clasificați în tiparul oamenilor slabi, următorul pas al infantilului este preluarea treptată a controlului. Acest lucru se poate sesiza foarte uşor prin modalitățile de adresare. Tonul şi atitudinea de fond este negativ–disprețuitoare. Adresarea este la început uşor familiară şi superioară de genul „auzi.....“ sau „ăsta.....“, ca după câteva săptămâni sau luni să exprime disprețul cel mai profund în genul „auzi ăsta.....“ sau „băi ăsta.....“, „auzi mă.....“, etc.

Comportamentul economic al Eului infantil

Eul infantil la începutul carierei şi pe drumul spre pozițiile de conducere ale unei firme

1**.** Eu infantil este un element distructiv şi vindicativ în firmele în care organizarea lasă de dorit şi informațiile cu privire la noile tendințe şi direcțiile schimbării pe care firma trebuie să le facă sunt lăsate la latitudinea inițiativelor personale. În firmele şi organizațiile unde informațiile privind necesitatea şi implementarea schimbărilor sunt colectate şi valorificate de un departament dedicat, într–un mod sistematic prin reguli, proceduri şi metodologie stabilite prin organigramă şi decizie managerială, Eul infantil nu va avea loc de mişcare. Deoarece orice sugestie de schimbare venită de la tine vizavi de o altă poziție implică într–un mod sau altul o lipsă de competență şi dezinteres din partea celui care ocupă poziția incriminată, rezultatul este întotdeauna o încordare a relațiilor cu respectivul coleg de muncă, care în funcție de calitatea managementului şi a organigramei se poate încheia în două moduri: implementarea schimbării cerute şi menținerea unor relații bune de servici sau neaplicarea schimbărilor şi tensionarea relațiilor umane. De exemplu, chiar dacă nu–i convine o sugestie obiectivă venită de la tine în ceea ce priveşte postul său, faptul că ideile sunt preluate de cineva însărcinat cu aceste situații, de la un nivel ierarhic superior, care le va analiza şi va lua măsurile cuvenite, face ca Eul infantil să nu aibă nimic de comentat sau reproşat. Dar dacă vei oferi astfel de sugestii, obiective şi strict legate de profesie, privitoare la atribuțiile postului ocupat de un Eu infantil şi la nivelul firmei nu există implementată o procedură de re–engineering (continuă re–inventare a firmei din interior), aceste idei obiective şi strict orientate profesional vor fi luate de către Eul infantil drept un afront personal, o jicnire, ofensă, insultă adresate direct persoanei lui şi nu mediului organizațional, la care va răspunde într-o manieră dură, subiectivă şi răzbunătoare. Care crezi că este reacția Eului infantil într–o astfel de situație? Crezi că va accepta şi–ți va da dreptate, îmbrățişând punctul tău de vedere care înseamnă schimbare? În nici un caz. Chiar dacă în sinea lui recunoaşte că ceea ce–i spui este corect, real, util şi folositor pentru firmă şi pentru el însuşi, oficial va protesta sau va trece cu vederea soluțiile oferite. Şi în acelaşi timp cu imobilismul şi ignorarea uneori sistematică a unor informații profesionale importante, în sufletul Eului infantil se adună ranchiuna, ura, dorința de răzbunare, de a ți–o plăti înapoi cu vârf şi îndesat pentru curajul de a gândi si face mai mult decât el. Într–un mod ascuns şi pervers te va urmări în tot ceea ce faci şi te va vâna fără încetare până când îți va găsi un păcat, o scăpare sau vină cât de mică. Şi în acel moment, denaturând şi interpretând faptele şi situația reală, egocentricul îşi va plăti polițele restante. Nu contează că firma nu a beneficiat de informațiile utile şi nici că se face de râs față de colectiv, pentru Eul infantil actele vindicative generate de comportamentele tale obiective, strict profesionale, sunt expresia unui principiu de viață pus în practică.

2. Eul infantil este omul care crează urgențe şi situații expeditive acolo unde nu este cazul. Aceste urgențe

sunt consecința nevoii de a fi în centrul atenției, de a capta atenția şi interesul celor din jur, de a se face remarcat. Crearea superficială a situațiilor tensionate şi urgente este efectul unui infantilism primar care– şi caută soluțiile de susținere a Eului. Dacă are ceva de făcut, Eul infantil începe să se agite inutil în avans şi să ceară membrilor familiei, colegilor sau subordonaților atenția lor totală şi imediată în rezolvarea unei situații care poate fi derulată şi într–un tempo normal. Nu contează că în momentul în care Eul infantil începe să se agite tu faci ceva, că eşti prins într–o activitate, că ai poate o discuție personală sau telefonică cu altcineva, nu, în cel mai scurt timp trebuie să laşi totul deoparte, să te deconectezi de la ceea ce făceai şi să urmezi ajutorul solicitat sau indicațiile date. Simpa amânare de a da curs cererii Eului infantil, ca să nu mai spun de un refuz, va fi considerată drept un afront personal care va fi ulterior răsplătit prin vânarea unei mici greşeli pe care inevitabil o vei face şi interpretarea acesteia într-o manieră vindicativă. Dar deşi la prima vedere modalitatea creării urgențelor te poate duce la disperare, este bine să ştii că nici un Eu infantil nu este fericit de acest mod de a reacționa la stimulii vieții, cauzele profunde fiind dereglarea funcției afective în sensul predominării stărilor afctive primare, cu consecințele dereglării mecanismului obținerii energiei din partea organismului şi dereglarea modului în care se realizează percepția realității exterioare.

3. Eul infantil este omul care urcă în scara ierarhică a organizației transformând oamenii din subordine în soldați fideli, aflați în sjujba sa şi gata să-l apere în disputele interne pentru poziții cu alți manageri aflați pe acelaşi palier de putere cu el. Acest lucru Eul infantil îl realizează prin obținerea controlului asupra oamenilor din subordine, folosindu-se de o arma pentru care are o energie inepuizabilă: agresiune verbala şi emoțională. Eul infantil practică o agresiune verbală şi emoțională permanentă față de colegii de serviciu şi în special față de oamenii aflați în subordine. Fie cu picătura, fie în cadrul unor crize de nervi, Eurile infantile sunt în relațiile lor zilnice oameni obositori, care îți macină nervii. Ei produc un zgomot emoțional de fond continuu, obositor şi stresant pentru angajații unei firme, care ajung să înregistreze acest bruiaj emoțional în normalitatea cotidiană. Starea normală la muncă a Eului infantil este de nervozitate, irascibilitate, agresivitate emoțională. Sunt mai tot timpul furioşi, puşi pe ceartă, pe scandal, pregătiți să ridice tonul şi să pună la punct un coleg. Această stare de continuă agresiune psihică are un efect de control, obosire şi intimidare al celor din jur şi subordonați şi este implicit un factor favorizant al urcării în ierarhia puterii. Un Eu infantil se foloseşte de sarcinile curente de servici ca pretext pentru a-şi exprima agresivitatea, nemulțumirile şi amenințările, care au de fapt ca principal scop obținerea controlului asupra colegilor de muncă. Cine nu acceptă acest tratament pleacă din câmpul de activitate şi proximitate al infantilului, cine suportă, rezistă sau este indiferent va rămâne şi în timp va deveni un soldat obedient care va executa fără crâcnire directivele Eului infantil, indiferent dacă acesta vor avea efecte pozitive sau negative asupra organizației.

În afara discuției despre Eul infantil, un caz particular de muncă şi conducere prin agresivitate este cel al foştilor coordonatori de echipe muncitoreşti şi şefi de secții de producție din întreprinderi şi fabrici din perioada socialistă, care datorită relațiilor pe care le aveau, în capitalism au ajuns pe funcții de conducere executivă sau administratori la firme private. Folosind practicile de conducere învățate în timpul cincinalelor, unii dintre aceştia au generat adevărate dezastre manageriale şi de HR pentru firmele pe care le–au condus, practicând pentru angajații din subordine o combinație ucigătoare de motivație negativă, agresivitate verbală la limita demnității şi mentalitate hei-rupistă. La fel ca în cazul Eului infantil, în fața acestui stil managerial cei mai buni, capabili, competenți şi muncitori angajați părăsesc firma, personalul care rămane fiind supus unei agresivități verbale şi emoționale continui, oamenii fiind controlați şi transformați în roboți obedienți care răspund prin automatisme emoționale şi comportamentale. Consecințele sunt imediate: firma mai supraviețuieşte doar datorită relațiilor şi contactelor şi nu prezenței pe piață, paralel cu scăderea dramatică a competitivității şi calității serviciilor oferite.

Aşa cum analiştii de resurse umane au observat, sunt mai multe şanse ca un om care practică agresivitatea

emoţională şi menţine o nervozitate de fond să ajungă în poziţii de conducere, iar Eul infantil se potriveşte de minune acestei slăbiciuni organizaţionale. În contrast cu brutalitatea emoţională şi cu stressul continuu generat în relaţiile colegiale cu cei de pe acelaşi palier de putere, Eul infantil este surprinzător de diplomat şi politicos în relaţiile cu şefii imediat superiori şi chiar linguşitor cu managerii de top. Deşi îi disprețuieşte în aceeaşi măsură ca pe egalii lui, se va purta cu manuşi de catifea față de toţi cei aflaţi ierarhic deasupra, indiferent de calităţile umane şi profesionale ale persoanelor respective.

4. Eul infantil duce în mediul lui de muncă adevărate războaie ale orgoliului, urii şi resentimentului cu cei pe care–i are în vizor. Este otravă curată pentru relaţiile profesionale şi umane care stau la baza desfăşurării activităţii unei firme. El aduce problemele de la firmă acasă şi de acasă la firmă. Deoarece acasă este mai mult absent, lăsând grija casei pe umerii partenerului conjugal, Eul infantil îşi trăieşte practic viaţa pe frontul profesional. Acolo îşi satisface nevoile sociale şi pe cele ale Eului, se agită, se implică, luptă, duce războaie personale, etc. Nevoile personale de putere sunt potenţate nevrotic de situaţia familială sau biologică şi de sentimentul acut de insecuritate (vezi compensarea deficitelor nevoilor inferioare prin accentuarea nevoilor de putere la Maslow). Eurile infantile sunt dictatori în faşă: ambiţioşi, orgolioşi, doritori de îmbogăţire rapidă şi bunăstare materială. Starea de insuficienţă materială nu este suportată, din considerente de degradare ale stimei de sine. Prin accederea la funcţii mai bine plătite, împrumuturi bancare, credite de consum sau încălcări ale legii, Eul infantil trebuie să ajungă în posesia acelei sume de bani şi a bunurilor/serviciilor care să–i dovedească sieşi şi celor din jur că are valoare, că este important.

5. Eul infantil este un nativ creator de noduri de putere şi element activ de blocare a informaţiei vitale a organizaţiei economice. El luptă pentru ca fluxurile informaţionale importante să se concentreze în jurul poziţiei pe care o deţine. Chiar daca aceste fluxuri nu au nici o legătură cu fişa postului pe care o deţine sau cu competenţele sale reale umane şi profesionale, Eul infantil va lupta din răsputeri ca lui să–i revină responsabilităţi crescute. Uimându–şi şefii prin dorinţa de muncă, Eul infantil acaparează treptat zone de activitate care în mod normal aparţin altor persoane sau departamente. Cu preţul creşterii cantităţii de muncă asumate, Eul infantil reuşeşte să creeze în jurul postului său adevărate noduri informaţionale, intersecţii ale informaţiilor de tot felul, de natură să denatureze –via propria ogradă– informaţii curente dar şi esenţiale necesare bunei activităţi a firmei. Consecinţele benefice pentru el sunt pe toate planurile. Mai întâi Eul infantil devine indispensabil poziţiilor superioare în luarea deciziilor şi este foarte apreciat de şefi pentru activitatea depusă. Dar dacă şefii inconştienţi sunt fericiţi că au un astfel de om în firmă, situaţia este de fapt mai dificilă pentru ansamblul desfăşurării activităţilor. Denaturând informaţia de la traseul ei oficial, prevăzut în organigramă, Eul infantil sacrifică de fapt fluiditatea şi accesibilitatea acesteia de către alte persoane şi poziţii, determinând alţi angajaţi să facă activităţi suplimentare sau greşite. Canalele oficiale ale informaţiei sunt treptat înlocuite de cele neoficiale, personale. Deoarece informaţia care circulă în cadrul unei entităţi economice este pentru angajaţi sursă de putere şi siguranţă a postului deţinut, lupta pentru accesul la ea se va da în culise, pe holuri, în cadrul relaţiilor personale. Dar după ce a denaturat fluxul normal al informaţiei, Eul infantil mai face un pas, blocând accesul altor persoane la acele informaţii care i–ar putea aduce beneficii de putere şi recunoaştere. Informaţii esenţiale care ajung la Eul infantil nu mai trec de el, nu mai ajung în sectoarele care au poate nevoie disperată de ele. Oamenii se dau de pereţi în aflarea acestora, se agită, timp preţios este pierdut, fără să ştie că informaţia a fost blocată de Eul infantil. Consecinţele directe ale denaturărilor fluxurilor de informaţie şi ale blocării accesului la ea de către cei care au nevoie de ea sunt de obicei întârzieri în realizarea unor sarcini de servici curente sau deosebite de către alţi angajaţi, întârzieri în livrarea unor lucrări clienţilor beneficiari, pierderea unor oportunităţi majore de afaceri, afectarea pe termen lung a relaţiilor interne şi cu diverşi furnizori şi beneficiari. De obicei cauza blocării informaţiei nu este

descoperită la nivelul Eului infantil şi răspunderea pentru consecinţele negative cade pe umerii celor care ar fi trebuit să aibă acces la informaţia pierdută pe drum. Oamenilor nevinovaţi li se ţine teorie, sunt ameninţaţi, penalizaţi, concediaţi.
O variantă la blocarea informaţiei este aceea că oamenii cunosc faptul că informaţia necesară se află la Eul infantil. Începe astfel un perelinaj la acesta, care prin măguliri şi rugăminţi este determinat să–şi „ajute“ colegii de servici. Care binenţeles că trebuie să se simtă îndatoraţi pentru „serviciile“ prestate de infantil. Simpla cerere de livrare a informaţiei provoacă un adevărat scandal. Precum vânzătorilor orientali nu le poţi refuza plăcerea negocierii preţului, aşa la Eului infantil nu–i poţi refuza satisfacerea orgoliului şi sentimentului importanţei. Deţinerea informaţiilor duce la dependenţa celorlalţi angajaţi de Eul infantil, dar îi şi oferă acestuia ocazia de a critica şi ataca pe toţi cei care greşesc într–un fel sau altul. După ce adună în jur putere, Eul infantil se foloseşte de ea pentru a timora oamenii şi a–şi crea o imagine de zbir pe care este bine să–l asculţi. Binenţeles, trebuie să te simţi dator pentru „serviciile“ pe care Eul infantil ţi le face şi eşti aşteptat să ţi le plăteşti la momentul corespunzător, susţinându–l şi ajutându–l cu ocazia doborârii din funcţie a şefului ierarhic direct. Prin crearea unor false centre de putere în interiorul firmei, Eul infantil reuşeşte deci să dea lovitura: colegii trebuie să vină mereu cu rugăminţi şi să se teamă de el ca de Sfintele Moaşte, şefii sunt fericiţi că au un aşa angajat model iar complexele de putere personale sunt satisfăcute într–un mod mulţumitor. Singurii perzanţi din folosirea relaţiilor colegiale şi economice pentru optimizarea tendinţelor infantile personale sunt propria firmă şi partenerii acesteia. Prejudiciile şi nemulţumirile sunt însă puse în seama problemelor economice inerente, a mentalităţii generale, a trecutului, etc şi a angajaţilor delăsători care nu şi–au făcut datoria aşa cum trebuia. Viaţa mege înainte.

6. Eul infantil este un factor natural de retardare informaţională şi organizatorică a firmei în care lucrează. Deoarece mediul economic specific unei industrii se schimbă cu paşi repezi, cu aceeaşi viteză trebuie să se adapteze la piaţă şi firmele jucătoare. Această nevoie de schimbare a firmei, de obicei de scădere a costurilor şi creştere a competitivităţii intră însă în conflict cu interesele personale ale Eului infantil, care–şi vede astfel poziţia deţinută ameninţată. Noile forme de organizare îi pot distruge poziţia atât de greu dobândită, nodurile informaţionale personale create. Muncă depusă cu atâta migală poate fi pierdută peste noapte. Consecinţa este că Eul infantil va lupta din toate puterile să menţină neschimbată situaţia existentă şi să bocheze accesul în firmă a oamenilor capabili pe care–i vede drept potenţiali concurenţi. Novicii fără experienţă sunt preferaţi, plantaţia este mare şi nevoia de sclavi nesăţioasă, profesioniştii însă sunt periculoşi şi trebuiesc îndepărtaţi. Vorba lui Caragiale, primesc schimbarea, dar concret să nu se schimbe nimica, eventual în punctele neesenţiale. Consecinţele neadaptării la piaţă şi la structura costurilor de existenţă şi profitabilitate pe care aceasta o impune vor duce pe termen mediu la pierderea competitivităţii firmei, a clienţilor şi ajungerea la poziţia de „în afara pieţii“. Falimentul se apropie vertiginos, concurenţa este nemiloasă, oamenii capabili pleacă la concurenţă, toate acestea nu au nici o relevanţă. Nu contează că firma se scufundă, poziţia personală deţinută este ţinută cu dinţii, până în ultima clipă. Eul infantil devine astfel un factor activ în falimentarea acelor firme insuficient poziţionate pe piaţă şi în care lipseşte preocuparea managerială de adaptare la legile concurenţei.

7. Specific Eurilor infantile este modul în care ei luptă pentru a urca în ierarhie. Aceştia nu sunt oamenii care să aştepte să fi promovaţi. Pe scara care duce la ultimul etaj ei îşi fac loc cu coatele, folosindu–se de fundalul de nervozitate creat şi de imaginea excelentă creată cu prilejul denaturării informaţiei de la cursul ei normal. Ei „calcă pe cadavre“, blocând şi chiar distrugând carierele altora, mult mai profesionişti şi capabili. Plecarile oamenilor capabili la firmele concurente şi obţinerea unei poziţii de conducere peste nivelul uman şi profesional cerut sunt practici curente la firmele infestate cu Eurile infantile. De obicei cariera Eului infantil se construieşte cu preţul dislocării unor oameni valoroşi de pe

traseul profesional nativ. În medie, sunt sacrificați și eliminați profesional 3-5 colegi de muncă, oameni capabili și devotați firmei, dar potențiali concurenți, pentru a face loc promovării unui Eu infantil.
Dar deși au o imagine de oameni devotați și loiali, un Eu infantil va sacrifica întotdeauna interesele firmei pentru a accede la postul râvnit sau a obține avantajele materiale dorite. Revenind la lupta pentru putere, pentru un Eu infantil este suficient să simtă că poziția șefului său direct se clatină pentru a începe atacul asupra poziției acestuia. Cu mult timp înainte de a ști alții pe canalele oficiale, Eul infantil știe când șeful direct își pierde din prestigiu, importanță și imagine în fața conducerii de top. Imediat este accentuată comunicarea cu următorul nivel de decizie. Oamenii „de sus" sunt personal apreciați și stimați, li se oferă informații blocate, li se comunică ce angajat capabil, ascultător și disciplinat pot găsi în propria persoană. Din ascultători și politicoși față de șefii direcți, în doar câteva zile Eurile infantile schimbă foaia, devenind obraznici, agitați, neascultători, abuzivi față de niște oameni care realizează prea târziu ce viperă au ținut la sân. Situația se repetă ori de câte ori este nevoie și în scurt timp aceiași oameni de top care au promovat ierarhic pe cine nu trebuia, se vor găsi ei înșiși în postura de victime ale perversității și dorinței de putere ale Eului infantil.

8. O tendință clasică a Eului infantil este interesul acestuia pentru activitatea profesională a altor colegi de serviciu aflați pe poziții de egalitate sau inferioritate. Tendințele de putere sunt deja vizibile și cu greu reprimate. Într–un mod vizibil și deranjant, care atrage neplăcut atenția oamenilor din firmă, deși nu este sarcina lui să verifice și urmărească activitățile altor posturi și deși nimeni nu–i cere să facă astfel de activități, Eul infantil te verifică, urmărește, critică, informează că iar ai greșit, că iar nu ai dat atenție la ce spune el, că iar este necesară intervenția lui generoasă pentru a te scoate din impas. Infantilul trebuie să știe tot ce se întâmplă într–o firmă: ce au făcut colegii pe ziua în curs, unde se află fiecare la un moment dat, unde a plecat X, de ce întârzie la servici colegul Y, de ce pauza de masă este așa lungă la colegul Z, câte țigări a fumat într–zi colegul W, etc. Îți urmărește inclusiv ritmul, rapiditatea și eficiența în care sarcinile sunt îndeplinite. Toate acestea se raportează la propria persoana a infantilului și arată o slabă autovalorizare și un anemic sentiment al stimei de sine. Orice proces autoevaluativ conține în sine germenele unui proces evaluativ exterior. Deoarece procesul autovalorizării include și are loc prin valorizarea celor din jur, oamenii cu un Eu infantil și o slabă autovalorizare sunt psihologic determinați să fie excesiv de atenți la actele celor din jur, să le evalueze negativ și să să se raporteze față de ele într–o manieră superioară. Această realitate psihică este sursa unor comportamente necorespunzătoare din punct de vedere colegial și a creării poziței de informator oficial care știe tot ce mișcă în firmă. Cei mai buni informatori la nivelul de jos la o firmă sunt indivizii cu Eu infantil și aceia care au probleme cu autovalorizarea și autostima, care sunt dublate de ambiție și nevoia de control, deoarece sunt psihic condiționați să controleze totul, sa știe tot ce se întâmplă în firmă. Pentru beneficiarul informațiilor cu privire la colegii de muncă ai Eului infantil, informațiile sunt trunchiate, pline de omisiuni și prezentate într–un mod negativist și depreciativ. Dacă superiorul Eului infantil nu este un om cu experiență și bine ancorat în reprezentările socio–economice, infantilul reușește să–l manipuleze destul de bine. Mai ales dacă există și răutate, dorința de a săpa voit pe un coleg – de obicei un parazit sau un profesionist – manipularea superiorului este ca și realizată.
Astfel se face că a fi coleg de serviciu cu un Eu infantil te pune implicit în poziția de vânat. Este o vânătoare continuă și fără șansă a tuturor greșelilor tale de către un vânător care nu iartă și care găsește o reală plăcere în a afla probleme și greșeli și în a te informa direct cu privire la ele, dar și pe superiorii tăi. Toate aceste greșeli sunt raportate, într–un mod sau altul, oficial sau neoficial, conducerii executive și șefilor direcți Această vânătoare a greșelilor personale este amplificată de micile vendete personale ale Eului infantil care ține blocate informații importante. Deși cunoaște că ai nevoie de o anumită informație, dacă nu ești omul care să–i dai mereu atenție și să–l lingușești, dacă l–ai ofensat în vreun fel, accesul la ea îți va fi blocat. Ulterior Eul infantil va aștepta răbdător să te lovești de problema care se putea rezolva

cu informația pe care ți–a ascuns–o. Blocajul creat va fi folosit de Eul infantil în scop personal, în scopul de a te discredita şi de a–ți atrage indirect atenția că nu este bine să–l neglijezi emoțional. În organizațiile care nu au puse la punct proceduri interne corespunzătoare, Eul infantil este un om apreciat de şefi şi conducere. Relațiile personale între Eul infantil şi superiori sunt excelente şi comunicarea pe canalele neoficiale este excelentă. Informările directe vizează toate aspectele obeservate şi in special compromiterea oamenilor pe care–i consideră inamici personali.

9. O altă caracteristică a Eului infantil este parvenitismul. Angajații cu Eu infantil sunt foarte ambițioși, dorind neapărat să ajungă în vârful ierarhiei. O parte dintre ei ambiția îi va propulsa pe scara ierarhică printr–o evoluție normală în carieră. Vor munci cât alții la un loc, vor fi corecți, demni, îşi vor exprima agresivitatea în exteriorul firmei, vor căuta recompensele justificate.
Tot ambiția însă face ca angajații cu Eu infantil să fie printre cei mai răi parveniți dintr–o organizație. În acest sens ei urmăresc nemunca, recompensa disproporționată, dezvoltarea relațiilor personale cu șefii, distrugerea carierelor celor care le stau în cale. Au o permanentă grijă pentru posturile şi activitățile celorlalți şi se oferă voluntari să fie informatori pentru șefi. Agresivitatea este orientată spre interiorul organizației, pentru a discredita şi distruge grupurile de muncă eficiente. În final, după ani de război de culise, ajung oameni terminați psihic şi emoțional în războaie personale interne.

Eul infantil în poziții de conducere în cadrul unei firme sau organizații
Managerii cu Eu infantil sunt în general oameni cu bune intenții, dar complet nepregătiți pentru a face față mafiilor organizaționale sau indivizilor cu inteligență speculativă ridicată. În general au probleme cu încrederea în oameni, inteligența emoțională, cu evaluarea corectă a angajaților, cu percepția corectă a realității. De obicei în viața unui manager infantil a existat o situație traumatizantă. Aceasta provine de la oameni în care au avut totală încredere şi cărora le–au dat sufletul pe tavă. Urmarea firească este înşelarea acestei încrederi, şocul emoțional şi dezastrul material. Din acel moment infantilul va fi mereu cu garda pusă, fiind deosebit de suspicios față de oricare persoană.
Este specific managerilor cu Eu infantil că au încredere oarbă în acei angajați pe care–i consideră devotați. Criterul de apreciere a devotamentului este însă unul emoțional, nu profesional şi infantilul nu ştie să facă diferența între devotamentul real şi cel de fațadă. Desconsideră oamenii competenți, profesionaliştii reci care îşi fac treaba fără zgomot. În sufletul său au drum deschis toți aceia care au o inteligență emoțională superioară şi ştiu să–l manipuleze. De obicei sunt străini propriilor firme, păpuşi exterioare ale mafiilor organizaționale care controlează real firma.

1. Deoarece sistemul său informațional personal şi profesional este sărăcăcios şi învechit, Eul infantil este dependent de sfaturile şi consultanța profesională a altora pentru a înțelege cum funcționează industria în care activează şi decide care sunt orientările care trebuiesc abordate. Din păcate însă, la fel ca în cazul familiei şi cunoscuților, Eul infantil nu valorizează sfaturile şi consultanța economică în funcție de valoarea lor intrinsecă, ci mai întâi stabileşte pe considerente de simpatii instinctive emoționale o grilă de persoane pe care le apreciază enorm şi a căror emanații le consideră vitale. Mesajele economice ale persoanelor neagreate emoțional sunt imediat desconsiderate, disprețuite, respinse şi în cel mai fericit caz analizate la maxim cu suspiciune. Iar dacă emitenții neagreați, în disperare de cauză, repetă iar şi iar informați şi analize esențiale pentru supraviețuirea firmei, aceştia devin pentru Eul infantil surse de discomfort emoțional şi de devalorizare personală, a căror gură trebuie închisă prin amenințări, penalizări sau concedieri. Ca angajat care conteşti directivele infantilului, poți să–i arăți statistici, sinteze, analize, poți să te rogi de el în genunchi, toate eforturile tale de trezire la realitatea pieței vor fi în zadar. Dacă o firmă condusă de un Eu infantil supraviețuieşte, aceasta se

datorează exclusiv unei conjuncture norocoase şi inconştiente care a adus în poziţii de colaboratori oameni capabili. Însă schimbarea şi agravarea mediului competiţional prin intrarea pe piaţă a unor jucători noi şi puternici şi plecarea sau lipsa oamenilor capabili sunt tot atâtea motive pentru care prognozez într–un mod poate cinic, dar realist, sfârşitul activităţilor conduse de un Eu infantil.

2. În strânsă legătură cu laşitatea de scrisa la nivel general, de a nu–şi accepta şi nu–şi recunoaşte propriile păcate, şi chiar de a–şi falsifica realitatea faptelor petrecute, Eul infantil poate merge mai departe cu laşitatea, acuzând pe cei din jur de greşeli, vini şi incompetenţe care de fapt sunt ale lui. Te va cuprinde indignarea, vei fi uluit şi numai nu te vei sufoca când Eul infantil va arunca pe tine răspunderea unor gafe şi probleme cu care tu nu ai nici o treabă. Dacă Eul infantil mai este ancorat în realitate, şi undeva ştie că el este responsabil de o anumită situaţie sistemică ori trecătoare, se poate să scapi doar cu acuze şi ameninţări exprimate în particular sau în şedinţe la firmă, dar dacă ai de–a face cu un „exemplar“ bolnav psihic, te va acuza în faţa familiei ori colegilor şi va cere şi să tragi ponoase pentru ceea ce „ai făcut“. Cu adevărat vei înţelege cât de periculos este un Eu infantil pentru armonia colectivului unei firme în momentul în care vei suporta consecinţele unor fapte ori lipsuri care nu sunt ale tale, şi exact cel care este adevăratul responsabil te acuză revoltat şi indignat, cerând pedepsirea ta. Într–o stare de şoc vei descoperi că omul pe care credeai că–l cunoşti este rupt de realitate şi culmea culmilor, nici măcar nu realizează că falsifică grosolan realitatea. Externalizarea problemelor, căutarea de ţapi ispăşitori persoane pentru situaţii care ţin de funcţionarea sistemică şi obiectivă a unui context existenţial este una dintre cele mai dure situaţii cu care vei fi confruntat în convieţiurea cu un Eu infantil. În familie vei fi acuzat ca tu eşti de vină pentru ce merge prost în funcţionarea utilităţilor, pentru defectele de funcţionare apărute, pentru relaţiile cu vecinii, pentru lipsurile financiare, în general pentru orice deficienţă în funcţionarea ireproşabilă a casei. În cadrul unei organizaţii, un Eu infantil pe post de director general sau de departament, coordinator de proiect, manager de produs sau cu atribuţiuni de control poate fi un dezastru, atât pentru tine cât şi pentru firmă. Pun pariu că într–o astfel de situaţie vei descoperi urgent ultimele noutăţi în materie de calmante, unde este situată biserica cea mai apropiată de casa ta şi vei începe să–ţi cauţi un alt loc de muncă. Şi asta deoarece răspunsurile Eului infantil la problemele firmei înseamnă să găsească „vinovaţii“ care nu muncesc şi nu–şi îndeplinesc atribuţiile postului, să ameninţe, penalizeze, să crească nivelul activităţilor birocratice administrative şi de control şi să concedieze pe oricine are curaj să–i atragă atenţia despre inconştienţa şi incompetenţa acţiunilor sale. Va merge până acolo încât să considere duşmani personali pe oamenii capabili care gândesc şi văd problemele la nivel sistemic şi–i va hărţui cu analize şi ameninţări până când aceştia vor pleca la alte firme. Considerentele care ţin de propria poziţie şi răspundere a Eului infantil ca înţelegerea afacerii, viziunea de marketing, identificarea clară a propriei poziţii pe piaţă şi competenţe manageriale ca structurarea firmei, organizarea, logistica, structura stocurilor şi adecvarea costurilor cu poziţia de piaţă deţinută şi cu avantajele competitive de piaţă nu au nici o relevanţă. Eul infantil va organiza şedinţe peste şedinţe, va cere rapoarte peste rapoarte şi eventual va plăti bani grei la firme de consultanţă pentru a căuta în afară cauze care ţin de propria incompetenţă personală de a poziţiona firma pe piaţă şi de a corela costurile cu obiectivele urmărite. Un faliment nu va fi acceptat de Eul infantil ca fiind propria răspundere şi va căuta şi vâna în exterior, în stilul cunoscut, vinovaţii.

3. La Eul infantil actul de conducere este exercitat în principal în două moduri: direct şi indirect. În stilul direct, Eul infantil este agresiv, impulsiv, repezit, represiv, coercitiv, folosind motivarea negativă a angajaţilor şi controlul personal pentru a verifica îndeplinirea sarcinilor. Aceştia sunt oameni de acţiune, implusivi şi repeziţi, cu o mare mobilitatate şi rezistenţă la oboseala indusă de agitaţie, program prelungit şi lungi călătorii în interes de afaceri. Dacă vrei să exişti şi să–ţi păstrezi serviciul, va trebui să fii ca ei: competitivi, energici, cu initiativă, să fii genul de angajat pe care să simtă ei că se poate baza.

De obicei sunt oameni corecți, organizați şi disciplinați, care nu suportă lenea, hoția, dezinteresul, superficialitatea, timorarea, amatorismul şi slăbiciunea. În fața agresivității emoționale si verbale a unui şef infantil va trebui să fii stăpân pe tine şi pe situație, gata oricând să dai răspunsuri pertinente şi ferme la provocările lui. Dacă te pierzi, fâstâceşti ori eşti nesigur, primul pas spre poarta de ieşire a firmei a fost făcut. Limitele de dezvoltare personală ale acestui manager se resfrâng direct asupra existenței şi dezvoltării afacerii. Stilul de acțiune agresiv îl va pune pe acest Eu infantil în situații de conflict deschis cu alți manageri iar timiditatea îi va inhiba dezvoltarea relațiilor sociale şi de afaceri necesare menținerii în mediul de afaceri.

În stilul indirect puterea este exercitată prin intermediul unei suite de consilieri personali care–i îndeplinesc ordinele. Eul infantil este un nativ creator de structuri organizatorice parazite, paravan, care au rolul de a–l proteja de implicarea directă atât în conducerea firmei, cât şi în relațiile cu partenerii de afaceri. Eul infantil întotdeauna plăteşte regeşte oameni papagal, care să încaseze problemele şi să lupte în tranşee, în timp ce el va avea întotdeuna un rol pozitiv de salvator, manager înțelegător, cel care rezolvă rapid problemele. Am putea spune că Eul infantil este foarte inteligent şi ştie să–şi asigure rolul pozitiv şi recunoştința celorlalți. Din păcate Eul infantil se ascunde în mod laş în spatele structurii organizatorice tampon pe care a creat–o, neacceptând responsabilități şi punând oameni de pe poziții inferioare să–i rezolve problemele şi să–i țină locul în relațiile cu partenerii de afaceri. Nu de puține ori subalterni de rang mic, oameni de la baza organizației sunt scoşi din mediul lor cotidian şi sunt puşi să rezolve probleme care implică întreaga organizație sau probleme cu care nu s–au mai confruntat. De asemenea, partenerii de afaceri se trezesc la negocieri cu subalterni ale Eului infantil, care nu numai că nu au putere de decizie şi negociere, dar nici măcar nu cunosc care sunt datele problemei. Timp prețios este pierdut, probleme şi divergențe importante se amână sine die. In caz de reuşită Eul infantil iese din ascunzătoare şi sub privirile stupefiate ale angajaților îşi asumă meritele, în caz de nereuşită însă toată responsabilitatea va cădea în spatele angajatului care a fost pus să scoată castanele din foc.

Deoarece în interior este un om slab, incapabil să facă față nivelului de agresivitate socială şi economică din sistemul concurential capitalist şi dependent fiind de oameni care să–i spună ce formă are realitatea, Eul infantil se înconjoară şi cu subalterni agresivi şi consilieri linguşitori, care nu–i comentează niciodată directivele, indiferent cât de aberante sunt acestea. Extrem de naivi, influențabili şi manipulabili, o firmă care are oameni de conducere Euri infantile, va fi de fapt condusă de consilierii săi, de eşalonul doi al structurii de conducere. Aceşti subalterni apropiați, consilieri, oamenii de decizie din eşalonul doi în firmă, sunt de fapt ochii prin care Eul infantil înțelege şi descoperă realitatea economică, filtrele percepției stimulilor pieței, gardienii somnului şefului cel mare. De obicei subalternii femei ai unui director bărbat cu un Eu infantil au o inteligență emoțională superioară care le permite sa-l manipuleze pe acesta aşa cum doresc şi să se folosească în direcția pe care o doresc ele de agresivitatea infantilului şi regulile pe care acesta le impune organizației. Firma unui Eu infantil, condusă în realitate din spate de catre o femeie cu o inteligență emoțională superioară bărbatului manager este deja un stereotip în realitatea economică de pretutindeni. Partea proastă este că în multe cazuri această inteligență, beneficiile manipulării Eului infantil şi resursele firmei vor fi puse în slujba impulsurilor emoționale personale ale femeii, la rândul ei manipulată emoțional de toți aceia care ştiu cum să o abordeze şi trateze.

Această slăbiciune personală a psihologiei Eului infantil este cea care practic deschide drumul către putere în firmă trepăduşilor, carieriştilor, oportuniştilor, pupincuriştilor, linguşitorilor de tot felul. In mod normal, o firmă condusă de către Eul infantil în modul indirect este infestată de către paraziții organizaționali enumerați anterior. Aceştia vor prezenta Eului infantil o realitate trunchiată, mereu îndulcită, adaptată la sensibilitățile infantilului. Încercările de a expune realitatea dură vor fi tratate de către trepăduşi cu acuzații de defetism şi negativism. Există de altfel o relație direct proporțională între gravitatea situației descrise de către oamenii aflați la munca de jos şi reacțiile protectoare ale „gărzii psihice“ a infantilului. Cu cât realitatea este mai dură şi atenționările mai obiective, cu atât acuzele şi

reacțiile linguşitorilor la adresa emitenților sunt mai mari.
Iar cu oportuniştii omeneşte prinşi în capcana înțelegerii personale a mediului economic, înseamnă că practic aceste viziuni personale ale consilierilor vor fi cele aplicate în deciziile Eului infantil. Dacă printre aceştia există şi profesionişti care vor aplica înțeleptul principiu „zi ca ei, dar fă ca tine“, care–şi văd de activitate, influențează şi contrazic prin rezultate directivele sinucigaşe ale consilierilor Eului infantil, atunci se poate ca departamentul, firma sau organizația ta să mai aibă o şansă de a exista. Dar dacă consilierii Eului infantil sunt fie incapabili, fie bine intenționați, dar ignoranți în viziunea lor strâmta şi eronată despre o realitate în continuă schimbare, viitorul firmei tale este ca şi pecetluit. Cei mai periculoşi colaboratori pentru viitorul unei firme condusă de un Eu infantil sunt aceia care nu dau atenție analizelor pe termen lung, nu înțeleg că piețele se modifică o dată la câteva luni şi care impun cu bocancii aplicarea şi importul unor formule de succes aplicate pe alte subpiețe.
Dar unde ignoranța se termină, începe interesul personal sau urmărit. Deşi uneori au informații despre schimbările intervenite pe piețe, unii subordonați ai Eului infantil nu vor accepta alte idei decât cele pe care le promovează ei înşişi. Vor lupta încăpățânat până la capăt şi vor ține cu dinții de aplicarea metodelor şi rețetelor pe care ei le consideră de succes, vor influența din toate pozițiile Eul infantil, parte din fanatism şi ignoranță, parte din interesul personal de a–şi păstra funcțiile, parte din interese obscure legate de firmele concurente. Şi în realitate, pentru mulți dintre ambițioşii subordonați ai Eului infantil, interesul personal pe termen scurt este mai important decât viitorul firmei.
Iată că am inceput să ne facem o idee şi despre tipurile de angajați preferați de un manager Eul infantil: oameni papagal împodobiți cu funcții sonore şi anesteziați cu salarii foarte mari, care să stea în față şi să încaseze problemele organizației, intern şi extern. Urmează apoi angajații agresivi şi linguşitori, dar cu o inteligență emoțională deosebită, extrem de abili în a manipula pe manager pentru a–şi asigura un loc cald în firmă.

4. Proiecția umbrei organizaționale, proiecția incompetenței manageriale, aruncarea nerealizărilor şi problemelor organizației în răspunderea angajaților. În toate organizațiile conduse de Euri infantile se desfăşoară continuu, zi de zi şi ceas de ceas, un periculos joc de aruncare a pisicii, a neâmplinirilor şi greşelilor, între trepăduşii emoțional preferați de şefi şi angajații dezagreați. Şi care este în mai toate cazurile pierdut de oamenii dezagreați, oameni de obicei profesioniști şi plictico şi din punct de vedere managerial.
Mai mult decât în orice altă organizație, în firma Eului infantil greşelile şi nerealizările sunt dese şi importante. Este şi normal să fie aşa. Cu un om care psihic este handicapat să înțeleagă mediul în care organizația lui trăieşte, fără elementară viziune de piață, cu alocarea prețioaselor resurse pentru himere, cu oameni de decizie aleşi pe criterii de preferințe emoționale personale, cu fapte de desconsiderare pe criterii personale a experienței profesionale a restului angajaților, este de la sine înțeles că organizația condusă de un Eu infantil are mai tot timpul probleme. Iar aceste probleme trebuiesc aruncare în spatele cuiva. În firma infantilului este o nevoie continuă ca mereu să existe un cineva şi faptele lui, ca justificare pentru ceea ce nu merge. Postul de încasator care să suporte ca fiind greşelile lui consecințele incompetenței manageriale este o necesitate. Eul infantil nu–şi acceptă niciodată vina pentru greşelile manageriale făcute şi psihologic vorbind trebuie să găsească mereu pe cineva asupra căruia să–şi externalizeze povara vinovăției. Una din grijile fundamentale ale managerului incompetent infantil este să–şi externalizeze vina, să găsească pe cineva care să preia în mod convingător rolul de țap ispăşitor. Operațiunea este executată des, cu ocazia fiecărei şedințe şi are ca scop îndepărtarea suspiciunilor de incompetență managerială spre „dovezile“ incompetenței şi delăsării angajatului vinovat de toat şi toate.
Băieți deştepți, problema găsirii acestor vinovați este rezolvată pentru managerul infantil incompetent de oamenii eşalonului doi, de „garda psihică“. Aceştia au inteligența şi intuiția ca permanent să aibă în pregătire (prin bârfă şi acuze indirecte) pentru sacrificiul infantilului câte un țap ispăşitor, un angajat

numai bun de pus în răspunderea lui toate necazurile firmei, indiferent dacă îl privesc sau nu.
Săpatul colegilor şi subalternilor de către angajaţii preferaţi şi munca de prevenire şi evitare a primirii pisicii în propriul spate sunt activităţi importante în fişa postului acestor oameni. Şi deoarece percepţia personalităţii lor de către Eul infantil este pe cale emoţională excelentă, mesajele acestor oameni vor fi apreciate şi aprobate imediat. Nu contează că ceilalţi angajaţi spun altceva şi văd realitatea altfel. Mesajele lor sunt desconsiderate, informaţiile aduse de ei aruncate direct la coş. Şi ghiciţi pe cine vor săpa oamenii eşalonului doi? În primul rând se vor săpa între ei, zilnic, continuu, ori de câte ori au ocazia, preventiv, finuţ şi colegial, fireşte. Şi în al doilea rând îşi vor săpa dur colegii şi subordonaţii capabili, profesioniştii, care pot risca prin rezultate să ajungă în graţiile şefilor. În organizaţiile conduse de infantili, pe canalele de informare neoficială, oamenii profesionişi sunt desconsideraţi, bârfiţi, denigraţi de către favoriţii eşalonului doi. Consecinţele acestei situaţii sunt imaginea proastă în mintea şefului infantil, pe care o au anumiţi colegi de decizie şi angajaţi profesionişti. Când lucrurile se mai agravează, aceşti oameni capabili vor fi sancţionaţi, puşi să plătească pentru incompetenţa managerială sau direct concediaţi.
Aşa se face că Eul infantil este un performer în a provoca unei firme pierderi majore de resurse umane. În firma infantilului, la departamentul HR, oamenii au nevoie să fie absenţi mental sau să aibă nervii foarte tari, pentru a rezista psihic la implementarea a ceea ce se numeşte „politica de personal“.
Fie pe drumul spre putere, când 3-5 oameni profesionişti sunt daţi brutal la o parte, fie ca şef care trebuie să arunce responsabilitatea propriei incompetenţe pe umerii oamenilor arătaţi cu degetul de favoriţi, Eul infantil este un adevărat ruinător de cariere. Costurile pentru organizaţie pot fi imense, căci oamenii care pleacă ajung la firmele concurente, unde muncesc înzecit pentru a–şi lua revanşa. O revanşă plătită în stilul propriu, prin muncă, conştiinciozitate, hotărâre şi devotament pentru noua firmă care i–a preluat. Printre cei mai motivaţi şi profesionişti oameni, indiferent de domeniu, sunt cei alungaţi de la firmele conduse de Euri infantile. Acest lucru este de altfel recunoscut pe piaţa muncii, profesioniştii plecaţi de la aceste firme fiind imediat angajaţi de firme concurente, uimite că firma infantilului îşi poate permite luxul să piardă oameni de o calitate umană şi profesională deosebite. În firma unui Eu infantil profesioniştii au statut de simpli toleraţi. Sursă de stress pentru linguşitorii aflaţi în poziţii de decizie şi de discomfort psihic pentru Eul infantil, oamenii de calitate sunt acceptaţi atât timp cât îşi îndeplinesc fără întrebări sarcinile de servici şi pot primi în spate o porţie sănătoasă de vină managerială. În astfel de cazuri Eului infantil se va descotorosi fără menajamente de oamenii profesionişti, permiţând firmei să pornească de la zero, într–un nou început promiţător.
Firma Eului infantil nu este un mediu propice care să păstreze oamenii de nivel calitativ superior şi combinaţia dintre un Eu infantil în poziţie de conducere şi oameni de decizie incompetenţi, aleşi pe criterii emoţionale, este mortală pentru orice organizaţie.

5. După ce a muncit ani de zile pentru a accede la funcţiile visate, se ajunge în sfârşit şi la momentul în care Eul infantil trebuie să dovedească prin profesionalism că merită poziţia deţinută. Acest lucru nu se întâmplă şi exact poziţiile de top îi vor scoate la lumină toate carenţele profesionale şi de personalitate. Stilul de lucru al şefului infantil este hei-rupist, pompieristic, agitat, cu ordine şi indicaţii care curg fără oprire. Studiile de piaţă şi analizele profesioniste nu au nici o relevanţă. Nu există viziune de piaţă pe termen lung, infantilul habar nu are ce trebuie făcut peste 6 luni sau 1 an. Dar nici nu citeşte rapoartele plicticoşilor conştiincioşi, care arată foarte clar unde este profitabilitatea şi unde trebuie firma să se îndrepte. Sau dacă începe să le citească, le aruncă direct la coş. Sunt vânate în grabă piste care au generat succese întâmplătoare sau care nu şi–au dovedit deloc profitabilitatea. Se dă curs imediat părerilor paraziţilor care–l linguşesc şi care au şi ei „păreri“ despre ceea ce trebuie făcut.
În urmărirea unui obiectiv, Eul infantil se limitează în a informa eşalonul doi şi pe cei aflaţi la munca „de jos“ care le sunt sarcinile trasate. Părerile favoriţilor emoţionali contează, ale profesioniştilor şi

experților nu sunt luate în seamă. Aceştia pot fi întrebați de formă ce părere au despre obiectivele firmei, dar real nu se va obosi să–i asculte. Doar opinia favoriților emoționali mai contează, dar aceştia de obicei se gândesc mai întâi la propriul interes şi în consecință se grăbesc să aplaude zgomotos direcțiile trasate, deşi în sinea lor sunt poate şocați de aberațiile pe care le aud şi dezgustați de stilul de relaționare dictatorial.
Directivele aberante fără legătură cu piața, consecințele lipsurilor de resurse materiale, promoționale, financiare, umane şi de altă natură, stilul de relaționare direct şi personal bazat pe agresiune emoțională, stilul de motivare negativ, activitățile birocratice, toate acestea conduc însă inevitabil la blocaje şi nerealizarea direcțiilor trasate. Deoarece acestea au fost gândite personal de Eul infantil, nerealizarea lor este percepută drept o lezare şi jicnire directă a persoanei lui. Situația este deci preluată la nivel personal. Nereuşitele vor fi imediat taxate de Eul infantil cu acuzații de delăsare, incompetență, rea voință. Fără să înțeleagă cauzele profunde ale eşecurilor, oamenii sunt penalizați, umiliți, concediați. Pedepsele sunt publice şi exemplare. Vânătoarea de vrăjitoare începe, prilej minunat pentru toți aceia promovați pe alte criterii decât profesionale de a scăpa de pericolul pe care–l reprezintă oamenii capabili din firmă. Organizația pierde oameni experimentați, linguşitorii îşi întăresc pozițiile. Consecințele rapide ale directivelor aberante ale Eului infantil se concretizează într–un final în înrăutățirea climatului colegial şi de muncă, pierderea pozițiilor de piață inițiale, plecarea unor oameni de nivel profesional deosebit şi consolidarea pozițiilor de către personalul parazitar de la nivelul de decizie al eşalonului doi.
Previziunile sunt defavorabile pentru o firmă condusă de un Eu infantil sau care este infestată de Euri infantile în diverse puncte de putere şi care acționează într–un mediu concurențial dinamic. Dacă firma merge, aceasta se întâmplă din pură întâmplare, din inerția unei organizări inițiale fericite, a unei oportunități de piață care s–a epuizat şi datorită oamenilor capabili care muncesc în cadrul ei. Dar dacă mediul concurențial începe să fiarbă şi problemele apar, datorită reacțiilor obsesive de a căuta în exterior cauze care de fapt țin de propria competența managerială şi inteligență sistemică, adică de propria şi personala incapacitate de a organiza şi conduce afacerea, drumul spre faliment este deschis. Faptul că un Eu infantil nu ştie, nu înțelege şi nu acceptă că schimbarea într–o firmă trebuie să înceapă de la modul de organizare, şi cu propria persoană şi competență, cu propriile reprezentări ale realității, aceste condiționări psihologice descrise sunt cele care vor fi adevărate şi profundele cauze ale falimentului economic. De la lipsă de responsabilitate la iresponsabilitate nu este decât un pas, iar Eul infantil îl va face ori de câte ori conjunctura i–o va permite.

6. Un alt stil de lucru al Eului infantil este cel resentimentar. Sunt folosite cauze economice în scopuri personale, pentru a se răzbuna pe angajații care în opinia lui nu–şi îndreaptă eforturile spre direcțiile trasate. În organizația Eului infantil nu contează că te dedici unui aspect de piață valabil şi profitabil. Munca ta poate fi necesară, dar pentru a fi apreciat de şef trebuie să–i arăți într–un stil la fel de zgomotos că te dedici direcțiilor pe care el personal le–a trasat. Toți aceia care nu acordă mai multă atenție ideilor lui decât activităților de bază, indiferent cât de aiuristice sunt acestea, sunt luați imediat în vizor şi vânați. Diferit de modul de acțiune descris precedent, Eul infantil nu va mai recurge la implicarea personală, directă şi emoțională. După ce aruncă cu idei şi sarcini, tace, nu spune nimic, dar te urmăreşte pe ascuns dacă te dedici acestor idei. Trec zile sau săptămâni de tăcere în care Eul infantil nu mai spune nici un cuvânt despre sarcinile lansate expeditiv în trecutul apropiat. Nu se alocă resurse, nu se cer rapoarte, totul decurge ca şi cum acele idei au fost de la sine îngropate. Oamenii inițial treziți de noile sarcini, după o perioadă de aşteptare se reîntorc la activitățile de bază, uitând de cerințele Eului infantil. Dar asta până într–o bună zi când Eul infantil se scoală cu fața la cearşaf şi vrea să pedepsească, să se descarce de nemulțumiri. Începe să ceară rapoarte şi rezultatele obținute din sarcinile lansate în trecut. Deşi cunoaşte exact că nimic nu s–a făcut în acele direcții datorită nealocării resurselor şi

managementului defectuos, infantilul joacă teatru până la capăt. Evident, se descoperă că sarcinile Eului infantil s–au pierdut pe drum şi încep să fie căutaţi vinovaţii pentru această delăsare. Favoriţii emoţionali, speriaţi de spectacolul dat de infantil, încep să caute febril oamenii care răspund de zona de activitate respectivă şi ulterior sunt chemaţi de urgenţă la Eul infantil pentru a da socoteală de activitatea lor. Odată găsit vinovatul, Eul infantil va profita de ocazie pentru a–şi descărca asupra acestuia toate nemulţumirile acestuia, legate de desfăşurarea întregii activităţi. Angajaţii sacrificaţi observă intrigaţi că Eul infantil se dezlănţuie, descărcându–se de energia negativă acumulată. Odată acest lucru terminat, omul se poate reîntoarce la activităţile lui curente. Întreaga situaţie nu este nimic mai mult decât un pretext al Eului infantil de a găsi un debuşeu de a se descărca de toate nemulţumirile şi îndoielile care–l macină. A doua funcţie pe care o are stilul de lucru resentimentar este de a vâna oameni anume vizaţi. Neîndeplinirea sarcinilor este folosită de Eul infantil pentru a se răzbuna personal pe anumiţi angajaţi care de–a lungul timpului, prin contrarea deciziilor lui, îl sfidează, îi creează o proastă imagine în interiorul organizaţiei şi sunt o sursă de discomfort psihic personal. Lipsa vizibilă de consideraţie, preţuire, atenţie şi apreciere a sarcinilor Eului infantil sunt considerate un afront personal, care trebuie pedepsit exemplar. La fel sunt aruncate câteva sarcini, dar în sectorul de activitate al omului vânat. Acesta se comportă în modul aşteptat, timp în care Eul infantil îşi aşteaptă prada şi nu mult timp după aceea angajatul este chemat să dea socoteală. Discursul Eului infantil începe desigur cu nerespectarea sarcinii trasate, dar se va continua cu o adevărată descărcare emoţională, legată de toate aspectele din trecut care l–au iritat pe infantil. Aducând angajatul într–o poziţie fără scăpare, situaţia va fi din plin folosită de Eul infantil pentru a–şi reface în plan personal imaginea de sine suferindă şi a da o lecţie nesăbuitului care a cutezat să comenteze directivele lui.

Poate veţi crede că în ambele situaţii prezentate la ultimele două puncte consecinţele sunt grave pentru personalul care a greşit. Dar nu este aşa. La Eul infantil agitaţia, ameninţările şi descărcările emoţionale nu au de obicei efecte în plan real. În majoritatea cazurilor oamenii nu sunt într–adevăr concediaţi, ci eventual doar penalizaţi. Fie că nu este tipul de om cu suflet rău, fie că în adâncul minţii recunoaşte că sarcinile trasate au fost aberante, fie că a câştigat războiul personal dus cu proprii angajaţi şi imaginea de sine este bună, în aceste situaţii Eul infantil nu ia decizii de concediere. Agitaţia, zgomotul, ameninţările, toate sunt de formă, fără efecte reale. Alţi manageri trasează sarcinile impuse de piaţă şi–ţi oferă tot sprijinul necesar, dar dacă nu produci rezultatele aşteptate, penalizările şi concedierile sunt inevitabile. Fără agitaţie ori nervi, acest tip de manager ia decizii cinice care sunt duse până la capăt. Managerul cu Eu infantil trasează sarcini fără legătură cu realitatea pieţei, se agită zgomotos pentru realizarea lor, foloseşte motivaţia negativă, dar nu–şi duce până la capăt ameninţările în caz de nereuşită în îndeplinirea obiectivelor.

În firma Eului infantil oamenii îşi pierd posturile nu datorită incompetentei sau dezinteresului, ci datorita acţiunii denigratoare a consilierilor favoriţi, a colaborării voite sau întâmplătoare cu alte firme care echivalează cu o poziţie de trădător sau când situaţia este atât de gravă încât trebuie găsit un ţap ispăşitor, un „mâncător de păcate“ care are rolul de a curăţa firma de păcatele incompetenţei manageriale.

7. O caracteristică importantă a stilului de conducere al Eului infantil este importanţa extremă a controlului organizaţional al firmei şi oamenilor. Este o caracteristică foarte des întâlnită la managerii cu Eu infantil şi înseamnă practic scufundarea firmei pe termen scurt şi mediu, ca un cost economic pentru a menţine echilibrul psihic al infantilului. Aplicarea acestui principiu la nivelul unei firme înseamnă sinucidere curată pentru acea firmă, dar există şi situaţii sau contexte economice când controlul organizaţional este prioritar şi trece înaintea oricărui alt deziderat. Chiar dacă imaginea de piaţă este negativă şi firma este împinsă spre faliment, pentru Eul infantil faptul că entitatea economică pe care o conduce se află sub controlul său strict justifică scurtarea existenţei sale. Pentru Eul infantil este de

preferat controlul absolut al unei firme timp de X ani şi apoi falimentul, decât o existență a firmei de X + 10 ani prin conducere democratică deschisă.
În cadrul unei firme Eul infantil are la dispoziție mai multe metode pentru a–şi exercita controlul absolut.
În primul rând este agresivitate verbală şi emoțională pentru cei cu care colaborează zilnic, subalternii de grad înalt în organizație. Am detaliat în paragrafele anterioare cum se întâmplă exact acest lucru.
În al doilea rând înseamnă aplicarea devizei dezbină şi stăpâneşte. Practica controlului total înseamnă mai întâi dezbinarea oamenilor şi acest lucru presupune inițial cunoaşterea lor. Într–o astfel de firmă nimic nu scapă monitorizării: telefoane, mailuri, activitatea la calculator, cine cu cine ce vorbeşte, situația materială, familială şi socială a fiecărui angajat. Urmează apoi crearea voluntară a nemulțumirilor şi diferențelor. Se începe cu resursele financiare şi emoționale, care sunt împărțite pe criterii de favoritism personal, în timp ce departamentele şi echipele primesc sarcini egale, necorelate cu resursele inegal alocate. Rezultă automat timpi de muncă diferiți, diferențe salariale majore pentru sarcini similare. Anumiți angajați au un tratament preferențial, în timp ce alții sunt vânați fără încetare. Sunt concediați oameni capabili şi sunt păstrați incompetenții, lingăii şi paraziții care se oferă să fie informatori.
În al treilea rând controlul se exercită prin provocarea voluntară a haosului organizațional. Este control realizat prin haos organizat, este crearea voluntara a unei situații de haos organizațional, alimentarea şi permanentizarea acestuia. Pentru a pune bomboana pe colivă, structura organizațională însăşi este deficitară, intenționat greşit proiectată şi greşit dotată cu resurse umane. Structura logistică este insuficientă şi inegal distribuită pe departamente. La fel resursele firmei sunt alocate favoriților, pe criterii care nu au nici o legătură cu eficiența economică. Deşi sunt incluşi în raportările oficiale, parametrii de eficiență economică sau de eficiență a muncii sunt calculați cu date false. Orice pas înainte se face cu sforțări supraomeneşti, compromisurile şi superficialitatea este la ordinea zilei. Măsurile birocratice sunt excesive şi cer oamenilor timp prețios. Rezultatul este un haos total, în care toată lumea este nemulțumită. Presiunea este maximă pentru unii angajați, în timp ce pentru alții există şi timp de relaxare. Nu este timp pentru clienți, deoarece prioritare sunt conflictele personale permanente şi activitățile birocratice impuse de conducere. Conflictele personale sunt la ordinea zilei, tensiunea psihică este maximă, pe mulți îi lasă nervii. Pentru orice angajat problemele organizaționale şi inegalitățile sunt evidente şi nu ar trebui decât câteva zile pentru a schimba firma din temelii. Aşa ceva însă nu se doreşte şi Eul infantil este fericit când ştie că domneşte peste o firmă aflată mereu în pragul haosului şi are un colectiv de oameni care doar se ceartă, nu mai au timp să gândească şi sunt cufundați până peste cap în problemele firmei.
În al patrulea rând controlul se exercită prin intimidare profesională şi şantaj direct pentru angajații simpli de la baza ierarhiei. Acest lucru poate însemna trasarea unor sarcini de muncă minore, care nu sunt verificare cu săptămânile, dar care cândva în viitor sunt verificate detaliat. Sarcinile sunt intenționat birocratice, fără legătură cu activitatea propriu–zisă a firmei şi a căror importanță este irelevantă. Pentru cei găsiți vinovați de neândeplinire sancțiunile sunt majore, de natură financiară şi sunt un nou motiv pentru ca Eul infantil să atragă atenția tuturor cine este şeful. Metoda are efect în planul intimidării profesionale şi emoționale ale angajaților, dar este o cauză importantă a demisiilor oamenilor de calitate din firmă. Nu contează însă nivelul profesional al celor care pleacă, importante sunt conduitele de ascultare necondiționată ale celor care rămân.
Nici unul dintre elementele de premeditare ale Eului infantil nu sunt bănuite de angajați. Deşi soluțiile pentru ieşirea din criza continuă sunt simple şi toată lumea le cunoaşte, angajații cred că menținerea stării de fapt este rezultatul incompetenței şi dezinteresului conducerii. Nici o secundă nu bănuie aceştia că tot haosul organizatoric, financiar şi logistic este creat intenționat, pentru a–i menține pe ei la foc mic, într–o supă a nervilor, insatisfacțiilor şi nemulțumirilor. Nimeni nu bănuie că motivul pentru care firma este organizată şi condusă astfel sunt ei, angajații, care trebuie controlați şi menținuți la un nivel intelectual şi

profesional scăzut. Nimeni nu bănuie că nu incompetența sau dezinteresul managerial a dus firma în această situație, ci inteligența perversă, excesul de interes pentru firmă, dorința de control obsesiv al firmei.

8. Este un stereotip al firmelor Eului infantil alocarea discreționară şi disproporționată a resurselor firmei de către managerii din eşalonul doi de putere, pe baza favorurilor emoționale personale, mai departe la departamentele şi oamenii din organizație. În firma Eului infantil accesul la prețioasele resurse materiale, umane şi financiare, recompensările şi premierile nu se fac în funcție de rezultate şi eficiență, ci în funcție de inteligența emoțională şi uneori josnicia celor din eşaloanele inferioare ale organizației,
Profesioniştii seci şi plictisitori care produc profiturile în firmă sunt continuu uimiți şi frustrați să vadă cum resursele pentru care ei trebuie să scrie memorii şi rapoarte detaliate sunt alocate lejer şi cu dărnicie colegilor care ştiu să linguşească şi să umble cu vorbe meşteşugite. Psihologia de salon este mult mai utilă în aceste cazuri, şi cei care se folosesc de toate trucurile pe care le cunosc au o viață în firmă mult mai uşoară decat aceia care se bazează în activitatea lor strict pe muncă şi conştiinciozitate.
În plus, după ce îşi informează personal oamenii favoriți şi pe cei aflați în posturile inferioare ce a decis cu privire la viitor, Eul infantil nu mai face nimic pentru ca acest viitor să devină realitate. Organizația Eului infantil nu oferă suport material, organizațional, promoțional, legal, metodologic, financiar şi informațional dedicat pentru implementarea directivelor trasate. Fiecare trebuie să se descurce cum poate cu resursele deja existente, si acelea repartizate pe considerente de favoritism emoțional. Evident, din neştiință şi lipsă de experiență, Eul infantil personal nu oferă soluții şi know–how, nu trasează planuri detaliate. Totul se face agresiv, la repezeală, expeditiv, în grabă. Răspunderea este imediat pasată la nivelul cel mai de jos. Subordonații favoriți – de obicei în situație de incompetență cronică – nu se agită să găsească soluții şi resurse, ci doar cresc presiunea pe oamenii aflați pe posturile de bază. Şi toate acestea se fac în plus, pe lângă sarcinile curente care trebuiesc făcute pentru a menține continuitatea firmei. Aceiaşi oameni, aceleaşi resurse materiale şi acelaşi timp trebuiesc împărțite pentru a face loc noilor sarcini. Dacă într–o altă firmă noile atribuții ar fi fost repartizate pentru alte resurse şi alți oameni, în firma Eului infantil aceiaşi oameni şi aceleaşi resurse trebuie să le facă pe toate. În tot acest timp Eul infantil menține personal şi direct presiunea si agresivitatea asupra angajaților, adăugând la noile sarcini concrete obligații birocratice. Oamenii se rup de la activitățile de bază pentru a da explicații, pentru a scrie rapoarte peste rapoarte, telefoanele sună, şedințele se țin lanț. Stilul de motivare al angajaților este preponderent negativ: oamenii sunt permanent amenințați cu penalizări, sancțiuni, comparații negative, concedieri. În firmă agresiunea emoțională şi verbală este la cotele maxime, mai ales din partea favoriților emoționali. Printre acuzații şi amenințări voalate oamenii sunt umiliți, înjosiți, jicniți. Li se cer urgent rezultate concrete şi îndeplinirea de minuni.

9. În paginile anterioare am descris modul şi cum angajatul cu Eu infantil lăsat nesupravegheat îşi îndeplineşte rolul natural de factor de regres într–o organizație. Acelaşi lucru, dar la scară mai mare îl realizează şi managerul cu Eu infantil. Eul infantil în poziție de conducere este un factor ferm de regres şi blocare a dezvoltării pentru o firmă Acesta practic restricționează organizatoric dezvoltarea afacerii. Propriile limite psihologice şi sociale (atitudine temătoare, frică, lipsa competențelor sociale, suspiciunea, neâncrederea, dorința de control, etc.) se proiectează perfect în mediul economic, ducând la instaurarea unor limite organizaționale a firmei pe care o conduce. Organizarea firmei Eului infantil este de fapt o proiecție a structurii psihice a acestuia. Aşa cum ne putem da seama de atitudinile şi psihicul unui om după modul cum se îmbracă, la fel ne putem da seama că avem de a face cu un Eu infantil după modul în care este organizată firma. Limitele psihice ale infantilului se vor reflecta în special asupra blocării dezvoltării normale şi naturale ale firmei şi în lipsa de folosire adecvată a resurselor de care dispune pentru a susține dezvoltarea.

Managerul cu Eu infantil blochează în primul rând potențialul de dezvoltare a afacerii. Deşi managerii doresc extinderea, deşi rapoartele de piață arată că firma are potențial de dezvoltare, Eul infantil va avea o atitudine duplicitară. Va cere dezvoltare, profit, va declara că se vor urma tendințele de piață, va avea pretenții de la angajați, va promite suport, resurse şi va solicita rezultate. În paralel însă cu entuziasmul oamenilor Eul infantil va opri cu cinism toate aceste promisiuni. Deşi verbal spune ceva, concret însă Eul infantil va limita organizațional dezvoltarea, limitând resursele, complicând procedurile interne, provocând nemulțumiri salariale, practicând deliberat o politică de HR inechitabilă, oprind investițiile şi fondurile pentru dezvoltare. Bineînțeles, toate acestea nu le va face direct, personal, ci se va folosi de subordonați papagal pe care–i va pune să ia toate aceste decizii. La întrebările angajaților le va răspunde că el nu ştie nimic din toate acestea, că probabil este o confuzie, o neânțelegere, că va lua măsuri....etc. Bineînțeles nimic nu se va întâmpla, spre bucuria managerului infantil care acum nu se va mai teme că va scapa firma din mâini şi va pierde controlul total asupra oamenilor.

10. Unul dintre păcatele cele mai grave ale unui manager „dotat“ cu o structură psihică de tipul Eului infantil este superficialitatea, faptul că este uşor impresionabil în special de aspectele agitate şi trecătoare ale vieții. Eul infantil este întotdeauna omul impresionat de spectacol, de mişcările mari, vizibile, atât ale pieței, concurenților, cât mai ales ale angajaților. De obicei în aceste organizații directorul de HR este pur şi simplu şocat să descopere zilnic modul în care managerul infantil decide şi impune retribuțiile şi compensările în firma lui. Directorii de HR trăiesc fiecare zi în firmă cu amenințarea infarctului şi nici hârtia nu poate suporta ce trăiri poate avea un director de HR competent într–o astfel de firmă.
Mă refer în special la modul cum îşi apreciază infantilul oamenii. Managerul cu Eu infantil nu va fi niciodată impresionat, nu va aprecia şi nu va recompensa corespunzător pe oamenii care muncesc eficient, profitabil, dar neştiuți. Indicatorii seci şi clari ai eficienței unui angajat, puşi la dispoziție de departamentul HR şi profitul raportat de contabilitate nu au nici o valoare pentru infantil. Dacă nu le convine salarizarea decisă sunt liberi să plece când doresc şi nu de puține ori pe managerul de HR îl ia cu frică când trebuie să primească demisii ale unor oameni cheie, formați în ani de zile, cu experiență, indispensabili pentru activitatea pe termen lung.
Spre diferență, managerul infantil îşi deschide larg punga când este vorba despre oamenii pe care el îi apreciază. Şi aici vine marea problemă, pentru că de cele mai multe ori eficiența acestor oameni plătiți mult peste profesioniştii cei plicticoşi este spre zero şi pe termen lung, de obicei, din incompetență şi dezinteres, ei produc pierderi nete considerabile firmei.
Criteriile de apreciere ale unui Eu infantil vizavi de proprii angajați nu au nici o legătură cu eficiența lor. Profilul angajatului apreciat de infantil este următorul:
– puțin pupincurism şi ceva linguşeală la adresa sa, bârfitori şi experți în săpatul colegilor pe la spate;
– nivel ridicat de agresivitate emoțională îndreptată împotriva colegilor, pentru a compensa în cadrul firmei slăbiciunile şi laşitățile sale personale;
– oamenii cu stilul de activitate expeditiv, pompieristic, cu agitație şi zarvă, care dau impresia de activitate multă;
– oameni care dau impresia de devotament prin multe ore petrecute la firmă;
– oameni care execută fără discuții ordinele aberante, nu atenționează infantilul când greşeşte şi aprobă orice inepție, niciodată nu contrazic infantilul în utopiile lui;
– acei oameni care au calitățile personale pe care el nu le are, care sunt ceea ce el nu poate fi. Deoarece infantilul are o nevoie psihologică de aceşti oameni, ei sunt şi cei mai bine plătiți din firmă, fără absolut nici o legătură cu eficiența lor economică. Este o problemă de echilibru psihic pentru ca infantilul să aibă mereu lângă el aceşti oameni, deoarece prin proiecție el practic îşi poate trăi în aceşti angajați aspectele personale care lui îi lipsesc. Infantilul se împlineşte, se întregeşte ca om prin intermediul angajaților care

au calitățile pe care el nu le are. Inutil de spus că aceste calități sunt relative şi nu sunt neapărat legate de business, ci de viață în general. Astfel, un infantil va fi total dependent de un angajat care este foarte sociabil sau excelează la capitolul comunicare. Indiferent de productivitatea acestor angajați, ei sunt tinuți pe posturi calde, lejere, fără risc de expunere la realitatea economică şi plătiți de câteva ori peste angajații care real prin productivitatea lor duc firma în spate. Este doar un noroc pentru firma infantilului dacă se întâmplă că aceşti angajați favorizați chiar şi sunt eficienți şi au conştiința muncii.
– oameni care dau falsa impresie de eficiență. În ochii unui manager infantil nu are nici o valoare un angajat care aduce profit de 10 euro, dar după 8 ore de muncă pleacă acasă. Dar va aprecia ca pe ochii din cap pe angajatul care stă zilnic la firmă 12–14 ore, indiferent dacă munca acestuia aduce firmei un profit de 2 euro sau chiar o pierdere de 5 euro. Şi va considera normal ca acest angajat să fie plătit de 3–4 ori mai bine decât cel care munceşte doar 8 ore. Deşi are toate informațiile şi obiectiv ştie precis productivitatea fiecărui angajat, deciziile şi aprecierile le va lua pe baze emoționale, fiind deosebit de generos, bun şi înțelegător cu aceia pe care el îi apreciază din punct de vedere EMOȚIONAL şi foarte dur, insensibil, zgârcit şi nedrept cu aceia dintre angajați pe care el îi „apreciază“ (citeşte desconsideră) din punct de vedere ECONOMIC.

Pentru Eul infantil nu contează banii reali încasați, ci cei facturați. Nu contează cheltuielile pentru un contract, contează doar banii aduşi de contract. Nu contează ideile şi abordarea eficientă a unor noi piețe profitabile, ci executarea imediată a unor şocante aberații de piață. Nu contează noutatea, aportul calitativ, conştiinciozitatea rece.
În nici un caz totuşi infantilul nu este total rupt de realitate, el ştie bine care este eficiența în bani a fiecăruia, dar pentru el asta nu contează. Ceea ce contează este aspectul emoțional, psihologic. Managerul infantil va considera că un om care a generat profit de 500% prin eficiență, dar a făcut acest profit fără să execute întocmai directivele sale trebuie sancționat. Nu contează că decizia şi indicațiile lui erau aberante, nici vorbă să–şi recunoască vina. Nu contează că acest om este teribil de profitabil, nu, pentru că nu a urmat o indicație aberantă el trebuie sancționat. Banii pe care i–a adus în firmă nu contează, nu asta îl interesează pe infantil acuma. Evident demisie, şoc şi distonocalm la HR. Dimpotrivă, un om care a incheiat contracte pe pierdere, sau din activitatea lui a generat pierdere, dar este băiat bun pentru că execută indicațiile, acest om va fi recompensat. Evident că salarul trepăduşului emoțional este de 4–5 ori peste salarul profesionistului care generează real profit.
Cum se poate aşa ceva? Este foarte simplu: angajații care cunosc faptul că Eul infantil este impresionat de aspectele superficiale şi de fațadă ale unui business, vor începe să se comporte ca atare. Gândirea acestor angajați este ceva de genul:
„Vrea şeful spectacol? Vrea să vadă cum curg contractele şi facturile şi mai puțin care este costul realizări acestor contracte? Îl interesează doar să vadă agitația, că la noi se «munceşte» de la 6 dimineața la 12 noaptea? Banii mulți se primesc pe bază de spectacol, nu de eficiență? Primesc salar pe bază de bani încasați, nu de profitabilitatea activității mele? Asta este uşor, nici o problemă, asta vrea, asta îi place să vadă, îi dăm exact ceea ce vrea.“ Şi ca urmare încep să manipuleze Eul infantil, încep să se comporte exact aşa cum ştiu că acesta doreşte.
Consecința este că firma se scindează practic în două, între oamenii cărora real nu le pasă deloc de firmă, au suficientă flexibilitate mentală şi atitudinală pentru a se comporta iresponsabil, conform cu ceea ce apreciază infantilul şi oamenii responsabili, realişti, cărora într–adevăr le pasă de firmă, care nu pot să–şi schimbe stilul, nu pot urma directivele aberante ale infantilului şi rămân aceeaşi profesionişti eficienți care generează nu bani, ci chiar profit. Cei care sunt profitabili, deschişi, inteligenți, etc, dar nu se încadrează în profil vor fi de–abia tolerați, penalizați, concediați sau vor pleca ei de bună voie. Rămân în firmă indivizii care se comporta aşa cum apreciază infantilul şi care implicit îl manipulează pe acesta fără scrupule. În fiecare firmă condusă de un infantil vom descoperi câțiva oameni deosebit de eficienți,

dar care nu sunt de acord cu politica managerială falimentară a infantilului, plătiți la limită şi mereu pe picior de plecare şi majoritar angajații care–şi manipulează de fapt managerul, ineficienți, care aprobă linguşitor orice inepție, generează în firmă scurgeri majore de venit şi care sunt plătiți fără nici o justificare economică a eficienței muncii lor.

11. O altă consecință a nevoii patologice de control şi nesiguranței Eului infantil este excesiva birocratizare. Managerul infantil nu vede în sistemul birocratic un instrument de progres, care trebuie dimensionat şi înzestrat cu putere atât cât trebuie pentru a ajuta firma în dezvoltarea ei, ci un instrument de control, liniştire a nesiguranței şi temerilor sale. Eul infantil înneacă firma în birocrație, în toate sensurile posibile. Permanent oamenii sunt rupți de la post pentru a merge la o nouă şedință, pentru a scrie un alt raport, pentru a asculta alt expert care să le spună cum să–şi facă treaba, etc. Şi urgent, lasă baltă ce treabă ai de făcut, că şeful nu mai poate aştepta. Peste 20% din timpul fizic şi peste 50% din energia psihică ale angajaților sunt irosite pentru a îndeplini ordinele birocratice şi de obicei noii angajați sunt îngroziți de procedurile birocratice cu care vor trebui să se confrunte. Pe scurt:
– fişele de post sunt halucinante şi nu au nici o legătură cu ce fac oamenii real în firmă.
– nu există un regulament intern stabil şi funcțional, ci o avalanşă de regulamente peste regulamente, proceduri peste proceduri. Problema cu aceste regulamente este că sunt gândire impulsiv, pentru a rezolva o situație de moment şi apoi ele nu sunt respectate de către toată lumea. Eul infantil va tuna şi fulgera dacă un nimeni din firmă va comite cea mai mică abatere de la zecile de regulamente emise, dar nici măcar nu va lua în considerare abaterile grave făcute de favoriții săi pe care îi consideră indispensabili.
– şedințele se țin lanț, permanent, zilnic sau săptămânal. Nimic de spus dacă aceste şedințe ar fi necesare sau folositoare. Dar ele înseamnă timp pierdut, energie consumată inutil, conform unui ritual bine ştiut. Şedințele nu sunt făcute pentru progres sau a asculta problemele angajaților în îndeplinirea sarcinilor, ci pentru a acuza angajații că nu muncesc şi a trasa noi şi noi sarcini birocratice. Desigur favoriții emoționali sunt întotdeauna la adăpost, primind şi binemeritatele laude.
– Eul infantil încearcă mereu să fugă de responsabilitate şi de problemele firmei, inventând mereu noi forme birocratice în spatele cărora să se pună la adăpost. În afara posturilor clasice de directori şi adjuncți, Eul infantil înființează pentru fiecare problemă reală sau fictivă câte un comitet, echipă, grupă de şoc sau departament specializat. Acestea sunt formate din oameni care au treburile lor, dar care de acum înainte vor trebui să se ocupe şi de problema dată. Sunt obligați să țină permanent şedințe şi să dea rapoarte detaliate. Şi toate acestea pe lângă activitățile curente şi fără nici o remunerație suplimentară.
Oboseala creşte rapid, eficiența scade, activitatea suferă, dar Eul infantil este fericit deoarece ştie că o firmă bine condusă înseamnă o birocrație masivă prin care oamenii pot fi controlați indirect prin regulamente, şedințe şi rapoarte.

12. De la angajatul terminator şi vânător, la managerul care devine el însuşi o țintă, manipulat şi folosit de angajații inteligenți. Acest lucru este posibil în primul rând datorită deficiențelor majore ale psihicului său în ceea ce priveşte inteligența emoțională, evaluarea corectă a valorii şi muncii angajaților, percepția realității în toate aspectele, economice, politice, sociale, naivitate, înțelegerea realității înconjurătoare complexe numai prin prisma rațiunii şi a modelelor mentale, disprețul şi desconsiderarea profesioniştilor plictiocoşi, admirația şi acceptarea a ceea ce spune un parazit emoțional, etc. Este un om care trăieşte într–o realitate falsă, creată numai de el şi populată de oameni pe care îi percepe într–un mod cu totul persoanl.
În ciuda faptului că poate este un om de afaceri cu multă experiență profesională, un director cu Eu infantil are o mare doză de naivitate şi necunoaştere a oamenilor în general şi care urmare este foarte uşor

de manipulat. Este uşor de manipulat nu numai de alți oameni de afaceri, cât mai ales de proprii angajați, indiferent de nivelul ierarhic în firmă al angajatului.
Eul infantil nu înțelege şi nu crede că de fapt aproape toți angajații săi îl manipulează fără scrupule. Cât este el de director sau patron de mare firmă, el este cel mai manipulat om din acea firmă. Şi aceasta datorită nerecunoaşterii sau neacceptării unor deficiențe şi slăbiciuni personale, care deschid larg uşa firmei tuturor paraziților, parveniților şi perverşilor. Şi care la rândul lor se vor alia pentru a forma o adevărată „gardă psihică" care îl va izola definitiv pe infantil de realitatea economică şi de oamenii competenți din firmă.
Fiecare slăbiciune psihică şi emoțională personală este prompt speculată şi folosită de angajați pentru a obține beneficii materiale, posturi şi putere. Slăbiciunile infantilului se traduc în firmă şi în angajarea şi aprecierea unor oameni fără valoare, dar care înțeleg rapid şi exact care este slăbiciunea şefului şi de ce sunt ei apreciați. Astfel, în această firmă, vor prospera angajații care ştiu să linguşească, să aprobe orice directivă, să nu critice deciziile proaste, cei care sunt agresivi emoțional şi cei care au înțeles că infantilul îşi trăieşte prin ei deficiențele personale. Este şi normal să fie aşa şi acest mod de lucru nu poate duce pe termen lung decât la faliment. Niciodată infantilul nu va înțelege şi va accepta că falimentul nu a venit în urma unor conjuncturi nefavorabile, greşeli manageriale sau înşelăciuni cu partenerii sau oricăror alte cauze externe. Acestea şi multe altele pot fi desigur reale şi au valoarea lor de balast, dar nu sunt adevărata, esențiala problemă. Cauza primă a problemelor din firmă, cauza primă a falimentului constă în psihologia personală a directorului cu Eu infantil, în slăbiciunile şi deficiențele sale personale, umane. Dacă acest lucru infantilul nu îl înțelege atunci totul este pierdut. În momentul în care infantilul îşi va spune „da, am o problemă şi aceasta sunt eu şi nu ceilalți", acest moment poate fi începutul trezirii la viață a firmei.

Relaționarea cu Eul infantil
Cunoscând din acest capitol câteva dintre cele mai importante caracteristici potențiale ale Eului infantil, îți dai seama că abordarea unui astfel de om este o provocare dificilă. Dar deoarece personalitățile cu un Eu infantil nu sunt rare şi ai mari şanse ca în viață să trebuiască să relaționezi cu ei, să vedem pe scurt care sunt posibilitățile tale de mişcare.

1. Din paginile acestui capitol înțelegi că în general atitudinea constantă pe care ar trebui să o ai față de un Eu infantil este cea de rezervă preventivă. Cele mai mari şanse sunt ca Eul infantil să te disprețuiască şi ignore. Sigur, disprețul nu este arătat pe față, dar îl vei putea sesiza în spatele tuturor comportărilor pe care le are. Atunci vei lua chiar o atitudine de retragere. Dacă te numeri printre puținii norocoşi pe care egocentricul îi admiră, poți alege o atitudine atentă şi politicoasă, dar distantă. Cea mai bună strategie este să te plasezi la marginea sau în afara câmpului lui de influență. Să faci parte din viață lui minimum posibil sau chiar deloc. Astfel, vei evita să fii considerat drept proprietatea lui şi să–i suporți defectele.

2. O a doua apărare eficientă față de un Eu infantil constă în reacția ta rapidă de blocaj la agresiunile emoționale de început, din perioada de tatonare. Când un Eu infantil întâlneşte o nouă persoană cu care va trebui să colaboreze, atacul emoțional ca element de preluare a controlului este iminent. Țipete, nemulțumiri, ordine, cuvinte strigate, agresiunea emoțională de fond, posibil terorismul emoțional, toate sunt imediat îndreptate spre noul intrus. Poate părea ciudat, dar comportamentul unui Eu infantil față de o țintă este strict dependent de acceptul țintei de primi şi suporta acest comportament. Imaginează–ți Eul infantil ca pe un burete pe care tu îl întinzi peste tine atât cât doreşti. De fapt tu eşti cel care decide care vor fi limitele comportamentale ale unui Eu infantil vis-a-vis de persoana ta. Nu poți acuza prea mult un Eu infantil pentru stilul agresiv de relaționare față de tine deoarece tu eşti acela care are puterea să

decidă cât de mult îl laşi pe infantil să–ţi invadeze „teritoriul“. Îţi repet un adevăr care te va scuti de multe neplăceri: în relaţia cu un Eu infantil nu eşti obligatoriu o victimă, ci tu ai puterea de a decide cadrul acestei relaţii şi formele de exprimare emoţională şi comportamentală ale infantilului faţă de tine. Acceptându–i agresiunile emoţionale iniţiale, Eul infantil va simţi că eşti un individ slab, că nu ai prestanţă, că–l vei suporta cu stoicism, că poţi fi uşor controlat, ceea ce te face imediat un candidat serios la postura de soldat obedient care să-i execute ordinele. Nu contează că acceptul tău de a răspunde la imperativele lui este motivat de inteligenţă socială, politeţe, situaţie profesională deficitară, etc. Eul infantil nu stă să analizeze finețuri sociale. Fără să înţelegi de ce, în cel mai scurt timp (2, 3 zile) te vei trezi ţinta unei agresiuni emoţionale constante care nu va putea fi neutralizată decât prin generarea unor adevărate scandaluri. Eului infantil nu–i place să–i scape prada din mână. Deci nu–i da Eului infantil un deget, căci nu–ţi va lua rapid toată mâna, ci chiar te va înhăţa cu totul. Evitarea unei astfel de situaţii are loc prin refuzul imediat de a accepta agresiunile emoţionale iniţiale şi creerea unui perimetru de protecţie emoţională. Printr–o discuţie clarificatoare, informează–l pe infantil că nu eşti dispus să accepţi tratamente speciale. Nu contează diferenţele sociale ori profesionale dintre tine şi Eul infantil. O astfel de discuţie politicoasă este necesară. Deşi va face pe lezatul şi câteva zile vei fi subiectul preferat de denigrare, vei constata poate cu uimire că Eul infantil va începe să te aprecieze ca persoană şi/sau coleg/subordonat de servici, în „ciudată“ contradicţie cu disprețul arătat faţă de cei care–i suportă toanele şi–i îndeplinesc ordinele. Fii politicos şi ascultă ce spune Eul infantil şi–ţi vei pierde în faţa lui imediat demnitatea, fii rece, politicos şi refuză categoric imperativele dictatoriale ale acestuia şi vei fi apreciat şi onorat. Pentru Eul infantil, mai mult decât orice alt tip de personalitate, relaţiile umane sunt dictate de instincte, iar politeţea şi buna cuviinţă sunt interpretate prin prisma forţei, ca slăbiciuni care sunt exploatate. Oricum, după o astfel de apărare a propriei demnităţi, nu te culca pe lauri, deoarece vei beneficia continuu (adică zi de zi, ani de zile, atât timp cât eşti coleg de muncă cu infantilul) de tratamentul său special rezervat oamenilor independenţi, buni profesional şi cu demnitate, adică de o politică personală consecventă şi ranchiunoasă de denigrare, complot şi săpare pe la spate, la finalul căreia plecarea din firmă este chiar o opţiune fericită.

3. O calitate surprinzătoare a Eului infantil este că se dovedeşte diplomat cu persoanele care nu fac parte integrantă din viaţa lui personală şi profesională şi cu care are doar relaţii sporadice. Cu aceste persoane face impresie bună, este primitor, atent şi–şi ascunde caracterul. În aceste momente de tatonare, infantilul te filează, analizează şi clasifică. Dacă ai norocul ca aprecierea lui emoţională să–ţi fie favorabilă, Eul infantil te va respecta şi preţui. Situaţia fericită este când pe fundamente emoţionale, fără legătură cu realitatea obiectivă, Eul infantil te apreciază, stimează, respectă, admiră. Ceea ce spui are valoare magică. Nu se va îndoi de valabilitatea spuselor tale şi indiferent care este realitatea faptică va lua drept adevăr tot ce–i transmiţi. La Eul infantil, situaţia de apreciere profesională şi personală a unui individ vine pe criteriile emoţionale şi in acest caz credibilitatea unui mesaj este totală şi imediată. Părerile altora despre persoana apreciată nu au relevanţă, mesajul acestui om nu este verificat, nu este comparat cu realitatea faptică. Persoanele care stau la limita cercului lui de influenţă au şanse mai mari să primească aprecieri emoţionale pozitive gratuite decât cei cu care are contacte regulate. Dacă mesajul unui individ relativ străin are mari şanse să fie imediat valorizat, mesajul persoanelor cu care Eul infantil are relaţii personale şi profesionale constante va fi lovit de dezinteres, îndoială, nulitate. În contradicţie şocantă cu aprecierile pozitive neverificate ale mesajelor favoriţilor emoţionali, tu va trebui să lupţi şi să dovedeşti că ceea ce spui are importanţă şi valoare. Eul infantil îţi va verifica scrupuls fiecare afirmaţie şi va cere expertize suplimentare pentru a–ţi accepta opinia. Concluzia este că ceea ce spui va avea o valoare doar dacă vei fi un favorit emoţional. Şi acest lucru are mai mari şanse să se întâmple dacă nu faci parte din cercul lui regulat de cunoscuţi. Păstrând distanţa faţă de Eul infantil, evitând implicarea în relaţii apropiate, îţi creezi premisele pentru elementara apreciere umană şi profesională.

4. Oamenii cu Eu infantil sunt posedați de ambiție şi de complexul puterii. Pentru ei puterea este un drog şi o iluzie pentru care se vor lupta toată viața. Ei ridică la nivel personal orice dispută profesională. Lipsa de atenție şi apreciere pentru poziția deținută sau pentru proiectul lor sunt considerate afronturi şi jicniri personale care nu sunt uşor uitate. O strategie bună de relaționare cu un Eu infantil este să–i acorzi acestuia iluzia puterii şi să te abții în a–i comenta negativ deciziile. Acordă–i atenție, fă–l să se simtă important, întrebă–l dacă poate să te ajute, învețe, îndrume. Cere–i părerea, bagă–l în seamă, întreabă–l dacă faci bine ce faci, dacă nu cumva ştie el o altă soluție. Transmite–i prin tot ce faci că în cadrul firmei este considerat o persoană importantă, că ştie multe, are putere, că pentru tine el este omul pe care te bazezi în realizarea sarcinilor profesionale. Sub nici o formă nu–ți arăta dezaprecierea şi desconsiderarea față de deciziile şi proiectele lui profesionale. De obicei acestea sunt aberații manageriale, dar spune–i că sunt interesante şi că le vei acorda atenția cuvenită. Lasă timpul să lucreze şi de la sine, prin acțiunea pieței şi a organizației, aceste proiecte vor fi îngropate. Dacă trebuie totuşi să te implici, fă acest lucru, dar fără a–ți uita activitățile de bază. Deşi proiectele se poate uneori să fie viabile, ele tot îngropate vor ajunge, datorită lipsei de resurse acordate şi neânțelegerii aspectelor profunde care țin de mersul domeniului de activitate. Toate aceste semne de atenție față de persoana lui vor produce miracole. Agresiunea emoțională nu va fi îndreptată asupra ta şi stilul de relaționare tensionat va fi evitat. Dându–i Eului infantil iluzia puterii şi a competenței profesionale eviți să–ți faci inutil un duşman resentimentar, care consideră la nivel personal realitățile profesionale şi nu uită nici un afront, oricât de mic ar fi el.

5. Când cunoşti pe cineva important pentru cariera ta, ar fi bine ca în scurt timp să–ți dai seama dacă ai sau nu de–a face cu o personalitate infantilă. Şi asta deoarece o data începută, o relație personală cu un Eu infantil nu este uşor de terminat. Fie că–i eşti partener de vicii, fie că este depedent afectiv de tine, fie nu acceptă să–şi piardă „proprietatea“, va face tot posibilul pentru a nu pleca de lângă el. O relație personală cu un Eu infantil este practic o capcană în care, o dată intrat, cu greu mai reuşeşti să scapi. Identifică din timp personalitățile cu Eu infantil şi adoptă față de ei o politicoasă atitudine de rezervă.

6. Dacă tu eşti monitorizat şi preventiv denigrat pe la spate de către Eul infanil, asta nu înseamnă că el nu poate avea parte de partea ta de aceleaşi servicii. Acest lucru trebuie însă făcut cu finețe şi într–un mod mai inteligent decât colegul infantil. De preferat este să nu ieşi în confruntări directe cu el decât atunci când eşti „pe val“, când ai succese profesionale şi nimic nu ți se poate reproşa. Dacă nu eşti omul care să te simți în largul tău în luptele de culise, cea mai bună apărare pe care o ai este corectitudinea profesională şi atenția de a nu lăsa loc de comentarii şi speculații pe care infantilul să le folosească pentru a te denigra. Conduitele tale personale, familiale şi mai ales profesionale trebuie să fie cât mai bune cu putință.

7. După cum ai citit de-a lungul acestui capitol, pe lângă fanatismul şi seriozitatea în muncă, un motiv pentru care Eul infantil este preferat de şefi şi temut de rivali şi colegi într-o firmă este şi acela că dezvoltă şi foloseşte inteligent canalele de comunicare neoficiale cu oamenii aflați pe funcțiile superioare de conducere. Față de aceştia Eul infantil practică o atitudine de linguşire, informare a ceea ce se întâmplă în firmă, dar şi de îndeplinire exemplară a ordinelor pe care conducerea le exprimă. Inițial canalele neoficiale de comunicare sunt create pentru a acoperi deficiența lentorii comunicării prin canalele oficiale şi a rezolva rapid unele probleme stringente legate de bunul mers al firmei. Ulterior însă comunicarea neoficială directă cu şefii vizează şi discuțiile despre angajați, probleme personale, practic tot ce se întâmplă la nivelul de jos. Combinată cu abnegația rezolvării sarcinilor profesionale, Eului infantil ajunge să aibă în ochii superiorilor o foarte bună crediblitate profesională, dar de care se

foloseşte apoi abil pentru a săpa şi scăpa de concurenții la posturile de conducere. În rezumat, Eul infantil se foloseşte şi exploatează în interes personal slabiciunile clasice ale unei organizații şi în special deficitul de informație a conducerii despre ceea ce se întâmplă în propria firmă şi în special deficitul emoțional de comunicare între eşaloanele superioare şi inferioare ale organizației. În consecință, chiar dacă profesional eşti ireproşabil, expunerea ta în fața Eului infantil va fi cu atât mai mare cu cât acesta va umple mai repede şi mai bine golul informațional si emotional pe care îl resimte conducerea cu privire la propria organizatie şi cu cât este mai abil de a se folosi de credibilitatea de care o are pentru a scăpa de oricine i se pare lui că îl deranjează. Ceea ce trebuie să faci este să-ți dezvolți şi tu pe cât posibil aceste canale de comunicare directe şi neoficiale cu pozițiile superioare de conducere. Dacă vei proceda în acest mod, pe lângă rezolvarea mai rapidă a unor situații profesionale, te vei pune la adapost de răutățile şi denigrările pe care Eul infantil ți le pregăteşte. Nu uita: într–o firmă în care Eul infantil îți este coleg de muncă sau pe un post ierarhic imediat superior, cea mai bună protecție pe care o poți avea este să dezvolți canale de comunicare neoficiale, directe şi personale cu prima linie de conducere. Fără a te folosi de această comunicare aşa cum face infantilul, pentru a denigra şi săpa pe la spate colegi, încearcă mereu să umpli spațiul emotional liber până la conducere cu propria prezență şi să rezolvi cât mai eficient unele probleme urgente ale firmei. Spune-ți ideile, prezintă informații pe care le ştii, arată căile de rezolvare a unor situații urgente şi delicate, etc., pentru ca în timp să fii apreciat de superiori profesional şi uman la adevărata ta valoare. Nu sta retras şi nu lăsa Eul infantil să aibă monopolul spațiului emoțional în comunicarea neoficială din firmă. Menține–ți prezența şi în comunicarea din spațiul profesional, şi în cea din spațiul emoțional, cu demnitate, profesionalism şi competență.

Utilitatea indivizilor cu Eu infantil din punctul de vedere al organizației economice

1. Firma cea mai uşor de controlat, influențat, supravegheat în realizarea altor scopuri decât cele strict economice sau falimentat din interior este firma condusă de un Eu infantil. Nu este nevoie de mare ştiință pentru asta. Nu trebuie să ai o bună cunoaştere a domeniului şi nici să îți îndeplineşti întocmai şi la timp sarcinile. Tot ce trebuie să faci este să te poziționezi într–o postură superioară, neangajat ierarhic şi să începi să fii perceput de Eul infantil ca favorit emoțional. Deoarece alegerea şi promovarea oamenilor într–o firmă condusă de un Eu infantil are lor nu pe criterii profesionale ci emoționale, obținerea statutului de favorit emoțional este foarte importantă. Acest statut se obține în următorul mod: niciodată ideile lui nu sunt criticate sau contestate, emanațiile economice, fie ele cât de aberante sunt îmbrățişate cu entuziasm, aprecierea şi implicarea în realizarea direcțiilor date este imediată, elogiul şi linguşeala personală nu au voie să lipsească. Tehnicile de genul „zi ca el, dar fă ca tine“ au oarecare succes, dar totuşi infantilul te va urmări să vadă dacă–i îndeplineşti concret indicațiile. Vei fi şocat de lipsa de responsabilitate economică în care trăieşte Eul infantil şi genunchii îți vor tremura la şedințe, dar dacă–ți calci pe inimă sau ai interese de realizat, ulterior, orice vei spune, Eul infantil va aplica, şi chiar dacă vei întâmpina atacuri din partea oamenilor cu adevărat competenți dar disprețuiți, vorbele şi avertizările lor vor zbura în vânt. După dobândirea statutului de favorit emoțional poți începe influențarea Eului infantil şi implicit a organizației pe care o conduce în sensul realizării intereselor tale. Fără a fi de nimeni ştiut, ajutat de stilul de acțiune zgomotos şi agresiv al Eului infantil, poți să fii din umbră adevăratul decident în firmă.

Pentru a retarda eficiența unei organizații trebuie să sprijini ascensiunea şi să pui în poziții cheie personalități infantile. Prin actele lor clasice de distorsionare a fluxului informației interne, prin informațiile depăşite pe care se bazează, prin crearea unor noduri de putere artificiale în jurul propriei persoane, prin împotrivirea la schimbările de fond induse de mediul extern, Eurile infantile depăşesc în eficiența demolării din interior oamenii care acționează conştient. Precum nişte termite, motivate de condiționările lor psihice inconştiente, Eurile infantile vor otrăvi relațiile de muncă, vor bloca informațiile vitale ale organizației şi adaptarea acesteia la mediul extern într–un mod care i–ar face invidioşi pe aceia care acționează în acelaşi sens, dar voit şi conştient. Evident, consecințele de durată ale actelor lor le scapă şi nu le este în intenție de a produce efectele negative asupra organizației care–i adăposteşte. Spune–i în față unui infantil ce efecte produc actele lui inconştiente şi te va declara nebun. Anunțarea unui Eu infantil de rezultatele muncii lui în plan emoțional nu este indicată, cum nu este potrivit să–i spui unui surd o poveste.
Nu am scris acest paragraf pentru a te învăța să distrugi firme din interior, ci pentru a şti cum se poate acționa malefic asupra organizației tale, fără să ai nici cea mai mică bănuială. Acum că ştii cu cine ai de a face, soluția este relativ simplă şi constă în identificarea personalităților infantile din interiorul organizației, punerea lor pe poziții neimportante şi producerea constantă a unor schimbări organizaționale interne profunde care să distrugă canalele de informație neoficiale şi să refacă fluxurile normale ale informației cu mediul extern şi inter–departamentale.

2. Deşi poate părea greu de crezut, există situații în care Eul infantil este foarte apreciat în cadrul unei organizații economice private. Blocarea informațiilor economice de piață, blocarea fluxurilor de informație interne ale organizației şi folosirea lor în scopul parvenirii pe scara ierarhică, ambiția, egocentrismul, laşitatea, resentimentul, agresivitatea emoțională, disponibilitatea pentru parvenire, bârfă şi desconsiderările, distrugerea carierelor unor oameni capabili, otrăvirea mediului colegial, grija evaluator–denigrantă pentru activitatea şi randamentul altora, şi multe altele, toate acestea pot părea pentru unii manageri necorespunzătoare pentru un angajat. Nu însă şi pentru alții. Este vorba de acele firme pentru care mai toate deficiențele infantilului pot fi depăşite, dar în care defectele lui personale sunt apreciate şi necesare. Un exemplu poate fi firma care nu are nici un interes să se adapteze la piața liberă deoarece îşi obține veniturile din relații politice sau poziție economică sau socială privilegiată. Defectele infantilului duc la divizarea şi fragmentarea unității colectivului în bisericuțe, grija pentru alții şi dorința de parvenire îl fac turnătorul ideal pentru managerul care vrea să ştie direct de la sursă ce se mai întâmplă prin firma lui, agresivitatea emoțională este utilă în cazul unor echipe de muncă cu oameni simpli şi duri. În firmele în care activitatea implica si muncă fizică, agresivitatea, naivitatea şi impulsivitatea infantilului sunt indispensabile pentru manageri, pentru a menține un anumit regim de muncă, controlul oamenilor si a pune în aplicare decizii riscante, nepopulare şi controversate. În multe cazuri un individ cu Eu infantil este pus să dubleze din postura de consilier poziții de conducere mici şi mijlocii, dar în care conducerea executivă nu are mare încredere. Ca şi în cazul instituțional, în general aprecierea şi susținerea unui Eu infantil nu arată lucruri frumoase despre firma care are nevoie de el. Arată perversitate ieftină care se foloseşte de infantil pentru treburile murdare, incapacitate de motivare pozitivă a oamenilor şi convingerea că oamenii pot fi puşi în mişcare prin motivarea negativă, preferarea unui colectiv dezbinat în locul unuia unit, neâncredere în proprii angajați şi în misiunea propriei firme. Ceva este putred în orice organizație care promovează şi apreciază serviciile Eului infantil.

3. Te înşeli dacă consideri că tot acest capitol despre Eul infantil nu–ți foloseşte, pentru că nu–i vei întâlni în viața profesională. Mai mult ca sigur vei întâlni şi vei avea colegi sau superiori cu Eu infantil. De ce sunt atât de sigur în acest aspect? Deoarece de obicei în cadrul firmelor indivizii cu Eu infantil sunt foarte apreciați şi uneori sunt de neânlocuit. Adevărul este că oamenii cu Eu infantil au numeroase

condiționări psihologice negative, carențe emoționale, de evaluare, familiale şi sociale, pe care le–am expus mai sus, dar tocmai prin defectele lor aceşti oameni sunt deosebit de muncitori, foarte ascultători, utili şi loiali firmelor la care lucrează. Printre calitățile foarte apreciate la aceşti oameni sunt ambiția şi faptul că muncesc cât 4 angajați, cinstea, respectul față de oamenii competenți şi profesioniştii adevărați (deşi nu–l arată), devotamentul pentru firmă, dedicarea în muncă, dorința lucrului bine făcut, executarea imediată şi zeloasă a ordinelor primite de la conducere, urmărirea meticuloasă a ordinelor pe care ei le dau, faptul că nu acceptă lenea, lipsa de disciplină, superficialitatea, lucrul de mântuială. Poate părea ciudat, dar tocmai carențele psihologice pe care le au îi determină pe aceşti oameni să aibă un comportament economic şi organizațional foarte apreciat. Şi atâta timp cât organizației nu–i pasă cum se comportă angajatul în firmă, acasă sau în societate nu poate decât să aprecieze şi folosească serviciile Eului infantil. Că odată ajuns într–o poziție de conducere Eul infantil este un dezastru managerial şi de HR pentru acea entitate economică, aceasta este altă poveste. Există foarte mulți executivi şi manageri de HR care nu s–ar desparți sub nici o forma de aceşti angajați care activează la baza organizației.
Este un lucru bun şi de apreciat dacă reuşeşti să identifici la timp indivizii cu Eu infantil, înainte ca aceştia să–şi dezvolte comportamentele distructive. Dar este cu adevărat un fapt de inteligență organizațională dacă reuşeşti să anihilezi Eului infantil pornirile distructive, şi să–i laşi spațiu de manevră doar atât cât are nevoie pentru a putea munci la un nivel superior. Toată arta este de a lua de la indivizii cu Eu infantil tot ce este bun şi de a anula potențialul lor negativ–distructiv. În primul rând nu este treaba organizației să aprecieze şi să ştie cum se comportă Eul infatil în familie şi societate. În al doilea rând potențialul negativ al Eului infantil poate fi anihilat într–un mod natural, prin instituirea unor proceduri organizaționale clare. Se cunoaşte faptul că Eul infatil are o inteligență speculativă deosebită în a specula deficiențele organizatorice aş spune clasice: lipsa de comunicare între eşaloanele superioare şi cele de la baza ierarhiei, nevoia conducerii de a şti ce se mai întâmplă în propria ogradă, slabiciunea personală a managerilor de avea un control şi informare peste nevoile firmei cu privire la proprii angajați, lipsa unui traseu bine stabilit al informației în cadrul organizației, lipsa controlului organizației asupra informațiilor care curg prin venele ei, lipsa la nivel organizațional al unui sistem de promovare pe baza valorilor şi rezultatelor interpretate în mod obiectiv, desconsiderarea în cadrul organizației a muncii profesioniştilor anonimi, promovarea făcută pe criterii neeconomice, etc. Măsurile care trebuiesc luate trebuie să vizeze toate aceste carențe organizaționale. Eul infantil este practic un test pentru orice organizație. Uită–te la ce poate face un angajat cu Eu infantil într–o firmă şi vei afla cât este de bine organizată acea firmă. Orice deficiență organizațională Eul infantil o va specula, dar dacă va găsi o structura organizațională bine definită atunci aceşti indivizi vor trebui să accepte regulile jocului impuse de organizație. Şi tot ce le va mai rămâne să exprime vor fi calitățile lor, atât de rare şi atât de apreciate de orice organizație.

4. Stilul şi personalitatea unui om, defectele şi atuurile sale îşi pun pecetea asupra activităților pe care un om le coordonează. Această situație este cu atât mai valabilă în cazul Eului infantil. Datorită deficiențelor de reprezentare a realității, firma Eului infantil este condusă de acesta prin indicații pripite, puse fanatic în practică de către linguşitorii care–l înconjoară.
Firma Eului infantil se remarcă negativ în special la următoarele capitole:
– deficiențe de marketing şi înțelegere a pieței, concurenței şi evoluțiilor pe termen lung
– lipsa viziunii manageriale pe termen mediu şi lung
– dezastru în resursele umane, promovarea oamenilor incapabili şi pierderea continuă a oamenilor capabili
– lipsa procedurilor organizatorice sau exces de birocrație, abuz de instituirea de reglementări şi proceduri interne
– haos în alocarea eficientă a resurselor, alocarea discriminatorie a resurselor către zonele din firmă

controlate de favoriții emoționali
– lipsa optimizării costurilor firmei la nivelul costurilor de menținere pe piață
Slabiciunile infantilului se reflectă în ocaziile de piață pierdute, în ratarea unor oportunități şi în incapacitatea generală de a avea o atitudine corespunzătoare mediului economic. Timorarea personală va duce la lipsa contactelor sociale şi de business şi la izolarea firmei în cadrul familiei profesionale în care activează. Multe din aspectele negative menționate se pot ameliora prin instituirea unor proceduri organizaționale permanente care să compenseze deficiențele umane. În acest mod, activități de bază în activitatea unei firme nu vor mai fi la dispoziția trecătoare a Eului infantil şi a oportuniştilor care–l înconjoară. Departamente dedicate pentru diferitele aspecte ale vieții economice vor aduce la nivelul de decizie informații esențiale care nu vor mai putea fi negate. Munca consilierilor de denigrare şi atac al acelora care sunt cu picioarele pe pământ va lua sfarşit. Toate acestea înseamnă într–adevăr organizare, aşezare, inteligență sistemică, adică activități puțin luate în seamă de către un Eu infantil. Aceste lucruri pot ajunge însă realități din exterior, prin copierea organizării la firmele unor parteneri de afaceri, implementarea unor sisteme informatice avansate, angajarea unor firme de consultanță specializate în psihologie organizațională.

Utilitatea indivizilor cu Eu infantil din punctul de vedere al Sistemului statal, economic şi administrativ

Pentru un om obişnuit, multe din exprimările Eului infantil sunt respingătoare şi neinteligibile. Însă în lumea reală a luptelor sistemice şi agresiunilor economice, condiționările sale psihice pot şi sunt folosite fie de sistemul statal, fie de cel privat. Fără atenția pe care le–o acordă oamenii din sistemul statal sau managerii firmelor private, am cunoaşte mai puțin despre Eul infantil şi majoritatea comportamentelor ar fi suportate doar în plan familial. Să vedem câteva contexte în care Eul infantil este util pentru funcționarea diverselor organizații.

1. Eul infantil este psihic handicapat să înțeleagă contextul social şi politic în care trăieşte. Foarte influențabil de propaganda statală, doctrina unei instituții este pentru el mesajul perfect pentru a umple golul de percepție şi înțelegere a vieții socio–politice a țării în care trăieşte. La întâlnirea dintre un Eu infantil şi un mesaj instituțional coerent (al unei firme, organizații economice, instituții statale) va rezulta un birocrat perfect adaptat pentru a lupta fanatic pentru cauze care nu sunt ale lui şi pe care de fapt nici nu le înțelege. Fără să pună întrebări şi fără să înțeleagă ce face îşi va sacrifica anii de muncă pentru a pune în practică planuri şi programe pe care alții le–au gândit şi au decis că sunt utile şi bune. Eul infantil este soldatul perfect pentru a impune o nouă orientare a unei organizații, a impune un nou sistem social sau o nouă ideologie. Chiar dacă noile implementări trebuiesc introduse cu brutalitate, prin sânge şi crime, înseamnă destine şi familii distruse şi rezultatul este unul incert, Eul infantil se va angaja cu toată puterea şi dăruirea de care este capabil în noua construcție economică ori politică. Ca o paranteză, mulți din pionierii fanatici care au instaurat cu bocancii comunismul în propriile țări între anii 1917–1964 aveau un Eu retardat, infantil. Nici nu a fost nevoie să fie recrutați de cineva şi instruiți ce să facă. În ceea ce priveşte Eurile infantile nici măcar nu a mai fost nevoie de o conspirație. Pur şi simplu aceştia au fost identificați ca fiind făcuți din materialul primitiv necesar pentru o astfel de misiune şi ținându–se cont de

caracteristicile lor comportamentale şi de deficienţele lor emoţionale, au fost puşi pe posturi de decizie (mai ales în structurile militarizate ale Poliţiei, Securităţii Statului, Armatei şi Partidului) unde într–adevăr au împlinit previziunile făcute pe socoteala lor. La nivelul de inteligenţă sistemică la care se organizează marile schimbări sociale şi politice dintr–o ţară, Eul infantil este un indispensabil pion de bază. Alcătuirea unei baze de date a Eurilor infantile şi promovarea lor în funcţii cheie este esenţială pentru distrugerea rapidă a unui sistem statal dat, pentru impunerea şi implementarea brutala a unor astfel de schimbări.
O informaţie de mare valoare şi perspectivă este faptul că în zilele noastre ale anilor 2010–2012 studiile psihologice arată creşterea îngrijorătoare a numarului de indivizi infantili şi în general a indivizilor degeneraţi (după unele studii, în SUA în ultimii 20 ani a avut loc chiar dublarea numărului indivizilor degeneraţi). Asta înseamnă că în urmă cu 20-25-30 ani au început să se nască un număr mai mare de indivizi care au moştenit toate premisele degenerării şi infantilismului. Creşterea numărului acestor oameni într–o societate un este de bun augur, dimpotrivă. Mulţi oameni degeneraţi într–o societate asigură premisele prăbuşirii acelui stat în anarhie, violenţă, regim dictatorial, crimă sistematică, genocid, etc.
Dintotdeauna înaintea unor catastrofe istorice şi instituirea unor regimuri dictatoriale care au practicat genocidul şi exterminarea în masă numărul indivizilor degeneraţi a crescut semnificativ. Un exemplu în acest sens este Rusia anilor 1917, o ţară în care nivelul degenerării atinsese cote alarmante. Este deci clar că în perspectiva apropiată se pregătesc în subteranele istoriei forţele care vor folosi aceşti indivizi degeneraţi şi/sau infantili pentru a impune popoarelor regimuri dictatoriale deosebit de crude, nedrepte şi criminale.

2. După cum am menţionat, Eul infantil este o piesă indispensabilă introducerii unor schimbări sociale, politice, economice radicale. Încrezător în ceea ce îi spui, de o naivitate incredibilă pentru un om matur, va îndeplini cu conştiinciozitate cele mai aberante măsuri. Să spunem că într–o oarecare măsură rolul Eului infantil este bine definit în regimurile totalitare. Problema apare însă în regimurile autoritariste şi democratice, unde structurile de putere nu mai au atribuţiile din regimul totalitar. Pentru a menţine totuşi controlul, se apelează la soluţii mai voalate, dar mult mai periculoase şi mai terminatoare. Se organizează şi menţin mafiile profesionale, mafiile de cartier, etc, dar selectiv se apelează şi la sprijinul individual al unor oameni cu Eu infantil extrem.
Mizându–se pe ruperea completă de realitate a acestor oameni, pe inteligenţa diabolică şi pe ura care–i macină, precum unor câini de luptă li se dau ţine umane pe care să le termine prin stress şi teroare psihică. Ceea ce şi fac, Eurile infantile extreme îndeplinindu–şi sarcinile mizerabile trasate cu un fanatism greu de imaginat. Dar dacă acţiunile acestora sunt intenţionat vizibile, zgomotoase, de tipul lecţiei publice care trebuie învăţate, provoacă iritarea opiniei publice şi degradarea mediului social în care acţionează, mai puţin se acordă atenţie celor din spatele lui, care–l sprijină discret. Aceşia sunt adevăraţii vinovaţi şi autorii morali ai actelor Eului infantil. Dacă actele pe care le face Eul infantil extrem arată despre acesta lucruri pe care psihologii şi psihiatrii le cunosc de mult, ne putem face de asemenea o idee şi despre cei din spatele lui. Un Eu infantil extrem, protejat de o anumită structură institutionala şi ghidat către ţinte umane nu apare des în peisajul public şi în multe locaţii. De obicei acţiunile terminatoare (din punct de vedere profesional, social şi economic) eficiente se fac neştiute, fără publicitate. Cazul Eului infantil care se agită în văzul lumii apare acolo unde structurile de putere şi control sunt slăbite şi arată din partea acestora lene, lipsă de imaginaţie, nesiguranţă. O structură de putere va apela la serviciile unui toboşar înverşunat cum este Eul infantil doar în cazuri specifice: când singura şansă de a mai menţine ordinea dorită pe plan local este instaurarea unui regim de teroare psihică de masă, când în structura de putere persistă retardarea ideologică sau mai există resentimente şi polițe

grele de plătit. În special se administrează prin Eul infantil lecții publice, prin terminarea psihică, emoțională şi profesională a unor oameni semnificativi social sau politic şi prin lipsa de consecințe juridice ale acestor acte. Astfel se face că în plină democrație apar de te miri unde indivizi deviați, pe față protejați de autorități şi care încep să instituie un regim de teroare psihică după modelele patentate în regimurile dictatoriale. Aceştia sunt cauza primă a înființării acestor găuri negre ale urii într–un climat democratic şi cei care trebuie să răspundă pentru consecințele produse de marionetele lor.

3. Chiar dacă tu poate nu te–ai lovit niciodată de el, mai rar, dar există şi un tip de Eu infantil extrem, în condițiile în care este protejat de o structură politică sau instituțională. Cu spatele acoperit, Eul infantil extremist se dezlănțuie. Cariere profesionale ororabile realizate prin ani de sacrificii sunt distruse, proprietăți confiscate sau abuziv distruse, oameni sunt bătuți, concediați, puşi sub teroare psihică. Cel mai mult îi place acestui Eu infantil să distrugă şi să provoace teroare psihică, ca forme ale expresiei puterii pe care o deține. Telefoane, procese, teroare emoțională, linşajul mediatic, amenințări şi agresiuni fizice, toate sunt practicate de Eul infantil pentru a–şi învinge şi termina psihic victimele. Cunoscând toate acestea, cred că vei fi mult mai atent pe viitor la oamenii care păstrează permanent măşti psihice şi fizice pe chip. Ține–i cât de mult poți la distanță de tine, de familia şi afacerea ta, iar dacă sunt şi protejați de o structură de putere instituțională, încearcă să nu ai absolut nici o legătură cu ei. Dacă poți şi ai curaj, ajută–i discret pe cei care trebuie să–l suporte, să–i execute ordinele şi pe victimele urii oarbe care–l controlează. Dar ieşi cât de repede posibil din raza lui de influență şi acțiune. Dacă nu esti un tip sufleteşte dur, hârşit în lupte psihice cu oameni periculoşi, capabil de a lua şi îndeplini decizii extreme şi nu ai timp de războaie la mulinetă, este bine să stai deoparte. Un Eu infantil extrem poate fi protejat mulți ani, atât timp cât interese obscure o cer. Bolocarea lui poate fi realizată prin a–i dovedi că agresivitatea şi tăria ta de caracter nu sunt de paradă, aşa cum sunt ale lui. Să–i arăți că eşti tipul de buldog luptător, cu o energie inepuizabilă, disponibil de a petrece fără probleme săptămâni în certuri, scandaluri, să stai cu anii în sălile de judecată, că te apropii implacabil de el şi că nu va scăpa de tine până la sfârşitul biologic al unuia dintre voi. Amenințările directe vor produce Eului infantil inutile efecte emoționale, în schimb amenințărle voalate, niciodată verbalizate, pe care să le simtă, vor avea efect. Eul infantil îşi va da seama că eşti un adversar redutabil şi că are şanse să piardă meciul. Însă căderea lui definitivă şi modul cel mai inteligent de a–l distruge definitiv este de a–l ajuta şi potența în nebunie, de a–l ajuta să crească, să ajungă să facă în mod public gesturile cele mai nebuneşti care să pună într–o lumină jenantă pe cei care–l susțin. Cu cât mai publice scandalurile şi mai transparente legăturile cu oameni publici onorabili, cu atât mai bine. O dată pierdut sprijinul formei oculte de putere care–l susține, Eul infantil va rămâne descoperit şi poate începe să primească înapoi din teroarea psihică pe care a administrat–o altora. De obicei într–un astfel de caz, Eul infantil suferă decizii juridice majore şi posibil agresiuni fizice. Fostă marionetă a oamenilor din umbră şi a propriei nebunii, credibilitatea, poziția socială şi administrativă a Eului infantil extrem este pusă sub semnul întrebării, datorită agresivității acum introiectate, a răspunsurilor necontrolate a celor pe care i–a distrus sau a puterii care trebuie să scape de un martor incomod al unor decizii dubioase, luate de oameni cu imagini publice onorabile.

4. Un alt aspect important al controlului pe care se mizează în orice societate aşa zis democratică este organizarea şi dezvoltarea mafiilor economice şi organizaționale. În acest scop indivizii cu Eu infantil sunt unealta perfectă. Este o tendință nativă a indivizilor cu Eu infantil de a crea mafii organizaționale, în interiorul diverselor organizații, fie ele private sau de stat. Probabil te întrebi ce nevoie are Sistemul ca fiecare organizație să fie căpuşată de mafii organizaționale. Răspunsul este simplu: orice mafie organizațională produce două lucruri: bani şi control. O mafie organizațională controlează indivizii din acea organizație, nu face acolo fiecare ce vrea când vrea. Este deci exact ce are nevoie Sistemul pentru a avea liniște socială şi evita blocaje economice.

Procesul de infantilizare si degenerare a indivizilor, firmelor și organizațiilor.

Ce este „infantilizarea dobândită“. Rolul ascuns al organizațiilor.

Infantilizarea inseamna de fapt degenerarea indivizilor, degradarea statutului lor de oameni, autonomi, creativi, care gandesc si spera.

Denumesc infantilizarea dobândită situația de degenerare prin care indivizi cu statut de angajați, maturi din punct de vedere emoțional și psihic încep să se comporte precum indivizii cu Eu infantil veritabil, adică încep să aibă comportamente și atitudini specific infantile, precum cele descrise mai sus în acest capitol. Acest proces aparent ciudat are loc în comportamentul social sau economic al indivizilor, în ceea ce privește comportamentul familial ei rămânând maturi și responsabili.

Infantilizarea dobândită are loc atât în ceea ce privește managerii de top, cât și managerii de nivel mediu sau angajații obișnuiți. Infantilizarea indivizilor și organizațiilor în general este mai mult decât o temă de actualitate în psihologia organizațională. Infantilizarea organizațiilor este în primul rînd o degenerare, o retardare psihică și emoțională variabilă a tuturor indivizilor care activează în mediul economic. Apoi este o retardare organizațională, care afectează în proporții variabile eficiența oricărei organizații. Dar nici un studiu despre infantilizare nu poate avea loc fără a cunoaște mai întâi care sunt comportamentele indivizilor cu Eu infantil autentic. Infantilizarea managerilor și indivizilor într–o economie înseamnă în primul rând infantilizarea psihicului individual matur și responsabil: reducerea sentimentului responsabilității, reducerea capacității de percepție/asimilare/abordare complexă a vieții, tratarea cu ușurință a aspectelor importante ale vieții, lipsa de interes pentru provocările viitorului, lipsa de interese pentru dezvoltare personală și profesională, dezinteres pentru autoperformanță personală, demotivare în competiție și competitivitate, lipsa oricăror temeri legate de control și tragere la răspundere.

Infantilizarea împreună cu mafiile organizaționale sunt cancerul organizațiilor, este falimentarea din interior a organizațiilor, este moartea firmelor capitaliste. Boala trebuie depistată la timp de manageri, directori, responsabili de HR sau experți în psihologie organizațională. Atât infantilizarea cât și mafiile organizaționale reprezintă un pericol mortal pentru orice organizație. Pericolul maxim vine din faptul că infantilizarea și mafiile organizaționale sunt boli organizaționale greu de depistat pentru oamenii care nu au pregătire de specialitate, având un caracter ascuns, perfid, ocult. Situația este și mai dificilă dacă cancerul pornește de la nivelul de conducere executiv. Infantilizarea și mafiile organizaționale ca boli ale organizației nu se tratează cu traininguri, cursuri de specializare, consultanță organizațională clasică sau rotirea personalului, ci folosind experiența unor oameni cu experiență în psihologie organizațională care știu să le identifice și să le neutralizeze.

În general proprietarii/acționarii unei firme au la dispoziție maxim 3 ani pentru a înțelege că organizația este afectată de infantilizare (la nivel managerial de decizie, la nivelul managerilor de nivel mediu sau nivelul angajaților de la bază) și a lua măsuri ferme pentru stoparea fenomenului. Dincolo de 3 ani deja infantilizarea/degenerarea este foarte greu de înlăturat, organizația este puternic afectată, în acest moment pentru salvarea firmei deja vorbim de disponibilizarea brutală a aproximativ 80% din personalul angajat.

Infantilizarea este un proces natural, inevitabil pentru orice organizație și va îngenunchia inevitabil orice organizație, indiferent cât de puternică este ea. O firmă sănătoasă dar de importanță medie va fi falimentată din interior prin infantilizare în maxim 5 ani de zile. Firmele mai mari și importante pot rezista și 10 ani, timp în care însă departamente sau divizii întregi afectate de infantilizare sau mafii organizaționale vor produce pierderi uriașe, uneori imposibil de acoperit de departamentele sănătoase ale organizației.

1. Degenerarea prin „infantilizarea dobândită" la nivel executiv

Dacă ai citit cu atenție acest capitol probabil ți–ai pus unele întrebări și te gândești că persoanele cu Eu infantil pot face foarte mult rău în organizațiile care nu acordă suficientă atenție aspectelor legate de psihologia organizațională. Acțiunea necoordonată, dar simultană a mii de manageri cu Eu infantil nedetectați și opriți la timp afectează serios eficiența unei întregi economii naționale. Din punct de vedere al psihologiei organizaționale, această situație este un rău foarte mare și probabil te întrebi dacă pentru o economie poate exista ceva și mai rău. Răspunsul este afirmativ.

Mai mult decât existența variată a angajaților și managerilor cu Eu infantil, o situație curentă în țările foste comuniste este infantilizarea managerilor și a organizațiilor pe care aceștia le conduc. Adică oameni maturizați emoțional, cu un Eu puternic, care în viața personală de zi cu zi nu au comportamentele descrise mai sus în acest capitol, dar care în cadrul organizației se infantilizează, în funcția de manager încep să se comporte ca un manager cu Eu infantil autentic. Pericolul este cu atât mai mare cu cât se infantilizează acei manageri care controlează entități economice mari și au mulți oameni în subordine.

Cum este posibil așa ceva? Cum se poate ca oameni maturi psihic și emoțional să înceapă să se comporte în mediul economic în mod infantil, să se degenereze, să–și piardă din responsabilitate și competență, în timp ce acasă în familie sunt cu totul alți oameni?

Cum se pot infantiliza mii de manageri dintr–o economie? Care sunt consecințele pe termen lung pentru acea economie?

Cum s–au infantilizat managerii și organizațiile economice în țările foste comuniste?

Răspunsul este simplu: cauza principală pentru infantilizarea managerilor este înregimentarea acestora într–o structură ocultă de putere și informație, care controlează arii vaste din societate precum economie, finanțe, presă, justiție. În acest mod managerul nu mai este singur într–un mediu concurențial nemilos. Este racordat la un sistem ocult de informație și putere care are grijă ca entitatea sa economică să funcționeze bine, iar el personal să nu fie tras la răspundere pentru rezultatele pe care le produce.

Dispar deci grijile legate de materiile prime, comenzi, clienți, înșelăciuni, finanțare, obligații de taxe și impozite, controale ale Fiscului, viitor, etc. Tot ce înseamnă stressul pentru competitivitate și calitate, activitate managerială și concurență se relativizează într–o siguranță inconștientă. Managerul știe ca indiferent ce ar face, oricât de incompetent ar fi, viitorul va fi plin de prosperitate. Capitalismul și realitatea concurențială sunt un vis urât, undeva acolo, afară, unde adevărații manageri muncesc ca proștii. Viața este bună, banii și comenzile sunt asigurate de structura ocultă, iresponsabilitatea crește, daunele produse în economie cresc exponențial.

Desigur sunt oameni și oameni. Nu toți managerii racordați la structuri de putere oculte ajung iresponsabili și nu toți se infantilizează complet. Infantilizarea este variată, în funcție de educația, demnitatea, orgoliul și calitatea managerului. Procesul psihic este însă activat. Psihicul este înclinat spre comoditate, efort minim și rezultate maxime. Asigură–i celui mai motivat manager condițiile pentru demotivare și procesul infantilizării începe negreșit. Trebuie deci cu atât mai mult apreciați managerii care deși au toate condițiile pentru demotivare, totuși muncesc foarte bine pentru a produce performanță în firmele pe care le conduc.

O situație și mai deosebită este în cazul managerilor care refuză înregimentarea în structuri oculte,

motivând acest gest
tocmai prin dorința de a nu se infantiliza psihic și managerial. Ei nu doresc să se infantilizeze, nu vor ca viața să le fie bună și zilele relaxante. Doresc tensiune, concurență reală, muncă, implicare eficientă în toate actele de conducere.
Să vedem pe scurt care sunt efectele în organizația economică în care managerul se infantilizează prin racordarea entității sale economice la o structură de putere ocultă.
– deficiențe majore în organizarea departamentelor și a fluxurilor de informație;
– se produce calitate îndoielnică pe principiul „merge și așa“;
– se reduce eficiența folosirii materiilor prime și a resurselor umane;
– departamentul de HR devine un simplu birou de completat formulare și angajare pe salarii nejustificate a indivizilor proveniți din obligații sociale și politice;
– dezvoltarea mafiilor organizaționale care storc firma pentru propriul interes;
– generarea de costuri ascunse;
– strategie de a sta în umbră, de a nu ieși cu nimic în evidență, nici prin inovație, nici prin rezultate financiare;
– deprofesionalizarea angajaților care aveau calitatea umană și profesională de a ajunge la performanță, cu efecte pe termen lung deosebit de negative asupra performanței întregii economii;
– profesioniștii devin simpli tolerați la marginea organizației, fără putere sau credibilitate;
– managerul dezvoltă o mentalitate disprețuitoare față de managerii care trudesc în condiții de concurență reală, față de partenerii de afaceri și oameni în general. Managerul infantilizat se simte special, cineva, comparativ cu ceilalți oameni fără relații oculte. Respectul este arătat doar celor din rețeaua de putere ocultă;
– incompetența managerială, pe toate planurile;
– regresul psihologic personal al managerilor;
– nu se fac investiții în cercetare, noutate, inovație tehnologică, dotare cu echipamente hardware sau programe software;
– foarte grav, este simulat capitalismul, sunt simulate toate noțiunile și realitățile care înseamnă capitalism, business, firmă, concurență, principii manageriale, principii de HR, respectul față de oameni, eficiență economică, etc;
– disprețul față de oameni este la ordinea zilei.

Deși pare greu, în actualul context al crizei economice aceste firme infantilizate sunt foarte ușor de depistat. Criza economică arată în care firme domnește incompetența, dezinteresul față de muncă și performanță, ineficiența. Două sunt criteriile prin care firmele infantilizate ies la suprafață: producerea de pierderi masive la parteneri și în economie și obținerea rapidă de comenzi din partea statului, de multe ori în baza unor nevoi sociale inventate. Criza economică actuală înseamnă și salvarea pe bani publici a entităților economice infantilizate prin demotivarea managerilor. Nota de plata este foarte mare, dar se pare că nimic nu se schimbă, nici un manager infantilizat nefiind tras la răspundere pentru dezastrul economic pe care îl lasă în urmă. Peisajul infantilismului în economie nu este de natură să încânte. Mii de manageri nativ infantili și mii de manageri infantilizați prin înregimentarea în structuri oculte au produs și produc dezastre economice și de HR deja imposibil de susținut de zona sănătoasă competitivă a economiei. Probabil va rămâne o lecție a viitorului pentru orice organizație și orice economie că psihologia organizațională nu este un moft, ci o necesitate absolută, pentru a depista și neutraliza din față indivizii care sunt condiționați psihologic să distrugă entități economice. Și în nici un caz să nu se mai accepte manageri infantili sau manageri infantilizați, indiferent dacă aceștia sunt racordați la structuri de putere oculte.
Logica a fost și este simplă: s–a preferat pentru moment controlul și stoarcerea unor entități economice,

în schimbul amanetării existenței unui viitor economic. Rămâne de văzut dacă această strategie a fost bună sau nu. Și cine va primi nota de plată, cine va răspunde pentru dezastrul profesional, financiar și de HR realizat în firmele cu manageri infantili și infantilizați.

2. Degenerarea prin „infantilizarea dobândită“ la nivelul angajaților

Dacă privim obiectiv situația generală a organizațiilor economice din societatea capitalistă și citim evaluările experților, putem trage o concluzie sigură: infantilizarea organizațiilor este un proces natural, la care se ajunge inevitabil. Practic toate organizațiile sunt afectate de infantilism într–o măsură mai mare sau mai mică. Inclusiv organizațiile tinere și sănătoase, care nu suferă de cancerul infantilizării, în doar 3–4 ani deja sunt afectate de acest flagel.

Cauza este simplă, este vorba despre intrarea în organizație a unui numar variabil de indivizi cu Eu infantil sau oameni degenerați, are încep să se lupte să ajungă în posturi de conducere. Infantilizarea firmei, degenerarea în masă a psihicului angajaților un este o întâmplare, ci este expresia și consecința directă a „muncii“ infantililor care au reușit să ajungă în posturi de conducere.

După cum spuneam, fenomenul este cunoscut, la fel se cunosc și consecințele sale la nivelul indivizilor și organizațiilor. Diferă însă aprecierea în ceea ce privește „naturaleța“ acestui fenomen și cauzele care îl determină.

Infantilizarea nu este o glumă, este cancerul oricărei organizații. Pentru orice firmă, momentul în care indivizii cu Eu infantil controlează punctele cheie ale organizației, acel moment este începutul sfârșitului pentru acea organizație. Există desigur și opinii care văd în infantilizarea organizațiilor un proces natural, ireversibil, care trebuie acceptat în limite acceptabile, efortul fiind orientat spre evitarea degenerării situației. Această abordare, să–i spun înțelegătoare a acestui fenomen, pleacă de la psihologia umană și de la recunoașterea faptului că oamenii au nevoi de putere, control, dominare, autoritate, etc. și probleme psihologice diverse, pe care nu și le pot exercita în familie sau în societate, firma în care lucrează devenind câmpul de bătălie pentru toți aceia care au nevoie de putere. Și nevoia lor de putere este subtil folosită pentru a crește organizația.

Abordări diferite sunt și în ceea ce privește cauzele care conduc la infantilizarea indivizilor și a organizațiilor.

3. Cauzele producerii infantilizării și degenerării angajaților dintr–o organizație

Din punctul meu de vedere următoarele cauze sunt responsabile de apariția și extinderea acestei boli a organizațiilor:

– existența în cadrul organizației a unui CEO cu Eu infantil nativ, chiar dacă restul angajaților sau directorilor nu prezintă comportament infantil sau infantilizat. În acest caz riscul de infantilizare a întregii organizații, până la nivelul cel mai de jos este de 80% în 1 an de zile.

– existența în cadrul organizației a unui CEO cu Eu infantilizat dobândit, chiar dacă restul angajaților sau directorilor nu prezintă comportament infantil sau infantilizat. La fel riscul de infantilizare generală a întregii organizații este de 80% în 2–3 ani de zile.

– existența în cadrul organizației a 2 sau 3 middle manageri (manageri de nivel mediu) cu Eu infantil nativ. Riscul de infantilizare al organizației este de 70% pe o perioadă de 3 ani de zile, chiar dacă CEO sau directorii executivi sunt indivizi competenți neafectați de infantilizare. Dacă pe lângă acești middle manageri cu Eu infantil avem în organizație și CEO cu Eu infantil sau infantilizat, riscul de infantilizare definitivă este mare, de 90% în 1 an de zile.

– existența în cadrul organizației a unor simpli angajați mediocri dar ambițioși, cu Eu infantil nativ. Numărul acestora nu este nevoie să fie mare, sunt suficienți 5% din totalul angajaților să aibă Eu infantil.

Riscul de infantilizare a organizației este de 60% pe o perioadă de 5 ani de zile, chiar dacă CEO sau directorii executivi sunt indivizi competenți neafectați de infantilizare. Timpul de infantilizare este aici mai mare deoarece acești indivizi care pornesc pe scara ierarhică „de jos“ trebuie mai întâi să ajungă la controlul unor fluxuri informaționale. Dacă pe lângă acești simpli angajați cu Eu infantil avem în organizație și CEO cu Eu infantil sau infantilizat, riscul de infantilizare definitivă este maxim, de 100% în 1 an de zile.

– existența în cadrul organizației a unor oameni care nu au Eu infantil, dar au diverse probleme psihice, pentru a căror compensare indivizii trebuind să aibă un comportament asemănător cu Eul infantil nativ. Intră în această categorie următorii: cei care suferă de nevroze specifice societății capitaliste (deci nu nevroze cu origine sexuală), timiditate sistemică, complexe de inferioritate sau superioritate, diferite manii sau obsesii, comportamente deviante, agresivitate emoțională crescută, sociopații, care au resentimente acumulate în urma problemelor familiale, nevoi de parvenire și control, etc. Impactul acestor oameni în ceea ce privește infantilizarea organizației este variabil, de 60% pe o perioadă de 5 ani de zile în cazul angajaților simpli și 80% în 1 an de zile, dacă acești indivizi dețin funcții de conducere superioare. Dacă pe lângă simplii angajați cu probleme psihice avem în organizație și CEO cu Eu infantil sau infantilizat, riscul de infantilizare definitivă este maxim, de 100% în 1 an de zile.

De remarcat faptul că o organizație sănătoasă se infantilizează relativ rapid și că nu este nevoie de mulți oameni pentru a produce acest efect. Este suficient 10% din totalul angajaților să aibă un Eu infantil și/sau diverse probleme psihice, pentru ca impactul infantilizării să se generalizeze. Cu cât în acest proces sunt implicați oameni de decizie precum middle manageri, directori sau CEO, cu atât scade timpul necesar pentru infantilizarea organizației.

Situația cea mai periculoasă și foarte des întâlnită în realitate este atunci când organizația este afectată de un mix de indivizi infantili, infantilizați și cu probleme psihice, care pot fi găsiți la toate nivelele. Un director general sau CEO, 2 middle manageri și 2 simpli angajați sunt suficienți pentru a infantiliza rapid și definitiv o firmă de mărime mică.

O altă situație des întâlnită este existența unui director sau CEO cu Eu infantil autentic care colaborează foarte bine cu 1–2 simpli angajați cu Eu infantil autentic. Și în acest caz infantilizarea generală se produce rapid, cu efecte negative deosebite la nivelul întregii firme.

4. Rolul și scopul ascuns al organizațiilor private și statale

Foarte pe scurt rolul și scopul ascuns al existenței organizațiilor, indiferent de stat sau private, este degenerarea în masă a indivizilor prin preluarea puterii organizațiilor de către indivizi degenerați. De la Adam Smith încoace sute și mii de gânditori ne–au explicat de ce este necesar să avem organizații, care este rolul lor, cum produs ele plus valoare și sunt liant social, etc. Le cunoști bine, toate acestea le–ai învățat sau citit. Desigur toate sunt adevărate cele ce se spun despre valoarea economică a organizației.

Dar organizațiile mai au un rol, unul ascuns, perfid, malefic, care urmărește distrugerea și degenerarea individului, iar la final mistificarea conștiinței lui, pentru a putea primi „adevărul“ spiritual. Să vedem în continuare care sunt pașii de realizare a agendei ascunse a organizațiilor, care este scopul ocult al organizațiilor.

1. Primul scop ocult al organizațiilor este existența unui mediu de acceptare și integrare socială a indivizilor degenerați, care să–și poată astfel manifesta problemele psihice într–un cadru justificator. Este existența unui cadru și a unei mentalități prin care problemele indivizilor degenerați nu mai sunt elemente de boală și degenerare, ci sunt justificate, acceptate, considerate normale.

2. Al doilea scop ocult al organizațiilor este de a oferi un mediu de promovare a indivizilor degenerați în societate. Prganizația oferă indivizilor degenerați pârghiile de putere pentru a putea controla, influența, degenera ceilalți oameni. Organizația este un mediu de degenerare activă, de contaminare și propagare a

infantilismului, a iresponsabilității profesionale și sociale. Este suficientă o combinație de manager degenerat, mentalitate capitalistă și indivizi degenerați pe funcții de conducere, pentru a degenera în timp întregul colectiv.
3. În acest moment, după preluarea puterii în organizație de către indivizii degenerați are lor executarea planului ascuns: degenerarea în masă a indivizilor, distrugerea lor biologică într–un ritm latent.

În momentul în care indivizii infantili/degenerați au obținut controlul asupra funcțiilor de comandă dintr–o organizație, aceasta nu–și mai îndeplinește rolul pentru care a fost creată (economic, social, profesional, politic, educațional, etc), ci își îndeplinește scopul ocult, degenerarea în masă a angajaților din organizație. Gradul de rezistență al individului la degenerarea programată organizațional depinde de: nivelul individual de educație și cultură, nivelul satisfacției profesionale, gradul de oboseală și uzură fizică și psihică, gradul în care a fost afectat de stressul organizațional, stressul familial, măsura în care ia parte la bisericuțele din firmă unde primează bârfa, răutatea, nemulțumirile și mâncătoria, măsura în care poate să–și păstreze demnitatea și să nu fie continuu umilit, etc.

Instrumentele folosite pentru acest scop ocult al degenerării de masă sunt: stressul, suferința emoțională, umilințele, agresivitatea emoțională, ura, prostia, oboseala, cretinizarea, stereotipiile, relațiile ierarhice limitatoare personal și profesional, promovarea deliberată a șefilor incompetenți și/sau corupți, depersonalizarea, deresponsabilizarea, ruperea de realitățile sociale și limitarea contactelor sociale strict la oamenii din firmă, limitarea și plaonarea profesională, deprofesionalizarea, angrenarea în mecanismele urii și resentimentului, implicarea în relații de invidie, bârfă, nemulțumire, etc.
Se pune în mișcare un malaxor de zdrobit suflete și conștiințe. Mentalitatea capitalistă și conceptele organizaționale precum profit, eficiență sunt folosite pentru a justiica nebunia exploatării organizaționale. Oamenii sunt aduși la nivelul că acceptă stilul inuman de tratament, acceptă ca normale suferințele sistematice, acceptă ca normale comportamentele indivizilor degenerați. Consecința este infantilizarea, degenerarea oamenilor normali, sănătoși psihic și fizic.
4. Următorul pas al infantilizării și degenerării este mistificarea conștiinței. Individul limitat, deprofesionalizat și rupt de realitate, după câțiva ani de pregătire în malaxor, este pregătit să primească „adevărul“ organizațional, care de fapt i s–a tot repetat la ședințe și teambuilding–uri (spunea cineva stressbuildinguri?). Ceea ce la început i se părea o mare mizerie și minciună, acum individului i se pare corect, adevărat, folositor.
5. Odată mistiicarea conștiinței realizată, începe asimilarea adevărurilor existente pe piața credințelor: spiritual, politic, ideologic, sindicalist, statal, etc.
6. Începe asimilarea profundă a „adevărului“ spiritual, a credinței false în falsul dumnezeu din planul astral. Prin invocații și rugăciunea Eului individul se deschide energetic, își deschide chakra 7, pe unde intră și este infectat cu așa numitele „programe pe suflet“, sau cu „forme gând“, special pregătite de ființele anorganice din planul astral.
7. Odată infectat energetic, individul își mistifică complet conștiința. Începe să aibă dorințe, scopuri și idealuri care nu–i sunt proprii, dar pe care va lupta să le împlinească. Și își va schimba percepția, atitudinea, gândirea, voința, preferințele, devine pe scurt un alt om. Într–un an de la deschiderea energetică omul își va mistifica complet conștiința, va deveni cu totul alt om.
8. Omul se schimbă complet ca urmare a falselor credințe, infectării energetice și degenerării. Este rupt de Lumină, Bine, Adevăr, Viață, Iubire. La moartea biologică urmează capturarea sufletului în planul astral, în falsul plan spiritual. Începe epopeea reâncarnărilor și a suferințelor, reprogramarea sufletului, neființa.

Informații sistemice pentru nivelul avansat. De la psihologia individului la macroeconomie. Consecințele organizațiilor degenerate prin infantilizare asupra indivizilor și economiei.

Spuneam că infantilizarea este un fenomen negativ, este cancerul organizațiilor și economiilor, este degenerarea indivizilor, fenomen care afectează pe termen lung atât indivizii cât și oraganizațiile în ansamblu.
Să vedem în cele ce urmează câteva dintre aceste consecințe.

1. Distrugerea economiei naționale prin deprofesionalizare, falimentarea firmelor din interior și preluarea activelor de către bănci.

Eul infantil este profilul candidatului perfect de om degenerat pentru a distruge din interior firme și cariere. Iar când faci asta la scară națională dezastrul se numește istorie. Practic în afara muncii cantitative, devotamentului, a voinței, ambiției și a agresivității, Eul infantil este deficitar la toate capitolele care țin de psihologia individuală și practica afacerilor: motivare, evaluarea oamenilor, planificare, comunicare, organizare, percepția realității, gândire, experiență, etc.
Datorită acestui profil excelent de „coadă de topor", indivizii cu Eu infantil au fost și vor fi întotdeauna instrumentele preferate de orice invadator inteligent, pentru a demola rapid (3–5 ani) și profund din interior organizația țintă. Asta înseamnă să cunoști psihologie organizațională, cum să realizezi cu adevărat o invazie economică, un faliment național programat sistematic.
Bineânțeles, indivizii cu Eu infantil nu sunt singurii răspunzători pentru această situație, nu este doar vina lor. În general firmele se prăbușesc din interior în urma unui cocktail toxic administrat sistematic, care le paralizează pe toate planurile: promovarea indivizilor cu Eu infantil, promovarea managerilor infantili sau infantilizați urmate apoi de infantilizare/degenerare în masă la nivelul întregii organizații, lăcomie și exces în cheltuirea banilor, promovarea pe funcții de conducere a indivizilor cu probleme psihice (în special cu nevroze, timiditate sistemică și complexe de superioritate–inferioritate), căpușarea firmelor mari de către firmele angajaților (evident începând cu firma căpușă a directorului de achiziții), incompetență managerială, exploatarea angajaților, lipsă de profesionalism, servicii bancare tarifate dublu față de prețurile practicate de aceeași bancă în Europa de Vest, lipsa unei viziuni a viitorului și dezinteresul total pentru o viziune a viitorului, dezinteresul pentru calitate și lucrul bine făcut, demotivarea angajaților, promovarea clientelismului politic și a rudelor în locul oamenilor capabili, a paraziților de tot felul, etc….
Interesul de a promova masiv indivizii cu Eu infantil în economia țintă are pe termen lung și alt scop decât strict obținerea dreptului de proprietate asupra firmelor private.

Intre anii 1917–1954 a existat o inteligență diabolică, cu o mare cunoaștere în psihologie organizațională, care a identificat și s–a folosit de indivizii cu Eu infantil, pentru a instaura regimurile criminale comuniste. Pentru această inteligență invadatoare a fost un deliciu să vadă cum oamenii cu Eu infantil își distrug propria țară, își execută intelectualii și distrug propriile valori seculare. Din anul 1917 însă nimic nu s–a schimbat, istoria se repetă sub ochii noștri. Și asta pentru că lecțiile acelor ani nu au fost învățate, în afara politrucilor zgomotoși cu parfum de mahorcă rusească nu s–a dat mare atenție

profilurilor psihologice ale indivizilor care pot deveni cozi de topor.
În orice caz a fost scăpată din vedere promovarea ocultă, sistematică în toate structurile statului a indivizilor cu Eu infantil, a indivizilor degenerați în general și rolul pe care indivizii cu Eu infantil/degenerații l–au avut în impunerea comunismului în lume.
Și este o surpriză de proporții descoperirea indivizilor cu Eu infantil și fenomenului de infantilizare în masă a angajaților, tocmai în marile corporații americane, burdușite de experți în psihologie organizațională.

Așa se face că aceeași inteligență a avut cale liberă să promoveze în fiecare economie est-europeană zeci de mii de băștinași retardați psihologic, cu un Eu infantil sau alte forme de degenerare. După anul 1990 a avut loc aceeași invazie, din punct de vedere economic de această dată. Dacă tragem linie după 20 ani de capitalism realizăm proporțiile dezastrului: practic toate firmele românești sunt falimentare iar cele profitabile sunt datoare vândute la banci, majoritatea aparținând capitalului străin. În anul 2010 peste 220.000 firme aveau datorii la banci pe care nu le mai puteau plăti, datorii care în viitor prin proiecte de lege vor fi convertite în dreptul băncilor asupra acestor firme. Pe scurt, în următorii 10 ani dreptul de proprietate al indivizilor asupra propriilor firme va trece la banci. Avuția celor mai importante firme din economia națională, toate formele de proprietate matrială și intelectuală vor deveni proprietatea bancilor străine care activează în România. Pe scurt românii vor deveni sclavi în țara lor, ei și copiii copiilor lor.
Scenariul este similar pentru toate statele foste comuniste din Europa de Est: falimentarea din interior a firmelor folosind indivizi degenerați și în final preluarea activelor firmelor profitabile de către băncile străine care au acordat credite în regim de cămătărie.
De fapt, dacă stăm bine și ne gândim lucrurile sunt foarte simple și logice. Ca orice invadator serios și de durată, care vrea să demoleze definitiv „ceva“ existent și să pună ceea ce vrea el în locul acelui „ceva“, inteligențele de „dincolo“ au avut o abordare foarte pragmatică. Și și–au pus problema profilului psihologic al „cozii de topor“, a individului degenerat care să fie un demolator natural din interiorul sistemului țintă. Un demolator care distruge încontinuu fără oprire, fără a fi plătit pentru asta, fără a fi șantajat sau îndemnat și fără să aibă înțelegerea consecințelor faptelor sale. Pentru acești oameni nu trebuie plan, coordonare sau motivare. Precum termitele, este suficient doar să–i pui în locul pe care dorești să–l demolezi. Identificând și activând astfel de „cozi de topor“, forțele de apărare ale sistemului vizat vor avea de luptat nu numai cu forțele oficiale declarate invadatoare, indiferent de natura militară, culturală, financiară sau tehnologică a acestor forțe, ci mult mai perfid, vor fi luate prin surprindere de acțiunea de durată din interior, necoordonată dar total nedetectată, a zeci de mii de băștinași demolatori, distructivi, degenerați.
Deci care este profilul băștinașului autodistructiv al sistemului din care face parte?
Profilul acestui om este exact cel al Eului infantil sau al degeneratului: ambițios, muncitor cât zece, agresiv și nemilos pentru a vrea neapărat să ajungă în poziții de conducere, cu o voință de fier, naiv și ușor influențabil, resentimentar și răzbunător, cu mari probleme de evaluare a intențiilor oamenilor, inamic declarat și nemilos al profesioniștilor și oamenilor capabili, distrugător de cariere, cu o inteligență intelectuală medie, cu o lipsă totală de profesionalism punând mai presus de orice orgoliile și sentimentele personale, cu o evaluare pe criterii emoționale a oamenilor și a realității înconjurătoare, alocarea resurselor pe direcții fără legătură cu rezultatele, fără înțelegerea prezentului și fără viziunea viitorului, cu caracteristici de psihopat, cu un profil moral acceptat de societate (cinste, hărnicie, muncă, devotament, spirit de sacrificiu) și nu în ultimul rând cu sufletul plin de o ură de care nu știe cum să scape.

Acțiunea terminatoare a indivizilor degenerați cu Eu infantil din perioada 1917–1954 (acțiune de

distrugere culturală, politică și statală din interior a statelor din Europa de Est) și 1990–2010 (acțiune de distrugere economică din interior a statelor din Europa de Est) este o lecție dintre cele mai dure ale istoriei, care trebuie bine învățată pentru viitor, pentru orice stat sau organizație care are pretenții de eficiență și independență economică.

Dar epopeea infantilizării nu se oprește aici.
Așa cum spuneam la începutul acestui subcapitol, este una din revelațiile lumii moderne faptul că marile corporații și firmele americane gem de infantili și sunt puternic afectate de cancerul organizațiilor numit infantilizare.
Informația cu privire la infantilizarea si degenerarea în masă a indivizilor în firmelor și corporațiilor americane a apărut recent, după anul 2000, pe fondul problemelor economice cu care se confruntă SUA și disponibilizării a sute de mii de oameni cu pregătire superioară. Care odată deveniți șomeri au început să scrie cărți, au bloguri pe Internet sau rețele independente de radio, prin care descriu iadul și dezumanizarea în care au trebuit să trăiască ani de zile. Așa a aflat o lume întreagă cum firmele americane suferă de infantilizare, boală rușinoasă specifică firmelor fără cultură organizațională, fără sisteme de promovare a valorilor sau experiență organizațională, așa cum sunt multe dintre firmele apărute în țările foste comuniste. Odată cu infantilizarea apare și degenerarea indivizilor, la toate palierele personalității. Nu trebuie deci să ne mire statisticile aparent surprinzătoare, care arată gradul ridicat de degenerare umană care are loc în SUA. Degenerarea indivizilor și societății în ansamblu nu este un fenomen întâmplător, accidental, ci este consecința unei planificări diabolice de distrugere lentă a acestui stat din interior.
Bineânțeles, efectele sunt aceleași ca peste tot unde apare infantilizarea: deprofesionalizarea firmei, deprofesionalizarea angajaților, pierderea managerilor de nivel mediu, distrugerea biologică a angajaților prin „oboseala sufletului“, otrăvirea relațiilor de muncă, blocarea oamenilor capabili să poată ajunge la un nivel de calificare superioară, falimentarea firmelor din interior și preluarea activelor de către bănci, degenerare psihică, etc. Probabil infantilizarea firmelor americane este un fenomen vechi, apărut în secolul 20, odată cu dezvoltarea marilor firme și corporații. Degenerarea indivizilor care urmează infantilizării este probabil un fenomen la fel de vechi. Surprinzător însă, deși infantilizarea și degenerarea pot fi catalogate la nivelul de „cancer organizațional și social“, foarte puține informații au transpirat pe Internet despre gradul de afectare al firmelor americane cu aceste forme de cancer. Realitatea este probabil cunoscută la nivelul experților și al managerilor, dar foarte puține informații despre acest subiect au ajuns la publicul larg.

Dar infantilizarea/degenerarea firmelor americane ridică serioase semne de întrebare.

În primul rând cum este posibil să apară în SUA acest fenomen, în condițiile în care rețeaua de specialiști în psihologie organizațională este deosebit de bine organizată și acoperă toate firmele relevante. Este un mister apariția și dezvoltarea infantilizării în SUA în condițiile existenței unei adevărate armate de experți în psihologie organizațională, în majoritatea lor evrei. Adică oameni cu abilități native deosebite pentru înțelegerea fenomenelor psihologice dintr–o organizație, inteligenți, capabili și bine pregătiți. Nu mai spun și de instrucția școlarizarea și pregătirea continuă a acestor oameni. Pur și simplu este imposibil să le scape din observație faptul că angajații lor se infantilizează, că indivizii degenerează în masă. Mai degrabă trece o cămilă prin gămălia unui ac decât un infantil să scape de vigilența unui expert american în psihologie organizațională. Un astfel de om deosebit de bine pregătit nu are nici o problemă în a identifica și neutraliza un individ cu Eu infantil, capabil de a produce prin contaminare infantilizare si degenerare în masă.
Îmi este de exemplu imposibil de acceptat ideea că unui Edgar Schein, în prezent unul dintre cei mai mari

experți în psihologie organizațională din lume, chiar când avea 30 ani și era la începutul carierei sale, să–i fi scăpat din observație că în corporația în care muncea indivizii cu Eu infantil au ajuns în pozițiile de conducere și că firma lui se infantilizează.
Să nu vadă că sub ochii lui firma o ia literalmente la vale, că angajații de calitate pleacă, că indivizii degenerați/infantilii au preluat controlul funcțiilor de conducere și că ușor–ușor întregul personal începe să se infantilizeze. Îmi este imposibil să mă gândesc că Edgar Schein la 30 ani nu ar fi depistat fenomenul de infantilizare și apoi de degenerare a personalității indivizilor. Astfel de oameni inteligenți și bine pregătiți în psihologie organizațională „văd" tot, știu tot ce se întâmplă în firma lor, chiar și la 30 ani și chiar dacă nu au o experiență vastă în domeniu.
Evident infantilii din organizațiile americane au fost observați, dar în mod ciudat au fost lăsați în pace. Nu au fost neutralizați și nici nu le–a fost blocată ascensiunea în cadrul firmelor. Consecința a fost infantilizarea rapida generalizată a întregului personal, urmată la fel de rapid de o degenerare în masă a personalității oamenilor din firme. Întrebarea este de ce acest lucru a fost permis, de ce au fost lăsate corporațiile americane să fie terminate din interior de cancerul infantilizării. De ce a fost lăsată societatea americană să se degenereze prin acceptarea în posturile de conducere din economie (și posibil administrație) a indivizilor degenerați printre care și indivizii cu Eu infantil.

În al doilea rând promovarea ocultă a indivizilor cu Eu infantil urmărește distrugerea din interior a unui stat. Această doctrină a fost aplicată de psihologul Gregory Klimov și CIA în scopul de a distruge din interior statele comuniste din spatele Cortinei de Fier. Dl. Klimov a pus la punct doctrina conform căreia un stat poate fi distrus din interior dacă în posturile cheie sunt promovați masiv indivizi degenerați pe unul din 3 aspecte: psihic, sexual sau cu defecte din naștere. Indivizii cu Eu infantil corespund perfect primelor 2 clase de degenerare și în consecință profilul lor a fost favorizat pentru această misiune. Până acum nimic nu este șocant sau deosebit. Vedem doar planuri de distrugere a unui inamic care la rândul lui vrea să te distrugă. Și care planuri au fost aplicate cu succes, cu rezultatele cunoscute.
Este însă uimitor să descoperi că exact aceleași planuri de promovare a indivizilor degenerați în Europa de Est sunt aplicate în SUA, probabil deja de zeci de ani, cu scopul evident același de a distruge din interior societatea americană (împreună cu falimentele, drogurile, criminalitatea, pornografia, etc). Deci aceiași oameni care au distrus și încă distrug sub ochii noștri prin infantilii degenerați statele din Europa de Est aplică același tratament și aceeași metodă în propria țară, în America.
Aparent este greu de înțeles de ce aceiași oameni din CIA, din departamente de psihologie sau miile de experți în psihologie organizațională din firme și corporații pun conștient umărul la falimentarea și deprofesionalizarea economiei americane, la infantilizarea și degenerarea în masă a corpului social al acestui stat. Falimentarea, deprofesionalizarea, infantilizarea, oboseala sufletului, degenerarea sunt în SUA ocult planificate, dorite, acceptate.
Dar dacă știm că distrugerea din interior al SUA este o etapă în marele plan al mondializării, atunci totul capătă sens. Prăbușirea din interior al SUA si aparenta cădere a comunismului în statele comuniste este doar o etapă în marele plan, care se dorește să culmineze în apariția structurilor mondiale unice.

2. Distrugerea biologică a potențialului uman al unui stat prin inducerea prin inducerea „oboselii sufletului" și degenerării la nivel psihic, emoțional și fizic.
În primul rând firmele infantilizate și degenerate obosesc foarte mult sufletul indivizilor, al angajaților. Oboseala angajaților dintr–o organizație infantilizată (OI) nu este de natură fizică sau intelectuală, ci este o oboseală sufletească. Oboseala sufletului este foarte periculoasă deoarece nu poate fi tratată prin somn precum oboseala intelectuală a minții sau oboseala fizică a trupului. Acest tip de oboseală este consecința nu a muncii, ci a războaielor emoționale, a luptelor de apărare în fața agresivității indivizilor

cu Eu infantil, interminabilelor lupte pentru putere. Oboseala sufletului înseamnă implicit slăbirea capacității organismului de a face față la boli grave terminatoare în scurt timp. În general oamenii care au trăit în medii infantilizate ajung după 40 ani să se îmbolnăvească rapid și grav, fără ca organismul să mai aibă putere să lupte. Moartea subită prin surprindere a organismului este o consecință inevitabilă. Nu va fi deci o surpriză peste 10 ani să vedem o rată foarte mare a îmbolnăvirilor și a deceselor surprinzătoare și rapide, la indivizii care au lucrat în medii infantilizate/degenerate și care au depășit vârsta de 40 ani.
O altă consecință a oboselii sufletului este că acești angajați nu mai sunt psihic capabili să muncească activ 8 ore într–o zi. Uzura sufletului are loc rapid și se extinde și generează o continuă oboseală fizică și intelectuală. 5 ani de oboseală sufletească într–o firmă infantilizată/degenerată induc în organism oboseala intelectuală și fizică pe care ai fi acumulat–o în 10 ani de muncă intensivă într–o firmă sănătoasă. Deja după 5 ani de muncă într–o firmă infantilizată, un angajat este capabil de maxim 3 ore de muncă de calitate și 5 ore de muncă stereotipă, peste 50% din energia psihică și emoțională de care dispune fiind prin deprindere orientată spre a face față războaielor la mulinetă și agresivității psihice și emoționale a managerilor și indivizilor cu Eu infantil. De obicei în cele 5 ore angajatul este absent psihic și îndeplinește activitățile din deprindere, fără a fi conectat mental la ceea ce face.

3. Deprofesionalizarea oamenilor capabili și blocarea formării managerilor de calitate.
Mulți directori de HR și specialiști în recrutare sunt alarmați de continua scădere a oamenilor superior calificați și a profesioniștilor. Sunt deficitare toate domeniile unde calificarea și experiența se face în mulți ani de trudă și muncă. Și găsesc multe cauze valabile pentru a explica acest fenomen. Puțini însă au înțeles că una dintre cauzele fundamentale pentru care oamenii capabili nu mai ajung să se maturizeze în profesioniști este infestarea firmelor și organizațiilor cu indivizi cu Eu infantil. Și mai puțini au înțeles că acest fenomen nu este o întâmplare, ci consecința unei acțiuni oculte deliberate care vizează falimentarea pe termen lung a economiilor respective.
Pe cine și cum să sprijini pentru a distruge cu inconștiență din interior firme, organizații, carierele oamenilor capabili. Un răspuns important la această întrebare este Eul infantil și toate acele sisteme politice ori economice care nu au știut răspunsul la această întrebare sunt în acest moment în colaps.

În firmele infantilizate nu fac purici indivizii profesioniști sau capabili de a deveni profesioniști. Profesionistul este inamicul natural al Eului infantil, al individului degenerat, este ghimpele ascuțit care–i aduce mereu aminte că există oameni superiori lui, care prestează muncă de calitate și nu–i interesează bârfa sau lupta pentru funcțiile de conducere. Aprecierea mea este că într–un timp de 10 ani un singur individ cu Eu infantil distruge în medie cariera a 4 oameni cu potențial deosebit, aflați în plin proces de creștere calitativă spre statutul de profesioniști. Acești oameni vor fi scoși din mediul de creștere și fie eliminați total din organizație, fie păstrați dar tolerați undeva la periferia organizației. Deci pentru fiecare Eu infantil care a „reușit“ în carieră, organizația și economia în general pierde 4 profesioniști. Evident că pentru Eul infantil acest lucru nu are nici o valoare, ceea ce contează este depășirea rivalilor declarați care ocupă deja funcțiile râvnite sau a rivalilor imaginari din oficiu cum sunt oamenii capabili. Spune–mi câți indivizi cu Eu infantil au „reușit“ în viață, și–ți voi spune câte „cadavre“ organizaționale au lăsat în urmă în economie.

Scopul firmelor infantilizate, rațiunea lor de a fi nu este (sau nu mai este dacă în trecut era o organizație sănătoasă) munca, satisfacția clienților, îndeplinirea unui rol social sau economic. Nimic din toate acestea. Oficial da, propaganda pentru naivi spune că ei deservesc clienții, îndeplinesc un rol economic. În realitate scopurile declarate ale organizației sunt deturnate către războaiele interne ale orgoliilor, agresivității, dorinței de putere și control. Principala activitate a acestor oameni este războiul emoțional,

timpul și energia care rămân se folosesc și pentru clienți. De fapt, peste 50% din energia emoțională și timpul angajaților din firmele infantilizate sunt folosite în scopuri de apărare–atac, în nesfârșitele lupte personale ale Eului, psihopaților, nevrozelor și complexelor de superioritate–inferioritate. Nu este deci nici o surpriză că toți parametri de eficiență ai organizației infantilizate scad rapid și vertiginos, în paralel cu pierderea profesioniștilor și creșterea importanței indivizilor infantilizați. Firma este stoarsă pentru propriile interese, nevoile clienților pot să mai aștepte, mai importante decât orice sunt răzbunările personale, cifra de afaceri și profitul scad, spre nedumerirea investitorilor și proprietarilor care nu înțeleg de ce brusc firma se scufundă. Mai devreme sau mai târziu falimentul firmei infantilizate este inevitabil, nimeni nu a înțeles de ce firma a dat faliment, moment prielnic pentru ca indivizii cu Eu infantil să se mute în altă firmă unde să–și reia cilclul distructiv.

Un scop al promovării oculte a indivizilor cu Eu infantil este deprofesionalizarea firmelor, decapitarea firmelor de profesioniști și anihilarea la nivelul întregii economii a efortului a zeci de mii de oameni capabili de a deveni profesioniști în domeniul lor de activitate. Se știe că inamicul natural al Eului infantil este profesionistul, individul care nu este obsedat de promovare ierarhică pentru a se echilibra psihic și care este capabil în ani de specializare să aibă un potențial de muncă calitativă deosebită. Orice economie crește și are valoare în funcție de numărul de profesioniști pe care îi are. Ori aici lovește puternic Eul infantil. În medie un singur Eu infantil distruge în 10 ani de activitate într–o firmă cariera și evoluția profesională a multor oameni, dintre care 4 pot deveni profesioniști. Adică distruge evoluția a 4 oameni care nu vor mai deveni specialiști superior calificați în domeniul lor, ci vor eșua în diverse posturi fără însemnătate sau vectorizare, de obicei aflate la periferia organizațiilor. Sau vor emigra în altă țară. Adică 4 oameni care nu vor mai avea un aport calitativ la evoluția economiei naționale, aport care va trebui suplinit prin importul din exterior a forței de muncă superior calificată. Estimarea mea este că prin promovarea ocultă a indivizilor cu Eu infantil se scot de pe traseul unei realizări profesionale superioare între aproximativ 5–8 % din totalul forței de muncă active a unei națiuni.
Nu este o realitate vizibilă pe termen scurt, dar care este resimțită după 10–20 ani.

De asemenea, în firmele infantilizate nu rezistă nici indivizii capabili care pot deveni buni manageri la nivel mediu (zonali, de proiect, de departament, local, etc) sau executiv (CEO).
Un alt scop ocult al promovării indivizilor cu Eu infantil este deprofesionalizarea firmelor de manageri de calitate. Indivizii cu Eu infantil sunt programați să ajungă în poziții de conducere și oricine le stă în cale este înlăturat fără menajamente. Primii vizați sunt desigur dintre colegii lor de muncă oamenii competenți, profesioniștii. Dar nu scapă nici managerii și directorii situați pe poziții de conducere. Eul infantil are o abilitate deosebită de a „săpa“ managerii de rang mediu din organizație (middle managerii), păstrând o atenție deosebită inclusiv pentru directorul executiv. În firmele infestate cu indivizi cu Eu infantil managerii de calitate încep să dispară unul câte unul, fie prin concediere, fie prin demise. La nivel macroeconomic acțiunea arivistă a Eurilor infantile se traduce în mii de manageri de nivel mediu de foarte bună calitate, care sunt scoși de pe traseul profesional ascendent. Mulți dintre managerii săpați de infantili nu vor mai avea șansa să crească și să devină buni manageri executivi. La nivel macro, rezultatele se vor vedea și aici pe termen lung, printr–o slabă calitate a actului managerial la nivel executiv, indiferent de industrie sau sector economic.
Este vorba de un adevărat dezastru în piața muncii ce s–a întâmplat în toate economiile vizate pentru a fi distruse din interior. Și nu este vorba de vrăjitorie, ci strict de folosirea în scopuri agresive de cucerire economică a informațiilor de psihologie organizațională.

4. Degenerarea sistemica în masă a indivizilor din firme și societate.

Trebuie înțeles un adevar simplu si terifiant de cinic:

INFANTILIZARE = DEGENERARE = DEMONIZARE

Asta fac infantilii, degenereaza. Degenereaza ei înșiși și produc degenerarea indivizilor lângă care stau.
O consecință deosebit de gravă a infantilizării indivizilor dintr–o firmă este degenerarea lor, decăderea lor umană, la toate nivelele de personalitate. În momentul în care într–o firmă infantilii învinș și obțin posturile de conducere medii sau chiar pătrund la nivelul excutiv, începe procesul de infantilizare în masă a tuturor oamenilor din acea firmă, care vor fi deturnați de la munca de satisfacere a nevoilor clienților spre războaie interne personale. Infantilizarea generală nu este numai o realitate profesională. Infantilizarea înseamnă degenerare, decăderea individului din toate punctele de vedere. După 1 an de infantilizare deja oamenii dau primele semne de degenerare umană cu caracter permanent, la nivelul gândirii, sentimentelor, reacțiilor, evaluării celor din jur, percepția realității, etc. După 1 an de infantilizare individul ia decizii mai proaste, apare blazarea, autocompătimirea, limitarea mentală a perspectivelor, negativismul, pesimismul, se dezvoltă ura, ranchiuna, resentimentul, răzbunarea. Individul nu mai funcționează pe principiul iubirii și iertării, al utilității sociale, ci pe principiul urii, răzbunării, resentimentului.
Concret un tânăr de 20 ani, deși naiv și în multe aspecte inconștient, ia de obicei decizii mai bune și are o evaluare și planificare superioare unui angajat de 40 ani din care care 10 ani a trăit într–un mediu infantilizant. Are inclusiv o mai bună eficiență a muncii, un nivel calitativ superior în îndeplinirea sarcinilor de serviciu.

În mediul infantil, se activează predispozițiile native pentru boli somatice sau psihice. Se ajunge astfel rapid la cancere de toate tipurile, boli psihice de genul nevrozei, schizofreniei, tot felul de comportamente deviante, pierderea contactului cu realitatea, nebunie, etc.
Degenerarea biologică și psihică este fundamentul care duce ulterior la degenerarea tuturor funcțiilor organismului. La capatul acestui proces de degenerare, în funcție de rezistența fiecăruia, moartea își așteaptă clienții. Procesul de degenerare taie cel puțin 20 ani din viața fiecărui individ care a trăit sau încă trăiește în mediu infantil, deci mai puțin soare, mai puțină bucurie.

Dacă degenerarea indivizilor din firme este ușor de observat, mai greu de observat este degenerarea în masă a societăților care funcționează pe principiul capitalismului. Pentru cei care au avut șansa să se fi născut în comunism, degenerarea generală a societății capitaliste este deosebit de evidentă și dureroasă. Dar nimeni nu prea înțelege de unde această degenerare, biologică, psihică, emoțională. Și nici nu se prea înțelege cine ar avea de câștigat din această planificare.
Dar dacă mergem pe urmele infantilismului și a altor fenomene, lucrurile sunt clare.
Degenerarea este planificată, dorită, acceptată, fiind un efect la care în SUA și Europa de Vest se muncește de peste 100 ani. La țările foste comuniste degenerarea de–abia a început, cu rezultate însă deja dramatice. Iar câștigul infantilizării este cel economico – financiar: degenerarea indivizilor, distrugerea lor biologică și psihică, falimentarea din interior a firmelor și statelor, care devin prizionierii și proprietarii băncilor creditoare. Vieți ținute în sclavie pentru a nu se bucura de Viață și a nu vedea măreția, sfințenia și Lumina din care suntem făcuți. Nu avem voie să ne trezim, nu avem voie să visăm,

nu avem voie să avem suflete puternice, nu avem voie să fim liberi și independenți financiar. Mereu în jug ca vitele, veșnic datori, obosiți, bolnavi, exploatați, victime ale infantilismului și degenerării.
Degenerarea socială în masă se obține și prin crearea unor războaie inutile.
O sclipire de geniu a avut Mihail Sturdza în cartea sa „Trădarea cârmuitorilor“, când a avansat ideea că războiul din Vietnam din anii 1970 nu s–a dus pentru scopuri ideologice sau câștiguri financiare cum crede toată lumea, ci pentru a provoca degenerarea unei întregi generații de tineri americani. Trebuia ca miile de morți inutili pe front să ducă în SUA la o ură generalizată, cu mare potențial de degenerare biologă și psihică. Astăzi putem constata că suspiciunea lui Sturdza nu este neîntemeiată.
Din păcate aceasta este în mare situația în întreaga lume: societăți decăzute prin ură și degenerare, bolnave, lipsite de iubire și cultură, datoare, incapabile să se apere de minciună, exploatare, infantilizare și sclavie.

In concluzie:
Infantilii determină infantilizarea și degenerarea psihică și biologică indivizilor dintr–o firmă. Pe acest fundal indivizii cu Eu infantil sunt adevărați terminatori de cariere și terminatori biologici pentru oamenii buni, muncitori și de calitate, profesioniștii de care orice țară are nevoie.
Deci prima dată infantilii distrug cariere și ucid pe tăcute oamenii buni și de calitate. Zeci de mii de oameni de care un stat are nevoie nu vor mai putea răspunde la nevoie la apel.
În al doilea rând, prin contaminare, ei provoacă apoi infantilizarea întregului personal din firmă, care va degenera la nivel profesional și personal. Oamenii se rutinează, devin birocrați care știu să plimbe hârtii. Consecința este și în planul personal al oamenilor: cresc cu zecile de mii numărul bolnavilor de nevroză, incidentele familiale pe fond de ură și resentiment, rata divorțurilor explodează, crește exponențial numărul dependenților de alcool.
Indivizii cu Eu infantil sunt deci agenți activi de distrugere din interior ai unui stat. Neștiuți, nevăzuți.
Promovarea și folosirea indivizilor cu Eu infantil în mediul economic, împreună cu alte măsuri precum falimentarea sistemului de educație, blocarea accesului la cultură și informație, falimentarea sistemului medical, promovarea deliberată în întreaga societate a indivizilor degenerați, etc., toate acestea sunt măsuri active care se întreprind în toate statele lumii, capitaliste, comuniste și foste comuniste, pentru a duce la degenerarea în masă a întregii societăți umane și la falimentarea din interior a acelui stat. A fost o surpriză să descopăr că măsurile active pe termen lung, de provocare a degenerării unei societăți prin lipsa de educație și incultură și de falimentare economică din interior prin indivizi cu Eu infantil se aplică nu numai țărilor foste comuniste, ci inclusiv în țările capitaliste, acolo unde aceste strategii au fost gândite inițial.
Efortul de degenerare este deci global, cineva muncește mult și intens pentru a provoca degenerarea în masă a
tuturor indivizilor din lumea civilizată, promovarea indivizilor cu Eu infantil, deprofesionalizarea angajaților, moartea biologică a oamenilor capabili, falimentarea economică din interior a tuturor firmelor private și preluarea activelor de către bănci. În urma tuturor acestor măsuri de degenerare a indivizilor, deprofesionalizare și moarte, falimentare din interior a activităților economice, consecința inevitabilă este falimentul statelor civilizate. Vorbesc de un faliment în efortul de evoluție culturală și spirituală a indivizilor și secundar de un faliment economic al tuturor activităților productive.
Cunoaștem oamenii implicați în elaborarea strategiilor pe termen lung de degenerare a indivizilor și de distrugere a statelor comuniste din interior (Gregory Klimov, CIA & Co). Nu cunoaștem însă

strategii care de sute de ani planifică și muncesc la degenerarea statelor capitaliste. De asemenea nu cunoaștem nici care ar fi adevăratele motive pentru care s–au elaborat și executat astfel de planuri. Falimentarea economică și preluarea activelor este un scop prea mic și nu explică eforturile majore de producere a unei degenerări în masă în toate statele civilizate.
De asemenea, după criza din 1929-1933, scopul preluării activelor este de mult realizat în statele capitaliste, dar eforturile de degenerare nu s–au oprit. Deci care să fie cauza, care este scopul pe termen lung a acestor strategii de degenerare în masă a popoarelor.
Un posibil răspuns îl oferă Mihail Sturdza, paragraful următor.

5.Indivizii cu Eu infantil sunt coloana a V-a a Răului, sunt agenții ascunși ai Răului în această lume.
Când vorbesc de Rău, mă refer chiar la Răul în sine, nu este vorba de nici o metaforă. Mă refer la Rău în sensul cel mai elementar definit de fiecare dintre noi: ca entitate autonomă, inteligență sistemică avansată, energie dizarmonică, ură, suferință, răutate, scop, iubire condiționată, dialectică bine–rău, dialectică rai–iad, forme de existență parazitare pe seama sufletului uman, archonii, reptilienii, demonii, Iahve, creatorul realității programate pe baza energiei sufletului uman, creatorul mașinăriei Matrix, cauza căderii Omului, etc, etc, etc. Fiecare poate completa lista după modul personal de înțelegere al Răului.
Nu este locul aici să discutăm despre apariția Răului pe această planetă, cum a ajuns Iahve pe pământ, ca zeu de import, clar o entitate malefică extra-terestră care nu–și avea locul aici pe acest pământ. De aemenea vorbesc despre indivizii cu Eu infantil ca fiind niște agenți ascunși. Titulatura este pe deplin justificată, am putea folosi fără probleme calificative din zona serviciilor secrete. De zeci și sute de ani acești oameni acționează coordonați și sincron, dar totodată sunt complet neștiuți, nevăzuți, neidentificați ca forță care poate produce în liniște efecte. Răul are multe expresii de manifestare și apare în lume prin agenții săi mai mult sau mai puțin publici, dar știuți de toată lumea. Oricine aduce ură și suferință în această lume este agent al Răului, de la mic la mare, de la cel care fură, tâlhărește, omoară, înșeală, violează și distruge viața unui om, până la manageri, conducători, lideri ai societăților secrete oculte și bancheri care creează războaie, exploatare, foamete, boală și distrug planificat viețile la sute de milioane de oameni. Datorită Internetului și cărților de literatură alternativă sau revizionistă îi știm pe toți, de la criminalul care ucide în văzul tuturor, până la eminețele cenușii criminale care cred că planifică în secret următoarele războaie și crime la adresa umanității.
Cu toate acestea, cu toată buna noastră informare, un agent al Răului a scăpat permanent de analiză, observație și identificare. Deși consecințele actelor sale sunt la fel de vizibile și criminale ca ale unui ucigaș în serie și la nivel macro echivalează în eficiență și impact cu activitatea coordonată ocultă a mii de oameni ascunși publicului, cu toate acestea inițiatorul acestor acțiuni nu au avut niciodată nici un nume, nici o identitate. Dincolo de infractorii de drept comun, mafii interlope, mafii organizaționale sau mafii profesionale, dincolo de rețele oculte, masoni, illuminati, servicii secrete, lăcomia managerilor și directorilor care–și exploatează fără milă angajații și oameniii simpli care au în suflet ură, dincolo de toți aceștia pe care îi știm cu toții cine sunt și ce fac, Răul mai are un as în mânecă. Este armata privată a Răului, de care nimeni nu știa și nu cunoștea nimic.
Până acum.
Dacă de exemplu 5.000 agenți secreți primesc directive și execută coordonat un program, acest lucru se va ști imediat în decurs de zile, inclusiv public pe Internet. Cine conduce, cine execută, unde, când, în ce scopuri, cu ce mijloace, etc. Dar dacă 500.000 de agenți indivizi cu Eu infantil fac același lucru nimeni nu va ști nimic. Nici serviciile secrete, nici oculta, nici nimeni. De ce? Deoarece acești oameni nu sunt coordonați din centre de conducere de pe pământ, ci sunt coordonați direct din planul astral de inteligențele malefice din dimensiunile 4-8. Indivizii cu Eu infantil sunt armata secretă a Răului pe

pământ, coloana a V-a a Răului, indivizi care acționează în mod individual, necoordonat și inconștient pentru a îndeplini rolul decis de inteligențele din planul astral. Fără aportul indivizilor cu Eu infantil coordonați din planul astral Revoluția din Rusia din 1917 nu ar fi putut avea loc. La fel nu s–ar fi putut instala în lume bolșevismul, comunismul și crimele halucinante pe care acesta le–a produs. Nu ar fi posibilă falimentarea programată din interior a economiilor țărilor din Europa de Est care au ieșit din regimul comunist precum și surpriză! – a țărilor dezvoltate capitaliste.
Fără indivizi cu Eu infantil, atent și discret coordonați din planul astral, miloane de oameni ar avea o viață mult mai ușoară și mai fericită.
Probabil te întrebi de unde această concluzie. Cum să admitem că pe acest pământ există ceva numit Rău, o entitate sau inteligență care răspunde la acest nume. Ce legătură este între Rău și toate aceste activități revoluționare, războaie și calamități.

Pentru cititorii raționaliști, pozitiviști, moderni sau sceptici, care și–au încredințat complet viața concepțiilor de viață științifice și moderniste, pentru care Dumnezeu și Răul sunt niște aspecte specifice oamenilor înapoiați din Evul mediu, un mare semn de întrebare la problematica existenței Răului îl oferă Mihail Sturdza, fost diplomat de carieră în România în perioada interbelică, în excepționala sa carte, „Trădarea cârmuitorilor“. Cartea, o mică biblie pentru orice funcționar al oricărui stat din lume, explică pas cu pas cum a fost planificată înaintarea comunismului în lume, cum în mod duplicitar liderii țărilor creștine și civilizate occidentale au permis și ajutat pe ascuns la dezvoltarea crimei colective numită comunism. Ideile sunt incomode, dezvăluirile incendiare, dar sunt scrise rece, sub stăpânirea de sine a unui om format într–o lungă carieră diplomatică.
Dar după ce analizează conspirația comunismului și cum a înaintat el în lume prin trădarea conducătorilor politici ai țărilor occidentale, mai mult decât orice dezvăluire a comunismului sau planurilor pentru o nouă ordine mondială, Mihail Sturdza uimește prin concluziile sale de final. Final de carte și final de viață. În nici un caz nu m–aș fi așteptat la o asemenea concluzie din partea unui diplomat de carieră cu peste două decenii de activitate, om rațional, cu educație modernă, trecut prin viață și pentru care nu există acte divine, ci doar invervenții umane din timp planificate. Pentru un astfel de om, ateismul sau negarea rolului lui Dumnezeu sau al Răului poate fi o normalitate pe care aș accepta–o cu cea mai mare naturalețe.
Dar nu. Sturdza nu numai că ajunge să admită existența Răului în lume (probabil el însuși a fost uimit să ajungă la această concluzie la sfârșitul vieții), ci fundamentează în imperiul Răului cauza primă a tuturor actelor criminale săvârșite pe pământ și justificate sub pretextul a ceva numit comunism sau capitalism.
Nivelul de criminalitate în lume a ajuns la un asemenea nivel și crima este așa bine planificată, încât noțiunile de comunism sau capitalism nu mai sunt suficiente pentru a justifica ceea ce se petrece în lume din octombrie 1917 până în prezent. Pentru a înțelege crimele halucinante ale comunismului și capitalismului deja trebuie să mergem la sursă: RĂUL în sine. Pe care fiecare îl înțelege cum dorește: Iahve, Satana, Lucifer, demonii, reptilienii, zburătorii, archonii, entitate psihică inconștientă, Eul, etc.
Aceeași problemă apare și în cazul în care încercăm să justificăm rațional crimele, războaiele și suferința existente pe acest pământ de sute de ani. Desigur, putem așa cum știm cu toții, toată suferința umană poate fi atribuită unor clase de oameni sau organizații oculte. Am putea spune că ei sunt de vină, datorită lor pe acest pământ viața este o vale a plângerii. Putem deci da vina pe masoni, Illuminati, pe cele 13 familii, pe cei 300 de olimpieni, pe sioniștii talmudici din New York, pe serviciile secrete clasice MI6 sau mistice moștenite de la John Dee, pe lăcomia bancherilor care participă la ritualurile păgâne ale sacrificiilor umane cu copii, pe dorința de putere a regimurilor militariste, pe ideologii precum comunismul sau capitalismul, pe lăcomia și ura oamenilor simpli de lângă noi, pe mafiile criminale, pe mafiile organizaționale, politice sau profesionale, pe alte zeci de organizații discrete sau secrete și pe care pe toate la nevoie le putem afla pe internet. Dăm vina pe ei și gata, am rezolvat

problema suferinței pe pământ.
Dar este o problemă. Toate aceste organizații, structuri și milioanele de oameni care le compun nu ar putea ele însele să genereze suferința și crimele pe care le îndură de secole oamenii. Și asta pentru simplul motiv că în toate acest structuri, în afara câtorva oameni „vizionari“ nebuni și a unei elite devotate satanizate de maxim 10%, restul oamenilor implicați în acest angrenaj sunt decor, mai mult sau mai puțin. 90% din cei implicați în acest sistem al crimei și planificărilor nu participă la marele spectacol din convingere, ci din teamă, interes, obligația unui statut social sau profesional, naivitate sau credulitate. Este deci ceva mai mult decât atât. Și acest lucru este evident.
Toți acești oameni, toate ideologiile și toate aceste organizații nu sunt nimic altceva decât decor, o perdea de fum menită a ascunde de ochii curioșilor adevărata sursă a suferințelor pe acest pământ. Este evident că avem de a face de fapt cu o teribilă ură contra oamenilor, cu RĂUL în sine, care încearcă să–și disimuleze natura și acțiunile în spatele unor organizații sau ideologii. Nivelul de ură din lume este așa de mare și graba de a distruge oamenii și viața pe acest pământ este așa de mare, încât toate măsurile de precauție anterioare au fost abandonate. Astfel chiar și omul simplu fără acces la informație a putut să vadă și înțeleagă că nu comunismul sau capitalismul i–a distrus viața, ci ura și Răul care se ascund în spatele comunismului sau capitalismului.
O consecință deosebit de importantă a acestei analize este înțelegerea existenței a ceva anume malefic, acceptarea unor ființe ciudate, nevăzute, neștiute, ascunse, perfide, viclene, fantastic de inteligente, capabile de conștiință, care se pare că urăsc oamenii într–un mod îngrozitor. Dincolo de orice ideologie crima este și rămâne crimă și dincolo de orice perdea ideologică în spatele crimei și suferinței găsim mereu implacabil rânjetul mulțumit al Răului.
Este un adevăr dur, crud și rece că noi oamenii avem de a face cu un inamic deosebit de inteligent, crunt și dur, care are multe avantaje față de noi. Aceste ființe sunt mult mai inteligente decât oamenii, posedă prin ură o energie uriașă și sunt așa bine ascunse, încât bine se spune că cea mai mare realizare a lor este faptul că oamenii le neagă existența.

„Există o conspirație comunistă, există o conspirație a unui guvern mondial, există puteri sordide și organizate pe plan mondial care activează în lumea noastră. Dar chiar toate acele elemente de influență nu par a fi suficiente pentru ca să explice infamia, răutatea și demența pe care atât de mulți dintre noi le–au acceptat în cele din urmă. Trebuie să existe ceva în spatele acestor manifestări, ceva mai universal, mai diabolic, mai apropiat de ***RĂUL în sine****, decât oricare dintre cauzele individuale ale uimirii, disperării și temerilor noastre. Este imposibil să nu ne ducă gândul la o lume posedată și la secta satanică denunțată de către papii de demult la toate curțile Europei pentru că urmăreau exact aceleași scopuri pe care le vedem atât de aproape de a fi realizate astăzi.*

Ca și Robert Welch, vedem în cele două fotografii a lui Kissinger cu Mao și a lui Rockefeller cu Hrușciov, împerechiați cu afecțiune, simbolul și întruchiparea umană a acestei puteri malefice imanente de care putem fi salvați numai printr–o trezire universală miraculoasă. Credem cu tărie în posibilitatea unei astfel de treziri. Poate că Chile ne–a dat exemplul ei.“

Nu intru aici în multe detalii, menționez doar că Sturdza postulează clar și existența printre noi, oamenii moderni și civilizația pe care ne–am construit–o, a unei secte satanice cu origini străvechi care de mii de ani are scopuri pe care le urmărește cu o tenacitate de termită. În carte se găsește desigur și răspunsul la întrebarea care este acest scop final al sectei satanice:

„[...] această contopire globală după modelul marxist înspre care suntem împinși cu forța și în care ***nu numai numele lui Dumnezeu, dar însăși Dumnezeu va fi eliminat și înlocuit****.“*

Deci să spunem că accepți că există ceva numit Rău pe pământ, dacă nu impresionat de concluziile de viață ale unor oameni care știu multe, măcar prin prisma unor suferințe fizice sau emoționale pe care le–ai încasat cu certitudine până acum de la viață. Dar de unde indivizii cu Eu infantil să acționeze inconștient și să execute directivele acestui Rău. De unde această constatare?
Să vedem câteva elemente care justifică afirmația că indivizii cu Eu infantil, degenerații, sunt armata secretă, coloana a V-a a Răului pe pământ.
– în primul rând la indivizii cu Eu infantil apare un decalaj foarte mare între limitele personale de cunoaștere și manipulările deosebit de avansate pe care aceștia reușesc să le facă în mediul social, profesional sau familial. Mă refer la faptul că acești oameni au perturbată complet funcția afectivității. Ei nu–i simt pe ceilalți, nu–i pot înțelege empatic. Empatia, ca formă de cunoaștere a celor din jur nu există la infantil. De asemenea au în general o capacitate intelectuală medie de a discerne și evalua logic și rațional pe cei din jur. Și de obicei nici nu–ai ascultă pe ceilalți, percep doar fragmente de discuție pe care le interpretează într–o manieră total subiectivă. Deci avem parte de oameni cu limite majore în perceperea, înțelegerea și evaluarea celor din jur și în concluzie sunt oameni care în mod normal nu ar putea să pună probleme altor indivizi cu inteligență emoțională sau intelectuală superioară. În mod normal acești indivizi ar trebui să îi găsim la periferia organizațiilor, neânsemnați, neimportanți, cu conștiința limitelor și statutului pe care îl pot avea. Aici este surpriza. Pentru că pe acești oameni îi găsim continuu pe scara care duce spre top, luptându–se mereu să ajungă șefi, manageri, coordonatori, etc. Mai mult, indivizii cu Eu infantil au o capacitate deosebită de manipulare a celor din jur, folosindu–se de un tip de inteligență superioară inteligenței emoționale sau intelectuale: inteligența sistemică. A fost și este o mare surpriză înțelegerea faptului că indivizii cu Eu infantil sunt capabili de inteligență sistemică și în consecință pot să manipuleze pe alții prin mistificarea conștiinței prin aplicarea suferinței. Manipulările sistemice și mistificarea conștiinței prin suferință (procese avansate descrise în prezenta carte la capitolul 10 – Tehnici de manipulare. Sensuri ale suferinței) sunt sarcini intelectuale deosebit de avansate, foarte puțini oameni sunt în stare să gândească așa ceva. Cu atât mai puțin este de așteptat ca ele să apară la indivizii cu Eu infantil. Undeva apare o problemă. Uman, intelectual și emoțional indivizii cu Eu infantil sunt în mod conștient incapabili să gândească atât de avansat, să facă corelații cognitive la acest nivel și să aibă o cunoaștere aprofundată a psihologiei umane. Oameni cu rudimente de stări emoționale, fără empatie și de nivel intelectual mediu, oricâtă ambiție și ură ar avea în ei nu ar putea să se califice la asemenea finețuri psihologice. Este imposibil. Este ca și cum ai cere unui școlar de 10 ani să înceapă facultatea de astrofizică, ceea ce școlarii de 10 ani evident nu fac.
Am putea spune ok, bine, așa este, într–un mod cu totul nejustificat indivizii cu Eu infantil sunt cumva capabili de manipulare sistemică de mistificare a conștiinței prin suferință. Asta înseamnă automat că sunt agenți ai Răului?
Nu înseamnă automat că sunt agenți ai Răului, dar aici este o mare problemă, pentru că manipularea sistemică de mistificare a conștiinței prin suferință este un element fundamental de acțiune a Răului pe acest pământ. Răul, falsul dumnezeu din planul astral asta face, mistifică conștiința oamenilor prin suferință. Creează suferința, problema, pentru ca apoi să vină cu soluția. Aplicând soluția și rezolvând problema începi să crezi în Realitatea domeniului de unde provine soluția, în loc să continui să crezi în Realitatea autentic spirituală. Deci avem Răul și știm cum funcționează manipularea sistemică pe care o aplică pentru omenire. Și avem și indivizii cu Eu infantil, neevoluați psihic, dar care prin actele lor urmăresc la cei din jur exact același lucru și anume mistificarea realității. Evident, infantilii nu vor neapărat să ne mistifice realitatea domeniului spiritual, ci ei urmăresc să ne mistifice realitatea în care ei acționează: economică, politică, socială, financiară, familială, prin care să se poată folosi de munca și resursele noastre.
Această capacitate a indivizilor cu Eu infantil de a acționa la un nivel înalt de inteligență, mult peste puterile lor și identic cu stilul de acțiune al Răului în lume este un element care din start trebuie să ne

pună serios pe gânduri.
– după cum am mai scris în această analiză, indivizii cu Eu infantil sunt profund resentimentari. Acest lucru înseamnă mai întâi de toate că în adâncul sufletului lor domnește ura, o ură statornică, fixă, care le ghidează camuflat toate reacțiile, atitudinile și comportamentele din viață. Dar nu numai atât. Cu toții avem în suflet și ură, dar asta nu înseamnă că ea este statornică și ne ghidează toate conduitele publice, profesionale sau familiale. Și asta pentru că majoritatea oamenilor pot neutraliza ura temporară din suflet prin iubire, iertare, educație sau morală creștină. Acest lucru însă indivizii cu Eu infantil nu îl pot face. La ei ura este permanentă, nu au un mecanism de eliberare de ură, sufletul lor este mereu plin de ură. De aici resentimentul. Pentru că nu pot exprima deschis sentimentul prim de URĂ, acesta trebuie exprimat codat, în forme voalate acceptabile social și comportamental. Asta înseamnă și resentimentul: este un RE–sentiment. Este un sentiment machiat, fardat și exprimat într–un mod la limita normalității. Iar acest sentiment ascuns care este voalat exprimat este URA. Aceasta este explicația de ce indivizii cu Eu infantil sunt printre cei mai critici, nemulțumiți, ambițioși, ranchiunoși, răzbunători și provocatori de ceartă dintre oameni. Ei pur și simplu trebuie să exprime cumva ura care le arde sufletul și de care nu pot să scape. Trebuie văzut însă și reversul procesului: învață–te să vezi în indivizii descriși mai sus nu doar simpli nemulțumiți sau ambițioși, ci acestea sunt forme voalate de exprimare a urii pe care o au. Învață–te să vezi acești oameni așa cum sunt, adică inconștienți de actele lor, cu un mare potențial de a face rău și cu tendința inconștientă permanentă de a provoca celorlalți suferință.
Cred că este clar că un om care are în suflet doar ură și nu mai are loc de iubire și iertare nu poate avea decât acte inconștiente de a produce rău și suferință celor din jur și nu este conștient sine însuși și de actele sale. Acest om nu mai este decât o marionetă în planurile Răului, este captiv Răului, poreclit în mediul popular sub sintagma de „marele păpușar“.
– în directă legătură cu ura pe care o au și cu explicațiile raționale prin care caută să–și justifice comportamentele situate la limita normalului, indivizii cu Eu infantil sunt foarte buni la capitolul disimulare. Sunt oameni foarte ascunși, secretoși, care–și ascund foarte bine impostura, ura, resentimentul, ranchiuna, răzbunarea, deficiențele emoționale, intelectuale, de educație. La prima impresie par oameni perfect normali și nici măcar un ochi antrenat în psihologie nu va reuși să–i descopere rapid de prima dată. În cazurile oamenilor simpli situația este un pic mai complicată, adevăratul caracter al Eului infantil fiind de obicei înțeles și descoperit după ani de zile. Fie că este vorba de un coleg de serviciu, de un șef, de propriul copil acum om matur, de partenerul de viață sau de afaceri, de obicei descoperirea că omul de lângă tine are un Eu infantil care inconștient a urmărit prin diverse pretexte și cu voalată perfidie să–ți facă rău, produce un șoc existențial, depresie și ruperea relației.
Este foarte greu de identificat un individ cu Eu infantil, mai ales dacă se știe bine și face eforturi pentru a trece drept un om matur emoțional. Doar câteva scăpări pot să–l dea de gol, trebuie urmărite în special actele inconștiente de limbajul trupului și actele care țin de resentiment, exprimarea voalată, codată a urii. Odată ce ai înțeles că omul din fața ta este plin de ură, întreabă–te de ce acest om a ajuns în viața ta sau de ce dorește să intre în viața ta. Trezește–te însă rapid la realitate și ia măsuri de apărare, protecție și limitare a accesului acestui om în viața și familia ta.
– indivizii cu Eu infantil nu sunt conștienți de ceea ce fac, în mare măsură sunt inconștienți că produc rău. Ei își raționalizează faptele și atitudinile, convingându–se pe ei înșiși și convingând pe alții de justețea comportamentului lor. Nu înțeleg de ce fac rău altora, de ce se comportă așa, de ce urăsc oamenii și mai ales pe unii în special.
În strânsă legătură cu atitudinea inconștientă, indivizii cu Eu infantil sunt terminatori, adică vizează cu dedicație oameni pe care caută să–i distrugă psihic, emoțional sau biologic. Nici ei nu sunt conștienți de ceea ce fac, asta pentru că abordarea acestor ținte umane vizate pentru anihilare este foarte voalată și aparent normală. Se merge pe principiul milenar de evoluție al Răului: doi pași înainte, un pas înapoi,

doi pași înainte, un pas înapoi. Timp de 30 zile mă comport ca o bestie și caut să te distrug, apoi o săptămână sunt tot numai lapte și miere. De fapt toată acțiunea de distrugere este ascunsă în spatele unor texte, motive și pretexte foarte acceptabile și justificate: nu ți–ai îndeplinit planul de muncă, nu ți–ai îndeplinit norma, nu ți–ai respectat angajamentele, nu ai îndeplinit obiectivele, nu ți–ai îndeplinit obligațiile contractuale, familiale, profesionale sau sociale, nu te ridici la înălțimea așteptărilor pe care le avem de la tine, nu ești suficient de bun, de eficient, de inteligent, nu câștigi suficient de mulți bani, nu ești o mamă și soție model, ești un bețiv și curvar, nu ai executat ordinele primite, etc, etc, etc. Sunt sute și sute de motive pentru care în mod justificat și acceptabil social poți fi ținta unui terminator cu Eu infantil, la servici, acasă sau pe stradă. Și ai grijă, societatea va țipa nu să te salveze pe tine, ci îl va compătimi pe el, pe terminatorul care caută să te bage în pământ. La propriu.
Nu doresc să te sperii, dar de obicei indivizii cu Eu infantil sunt terminatori foarte eficienți și țintele lor într–un final cedează, psihic, emoțional, biologic. Sunt cei mai eficienți ucigași de pe acest pământ. Ei nu folosesc pentru asta arme și nu au nici o treabă cu codul penal. Arma lor este resentimentul, în sutele sale de nuanțe. Arma lor este ura, voalat și codat exprimată. Unitatea lor de timp este anul, nu se grăbesc. Sunt foarte eficienți și pentru că țintele lor nu–i descoperă și nu înțeleg cu cine au de a face, nu înțeleg că toate explicațiile pentru suferința încasată de la ei nu este decât un fals, o perdea de fum menită să nu li se afle adevărul. Adevărul că ești o țintă și că în viața ta există un terminator inconștient, care în ani vrea să te distrugă psihic și fizic. Ai deci mare grijă la oamenii care îți provoacă sistematic suferință psihică, emoțională sau fizică și la explicațiile pentru care ei îți justifică aceste acte. Indiferent ce crezi, aceste explicații sunt simple pretexte, texte pentru a nu înțelege faptul că un om rău are o problemă cu tine, că RĂUL în sine are o problemă cu tine.
– indivizii cu Eu infantil aduc în lume suferință, sunt oameni care fac foarte ușor rău semenilor. Ei produc continuu celor din jur suferințe fizice, psihice, emoționale. În acest mod ei împlinesc în lume partea de program planificată de Rău care vizează mistificarea conștiințelor umane. Iar cum această mistificare a conștiinței religioase, schimbarea domeniului spiritual cu o falsă realitate de natură psihică nu poate avea loc fără ca oameniii să trăiască suferința, înțelegem utilitatea și rolul foarte important pe care îl joacă în ecuația Răului indivizii cu Eu infantil. Ei sunt responsabili cu partea de suferință, de atac al ființelor umane. Alte forțe sunt în paralel funcționale pentru a oferi omului suferind salvarea. Și salvarea vine, suferința se oprește, dar odată cu ea omul începe să creadă în realitatea religioasă care face posibilă această salvare. Apare deci mistificarea conștiinței religioase, apare credința într–o realitate fabricată special pentru a–ți captura sufletul după moarte.
– am descris la subcapitolul anterior rolul indivizilor cu Eu infantil în falimentarea din interior al firmelor țărilor foste comuniste dar și capitaliste, ca parte al marelui plan ocult de subjugare mondială. Până aici nimic special, problema apare când mergem pe informațiile oferite de Mihail Sturdaza și înțelegem că acest plan are legătură directă cu o asociație ocultă care este însăși expresia Răului pe pământ. Indivizii cu Eu infantil au avut și sub ochii noștri încă au un rol important în falimentarea economiilor naționale, etapă fără de care globalizarea totală și subordonarea față de un singur centru de putere nu ar fi fost posibile.
– am spus mai sus că indivizii cu Eu infantil sunt terminatori, adică urmăresc distrugerea completă inclusiv biologică a unor oameni care le devin ținte. Oamenii țintă sunt supuși continuu unui atac de ură, resentiment și agresivitate menit
să–i macine și distrugă lent. Dar pe lângă aceste cauze de luptă să le spunem personale ale Eului infantil, am arătat într–un subcapitol anterior că aceștia produc colegilor de serviciu ceea ce am numit „oboseala sufletului“. Prin stilul lor de muncă și relaționare, ambiție, resentiment, răzbunare, bârfă și săpare pe la spate, indivizii cu Eu infantil produc colegilor de muncă o oboseală a sufletului care este foarte periculoasă. Am spus că această oboseală nu trece cu somn sau mâncare, ci cu perioade lungi de repaus, odihnă și retragere din agitația cotidiană. Dar asta este un lux imposibil pentru oamenii care trebuie să–și

plătească facturile și să–și crească copiii. Consecința pe termen lung este scăderea puterii organismului, reducerea capacității de luptă contra bolilor și lipsa puterii de a lupta contra virozelor periculoase de sezon. Consecința la nivel național se traduce în mii de oameni care mor subit în câteva zile, răpuși brusc de boli care au evoluat biologic deosebit de rapid. De obicei vârsta acestor oameni nu depășește 45-50 ani iar problema este cu atât mai mare cu cât dispar din viață exact oamenii cu experiență profesională sau cei care erau sau puteau să devină buni manageri la nivel executiv. În acest mod indivizii cu Eu infantil își îndeplinesc și sarcina de a distruge fondul biologic al populației mature apte de muncă al unui popor

Acest lucru nu este o întâmplare, ci este la fel consecința unor acte planificate făcute de a avea impact pe termen lung.

– am mai scris în acest capitol, indivizii cu Eu infantil sunt handicapați psihic și social. Nivelul lor de dezvoltare al personalității rămâne la nivelul unui copil de 5 ani. Este dramatic sa fii om adult, să ai răspundere și obligații sociale, să trebuiască să te comporți ca un om adult, iar tu să nu poți trăi viața decât prin prisma și folosindu–te de psihicul pe care îl are un copil.

Evident că indivizii cu Eu infantil nu vor fi la înălțimea așteptărilor sociale și familiale pe care cei din jur le au de la ei, dezamăgind în timp pe toată lumea cu concepțiile lor rupte de realitate și lipsa de personalitate. Nu trebuie deci să ne mire că indivizii cu Eu infantil sunt deosebit de diplomați și atenți în a–și ascunde deficiențele psihice, faptul că sunt oameni neevoluați psihic. Ei înțeleg că nu sunt ca toți ceilalți oameni, că toate atributele umane la ei sunt la nivel rudimentar și că nu pot înțelege viața ca toți ceilalți. Știu de asemenea că dacă restul lumii ar afla care este adevărul vieții lor, nimeni nu i–ar vrea în preajmă, ar fi chiar izolați fizic de societate. Ei știu că au în suflet foarte multă ură pe care nu o pot controla și pe care o vor revărsa în jur, că vor produce suferință celor din jur. Ca orice handicapat de natură fizică și indivizii cu Eu infantil (care sunt handicapați psihici) îi urăsc variabil pe ceilalți oameni care sunt normali.

De aceea stau ascunși, asimilează la maxim cutumele și normele sociale, nu fac nimic care să îi scoată în evidență. Sunt așa cum societatea, firma și familia așteaptă ca ei să se comporte. De asemenea, ura care îi controlează o vor revărsa în jur într–un mod cât mai atent și folosind în acest scop pretexte justificabile. Eul infantil are grijă întotdeauna să găsească pretexte acceptabile și plauzibile, care să justifice ura și resentimentul pe care le emană. Niciodată ura și resentimentul nu sunt exprimate direct, ci întotdeauna ura și resentimentul stau ascunse în spatele unor pretexte și motive acceptabile din punct de vedere social.

Pe de altă parte acești oameni nu sunt ei de vină pentru că dezvoltarea lor psihică și sufletească s–a oprit în jurul vârstei de 5 ani. De fapt, aici este întrebarea. Acestor copii din anumite motive aleatorii li se inhibă evoluția normală a dezvoltării psihice, sau avem de a face cu cazuri în care calitatea sufletului care susține psihicul este din naștere deficitară și indiferent de motive acest psihic nu va evolua niciodată?

În primul caz, motivele inhibatoare ale dezvoltării psihicului pot apărea la orice om și deci nimeni nu este scutit de infantilism. În al doilea caz infantilismul nu este produs de anumite cauze externe și interne, ci este o consecință a unui suflet deficitar calitativ cu care acest copil se naște.

Observarea indivizilor cu Eu infantil arată că corectă este cea de–a doua variantă. Nu există cauze și motive care să ducă aleatoriu la blocarea definitivă a dezvoltării psihice și sufletești a unui individ. Motive și factori pentru blocarea și inhibarea dezvoltării personalității unui copil există, dar acest blocaj este eliminat când factorii inhibatori sunt eliminați. În acest caz, după eliminarea factorilor inhibatori, copilul va recupera rapid în dezvoltarea psihică a personalității.

Alta este situația la indivizii infantili. La ei eliminarea factorilor inhibatori nu duce la reluarea dezvoltării personalității, ei rămânând în acest stadiu incipient toată viața. În acest caz individul se naște din start cu un suflet care este cumva deposedat de atributele umane înalte și care posedă doar rudimente

de afectivitate și poate oferi individului doar o vagă conștiință de sine. Este evident că acest suflet nu va evolua niciodată și că psihicul pe care îl va susține nu va evolua niciodată la nivelul unui om matur.
Mai mult, observarea indivizilor cu Eu infantil arată că aceștia se nasc de obicei în familiile cu mulți copii, acesta fiind al doilea, al treilea sau al patrulea copil născut. Nu prea există indivizi cu Eu infantil care să fi fost primii născuți sau copii singuri la părinți. Ei se nasc la cel puțin 3 ani de la căsătoria părinților, când de obicei sentimentele de dragoste nu mai există. Acest lucru ne arată că indivizii cu Eu infantil se nasc preponderent în familiile în care dragostea reciprocă nu mai există, copilul fiind rezultatul unui act sexual de rutină, fără implicarea sentimentelor. Este foarte posibil ca de fapt părinții să se urască inconștient când concep acest copil.
Un al doilea factor major de naștere a unui copil care toată viața va fi handicapat psihic este alcoolismul părinților, al tatălui sau mamei. Dacă momentul conceperii copilului a fost marcat de alcool, chiar dacă acești părinți se iubesc, din nou avem șanse foarte mari ca copilul să se nască cu un suflet rudimentar, din care nu va mai evolua un psihic matur.
Lipsa de iubire și alcoolismul la părinți sunt cauze direct răspunzătoare de nașterea unor copii care toată viața nu vor putea evolua psihic. De ce aceste cauze duc la nașterea unor copii deficitari?
Există și întrebarea ce fel de suflet este acesta rudimentar, cu care se nasc acești copii, și care așa va rămâne pentru toată viața. De ce sufletul acestor copii este din start diferit de sufletele majorității copiilor, care vor evolua psihic continuu toată viața. Și de ce factorii determinanți sunt lipsa de afectivitate a părinților sau alcoolismul din timpul actului sexual? Ținând cont de toate aspectele implicate în nașterea unui copil cu un suflet incapabil să evolueze, singura concluzie posibilă este că aceste suflete nu sunt pure, ci sunt suflete capturate în planul astral de la persoane decedate și trimise înapoi pe pământ pentru reâncarnare. Sunt suflete programate, care nu mai au în ele voința lui Dumnezeu cel Adevărat, ci au programe de execuție inoculate din planul astral. De aici este și ura permanentă pe care acești oameni o au în ei, de aici toate dezechilibrele psihice și incapacitatea de evoluție psihică. Pur și simplu ei nu pot să evolueze, pentru că de fapt nu sunt oameni vii, nu sunt oameni cu suflete noi, ci oameni cu suflete reâncarnate. Acești oameni erau cunoscuți încă din vechime. În India brahmanii cei luminați știau de ei și reâncarnaților le–au dat denumirea de „cei născuți din nou“ („second born“ în engleză).
Fără a avea o discuție de natură psihologică, parapsihologi cunoscuți precum Steve Gamble sau Lucian Iordănescu consideră și ei că lipsa de afectivitate și iubire a părinților va duce la nașterea unui copil care va avea un suflet nu nou cum ar trebui, ci care va proveni din planul astral. Diferența dintre cei doi parapsihologi menționați este că Steve Gamble nu consideră normală această situație, în timp ce al doilea consideră că întruparea sufletelor trimise din planul astral este ceva normal.
Analizând însă psihologic comportamentul individului cu Eu infantil, care are suflet provenit din planul astral, un suflet reâncarnat adică, ajungem la concluzia că acest fapt nu este benefic pentru individ sau societate. Din contra, acest suflet și individul infantil este purtătorul unei mari cantități de energie negativă, de ură, pe care toată viața se va chinui să o ascundă și mai mult, să o disipe pe ascuns în familie și lume. Sunt oameni foarte greu de depistat că sunt infantili, degenerați și rudimentari în psihic și suflet, care aduc în lumea noastră ura, suferința, resentimentul, problemele, îndeplinesc pe această lume ordinele și programele planificare de Rău, de entitățile malefice din planul astral. În ultimă instanță asta sunt, armata privată a Răului pe pământ, agenții secreți ai Răului care muncesc de milenii neobosiți pentru distrugerea definitivă a Omului, a Fiului Luminii Vii.

Profilul individului degenerat din perspectiva agentului coloanei a V-a a Răului în

lume

Dacă ai citit acest capitol până aici, cred că ai înțeles deja în mare parte ce înseamnă un individ cu Eu infantil, cum se comportă el în mediul social și organizațional. Ai înțeles că indivizii cu Eu infantil sunt adevărați terminatori economici, au un comportament deosebit de periculos pentru orice organizație. De asemenea sunt și terminatori biologici pentru cei din jurul lor, atunci când interesele lor se lovesc de un concurent la o funcție sau poziție de conducere.
Iată de ce este imperios necesar să poți deveni capabil să identifici rapid acești indivizi cu Eu infantil.
Din pacate însă nu este vorba numai de indivizii cu Eu infantil. Mulți alți prădători cu zâmbet și farmec te așteaptă acolo, în ritmul vieții sociale sau profesionale.
Voi numi acești prădători cu termenul general de „degenerați“, folosit de Gregory Klimov când și–a prezentat și descris public care sunt de fapt oamenii care ne conduc. Gregory Klimov a spus că degenerații conduc lumea și că prin degenerați trebuie să înțelegem un profil psihologic la care se ajunge când individul prezintă cel puțin una din următoarele trei caracteristici: disfuncții și pervertiri ale sexualității normale heterosexuale, malformații organice și boli psihice. Deci un individ care are una din cele trei deficiențe menționate are șanse deosebit de mari să dezvolte în viață un profil de individ degenerat. Explicația dată de Klimov pentru apariția în lume a acestor indivizi cu potențial ridicat de degenerare ține de un efort darwinian al naturii și speciei umane, de a se curăța de exemplarele care s–au îndepărtat de legile morale ale lui Dumnezeu. Este un fel de plata pentru păcatele celor dinaintea ta, din propria familie. Încălcând legile morale ale lui Dumnezeu, aceste familii se rup de protecția divină și devin expuse factorilor degenerativi, care în final vor duce la extincția lor. Degenerarea la Klimov apare ca o cauzalitate darwiniană moștenită, indivizii plătesc pentru păcatele înaintașilor.
În cadrul general al indivizilor degenerați se încadrează și indivizii cu Eu infantil și a indivizilor infantilizați descriși de mine în prezentul capitol. În schema lui Klimov ei s–ar incadra în zona indivizilor cu risc mare de degenerare din cauza unor probleme psihice. După cum ați putut citi în acest capitol, opinia mea este că această problemă a retardului Eului la stadiul infantil nu este strict determinată de mediu. Dimpotrivă. Problema infantilismului psihic este un fel de malformație psihică, adică din naștere individul se naște cu un deficit sufletesc care nu–i va permite toată viața să–și depășească acest stadiu. Educația, mediul și condițiile de viață vor fi cele care vor decide dacă infantilismul nativ va degenera în boli psihosomatice grave.
Realitatea este că indivizii cu Eu infantil apar pe lume ca urmare a lipsei de iubire dintre părinți și a imposibilității naturii și părinților de a susține cu suflet nou și pur noua ființă zămislită. În consecință ființa umană se va dezvolta primind un simulacru de energie sufletească, din planul astral. Lipsa de energie sufletească autentică, lipsa de suflet va duce apoi la faptul că individul nu va putea să evolueze psihic în viață, el trăindu–și de fapt viața cu un psihic similar unui copil de 5-7 ani. Va fi o existență zbuciumată, în care individul va încerca să suplinească nesiguranța obsesivă cu tendința permanentă de a controla și domina pe cei din jur.
Indivizii infantilizați sunt oamenii normali, dar care în timp au degenerat, s–au infantilizat, care urmare a anilor de muncă petrecuți în organizații și medii infantilizante, în care indivizii cu Eu infantil și alte forme de degenerați au preluat controlul pozițiilor manageriale.
Altă voce deosebit de interesantă în zona descrierii patologiei indivizilor degenerați este psiholoaga americană Martha Stout, care scrie în 2005 o carte deosebit de utilă, cu titlul: „Psihopatul de alături. Cum să–l recunoști și să te aperi de el“[5]. În această carte autoarea descrie un alt tip de individ degenerat, care ține de sfera patologiei psihicului, sub numele de individ psihopat/sociopat. Sociopatul este un individ fără conștiință de sine, fără sentimente, fără preocupări pentru binele celorlalți oameni. Cauza apariției

acestor indivizi este la fel ca în cazul celor cu Eu infantil un deficit sufletesc masiv cu care individul vine pe lume. Este însă un caz mult mai grav decât la individul cu Eu infantil. Deficitul sufletesc al sociopatului este maxim, funcția afectivității lipsește cu desăvârșire. Practic avem de a face cu un individ fără suflet, dar care se pricepe de minune să ascundă acest lucru.
În cele ce urmează, prin prisma cunoașterii indivizilor degenerați sociopați și cu Eu infantil, voi alcătui un profil psihologic ușor de înțeles pentru orice cititor, care astfel va fi avertizat și va putea identifica rapid când are de a face cu un individ degenerat și să ia măsurile care se impun.

Factori care îți vor susține psihicul și sufletul în lupta cu infantilizarea și degenerarea
Aceștia îți vor da puterea să îți păstrezi integritatea sufletească și psihicăm, să rămâi un om integru și sănătos psihic.
Practicând cele de mai jos vei avea o putere mai mare să te lupți cu ura din interior și să eviți invaziile energetice anorganice.
- viața trăită în iubire, pace, armonie, înțelegere
- ești capabil să–i ierți pe ceilalți, îi ierți pe cei care îți greșesc, cu gândul, vorba sau fapta
- nu ții minte necazurile provocate de ceilalți de lângă tine, nu memorezi și rememorezi aspectele negative ale vieții
- poți să te ierți pe tine însuți, pentru slăbiciunile, deficiențele, lipsurile, patimile, native sau dobândite. În modul acesta poți să–ți integrezi umbra și să nu o mai proiectezi pe cei din jurul tău.
- viața trăită în adevăr, cinste, omenie, bunătate, răbdare
- respectarea legilor morale ale vieții și atenția acordată sentimentelor morale
- respect și înțelegere pentru cei din jur
- conștiința curată, sufletul curat
- răbdare, calm, smerenie
- credința în Dumnezeu, în Isus Hristos și în Maica Domnului
- evitarea la maxim de a face „păcate“, adică încălcări cu vorba, mintea și trupul a legilor divine lăsate nouă de Mântuitorul Isus Hristos
- practica rugăciunii din inimă, pentru păstrarea unei legături directe și personale cu divinitatea, cu Dumnezeu
- păstrarea unei vieți de familie armonioase, care să ofere suportul emoțional fiecărui membru al familiei, cu prioritate oferind suport emoțional copiilor
- existența educației, indiferent de nivelul de instruire profesional sau academic
- existența preocupărilor culturale
- procuparea continuă pentru autoeducare
- viața trăită prin faptul că lași lucrurile să vină de la sine, lași devenirea să–și urmeze natural cursul, nu forțezi și nu accelerezi ritmul lucrurilor
- evitarea și neacceptarea unor situații umilitoare, jignitoare, sub demnitatea umană
- cumpătare și echilibru în eforturile fizice și/sau intelectuale depuse
- socializarea, existența și preocuparea pentru a avea relații sociale diverse cu alți oameni sau familii cu profil profesional și familial asemănător
- obținerea banilor legal și moral, prin muncă și respectul celorlalți
- modestia, cumpătarea, preocuparea pentru un trai decent
- păstrarea unui stări de calm și relexare permanente
- procuparea pentru mișcare, sport, mișcare în natură, pentru a elimina stressul cotidian
- atenția pentru regimul alimentar
- evitarea de a trăi viața pe datorie, pe credit

- mediul social, profesional și familial cu nivel educațional ridicat
- alegerile și deciziile în viață care arată că ești om de caracter
- relațiile emoțional-sexuale stabile și de durată, fundamentate pe iubire, respect, înțelegere și acceptare
- respectarea cuvântului dat și/sau a promisiunilor facute, în special a celor făcute față de tine însuți. Respectă neapărat promisiunile pe care le faci ție însuți. Decât să nu respecți astfel de promisiuni, mai bine nu le face.
- ajutorarea celor care sunt în dificultate, au nevoie de ajutor și tu ești capabil să ajuți într–un fel sau altul
- în caz de situații excepționale cum ar fi privarea de libertate, dictatura sau războiul, alege să–ți salvezi sufletul, chiar dacă temporar sacrifici trupul. Sacrifică temporar trupul, dar salvează sufletul. Nu accepta nici un act care să te facă să ai mustrări de conștință. Salvează–ți sufletul și depune toate eforturile pentru a rămâne în viață. Nu avea grija trupului, la 7 ani tot organismul se regenerează. La 7 ani după ce vei scăpa de condițiile terminatoare fizic, vei avea un alt trup, complet regenerat. Sufletul tău va avea grijă și–ți va da energie să–ți refaci trupul chinuit. Sute de deținuți politic arătau groaznic la 40 ani, la eliberarea din temință erau adevărate legume, dar arătau înfloritor la 50 ani. Este deci foarte important să nu–ți vinzi sufletul, pentru că acesta are grijă de tine și de trupul tău.

Factorii care favorizează degenerarea umană, care te vor face să îți pierzi integritatea sufletească și psihică

Nu este greșit să evaluăm procesul de degenerare care are loc prin acești factori ca fiind un proces de degenerare psihică și în final chiar de demonizare, de pierdere a autonomiei energetice în favoarea unor entități de energie anorganică.

Nu uita ca degenerarea este produsă de fapt de ura din interiorul tău, care scapă de sub control. Degenerarea este mai mare sau mai mică în funcție de câtă ură ai în tine și de gradul în care vei putea să–ți stăpânești și ții sub control ura din interiorul tău.

Factorii de mai jos sunt aceia care îți vor slăbi puterile în lupta cu tine însuți și ca urmare vei ceda urii din interior și vei fi dominat sau chiar controlat de ea. Deci nu este o glumă, de acești factori va depinde dacă vei fi în viață un om autonom sau o marionetă docilă care execută ordinele demonului din interior.

În plus, toate aceste elemente de mai jos slăbesc duc la pierderea energiei sufletești și în consecință la pierderea puterii de apărare a organismului energetic în fața invaziei diverselor entități anorganice, care ne privesc organismul drept o sursa de energie. Urmarea este invadarea câmpului energetic uman de forme de viață anorganice, care vor schimba fundamental percepția și modul de gândire a individului invadat.

- viața trăită în ură sau ură codat exprimată prin resentiment
- lipsa iubirii, pierderea iubirii, viața trăită în solitudine și singurătate
- nu ești capabil să–i ierți pe ceilalți, ții minte și periodic rememorezi necazurile provocate ție de ceilalți de lângă tine,

Nu uiți nici un gest, nici o vorbă, nici o faptă care cumva într–un el sau altul te–a afectat. Continui mental cearta și disputele mult după ce ele s–au încheiat.

- ai în tine ură, ții ura în tine
- ai ură de sine și nu te ierți pe tine însuți, pentru slăbiciunile, deficiențele, lipsurile, patimile, native sau dobândite. În modul acesta nu poți să–ți integrezi umbra și în consecință o vei proiecta pe cei din jurul tău. Existența și proiecția umbrei este un factor major de degenerare. Toate deficiențele tale, toată ura de sine se proiectează asupra celor din jurul tău, care în ochii și percepția ta vor avea exact aceleași deficiențe pe care le respingi și le urăști la tine. Ajungi să–i urăști pe cei din jur cu aceeași patimă cu care te urăști pe tine însuți. Umbra neintegrată și proiecția urii de sine vor duce la falimentul relațiilor

interpersonale și la izolarea de societate, familie și prieteni. Îi vei urâ pe ceilalți la fel de mult cum ei îți vor evita compania. Drumul spre degenerare este deschis.
- nu ești calm, ci ești mereu agitat, nervos, irascibil, suspicios, agresiv, disprețuitor
- practica rugăciunii din orgoliu și mândrie, pentru împlinirea dorințelor Eului: materiale, bani, control, putere, funcție, etalare a nivelului financiar, etc.
- lipsa suportului emoțional din partea familiei sau pierderea suportului emoțional al familiei ca urmare a comportamentului tău neadecvat
- lipsa de educație în copilărie și/sau ca adult lipsa preocupărilor permanente legate de educație
- raționalismul, rațiunea excesivă, viața trăită prin decizii luate rațional logic și nu emoțional–intuitiv–instinctiv; confuzia dintre minte și rațiune, negarea sentimentelor, neascultarea instinctelor și a intuiției
- nu lași lucrurile să vină de la sine, precipiți devenirea lucrurilor, forțezi ritmurile vieții într–un mod rațional, logic
- critica, judecarea, bârfirea celorlalți
- împlinirea de păcate, dispreț pentru legile și conduita morală lăsate de Mântuitorul Isus Hristos
- permanent ești nemulțumit, permanent faci observații, critici, nimeni și nimic nu–ți convine
- dorința de ceartă, cauți motive de ceartă cu cei din jur, nu–ți place liniștea și pacea, armonia și înțelegerea
- dorința de a crea un conflict deschis, de a amplifica orice aspect divergent
- practici diverse tehnici perverse pentru a determina pe cei din jur să înceapă discuții divergente pe care apoi tu să le transformi în certuri și scandaluri majore
- lipsa de respect și înțelegere pentru cei din jur
- lipsa de respect pentru oamenii în vârstă, femei, copii
- prostituția sufletului, care are câteva variante.

Înseamnă că accepți și continui să mențîi ani de zile relații și un statut profesional, familial, social, etc., care nu te satisfac ca om și ființă umană, dar pe care le accepți din considerentul banilor, mândriei, prostiei, orgoliului, răzbunării, lipsei de alternative. În realitate ceea ce faci este că te vinzi pe bani, îți vinzi viața, sufletul și valoarea ta pentru câțiva arginți, sau din prostie, orgoliu, resentiment. Este o formă de prostituție foarte periculoasă, ascunsă, perfidă, infinit mai josnică decât prostituția sexuală a trupului, cu efect de degenerare profund și ireversibil.
- viața trăită în impostură, ipocrizie, minciună

Viața trăită în minciună, impostură, ipocrizie, fals existențial înseamă că tot ceea ce gândești, crezi, spui sau faci este în contradicție cu ceea ce simți, crezi sau gândești în mod real în interior. Cu cât este mai mare minciuna, impostura și falsul existențial, cu atât mai mare este infantilizarea, degenerarea.
Gradul de degenerare/demonizare al unui individ se evaluează prin cît de mare este diferența dintre viața interioară și exterioară.
Este dificil de spus de ce impostura și ipocrizia au un efect de degenerare atât de mare asupra oamenilor. Probabil ca o știință a viitorului va confirma faptul că atunci când oamenii sunt impostori și există o diferență dintre viața lor la exterior și viața lor la interior, atunci oamenii se îndepărtează de Adevărul ființei lor și nu mai sunt conectați la Lumina din ei. Prin impostură oamenii pierd legătura cu Adevărul și Lumina din ei, pierd legătura cu Dumnezeu. În consecință oamenii care practică în viață impostura se deschid energetic și se cuplează energetic cu diferite specii de ființe anorganice parazite, care le invadează câmpul energetic. Aceste ființe anorganice parazite le preiau treptat funcțiile psihicului și ajung să controleze total pe individul pe care l–au preluat.
În general oamenii neglijează faptul că sunt falși, impostori și practică o viață de minciună existențială. Dar acesta este un pericol maxim, mortal aș putea spune. Deoarece în spatele unei ipocrizii și imposturi social necesare, „de salon“, așteaptă chipul hidos al degenerării și deschiderii energetice către ființele anorganice parazite.

- orgoliu, mândrie, pizmă, invidie
- acceptarea într–un mod continuu a unor situații umilitoare, jignitoare, sub demnitatea umană
- patimă pentru alcoolism, jocuri de noroc
- trăiești viața în cuplu prin dragostea condiționată de bani, poziție socială, carieră, orgoliu și nu prin dragoste adevărată, necondiționată. Trăiești o viață de impostură, fals existențial, cu potențial de degenerare maxim și inevitabil.
- cămătărie, împrumut de bani pentru a lua de la victime bunuri cu valoare de sute de ori valoarea împrumutului inițial
- relații de promiscuitate sexuală, precurvie, urmărirea materialelor pornografice, prostituție, înșelarea partenerului de viață
- promiscuitate emoțională și materială
- lipsa relațiilor sexuale regulate, factor de degenerare important pentru femei. În acest caz energia sexuală devine energie psihică excedentară, care va produce agitarea inutilă a sistemului nervos al femeii. Acest surplus de energie psihică se va consuma prin: agitație psiho–motorie, vorbărie inutilă, dorința de ceartă și scandal, bârfă, agresivitate emoțională, puternică ură de sine și proiecția acestei uri asupra celor din jur, etc, aspecte de natură să afecteze negativ relațiile interumane.
- lipsa copiilor, aspect care afectează ambele sexe, dar totuși ceva mai mult pe femei
- declararea și satisfacerea unor false nevoi materiale sau emoționale, care în mod real țin de invidia și orgoliul tău și nu corespund unor necesități reale, deoarece nu accepți ca altul să aibă sau să facă mai mult ca tine
- fapte reprobabile de natură financiară, sexuală, juridică, emoțională și ascunderea lor prin minciună, manipulare, ipocrizie, impostură
- folosirea și manipularea emoțională și financiară a celor din jurul tău, pentru a–ți împlini pe seama lor dorințele tale ascunse
- secretomanie, ții în tine și nu comunici cu nimeni ce gândești, ce dorești sau ce simți
- ești generator de agresivitate emoțională, verbală, fizică
- întreții atmosferă tensionată, de teamă, pedepsești și amenințI
- dorești supunerea celor din jur prin teamă și frică
- trăiești viața într–un mediu ostil de teamă, teroare, agresivitate, lipsă de iubire
- stressul familial, organizațional, financiar, social, etc
- lipsa activităților sociale și a relaționării cu alți oameni de statut social, profesional și familial asemănător; stare de izolare relațională cu alți oameni sau alte familii
- mediul social, profesional și familial cu nivel educațional redus
- lipsa educației, indiferent de nivelul de instruire profesional sau academic
- lipsa preocupărilor culturale, în primul rând lipsa de interes pentru cititul cărților
- suprasolicitarea, practici de nevoie, teribilism sau carierism excesul de muncă fizică sau intelectuală
- limbaj neadecvat, înjurii, obscenități, jicniri, etc
- viața trăită în promiscuitate relațională și profesională
- vinderea celor din jur, a colegilor, membrilor familiei și subordonaților, pentru ca tu să ai mai mulți bani, să avansezi în carieră, să ajungi repede „cineva“.
- starea de stress continuu, profesional și familial, ca urmare a nevoii de putere și ascensiune profesională, care îți depășesc propriile puteri de rezistență psihică și fizică
- nemunca, hoția, șmecheria, mentalitatea și efortul de a trăi bine, de a face bani fără muncă, efort, cinste
- aroganța, mândria, dorința de a deține multe bunuri doar pentru a te mândri cu ele, fără a avea o nevoie reală de ele
- folosirea cunoașterii psihologice sau parapsihologice pentru scopuri negative
- folosirea magiei negre sau farmecelor pentru a distruge psihic viețile altor oameni, a–i face sclavi

financiari, a le lua bunurile și proprietățile
- acte prin care faci rău celorlalți, în mod involuntar sau voluntar
- nerespectarea cuvântului dat și a promisiunilor făcute celorlalți și ție însuți
- practici oculte prin care cazi în capcana planului astral ca fiind un adevărat plan spiritual, activități satanice sau de adorare a unor entități așa–zis din alte lumi superioare, gen extratereștrii, etc.
- în caz de situații excepționale cum ar fi privarea de libertate, dictatura sau războiul, aleg să–ți salvezi trupul, dar îți vinzi sufletul. Salvarea temporară a trupului în aceste cazuri deosebite este o iluzie. În realitate, la doar câțiva ani de la momentul când ți–ai vândut sufletul, moartea trupului este inevitabilă. Executarea unui act care încalcă legile morale și propria conștiință înseamnă de fapt că faci o breșă, o rană în câmpul energetic de protecție, prin care vei pierde energia sufletului. Urmarea este slabirea și moartea trupului în doar câțiva ani, deși aparent nici o traumă nu periclitează starea de bine a trupului.

Riscul de degenerare la indivizii normali, infantili și sociopați

Deoarece analiza mea se bazează în special pe profilele indivizilor infantili și sociopați, să vedem care este rata de degenerare la acești indivizi, comparativ cu indivizii normali. Reamintesc cititorului că principala deficiență la infantili și sociopați este nativă, din naștere și nu poate fi reparată nicicum în decursul vieții, oricâtă terapie ar face aceștia. Infantilii și sociopații se nasc cu o energie sufletească divină deficitară, care este completată de natură prin energie sufletească de putere minimală, suficientă doar cât ca individul să–și poată susține existența biologică. Deficiența maximă este la sociopați, care fără riscuri pot fi denumiți „oameni fără suflet“. Aprecierea este cât se poate de exactă, acești oameni nu au de fapt suflet uman ca toți oamenii, ci un substitut de suflet, o energie de calitate mediocră luată de natură din planul astral.
Toți oamenii degenerează, în funcție de mai mulți factori printre care: existența unor deficiențe de înzestrare cu energie sufletească cum este cazul la infantili și sociopați, educația, puterea psihică de rezistență individuală, mediul familial, social, profesional și organizațional în care crește, starea de sănătate, formațiile fizice din naștere, etc.

Să vedem deci gradul în care degenerează oamenii normali, infantilii, infantilizații și sociopații. Procentele de mai jos sunt aprecieri personale subiective, nu se referă la studii făcute de instituții de specialitate. Doresc însă ca cititorul să–și facă o imagine asupra procesului de degenerare și a gradului în care acesta afectează diferite categorii de oameni.
De asemenea doresc să înțelegi că degenerarea este sabia care stă deasupra capului fiecăruia dintre noi, că este efortul major care se face pe ascuns de state și organizații pentru a ne distruge ca oameni și ființe divine. Este foarte important să înțelegi că nimeni nu este scutit de pericolul degenerării și că acest proces nu este o glumă. Odată pornit pe panta degenerării drumul spre autodistrugerea biologică poate fi mai lung sau mai scurt, dar el este întotdeauna acompaniat de suferință interioară, pierderea dragostei celor din jur, denaturarea relațiilor interumane, certuri, scandaluri, agresivitate și în general de o degradare generală a calității vieții.

Oamenii care inițial sunt normali, sănătoși psihic, dar ulterior degenerează prin infantilizare, stress, lipsă de educație și cultură, alcool, promiscuitate, exploatare, umilințe, etc. Acești oameni au din naștere 100% energie sufletească divină de calitate, inițial sunt apți pentru a face față degenerării, aceștia vor ceda cel mai greu.
până la 30 ani: inițial 20% dintre indivizii normali manifestă 10% din profilul individului degenerat;

între 30-40 ani: 10% dintre indivizii normali degenerează și riscă să manifeste 30% din profilul individului degenerat;
peste 40 ani: **5%** dintre indivizii normali degenerează suficient încât riscă să manifeste până la **50%** din profilul individului degenerat.

Oamenii cu Eu infantil, care au din naștere un deficit de energie sufletească divină de calitate.
Nu posedă energia sufletească a unui individ sănătos normal, energia sufletească este luată din dimensiunea astrală și este doar un simulacru de energie sufletească autentică, o tentativă de a simula normalitatea. În consecință viața acestui om va fi dominată de impostură, ipocrizie, minciună, fals existențial, ură, resentiment, agresivitate, orgoliu, prostie, arivism, carierism, lipsă de scrupule, fals emoțional, iubire condiționată, etc.
până la 30 ani: inițial 70% dintre indivizii infantili manifestă 30% din profilul individului degenerat;
între 30-40 ani: 50% dintre indivizii infantili degenerează și riscă să manifeste 60% din profilul individului degenerat;
peste 40 ani: **30%** dintre indivizii infantili degenerează complet și riscă să manifeste până la **100%** din profilul individului degenerat.

Oamenii sociopați, care au din naștere un deficit maxim de energie sufletească divină de calitate, nu posedă energie sufletească divină, ci doar energie sufletească de slabă calitate luată din dimensiunea astrală.
până la 30 ani: inițial 100% dintre indivizii sociopați manifestă 70% din profilul individului degenerat;
între 30-40 ani: 90% dintre indivizii sociopați degenerează și riscă să manifeste 80% din profilul individului degenerat;
peste 40 ani: **80%** dintre indivizii sociopați degenerează complet și riscă să manifeste până la **100%** din profilul individului degenerat.

Vezi deci că degenerarea este un proces uman să–i spun normal, de neevitat, care afectează mulți oameni în proporții variate, în funcție de vârstă și alte elemente. Unii se nasc normali, cu energie sufletească corespunzătoare și în consecință vor porni în viață cu un avantaj de rezistență psihică și emoțională contra degenerării. Alții, mai puțin norocoși se vor naște sociopați sau cu Eu inafantil, cu deficite de energie sufletească, în consecință vor fi expuși mai puternic și mai ușor procesului de degenerare.
Vorbm despre degenerare. Dar probabil că te întrebi care sunt factorii, condițiile care duc la degenerarea parțială a oamenilor normali și la degenerarea completă până la nivelul de neoameni a indivizilor sociopați, cu Eu infantil sau care manifestă alte boli psihice.
Concluziile nu sunt o noutate pentru nimeni, dar subliniez încă o dată că aceste concluzii au fost devedite empiric permanent de practica și observarea procesului de degenerare. Nu sunt vorbe în vânt, nu este o poveste moralizatoare spusă de bunica, pentru a speria copii neascultători. Sunt cuvinte și observații dure și amenințătoare, de care trebuie să ia seama oricine dorește să termine viața aceasta cu mintea și sufletul acasă la el.
Evitarea degenerării nu este o glumă sau un moft, este vorba chiar de faptul dacă vei mai trăi sau nu. Degenerarea înseamnă slăbirea psihicului, deteriorarea generală a vieții în general, slăbirea organismului de a face față bolilor, oboseală psihică, oboseală sufletească, deteriorarea relațiilor inter–umane, etc. Toate acestea duc spre o singură direcție: scurtarea vieții și încetarea funcționării organismului.

Aceștia sunt factorii care vor face diferența, în acele procente menționate mai sus.
Pe lângă deficiențele native moștenite, aceștia sunt factorii care vor decide care anume 5% dintre

oamenii normali riscă să ajungă la o degenerare de 50%, care anume 30% dintre indivizii infantili și care anume 80% dintre indivizii sociopați riscă să ajungă la o degenerare maximă de 100%. Aceștia sunt factorii care vor activa și accentua orice predispoziție spre degenerare și în ultimă instanță vor duce la moartea prematură a acestor indivizi.
Din păcate oamenii nu sunt conștienți sau minimizează importanța acestor factori de degenerare. De asemenea oamenii simpli nici nu bănuiesc existența unei planificări oculte pentru a obține degenerarea lor. Poate părea ciudat, dar există interese foarte clare și cinice care doresc degenerarea în masă a indivizilor. Și după cum am văzut în prezentul capitol, degenerarea cea mai rapidă și sigură are loc în cadrul unei organizații în care posturile de conducere au ajuns pe mâna unor indivizi degenerați sau infantili.
Oamenii nu sunt conștienți sau minimizează ce efecte are degenerarea, infantilizarea pentru propriul sistem fizic sau psihic. Degenerare înseamnă faptul că în sufletul tău intră multă ură, o energie deosebit de nocivă pentru buna funcționare a organismului uman. Este ca și cum introduci lent în organism o otravă. Organismul uman nu este proiectat să reziste acestei energii otrăvitoare și în consecință începe să cedeze. Cel mai afectat organ al degenerării este creierul, care începe să–și piardă din funcționarea anatomică corectă. Urmarea degenerării creierului sunt bolile psihice, distrugeea lui la nivel biologic, iar în final moartea prematură.
Oamenii nu sunt conștienți sau minimizează ce efecte are degenerarea pentru sistemul lor de credințe organizaționale sau religioase. Degenerarea înseamnă mistificarea conștiinței, faptul că individul prin degenerare poate fi adus la nivelul încât să creadă într–un fals organizațional, indiferent de natura organizației și indiferent de gradul de falsificare al adevărului.
Un exemplu în acest sens este mistiicarea conștiinței religioase a individului, faptul că prin degenerare poate fi determinat să creadă că falsul plan spiritual care este planul astral este chiar locul unde ajung băieții buni. Prin degenerare individul poate fi făcut să creadă într–o falsă realitate spirituală, într–o falsă mântuire. Consecința va fi capturarea sufletului său în planul astral de către formele de viață anorganice care–l populează.
Toți oamenii sunt supuși factorilor de degenerare și ține de puterea fiecăruia să reziste.
Oamenii normali cedează mai greu factorilor de degenerare. Indivizii infantili cedează ceva mai ușor, iar indivizii sociopați alunecă rapid pe topoganul degenerării complete. În general toți aceia care se știu cumva diferiți față de normalitatea majorității, trebuie să fie foarte atenți deoarece pot fi foarte ușor prinși de tăvălugul degenerării. Ma refer aici în primul rând la degenerații menționați de Gregory Klimov: indivizii cu malformații organice din naștere, cei cu instincte sexuale homosexuale , indivizii bolnavi psihic sau cu tendințe de boală psihică.

Pentru oamenii normali factorii de degenerare cei mai puternici sunt următorii:
stressul zilnic permanent în toate aspectele vieții cotidiene, lipsa accesului sau a preocupărilor legate de educație și cultură, forțarea limitelor fizice și/sau psihice prin exploatare la locul de muncă, relațiile bazate pe dragoste condiționată, viața trăită în impostură și ipocrizie relațională, viața trăită într–un mediu ostil, de agresivitate verbală și emoțională, izolarea socială relațională, lăcomia, invidia, orgoliul, mândria, promiscuitatea sexuală și relațională, luarea deciziilor în viață strict prin raționalism, perceperea vieții și a oamenilor prin modele–șabloane mentale raționale, alcoolismul, preacurvia, lipsa iertării celorlalți, lipsa iertării de sine, ura de sine și proiecția umbrii create asupra celor din jur.
Pentru indivizii infantili factorul de activare a degenerării este întotdeauna pierderea suportului emoțional al familiei, pierderea iubirii, a stimei celor din jur. Urmează în importanță factorii de degenerare enunțați mai sus, care afectează cel mai puternic indivizii normali.

Pentru indivizii cu diverse probleme organice sau începuturi de boli psihice pericolul degenerării este permanent prezent, practic oricare din factorii enumerați putând activa procesul de degenerare a întregii personalități.

Cum îți dai seama că individul X de lângă tine începe să degenereze

De la bun început trebuie făcută precizarea că începutul degenerării unui om este de fapt începutul demonizării acestuia, este începutul unui proces de preluare a autonomiei individului de ființele anorganice arhaic denumite demoni Nu există
degenerare fără demonizare. Degenerarea este începutul unui proces prin care în sufletul omului începe să se adune tot mai multă ură. Ura aceasta este o energie psihică, cu o existență obiectivă în sine, care are o origine și o cauză, nu este doar o senzație subiectivă de discomfort. Această energie negativă, această ură care ajunge în sufletul omului este de fapt energia specifică entităților anorganice, care i–au invadat omului câmpul energetic.

Degenerarea este un proces foarte fin și care învăluie pe degenerat și pe apropiații săi într–o pânză de degradare a calității relaționale. Degenerarea este cu atât mai greu de observat cu cât toate comportamentele deviante sunt justificate și considerate normale, sunt puse într–un context justificativ.

Trebuie să fii capabil să identifici rapid, încă din fașă, că individul X de lângă tine începe să degenereze, să nu mai fie el însuși, cel pe care îl știai cândva. Acest lucru este important, deoarece în acest caz trebuie să iei măsuri să te pui imediat la adăpost de tendințele sale distructive, inconștiente, de terminator biologic și terminator de cariere.

Ajungem la întrebarea: cum identifici rapid că un individ începe să degenereze?

Răspunsul este în strictă legătură cu ura din sufletul individului X, care trebuie să o ascundă, să o exprime și să–i suporte consecințele.

Poți deci identifica un individ care degenerează prin prisma următoarelor comportamente:

- individul care începe să degenereze își ascunde ura din suflet prin PROIECȚIA UMBREI. Proiecția umbrei înseamnă proiecția urii de sine asupra celor din jur, care vor începe să fie acuzați de toate slăbiciunile și deficiențele pe care el, degeneratul, le are ascunse în suflet. Momentul în care individul începe să acumuleze în suflet ura este momentul în care el începe să–și proiecteze umbra. Proiecția urii de sine are și un rol strategic, de distragere a atenției de la el, de la degenerat, la un anume X, care este acuzat de degenerat de toate defectele posibile. În acest mod anturajul direct X și Y, în loc să observe că au de a face cu un om cu comportamente ciudate, vor fi mereu preocupați și cu atenția la ei, să se justifice și să se apere de atacurile permanente și foarte agresive ale degeneratului. Strategia proiecției umbrei de distragere a atenției de la el la alții este vitală pentru degenerat și funcționează foarte bine cu anii, atâta timp cât degeneratul are grijă să ruleze victimele proiecției umbrei. Deci fii foarte atent la momentul când cel de lângă tine începe brusc să–și proiecteze ura de sine pe tine, să te acuze continuu cu patos, să–ți caute pretexte pentru tot felul de lipsuri, deficiențe sau comportamente. Nu numai că–ți va găsi lipsuri sau deficiențe, dar te va urâ pentru acest lucru. Când începi să trăiești astfel de reacții de acuze continui și permanente din partea cuiva să știi că nu este ceva simplu sau ușor, este vorba despre ceva mult mai serios, periculos și mai trist: acel cineva care face așa ceva nu mai este om și în scurt timp va fi doar umbra omului care a fost cândva. Nu mai este cine știai tu, ci un om periculos, cu tendințe inconștiente distructive și agresive, de care trebuie să te ferești. Trebuie să nu–i stai în cale și să nu–i atragi atenția, altel vei deveni următoarela lui țintă. Nu uita, degenerații sunt terminatorii moderni de cariere și oameni. Asta fac zi de zi, distrug cariere și bagă oameni în pământ. Încearcă să nu fii tu primul pe lista neagră a individului degenerat.

- individul care degenerează trebuie să–și exprime ura din suflet. Acest lucru nu se poate face direct, deoarece ar trimite degeneratul în Codul Penal. În acest caz degeneratul își consumă din ură treptat, prin RESENTIMENT. Resentimentul înseamnă descărcarea fină și justificată a urii. Astfel în jurul individului care degenerează încep scandalurile, certurile, nemulțumirile, criticile, sabotajul financiar, invidia, ranchiuna, răutatea, mâncătoria, săpatul pe la spate, bârfa, etc, toate fiind forme de resentiment, de descărcare a urii.
- individul care degenerează își pierde autonomia de sine, conștiința de sine. La suprafață și cotidian ei sunt aceeași, dar la un anumit nivel în interior ei își pierd treptat din conștiința de sine. Deși au conștiința răului pe care–l produc și care apare peste tot unde merg și ei, nu au conștiința posesiei sufletului lor de către acest rău. Unii chiar nu mai doresc să facă rău, să nu se mai comporte animalic, răutăcios sau agresiv, dar nu se pot opri, nu se mai pot controla. Lipsa conștiinței de sine a răului din el este un element definitoriu pentru individul care degenerează.
- individul care degenerează devine agresiv fizic, psihic, fizic. Această energie, această agresivitate vine tot din interior, din ura care i–a invadat sufletul. Creează în jurul lui o atmosferă ostilă, competitivă, agresivă.
- individul care degenerează are o agitație psiho–motorie continuă și la un nivel disproporționat cu solicitările evenimentelor cotidiene. Nivelul de stress este maxim permanent, la fel disproporționat cu realitatea cotidiană. Acești oameni se agită și–și ac probleme continuu, din orice fleac. Cade casa peste ei în fiecare secundă. Trebuie să se gândească la orice, inclusiv la imprevizibilul de peste 2 luni.
- individul care degenerează beneficiază de o energie psiho–motorie mult peste medie. Are energie pentru orice, de la a munci cât pentru doi, la a face sex cât doi, a vorbi cât cinci și la a se agita cât alții zece. Fără să doarmă mult, degeneratul are energie pentru orice, oricând, oriunde. Energia de care dispun provine de la ura din suflet, este un consum al energiei pe cale profesională, sexuală, socială, politică, etc.
- individul care degenerează caută cearta, scandalul, agitația. Caută să le provoace sau să le crească puterea.
- individul care degenerează își dereglează relațiile sexuale. Energia sexuală devine astfel disponibilă organismului pentru alte activități și dă creierului energie psihică pentru confruntări interpersonale, muncă sau discuții aprinse. Evident crește vizibil nivelul agitației psiho–motorie și al stressului.
- individul care degenerează ia toate deciziile în viață pe considerente raționale. Rațiunea, logica este în toate și mai presus de toate. Este o viață care începe și se termină prin rațiune. Rațiunea în viață este bună, dar nu aplicabilă oricărui aspect al vieții, dar individul care degenerează exagerează acest aspect și ajunge la RAȚIONALISM. Sentimentele, mintalitatea, a lăsa lucrurile să se maturizeze într–un ritm natural nu sunt opțiuni viabile ale raționalismului degeneratului, care nu cunoaște viața decât prin paradigma unor interese, obiective, bani, profituri, avantaje, scopuri pe termen lung.
- chiar dacă este un om instruit cu pregătire universitară, individul care degenerează nu mai are preocupări legate de educație, cultură, socializare, ci va evita compania oamenilor culți și instruiți care l–ar putea respinge într–o manieră descoperitoare
- individul care degenerează cade în patima unor vicii grele precum alcoolismul, curvia, risipa banilor cheltuiți fără rost sau jocurile de noroc.

Degenerarea femeilor

Un caz special al degenerării o reprezintă evident femeile, care pot degenera mult mai rapid și mai bine decât o poate face un bărbat. Sunt câteva cauze pentru care în societatea modernă femeile au degenerat în masă, într–o proporție absolut îngrijorătoare. Toate sunt legate de raționalism, de excesul de rațiune și

teribilism în deciziile importante în viață. Apoi este faptul că nativ femeile au din start în suflet mai multă ură decât bărbații și la nevoie și la dorință se pot încărca cu și mai multă ură. Adică prin propria dorință, printr–o decizie luată la limita conștiinței, femeile decid să se deschidă energetic și să se încarce energetic cu ființe anorganice negative, care le vor aduce în suflet ură, energie, folosite pentru putere de muncă, luptă, ceartă sau scandal, după caz.
Femeile doresc să joace în societate rolul bărbaților, în consecință nu mai iau decizii cu inima și nu mai lasă lucrurile să vină de la sine, ci iau la tot pasul decizii raționale sau pe care le justifică rațional. Consecințele pentru raționalism sunt însă foarte dure, degenerarea nu este o glumă sau joacă, ci un proces în majoritatea cazurilor inconștient, deci ireversibil.
- o primă cauză a degenerării femeilor este este decizia lor rațională și conștientă de a se încărca cu ură. Practic femeia este conștientă că se deschide energetic pentru a fi invadată și a se încărca cu ura ființelor anorganice. Femeia știe clar că astfel se demonizează. Natural și nativ femeile pot înmagazina energetic mult mai multă ură decât un bărbat. Acesta este un lucru pe care femeile îl cunosc și care le oferă un avantaj în timpul vieții în relațiile cu competitorii bărbați sau femei. Femeile cad însă mereu în capcana degenerării, deoarece se încarcă cu mai multă ură și energie negativă decât pot duce.
Femeile iau adeseori decizia rațional justificată de a se încărca cu ură, pentru a fi mai competitive, a fi rele și răutăcioase, a provoca certuri și scandaluri în familie și a avea un avantaj profesional în fața competitorilor lor. Ceea ce însă femeile nu știu este că odată deschis câmpul energetic, invadarea cu paraziți energetici este completă și de multe ori ireversibilă. Femeile știu cum să se încarce cu ură, dar nu cunosc și cum să scape de ură, când nu mai vor acest lucru. Sau vor să scape de ură, dar nu mai pot, nu mai au puterea să se controleze și atunci se întreabă pe ele însele „ce este cu mine, nu înțeleg de ce mă comport așa, ce se întâmplă cu viața mea?“.
Femeile se înșeală mereu că prin ură, răutate și autonomie emoțională pot învinge și crește în viață, în schimb descoperă uimite că nu mai pot să–și scoată ura din suflet și nu se mai pot stăpâni, chiar dacă doresc, să aibă comportamente familiale și sociale incalificabile. Cred că prin ură obțin ce vor, dar descoperă îngrozite că prin ură și–au distrus viața, familia, relațiile, fizicul și psihicul. Deja instalarea unei boli psihice și a degenerării complete sunt procese inconștiente pentru femeie, care nu–și mai dă seama la ce nivel de degenerare a ajuns. De multe ori moartea prin infarct cerebral sau cancer de sân/ovarian este numai o chestiune de timp.
- de asemenea femeile iau adeseori decizii justificate rațional de a încheia relații emoționale cu bărbați care după ele nu le merită, chiar dacă aceștia le iubesc, au grijă de ele și au față de ele un comportament moral onorabil.
Din păcate însă pentru o femeie, pierderea unei relații emoționale stabile oferită de un bărbat care le iubea și/sau a vieții sexuale regulate înseamnă de obicei începutul degenerării. Urmează slabirea sufletului, degenerarea creierului, declanșarea unei boli psihice (de obicei nevroză), degradarea vieții pe toate planurile. De aceea atrag atenția că în foarte multe cazuri, pentru o femeie, pierderea suportului emoțional și începerea războaielor familiale și profesionale prin decizii justificate rațional reprezintă începutul sfârșitului pentru acea femeie. În maxim 10 ani de la aceste decizii, dacă femeia persevereză în ură și izolare emoțională, rezultatul va fi moartea biologică a organismului său.
- femeile sunt campioane absolute la impostură și ipocrizie, la viața trăită în fals existențial. Bărbații nici nu pot visa gradul de impostură și teatrul pe care îl pot juca femeile în relațiile cu ei. Foarte multe femei în ziua de astăzi iau în mod rațional, pe considerente materialiste, orgoliu, de carieră sau de mărire socială decizia unei relații pe termen lung. Aveam astfel de a face cu o dragoste condiționată, bolnavă, falsă, cu o femeie care crește în cuplu nu iubire, respect, înțelegere, acceptare, ci ură, ceartă și resentiment. Care evident la un moment dat vor face bum.
Prin relații de dragoste condiționată de un statut material femeile ajung să trăiască o viață în impostură, o viață de fals existențial. Acest lucru nu este însă ușor de menținut de psihicul uman, care este construit să

trăiască o viață în adevăr și dragoste adevărată, necondiționată. Consecințele pentru impostură și fals existențial sunt deosebit de grave și rapide.
Viața nu iartă pe aceia care se îndepărtează de Adevărul ființei lor, de Lumina din interior lor. Iar impostura și minciuna exact asta fac, îndepărtează femeile de Lumina și Adevărul din interiorul lor, le îndepărtează de Dumnezeu. Femeia impostoare degenerează foarte rapid, în decurs de doar câteva luni de zile și continuă să degenereze în ritm alert exponențial. În nici 2 ani de zile o femeie care a alunecat pe topoganul degenerării va fi de nerecunoscut. Consecința imposturii și falsului existențial este degenerarea și începutul sfârșitului organismului biologic, al creierului în primul rând. Expresia feței de asemenea este serios schimbată printr–o îmbătrânire bruscă și prematură, ridurile specifice la 50 ani făcându–și loc pe fețele recent tinere și frumoase. De relațiile sociale și familiale nici nu mai discutăm, acestea se fac praf la prima adiere a degenerării. Viața trăită în impostură și ipocrizie are un potențial de degenerare incredibil, femeia acumulează astfel inconștient cantități uriașe de ură. Ura din suflet își face treptat drum către realitatea vieții cotidiene.
Într–adevăr, femeile pot ține în organism mult mai multă ură decât bărbații, dar și aici sunt limite, peste care degradarea biologică a organismului este inevitabilă. De asemenea există o limită peste care nici femeia nu se mai poate controla. Dacă nivelul de degenerare este prea avansat și ura din suflet prea multă și puternică, este foarte posibil ca femeia să fie iremediabil pierdută. Din toate punctele de vedere: psihic, suflet, organic, îndeplinirea rolurilor sociale sau familiale, etc. Foarte multe femei realizează că au depășit acea barieră interioară de ură, că joaca aceasta de–a ura le–a depășit. Vor să revina înapoi, vor să reia controlul asupra propriei ființe, dar nu mai pot face aceasta prin propriile puteri. Au nevoie de
altcineva pentru a putea scăpa de ura din suflet și a reveni la normalitate.
- preacurvia, promiscuitate sexuală, indiferent de relația stabilă pe care o are femeia cu un bărbat. Odată cu înșelarea soțului, concubinului sau prietenului, începe minciuna, impostura, falsul. Există și o fundamentare teologic–religioasă de plată pentru comiterea acestui gen de act, cu corespondent în realitate. Inevitabil după ce–și vinde relația sau casa, începe plata, sub diverse forme, dintre care distrugerea relației, degenerarea biologică și bolile sunt inevitabile.

Femeile nu trebuie să uite că pentru ele riscul de degenerare este de zece ori mai mare decât în cazul bărbaților. Asta datorită condițiilor native specifice organismului feminin care permite femeii să se deschidă energetic și să se încarce cu ură, a excesului de rațiune, a imposturii și ipocriziei existențiale și a promiscuității sexuale.
Pe de altă parte femeile nu trebuie să uite că au de partea lor trei factori care le ajută în lupta cu ele însele, în lupta cu ura din adâncuri, cu degenerarea. Aceștia sunt: educația, relațiile emoționale–sexuale stabile și credința în Dumnezeu, practica eticii creștine în viața cotidiană. Educația este însușirea unor norme familiale și de conduită socială, prin care se acordă respect celor din jur. Este vorba și de educația relațională familială, care înseamnă dezvoltarea armonioasă a unui mediu familial bazat pe respect, înțelegere, acceptare, comunicare, ajutorare. În ultimă instanță educația asta este, un set de norme și reguli, prin care ne învățăm să percepem viața și pe cei din jur, să valorizăm viața și pe cei din jur. Toate acestea de fapt au darul de a ne feri nu neapărat de ura celor din jur sau de agresivitatea lor, ci de a ne feri și ține sub control ura din noi, bestia și animalul din noi care trebuie controlat, îmblânzit, supus. Educația este o calitate deosebită care va ajuta o femeie toată viața, în mii de situații. Relațiile stabile emoțional–sexuale sunt foarte indicate pentru o femeie între 20–50 ani, iar credința în Dumnezeu și practica unei etici creștine sunt utile unei femei în special după vârsta de 40 ani.
Pentru a evita o degenerare rapidă și o moarte prematură, important este ca femeia să aibă permanent legătura cu cel puțin un factor din cei trei prezentați. De exemplu, o femeie poate la 30,35 sau 40 ani să renunțe la relațiile emoționale sau sexuale, dar trebuie să aibă o bună educație sau o puternică credință

în etica creștină. În acest caz realitatea este că degenerarea va avea totuși lor, dar va fi lentă, de foarte lungă durată, și va permite femeii să–și îndeplinească toate rolurile și funcțiile normal. Degenerarea se va concretiza în diverse probleme organice și într–o formă ușoară de nevroză. Sau poate să renunțe la practica eticii creștine, dar să aibă o foarte bună educație și o relație emoțională stabilă.
Problema însă este că în ziua de azi foarte multe femei degenerează complet. Cauza este simplă. Pe fondul lipsei generalizate de educație și practică a eticii creștine, foarte multe femei, în urma unor analize raționale, dau cu piciorul la relații emoționale-sexuale cu bărbați care din punctul lor de vedere nu le merită. Trăiesc aventuri, devin amante, au o viață sexuală și emoțională în promiscuitate cu bărbați „adevărați", care le merită sau pur și simplu stau singure. Trăiesc o viață de minciună și impostură, prin care se mint strălucit pe ele însele și pe cei din jur.
Sau păstrează relații de dragoste condiționată, în care trăiesc cu anii o viață în minciună și fals. La fel aici elementul educație nu există, de etică creștină ce să mai vorbim.
Toate aceste situații sunt foarte întâlnite în societatea actuală și evident toate au un potențial de degenerare rapid. Să nu le mire atunci că îmbătrânesc prematur, că sunt sufletește nefericite, că nu pot avea copii și că dezvoltă diverse boli fizice sau psihice. Cu ura din suflet nu este de glumă, organismele nu sunt proiectate să țină în ele această energie. La fel și cu rațiunea nu este de glumit, în domeniul relațiilor deciziile raționale sunt întotdeauna cea mai proastă alegere posibilă.

Degenerarea în masă a popoarelor și plata

Aceleași reguli de moarte prematură care se aplică la nivelul individului, se aplică și la nivelul colectiv al unui popor.
Un popor există și i se permite să existe atâta timp cât nivelul de degenerare nu a ajuns la un nivel critic, dincolo de care acest popor pierde total legătura cu divinitatea și legile morale. În momentul în care nivelul de degenerare a ajuns la un nivel critic, dincolo de care se pierde legătura cu Dumnezeu, apar evenimente care conduc la exterminarea în masă a acelei populații, chiar dacă printre ei existau și o minoritate de oameni care nu au degenerat.
De fapt istoria ne–a arătat că în cazul unei degenerări în masă, exact indivizii nedegenerați sunt primii supuși procesului de exterminare.
Exemple în acest sens sunt suficiente, începând cu o exterminare mai puțin cunoscută. În epoca preistorică, în timpurile anilor 6.000 î.H, apa captivă din interiorul arcului carpatic s–a revărsat într–un potop total peste zona care astăzi este Oltenia și Muntenia[6], ducând la scufundarea completă sub apă și pământ a unor orașe dezvoltate. Consecința a fost exterminarea completă a populațiilor de titani și giganți, care degeneraseră ireversibil și pierduseră legătura cu legile morale. Urmează binecunoscutele distrugeri ale orașelor Sodoma și Gomora din timpurile biblice în zona unde acum este statul Israel, apoi holocaustul bolșevic din Rusia din anii 1917–1922, executat de sioniști și minoritatea evreiască din această țară. În acești ani de teroare au fost exterminați prin împușcare a peste 2 milioane oameni, elita poporului rus, care au fost omorâți organizat și sistematic, precum animalele în abatoare.
Din nou, cauza pentru care Dumnezeu a permis acest holocaust al poporului rus era nivelul mare de degenerare care cuprinsese elita rusă și care risca să ducă la degenerarea întregului popor, inclusiv a păturii sănătoase a țăranilor.
O exterminare cumplită, în același procent ca în Rusia, dar a avut loc intre anii 1947–1964 și în celelalte țări devenite comuniste după 1945 precum Romania, Cehoslovacia, Polonia, Bulgaria, Lituania, Letonia, Estonia, Ungaria, cauza fiind din nou nivelul mare al degenerării la care ajunseseră aceste elite, ca urmare a vieții liberale din ultima sută de ani.
Nici în zilele noastre nu stăm mai bine, profețiile având în acest sens având o mare șansă de împlinire. Cauza o constituie creșterea exponențială a copiilor cu deficiențe sufletești care au primit suflet din

planul astral, ei fiind de fapt din naștere sociopați/psihopați, infantili, organisme fără suflet. Pe lângă deficiențele native din naștere, condițiile actuale ale societății capitaliste permit degenerarea rapidă și completă a celor care au factori de degenerare latenți. Infantilizarea și degenerarea în masă a indivizilor infantili este la ordinea zilei. Chiar indivizilor normali le este greu să reziste acestui proces deosebit de puternic de degenerare care a cuprins societatea capitalistă democratică.
În zia de azi normalitatea sunt crimele, răutatea, pornografia, mafiile interlope create de serviciile secrete și protejate de oamenii politici corupți, drogurile, extorcările, teama, crima, exploatarea fără milă a celorlalți oameni, furtul, devalizarea, îmbogățirea fără scrupule, filmele violente, desenele animate violente, infracțiunile cu violență, cultura războiului, avorturile cu milioanele per țară, impostura și ipocrizia politicienilor, impostura și ipocrizia managerială, impostura și ipocrizia familială, distrugerea resurselor naturale pentru profit și bani care sunt mult peste necesarul de viață decentă, nefinanțarea intenționată a culturii, lipsa de promovare a educației, promovarea violenței stradale, transformarea sistemului financiar–bancar din partenerul oamenilor și firmelor într–o rețea de cămătărie care practică dobânzi anume pentru ca cei care le–au luat să nu le poată rambursa, provocarea războaielor pentru a vinde stocurile de armament, traficul, exploatarea și abuzul copiilor, etc, etc, etc, lista încălcărilor legilor divine este nesfârșită. Mai este de mirare că Dumnezeu nu ne mai rabdă și nu ne mai acceptă?

Realitatea în privința degenerării este cu totul alta decât ceea ce se spune la televizor și ce declară politicienii în campaniile electorale. Pe de o parte, degenerarea indivizilor și popoarelor este un proces istoric și natural, așa cum a descris G. Klimov, care se desfășoară după logica darwiniană a eliminării clanurilor care au pierdut legătura cu legile morale. Încălcarea legilor morale ale lui Dumnezeu atrage după sine pierderea protecției divine și începutul problemelor pentru generațiile viitoare. Pe de altă parte însă există o degenerare care nu are legătură cu natura și regenerarea naturală a speciei homo sapiens. Este vorba de o degenerare indusă, creată, dorită, la modul cel mai serios și ocult posibil. Și care a produs efecte deosebit de grave în multe state, începând evident cu SUA. Nimeni nu a scăpat. În momentul de față toate popoarele și toți indivizii sunt mai mult sau mai puțin degenerați, în funcție de zestrea nativă și de capacitatea fiecărui om de calitate de a rezista și depune efort zi de zi acestui tsunami devastator. Gradul de degenerare variază de la stat la stat, în funcție de vechimea implementării democrației și capitalismului. Statele foste comuniste din Europa de Est au fost ferite 50 ani de degenerare, iar statele au luat măsuri de a produce indivizi alfabetizați, educați, au promovat cultura și au limitat efectele indivizilor degenerați. După 1990 însă, odată cu democrația și capitalismul de import, începe o etapă de degenerare masivă și rapidă a statelor foste comuniste, care înregistrează acum în creștere analfabetism, prostituție, pornografie, lipsa preocupării de a citi, subfinanțarea intenționată a sistemului educațional, lipsa personalului calificat
Degenerarea sufletească și bilologică a maselor este un proces la care muncesc de secole generații de politicieni, bancheri și membri ai organizațiilor oculte.

Astfel pentru Romania zona vizata pentru degenerare încă din 1857 a fost zona Moldova-Basarabia, unde aspectele spirituale au fost importante din cele mai vechi timpuri.
Să nu uităm că în zona Bacău–Galați era localizat centrul populației hiperboreene, a sfinților preistoriei, profeții preistoriei, considerați de toate popoarele drept cei mai religioși și morali oameni. Capitala acestui regat era la Piriboridava, azi nelocalizată, dar despre care se știe că era situată lângă râul Siret, pe atunci denumit Saranges. După 1857 procesul de degenerare a fost declanșat strategic în zona Moldova, prin cârciumărit, alcoolism, exploatare și exterminare prin muncă prin arendași, cămătărie, lipsa accesului la educație, cultură și instrucție, magie neagră. Procesul a fost oprit după anul 1947, dar efectele a 100 ani de degenerare sistematică încă mai sunt vizibile și azi.

În aceste condiții, nu este de mirare că vor urma exterminări în masă în țările în care nivelul de degenerare și nerespectare a legilor divine fie este maxim, fie este la un nivel alarmant, fie au avut un istoric plin de crime contra altor popoare.
Pe lista neagră a exterminărilor în masă prin războaie sau cataclisme geologice se pregătesc intens SUA, Anglia, Italia, țările europene nordice, Israel, Turcia, Grecia și surpriză, din nou Rusia.
Și Romania este din nou pe lista neagră și riscă o exterminare masivă, de aproximativ jumătate din populația țării, dacă nu se iau măsuri de oprire a degenerării care a cuprins întreaga societate și oamenii nu conștientizează că respectarea legilor morale este o condiție a continuității vieții. Previziunile negative pentru evenimente geologice majore vizează complet zonele Bucovina și nordul Moldovei prin nașterea unor formațiuni muntoase noi spre direcția Cernăuți și Odessa, Oltenia și Muntenia prin prăbușirea Carpaților Meridionali și nașterea unei noi formațiuni muntoase noi în Câmpia Română, Dobrogea și sudul Moldovei prin inundarea cu apă sărată a Mării Negre, parțial zona de sud a Apusenilor prin scufundarea zonei deluroase Hateg. Se observă că zona care va fi cea mai grav afectată, cu o distrugere de peste 80% va fi zona Moldova–Basarabia, o consecință a procesului de degenerare sistemică la care au fost supuse aceste zone în perioada 1857–1947.

Interesant este însă faptul că în ciuda unei istorii bogate în exterminatea populațiilor degenerate și în ciuda avertizărilor unor călugări și vizionari, mulți oameni care se știu degenerați continuă să facă rău, să exploateze, fure, mintă și înșele, petreacă și să se distreze, crezând că nimic nu li se poate întâmpla. Istoria va dovedi și va arăta generațiilor următoare că s–au înșelat. Dumnezeu este iubire necondiționată, dar în același timp Dumnezeu a instituit legi morale pe care nu avem voie să le încălcăm.

Măsurile luate în mod ocult în cadrul statal democratic, pentru producerea degenerării indiizilor sunt următoarele:

- lipsa reală a accesului la educație (a nu se confunda cu accesul real la instrucția profesională), în acest sens este elocvent dezastrul educațional unanim recunoscut care a fost programat și realizat in SUA. Acest lucu se face ușor, începând cu subfinanțarea intenționată a sistemului educațional, o politică intenționată de a angaja educatori fără pregătire, schimbarea permanentă a criteriilor de promovabilitate a valorilor și terminând cu impunerea unor taxe de școlarizare pe care părinții nu le pot plăti.
- lipsa reală a accesului la cultură prin subfinanțarea culturii, închiderea activităților culturale din lipsă de fonduri, sau limitarea prin bani a accesului la activitățile culturale existente
- crearea unei stări de stress continuu, organizațional, politic, familial. Individul este obligat să trăiască într–un stress continuu în orice aspect al vieții lui.
- infestarea organizațiilor masiv cu indivizi infantili, degenerați sau sociopați, care după preluarea controlului organizației încep degenerarea în masă a tuturor angajaților în acea organizație și distrugerea traseului profesional al indivizilor capabili. Aici iarăși este o mare surpriză, infestarea organizațiilor din SUA cu infantili și alte clase de degenerați, în condițiile în care specialiștii în psihologie organizațională sunt numeroși și foarte bine pregătiți.
- o politică ocultă intenționată a salariilor mici, simultan cu prețuri mari la imobiliare, haine de firmă, mașini de calitate, cu consecința firească a îndatorării pe viață a indivizilor. Politica salariilor mici este dintotdeauna rezultatul eforturilor politicienilor care, prin veniturile mici ale populației, pot ușor atrage de partea lor simpatizanți și atrag atenția oamenilor că existența lor de politicieni are un rost. Prin voința lor cresc sau scad salariile, deci trebuie și ei tratați cu atenție și respect.
- oboseală cronică fizică, intelectuală și sufletească

- supratаxarea și impozitarea excesivă, cu efect de stress psihic, reducerea veniturilor și pierdere de timp
- distrugerea sistemului de sănătate prin legi dictate de asiguratori care transformă spitalele în abatoare și medicamentele în dependență
- distrugerea sistemului moral al oamenilor, prin planificarea unei justiții corupte, promovarea injustiției și a justiției pe bani și intervenții politice
- supraimpozitarea muncii și a activităților economice, falimentarea prin supratаxare sau credite a economiei, în paralel cu risipa banilor publici
- împiedicarea socializării reale prin promovarea televizorului și a presei scrise, care preia funcțiile de comunicare între oameni, în paralel cu demotivarea oamenilor pentru citit
- o politică deliberată de nesusținere a familiei, cu efect de proliferare a promiscuității relaționale și sexuale
- alcoolismul
- inducerea unei conduite de impostură, ipocrizie, fals existențial, minciună, perversitate, înșelăciune, neâncredere în relațiile dintre oameni
- crearea tutoror condițiilor ca oamenii să–și trăiască viața pe credit, mereu datori. Pentru acest lucru se acționează pe mai multe direcții. Prima măsură este ținerea sub control a salariilor și asigurarea că acestea sunt mici, comparativ cu productivitatea muncii. Salarii mici înseamnă ca oamenii vor trebui să împrumute banii de la bănci. O altă măsură este dereglarea și inluențarea prețurilor la bunurile importante cum ar fi apartamentele, mașinile, terenurile, mijloacele fixe, bunurile de capital, etc. Prețurile acestor bunuri sunt intenționat mari, așa încât oamenii, indiferent de venituri, să nu și le poată permite decât printr–un credit. Cu cât sunt mai mici salariile, cu atât povara creditului va fi mai mare. Conștiința faptului că ești mereu dator, că nu ești plătit la adevărata valoare și limitările impuse de bănci creează un stress inconștient și o frustrare permanente, care în timp vor măcina psihicul individului.
- atacarea și țintirea pentru degenerarea în special a acelor zone geografice unde există continuitate spirituală din vechime.

Sa vedem în continuare care este exact și concret profilul individului degenerat, care este profilul prădătorului care stă acolo în lume, ascuns și–și așteaptă victimele. Care este profilul spre care tind să se îndrepte indivizii normali sau nativ degenerați, sub presiunea factorilor de degenerare menționați anterior. Citește atent cele expuse mai jos și fii atent ca în viață să nu devii o victimă pentru prădătorii degenerați care mișună peste tot. Iar dacă te identifici că ești deja o victimă a unui prădător degenerat, ia toate măsurile pentru a ieși de sub influența lui.

Profilul individului degenerat

11 + 7 + 6 + 7 +5 +14 = 50

50 de trăsături care îți permit să identifici un individ degenerat, să–ți dai seama în ce măsură ești tu însuți expus acestui proces și să iei măsuri pentru a nu degenera.

11 trăsături ale indivizilor degenerați care țin de perturbarea funcției afective:

1. indivizilor nativ degenerați le lipsește iubirea autentică, necondiționată. Ei sunt capabili doar de iubire condiționată, de simularea și imitarea iubirii autentice. Atrag oamenii în false iubiri, iar când condiția de iubire (bani, statut social, statut profesional, mașină, vilă, etc.) dispare, iubirea condiționată trece în ură.De fapt ura de sine a celui care a suportat o relație de dragul unei condiționări se proiectează și trece în ura de celălalt. Așa se face că degenerații, dacă li se ia motivul iubirii condiționate trec brusc

în ura de aproapele, o ură patologică, deosebit de puternică, revanșardă. Ura va fi cu atât mai mare cu cât motivul iubirii condiționate nu a fost realizat. În acest caz, degeneratul care a stat într–o relație în care nu și–a împlinit motivul iubirii condiționate va ajunge pentru aproapele său la un nivel maxim de ură pe care un om poate să–l exprime. Trecerea de la iubirea condiționată la ura animalică va fi rapidă, de doar câteva luni și va transforma persoana respectivă într–un degenerat care nu știe decât să urle, bată, amenințe, caute ceartă, critice, facă observații, etc. Ura nu va fi exprimata direct, ci indirect, prin forme resentimentare, cu acoperirea unor pretexte social acceptabile.

2. degenerații nativ manifestă infantilism, inacapacitatea de a acumula experiență de viață. Nu sunt capabili să acumuleze experiență de viață, fac mereu aceleași greșeli copilărești care îi trădează. Nu se maturizează în ceea ce privește îmbunătățirea relației cu oamenii și obiectele din jurul lor.

3. degenerații nu au sentimentul de obligație față de partener sau cunoscuți, care la oamenii normali decurge din conștiința unei relații emoționale–afective cu cei din jur.

4. degenerații nativ sunt incapabili să exprime sentimente morale: mila, obligația, grija, sacrificiul, bunătatea, smerenia, tandrețea, vinovăția.

5. degeneraților le lipsește empatia, capacitatea de a percepe, intui, simți și înțelege starea afectivă a celor din jur

6. degenerații sunt incapabili de experiențe emoționale autentice. Ei doar observă pe ceilalți și simulează rațional aceleași gesturi. Degenerații reacționează și percep realitatea doar prin rațiune, apercepție și modele mentale prestabilite prin prejudecăți. Au o percepție mercantilă asupra vieții. În locul experiențelor emoționale autentice degenerații folosesc logica, modelele mentale, rațiunea, etica supraeului.

7. degenerații sunt incapabili de sentimente profunde și de durată, obișnuite pentru un om normal. Ei pot avea doar stări primare, frânturi de afecte, emoții primitive. O viață trăită cu emoțiile în suflet înseamnă excese și puseuri de energie, încordare permanentă, stress, agitație, exprimarea imediată a plăcerii și durerii, o stare de frustrare permanentă, mânie, urie, ură.

8. lipsa inteligenței emoționale, la pachet cu o inteligență intelectuală medie, dar cu o inteligență sistemică manipulativă deosebit de mare. În ceea ce privește însă relațiile umane, degenerații sunt surprinzător de primitivi și stângaci în exprimare și relaționare. Ei nu reușesc să meargă pe același drum cu un partener, ci mereu sunt pe lângă el. Nu știu cum să se potrivească și cum să aibă o relație afectuoasă cu cei din jur. Perceperea exclusiv rațională a vieții va accentua lipsa inteligenței emoționale.

9. degenerații desconsideră sporturile care atrag oameni cu inteligență emoțională ridicată

10. degenerații exprimă răceală emoțională, lipsa căldurii sufletești, lipsa gesturilor afective, a tandreții, lipsă de înțelegere, milă, compasiune

11. degeneratul evaluarea oamenilor nu o face prin valoarea lor intrinsecă sau pe bază de ainități personale, ci strict prin valoarea lor utilitaristă. Orice om este evaluat prin ce□–i poate aduce, dacă poate să–l manipuleze, controleze, folosească resursele financiare. Nu au valorizarea celorlalți ca oameni, ci ca obiecte de care să te folosești.

7 trăsături ale indivizilor degenerați care țin de ura de sine și ura asupra celor din jur:

1. toți oamenii avem programe de autodistrugere, dar degenerații au programe de autodistrugere biologică rapidă. Ura care o au în suflet le macină și distruge lent organismul. Creierul este cel mai afectat și obosit organ al degeneraților. Sunt mai îmbătrâniți psihic și arată mai îmbătrâniți fizic decât oameni normali de vârsta lor. Comportamentele și reacțiile lor sunt specifice vârstei a treia, deși nu au ajuns la 40 ani. Degenerații la 30 ani arată și se comportă ca un individ normal de 35 ani, la 35 ani arată ca de 45 ani, iar ța 40 ani arată și se comportă ca un individ normal de 50 ani. Deci degenerații sunt fizic mai consumați decât indivizii normali. Aceasta nu este totuși o regulă de fier, există suficienți degenerați care deși sunt mâncați de ură și boli pe interior, la exterior arată sănătoși și înfloritori.

2. indivizii degenerați sunt foarte invidioși, ranchiunoși, oficați pe succesul altora
3. indivizii degenerați au o capacitate fantastică de a ascunde ura din suflet și de a o exprima voalat prin resentiment. Ura degeneraților se va exprima prin resentiment și va fi justificată de pretexte sociale, familiale, profesionale acceptabile. La adăpostul pretextelor individul este acoperit și evită eticheta de degenerat/sociopat/infantilizat. La unii degenerați ura poate fi așa mare încât deopșește instinctul de onservare sau instinctul matern.
4. indivizii degenerați caută permanent pretexte, ocazii pentru a–și descărca ura din suflet. O stratagemă a lor este să facă sau să nu facă în mod repetat înadins lucruri care știe că vor supăra pe cei din jur: familie, vecini, colegi, rude, etc. Scopul este de a–i determina pe aceștia să izbucnească în nemulțumiri, în timp ce el va face pe nevinovatul. Degeneratul are apoi grijă ca o mică observație sau nemulțumire exprimată să se transforme într–o ceartă în toată regula, iar apoi să se plângă că vecinul X este scandalagiu și are anume ceva cu el. El, degeneratul, este o biată victimă nevinovată, vecinul/colegul de muncă X este cel rău, face scandal și țipă nejustificat.
Este o stratagemă care dă mereu rezultate. În acest mod degeneratul rezolvă trei aspecte: distruge imaginea și credibilitatea unor oameni pe care vrei să–i distrugă, se descarcă legal și justificat de ura care–i mocnește în suflet și își ascunde adevărata față, planurile distrugătoare pentru diverși indivizi.
5. indivizii degenerați sunt maeștri în impostură și ipocrizie. Își ascund ura, secretul, faptul că nu sunt ca ceilalți oameni, iubirea condiționată, că sunt agresivi, nevrotici. Distrag atenția de la ei la cei din jur, printr–o agresivitate verbală și emoțională continuă, pe care–i acuză de toate și orice. Este foarte important să recunoști ura în spatele situațiilor de viață „justificate“ de degenerat. Impostura este o adevărată strategie de distragere a atenției de la indivizii degenerați. Condiția lor pentru a avea o viață familială și socială este continua atacare a celor din jur, cu ură, ranchină, răutate.
6. indivizii degenerați își proiectează ura de sine și umbra asupra celor din jur. Degenerații au un Eu slab, sau sunt sociopați, sau suferă de alte dereglări psihice. Asta înseamnă că nu pot trăi cu conștiința deficiențelor și cu conștiința faptului că ei nu sunt ca toți ceilalți oameni. Toate aceste elemente nu primesc drept de a se menține în câmpul conștiinței și care urmare sunt refulate în inconștient unde vor forma ceea ce se numește umbra. Ulterior această umbra, acest conținut psihic inconștient refulat va fi proiectat asupra celor din jur, adică în percepția degeneratului cei din jur vor fi văzuți de degenerat că posedă deficiențele lor.
Dar proiecția umbrei este pe undeva și o decizie conștientă a degeneratului, cu scopuri foarte precise. Sunt mai multe cauze pentru care degeneratul dorește să–și proiecteze umbra: existența urii interioare, nevoia ascunderii adevărului despre falsitatea sa existențială, nevoia de a–și ascunde impostura, nevoia de a–și ascunde deficiențele și lipsurile de educație, caracter și aptitudine, nevoia de a–și asunde lipsa de iubire, bolile psihice, limitele profesionale, nevoia de a ascunde că și–au luat sarcini peste puterile lor. Deci pe de o parte prin proiecția umbrei degeneratul dorește să se ascundă pe sine. Dar nu este doar atât. De asemenea prin proiecția umbrei degeneratul dorește să te facă să te îndoiești de propria percepție asupra realității și asupra oamenilor. Dacă el reușește să te facă să–ți mistifici percepția realității și a evaluării oamenilor, atunci înseamnă că a reușit și să–ți falsifice percepția pe care o ai despre el. Tot ce vezi în neregulă la început va fi ulterior raționalizat, justificat, vei ajunge să–I dai dreptate. Proiecția umbrei indivizilor degenerați asupra ta poate fi atât de puternică și agresivă, încât poate avea puterea să te facă să te îndoiești de propria imagine de sine, de propria percepție a realității, și să începi să le dai crezare.
Iată deci că indivizii degenerați nu umbă cu mănuși când este vorba să–și ascundă impostura. Decât să–și arate adevărata față, preferă să–și proiecteze umbra asupra indivizilor țintă, pe care să–i supună unui bombardament critic devastator. Acesta este degeneratul. Mai degrabă distruge psihic pe cel de lângă el, decât să trăiască un minut de adevăr. Nu uita, proiecția umbrei este unul fin factorii decisivi pentru a identifica că ai de afface cu un degenerat.

7. indivizii degenerați sunt distructivi. Dă la o parte pretextele, scuzele, justificările, motivele, explicațiile. Lasă singure faptele și analizează la rece, prin prisma propriului sistem de valori daca:
- individul X face rău în jurul lui
- individul X degenerează în relațiile și psihicul lor
- urmăresc o agresiune biologică tăcută contra ta, în acest caz ai de a face cu un terminator biologic
- urmăresc o agresiune financiară tăcută contra ta, în acest caz ai de a face cu un asasin economic
- în jurul lor este mereu ceartă, scandal, discuții în contradictoriu, probleme, etc.
- în jurul lor în timp toate se opresc sau prăbușesc: relațiile, afacerile, progresul, schimbarea, profesiile, investițiile, dezvoltarea, climatul familial, climatul profesional, etc.

6 trăsături ale indivizilor degenerați care țin de lipsa conștiinței de sine:
1. indivizii degenerați nu au conștiință de sine și a răului pe care îl poartă în ei, nu sunt conștienți că sunt demonizați, în cel mai strict sens religios și teologic. Nu realizează că nu–și mai aparțin, că sunt –și mai aparțin, că sunt „trăiți" și „gândiți" de altcineva, care le șoptește ce să facă, cum să perceapă lumea, cum să gândească și ce să facă. Cu toate acestea, au conștiința faptului că sunt diferiți față de ceilalți oameni și iau măsuri complete pentru a se ascunde. Dar refuzând faptul că sunt degenerați, demonizați, nu iau nici o măsură pentru a reveni la normal. De asemenea indivizii degenerați au conștiința răului pe care–l fac, înțeleg că fac rău celor din jur, că sunt distructivi și factor de regeres. Înțeleg toate acestea, dar cumva își raționalizează pentru ei înșiși acest rău pe care–l comit, găsind pentru sine explicațiile care să adoarmă conștiința.
2. lipsa conștiinței de sine arată că acești oameni sunt deficitari în ceea ce privește energia sufletului. Unii au pierdut mult din suflet, iar alții nu–l au deloc, viața lor funcționând cu ajutorul unei energii sufletești dată din planul astral. Este de fapt energia sufletului unui om care cândva a trăit real pe pământ și care nu s–a mântuit, sufletul său rămânând captiv în planul astral. Această energie sufletească din planul astral are încă capacitatea de a anima și susține un trup biologic și un psihic rudimentar. Acești oameni însă nu vor ajunge niciodată niște oameni normali, născându–se iremediabil degenerați, infantili, care nu vor evolua psihic. Vor fi adulți cu trupuri de oameni mari, dar cu mintea și afectivitatea unui copil de 4 ani. Pe la 40 ani dezvoltă boli psihice de durată precum nevroza, care vor grăbi sfârșitul biologic al unei existențe chinuite, înainte să apuce să facă fapte mul mai grave. Acești oameni sunt de fapt neoameni, sunt un fel de organisme vii, de roboți biologici fără suflet și sentimente. Având sufletul nu de la Dumnezeu cel Adevrat, ci de la falsul dumnezeu din planul astral, indivizii degenerați vor asculta inconștient de stăpânii lor din astral. Sunt coordonați din astral și îndeplinesc planurile anti dumnezeiești și anti individ care li se ordonă. Evident nu sunt conștienți de acest fapt. Dar în realitatea asta sunt, armata privată a răului pe pământ, coloana V-a a răului pe pământ. Neștiuți, necunoscuți, neidentificați. Până acum…..
3. Martha Stout a observat că indivizii degenerați manifestă o „iresponsabilitate consecventă". Lipsa conștiinței de sine face să nu înțeleagă pe deplin consecințele actelor pe care le comit, iar și iar. În acest sens, sunt consecvenți în prostie, în acțiuni negândite, fără rost, fără sens, sau prin care fac rău.
4. indivizii degenerați nu au scrupule morale, nu–și fac griji în ceea ce privește consecințele actelor lor, modul în care vor afecta pe alți oameni. Chiar dacă sunt informați că au produs efecte negative, acest lucru nu–i interesează și nu–i sperie.
5. Martha Stout ne învață un alt aspect important despre indivizii degenerați. Aceștia nu au integrată intenția morală, cu dorința personală și identitatea aceea ce sunt. Nu au coerență în ceea ce cred, fac sau spun. Doresc ceva, dar declară altă intenție. Impostura și ipocrizia, falsul este permanent. Putem spune că indivizii degenerați trăiesc de fapt un fals existențial.
6. indivizii degenerați suferă evident de un sistem psihic slăbit și de o degradare continuă a condițiilor

de viață. Viața trăită în fals și impostură duce la degenerarea psihică și biologică. Se autodistrug lent, în același timp trăgând și pe alții după el.

7 trăsături ale indivizilor degenerați care țin de sistemul lor manipulativ:

1. degenerații fac apel la mila și compasiunea noastră. Martha Stout consideră că mila și compasiunea noastră sunt reperele prin care devenim ținte pentru prădătorii degenerați. Compasiunea este ceea ce urmăresc degenerații, deoarece este slăbiciunea numărul unu care le va permite să aibă comportamente deviante fără să fie obiectiv judecați și critic evaluați pentru ele. Degenerații au comportamente manipulative prin care ne simțim cumva folosiți sau mințiți, dar în același timp au capacitatea să ne provoace mila și compasiunea. Ori de câte ori te trezești că manifești permanent compasiune față de cineva și în același timp comportamentul acestuia este cumva în neregulă începe să–ți pui întrebări.
2. pentru indivizii degenerați totul este doar un joc al imposturii, inteligenței, răutății, controlului și înșelăciunii. Cine păcălește pe cine? Cine înșeală pe cine? Este o viață plină de minciună, șmecherie, impostruă între ceea ce afirmă și ceea ce fac. La ei totul este manipulare, cum să te mintă mai bine, cum să profite de tine mai bine. Nu gândi că ești special, pentru indivizii degenerați toți oamenii sunt buni doar pentru a fi manipulați, folosiți, mințiți, controlați. Nimeni nu scapă: soțul, soția, proprii părinți, proprii copii, rudele , vecinii, colegii de muncă, etc.
3. Martha Stout ne face atenți că indivizii degenerați manifestă o „charismă sociopată“ și o „spontaneitate sociopată“. Acești oameni au un talent înnăscut să se facă plăcuți, să zîmbească rumos, să te mintă frumos. Se îmbracă mereu incredibil de bine, sunt mereu atenți la detalii, știu mereu să spună cuvinte dulci. Cântă un mortal cîntec de sirenă. Kaa este un biet șarpe grosolan pe lângă finețea degeneratului. În timp ce–ți zâmbește irezistibil și te cucerește cu farmecul lui, mintea degeneratului deja lucrează să vadă în ce măsură ai profil de victimă, în ce măsură poate să te mintă, exploateze, înșele, să se folosească cumva de tine.
4. indivizii degenerați sunt alarmanți de buni manipulativi. Nu au scrupule, își împlinesc dorințele și visele folosindu–se de resursele emoționale și financiare ale celor de lângă el. Când resursele se termină pleacă în altă parte. Manipulează pe ceilalți pentru ca alții să–și asume riscurile în locul lui, atunci când situația o cere. Își urmăresc atent victimele, potențialele ținte. Profilul de victimă trebuie să aibă bani, o situație materială bună, fără experiențe de relaționare, ușor naiv și bun la suflet, gata să manifeste milă și compătimire, gata pentru a înțelege situația deosebită în care degeneratul se găsește din punct de vedere psihologic și emoțional.
5. indivizii degenerați nu urmăresc să termine și manipuleze pe oricine. Orgoliul și mândria patologice îi face să urmărească și să manipuleze ținte umane deosebite. Vor să dovedească oameni inteligenți, vor să supună și controleze caractere puternice, oameni educați, oameni cu potențial de creștere socială sau profesională. Deci dacă știi că ești un om modest și mediu care nu iese în evidență, stai liniștit, pentru indivizii degenerați nu merită să–și bată capul cu tine. Ești o țintă care nu merită efortul. Iar la final, după ce am mințit și manipulat prin impostură pe toată lumea, indivizii degenerați se transformă în terminatori biologici și asasini economici. Asta este răzbunarea lor secretă pentru faptul că ei nu sunt ca ceilalți oameni, manipularea și distrugerea indivizilor capabili și performanți din societate. Vor să spună ceva de genul: ați văzut ce om deosebit era X? ei bine, eu l–am terminat ca om, eu i–am distrus viața, eu l–am distrus profesional, eu l–am băgat în pământ. Cu indivizii degenerați nu este de glumit. Pentru că în final asta fac. Distrug țintele vizate din toate punctele de vedere și apoi au grijă ca printr–un război psihic să te distrugă, să te bage în pământ. Nu este o glumă, aici este punctul terminus al întâlnirii cu indivizii degenerați. Iar de la zâmbetele și farmecul irezistibil la groapa din pământ drumul poate fi incredibil de scurt.
6. indivizii degenerați sunt disperați să controleze totul și toate, prin veșnicele impostură, ipocrizie,

manipulare. Au dorința de a manipula și controla pe alți oameni, cât de puțini ar fi ei.
7. indivizii degenerați au o capacitate incredibilă de a se ascunde, de a–și ascunde deficiențele, degenerarea, ura, infantilismul, bolile psihice, în final faptul că ei nu sunt ca toți ceilalți. Paleta de măsuri luată de degenerat pentru a se ascunde este uriaș de vastă și completă și face ca acești oameni să treacă prin viață nedetectați, nevăzuți, fără a răspunde social sau legal pentru acțiunile pe care le comit. Legal este practic imposibil să–i prinzi cu ceva, ura pe care o exprimă nu are corespondent în practica și spețele juridice. Sau dacă au, este imposibil să demonstrezi în instanță ceea ce fac. Problema este că acești oameni sunt atât de periculoși și terminatori pentru restul indivizilor, în special pentru indivizii productivi de calitate din societate, încât psihologi și psihiatri din toată lumea încep să tragă semnale disperate de alarmă despre existența și modul de acțiune al acestor indivizi. Este clar că într–un final acești ne-oameni trebuie cumva identificați și opriți, că societatea în ansamblul ei trebuie să devină conștientă despre pericolul indivizilor–prădători–terminatori.
Să vedem de ce arsenal dispun indivizii degenerați pentru a se ascunde:
- indivizii degenerați își creează o mască socială perfectă, o persona cum se numește în psihologie. Adică individul preia perfect un rol social, familial sau profesional și îl joacă perfect. De exemplu, pentru un individ degenerat agresiv, acesta se va îndrepta spre o carieră profesională militarizată, unde va putea să se comporte ca un degenerat, fără ca nimeni să spună nimic. Toți vor vedea doar un comportament profesional adecvat meseriei, nimic greșit sau în neregulă. Atâta timp cât cerințele jobului corespund cu trăsăturile degenerate, totul este ok, cine ar putea ghici că în spatele individului X competent care dă rezultate este de fapt un periculos degenerat?
- dezvoltarea unei charisme sociopate deosebit de puternice și fermecătoare
- crearea unui puternic supraeu, adică indivizii degenerați vor asimila perfect toate normele sociale, politice existente în vigoare. Ei nu ies cu nimic în evidență, nu sunt revoluționari, nu vor schimbare, nu se luptă pentru nou. Stau acolo în banca lor, cuminți și ascunși, de unde își joacă perfect rolul de om responsabil integrat în societate.
- se descarcă de ură printr–un foarte fin resentiment, perfect acoperit cu pretexte și motive de ce fac asta. Tot ce fac rău este perfect justificat social, organizațional, politic, etc.
- se folosesc de pretextul mentalității capitaliste pentru a justifica alienarea și modul dement cum se comportă în organizație.
- agresivitatea lor este mereu justificată
- creează intenționat presiune pe tine, pentru ca să ai ieșiri de nervi și nemulțumire. Apoi explodează și transformă simpla ta nemulțumire într–un scandal. La final se vor plânge la toată lumea de tine și te va săpa pe la spate ori de câte ori are ocazia.
- își ascund patimile sub false virtuți. Astfel, indivizii degenerați par să exprime dragoste, dar de fapt este o dragoste condiționată de orgoliu, invidie, lăcomie, ură, mânie.
- își proiectează umbra asupra țintelor și victimelor vizate, cu scopul de a se ascunde pe sine și a determina victima să se îndoiască de valabilitatea propriei percepții a realității.
- se ascund după zodii, defectele le prozintă celorlalți că sunt deficiențe normale, native, de zodie, deci de care nu se poate feri. Toți înțelegem că zodiile predispun, dar nu dispun. Dar dacă ajungi să–i crezi pe indivizii degenerați, atunci vei accepta orice comportament deviant pe care–o observi cu îngăduință.
- secretomanie. Indivizii degenerați sunt incredibil de secretoși, nimeni nu știe ce gândesc, ce fac, ce intenții are, câtă ură are în suflet, că nu este om ca toți ceilalți.
- au capacitatea manipulativă de a te face să–ți pui sub semnul întrebării propriile tale percepții asupra realității constatate asupra degeneratului. Te face să ajungi să te îndoiești că ceea ce vezi este într–adevăr acolo sau că ceea ce vezi este într–adevăr în neregulă. Degeratul insistă că ceea ce vezi nu este acolo sau că ceea ce ai văzut nu este de mirare, asta este zodia lui, educația deficitară, așa cere jobul, etc. Nu–i așa că–ți vine chiar să–l compătimești puțin?

5 trăsături ale indivizilor degenerați care țin de comportamentul lor economic:

1. indivizii degenerați manageri proiectează umbra organizațională asupra angajaților. Niciodată indivizii degenerați manageri nu–și vor recunoaște incompetența, lipsurile, deficiențele personale. Mereu alții sunt de vină, mereu este un angajat gata să fie țapul ispășitor.
2. indivizii degenerați au o imensă energie, sunt neobosiți în luptele interne organizaționale. Se dau peste cap și se dedică oricărui mic război interpersonal. Injectează în organizație toată ura și energia distructivă de care dispun. Denigrează, sapă, țipă, bârfesc, crează un climat emoțional agresiv, muncesc fanatizat dublu, sunt agresivi psihic. De–abia așteaptă apariția unei situații cu potențial degenerativ, conflictual, pentru a crea o criză, un scandal, ceartă, pretexte pentru a–și descărca ura și agresivitatea.
3. indivizii degenerați aduc în firmă ura. Sunt ambițioși, agresivi, corporatiști, cu o lipsă totală de scrupule, gata oricând să calce pe cadavrele carierelor profesionale ale colegilor sau șefilor, sunt energici, muncitori, capabili. În restul vieții nu au procupări sociale, culturale, recreaționale. Pentru indivizii degenerați, firma este ringul de box, arena unde luptă cu cei din jur și este un mare noroc pentru ei că în actualul sistem social mentalitatea capitalistă le permite să–și defuleze acoperit ura și complexele.
4. Ajung în posturile de conducere pentru a putea aplica programul inconștient de degenerare și infantilizare a întregii firme, a tuturor oamenilor din subordine. Urmăresc prin suferință organizațională scopul final de slăbire psihică, de mistificare a conștiințelor oamenilor, încât aceștia să fie pregătiți pentru a „primi“ adevărul religios–spiritual. Care în fapt este o imensă minciună. Mai multe despre această manipulare puteți citi în această carte la capitolul dedicat manipulării.
5. pentru indivizii degenerați manageri viața organizațională este un mare paradox. Sunt prădători iscusiți ca angajați, când încep să urce pe scara puterii în firmă. Nimeni și nimic nu le poate sta în cale. Distrug cariere, fac orice, numai să avanseze. Apoi, incredibil, dar devin victima propriului succes. Devin o victimă ușoară pentru alt gen de prădător organizațional, cel special adaptat pentru astfel de manager degenerat. Indivizii degenerați manageri sunt victime sigure și ușoare pentru subordonații care au inteligență emoțională, care indivizii degenerați lipsește cu desăvârșire. Paraziții organizaționali din firmele conduse de degenerați urmăresc câteva lacune și lipsuri fundamentale ale managerului degenerat:

- lipsa inteligenței emoționale
- incapacitatea unei percepții corecte asupra realității economice și politice. Managerul degenerat este dependent de alții să–i spună ce este acolo, afară, în realitate.
- incapacitatea de evaluare corectă a subordonaților, evaluările făcându–le prin prisma altor criterii decât cele profesionale de competență. Evident, criteriul emoțional de evaluare a oamenilor este principala modalitate de selecție și promovare a subordonaților „de încredere“. Este deci normal că în firma degeneratului prosperă paraziții emoționali, cei care știu să găsească și folosească multele puncte slabe ale managerului degenerat.

14 trăsături ale indivizilor degenerați care țin de diverse aspecte:

1. la indivizii infantili se poate observa permanenta alternanță dintre comportamentul infantil și cel rigid-serios al supraeului. Indivizii degenerați prin infantilizare ie sunt infantili, fie sunt oamenii cu care nu se poate discuta, fanatizații eticii vremurilor în care trăiesc. Altă alternanță este normalitate versus comportamente sociopate. Iar alta este alternanța permanentă dintre proiecția umbrei și percepția reală a celor din jur. Degeneratul nu are echilibru, linie medie de comportament, stabilitate. El mereu oscilează, pendulează între comportamente extreme. La el nu apare elementul central, Eul care să le ofere normalitatea. Ei sunt mereu pe lângă situație, pe lângă înțelegerea reală a unui context. Iar alternanța

infantilism–supraeu este absolut șocantă. Eul fiind slab, refulează orice imagine negativă despre sine, cu rezultatul creșterii unei umbre inconștiente pe măsură. Nu au capacitatea de a construi un sistem personal de valori, de aceea eu nevoie de un supraeu puternic care să le spună ce să facă și cum să acă, ce este permis și ce este acceptat, etc. Aceasta este tragedia oricărui Eu slab: umbra și supraeu puternice, alternanța comportamentelor.
2. un element fundamental al indivizilor degenerați este că sunt oameni fără educație. De aici și disponibilitatea de a face rău. Educația este cea care se opune urii, resentimentului, deficiențelor personale și nu lasă individul să alunece pe panta degenerării. Spre deosebire de educație, instrucția, adică diplomele școlare nu au capacitatea de a opri degeneratul să facă rău. Din contra, o diplomă universitară va înarma indivizii degenerați cu certificarea și acceptarea socială de a accede pe treptele puterii. Nu manifestă valorile oamenilor cu educație: emapatie, comunicare, respect, înțelegere, acceptare, toleranță, bunăvoință, modestie, iubire. Să ne mai mirăm atunci că educația este dușmanul oricărui stat care se pregătește de dictatură?
3. indivizii degenerați sunt instrumentul perfect de a face rău altor oameni, care nu se încadrează în norma universal stabilită. Degeneratul este prietenul și sprijinul autorității dictatoriale, gata oricând să instituie cu forța noi legi, norme, viziuni utopic–dictatoriale. Cercetările de psihologie au semnalat faptul că numărul degeneraților din societate este în creștere alarmantă (indiferent de stat), deci sunt asigurate premisele unei dictaturi generalizate.
4. indivizii degenerați pot fi identificați prin profilul enunțat de Gregory Klimov: oameni care au disuncții sexuale, malformații fizice ascunse, boli psihice. Eu adaug la lista degeneraților indivizii cu Eu infantil și inantilizații, Martha stout adaugă la lista pe indivizii sociopați. De asemenea indivizii degenerați se nasc în familii care au istoric–antecedente de sinucideri, copii morți de mici în accidente, bolnavi psihici, rată mare de divorțuri, cupluri fără copii.
5. indivizii degenerați femei pot fi identificate că sunt supuse degenerării după nașterea primului copil. După acest eveniment important din viașa unei femei, aceasta va începe în mod clar să meargă în viață fie pe calea iubirii, fie pe cale urii. Cele care aleg să exprime în viață ura sunt candidatele la degenerare.
6. indivizii degenerați nu au activități religioase, spirituale, culturale. Pentru ei credința se confundă cu religia, care este în forma ei desconsiderată, văzută doar în formalismul religios. Deficiențele oamenilor bisericii sunt imediat observate și amplificate.
7. indivizilor degenerați le este permanent teamă că vor fi descoperiți, că adevărul despre ei va fi aflat. Caută mereu să fie în rând cu lumea și sunt foarte amabili după ce au fost implicați într–un scandal sau ceartă.
8. indivizii degenerați au vicii și patimi condamnate de teologia și practica creștină: lăcomie, mândrie, dorință de bani și avere, mânie, orgoliu, dorința de putere, răutate, bârfă, exces de raționalizări, dorința de a controla alți oameni, et., toate ascunse sub mantia unor false virtuți.
9. indivizii degenerați își asumă joburi și funcții peste capacitatea lor bilogică de a face față stressului. În mod inconștient fioecare om știe care îi sunt limitele de a face față presiunii stressului și în consecință se oprește la un moment dat pe scara ierarhiei. Nu și indivizii degenerați, care nu cunosc această limită. Este ceva în ei care–i face să treacă peste bariera de siguranță impusp de limitele propriului psihic, practic să înceapă o formă lentă de sinucidere. Stressul îi distruge din interior, îi îmbătrânește prematur, îi îngrașă, le distruge creierul. Sunt mereu agitați, au reacții repezite agresive, au o expresie dementă de ochi deschiși cu pupilele permanent mărite, agresivitate peste medie.
10. indivizii degenerați sunt experți în crearea situațiilor conflictuale. Conflictele mici le ac mari, conflictele înghețate le fac calde. Am mai spus că strategia lor preferată este de a lăsa pe cei din jur să–și exprime nemulțumirea, pentru ca apoi ei să explodeze de ură.
11. indivizii degenerați sunt oamenii momentului acum și aici. Nu există perspectivă, nu–i interesează predicțiile, viziunea viitorului. Tot ce contează este acum: controlul lor, ura lor, impostura, minciuna, etc.

ce rost are deci să ne gândim la viitor?
12. indivizii degenerați au o stimulare exagerată și continuă a sistemului nervos, cu mult disproporționată cu necesarul vieții lor cotidiene. Consecința este degenerarea prematură biologică a creierului.
13. indivizii degenerați au o plăcere perversă de a stica și afecta relațiile și viețile celorlalți. Au o bucurie perversă din a vedea că la ceilalți lucrurile nu merg, că datorită răutății lor afacerea sau căsnicia nu le merge. Martha Stout ne spune că sociopații manifestă acțiuni stranii, ciudate, răutăcioase, stranii, cărora noi oamenii normali nu le–a putea găsi explicații logice coerente.
14. indivizii degenerați au permanent o țintă în vizor, permanent este cineva care–i supără și trebuie pus la punct, terminat, distrus, pedepsit, manipulat. Asta fac indivizii degenerați, termină individ după individ, totul acoperit de masca eficienței organizaționale, a economiei sociale, a determinărilor financiare, etc. Este incredibilă inteligența indivizilor degenerați de a termina om după om, carieră după carieră, fără să iasă în evidență și perfect acoperit în legalitatea actelor lui. Acesta este un alt mare secret al indivizilor degenerați, că ei pot distruge om după om, fără ca corpul social, masa indivizilor normali să poată face ceva în privința asta. Astfel indivizii degenerați capătă satisfacția interioară, bucuria sociopată că sunt mai buni, inteligenți și capabili decât restul oamenilor care nu sunt ca el. Au satisacția și bucuria că pot face rău legal, că într–o societate burdușită de legi care pedepsesc comportamentele rele, ei reușesc mereu și mereu să facă rău celor din jurul lor. Și mai mult, că se acoperă cu pretexte justificative când fac acest lucru. Într–un fel ei ne râd în nas și ne demonstrează că mai avem multe de învățat în ceea ce privește xprimarea și manifestarea răului în lume. Totuși răul are într–adevăr o mie de fețe și mai avem multe de învățat până ne vom învăța să le detectăm pe toate.

Informațiile practice ale capitolului 9

Angajații cu Eu infantil sunt nativi distrugători din interior de organizații economice. Iar managerul cu Eu infantil este groparul firmei pe care ajunge să o conducă.

Angajații cu Eu infantil sunt un test pentru orice organizație. Dacă firma are manageri capabili și/sau mangerii apelează la experți în psihologie organizațională impactul Eului infantil va fi minim. Un angajat cu Eu infantil nedetectat la timp va exploata prompt toate deficiențele organizatorice pe care le găsește pentru a–și atinge visele de mărire. De cele mai multe ori împlinirea viselor de mărire ale Eului infantil înseamnă implicit și decesul organizației pe care o conduce.

Cele mai uzuale deficiențe organizatorice depistate de infantil sunt: proasta comunicare formală și informală între nivelele ierarhice, lipsa unor proceduri ferme cu privire la mersul fluxurilor informaționale, existența unui manager slab care are nevoie pentru a i se executa ordinele de agresivitatea unui angajat cu eu infantil, dezinteresul departamentului de HR care nu intervine când Eul infantil distruge carierele profesionale ale angajaților vitali pentru firmă.

În firmele infestate cu oameni cu Eu infantil are loc un proces accelerat de deprofesionalizare a angajaților cu competențe tehnice ridicate. Nu pierde timpul și nu aștepta schimbări, ci dacă nu vrei să–ți pierzi expertiza și nu–ți place statutul de tolerat pleacă cât poți de repede la altă firmă.

În firma condusă de Eul infantil profesioniștii au statut de tolerați. În schimb prosperă paraziții, manipulatorii emoționali și lingușitorii.

O situație specială este în țările foste comuniste unde mii de manageri au devenit infantili, au parcurs un proces de infantilizare psihică și managerială, ca urmare a înregimentării acestora în structuri oculte de putere. Mai mult decât infantilii autentici, prin puterea pe care o au, managerii infantilizați au produs în economie pagube incalculabile. La adăpost de concurența reală, marile firme conduse de manageri infantilizați suferă de iresponsabilitate managerială și socială, deprofesionalizare și amatorismul angajaților, calitate mediocră a produselor manufacturate sau a serviciilor prestate.

Capitolul 10

Tehnici de manipulare. Sensuri ale suferinței.

1. Tehnici de manipulare individuale–intelectuale

A. Manipularea prin folosirea aşteptărilor sociale sau prin reputație.

Are loc în cadru individual restrâns sau într–un cadru social limitat şi implică în special raportarea individului la alt individ sau raportarea individului la un grup social restrâns.

Cu câțiva ani în urmă, analizându–mi comportamentul față de cunoscuți, ajunsesem la concluzia că sunt un tip ciudat, irațional, de neînțeles chiar pentru mine însumi. M–am liniştit însă descoperind că de fapt nu mă deosebeam cu nimic de ceilalți oameni. De ce credeam asta? Pentru că am descoperit că eram atât de diferit în comportament şi atitudine față de cei cu care mă întâlneam. Pentru unii eram corect, cinstit, bun, generos, altruist, capabil, iar pentru alții eram răutăcios, indiferent, jignitor, etc. Mai mult: față de primii posibilitățile de oscilație comportamentală erau strict limitate, încorsetate în legile nescrise ale bunului simț, iar față de ceilalți eram liber să scot din mine o infinită varietate de reacții, unele mai negative decât altele. Punctul culminant al analizei mele a fost însă atins atunci când mi–am dat seama că de fapt de unii îmi păsa, eram incapabil să le produc vreun rău, să–i jignesc, în timp ce pentru alții se putea vorbi de o probabilitate de a le provoca rău, fie el şi în sens pasiv, prin nepăsare şi indiferență extreme. Dacă aş fi fost un virus, pentru unii cunoscuți eram un virus imunizat, inofensiv, în timp ce pentru alții puteam fi un virus activ, negativ şi dăunător.

Chiar reacția unora față de mine era ciudată: erau răi, agresivi, disprețuitori, ostentativi, în timp ce pentru alții, aceiași oameni erau atenți, politicoşi, amabili. Mi–am pus atunci întrebarea de ce aceşti cunoscuți agresivi şi ostentativi nu pot fi şi față de mine la fel de amabili şi care este problema de fapt? Răspunsul este că în fiecare dintre noi zace latent Omul şi Animalul şi că ținea în mare măsură de mine însumi ce va apărea la suprafață la cel din fața mea. Poate părea curios, dar aşa este: eşti în mare măsură responsabil de comportamentul celor din jur şi ai puterea de a induce celorlalți un anumit comportament.

Pentru propriile mele reacții am observat că explicația ținea de părerea pe care o aveau acei oameni despre mine. Eram tot un zâmbet pentru cei care mă apreciau, iubeau, mă doreau în apropiere şi se bucurau când mă vedeau. Prin gestică, atitudine, expresie, limbaj şi comportament, aprecierea lor față de mine era transparentă şi vizibilă. Acestor oameni nu le puteam refuza rugămințile, iar aşteptările lor din partea mea trebuiau neapărat onorate. În schimb, pentru cei care mă disprețuiau şi desconsiderau, eram indiferent şi nepăsător. Firesc, m–am întrebat de ce această schimbare la mine şi am descoperit că de fapt ei, ceilalți, erau cei care scoteau din mine o fațetă sau alta a personalității. Situația era identică din perspectiva lor. Cei pe care–i apreciam şi valorizam erau deosebiți, iar cei pe care–i disprețuiam erau răi, agresivi, negativi. Într–un final m–am trezit în sfârşit: nu ei, ceilalți, erau problema, ci eu, prin atitudinea mea depreciatoare, eram problema. Prin atitudine, gestică şi comportament practic le induceam respectivilor reacții negative la adresa mea. Şi când pentru mine erau animale, pentru alții puteau fi oameni.

Un mare secret al psihologiei este acela că oamenii nu se comportă aşa cum ar dori ei, ci şi în conformitate cu aşteptările celorlalți despre ei. Părerea bună sau rea este cea care practic le comandă să se conformeze aşteptărilor emise la adresa lor. Chiar dacă nu îți place cineva, dacă acel cineva are o părere bună despre tine şi te prețuieşte, pur şi simplu devii incapabil să fii indiferent sau răutăcios cu el. Părerea lui bună te transformă într–un virus latent, inofensiv. De câte ori nu ai ajutat persoane care te lasă rece, dar care ți–au spus ceva de genul: „John, ştiu că tu eşti un băiat de treabă şi de nădejde, nu ca Smith, un nerecunoscător şi nepoliticos, ajută–mă te rog cu problema cutare“.

Care să fie explicațiile că te comporți diferit în funcție de contexte diferite? În contexte diferite eşti acelaşi om şi totuşi răspunsurile tale la provocările exterioare pot fi surprinzător de diferite.

O primă explicație ține cont de existența unei imagini şi reputații publice dobândite sau impuse. O reputație greu se construieşte şi uşor se distruge. Nici o persoană care doreşte să–şi mențină locul în societate – şi de aici respectul, cunoscuții, aprecierea, veniturile – nu este indiferentă la aspectul păstrării şi menținerii la acelaşi nivel a reputației dobândite. Cu cât mai importantă reputația publică, cu atât este mai mare efortul de a o păstra. Reputația reprezintă reflectarea în planul conştiinței colective a societății a valorii, importanței şi rolului unui individ. De aceea, în plan social, economic sau politic, majoritatea comportamentelor unui astfel de om nu sunt cele naturale sau dorite, ci dictate de necesitatea menținerii la aceiaşi parametri ai imaginii publice. Astfel, cu cât este mai mare interesul pentru recunoaşterea publică, cu atât este mai mică libertatea pentru comportamente şi acte naturale şi spontane. Practic menținerea reputației nu înseamnă altceva decât o continuă conformare la aşteptările publice, care sunt exprimate prin morala, etica şi sistemul de valori unanim recunoscute. Rolul este obositor şi fără o capacitate nativă de mistificare a conştiinței se poate ajunge uşor la depresii, nevroze sau acte de suicid. Tragico–comic este faptul că de multe ori ne trezim cu etichete sociale şi o anumită reputație fără a dori acest lucru şi fără a fi urmarea unor comportamente reale sau acte personale reprezentative. În perioada imediat următoare, oamenii se aşteaptă să te conformezi etichetelor pe care le–ai primit, în caz contrat fiind taxat ca un om fără caracter. Oamenii au acest obicei, de a–şi crea cu ajutorul presei şi a „gurii târgului“ jucăriile sociale care să se mişte aşa cum ei doresc şi sunt foarte frustrați când persoana țintă refuză să joace acest rol. Cineva trebuie să joace rolul public de purtător al opiniei publice (dorințelor, viselor şi aşteptărilor nerealizate ale publicului), cu care oamenii să se identifice şi să–şi trăiască prin proiecție şi identificare conținuturile psihice neexprimate în viața de zi cu zi. De fapt adevărații oameni

fără caracter sunt aceia care se complac în statutul de marionetă a aşteptărilor publice, anesteziaţi fiind de beneficiile materiale şi psihice ale rolului social acceptat. Situaţia poate fi speculată la nivelul oricărui individ, indiferent de poziţia socială, deoarece imaginea şi reputaţia oricărei persoane este pentru ea importantă. Pe lângă comportamentele generale autoinduse de confirmare şi conformare la reputaţia deja dobândită, o persoană poate fi determinată să aibă un comportament particular tocmai folosindu–ne de această nevoie a persoanei de a–şi confirma în proprii ochi o imagine publică recunoscută. Dacă imaginea publică este aceea necesară unui rol social pozitiv, ne putem folosi de această constrângere pentru a–l determina să aibă un rol pozitiv într–un context nesigur sau potrivnic; dacă rolul jucat este negativ, putem obţine un comportament ostil. Nu contează ce doreşte în realitate persoana ţintă, ea trebuie să se conformeze la imaginea publică dobândită.

A doua explicaţie ne–o oferă Irina Holdevici, care vede în conformarea la părerea celorlalţi procesul psihosocial de „împlinire a profeţiei“, dând următoarea explicaţie:

„Ceea ce credem despre un altul ne face să ne comportăm faţă de acesta astfel încât să reacţioneze aşa cum trebuie pentru a confirma opiniile tale. Altfel spus, opinia [...] cu privire la felul de a fi al persoanei ţintă îşi creează propria sa realitate, inducând ţintei un comportament conform expectaţiilor faţă de această persoană, în ciuda faptului că cel care impune conformarea (persoana care percepe) nu îşi propune aşa ceva şi nici măcar nu este conştientă de acest efect al propriului său comportament. Profeţia se autoîmplineşte şi forţa acestui fenomen psihosocial subjugă ambii parteneri, indiferent că unul–ţinta–este controlat iar celălalt «controlează» comportamentul celui dintâi. Ei se supun unei relaţii interpersonale, care se împlineşte prin actele lor conştiente şi voluntare «...» dar care de fapt, scapă nu numai de sub controlul lor, ci şi înţelegerii lor cu privire la evoluţia propriei situaţii. Atunci când cineva percepe o persoană ca având anumite trăsături, se comportă faţă de ea într–un mod care determină persoana ţintă să se conformeze credinţelor, aşteptărilor faţă de ea. Persoana ţintă preia deci rolul care îi este impus prin expectaţiile atribuitorilor de rol. Atunci când persoana ţintă se percepe acţionând în modul în care o face, ea îşi poate schimba propria imagine, percepţia asupra sa. Această modificare ne apare cu atât mai intensă, cu cât persoana ţintă este mai convinsă că acţiunile sale izvorăsc din sine şi nu sunt determinate de conjunctură“[1].

În fine, a treia explicaţie ar fi că atunci când emţi o părere pozitivă despre cineva, de fapt îi confirmi imaginea de sine, opinia pe care şi–a format–o despre sine, iar supunerea la părerea ta corespunde nevoii de a găsi o confirmare că imaginea persoanei despre sine este corectă. Este practic un şantaj nemărturisit: „Eu îţi confirm imaginea bună despre tine însuţi dacă în acelaşi timp te conformezi aşteptărilor mele. Conformarea ta înseamnă că imaginea ta despre sine este corectă şi nu falsă“. Iar de confirmarea imaginii de sine cu toţii avem nevoie. Educaţia, morala, religia îţi impun să fi bun, cinstit, altruist, corect, etc. Rezultatul este că îţi construieşti o imagine de sine exact aşa cum te crezi: bun, generos, modest, cetăţean model. Ai însă nevoie de o asigurare că nu te păcăleşti pe tine însuţi şi această asigurare nu o poţi căpăta decât din exterior, de la alţi oameni. Iar când ceilalţi îţi condiţionează confirmarea imaginii de sine de conformarea la aşteptările lor, practic nu ai încotro şi trebuie să te supui. Dacă i–ai înşela în aşteptări ori te–ai comporta negativ faţă de un om care te apreciază, de fapt ţi–ai invalida propria autopercepţie, cu consecinţe deloc neglijabile prin apariţia depresiilor, stărilor de disconfort psihic şi chiar a tulburărilor fiziologice. Procesul are loc datorită unui sentiment al personalităţii de tipul „voinţă de supunere“. Existenţa „voinţei de supunere“ca forţă, tendinţă şi finalitate interioară care comandă psihicul uman ar duce la apariţia conformismului social, printre care moda,

sugestia şi religia. Eşti o fiinţă socială, integrată şi dependentă de un grup social, iar dorinţa ta profundă este să placi celorlalţi, să faci o bună impresie, pentru ca apoi să fii la rândul tău apreciat.

Dar după ce ţi–am explicat comportamenul de conformare involuntară, apare provocarea firească: nu poţi oare să–i faci pe cât mai mulţi oameni din jur să se comporte aşa cum doreşti, transmiţându–le prin toate formele de comunicare părerea ta bună faţă de ei? Să le transmiţi prin practică, atitudine şi limbaj non–verbal părerea ta sinceră că îi apreciezi ca oameni, că dincolo de micile neînţelegeri îţi pasă de ei, nu îţi sunt indiferenţi şi le respecţi felul lor de a fi. Ai avea parte numai de avantaje, relaţii împlinite şi cunoscuţi cu care îţi face plăcere să te întâlneşti. Exemple concrete cu aplicaţie în viaţa de zi cu zi sunt uşor de găsit.

Cu toţii dorim să ni se dea şansa să ne comportăm nu aşa cum o facem zi de zi, ci aşa cum dorim în visele, morala şi dorinţele noastre. Vom face tot ce este posibil omeneşte pentru a confirma părerea unui om despre noi, atunci când acea părere coincide cu visele noastre despre noi înşine. Tratează un handicapat locomotor ca pe ceea ce realitatea dură arată că real este şi tocmai ţi–ai câştigat un amic distant şi o conversaţie rece. Tratează–l aşa cum nu este, dar doreşte din suflet să fie, adică ca pe un om sănătos şi complet, şi vei avea de partea ta un prieten şi o conversaţie caldă. Aceeaşi diferenţă de comportament va apare la un om care aparţine unei minorităţi, oricare ar fi aceasta. Arată–i că locul lui este acolo, separat de majoritate, adu–i mereu aminte cine este şi de unde vine şi vei crea un om care te urăşte. Ura pe care o are faţă de sine datorită condiţiei sale etnice, familiale, sociale, economice, sau politice nefericite se va transfera asupra ta. Arată–i că locul lui este aici, alături de ceilalţi, împreună cu tine şi majoritatea, elimină barierele minoritare, şi vei avea de partea ta un om devotat şi un prieten loial.

Se poate să ai nevoie de un ajutor, aprobare, confirmare sau ştampilă de la un funcţionar public, director sau şef şi singurul tău aliat să fie vorba bună. Poţi obţine rezultatul dorit spunându–i părerea ta bună despre el, indicându–i cum anume comportamentul lui poate confirma un anumit rol dorit şi recunoscut de societate şi de el însuşi. Om fiind, dincolo de realitatea cotidiană uneori murdărită de corupţie şi indiferenţă, orice funcţionar crede despre sine că este corect şi cinstit, că îşi îndeplineşte cu competenţă funcţia socială pe care o exercită. Corectitudinea de multe ori ascunde o nesiguranţă mascată de îmbrăţişarea fără rezerve a rolurilor sociale impuse de o funcţie socială şi acum ai informaţia că însăşi conformarea la imaginea de sine dorită de funcţionar a corectitudinii poate fi soluţia pentru obţinerea unui comportament dorit. Poţi aplica o abordare de genul: „Deşi acum nu aveţi timp pentru problema mea, continuu să cred că sunteţi un om corect, sensibil la problemele oamenilor şi că mă veţi ajuta în demersul cu care am venit la dvs“. Ai curaj şi ridică ştafeta aşteptărilor pe care le ai faţă de cel dinaintea ta. Va face eforturi pe care nu le credea nici el posibile pentru a–ţi confirma acele aşteptări.

Se poate să ai nevoie la un moment dat de un efort benevol din partea cuiva. Dacă ai noroc şi imaginea lui de sine este puţin şifonată pe moment, acest individ poate fi făcut uşor să se conformeze la aşteptările tale, datorită cărui fapt îşi va putea îmbunătăţi şi el imaginea de sine suferindă. Conformarea la părerea ta trebuie să echivaleze pentru el cu îmbunătăţirea imaginii de sine. Poţi încerca ceva de genul: „Chiar dacă acum eşti puţin abătut eu tot la un bun profesionist ca tine vreau să apelez“.

Sau poţi să te foloseşti de convingerea lui că are o anumită calitate unică, care în secret îi procură un plăcut sentiment de superioritate. Recunoaşterea ta, susţinerea acestei convingeri o vei corela cu necesitatea confirmării exterioară a calităţii sale. Cerându–i un anumit comportament şi conformându–se aşteptărilor tale, de fapt îi dai ocazia de a–şi autoconfirma imaginea de sine prin deţinerea unei anumite calităţi deosebite. De exemplu: „Eu cred că de fapt eşti un generos şi că nu omul rece de adineaori te reprezintă pe tine. Te rog să nu–mi înşeli aşteptările în această privinţă“. După o astfel de abordare, pentru ţinta ta cale de întoarcere nu mai există: neconformarea la comportamentul cerut i–ar invalida conştiinţei acestuia imaginea de sine pe care şi–a format–o, ducându–l la o stare de nemulţumire latentă şi disconfort psihic.

Aşa cum bine remarca Irina Holdevici, procesul conformării sociale are loc involuntar, fără intenţie

şi scopuri pragmatic urmărite, situaţie practic valabilă în majoritatea cazurilor. Conformismul prin aşteptări îl induci şi ţi se induce zilnic prin atitudine, gestică, expresie, fără a implica prea mult componenta verbală a comunicării. Acest lucru este însă posibil doar atunci când legăturile umane durează o perioadă lungă de timp. În cele două cazuri anterioare, când omul influenţat este un necunoscut, singurul mod de a–ţi asigura reuşita este să te foloseşti de fraze bine gândite. Cum poţi fi însă sigur că ceea ce este bine este şi corect spus? Poate ai observat deja din exemplele date că secretul stă în etichetare, în atribuirea diverşilor John Smith cu componentele imaginii de sine: bun, generos, înţelegător, corect, profesionist, etc. Iar pentru a realiza etichetări, tot ceea ce trebuie să faci este să compui în frazele tale construcţii şi propoziţii afirmative la momentul prezent, după principiul: cum îl defineşti pe John–Smith că este, aşa va fi. Spune–le diverşilor John Smith ce darnici, frumoşi, eleganţi, altruişti, urâţi, răi, proşti, ipocriţi, etc. sunt şi exact aşa vor fi. Cu amendamentul că aşa vor fi doar faţă de tine, cel care ai exprimat părerea evaluatoare.

Vei observa cu surprindere că oameni care până mai ieri îţi erau ostili şi te evitau, azi depun efort pentru a te ajuta şi înţelege. Şi nu este vorba despre nici un miracol, ci doar de folosirea inteligentă a unor informaţii psihologice. Manipularea după părere nu se opreşte însă la un singur om. Ea poate fi folosită pentru întregi comunităţi şi popoare. Spune–i unui popor că este incapabil, leneş şi prost, şi aşa va fi. Vasile Pavelcu dezvăluie o întreagă metodă de control al energiei psihice a unui popor, şi asta cu o jumătate de secol în urmă. După cum vei vedea, manipularea maselor nu este o vorbă aruncată în vânt de ziarişti agitaţi, ci purul adevăr:

„*Toată lumea este de acord că personalitatea se formează în funcţie nu numai de condiţii cosmice, organice şi sociale, dar, în mare măsură, şi de părerea pe care o are fiecare despre propria lui persoană. Dacă vrem să obţinem un elev idiot, n–avem decât să–l tratăm ca idiot. Căci opinia educatorului se transmite elevului şi ideea îşi face singură opera de idiotizare, cu aceeaşi putere de neînfrânt ca şi cancerul. Eul se cristalizează în jurul ideii despre sine. Este uşor de conceput cum o colectivitate întreagă poate fi imbecilizată prin sugerarea ideii despre propria ei imbecilitate. Este de ajuns ca un popor să fie guvernat de oameni care să–i insufle o stare de credinţă şi poporul întreg este transformat într–o masă de imbecili. Şi pentru aceasta nu este nevoie numaidecât de vorbe, de discursuri şi persuasiune; efectele se obţin şi pe tăcute, pe baza simplei atitudini. Dacă atitudinea ta, fără nici o manifestare verbală a credinţei tale faţă de cineva, este a unui om deştept şi luminat faţă de un prost, ideea prostiei odată inoculată în creier, îşi începe opera ei distructivă, cu puterea unui ultravirus; ea transformă personalitatea după modelul imaginii sugerate. Consecinţa pedagogică a acestor constatări ştiinţifice este de o însemnătate excepţională; eşti în posesia unei concepţii ce ne poate ajuta să creăm o societate paradisiacă a proştilor printr–o acţiune politică abilă, bine dirijată! Îţi dai seama că răspândirea acestui secret psihologic poate avea consecinţe incalculabile asupra destinului umanităţii; de aceea, când secretul va înceta de a fi secret, ar fi recomandabil ca areopagul internaţional să supravegheze guvernele naţionale în ceea ce priveşte opiniile acestora despre cetăţenii respectivi. Este necesar să adăugăm că acţiunea politică asupra inteligenţei celor cârmuiţi este limitată: ea nu poate crea genii; o credinţă măgulitoare despre calităţile tale nu îţi poate transforma în genii, ci cel mult în persoane închipuite, îngâmfate, înfumurate. Efectul este limitat numai la direcţia de sus în jos; este suficient să te crezi prost ca să devii astfel. Guvernul care ar crede despre supuşii lui că sunt proşti, ar exercita, prin puterea prestigiului lui, o acţiune suficientă de cretinizare, o admirabilă politică a prostiei!*“[2].

B. Manipularea consumatoristă

Nivelul generalizat al manipulării prin perseverarea în decizie se referă şi la organizarea, promovarea şi dezvoltarea universului consumatorist în care trăieşti. Pentru asta nu este nevoie de direcţii, contra–direcţii, cadre iluzorii ale libertăţii, valori tandem şi inocularea artificială a unor convingeri economice, ideologice şi politice străine de fiinţa ta. Şi asta deoarece la nivelul la care discutăm nici nu este nevoie. Bazele pentru a–ţi pierde şi în alt mod libertatea de gândire şi limita drastic libertatea de acţiune se află deja în tine. Ele sunt nevoile şi trebuinţele tale, la toate nivelurile, aşa cum le–a explicat A. Maslow. Dar dacă trebuinţele de bază în actuala societate şi în actualul nivel de dezvoltare a umanităţii nu mai sunt o problemă pentru majoritatea oamenilor, cum se poate ca totuşi să–ţi pierzi într–un anumit sens libertatea, şi chiar pe mâna ta? Simplu: prin crearea culturii consumatoriste care vizează nevoi superioare celor care ţin de supravieţuirea biologică, şi prin crearea uneori artificială a unor trebuinţe prin apariţia iniţială produselor. Marfa care creează dorinţa. Marfa care creează trebuinţa.

Cred că deja ţi–ai dat seama ce vreau să spun: fiecare achiziţie, fiecare cumpărătură este de fapt o perseverare în act care te va rupe parţial de realitatea deschisă a celorlalte bunuri şi te va obliga la sute şi mii de alte acte ulterioare, pentru a susţine actul iniţial. Prin actele ulterioare implicite, fiecare achiziţie este în sine însăşi o auto–limitare şi o restricţionare a libertăţii de acţiune, o creştere a expunerii contactului propriei persoane la factori de agresiune. Cu cât mai multe bunurile materiale care te înconjoară, cu atât mai mică este libertatea de a trăi nerestricţionat viaţa pe care o doreşti, cu atât mai mare este expunerea ta la factori necontrolabili, cu atât mai mare este predispoziţia ta la acte iraţionale şi reacţii stereotipe, cu atât mai mult eşti previzibil în reacţii şi în final cu atât mai mare este posibilitatea de a fi manipulat.

Exemplele ţin de imaginaţie: dacă ai realizat actul de cumpărare a unei maşini, vei face ulterior alte sute de acte pentru a o întreţine şi putea circula cu ea. Dar şi universul tău interior se va schimba: va apare frica difuză că vei face un accident, că–ţi va fi furată, că copiii ţi–o vor zgâria, etc. Plus asigurare, acte, reguli de circulaţie, examene, licenţă, etc. Într–adevăr, acesta este un exemplu uşor, dar în fapt orice proces de cumpărare este un act iniţial realizat în condiţii de perfectă libertate, care creează toate premisele continuării continuării vieţii pe un traseu subiectiv şi continuării cu noi acte pe aceleaşi direcţii. Iar de convins de utilitatea actului are grijă publicitatea.

Perseverarea în decizie la nivelul consumatorismului ca formă de manipulare este o aplicaţie a inteligenţei sistemice deosebit de greu de identificat. Cred că expresia lui Chuck Palahniuk: „The things you own end up owning you“ (bunurile pe care tu le deţii ajung în final să te posede ele pe tine) este o bună sinteză a modului în care toate bunurile materiale şi intelectuale pe care le deţii, şi care crezi că ele te servesc pe tine, ajungi într–un final să înţelegi că ele te stăpânesc şi cer să fie servite de tine prin acte complementare. Sentimentul de proprietate te va face să trăieşti acte de conştiinţă pornind de la realitatea interioară, te obligă faţă de tine, de familie, de banii tăi şi faţă de bunul cumpărat. Cu cât mai mare visul, dorinţa, cu cât mai scump bunul, cu cât mai mare strădania, cu cât mai mare efortul, cu atât mai sigură va fi sclavia. Bunul după ce–l cumperi trebuie să–l adăposteşti, conservi, foloseşti, întreţii, păstrezi şi depozitezi. Plus să–l asiguri şi păzeşti. De fapt, în scurta viaţă pe care–o ai, cel mai mult munceşti, plăteşti rate, te sacrifici şi zdrobeşti pentru satisfacerea unor nevoi neesenţiale, care ţin de considerente sociale şi ale Eului, pentru a cumpăra bunuri care te vor obliga să faci alte zeci de acte şi–ţi vor limita libertatea şi posibilitatea de mişcare.

Să visezi, munceşti şi plăteşti ani şi ani de zile rate pentru a fi legat, precum iobagii de glie, de bunuri materiale, pentru a–ţi pierde din libertatea de acţiune şi predispune la acţiuni confirmatoare, fără ca nimeni să te oblige la asta, şi chiar să fii voluntar, bucuros şi fericit în aceste acte, iată o realizare demnă de cetăţeanul mileniul trei. Dar dacă în epoca feudală lanţurile erau din fier şi obligaţiile erau impuse de nobili prin puterea sabiei, în ziua de azi te „legi“ singur, în condiţii de libertate, prin sutele de bunuri materiale şi servicii pe care le visezi şi le doreşti. Chiar pentru bunurile care ţin de existenţa

socială şi pentru multe din bunurile destinate supravieţiurii biologice manipularea persverării în act prin consumatorism funcţionează.

Singurul argument viabil pentru a limita explicaţia perseverării în decizie este resentimentul. Pentru a refuza cultura consumatoristă, unde începe manipularea şi unde resentimentul? Refuzi un bun sau serviciu într–adevăr pentru a scăpa din tentaculele înşelătoare ale culturii consumatoriste şi ştii să deosebeşti iluzia de realitate sau deoarece nu ţi–l permiţi să–l cumperi şi trebuie să–i refuzi calităţile dorite sau chiar să respingi valori acceptate? Dar răspunsurile la aceste întrebări ţin de tine; linia şerpuitoare, nesigură, schimbătoare a demarcaţiei dintre manipularea perseverării în act prin iluzia consumatorismului şi resentiment este trasată diferit, în funcţie de configuraţia psihică a fiecăruia.

C.Asimilarea în act şi perseverarea în decizie

Perseverarea în decizie este una dintre cele mai periculoase forme de manipulare socială şi organizaţional–economică, îţi afectează resursele pe termen lung şi este cu atât mai periculoasă cu cât formele ei de manifestare îţi sunt cvasi–necunoscute. Dar înainte de a–ţi explica cum perseverarea în decizie îţi influenţează pe termen lung viaţa şi îţi limitează libertatea de exprimare şi acţiune, voi face puţină istorie.

În anul 1976 psihologul B.M Staw realizează două experimente[3] interesante la o şcoală de afaceri din Statele Unite. În primul experiment, unui grup de cursanţi li s–a dat câte un dosar cu date economice şi de investiţii referitoare la o companie care avea două filiale. După ce au studiat dosarul, studenţilor li s–a cerut să ia o decizie referitoare la alocarea unui fond de dezvoltare pentru o filială sau alta a companiei. În conformitate cu cerinţele date, studenţii au studiat dosarul şi au luat decizia alocării fondului de dezvoltare pentru filiala care li se părea lor că are un viitor mai promiţător. Dar odată această decizie luată, studenţior li s–a cerut să–şi imagineze că peste ani vor trebui să ia din nou o decizie de alocare a unui fond de dezvoltare, în condiţiile în care ar şti că investiţia realizată, corespunzătoare primei decizii de investiţii, nu a adus profiturile aşteptate. Rezultatul „ciudat“ irațional şi anti–economic a fost că viitorii manageri au perseverat în decizia lor iniţială, alocând din nou fonduri substanţiale fililei care beneficiase iniţial de finanţare şi nu obţinuse rezultatele scontate. Într–un al doilea experiment, Staw le–a spus cursanţilor că trebuie să ia doar a doua decizie de investiţii, după ce prima decizie, care de asemeni a avut rezultate proaste, a fost luată cu ani în urmă de un director care între timp nu se mai afla în funcţie. De data aceasta, deşi rezultatele filialei erau la fel de proaste, dar decizia iniţială fusese luată de altcineva, viitorii manageri au decis clar şi logic că actualul fond de investiţii va fi alocat cealalte filiale. Iniţiatorul experimentului, B.M. Staw, a numit „escaladarea angajamentului această tendinţă pe care o manifestă oamenii de a se «agăţa» de o hotărâre iniţială chiar dacă ea este foarte clar pusă sub semnul întrebării de către fapte“[4].

În anul 1979 J. Brockner, M.C Shaw şi J.Z.Rubin au iniţiat un experiment[5] cu un automat de la jocurile de noroc, dorind să vadă câţi bani vor cheltui cei testaţi în speranţa de a câştiga jack–potul şi până la ce sumă vor continua să investească. În cursul testării, ei au constatat că odată cu trecerea timpului investit şi cu cheltuirea a tot mai mulţi bani, individul avea impresia subiectivă şi sentimentul că se apropie de scopul final al câştigării premiului şi continua neperturbat să–şi cheltuie banii. De asemeni au constatat că indivizii care nu şi–au stabilit de la bun început plafonul maxim al investiţiei pentru realizarea scopului propus au continuat să joace şi să–şi cheltuie banii, chiar dacă nu obţinuseră nici un rezultat. Iar cei care per total au pierdut cei mai puţini bani au fost aceia care şi–au stabilit de la bun început o limită a investiţiei şi când au ajuns la acea limită au avut puterea să se oprească, chiar dacă nu îşi atinseseră obiectivul propus şi practic pierduseră o parte din bani. La finalul experimentului, după ce au analizat rezultatele şi le–au interpretat, cei trei experimentatori au definit aceasta situatie drept o „capcana ascunsa“, şi au constatat că orice situaţie faptică poate fi încadrată ca o „capcană ascunsă“ dacă

îndeplineşte următoarele cinci condiţii:

„1. Individul a decis să se angajeze într–un proces de cheltuire (bani, timp sau energie) pentru a atinge un scop propus.

2. Indiferent dacă individul este sau nu conştient, atingerea scopului nu este sigură.

3. Situaţia se prezintă astfel încât individul poate avea impresia că fiecare cheltuială îl apropie mai mult de scop.

4. Procesul se desfăşoară numai dacă individul nu hotărăşte în mod activ întreruperea lui.

5. Individul n–a fixat la pornire o limită a investiţiilor sale [...].“

În anul 1985 H.R Arkes şi C. Blumer au organizat următorul experiment[7]: au cerut unui grup de studenţi să–şi imagineze că au plătit deja 100USD pentru un week–end la schi în localitatea A şi 50USD pentru un week–end tot la schi, dar din start mai plăcut în localitatea B. După ce „au dat banii“, studenţii cumpărători de servicii turistice au aflat că de fapt ei au plătit două pachete turistice pentru acelaşi week–end şi că trebuie să se decidă unde vor merge: în localitatea A pentru care au plătit 100USD sau în localitatea B pentru care au plătit 50USD şi unde aveau garanţia că se vor simţi mai bine. Nu ştiu tu cum ai fi ales, dar 54% din „consumatorii de servicii turistice“ au decis să meargă în week–end în localitatea A pentru care plătiseră mai mult şi în pofida faptului că satisfacţia oferită de acestă destinaţie era ştiută că va fi mai mai mică decât cea oferită de localitatea B, pentru care plătiseră doar jumătate din sumă. În cadrul psihologiei sociale experimentale rezultatele experimentului descris sunt explicate prin noţiunea de

„cheltuială inutilă [...] care apare de fiecare dată când un individ rămâne la o strategie sau o linie de conduită în care a investit în prealabil (bani, timp, energie), în detrimentul altor strategii sau linii de conduită mai avantajoase.“[8]

„ Escaladarea angajamentului“, „capcana ascunsă“ şi „cheltuială inutilă“ sunt doar câteva din noţiunile introduse de psihologia socială experimentală pentru a contura de fapt acelaşi comportament uman: perseverarea în decizie. După ce ai citit cele trei experimente cred că nu ţi–ar fi greu să descrii fenomenul perseverării în decizie.

Dacă în urma unor anumite circumstanţe motivaţionale, la momentul t_0 parcurgi acte de conştiinţă generate de o realitate obiectivă şi ca urmare iei o decizie iniţială şi te implici în comportamente care vor să traducă decizia pe care–ai luat–o în realitate, la momentul t_1, când condiţiile care au justificat decizia iniţială nu se mai regăsesc (dispare siguranţa îndeplinirii obiectivelor propuse, costurile umane, mteriale şi financiare nu se mai justifică, etc), vei realiza noi acte de conştiinţă, dar în interiorul realităţii subiective, care vor ignora şi evalua denaturat noua realitate obiectivă creată, cu rezultatul că vei persevera în aceleaşi acte şi comportamente conforme stării de conştiinţă şi deciziei iniţiale.

Deraierea de la actele de conştiinţă fundamentate pe realitatea obiectivă la actele de conştiinţă în interiorul realităţii subiective, cu rezultatul perseverării în decizie, are loc datorită activării unor sentimente şi atitudini foarte periculoase, cu rol de stabilizare, fidelizare şi asimilare în tiparul şi trendul actelor iniţiale. Cele mai periculoase sentimente la adresa independenţei tale de decizie şi acţiune, cu rezultatul ruperii de realitatea obiectivă, sunt următoarele trei: sentimentul amăgitor că te apropii de

îndeplinirea scopurilor propuse cu fiecare cheltuială făcută, chiar în condițiile neobținerii nici unui rezultat, sentimentul iluzoriu de libertate care te va obliga practic să–ți recunoşti şi accepți față de tine actele făcute şi sentimentul de responsabilitate personală care te va face să–ți asumi personal, public şi social implicarea şi va creşte semnificativ nivelul asimilării tale în act. Dar perseverarea în act nu este de acelaşi nivel şi consistență în orice situație. Există o mulțime de factori susținători care te determină să susții irațional o decizie care şi–a schimbat fundalul oviectiv de susținere.

Factori susținători ai procesului de perseverare în decizie:

1. Ca urmare a definirii unor situații de genul „capcanei ascunse“, unul din factorii care te vor face să persişti într–o investiție umană, materială ori financiară este nestabilirea de la bun început a limitei de investit: bani, resurse materiale, timp, resurse umane. Aşa cum in experimentul lui Brockner cei care pierdeau cel mai mult, poate chiar totul, fără să fi obținut rezultate satisfăcătoare, erau indivizii care nu–şi stabiliseră de la bun început o limită a investiției, la fel vei pierde mult sau totul dacă nu–ți stabileşti de la început un drum al investiției, cu etape, planificări şi nu iei în considerare ideea abandonului proiectului. Într–adevăr, este greu să accepți că ai investit timp, energie, bani într–un proiect pentru care eşti răspunzător şi acum trebuie să–l abandonezi, dar ceea ce vei pierde dacă te opreşti acum este infim comparativ cu situația în care vei continua forțat să investeşti într–un proiect a cărui obiective pot fi atinse, dar cu costuri mult mărite.

De asemeni trebuie să ai demnitatea, curajul şi tăria de caracter să te opreşti, să accepți un anumit nivel al pierderilor, să–ți pregăteşti explicațiile pentru superiori şi familie, să–ți revii sufleteşte, material şi social şi să–ți refaci viața economică şi personală. Ştii că nu va fi uşor, că poate îți vei pierde reputația, că–ți vei călca pe orgoliu şi pe demnitatea personală, că pe la colțuri vei fi subiect de bârfă, că vei avea nevoie poate de luni şi ani să–ți revii, dar uneori alt drum nu există. Şi cum în viață acționează şi o lege a compensației, vei vedea în timp că ceea ce cu o mână ți s–a luat, cu alta ți se va da.

2. Un alt factor important al continuării în van a unui proiect, chiar în condițiile în care eşti perfect conştient de nerealizarea planurilor inițiale, este implicarea nesăbuită, cheltuielile şi pierderile uriaşe pe care deja le–ai realizat încă din fazele inițiale ale deciziei. Dacă într–un timp relativ scurt implicarea, determinarea şi cheltuielile făcute au fost mari, secând practic de resurse unitatea finanțatoare, pur şi simplu nu există alt drum decât continuarea încăpățânată până la final, cu aceleaşi costuri enorme, a planurilor inițile. O variantă va fi că ceea ce se piede material şi financiar, se va câştiga ca imagine şi reputație de oameni serioşi, cu caracter, care merg până la capăt. Că refacerea financiară a organizației va dura luni sau ani, este deja o altă poveste.

Ideea de mai sus trebuie privită şi din alte puncte de vedere decât cel strict financiar-investițional. Acelaşi comportament irațional de perseverare în act va continua şi în cazul unei relații afective în care ai „investit“ din start multe sentimente sau în cazurile de împrumuturi mari de bani acordate la nivel personal. Dar aşa cum trecutul ne spune, se poate ca o investiție umană, materială şi financiară să continue datorită cheltuielilor şi pierderilor inițiale uriaşe, imposibil de justificat, să continui să arunci pe foc resurse pentru o destinație pe care nu o mai ştii, şi după ce te–ai aruncat cu tot ce puteai, la final să te retragi şi să abandonezi tot ce–ai investit. Vei pierde pe toate planurile şi singura soluție pentru a–ți continua viața biologică va fi să te retragi din lumea reală într–o lume mistificată, să–ți ascunzi realitatea, să te minți pe tine însuți, să nu spui un cuvânt pentru tot restul vieții şi să nu accepți că aşa ceva s–a întâmplat.

Dacă este să–ți însuşeşti dureroasa lecție a trecutului, aceasta ar fi următoarea: nu te arunca orbeşte din primele faze ale investiției cu toate resursele disponibile şi evită pe cât posibil pierderile majore. Pierderile majore şi costurile ridicate care au loc încă din fazele inițiale ale unei investiții sunt factori motivaționali emoționali, financiari şi de imagine greu de învins şi vei persevera în decizie şi te vei

implica pe termen lung în proiecte care te vor depăşi. Iar dacă totuşi aceste pierderi iniţiale semnificative se întâmplă, trebuie să ai puterea să accepţi şi să abandonezi deciziile iniţiale. Ideal este ca implicarea ta să fie graduală, încetul cu încetul, să laşi timpul să–şi spună cuvântul şi să nu pierzi nici o clipă contactul cu obiectivele iniţiale care te–au motivat. În orice moment trebuie să ştii unde te afli pe drumul către obiectiv, dacă costurile sunt încă în grafic, dacă progresul este real şi dacă toate acestea nu sunt favorabile, să pui sub semnul întrebării continuarea investiţiei şi chiar să ai puterea să abandonezi proiectul şi să accepţi pierderile.

3. De la Gustave le Bon încoace, psihologia socială a observat şi atenţionat asupra atenuării şi pierderii responsabilităţii individuale în situaţiile de grup. Această constatare este valabilă şi în cazul perseverării în decizie pentru indivizii aparţinând oricărui tip de grup, echipă, celulă, etc,.[9]. Dacă decizia iniţială şi supervizarea unui proiect este în răpunderea unui grup din care faci parte, vei fi înclinat să perseverezi în decizie. Şi colegii tăi de asemeni. Dacă după o decizie iniţială şi implicarea corespunzătoare problemele încep să apară, soluţia în acest caz este să–ţi iei un mic concediu, o vacanţă în care să te rupi de influenţa grupului şi să analizezi la rece, de unul singur, care va fi poziţia ta pentru viitor. Vei descoperi poate mirat că de multe ori decizia personală luată în linişte şi singurătate, fără influenţa unui birou şi a colegilor entuziaşti este diferită de cea luată în cadrul echipei.

4. Un factor deosebit de important şi care apare practic în toate cazurile de perseverare în decizie este menţinerea în ignoranţă, necunoaşterea adevărului, a realităţii obiective, a unor aspecte mai puţin evidente, care te vor determina să iei o decizie şi să realizezi acte conforme ei.[10] Ulterior, când întreaga imagine îţi va fi mult mai clară şi completă, deja va fi prea târziu, căci mecanismul perseverării în decizie îşi va produce roadele. Sunt două cazuri posibile:

Situaţiile de perseverare în decizie ţi se întâmplă normal, curent, din însăşi derularea vieţii tale şi te angajezi în acte fără să cunoşti în întregime toate detaliile şi informaţiile legate de o situaţie. Ulterior, deşi observi că există şi alţi factori care în timp vor schimba semnificativ datele problemei, implicarea ta în acte confirmatoare va continua în sensul respectării deciziei iniţiale şi justificării pentru propria conştiinţă, orgoliu şi imagine a investiţiei (timp, relaţii, bani, materială, financiară) deja făcute. Totuşi, dacă ai puterea de caracter şi curajul necesar, cu preţul acceptării pierderilor, a şifonării imaginii de sine şi a celei exterioare, poţi oricând doreşti să te opreşti şi să faci altceva. Poţi lua viaţa de la capăt oricând vrei, oriunde, cu oricine, în orice aspect.

Un al doilea caz este cel când ai de–a face cu un manipulator profesionist care vrea să te atragă într–o cursă a implicării pe termen lung, fie ca partener, fie doar ca simplu pion de sacrificiu, pentru a scoate castane din foc în locul lui. Strategia este simplă şi manipulatorul, fără a fi un geniu, trebuie să cunoască doar câteva din secretele psihologiei: îţi ascunde adevărul, îţi prezintă o realitate trunchiată, îţi ascunde date şi factori de influenţă şi îţi bagă în faţă doar ceea ce este pozitiv, frumos, uşor de obţinut. O astfel de manipulare este definită de specialiştii în manipulare drept „manipulare prin omisiune“, dar care combinată cu fenomenul perseverării în decizie te poate transforma într–un robot care vei face, implica şi lupta pentru cauze deosebit de periculoase, care nici nu sunt ale tale. Deşi ulterior vei afla şi înţelege toate datele afacerii, deja va fi prea târziu, actele deja făcute, poziţia socială şi materială obţinută şi afişată, informaţiile cunoscute şi reţeaua de dependenţă simultană între colaboratori făcând imposibilă o ieşire din lumea în care ai intrat. De multe ori, datorită naturii implicării incipiente realizate, simpla tentativă de a „evada“ din grupul în care ai căzut în plasă echivalează cu mari probleme de orice natură pe care le vei întâmpina şi chiar cu punerea sub semnul întrebării a existenţei vieţii. Vei fi prins într–un vârtej al implicării, în care nu–ţi mai aparţii şi în care fiecare act făcut va fi cauză obligatorie pentru următorul act.

Adevărul este că a evita manipulările de acest gen este foarte dificil. Om simplu fiind, niciodată nu vei cunoaşte toate aspectele unei situaţii, fie ea particulară sau generală. Întotdeauna vor exista factori latenţi, camuflaţi, de care nu vei avea habar la momentul în care vei fi pus în situaţia să decizi şi să

realizezi comportamentele necesare. Iar perspectivele pozitive vor fi întotdeauna factori stimulenți foarte vizibili şi amplificați pentru decizie şi implicare. Singurele lucruri pe care le poți face înainte de a lua decizii de implicare sunt să te documentezi cât mai profund asupra situației date, să verifici cazurile similare din trecut şi poate să obții informații neconfidențiale de la persoanele deja implicate. Iar o dată decizia luată, implicarea să fie treptată încât macar în fazele incipiente să te poți retrage din afacere fără a întâmpina probleme. În nici un caz nu te implica acolo unde pentru o situație complexă ți se cere să iei rapid o decizie iar implicarea ta trebuie să fie din start totală şi fără rezerve.

5. Alți factori susținători pentru perseverarea în decizie sunt: caracterul public, irevocabil, costisitor si repetitiv ale actelor deja realizate. Vei fi mai angajat pe termen lung într–o conduită dacă mai mulți prieteni, amici, colegi de serviciu şi necunoscuți au aflat de decizia şi actele tale inițiale. Vei fi practic obligat față de reputația şi imaginea publică pe care le ai să continui în aceeaşi direcție în care ai început. De asemeni vei fi practic forțat să continui dacă primele acțiuni au produs efecte, pozitive ori negative şi contextul se va schimba de aşa natură că va fi imposibil să negi şi anulezi efectele actelor recente. Răspunsurile mediului la primele acțiuni vor iniția un lanț al slăbiciunilor de acțiune–reacțiune imposibil de oprit. După cum am explicat mai înainte, cheltuielile mari şi/sau pierderile semnificative inutile realizate în etapele de început ale acțiunii sunt factori care vor anula din caracterul rațional şi economic al investiției, aceasta continuând din considerente de imagine, orgoliu, supraviețuirea organizației finanțatoare şi reala necesitate a investiției scumpe făcute. Şi vei fi mai fidel față de o decizie dacă ai realizat cât mai multe acte confirmatoare şi conforme cu decizia inițială. Dacă vei relua comportamentul asumat de mai multe ori şi în condiții de mediu cât mai diverse, te vei asimila mai bine într–o decizie decât alt individ care a realizat doar un comportament sau două, şi acelea în acelaşi mediu.

6. În 1978 Robert Cialdini şi colaboratorii săi, în urma testelor realizate, au observat un lucru straniu: subiecții cei mai manipulați, cei care perseverau cel mai încăpățânat şi fanatic în respectarea deciziei inițiale, erau aceia care au fost lăsați liberi să aleagă şi să ia decizia inițială. Au constatat că decizia inițială nu este continuată în act „decât în măsura în care însoțită de un sentiment de responsabilitate personală“.[11]

În cazurile în care decizia inițială este luată arbitrar şi ți se impun conduite şi comportamente în care nu crezi, menite să traducă decizia inițială a altcuiva în realitate, le vei executa fără tragere de inimă, şi la primele schimbări de situație perseverarea ta în act va înceta.

„*Numai deciziile însoțite de un sentiment de libertate (condiție de decizie liberă) fac loc efectelor de perseverare*“.[12]

Reiau din nou semnificația citatului: pentru a persevera în act nu este nevoie să ți se creeze un costisitor context real liber, ci sarcină mult mai uşoară pentru zgârciții de manipulatori, este suficient să ți se insufle doar sentimentele şi iluzia de libertate şi responsabilitate. Libertatea reală se pare că este o marfă foarte costisitoare, un lux existențial pe care tot mai puține organizații economico–socio–politice sunt capabile ori dispuse să–l finanțeze. Iar obținerea din partea ta a unui sentiment de libertate, evident iluzoriu şi fără nici o legătură cu libertatea reală inexistentă, ține de imaginația manipulatorului şi dureros pentru ei, de posibilitățile tehnice, materiale şi ideologice limitate de a genera această iluzie. Deoarece nimănui imaginația nu lipseşte, cu cât mai sofisticate mijloacele tehnice şi mediatice, cu atât este mai uşor de a ți se genera sentimentele de libertate şi responsabilitate şi a te asimila într–un act.

Concluzionând asupra importanței sentimentului libertății, J.L. Beauvois ne atenționează:

„...constatăm extraordinara importanță a sentimentului libertății. Acest sentiment ne angajează volens–nolens şi face posibilă raționalizarea conduitelor de urmat şi a practicilor, interiorizarea

valorilor sociale şi, evident, realizarea acestor comportamente costisitoare de care ne–am fi lipsit bucuroşi, dar care sunt aşteptate de la noi şi care sunt obținute de la noi în situații destul de apropiate de situațiile de supunere liber–consimțită... acest sentiment al libertății nu permite, în general, refuzul comportamentelor care ne angajează integritatea corporală...În multe situații [...] acest sentiment de libertate nu este decât consecința unei simple declarații a experimentatorului care insistă asupra faptului că subiecții sunt liberi să facă sau nu ceea ce se aşteaptă de la ei, dar că vor face exact ceea ce fac cei cărora această declarație nu le–a fost adresată. [...] cei declarați aşa zis liberi s–au comportat la fel ca cei care nu erau aşa–zis liberi."[13]

Sintetizând factorii enunțați mai sus, se poate spune în rezumat:

„*angajamentul unui individ într–un act corespunde gradului în care se poate asimila acelui act*".[14]

Inteligența în manipulare nu se opreşte însă la a creea cadrul iluziei libertății şi a obține din partea ta, ca produs finit al unui agregat sofisticat, periculosul şi înrobitorul sentiment de libertate. Psihologia socială defineşte

„*supunerea liber consimțită*"[15]**,**

ca o formă deosebit de periculoasă de conformare asimilatoare în act, situațiile în care, în contexte care garantează sentimentul de libertate şi nu există reprezentări ale supunerii, eşti condus să iei deciziile şi să realizezi actele pe care mediul le aşteaptă de la tine. Se foloseşte contextul care creează sentimentul de libertate combinat cu tehnica aşteptărilor pentru a obține voluntar din partea ta decizii şi perseverarea în acțiuni care de fapt sunt împotriva atitudinilor şi convingerilor personale, sau realizarea unor acte costisitoare pe care în mod normal nu le–ai fi făcut. Fără a se recurge la presiune directă, prin obținerea din partea ta a sentimentului de libertate şi prin acțiunea aşteptărilor mediului, se creează un întreg angrenaj în care nu numai tu ca individ, ci o întreagă societate poate fi dirjată şi direcționată spre direcții dinainte stabilite, contrare cu contextul existențial natural, şi asta fără revoluționari, proteste, acuze, rebeliuni sau lupte de stradă.

Gradul în care un individ se poate asimila, identifica, material şi social exprima printr–un act deja realizat este direct proporțională cu perseverarea ulterioară în act. Implicarea, identificarea şi asimilarea unui individ în act şi rezistența lui la schimbările de context depinde de toți factorii deja explicați: considerente de imagine de sine de sine şi exterioară, orgoliul personal, poziție socială şi profesională deținută, nevoia de succese materiale şi financiare, pierderile majore suferite încă din fazele incipiente ale acțiunii, ascunderea intenționată a adevărului şi necunoaşterea din start a unor factori de influență, plasarea într–o situație de grup, caracterul public, costisitor, repetativ, irevocabil al actului şi foarte important, toate acestea potențate de existența unui context de „libertate" pur subiectiv, de liberă alegere, de generarea unui iluzoriu sentiment de libertate personală, de obținerea sentimentului de responsabilitate, fără apariția vizibilă a factorilor coercitivi şi amenințători.

Existența libertății, oferirea individului a falsului sentiment de libertate este condiția fundamentală pentru împlinirea celor mai periculoase manipulări. Este ironic şi tragic ca timp de secole oamenii milioane de oameni au luptat şi murit pentru libertate. În ziua de azi însă libertatea este elementul criminal care face parte dintr–un mix de tehnici de manipulare care au rolul de a prinde individul în cele

mai dure lanțuri ale sclaviei albe. Visul de libertate de secole al omenirii a ajuns un instument pentru a înrobi milioane de oameni. Libertatea în sine este bună, un dar divin, dar la fel ca și planta de tutun de exemplu, în combinație cu altceva poate deveni element criminal.

Tutunul în sine este o plantă bună, este o plantă sacră de milenii, care produce efecte medicinale și spirituale vaste. Combinat însă cu alte 20 substanțe chimice devine factor nociv, pe termen lung fiind cauzator de moarte.

La fel ca tutunul, libertate în sine este minunată, este un drept sacru și divin la care trebuie să aibă acces orice om. Problema este că libertatea un își produce efectele pozitive în orice condiții sau context. Este necesară o formă de organizare socială și politică corespunzătoare care să asigure condițiile optime pentru exprimarea libertății. Și este clar că nu orice formă de organizare politică este capabilă să asigure efectele pozitive ale libertății.

Poate părea ciudat, dar efectele libertății (mă refer la libertățile exterioare individului, nu la libertatea interioară de alegere a unui răspuns) depind în totalitate de modul în este organizat și așezat contextul social și politic al unei națiuni.

Libertatea nu are efecte pozitive indiferente de contextul politic în care există. Mai mult decât atît. În ziua de astăzi contextul și sistemul economic, social și politic este de așa natură așezat încât existența libertății în acest context este chiar un pericol pentru individ. În contextul sistemic actual libertatea determină ca oamenii să ajungă de fapt adevărați sclavi, înrobiți pe viață unui sistem exploatator inuman.

Este un aspect de o criminalitate și cinism incredibile ce se întâmplă în zilele noastre folosindu–se de libertate. Oamenii luptă și își dau viața pentru a avea libertate, dar nu înțeleg că libertatea integrată într–un sistem pervers va avea cu totul alte efecte decât se crede. În loc de eliberare și bucurie, libertatea aduce de fapt în viețile noastre sclavie, înrobire, tristețe, ruină morală, pentru noi și copiii noștri. Libertatea combinată cu alte tehnici de manipulare sau pus într–un anumit context are același efect toxic și nociv. În momentul de față „libertatea“ garantată de sistemele politice actuale nu este nimic altceva decât rodul unei inteligențe diabolice, care are rolul de a prinde în plasa manipulării fiecare individ.

În nici un caz libertățile de azi nu există pentru că oamenii au luptat pentru ele și că după lupte istorice sistemele politice de la putere au cedat maselor. Libertatea de care ne bucurăm azi nu este libertatea pentru care milioane de oameni au murit înaintea noastră. Libertatea pe care o oferă astăzi sistemele politice este o falsă libertate. Libertatea din ziua de astăzi este doar o sumă de activități permise și drepturi pe care le primești, dar care îți sunt acordate într–un context strict determinat și au de fapt menirea să te autotransformi într–un sclav economic.

Probabil te întrebi: când anume libertatea umană a fost deturnată din sensurile ei sfinte și divine la care au sperat milioane de oameni și a ajuns să fie un element indispensabil într–un sistem criminal care dorește să te transforme în sclav? Procesul folosirii libertății ca element pentru a transforma oamenii în sclavi a început la 1789 la Revoluția Franceză, a continuat la revoluțiile din 1848 și s–a încheiat la sfârșitul secolului 19.

Realitatea este că sistemele politice de la sfârșitul secolului 19 au acordat în sfârșit maselor libertate. În acel moment sistemele politice au înțeles că acordându–le oamenilor „libertate“ și folosindu–se într–un mod inteligent de „libertate“, incredibil dar adevărat, pot controla și supune mult mai eficient masele. Controlul și eficiența dictaturilor din spatele democrațiilor nu ar fi posibile fără ca masele să aibă iluzia libertății. Sclavia economică nu ar fi posibilă fără „libertate“.

Cea mai criminală și feroce sclavie apare când te folosești de iluzia libertății. De aceea actualul sistem are neapărată nevoie de „libertate“, ca oamenii să aibă iluzia că trăiesc într–un sistem liber. Oamenii trebuie să aibă iluzia libertății și să creadă în toată demagogia și etica democratică a drepturilor omului. Sistemul nu vinde oamenilor adevărata libertate.

Sistemul le vinde oamenilor imaginea libertății, mirosul libertății, etica libertății, într–un cuvânt iluzii. Doar așa, crezând în libertate, în idealurile libertății, în etica societății libere, în capitalism, oamenii vor

putea comite acele acte economice care într–un final îi vor transforma în sclavi economici. În ziua de astăzi statutul de sclav se dobândește de unul singur, prin propriile decizii. Nu mai stă nimeni după tine cu sabia sau puşca să munceşti ca un sclav.
Condiția de baza este să crezi în iluzia unui sistem care are la bază libertatea.

Mai întâi falsa libertate acționează în sens politic. Doar în regim de libertate individul perseverează în act până când ajunge să se identifice cu acțiunea și credințele asociate cu acele acte. Și atunci este prins, mai corect spus se prinde singur în plasă, a devenit captivul credințelor și convingerilor specifice acțiunilor sale. Nimeni nu stă cu puşca sau biciul după el, dar fiind captivul unor convingeri, va lupta până la moarte pentru cauza convingerilor pe care le slujește. Că aceste convingeri sunt rezultatul unor creații de laborator, acest lucru individul nostru nu va ști niciodată.

În al doilea rând falsa libertate acționează deosebit de pervers la nivel economic. Astăzi se cunoaște că toate revoluțiile sociale din trecut au fost inițiale în numele libertății și proprietății celor mulți, a oamenilor simpli și în special a țăranilor, care au luptat și murit timp de secole pentru aceste idealuri.
Ulterior însă, în secolul 19, după dobândirea libertăților și proprietăților de la nobilime și boierime, statutul țăranilor s–a schimbat, Acum erau priviți ca oameni liberi, autonomi, stăpâni pe viața lor. Drept pentru care statul i–a impozitat, de obicei cu sume exorbitante, pe care statul știa că țăranii nu le puteau plăti. Sau pe care le–au plătit împrumutându–se la cămătari, dar pentru plata cărora care au devenit sclavi pe propriul pământ. Astfel că deși „liberi“, tăranii munceau acum de unii singuri în regim de sclavie. Impozitele mari introduse de stat și cămătăria au dus rapid la pierderea proprietăților dobândite în favoarea unor rețele de cămătărie și la trecerea la un statut de muncă tip sclavagist, pentru a putea plăti dobânzile la cămătari și impozitele la stat. În ziua de astăzi se cunoaște că agitația unei false libertăți în ochii mulțimii a fost metoda prin care averile nobilimii și moșierimii a trecut în proprietatea ocultă a unor rețele de cămătari. În ochii acestor manipulatori, masele de oameni care au luptat pentru libertate au fost doar instrumentul prin care au putut învinge pe nobili și au putut răsturna clasele sociale ale statelor. Ulterior, deposedarea țăranilor de proprietăți prin medode combinate tip impozit – credite exorbitante – cămătărie a fost o chestiune de timp. Aproximativ 70 ani de lupte, sacrificii, sânge și revoluții le–au trebuit oamenilor simpli ca să învingă pe nobili și moșieri, purtați mereu de idealul libertății și proprietății. Și doar 20 ani de artificii financiare de impozite și cămătărie le–au trebuit cămătarilor pentru a prelua de la țărani aceste proprietăți. Metoda a fost aplicată cu succes peste tot în Europa, însă cel mai dur în Galiția[16], unde proprietarii băștinași de sute de ani au fost expropiați, determinați de mafia cămătarilor să plece de pe pământurile strămoșești.

Metoda falsei libertăți a fost aplicată cu deosebit succes în secolul 19 pentru a schimba raporturile de proprietate între nobilime și cămătari folosindu–se în acest scop de masa oamenilor exploatați de nobili. Tot „libertatea“ câștigată cu sânge de la nobilime a fost fundamentul social, economic și juridic care a pus bazele sclaviei albe, a exploatării inumane a oamenilor care pentru dreptul lor de proprietari trebuiau să muncească în regim de sclavie să plătească impozitele la stat și împrumuturile făcute la cămătari.

Metoda transferului de proprietate între 2 clase sociale, ambele parazitare și neproductive (de la clasa nobilimii și moșierimii la clasa finaciară a cămătarilor) folosind în acest scop iluzia libertății pentru a agita oamenii exploatați a fost o idee deosebit de inteligentă și cinică în același timp. Transfer de proprietate între clase social parazitare prin sângele și lupta poporului muncitor, iată cât de periculoasă a fost libertatea ce ni s–a dat. Toate visele și aspirațiile de libertate ale milioanelor de oameni care doreau o viață mai bună au fost înnecate într–un sistem corupt și perfid, care prin impozite și cămătărie le–a luat pământurile și casele și i–au transformat în sclavi economici pe viață.

Va rămâne în istorie gradul inuman de exploatare al oamenilor acum proprietari și „liberi“, modul

cum li s–au luat proprietățile prin șmecherie. Șmecherie, da, așa se numește combinația de impozite de la stat plus cămătărie de la privat. Atunci se năștea o nouă societate exploatatoare, pe bază de șmecherie. Era pentru prima dată când oamenii deveneau sclavi albi, adică oameni care trebuiau să muncească ca sclavii de unii singuri, prin automotivație, pentru a–și păstra statutul de oameni „liberi“. De prisos să spunem că sclavia impusă forțat de nobili în trecut era acum o viață idilică comparată cu viața reală de sclavi a oamenilor declarați în acte ca fiind „liberi“. Sclavi dar liberi, sclavie în muncă prin libertate, sclavie dobândită și acceptată prin libertate, să–ți dai viața în luptă pentru o libertate în virtutea căreia copiii tăi să devină de bunăvoie sclavi, iată o idee de neânțeles, un ideal de perversitate și mizerie sufletească pe care un Crassus al Romei antice nici nu a îndrăznit vreodată să–l viseze.

Metoda „libertății“ evident nu a fost uitată în sertarele de istorie ale secolului 19. De fiecare dată când au fost oameni nedreptățiți și exploatați, idealul și iluzia libertății au reânceput să le fie oamenilor vândute…..Dar nu pentru a le face oamenilor viața mai bună, ci din contra, pentru a–i exploata și mai crunt, pentru a–i transforma în sclavi, pentru a–i aduce la un statut de indivizi fără valoare și însemnătate, pentru a le lua toate atributele umane și sacre pe care le aveau.

Povestea s–a repetat la sfârșitul secolului 20, cu ocazia destrămării în Europa de Est a blocului comunist. Pentru oamenii oprimați de 50 ani de dictatură libertatea era un cuvânt magic și sfânt. Ocazie deosebită pentru ca oameni cinici și haini să se folosească de acest minunat ideal pentru …….pentru ce altceva decât pentru un transfer de proprietate și a schimba biciul cu unul mult mai crunt și pervers?

De data aceasta scopul a fost evident preluarea proprietăților de fostul proprietar, acum în speță statul, trecerea lor temporară prin proprietatea individuală a celor mulți sub forma proprietății individuale și comerciale, ca apoi, într–un timp scurt de 20 ani, tot pe bază de șmecherie (taxe/impozite + credite – așa se numește șmecheria în secolul 20, credite) proprietatea să ajungă în mâinile cui trebuie. De data aceasta noii proprietari nu mai sunt cămătarii, ci mult mai complex, băncile posesoare de credite imposibil de returnat, rețelele economice mafiote naționale sau transnaționale, multinaționalele, societățile de investiții, etc.

De data aceasta trebuia avută grijă de oamenii de la orașe, aceștia trebuiau făcuți să devină sclavi albi. Cum devine omul sclav alb de unul singur? Simplu, spălându–i creierul cu o întreaga poveste despre democrație, libertate, proprietate, liberă inițiativă și alte cuvine magice care încep cu cuvântul magic „liber“. În consecință omul nostru se crede chiar „liber“, gândește, face credite și începe o afacere. Crede că sistemul este gândit și structurat pentru a–l ajuta pe el. Cumpără proprietăți, garantează credite cu propriile bunuri. Angajează oameni. Creeaza plus valoare. Câțiva ani este bine, banii și profiturile curg. Urmează apoi impozitele, taxele, creditele. Consecința este că începi să muncești tot mai mult pentru a plăti impozitele și taxele tot mai mari. O criză economică este suficientă pentru a deveni în imposibilitatea plății acestor datorii. Deja nu mai ești proprietar pe activele tale, poate nici măcar pe propriile bunuri. Toate aparțin acum băncii. După 20 ani de muncă inumană, nesomn, stress, timp în care ai creat valoare, banca nu–ți va spune nici măcar mulțumesc.

Deloc surprinzător, după 20 ani, în toate statele foste comuniste, societatea civilă, presa, analiștii economici și oamenii simpli au descoperit că sub sloganurile libertății și democrației a avut loc un fantastic transfer de proprietate. Pe bază de șmecherie, prin combinația clasică de impozite plus credite, 50% din proprietatea intelectuală și industrială a acestor țări a trecut deja în proprietatea străinilor sau băncilor, iar o mare parte din proprietățile personale și comerciale deținute de localnici sub forma activelor comerciale trec progresiv în proprietatea băncilor și fondurilor de investiții.

Nimic nou în fapt. S–a repetat povestea de la sfârșitul secolului 19, când la fel în spatele sloganurilor de libertate și liberalism economic statele europene în curs de formare au fost spoliate de

avuții și capitaluri.

Din nou iată cât de periculos este în lumea noastră cuvântul „libertate“, cum în spatele lui se ascund cele mai hidoase gânduri și planificări de preluare de proprietate și transformare a milioane de oameni în sclavi albi care să muncească pentru alții. Clasa parazitară s–a schimbat, acum paraziții nu mai sunt nobilii în caleștile aurite. În ziua de azi clasa parazitară este invizibilă, total ascunsă în spatele instrumentelor financiare complexe și a impozitelor stabilite de guverne. Ceva deci nu s–a schimbat: expropierea, exploatarea și frauda este tot pe bază de înșelăciune și șmecherie.

D. Manipularea dialectică prin falsa opoziție.

Şi chiar dacă pare incredibil şi nu mai crezi că ai mai avea vreo şansă de scăpare – şi de obicei aşa este, deja nu mai ai – manipulatorii nu se opresc nici aici. Şi asta deoarece ei ştiu şi următorul lucru: deşi în condiții de simulare a libertății se obține de la tine angajamentul într–un act, acest angajament nu este singur suficient de puternic pentru a–ți schimba convingerile şi atitudinile personale în sensul acelui act. La acest nivel singurul rezultat viabil pe termen lung pe care manipulatorul se poate baza este fidelizarea conduitei tale şi rezistența la agresiuni exterioare şi posibilități de schimbare ulterioare. De exemplu, angajarea ta în condții de totală libertate într–act puțin costisitor va pregăti terenul pentru viitoarele acte într–adevăr costisitoare şi te va face mai rezistent la alte opinii conform cărora nu ar trebui să mai investeşti, dar nu vei fi cu adevărat convins de adevărul şi necesitatea care ți–au cerut să faci acel act. Dar manipulatorii nu se mulțumesc să te ştie deraiat de la realitatea obiectivă şi blocat într–o lume subiectivă fără corespondent în realitatea obiectivă, să faci într–adevăr actele cerute şi să refuzi orice alte opinii care vor să te trezească. Pentru ei asta este doar încălzirea. Pasul următor este să–ți schimbe convingerile, credințele şi atitudinile personale în sensul dorit de ei, ca un cobai să devii purtătorul materialului economic, politic şi ideologic promovat. Pentru a realiza şi acest lucru, se aplică şi următoarea tehnică: după ce te–ai lansat în actele confirmatoare unei „propagande“, dar în care natural nu crezi, aceeaşi organizație începe să promoveze „contra–propaganda“. Începe promovarea „contra–propagandei“ în condiții de angajament.[17]

Rezultatul este că începi să–ți schimbi convingerile în sensul „propagandei“. De aceea, dacă pentru o „propagandă“ în care totuşi nu crezi angajamentul inițial are rolul de a te rupe de realitatea obiectivă şi te „protejează“ de influențele ulterioare ale realității, „contra–propaganda “ este de fapt cea care te va fixa într–o direcție şi–ți va imprima în suflet şi minte valorile inițial poate refuzate, ale „propagandei“. După ce te implici în actele confirmatoare unei doctrine, direcții, politici, o dată apărută contra–doctrina, contra–direcția şi contra–politica, ca dubluri şi opoziții ale primelor, angajamentul tău va fi serios şi vei lupta din convingere pentru valorile în care inițial nu credeai. Şi invers, pentru cel ce realiza fără credință actele contra–doctrinei, tu ca reprezentant al doctrinei eşti opusul lui, care de asemeni vei fi factorul catalizator şi asimilator al convingerilor contra–doctrinei. Iată deci că pentru a fideliza oamenii şi a le fixa convingerile unei direcții în care inițial nu credeau, este necesară existența şi a unei direcții purtătoare a valorilor opuse.

O direcție de una singură nu are sorți de izbândă pe termen lung. Lipsită de adversarul care să fixeze convingeri şi credințe declarate, o singură direcție va produce acte în care oamenii nu cred şi în final se va prăbuşi. Nu există reală adeziune, din convingere, pentru o ideologie, fără existența unei contra–ideologii. Nu există adeziune reală pentru valorile unui partid fără existența unui contra–partid. Nu există adeziune reală pentru valorile unei firme fără existența unei contra–firme, fără existența concurenței. Nu există adeziune pentru o relație cu un om fără existența şi cunoaşterea unui contra–om.

În special situațiile de confruntare, de opoziție directă, publică şi oficială sunt deosebit de puternice pentru generarea, asimilarea şi întărirea convingerilor. Dacă ai un conflict deschis cu o altă persoană obisnuita (nu ma refer aici la tipurile de conflict cu persoanele agresive prin natura lor, sau care doresc revansa unei situatii trecute), fizic, valoric sau de orice altă natură, simpla ta poziționare deschisă ca

oponent va fi cel mai mare factor coagulant pentru dezvoltarea convingerilor care să–i susțină actele inițiale mecanice şi să–l transforme într–un adversar serios, pe termen lung. În lipsa opoziției tale, în lipsa unui adversar, actele inițiale nu vor mai avea continuitate, convingerile nu se vor mai produce, iar energia şi agresivitatea inițială se va topi, elanul se va prăbuşi înapoi în interioritatea din care a plecat. De aceea, fără aportul tău, făra acceptarea opoziției, fără a ridica mănuşa provocării, nici o tendință inițială a unui individ, oricât de periculoasă şi agresivă ar fi ea, nefiind susținută de convingeri nu va avea viață lungă. Chiar dacă individul ar vrea să te termine, să te distrugă, lipsa ta de cooperare în acest proiect îl va frustra de energia şi determinarea necesare formării convingerilor sale pe termen lung. Trebuie să înțelegi că dacă oponentul tău este un om obişnuit, el are nevoie de opoziția ta, de înverşunarea şi încăpățânarea ta, pentru a–şi procura în sine energia de luptă de care are nevoie. O dată energia inițială negativă consumată, fără suportul tău ca rival, o altă energie negativă nu se va mai produce şi tendința inițială distrugătoare se va calma. Dacă nu faci şi tu pasul în ringul conflictului, îl vei frustra de energia negativă pe care se aşteptă să i–o generezi şi chiar dacă mental–volitiv doreşte continuarea conflictului, nu va avea aportul energetic pentru acest lucru.

Acest secret al psihologiei moderne a fost bine înțeles de marii învățați religioşi şi politici din vechime, care considerau că la apariția unei direcții agresive şi potențial periculoase, aceasta nu va avea şanse de longevitate, fără existența unei contra-direcții, a unei mişcări contrare care să o susțină şi potențeze. Agresivitatea umană a actelor inițiale stupide şi fără sens se prăbuşeşte în interioritatea individului fără suportul tău, fără opoziție şi rivalitate. De aceea nu accepta prea uşor să te declari şi să fii opozant şi rival pentru orice acte, comportamente şi atitudini inițiale, căci fără suportul tău de tandem, acestea nu vor avea continuitate.

Orice formă de organizație care vrea de la membrii săi mai mult decât simple acte şi perseverare fără suflet, pentru a–şi asimila membrii, pentru a–i face să creadă şi lupte din convingere pentru valorile ei, are nevoie de o strategie dialectică, de existența unei contra–organizații, de poziționarea oficială ca inamic declarat față de contra–organizație, de inițierea unor confruntări deschise cu contra–organizația. Rezultatul unei astfel de confruntări, fie el militar, economic sau financiar nu are nici o semnificație comparativ cu efectul asimilării valorilor organizației în mintea şi sufletul membrilor ei. Fidelizarea şi imprimarea convingerilor apare prin luptă, prin teama şi amenințarea celuilalt, nu prin vorbe, şedințe şi pancarde. O organizație pentru a creşte are nevoie ca de aer de un oponent care să–i pericliteze existența. Membrii unei organizații nu o vor accepta benevol şi nu–şi vor da viața pentru ea atâta timp cât nu sunt fermi convinşi că există un inamic care trăieşte în lumea altor valori şi vrea să le impună pe ale lui. Orice organizație are nevoie de inamici, de amenințare, de luptă pentru a–si impune si consolida valorile si principiile, altfel se prăbuşeşte în ea însăşi. Fără a denatura atenția membrilor organizației asupra pericolelor care pândesc din afară, într–o atmosferă pacifistă şi liniştită, valorile organizației nu se vor impune şi adeziunea va fi formală.

Lansarea şi promovarea unui oarecare politician X nu se face doar în sunetul tobelor fericirii. Sistemul trebuie să găsească ziariştii şi politicienii care să–l critice, atace, denigreze. Fidelizarea oamenilor în convingerile lor pozitive față de un politician X necesită existența unei opoziții față de acest om, a unui contra–ziarist Y şi a unui contra–politician Z. Fiecare astfel de mişcare de opoziție va crea într–adevăr o masă de oameni care nu acceptă politicianul X şi o masă de oameni care nu acceptă politicianul Y. Cei pro–X vor aclama politicianul Y, şi invers. Dacă ambii politicieni, X şi Y aparțin de fapt aceleiaşi organizații, este simplu de constatat că practic nu există masă de oameni neafiliată la un sistem sau altul. Fără a fi nevoie să fie informați de efectul opoziției lor asupra alegătorilor, cei mai înfocați politicieni şi ziarişti anti–X vor fi de fapt adevărații catalizatori ai fidelizării pe termen lung al fanilor pro–X, pentru politicianul X. Este deci o informație interesantă că de fapt în peisajul politic se cunoaşte foarte bine faptul că existența unor acțiuni anti–X şi anti–Y vor duce simultan la existența unor curente pro–X şi pro–Y.

La un nivel mai general, istoria imperiului incaş sau imperiului sovietic îţi pot oferi exemplele că exact aşa s–a şi întâmplat: de fiecare dată când lucrurile nu mergeau bine, când oamenii se clătinau în convingerile lor şi vocile critice începeau să apară, sistemul de conducere inventa inamici, ameninţări externe, lagăre de muncă, războaie. Nu este oare interesant că în mediul politic tulbure din Germania de după Primul Război mondial au apărut aproape simultan Partidul Social–Democrat (ulterior Nazist) şi Partidul Comunist, ca inamici autodeclaraţi, ca organizaţii cu valori şi obiective oficial opuse? Raţiunea a fost că era nevoie de o contra–forţă pentru a asimila, convinge, promova şi fanatiza membrii social–democraţi în valorile şi viziunea partidului din care făceau parte. Naşterea unei noi politici, ideologii, partid, organizaţie, etc…, este mult uşurată de apariţia simultană a acesteia în tandem cu opusul ei. Timpul de impunere este mai scurt, asimilarea valorilor mai profundă, mai sigură, mai durabilă. Nu există nici o scăpare pentru oamenii „propagandei“ care s–au implicat, luptat şi perseverat în act, în condiţiile existenţei simultane a unei viguroase „contra–propagande“.

În afară de aplicaţiile politice specifice fiecărei ţări, manipularea prin falsa opoziţie se foloseşte curent în organizaţiile economice unde este deseori simulat conflictul dintre liderul informal şi cel formal pentru controlul angajaţilor, la nivel ideologic cu exemplul capitalism versus comunism pentru controlul unor întregi populaţii, sau la nivel spiritual, pentru a prinde în capcană sufletele cu falsul conflict dintre Întuneric şi Lumină, cea din urmă fiind de fapt falsa lumină informată a entităţilor psihice din planul astral.

Chiar şi la nivelul profan, din instinct, părinţii ştiu că pentru a avea controlul deplin asupra copilului în condiţii paşnice, unul trebuie să preia rolul pozitiv, iar celălalt rolul negativ. Controlul nu are loc prin folosirea forţei, agresivităţii ori intimidării. Este mult mai eficient şi copilul poate fi mult mai uşor convins dacă se „predă“ singur, dacă are încredere totală în părintele care îl apără. Copilul va căuta îndrumare şi va face fără opoziţie ceea ce părintele care îl apără îi spune. Este nevoie de două elemente pentru ca un individ (copil, adult) să se „predea“ singur, să accepte un adevăr de care să asculte. Pentru copii părinţii îşi asumă cele două roluri, pozitiv şi negativ. Acţiunile părintelui negativ (rol asumat de obicei de tată) determină din partea copilului prietenia, confesiunea şi credinţa totală în sfaturile mamei, care joacă rolul pozitiv.

Concluzii la manipulările individuale–intelectuale

1. O informaţie importantă a psihologiei aplicate este aceea că oamenii pot fi determinaţi să–şi îmbunătăţească semnificativ conduita faţă de o persoana dacă aceasta le oferă oamenilor şansa şi posibilitatea de a ieşi din stereotipiile cotidiene meschine şi resentimentare de care sunt legaţi, de a fi şi a se comporta aşa cum visează, doresc, aspiră. Fixează un om în postura existenţială tragică în care–şi duce viaţa şi ura lui existenţială se va transfera automat asupra ta; oferă–i şansa să se elibereze din lanţurile cotidiene şi să fie chiar şi pentru câteva clipe omul pe care–l visează că este şi–ţi va fi recunoscător. Nu trata oamenii aşa cum sunt ei real în viaţa de zi cu zi, ci din perspectiva a ceea ce doresc, visează şi aspiră acei oameni să fie şi să devină. Tratează un sclav ca pe un om liber, un minoritar ca pe un majoritar, pe un oropsit al sorţii ca pe un om normal, pe un aspirant în afaceri ca pe un împlinit întreprinzător de succes, etc.

2. Poţi obţine un comportament dorit de la o persoană identificând calităţi şi imagine de sine care au nevoie de confirmare exterioară. De asemena poţi efectiv obliga o persoană să aibă un comportament dorit prin perceperea si identificarea ei prin poziţia publică pe care o are, situaţie care duce la efortul persoanei de a menţine şi păstra o reputaţie şi o imagine publică.

3. Dacă în urma unor anumite circumstanţe motivaţionale, la momentul t_0 parcurgi acte de conştiinţă generate de o realitate obiectivă şi ca urmare iei o decizie iniţială şi te implici în comportamente care vor să traducă decizia pe care–ai luat–o în realitate, la momentul t_1, când condiţiile care au justificat

decizia inițială nu se mai regăsesc (dispare siguranța îndeplinirii obiectivelor propuse, costurile umane, mteriale şi financiare nu se mai justifică, etc), vei realiza noi acte de conştiință, dar în interiorul realității subiective, care vor ignora şi evalua denaturat noua realitate obiectivă creată, cu rezultatul că vei persevera în aceleaşi acte şi comportamente conforme stării de conştiință şi deciziei inițiale.

4. Principalii factori determinanți ai perseverării în decizie sunt următorii: nestabilirea de la bun început a limitei de investit, implicarea nesăbuită, cheltuielile şi pierderile uriaşe pe care deja le–ai realizat încă din fazele inițiale ale deciziei, pierderea responsabilității individuale în situațiile de grup, menținerea în ignoranță, necunoaşterea adevărului, a realității obiective, caracterul public, irevocabil, costisitor si repetitiv ale actelor deja realizate, existența unui context de libertate.

5. Există patru niveluri de inteligență pentru aplicațiile perseverării în decizie: asigurarea factorilor favorizanți menționați pentru a te predispune la perseverări în act, manipularea prin supunerea liber consimțită în condiții de libertate, perseverarea în act conform „propagandei“ în condițiile acțiunii „contra–propagandei“ pentru a–ți dezvolta şi fixa convingerile specifice „propagandei“ şi limitarea ariei de acțiune şi expunerea la riscuri crescute prin organizarea societății pe baza culturii consumatoriste.

6. Dacă ai un conflict deschis cu o altă persoană, fizic, valoric sau de orice altă natură, simpla ta poziționare deschisă ca oponent va fi cel mai mare factor coagulant pentru dezvoltarea convingerilor care să–i susțină actele inițiale mecanice şi să–l transforme într–un adversar serios, pe termen lung. În lipsa opoziției tale, în lipsa unui adversar, actele inițiale nu vor mai avea continuitate, convingerile nu se vor mai produce, iar energia şi agresivitatea inițială se va topi, elanul se va prăbuşi înapoi în interioritatea din care a plecat. De aceea, fără aportul tău, fără acceptarea opoziției, fără a ridica mănuşa provocării, nici o tendință inițială a unui individ, oricât de periculoasă şi agresivă ar fi ea, nefiind susținută de convingeri nu va avea viață lungă. Chiar dacă individul ar vrea să te termine, să te distrugă, lipsa ta de cooperare în acest proiect îl va frustra de energia şi determinarea necesare realizării acestei dorințe. O dată energia inițială negativă consumată, fără suportul tău ca rival, o altă energie negativă nu se va mai produce şi tendința inițială distrugătoare se va calma

2. Tehnici de manipulare sistemică

Cele trei tehnici de manipulare descrise mai jos pot fi considerate de tip terminator, deoarece practic în urma aplicării lor la nivel colectiv nu mai rămân indivizi care să–şi păstreze libertatea de gândire, independența şi originalitatea. Ele determină individul să creadă cu tărie într–un conținut politic, social, economic, ideologic, etc, să lupte şi să–şi dea viața pentru convingeri pentru care a luptat şi în care crede. O mică parte a populației nu poate fi determinată să îmbrățişeze credințele prefabricate şi aceştia sunt neutralizați prin diverse alte metode de genul drogurilor, criminalității urbane, închisorilor de boli mentale.

Mai mult decăt fixarea într–un conținut dinainte stabilit, perfecțiunea unei minciuni sistemice poate fi atât de avansată şi terminatoare, încât un om obişnuit, chiar pus în fața evidenței adevărului nu l–ar crede şi continuă să prefere minciuna şi chiar îşi alungă înspăimântat din minte orice gânduri care l–ar putea trezi. Minciunile şi manipulările sistemice sunt deci deosebit de periculoase deoarece individul pierdut „dincolo“, în minciună, va refuza să revină în lumea reală a adevărului, chiar dacă adevărul va fi pus în fața lui. De aceea, de obicei un om prins în capcana unei minciuni sistemice este considerat pierdut de către aceia care cunosc adevărul. Din punct de vedere cognitiv şi existențial readucerea înapoi a unui astfel de individ manipulat este o sarcina deosebit de dificilă, dacă nu imposibilă, de multe ori cu unicul rezultat că individul căruia i s–a arătat adevărul îl refuză, reacționează agresiv şi nu doreşte să fie aruncat

într–o lume pe care nu o cunoaşte. Frica de adevăr şi comoditatea, cunoaşterea tiparelor vieții sunt de obicei mai puternice decât dorința de a cunoaşte adevărul.
Tehnicile de manipulare sistemică prezentate mai jos şi mai ales manipularea prin suferință sunt cu atât mai periculoase, cu cât ele scapă înțelegerii chiar şi indivizilor cu o inteligență intelectuală ridicată. În mod ciudat, chiar pentru oamenii inteligenți, funcționarea dialectică a realităților manipulate, funcționarea dialectică a suferinței este un lucru neânțeles. Extrem de puțini oameni reuşesc să vadă viața şi să înțeleagă suferința dincolo de sensul ei denaturat dialectic de funcționare. Foarte puțini oameni reuşesc să facă diferența între suferința „bună", autentică, necesară, care ne este dată pentru a ieşi din temnița şi iluzia Eului şi suferința negativă, sistemică, dialectică, de tipul problemă–soluție, care ne este dată de la falsul dumnezeu psihic din planul astral şi ne este menită pentru a ne determina să ajungem să credem într–o falsă realitate spirituală şi să–l înlocuim pe Dumnezeu cel Adevărat.
În aceste pagini vei citi probabil pentru prima dată în viața ta că suferința pe are ai încasat–o de la viață şi de la ceilalți oameni are un sens ascuns, dialectic. Că are un scop anume, precis. Suferința şi soluțiile de a răspunde suferinței nu sunt o întâmplare, ci un mod dialectic programat pentru a te face să crezi într–o falsă realitate spirituală.

Motorul intim de funcționare a manipulărilor sistemice prin suferință, filosofia lor de funcționare este de natură dialectică. Totul merge pe dualitatea acțiune–reacțiune, cauză–efect, problemă–soluție, păcat–suferință prin plată karmică, dualitate în orice mişcare întreprinsă.
Adică se creează problema, apare suferința, apoi apar şi soluțiile prin care suferința poate fi oprită. Între timp însă ajungi să crezi în soluție şi în realitatea acestei soluții.

Pentru a nu cădea în plasa acestor tipuri de manipulare sistemice şi a nu fi fixat în convingeri false induse, singură inteligența intelectuală nu este suficientă. Inteligența intelectuală (cea identificata prin IQ şi teste de inteligență) de–abia întrezăreşte partea foarte vizibilă a aisbergului unei manipulări sistemice. Tipul de inteligență sistemică este diferit de tipul inteligenței intelectuale, intervin alte structuri de gândire şi analiză şi doar aceşti indivizi vor înțelege în profunzime o minciună sistemică. Un individ cu o inteligență intelectuală superioară, cu IQ peste 150, pus în fața unei minciuni sistemice va sesiza existența unor dezacorduri şi nepotriviri, va avea mai degrabă unele îndoieli produse de intuiție, va simți că ceva nu este în regulă, dar fără informații din exterior, de unul singur, nu va putea trece de vălul falsului adevăr pus în fața minciunii. Minciuna sistemică, în complexitatea şi profunzimea ei îi va rămâne nedetectată şi neînțeleasă. De altfel nu trece zi în care să nu aflu oameni cu o vie inteligență intelectuală şi emoțională, dar care cad foarte repede în capcana unor minciuni sistemice.
O minciună sistemică perfecționată timp de 50–200 ani, cum este sistemul politic şi economic actual, poate fi într–adevăr parțial înțeleasă şi deconspirată cu ajutorul inteligenței intelectuale. Un individ cu o inteligență intelectuală să spunem medie, cu IQ peste 120, va desluşi în câțiva ani o parte din puzzle–ul montat pentru a–l minți.
Însă în cazul minciunii sistemice perfecționată timp de 6000 ani de egregorii planului astral, inteligența intelectuală este total neputincioasă. În acest caz extrem, chiar şi indivizii dotați cu o bună inteligență sistemică, fără informații suplimentare primite, nu vor putea ridica prin propriile puteri vălul unei minciuni de neimaginat. Însă doar indivizii dotați cu inteligență sistemică vor putea înțelege în profunzime complexitatea acestei manipulări sistemice. Dezamăgesc pe unii dintre cititori care consideră că marile manipulări sunt gândite şi pot fi descifrate doar cu ajutorul inteligenței intelectuale. Adevăratele, profundele şi cele mai periculoase minciuni, manipulări (dar şi adevăruri !) sunt puse în scenă şi pot fi aflate folosind în primul rând inteligența sistemică, care funcționează după alți algoritmi mentali, date şi conexiuni decât o face inteligența intelectuală. Nu spun că pentru a înțelege o minciună sistemică inteligența intelectuală este inutilă. În nici un caz rolul inteligenței intelectuale nu trebuie

desconsiderat. Ea este foarte importantă şi în acest caz, dar pentru înțelegerea manipulărilor sistemice ea trebuie să lucreze simultan cu o bună inteligență sistemică.

Reprogramarea sufletelor prin false convingeri prin suferință colectivă sistematizată. Mistificarea conştiinței umane și a realității prin suferință programată dialectic.

La acest nivel de manipulare se asigură crearea şi fixarea convingerilor oamenilor într–un conținut social, economic, religios şi politic dat.
Acest lucru se asigură prin aplicarea pedepselor şi suferinței corespunzătoare încălcării normelor date.
Totul porneşte de la constatarea simplă că puși în fața Adevărului terifiant care este Realitatea, a crimei dusă până la perfecționare și a sistemului de aplicare sistematică a suferinței, oamenii cedează psihic. Oamenii nu rezistă psihologic, nu pot trăi cu conștiința că trăiesc într–o lume perfect organizată pentru a–i exploata și distruge.

Când Adevărul este prea puternic, oamenii încep să–și mistifice conştiința, refuză Realitatea insuportabilă și voluntar înceap să creadă într–o falsă Realitate, într–o mistificare a Realității, în care conștiința umană poate trăi. Deci pentru a manipula, a mistifica conştiințele, se începe direct cu aplicarea sistematică și monstruoasă a unei forme de suferință. Mistificarea conştiinței și începutul credinței într–o falsă realitate este de fapt una dintre soluțiile psihicului uman, când este pus în fața integrării unei cantități de suferință mult peste puterile lui şi când datele primare de cunoaştere a realității nu mai pot fi acceptate şi procesate. În locul păstrării integrității conştiinței inițiale, păstrării contactului cu realitatea brută şi crudă şi implicit prăbuşirii în nebunie, psihicul uman decide să–şi păstreze integritatea prin mistificarea conştiinței, ceea ce înseamnă falsificarea percepției şi a Realității percepute de individ, indiferent de tipul de Realitate avut în vedere: familială, economică, organizațională, sistemică, politică, spirituală.

Este dificil de spus de ce suferința poate determina oamenii să îşi mistifice conştiința şi să înceapă să aibă convingeri în care înainte nu credeau. O altă explicație ar fi faptul că suferința slăbeşte câmpul electromagnetic de protecție al omului şi pe această cale se pot infiltra forme gând purtătoare de program. Aceste forme gând au rolul de a programa Sufletul şi ca urmare omul îşi va mistifica conştiința, va începe să aibă convingeri în sensul inoculat de formele gând.

Aspecte generale
Concret, un om poate fi uşor determinat să–şi mistifice conştiința, să creadă într–un „adevăr“ organizațional X (indiferent de natura economică, militară, politică, spirituală, etc…a conținutului X), **INDIFERENT DE GRADUL DE ADEVĂR AL CONȚINUTULUI X**, dacă acestui om i se aplică repetat repetat şi continuu o cantitate mare de suferință, corespunzătoare pentru că s–au încălcat normele şi regulile de existență ale conținutului X, care chipurile ar pune în pericol conținutul X. Individul nu poate accepta psihologic suferința imensă care–i este destinată, psihicul său refuză să trăiască zi de zi cu conștiința că trăieşte într–o societate criminală în care suferința este programată. În consecință îşi mistifică realitatea, începe să creadă în justețea suferinței pe care o va îndura, începe să creadă în realitatea, corectitudinea și adevărul conținutului X. Conținutul X devine real, adevărat, un dat obiectiv

al Realităţii.
În funcţie de etapa istorică a omenirii şi contextul cotidian, suferinţa înseamnă un regim sistematizat de traume şi abuzuri fizice (bătăi repetate, mutilări fizice, moarte violentă), abuzuri emoţionale(regim de teroare emoţională prin frică, nesiguranţă), abuzuri psihice (pedepse de tot felul, penalizări, umilire, călcarea în picioare a demnităţii, minciună repetată, înşelare, furt repetat) şi abuzuri morale. Suferinţa deci poate fi fizică, psihică, emoţională, morală.
Esenţial: pentru a determina deraierea definitivă a conştiinţei într–o falsă realitate şi stabilirea unor convingeri ferme într–un conţinut X prestabilit, suferinţa trebuie să fie repetată timp de minim 2 ani, se aplicată unui număr semnificativ de persoane şi trebuie să fie considerată public legitimă şi justificată.

Dacă individului i se prezintă conţinutul X pe care trebuie să–l respecte, normele pe care trebuie să le respecte, precum şi sancţiunile la care se expune dacă încalcă regulamentele, atunci acest individ va ajunge să creadă în conţinutul X (repet, indiferent de gradul de adevăr al conţinutului X) pe măsură ce va suporta tot mai des sancţiunile de nerespectare a normelor conţinutului X. Niciodată individul nu va crede ca practic suferinţa i se aplică strict pentru a fi determinat să creadă în conţinutul mincinos X, ci această suferinţă îi va legitima în propriile convingeri justeţea conţinutului X şi îl va determina să înceapă sincer să creadă în conţinutul X. Niciodată individul nu va crede că Sistemul planifică pentru el traume fizice sau emoţionale, pretextând încălcări ale regulamentelor, special pentru a–l determina să creadă într–un adevăr organizaţional care de multe ori este o minciună. Niciodată individul nu va visa că Sistemul vrea să–i vândă o minciună şi că el trebuie determinat, forţat să creadă în această minciună. Niciodată individul nu se va gândi că practic niciodată nu este vorba de „adevărul“ X sau de justeţea pedepselor/penalizărilor aplicate, ci că ceea ce se urmăreşte sunt obţinerea convingerilor tale, a angajamentului tău. Niciodată individul nu va bănui că practic este vânat şi i se vor căuta toate pretextele pentru a i se aplica repetat pedepse şi că Sistemul doreşte ca el să încaseze cât mai des cu putinţă o cantitate cât mai mare de suferinţă considerată legitimă şi justificată. Individul nu va bănui că niciodată nu a fost şi nu va fi vorba de fapt de conţinutul X, de respectarea sau nerespectarea normelor conţinutului X, ci că întotdeauna a fost vorba doar despre convingerile sale, de impunerea şi asumarea liberă a unor convingeri, care să–l fixeze într–o realitate dată prefabricată.
În trecutul istoric oamenii au putut fi controlaţi prin forţă şi prin impunerea forţei. Nu interesa pe conducători ce cred supuşii lor, ce convingeri au, singurul lucru pe care îi interesa era să obţină comportamentul dorit, de obicei prin impunerea forţei fizice. Acest lucru a fost însă foarte costisitor şi a generat continui masacre, comunităţile fiind practic divizate şi conducatorii răsturnaţi. Noutatea lumii moderne este că toată atenţia este orientată asupra fixării indivizilor în convingeri prefabricate şi controlul gândurilor. Oameni fixaţi în convingeri înseamnă oameni care îşi poartă singuri lanţurile, nu au conştiinţa faptului că sunt mental legaţi, previzibili şi care muncesc de unii singuri pentru noii conducători ascunşi sub paravanul sistemului economic.
Că întotdeuna tot ce s–a dorit de fapt a fost obţinerea adeziunii sale, ca individul să fie determinat să creadă în Sistem, să creadă în conţinutul X, care de obicei este o minciună. Convingerile sale, nimic mai mult. Conţinutul mincinos economic, social sau politic X – doar un mod de a organiza viaţa, unul din zecile de variante posibile. Normele, sancţiunile şi miile de moduri prin care individul este determinat să greşească – nimic mai mult decât simple pretexte pentru a putea aplica pedepsele şi induce suferinţa. Convingerile individului – reprezintă TOTUL.
Individul va fi minţit, înşelat şi păcălit, va fi sistemic indus în situaţii în care nu are cum să nu greşească, toate cu scopul de i se aplica individului într–un termen cât mai scurt o cantitate cât mai mare de suferinţă fizică, emoţională şi psihică care să aibă aspect de legitimitate. Evident se pot ajunge şi la finețuri în care Sistemul „iartă“ individul, dacă acesta recunoaşte sincer că a greşit şi–şi asumă vina. Dacă anterior individul a încasat deja o porţie zdravănă de suferinţă (de preferat emoţională), sentimentul de vinovăţie

obținut de Sistem de la individ poate fi uneori suficient pentru a continua acțiunea de convertire a convingerilor şi credinței sale într–un adevăr organizațional trunchiat sau chiar o minciună.
Deşi ideea suferinței organizate în masă trece prin mintea tuturor şi abuzurile sunt evidente, mintea umană nu pare a fi capabilă să accepte realitatea unui sistem politic, social şi economic organizat care să dorească producerea de traume psihice şi emoționale în masă. În fața unei crime sistemice organizate mintea umană refuză să gândească şi preferă să înceapă să creadă în conținutul X care nu poate exista decât în condițiile unor norme date. În fața unei crime sistematice mintea umană începe să mistifice realitatea şi începe să creadă în corectitudinea pedepsei, ceea ce echivalează cu a începe să crezi în conținutul X.

1. Etapele de bază pentru mistificarea prin suferință colectivă a conştiinței politice

Etapa1 – Pentru buna coexistență a indivizilor unei societăți apare ideea instituirii şi acceptului de către indivizi a unui Adevăr şi conținut X politic, care să organizeze şi armonizeze viața colectivă, în toate aspectele ei.
Instituirea de către Sistem a unui „Adevăr"şi conținut X (ideologic, economic, militar, religios, social, politic, etc.....) care trebuie respectat de toți indivizii.
Etapa 2 – Se fac toate eforturile şi manipulările posibile pentru a convinge oamenii de utilitatea, adevărul şi necesitatea conținutului X. Pentru a susține propaganda adevărului conținutului X nu se scuteşte nici un efort
uman, material sau financiar nu este De obicei acest conținut X este un fals. Natura minciunii, a falsului, poate fi de orice natură: existențială, economică, politică, spirituală, etc.
Etapa 3 – Instituirea de către Sistem/Putere a normelor de viață în cadrul conținutului X. Se emite premisa fundamentală că legile, normele reglementările trebuiesc respectate de toți indivizii care trăiesc în cadrul conținutului X.
Etapa 4 – Instituirea de către Sistem a pedepselor care se aplică pentru nerespectarea normelor date şi implicit a conținutului X.
Etapa 5 – Instituirea în strict secret de către Sistem a miilor de situații în care să fii intenționat determinat să greşeşti şi să încalci normele, pentru a ți se putea aplica suferința.
Etapa 6 –Aplicarea la nivel de individ şi masă de către Sistem a pedepselor prevăzute pentru încălcarea normelor, începe încasarea la nivel de masă a unor suferințe fizice, emoționale şi psihice care depăşesc puterea individului de înțelegere şi acceptare. Totul sub masca legitimității şi acceptului public.
Etapa 7 – Mintea umană la nivel individual refuză să accepte un complot de masă îndreptat contra lui şi faptul că suferința halucinantă de care suferă o mare parte din populație este nedreaptă, planificată, indusă şi dorită.
Începe mistificarea realității pentru marea masă a populației. Nivelul de suferință este atât de mare, încât în mintea oamenilor suferința este considerată justificată. Dacă atât de multă suferință este suportată pentru că se încalcă conținutul X, atunci conținutul X nu poate fi decât adevărat, bun, corect, valoros.
După etapa 2 de asimilare a conținutului X şi preluarea de către individ a convingerilor conținutului X, în etapa 7 urmează fixarea indivizilor în convingerile asimilate anterior. Dacă până acuma convingerile conținutului X erau acceptate, asimilate puțin, asimilate de nevoie, sau deloc asimilate, în etapa 7 începe mistificarea conştiinței şi apar credințele ferme. Asimilarea convingerilor devine o necesitate psihologică, un dat obligatoriu pentru a putea să–ți mențiisănătatea psihică. De acum inainte orice abordare critică a convingerilor asimilate este imposibilă deoarece duce la pierderea echilibrului psihic. Îndoielile sunt reprimate, drumul către Sine, către propria conştiință este blocat. .
Etapa 8 – Cei care refuză mistificarea şi trăiesc cu conştiința realității dure cedează psihic şi devin „nebuni", internați apoi în ospicii de boli mentale.

Etapa 9 – Deoarece drumul către realitate este blocat, se dezvoltă credinţele şi convingerile sincere în valoarea şi adevărul conţinutului X. Mai mult, suferinţele îndurate obligă pe cei rămaşi să păstreze, glorifice şi venereze conţinutul X pentru care atât de mulţi s–au sacrificat.
Etapa 10 – Urmează apoi comportamente de implicare în acte şi perseverare în decizie (explicate în cadrul acestui capitol) care vor stabiliza definitiv individul în cadrul sistemului de convingeri generate de conţinutul X.
Sistemul a învins. Individul este definitiv prizionerul „din convingere“ a conţinutului X. Individul este ferm convins că convingerile sale sunt autentice şi nu bănuie că ele sunt rezultatul mistificării realităţii şi refuzului de a accepta realitatea aşa cum este. Individul va crede, munci, lupta şi muri fără nici o îndoială pentru a putea trăi în cadrul conţinutului X.

Este un nivel de manipulare sistemică foarte dură şi extremă, fără speranţă pentru individ. Se obţine adeziunea convingerilor indivizilor pentru un conţinut X mincinos, dar cu preţul schilodirii fizice şi mai ales emoţionale şi psihice ale acestora.
Acest tip de manipulare a fost folosit în anii 1950 de către sistemul politic comunist ca formă de bază pentru obţinerea adeziunii cetăţenilor statelor satelit din Europa de est la convingerile doctrinei comuniste. De asemenea acest tip de manipulare a stat la baza statului fascist din Germania anilor 1933-1940 şi statului stalinist din anii 1918-1953. Este interesant de observat că ambele state totalitare au folosit aceleaşi metode şi proceduri pentru a produce la cetăţenii lor mistificarea conştiinţei.
Una din directivele interne secrete ale Gestapoului era să prindă în plasele sale câte un membru de familie din fiecare familie germană. Pentru respectivul ghinionist acest lucru însemna închisoarea, tortura, munca silnică sau execuţia. Pentru o medie de 4 membri ai unei familii tipice germane, Sistemul fascist programase încă din anii 1930 sacrificarea deliberată a unui individ, dar cu beneficiul de mistificare a conştiinţei şi crearea convingerilor voluntare în „Adevărul“ sistemului fascist pentru ceilalţi 3 membri rămaşi ai familiei. În perspectiva războiului total care se anticipa, statul fascist prefera să „piardă“ din start 25% din cetăţeni, ştiind că restul de 70% vor trăi sub asemenea suferinţe/traume psihice, încât vor crede în Sistem din convingere (5% indivizi care nu pot să–şi mistifice conştiinţa şi sfârşesc în ospicii mentale sau se sinucid), vor munci ca sclavii şi vor executa cu fanatism ordinele primite cu orice preţ. Nu era nimic personal şi vinile găsite nu aveau nici o valoare, erau simple pretexte absurde, important însă era să se realizeze numărul de oameni planificaţi să sufere. Oamenii Gestapo-ului se considerau şi se priveau pe ei înşişi ca având o meserie onorabilă, adică colecţionari de oameni, similar cu alte mii de cetăţeni obişnuiţi care colecţionau cărţi, obiecte, insecte, plante, fluturi, etc. Aşa cum alţii colecţionau fluturi, ei colecţionau oameni, nimic mai mult. Doar lipsa de logistică şi insuficienţa de personal a făcut ca Gestapo–ul să nu–şi poată îndeplini sarcina pentru care a fost creat. La fel a fost scrupulos programată şi reeducarea ruşilor în Statul stalinist, care de asemenea a trasat NKVD–ului ordine statistice pentru execuţii, deportări în masă şi închisoare. Şi în acest caz era o statistică cinică care prevedea câţi cetăţeni trebuie să dispară din Sistem, pentru a produce o mistificare în masă a realităţii pentru cetăţenii rămaşi în viaţă. Populaţia trebuia să fie determinată să creadă în „adevărul“ şi valorile noii societăţi bolşevice. Spre deosebire de germani, statul rus a alocat toate resursele, oamenii şi logistica necesare pentru îndeplinirea acestui plan, care a fost dus la îndeplinire până la capăt. În ambele state totalitare planificarea a fost aceeaşi şi s–a folosit aceleaşi metodă de aplicare a suferinţei colective, pentru a produce în masă mistificarea realităţii şi obţinerea adeziunii sincere şi devotate a populaţiei rămasă.

2. Mistificarea prin suferinţă individuală/colectivă a conştiinţei economice. Falsificarea percepţiei realităţii economice.

Momentan metoda este destul de des folosită în sistemul economic capitalist. Acest tip de manipulare este în special folosit acolo unde se doreşte prezentarea drept „adevăr“ a unei minciuni organizaționale economice, dar totodată şi obținerea adeziunii şi convingerilor indivizilor implicați în respectiva organizație.
În majoritate cazurilor, această manipulare este folosită de manageri de HR şi executivi ai corporațiilor capitaliste şi aplicat fără scrupule. Aceşti oameni cunosc şi aplică manipularea ca la carte, conform cu ceea ce au citit în cărți sau au fost învățați de alții.
Există însă şi executivi ai unor organizații medii care aplică din manipularea prin suferință din instinct. Buni cunoscători ai oamenilor, aceşti manageri au nativ o uimitoare inteligență care îi ghidează şi învață cum să–şi manipuleze angajații, începând cu directorii şi terminând cu propria secretară.
Oricum ar fi, este foarte dureros şi şocant când descoperi câtă inteligență, energie şi efort sunt depuse pentru a minții oamenii, pentru a–i determina prin suferință fie să–şi mistifice complet realitatea organizației în care muncesc sau măcar să–şi limiteze câmpul mental. Este şocant şi dureros să vezi oameni cinici fără inimă care cu bună ştiință doresc să–şi exploateze angajații, cum aplică suferința economică, traume psihice şi emoționale, fără nici cea mai mică ezitare, ştiind şi urmărind exact şi precis efectul pe care îl va avea suferința.
Deci dorim să mințim şi pentru ca oamenii să ne accepte minciuna sau să nu înțeleagă faptul că trăiesc într–o minciună, le aplicăm suferința.

Un prim motiv pentru care în organizațiile economice se aplică acest tip de manipulare este pentru a ascunde adevărul acelei organizații. În cadrul firmelor se aplică traumele emoționale şi psihice, traumele fizice fiind legal interzise.
Mai pe scurt, manipularea prin suferință se foloseşte în toate organizațiile economice care au nevoie de implicarea prin convingere a membrilor săi, în contextul în care imaginea pe care organizația doreşte să o vândă membrilor săi este o minciună, un fals. În aceste organizații niciodată scopul declarat nu este cel real şi oamenii sunt ținuți cu anii într–o minciună în care ajung treptat treptat să creadă.
Apreciez că aproximativ 10-15% din firmele capitaliste occidentale tip corporație folosesc deliberat acest tip de manipulare, sub forma traumelor emoționale pentru a obține de la angajați adeziunea pentru un conținut economic care de fapt este o minciună şi a le limita accesul la adevărul organizației în care muncesc.
Acolo unde entitatea economică nu are rolul cunoscut de a fi un jucător în piața liberă, în acel loc se aplică acest tip de manipulare. Oamenii care muncesc în această organizație nu trebuie să cunoască faptul că organizația nu este o entitate economică curată, ci este în realitate eventual un paravan pentru afaceri ilicite, spălare de bani, trafic de influență, şantaj economic sau alt scop. Pentru a le limita conştiința, gândirea şi capacitatea de a înțelege cu adevărat unde muncesc, angajaților li se aplică metoda cunoscută.

Un alt motiv al aplicării suferințelor psihice într–o organizație economică îl poate reprezenta nevoia de a ascunde diferența mare între veniturile şi munca celor de la nivelul ierarhic inferior, comparativ cu veniturile şi munca celor de la eşaloanele superioare. De obicei este foarte greu să ascunzi faptul că cei care lucrează la nivelul ierarhic superior au venituri nejustificate, de zeci sau sute de ori mai mari peste nivelul celor de la bază. Pentru bunul mers al organizației, această discrepanță trebuie cumva ascunsă, oamenii nu trebuie să se gândească la aşa ceva. Modalitatea este aplicarea suferinței psihice, care urmăreşte ca angajatul să–şi mistifice realitatea organizației în care lucrează. Desigur că metoda nu este eficientă pentru toată lumea şi demisiile sunt la ordinea zilei. Dar pentru cei care rămân în organizație, chiar dacă nu pot fi complet minți în legătură cu modul în care este recompensată munca lor, măcar mental li se poate inocula o limită. Nu este nici o problemă pentru organizație dacă angajații cred că şefii muncesc din greu şi au salarii de maxim 10–20 ori peste nivelul lor. Asta este acceptabil. Dar este o

problemă pentru organizație dacă angajatul are conştiința faptului că şefii corporației muncesc mai deloc, beneficiază de zeci de sporuri, prime şi favoruri şi au salarii de sute de ori peste nivelul celor de la bază. Este o problemă pentru organizație dacă angajații înțeleg adevărul, faptul că trăiesc într–un microsistem special gândit pentru a fi exploatați legal. Exact acest lucru urmăreşte organizația: mistificarea conştiinței angajatului încât acesta să–şi limiteze mental nivelul evaluării muncii şi inegalității repartizării venitului în organizație.

Şi cum facem ca angajatul nici să nu ajungă să viseze adevărul că munca lui este folosită pentru viața în lux a altora? Cum facem să–i ascundem adevărul şi mai mult, să–l facem să creadă că cunoaşte adevărul? Simplu, îi aplicăm permanent suferințe psihice şi emoționale.

Mecanismul manipulării este relativ simplu: angajații trebuie plătiți cu cât mai puțini bani şi acest lucru în condițiile în care aceştia trebuie determinați să creadă sincer în adevărul, misiunea, valoarea şi importanța corporației. Cu cât mai mare minciuna şi falsul, cu atât mai tare trebuie obținută adeziunea oamenilor la valorile firmei. Ei trebuie determinați să creadă că ceea ce li se spune este adevărat, să muncească fără crâcnire, fără să se întrebe unde se duc banii pe care ei îi produc şi să execute cu fanatism ordinele primite, ferm convinşi că superiorul are dreptate şi că ceea ce ei fac este necesar, just şi corect. Oamenii trebuie determinați să muncească din convingere, nu pentru bani, aceştia sunt adevărații angajați.

Dar cum să determini oamenii să muncească cu salarii de mizerie, să nu–i intereseze care este valoarea muncii lor şi bomboana de pe tort, să fie determinați să creadă în ceea ce li se spune, mai ales când ceea ce li se spune este un mare fals? Pentru a asigura acest deziderat aparent imposibil se aplică metoda acum cunoscută. Se stabileşte un conținut organizațional X (activitate, salarizare, profit, obiective de îndeplinit, promovare, etc), precum şi pedepsele obligatorii pentru nerespectarea acestui conținut. Simultan, în mare secret şi într–un mod cât mai fin cu putință, organizația creează condițiile de sabotare a împlinirii obiectivelor impuse angajaților şi activității curente prin: haos organizațional, aparent proasta alocare a resurselor, promovarea deliberată unor oameni incompetenți pe posturi cheie inclusiv la nivel de directori, favorizarea unui departament în detrimentul altuia, etc, etc. Pentru a vinde cât mai bine iluzia obiectivelor organizaționale care trebuiesc îndeplinite, se poate merge până acolo încât la nivel executiv se simulează incompetența, ineficiența, corupția. Dar acolo unde angajații se plâng de incompetența managerială, de multe ori în realitate avem de a face cu o inteligență perversă care ştie exact ce face.

Rezultatul este evident cel urmărit în ascuns de organizație: obiectivele şi sarcinile trasate nu se îndeplinesc, sancțiunile sunt aplicate. Binențeles că angajații nu vor crede acest lucru până când vor începe sancțiunile şi tăierile salariale, eventual concedierile, toate justificate de mediul economic instabil. Şi aşa începe odiseea suferinței permanante: concedierilor, a fricii, a temerilor de tot felul, a abuzurilor, a penalizărilor, a acuzelor, toate cu singurul scop de a determina angajații să creadă sincer în adevărul organizației, în misiunea, valoarea şi necesitatea ei. Întrebarea zilei pentru angajați nu este dacă cineva va fi penalizat/concediat, ci cine anume dintre ei va fi sacrificat astăzi pentru a justifica nerespectarea planului. Evident că nedreptățile şi pedepsele permanante sunt demotivante. În acest timp organizația poate pierde şi mulți angajați valoroşi (până la 30-40% dintre angajați), dar lipsa este compensată de fixarea angajaților rămaşi într–o minciună organizațională în care ajung să creadă. Poate părea ciudat, dar în aceste corporații valurile de concedieri nu au absolut nici o legătură cu profitabilitatea firmei, ci pur şi simplu se urmăreşte ca cei rămaşi să primească adevărul şi misiunea corporației, fixarea convingerilor celor rămaşi într–o minciună organizațională şi determinarea lor să muncească din convingere. Ori de câte ori se sesizează pierderea coeziunii interne, semnele de îndoială ale oamenilor cu privire la adevărul care li se spune şi lipsa muncii din convingere încep subit analizele economice şi sarabanda traumelor emoționale. În medie minim 2 ani trebuie unei organizații să aplice metoda şocurilor şi traumelor emoționale a abuzurilor şi concedierilor pentru a determina adeziunea puternică a angajaților rămaşi. În acest timp organizația economică generează profituri uriaşe şi salariile

executivilor ating nivele record. Bunăstarea se revarsă pentru toată lumea, nu însă şi pentru angajaţii care muncind care sunt ferm convinşi în adevărul organizaţional care le–a fost vândut.
Deci mai există un răspuns posibil la întrebarea: de ce mi s–a întâmplat tocmai mie aşa ceva? De ce tocmai eu am fost ieri penalizat, de ce tocmai mie mi–a fost blocată azi avansarea, de tocmai mie îmi vor tăia din salar, de ce tocmai eu nu primesc anul acesta concediul întreg? Pe lângă multele răspunsuri pe care deja ţi le–ai dat, mai există unul, deosebit de tulburător: ţi s–a întâmplat pentru că trebuia să fii determinat să ajungi să crezi într–o realitate pe care altcineva a stabilit–o dinainte. Nimic altceva. Pentru că se dorea să ajungi să crezi într–un conţinut şi cel mai rapid şi eficient mod de a–ţi mistifica conştiinţa ta economică/organizaţională este să suferi continuu, picătură cu picătură, pretext cu pretext.

Din păcate practica şi experienţa Gestapo-ului/NKVD–ului nu au fost pierdute şi principiile de bază sunt încă aceleaşi. Singura diferenţă constă în ce se întâmplă cu cei „sacrificaţi“. Dacă pentru Gestapo/NKVD „targetul“ de 25% „pierderi colaterale“ însemna în traducere deportări, execuţii în masă şi muncă silnică, pentru organizaţiile corporatiste actuale 25% „pierderi colaterale“ înseamnă de obicei concedieri individuale şi colective, oameni care sub ameninţarea creditelor neplătite îşi vor pierde case, familii, vise, dar care vor rămâne totuşi în viaţă. Traumatizaţi, singuri, pe străzi sub cerul liber, în adăposturi comune, cantine ale săracilor sau în ghetouri, cu răni psihice şi emoţionale, dar în viaţă. Pentru cei rămaşi nu este nici o diferenţă: fixarea convingerilor într–un conţinut, de data aceasta economic. Există deci mai multă „umanitate“ în ziua de astăzi, din moment ce Sistemul capitalist permite rămânerea în viaţă a 25% dintre indivizi care pot gândi liber, potenţial periculoşi care nu cred într–un adevăr organizaţional, ale căror convingeri nu sunt fixate în adevăruri organizaţionale şi care vor trebui biologic, social şi politic neutralizaţi prin alte mijloace decât prin cele specifice statului totalitar. (război, criminalitate urbană, boli incurabile, ospicii de boli mentale, sinucideri, homeless, etc...)
Aplicarea voită, ascunsă, perversă şi planificată a suferinţei, pentru ascunderea adevărurilor organizaţionale poate părea pentru mulţi manageri şi executivi care nu au pierdut contactul cu realitatea oamenilor simpli o ciudăţenie greu de acceptat, dar ea a lăsat şi lasă urme adânci în sufletele a zeci de mii sute de mii de oameni care traiesc în mediile economice în care rapacitatea, avariţia, parvenitismul şi egoismul sunt un mod de viaţă.

3. Etapele de bază pentru mistificarea prin suferinţă individuală/colectivă a conştiinţei religioase. Falsificarea percepţiei realităţii spirituale.

O discuţie interesantă despre rolul suferinţei poate avea loc din punct de vedere spiritual. Rolul suferinţei din punct de vedere spiritual este o temă fundamentală în religiile lumii, fie creştinism, budism sau hinduism. Sunt mai multe concepţii în această privinţă, dintre care două sunt fundamentale: suferinţele sunt necesare, date oamenilor de către Dumnezeu drept pedeapsă pentru neascultare şi păcate şi suferinţele sunt date pentru a „arde“ păcatele personale, de neam şi colective. Toate concepţiile spirituale vorbesc despre suferinţă ca fiind ceva obligatoriu pentru ca credincioşii să nu uite de puterea lui Dumnezeu, necesar pentru purificarea de păcate, util pentru trezirea spirituală, etc. Creştinii consideră ca prin suferinţa lui Isus Hristos păcatele întregii omeniri au fost purificate, iar budiştii consideră că pentru a scăpa de suferinţe şi ciclul reîncarnărilor trebuie obţinută trezirea şi eliminarea oricăror dorinţe. Nu doresc aici să iau în discuţie rolul şi utilitatea suferinţei din punct de vedere religios. Şi în nici un caz nu voi nega importanţa autenticei suferinţe spirituale. Există astfel suferinţa spirituală care provine din „setea“ de Dumnezeu, setea de iubire, dreptate, adevăr. Şi există de asemenea suferinţă spirituală prin jertfa de sine, adică suferinţa asumată din puterea conştiinţei. Aceste situaţii de suferinţă spirituală autentică nu trebuie confundate cu suferinţa generalizată aplicată pentru a determina mistificarea

conştiinţelor oamenilor.
Voi analiza strict din punct de vedere psihologic modul în care suferinţa poate duce la mistificarea conştiinţei religioase a unui individ şi cum acesta poate fi determinat să creadă într–un conţinut religios/realitate potenţial fals.

În acest sens marele mistic sufi Ibn Arabî ne spune:

„tăria credinţei este determinată de viziunea unei pedepse excepţionale“[18] (!?)

Cu alte cuvinte, pentru a crede în Dumnezeu avem nevoie să ne temem de o pedeapsă grozavă (!?). Trebuie să ajungem să credem în realitatea de dincolo, sub ameninţarea unei pedepse excepţionale. Şi asta în timp ce Isus Hristos ne spune foarte clar că împărăţia lui Dumnezeu este iubire necondiţionată, unde pedepsirea credincioşilor este din start exclusă. Dumnezeu nu are nevoie să ameninţe oamenii cu pedepse groaznice pentru ca aceştia să creadă în el. Este o blasfemie să spui sau să crezi că Dumnezeu are nevoie de suferinţa credincioşilor pentru a–i determina pe aceştia cu forţa să creadă în El. Ceva este deci foarte putred în a determina oamenii să creadă într–o realitate spirituală, sub ameninţarea unor suferinţe inimaginabile.

Etapele pentru mistificarea conştiinţei religioase sunt următoarele:
Etapa1 – Pentru mântuirea sufletelor oamenilor apare ideea acceptului de către indivizi a unui Adevăr, Realitate şi conţinut X religios, care să organizeze şi armonizeze viaţa colectivă, în toate aspectele ei. Apare instituirea de către Sistem a unui „Adevăr“şi conţinut X religios, care de preferat trebuie respectat de toţi indivizii. Acest conţinut religios X, această Realitate a vieţii de dincolo poate fi un fals.
Etapa 2 – Instituirea de către Sistem/Putere/Zeul psihic a ritualului şi normelor de respectat pentru a menţine ordinea şi armonia în cadrul realităţii/conţinutului X. Instituirea de către Sistem a pedepselor care se aplică oamenilor pentru nerespectarea normelor date şi implicit a conţinutului X.
Etapa 3 – Instituirea în forme camuflate de către Sistem/Zeul psihic a miilor de situaţii în care să fii intenţionat determinat să greşeşti şi să încalci normele, de fapt pretexte pentru a ţi se putea aplica suferinţa.
Etapa 4 –Aplicarea la nivel de individ şi masă de către Sistem a pedepselor prevăzute pentru încălcarea normelor, începe încasarea în mod sistematic şi continuu la nivel de masă a unor suferinţe fizice, emoţionale şi psihice a căror justificare şi necesitate depăşesc puterea individului de înţelegere şi acceptare. Suferinţele la acest nivel înseamnă toate tipurile posibile de suferinţă pe care umanitatea le–a cunoscut: războaie, boli, calamităţi, mutilări, exploatare, teroate psihică, emoţională sau fizică, moarte violentă, accidente, persecuţii, nedreptăţi, crime, violenţe, violuri, etc, etc, etc.
Etapa 5 – Mintea omului obişnuit refuză să accepte un complot de masă îndreptat contra lui şi faptul că suferinţa continuă de care suferă o mare parte din populaţie este nedreaptă, planificată, indusă şi dorită.
Începe mistificarea realităţii pentru marea masă a populaţiei. Nivelul de suferinţă este atât de mare şi generalizată, încât în mintea oamenilor suferinţa este considerată justificată şi legitimă. Dacă atât de multă suferinţă este suportată pentru că se încalcă conţinutul X, atunci conţinutul X nu poate fi decât adevărat, bun, corect, valoros.
Etapa 6 – Cei care refuză mistificarea şi trăiesc cu conştiinţa realităţii dure cedează psihic şi devin „nebuni“, internaţi apoi în ospicii de boli mentale.
Etapa 7 – Deoarece drumul către realitate este blocat, se dezvoltă credinţele şi convingerile sincere în valoarea şi adevărul conţinutului X. Mai mult, suferinţele îndurate obligă pe cei rămaşi să păstreze, glorifice şi venereze conţinutul X pentru care atât de mulţi s–au sacrificat.

Etapa 8 – Urmează apoi comportamente de implicare în acte şi perseverare în decizie (explicate în cadrul acestui capitol) care vor stabiliza definitiv individul în cadrul sistemului de convingeri generate de conținutul X.
Zeul a învins. Individul este definitiv prizionerul „din convingere“ a conținutului religios X. Individul este ferm convins că convingerile sale sunt autentice şi nu bănuie că ele sunt rezultatul mistificării realității şi refuzului de a accepta realitatea aşa cum este. Individul va crede, munci, lupta şi muri fără nici o îndoială pentru a putea trăi în cadrul conținutului/realității religioase X.

După cum am văzut mai sus în prezentul capitol, suferința are din punct de vedere psihic capacitatea de a duce la mistificarea conştiințelor oamenilor, mai ales a conştiinței religioase. Pentru că încalcă normele de existență ale unui conținut spiritual dat, suferința organizată şi colectivă poate determina mase largi ale populației să creadă în acest conținut spiritual dat, **indiferent de gradul de adevăr al acestui conținut spiritual.** Acest lucru este relevant: indiferent de gradul de adevăr al unui conținut religios dat, oamenii pot fi determinați să creadă în acest conținut religios prin aplicarea suferinței. Suferința aici nu mai este un dat spiritual, ci doar un mijloc de a determina oamenii să creadă într–o realitate „spirituală“ dată, repet, indiferent de gradul de adevăr al acestei realități. Ideea este că oamenii trebuiesc determinați să creadă într–un conținut fals spiritual, de fapt psihic.
Şi pentru a împlini acest deziderat cel mai bun mijoc este folosirea individuală şi în masă a suferinței.
De fapt, suferințele pe care le îndură zilnic milioane de oameni sunt cele care determină aceşti oameni să ajungă să creadă în „adevărul“ care le este prezentat. Se pune deci întrebarea în ce măsură conținutul spiritual care ne este prezentat şi care determină implicit suferințele este purtător de Adevăr spiritual autentic. Se pune întrebarea dacă nu cumva suferințele pe care le îndură milioane de oameni nu sunt de fapt o agresiune inteligentă, bine camuflată sub motivații raționale, coordonată din planul astral, pentru a determina milioane de oameni să ajungă să creadă într–un conținut spiritual (de fapt în realitate psihic) care să ducă după moartea indivizilor la capturarea sufletelor în planul astral. Acest conținut/realitate/adevăr fals religios include ideile de karma, reîncarnare, pierderea sufletului, rai, iad, etc.
La urma urmei, „ne mântuim“ în ceea ce credem, ajungem după moarte în locul în care credem că trebuie să ajungem. Dacă conținutul spiritual în care ajungem să credem datorită suferinței este fals, atunci şi locul în care ar trebui să ajungem după moarte este o capcană menită pentru a ne captura sufletele.
Nu mai spun de faptul că în concepția şamanilor, la nivel individual o cantitate mare de suferință duce la pierderea sufletului inițial cu care ne–am născut, în locul său venind un suflet capturat de planul astral, programat să creadă că se „reîncarnează“.
Iată deci că abordarea psihologică a suferinței duce la concluzii surprinzătoare. Departe de a fi justificată, suferința la nivel individual poate duce încă din timpul vieții la pierderea sufletului, iar la nivel colectiv la credința într–un conținut spiritual dat, care poate să fie în întregime fals.
Deci mai există un răspuns posibil la întrebarea: de ce mi s–a întâmplat tocmai mie aşa ceva? De ce tocmai eu am cancer? De ce tocmai eu am rămas paralizat? De ce tocmai eu am fost sau sunt alcoolic/dependent de droguri? Un răspuns pertinent şi corect este că în acest mod plăteşti dezechilibre spirituale create în Univers, plăteşti pentru păcate personale, familiale, de neam sau ale poporului din care faci parte. Prin suferința ta o mică parte din dezechilibrul spiritual creat este anihilată şi astfel pentru familia, neamul şi poporul tău va exista un viitor.
Dar mai există un răspuns la fel de pertinent: cineva poate avea interesul ca odată cu această plată karmică pe care tu o împlineşti prin suferința ta, să fii determinat să ajungi să crezi într–o realitate psihică pe care altcineva a stabilit–o dinainte şi să crezi că această realitate psihică sau astrală este de fapt adevărata realitate spirituală. Nimic altceva. Pentru că se doreşte să ajungi să crezi într–un conținut religios X şi cel mai rapid şi eficient mod de a–ți mistifica conştiința ta religioasă era să ți se aplice

suferința.
Totuşi, este dificil de spus dacă cineva (fie acel cineva o persoană reală, dumnezeul psihic sau un egregor oarecare al planului astral) foloseşte global acest tip de manipulare prin suferință pentru a mistifica conştiința religioasă a oamenilor. Ceea ce este cert este că mecanismul este cunoscut de mii de ani, a fost şi este aplicat în toate sferele activităților umane. Negarea acestui tip de manipulare este o iluzie, o greşeală elementară. Cu toate acestea, sunt probabil oameni care consideră această probabilitate a manipulării conştiinței religioase printr–un sistem global de suferință ca fiind cu totul imposibilă. Să spunem că aşa este, că aplicarea acestui tip de manipulare terminator în zona conştiinței religioase este imposibilă sau din anumite considerente nefolosită. Câteva întrebări însă rămân: cine garantează că această informație/mecanism de manipulare cunoscut, cu efecte şi eficiență remarcabile, nu este sau nu a fost folosit, fie din partea unor indivizi reali, fie din partea formelor de inteligență psihice avansate, inteligențelor pure din astral? Cine poate garanta că o astfel de armă psihică ultra–cunoscută şi foarte eficientă nu este folosită? Întreb din nou: garantează cineva? Care este principiul sau forța care împiedică folosirea acestei informații?

Un exemplu de prezentare a falsului domeniu spiritual (în realitate psihic şi astral) în care unii oameni ajung să creadă este cel prezentat de Mircea Eliade din Bardo Thodol, Cartea tibetană a morților. Prin această carte preoții tibetani învățau pe credincioşi să facă diferența că planul astral (planul intermediar) nu este adevăratul plan spiritual unde trebuie să ajungă sufletul după moarte, ci un plan al iluziilor, proiecțiilor psihice şi lăcaşul de existență al unei periculoase specii de energie negativă, care are capacitatea să imite formele proiecțiilor energiilor superioare ale Ființelor de Lumină. Lama învăța credinciosul cum să evite după moartea capturarea sufletului său în falsul plan spiritual de către dumnezeul psihic. Pentru mai buna înțelegere a textului prezentat fac precizarea că preoții tibetani cunoşteau foarte bine că planul astral populat de îngeri şi demoni este un fals plan spiritual, fiind un „mediu“ organizat pe baza înşelării sufletelor şi a falsei opoziții/alegeri între Bine şi Rău, Rai şi Iad. De asemenea preoții tibetani (ca de altfel egiptenii, hinduşii şi maniheiştii din vechime) cunoşteau faptul că adevăratele Ființele de Lumină sau spiritele naturii văzute de oamenii deosebiți nu erau altceva decât proiecția propriei Ființe de Lumină sau a Ființei de Lumină a respectivei plante, dintr–un plan de vibrație superior şi văzute sub formă umană datorită condiționărilor noastre mentale. Din punct de vedere ontologic aceste proiecții nu sunt adevărate, vii, aşa cum nu sunt vii imaginile dintr–o oglindă. Paralel însă cu aceste proiecții, pentru a înşela sufletul uman, în planul astral, din entitățile spirituale negative s–au creat copiile acestor proiecții ale Ființelor de lumină, de data aceasta formate din formele de energie negative, recunoscute din vechime sub diferite denumiri precum reptilieni, archoni, demoni, mai nou extratereştri, etc. Conform cu acest text, o „vedere“ în astral poate conține „adevăratele“ ființe de Lumină, care nu sunt altceva decât proiecțiile Ființei noastre divine şi „falsele“ ființe de lumină, care sunt real o formă adaptată de energie negativă. Explicația pentru care formele negative spirituale din astral imită ca formă proiecțiile adevăratelor Ființe de Lumină este clar: prinderea sufletelor după moarte în planul astral prin înşelăciune, prezentarea planului astral ca fiind un plan spiritual unde ar fi capătul drumului pentru suflete. Este oricum interesantă ideea din budismul tibetan că ambele dimensiuni ale vieții de dincolo, Iadul cât şi Raiul aparțin ambele domeniului iluziei spirituale şi că mântuirea presupune capacitatea Sufletului de a recunoaşte aceste domenii ca fiind expresii ale iluziei şi de a trece dincolo de ele. Deci dincolo de Iad şi dincolo de Rai. Doctrina tibetană de asemenea recunoştea slăbiciunea Sufletului în lumea de dincolo, de a fi impresionat şi înşelat să accepte o falsă realitate spirituală. În acest sens fiecare decedat primea din oficiu asistența continuă a unui lama timp de 40 zile după deces, cât timp ar fi necesar Sufletului să străbată spațiile astrale iluzorii, pentru a nu fi capturat şi a nu cădea în capcana iluziei, pentru a nu accepta Raiul ca fiind destinația finală. Pentru toți aceia care eşuau în acest drum al mântuirii verdictul era clar: capturarea sufletului de forțele planului astral,

programarea sufletului în credința unui fals domeniu spiritual şi apoi începerea epopeii reîncarnărilor timp de milenii, până la eliberarea finală la rezidirea Creației.

„ *Ce se întâmplă în timpul acesta cu sufletul? Bardo Thodol îi urmăreşte călătoria şi îl ajută în încercările îndurate, amintindu–i într–una că n–are de ce să se teamă, că tot binele şi răul întâlnit acolo, în starea de bardo, nu sunt decât propriile lui spaime şi bucurii, impulsuri intelectuale ce se personifica formal şi se dramatizează în starea de vis post–mortem, conform cu neînțelesele şi apăsătoarele legi ale karmei. [...] Trupul pe care îl ai acum nu e trup propriu–zis, ci se numeşte trupul–conştiință al instinctelor şi obiceiurilor tale. E destul pentru tine să ştii că aceste apariții sunt propriile tale forme de gândire. Recunoaşte în aceasta starea Bardo. O, nobile născut, dacă tu nu recunoşti propriile tale forme de gândire, oricare ar fi fost meditațiile sau devoțiunile practicate de tine pe pământ [...] – tu va trebui să rătăceşti din nou în lumea aparențelor şi durerilor pământeşti. [...] Mortul va întâlni o serie întreagă de zeități blânde şi de zeități mâniate, dar ele nu–şi au o existență ontologică autonomă, ci sunt crescute de înseşi experiențele (karma) terestre ale sufletului. El va întâlni un Rai şi un Iad, va fi prezentat în fața a numeroase şi impresionante zeități, va simți față de ele atracție sau repulsie – dar toate acestea nu există acolo, în starea de Bardo, ci starea de Bardo le creează din subconştientul mortului. [...] Sufletul întâlneşte, se teme, se apropie – de însuşi eul său multiplicat, personificat, obiectivizat prin forța karmei. [...] Zeitățile blânde (tibetan Zi–wa) sunt forme personificate ale celor mai sublime sentimente umane şi purced din experiențele centrului inimii. [...] Zeitățile mâniate sunt personificarea raționamentului şi izvorăsc din experiențele centrului creierului. În sfârşit, zeitățile casnice personifică forțele de care e legat omul în existența lui terestră. Trebuie să repetăm că toate aceste familii divine nu sunt decât proiectarea în afară, în categorii fantastice (de vis) a experiențelor şi potențelor subconştiente înregistrate de conştiință în timpul funcționării ei pe pământ. Astfel, un musulman va avea altfel de viziuni post–mortem, iar un ateu materialist va întâlni alt Rai şi Iad decât un hindus, un buddhist sau un creştin. Toată drama mistică post–mortem nu este decât o serie de simple apariții ale gândirii. Dacă decedatul recunoaşte şi înțelege aceasta, el atinge Realitatea şi este mântuit de Samsara, de lumea aparențelor. Viziunile blânde îl încântă, cele mâniate îl înspăimântă. Sufletul vrea să fugă de ele, dar, cum sunt inseparabile de el, oriunde ar fugi, îl urmăresc. De aceea sufletul trăieşte o săptămână de coşmar şi spaime fantastice, numai din cauza ignoranței lui. El nu trebuie nici să se înspăimânte, nici să fie atras. Trebuie să–şi păstreze calmul, siguranța şi voința de dezrobire din lumea aparențelor. Cu mintea în Buddha, el trebuie să treacă prin Rai şi prin Iad mânat de o singură dorință: libertatea.“*

Bardo Thodol ne spune că nu trebuie să acceptăm Raiul ca fiind destinația finală a sufletului după moarte. Și că trebuie să trecem dincolo de bine și rău, dincolo de Rai și dincolo de Iad. De remarcat că ajungerea la libertate, dincolo de Rai, nu înseamnă automat și mântuirea. Libertatea finală, reușita de a trece dincolo de Rai nu este sinonimă cu mântuirea. Pentru a ne mântui trebuie să știm cum să ne folosim de libertatea pe care tocmai ne–am câștigat–o. De exemplu, CG Jung, care ne atenționează că nu orice drum situat dincolo de bine și de rău duce automat la mântuire. Dimpotrivă, exact acum, exact după ce am trecut prin toate porțile și am învins toate Cerurile, după ce am trecut de Rai, suntem în pericol maxim de a fi capturați de un spirit primordial care poate să ne anihileze complet.
La câțiva ani distanță de Mircea Eliade, CG Jung are o perspectivă mai nuanțată și mai terifiantă în legătură cu spiritele care încearcă să ajungă pe tărâmurile aflate „dincolo de bine și rău“. Ce ne spune Jung este înfiorător. Deși folosește un limbaj ambivalent, în care spiritul haosului este când o realitate obiectivă, când un conținut psihic, ambele sensuri trebuie urmărite și valorificate. Pe filieră maniheistă

un Nietzsche depășit de profunzimea doctrinei mistice, a formulat pentru spiritul occidental o doctrină a eliberării care presupune ca scopul final este atingerea domeniului spiritual aflat dincolo de Bine și Rău, dincolo de Rai și Iad. Numai că acele spirite care au întreprins acest demers au avut surpriza să fie capturate de un spirit primordial care i–a dus dincolo de timp, în Universul primordial. Un loc în care conștiința nu există. Greu de spus câte spirite au trecut dincolo de Bine, dincolo de Rai și în loc de mântuire au dispărut, devenind captivi amorfi fără conștiință într–o zonă a Creației aflată dincolo de timp. De aceea avertismentul lui CG Jung este foarte important, mai ales pentru acei creștini pentru care creștinismul nu este suficient și își caută mântuirea în cadrul altor sisteme spirituale.
Este deja o informație de importanță secundară că Satana din Vechiul Testament, stăpânul Iadului și Răul personificat este una și aceeași entitate spirituală și energetică cu Iehova, Iahve, stăpânul Raiului și personificarea Binelui.
Este adevărat, în Grecia antică sau Palestina această informație o aflau numai inițiații orfici și rabinii. Doar inițiații orfici știau că Hades este o altă fațetă a lui Zeus, fiind de fapt vorba de aceeași entitate care locuia pe un munte situat în planul astral. În acele timpuri aceasta era o informație secretă, dar deja banală pentru omul instruit al zilelor noastre.

„*Aici este descris în mod grandios un spirit care se află aparent în cea mai strictă opoziție cu Pneuma doctrinei creștine. Această concepție antică este spiritul alchimiei, pe care astăzi îl putem înțelege ca fiind inconștientul proiectat în spațiu și obiecte. Deși a fost explicat de creștinii primitivi ca Diavol, el nu este pur și simplu identic cu răul, ci are doar proprietatea neplăcută de a se afla dincolo de bine și rău și de a acorda celui care se identifică cu el darul periculos al acestei caracteristici, un exemplu grăitor fiind cazul Nietzsche și epidemia care i–a urmat. Căci acest «dincolo–de–bine–și–rău» nu este nicidecum acel «șase mii de picioare» deasupra, ci mai curând aceeași distanță dedesubt sau mai bine înapoi.* ***Este acel spirit al apelor primordiale haotice dinaintea celei de–a doua zile a Creației, adică dinaintea separării contrariilor, deci dinaintea conștiinței. De aceea, el nu îl conduce pe cel care îi cade pradă nici în sus, nici în afară, ci înapoi în haosul Universului primordial****. Acest spirit corespunde acelui fragment de psihic care nu este încă asimilat omului conștient și a cărui transformare și integrare a constituit pentru alchimist scopul unei lungi și anevoioase opere (opus). […]* ***Spiritul haosului este în permanență la lucru și nu poate fi deosebit absolut de loc de Spiritul Sfânt*** *[…], după cum și* ***Satana veterotestamentar reprezintă un alt aspect al lui Iehova****.*“[20]

Iată deci că nici suferința nu a scăpat de mistificare şi dublare a sensului. Avem suferința adevărată prin care plătim dezechilibre spirituale făcute de noi sau alții, avem suferința adevărată care vrea să ne trezească din vraja iluziei Eului şi avem falsa suferință, cea aplicată sistematic şi peste puterile omului, destinată a determina oamenii să creadă într–un fals domeniu spiritual. De fapt falsificarea sensului suferinței nu trebuie să ne mire. Nimic din domeniul spiritual nu a scăpat mistificării.
Avem rugăciunea adevărată care accesează Cerul 10, dimensiunea Luminii necreate şi avem falsa rugăciune intelectuală care ne conectează de fapt la egregorii planului astral, avem Lumina Vie şi falsa lumină, avem adevărata identitate de Sine şi avem falsa identitate a Eului, avem tehnici spirituale precum yoga, tantra, kundalini, etc., care şi–au pierdut adevăratele sensuri iar acum te conduc la fel în lumea iluziei psihice, falsa lumină a Spiritului haosului nu poate fi deosebită de Lumina cea Adevărată a Spiritului Sfânt, expresia simbolică a încarnării şi reîncarnării Spiritului Universal în oameni din hinduism a fost luată „ad litteram“şi acest reducționism spiritual este promovat masiv în Occident ca fiind legitim şi normal, încât începem să ne gândim serios dacă nu cumva ar trebui să luăm în seamă atenționările misticilor că toate aceste falsuri nu există din nimic, ci ele au fost create cu un scop și

anume pentru păcălirea sufletului să accepte ca realitate spirituală lumile intermediare ale planului astral.

4. Alte tipuri de manipulare prin suferință. Dezvoltarea ideii mesianice a poporului „ales".

Am văzut până acum că suferința este o unealtă foarte eficientă de mistificare a conştiinţelor şi fixării unor convingeri definitive în favoarea unui conținut X predeterminat. Şi că întotdeauna manipulatorii au ştiut că pentru a manipula trebuie să aplice suferință. De ce trebuie suferință, care este explicația pentru care acest tip de manipulare funcționează contează mai puțin, importantă este aplicarea continuă a suferinței, aşa cum timpurile istorice o permit: sub formă fizică brută ca în regimurile nazist, bolşevic şi comunist sau sub formă rafinată psihică şi emoțională în zilele democrației noastre. Aşa cum am văzut, tot secretul este să stabileşti dinainte toate detaliile conținutului X în care oamenii trebuie determinați să creadă, să stabileşti pedepsele credibile, justificabile şi acceptabile pentru încălcarea regulilor care permit funcționarea realității X, stabilirea forței şi modelelor de aplicare a pedepselor şi, foarte important, în cel mai secret mod, să țeşi o adevărată pânză de păianjen economică, socială, juridică sau politică, prin care oamenii să fie determinați să greşească, să încalce legile realității X şi să fie astfel permanent pasibili de aplicarea pedepselor.

Deci dacă mecanismul este bine înțeles şi pus la punct, nu ne mai rămâne decât să ne punem imaginația la treabă.

Trebuie să determinăm câteva sute de oameni să joace rolul politicienilor şi chiar să–i facem să creadă în partide, şedințe, democrație, etc?

Nimic mai simplu, se aplică toate formele de suferință posibile. Indivizii vizați sunt eventual dați afară din partid, sunt excluşi de la şedințe sau întruniri periodice, sunt admonestați în mediul public sau privat, sunt puşi să realizeze proiecte politice sau sociale şi simultan în secret sunt împiedicați, li se deschid dosare de urmărire şi procese sub calitatea de învinuit. Alternativ cu evenimentele negative, sunt puşi pe funcții de conducere, li se încredințează proiecte şi li se promite sprijin. Cine ar putea să–şi imagineze că în nici un caz acest individ nu este cu adevărat trecut pe o listă neagră? Ci că tot ce i se întâmplă, toată suferința morală, psihică sau emoțională pe care o încasează nu este o întâmplare, ci are rolul important de a–l fideliza, determina pe individ să creadă orbeşte într–un conținut organizațional politic dat.

În general vrem să facem indivizi să ajungă să creadă într–un adevăr organizațional? Nimic mai simplu: aplicăm în mod continuu şi aparent necoordonat şi justificat tipul de suferință potrivit domeniului de activitate respectiv şi în concordanță cu timpurile în care trăim. Dacă aplicarea suferinței fizice este imediat şi prompt sancționată de către legi şi societate, practic nu există oprelişti pentru a aplica în mod continuu şi sistematic suferință morală, psihică şi emoțională. Metoda este aplicată în special celor care sunt desemnați să ajungă în timp pe poziții de mare importanță în conducerea unui stat, a unei organizații statale. De obicei se are grijă ca persoanele care sunt pregătite dinainte să ajungă în poziții de conducere să încaseze în decursul vieții profesionale suficientă suferință fizică, morală, psihică sau emoțională, pentru ca Sistemul să fie sigur că aceşti indivizi au fost bine fixați în „adevărul" conținutului organizațional respectiv, că nu vor ieşi din tipar şi vor fi o rotiță perfectă în funcționarea mecanismului organizației.

Vrem în general să limităm mentalul unui popor cu privire la realitatea în care trăieşte, să–l ținem departe de adevărurile economice şi spirituale, şi să–i mistificăm conştiința colectivă? Nimic mai simplu, se aplică suferința, global şi în toate formele posibile. Targetul de 25% din masa populației care trebuie să încaseze o formă sau alta de suferință nu este uitat nici aici.

Vrem să manipulăm un popor că este „cel ales" şi să determinăm milioane de oameni să creadă într–o minciună religioasă de proporții? Se aplică metodologia cunoscută, se aplică suferință cât mai multă,

desigur continuă, dar de data aceasta timp de zeci, eventual sute de ani. Pentru început se ia un popor, de preferință mic, deosebit, care are vecini puternici şi care a rezistat „miraculos“ în fața unei istorii potrivnice. Deja acei oameni au sentimentul că sunt deosebiți. Nu trebuie să lipsească apoi cutremurele devastatoare, invaziile militare, sclavia neagră (muncă fizică forțată) și sclavia albă (sclavie și muncă prin pârghii financiare și economice), dezastrele economice, calamitățile naturale, bolile necruțătoare, etc. Îi laşi o generație să–şi revină şi să respire şi apoi le aplici o invazie militară, îi mai laşi apoi 20 ani să–şi revină şi să revină la credințele religioase fundamentale. Le trimiți apoi semne şi profeți prin care le arăți în cine trebuie să creadă şi cum să creadă. Când noua credință șovăie le mai trimiți un cutremur şi o invazie de lăcuste, etc. Foarte mulți indivizi ai acelui popor vor muri desigur, la fiecare generație peste 50% vor fi sacrificați, dar simplul fapt că după aplicarea unui asemenea program acel popor mai există ca națiune va determina pe supraviețuitori să creadă în orice conținut religios X prestabilit.
Nu este o glumă, metoda este deosebit de eficientă şi într–un trecut nu foarte îndepărtat a mai fost aplicată cu rezultate remarcabile. Este bine cunoscută în istorie metoda cum noul zeu Iahve (o entitate malefică scăpată din zona planetei Jupiter și venită pe pământ printr–o cometă, astăzi planeta Venus) și–a „capturat“ poporul ales de la vechiul zeu Baal. Nu le ardea vechilor evrei de noi zei și erau mulțumiți cu zeul tradițional Baal. Dar suferințele pe care le îndurau de zeci de ani și salvările pe care le oferea ulterior Iahve au înclinat în final balanța în favoarea noului zeu. Care a pus ca preoții lui Baal să fie executați cu toții, până la unul. Procesul a fost desigur de durată, suferințele au dus la moartea multor evrei, dar în final cei rămași în viață erau complet fidelizați în credința noului zeu Iahve.

Atenție deci maximă în momentul în care un popor începe să încaseze lovitură după lovitură şi modul în care începe să se dezvolte credința că ei sunt popor ales. Ideea de „popor ales“ este foarte atractivă dar şi foarte periculoasă în acelaşi timp. Această idee şi acest tip de manipulare sistemică terminatoare este specifică egregorilor psihici din astral de tipul Iahve şi nu Luminii Vii. În fața lui Dumnezeu cel Adevărat cu toții suntem „aleşi“, toți suntem copiii Lui, toți avem prin suflet atribute divine. Nu unii sunt mai speciali şi trebuie să devină stăpâni şi alții sunt inferiori şi trebuie să devină sclavi, negri sau albi. Este o informație de natură sistemică faptul că aplicarea sistematică şi continuă a unor suferințe colective (cutremure, molime, războaie, dezastre naturale, economice şi financiare, invazii militare, exploatare economică, izolare diplomatică, etc), care vizează un întreg popor, poate face parte dintr–o acțiune convergentă de mistificare a conştiinței religioase a acelui popor, de falsificare a percepției realităților spirituale, acțiune dirijată din planul astral, care după zeci de ani de suferințe poate să fie determinat să creadă că este „ales“.
Atenție și că poporul român are exact profilul istoric de victimă supraviețuitoare a unei istorii potrivnice, pentru a fi desemnat drept următorul „popor ales“.

Un popor nu poate fi decât „ales“ de egregorul din astral, deoarece entitatea egregor a fost creată de gândurile, stările și trăirile acelui popor. Când entitatea tip egregor devine oarecum conștientă de sine și „deschide ochii“ singurii pe care îi vede sunt indivizii poporului care l–au creat. În consecință, acel popor devine pentru egregor „ales“, iar dacă poporul respectiv nu–l acceptă ca zeu va începe să le aplice suferința într–o modalitate sistemică.

Atenție maximă și pentru că, după toate indiciile actuale și profețiile din trecut, zeul Iahve, falsul Dumnezeu din planul astral este în căutarea unui nou popor „ales“, care pentru fidelizare i se va aplica metoda deja verificată pe poporul evreu. Adică suferință, în masă, exterminatoare, neâncetat, timp de zeci de ani și sute de ani.

Nu trebuie să te mire acest lucru.
Există profeții din trecut care spun foarte clar că în momentul în care poporul evreu aproape va fi finalizat Noua Ordine Mondială, în acest proces vor dispărea complet de pe pământ, vor fi exterminați. Adică după ce au „muncit“ în comploturi, războaie și crime sute de ani să execute planurile astrale ale lui Iahve, vor fi cu toții exterminați. Practica nu este o noutate, în Rusia anilor 1930-1939 au fost executați toți marii lideri evrei care înfăptuiseră bolșevismul și crimele în masă ale Revoluției. Nici un evreu important cu funcție care a produs genocidul din Rusia nu a scăpat cu viață. Ideea este că Iahve nu poate vinde omenirii iluzia unei Epoci de Aur pentru următorii 5000 ani folosindu–se pentru conducerea omenirii tot de poporul care a executat timp de sute de ani planuri de o criminalitate pe care mintea omenească nu le poate înțelege. Planuri care acum se cunosc.
Toată istoria conspirativă a omenirii din ultimii 2.000 ani este acum publică pe Internet, războaiele, tehnicile magice ale războiului psi, programele pe suflet, crimele în masă, directivele secrete ale lui John Dee și MI6, organizațiile secrete, sacrificiile umane în ritualuri păgâne, planificarea și programarea realității folosind energia sufletului, originea comunismului, trădarea conducătorilor din Occident, planificarea WW III, planificarea NWO, falimentarea statelor și indivizilor, pregătirea regimurilor militariste, holocaust–holohoax, etc, etc, totul este acum public, totul se cunoaște. Sute de cărți și siteuri descriu toate evenimentele ascunse publicului larg și explică toate evenimentele prin prisma logicii ascunse a organizațiilor secrete.
Problema pentru Iahve este că în acest moment zeci de milioane de oameni cunosc majoritatea crimelor contra umanității executate în ascuns timp de 2000 ani de sufletele reprogramate în planul astral. Se cunosc și planurile făcute pentru înrobirea omenirii pentru următorii 5.000 ani.
Pentru următorii 5000 ani partitura dirijorului se va schimba total. Fără crime, războaie, droguri, pornografie, bănci, credite, sclavie albă, etc. Pentru viitor trebuie un popor „ales“ pașnic, iubitor de pace, cu oameni de o înaltă spiritualitate. Dar care să nu știe evident cine conduce din spate, ce dictatură teribilă domnește de fapt pe pământ. Problema însă nu este cine va fi acest nou popor „ales“, ci ca acest popor va încasa suferințe majore pentru a fi format cum trebuie. Cei care cred în Adevăratul Dumnezeu vor fi exterminați primii, sub pretextul unei dictaturi militare, urmând ca masa populației să fie supusă unui proces mesianic din care nu vor lipsi cutremurele de pământ, invaziile militare, epidemiile, foametea, etc., evident toate urmând să fie trecute cu succes. La fel ca în cazul metodei aplicate la evrei, aproximativ 50% din populația acestui nou popor „ales“va muri permanent timp de 40-50 ani în cursul unor catastrofe naționale, la final practic toți indivizii acelui popor fiind noi, cu ideea mesianică puternic întipărită în inconștient.
Mesianismul și ideea mesianică este foarte atractivă pentru mulți profeți, dar și pentru marea masă a populației unui popor. Mesianismul aduce pentru un popor avantaje materiale, apreciere și recunoaștere din partea celorlalte popoare. Dar în același timp aduce pentru acel popor suferințe inimaginabile, permanente. Pentru păstrarea credinței în falsul dumnezeu psihic, acelui popor i se va aplica suferință neâncetat, până la final. Iar acest final nu este nici el de neglijat, pentru poporul „ales“ va însemna exterminarea biologică totală.
Probabil consideri această informație o aberație, deși așa cum spuneam există profeții foarte clare în această privință.
Rămâne totuși o întrebare: când vom ști că se va da semnalul pentru eliminarea actualului popor „ales“? Este simplu: când vei vedea că rabinii își trimit familiile să se creștineze, indiferent de motiv, atunci să știi că pentru poporul „ales“ sfârșitul este aproape. Este foarte posibil să se folosească bombe biologice purtătoare de viruși cu marker selectiv al ADN–ului. Cei care vor dori să scape și să trăiască se vor boteza, își vor schimba vibrația ADN–ului și astfel vor fi neidentificați de virușii care caută țintele prin markerul genetic.

De aici va fi și convertirea în masă a evreilor din Europa în credința lui Hristos, fenomen de altfel prevăzut și profețit de toți marii maeștri spirituali, inclusiv evrei.

Soluția de rezistență la manipularea sistemică de mistificare a conştiinței prin suferință

Deşi manipularea prin suferință este într–adevăr una de tip terminator, întotdeauna există oameni care rezistă la ea, adică rezistă în fața tentativei de mistificare a conştiinței. Vorbesc aici în afară de soluția simplă de a ieşi pur şi simplu din aria de aplicare a suferinței. Uneori acest lucru se poate face, uneori nu. Foarte puțini sunt aceia care de obicei află şi înțeleg printr–o întâmplare ce trebuie făcut în cazul în care nu poți scăpa din aria de aplicare a suferinței, Dar da, aceşti oameni incredibili există.
Cazurile concrete de psihologi şi oameni simpli care au rezistat suferințelor şi mistificării realității din anii 1940-1950 au stat la baza studiilor ulterioare, care au confirmat şi teoretizat acest proces psihologic. Unul dintre cei mai importanți a fost Victor Frankl, ale cărui scrieri au stat ulterior la baza unui nou curent al psihologie aplicate sub numele de terapia cognitivă. În condițiile unui lagăr de exterminare, suferință fizică şi psihică permanentă, Victor Frankl a avut revelația unei libertăți interioare extraordinare, foarte ciudată la prima vedere şi anume libertatea că el poate decide dacă se va lăsa sufleteşte afectat de ce i se întâmplă. A descoperit că are acea libertate de a decide dacă Sufletul lui să fie afectat în vreun mod de evenimentele externe.
Şi a decis că toate abuzurile fizice şi psihice la care era supus să nu–l afecteze. Din acel moment viața lui s–a schimbat. Bătăile şi situațiile care se doreau a fi umilitoare desigur au continuat, durerea fizică a resimțit–o, dar acum aceste acțiuni nu se mai transformau în suferință, pentru că el a decis că toate acestea nu–l pot afecta. Şi ca urmare mânia, durerea psihică, umilința, revolta ca produse psihice nu se mai produceau. Era pus în situații umilitoare, dar Victor nu se mai simțea umilit. Era bătut, dar Victor nu se ai simțea victimizat şi abuzat. Nu avea nici un sentiment de revoltă, nu mai simțea nevoia de răzbunare. Şi toate acestea pentru că acest om îşi descoperise cea mai profundă libertate a Ființei umane: libertatea de a alege cum te poate afecta psihic un stimul/acțiune exterioară şi libertatea de a răspunde la acest stimul/acțiune în modul cel mai optim posibil.
Dar soluția nu este simplă şi necesită din partea fiecăruia un efort psihic deosebit. Trebuie un click, un fapt de conştiință, dureros psihic, dar care odată împlinit conştiința nu–ți mai poate fi mistificată prin suferință. Deci asta nu înseamnă că acțiunea asupra lor asupra ta nu se mai aplică. Nu, acțiunea care doreşte să–ți provoace suferința acționează aşa cum ştii, adică continuu, constant, fără iertare. Nu–ți imagina că durerea trupului sau boala va dispare. Dar dincolo de această acțiune asupra ta, suferința, adică impactul negativ al stimulului extern asupra sufletului tău nu se mai produce.
Aceşti oameni, deşi încasează aceeaşi suferință ca şi ceilalți şi suferă aceleaşi traume, nu–şi mistifică Realitatea în care trăiesc şi refuză sistematic să creadă în „adevărul“ noului conținut organizațional X. Pot fi bătuți, schingiuiți torturați, terorizați psihic şi emoțional, pot rămâne cu sechele pe viață, dar nu vor ceda, nu–şi vor mistificare realitatea în care trăiesc, nu–şi vor trăda valorile şi nu vor începe să creadă în „adevărul“ noii realități, fie ea economică, politică, spirituală, organizațională, etc. .
Care să fie secretul ? Cum de aceşti oameni rezistă şi nu cedează mistificării? Cum de pentru aceşti oameni nu se mai poate vorbi de suferință, în înțelesul pe care îl cunoaştem?
Răspunsul este simplu. Suferința afectează 99.999% dintre oameni şi îi determină să–şi mistifice conştiința deoarece toți aceşti oameni îşi constuiesc identitatea de Sine prin identificarea în special cu corpul fizic.

Suferința apare deoarece ne reducem Sinele, Ființa noastră divină la Eul sau Supraeul nostru.
Ne reducem o dată Sinele prin identificarea cu obiectele Eului: nevoile, instinctele, sentimente, emoțiile, gândurile, trupul, senzațiile, nevoile, impresiile, relațiile noastre. Apoi ne reducem Sinele prin identificarea cu obiectele Supraeului: legile morale, legile juridice, normele, reglementările, obiceiurile, etosul social, familial, spiritual, politic şi economic. Toate obiectele Eului şi Supraeului se includ fireşte în ceea ce numim Ființă. Trupul, sentimentele, gândurile, nevoile, etc, toate acestea fac parte din Ființă. Problema apare însă când considerăm aceste atribute ale Ființei ca fiind Ființa însăşi, când considerăm că identitatea noastră stă doar în aceste atribute şi ne reducem Ființa doar la aceste atribute. Ori acest lucru este o iluzie şi o erezie, nici unul dintre obiectele Eului sau Supraeului nu reprezintă cu adevărat identitatea noastră divină.
Dar datorită reducerii domeniului Ființei, identificării Ființei noastre cu trupul şi sentimentele, când o acțiune, o agresiune sau situație este aplicată asupra individului, acesta resimte această acțiune în mod direct, până în profunzimile sufletului. Şi o resimte ca fiind „umilitoare“, „jignitoare“, „jenantă“, „supărătoare“, etc., care–i trezesc în suflet dorințele „legitime“ de răzbunare, revanşă, mânie, ură, etc. Dar agresiunea şi situația în sine nu sunt umilioare, jignitoare şi nici jenante. Ele devin în sufletul nostru vibrații, stări emoționate catalogate drept „supărări“, „umilitoare“, „jignitoare“ şi „jenanante“, tocmai datorită faptului că ne identificăm Ființa, Sinele, cu trupul, nevoile, gândurile şi sentimentele pe care le avem. Datorită acestei identificări cu sentimentele noastre ne simțim jicniți şi umiliți. Sentimentele de umilință şi jicnire apar la nivelul Eului, nu şi la nivelul Ființei, datorită identificării Ființei noastre în jos, cu trupul şi sentimentele noastre. În acest mod ia naştere ceea ce numim „suferință“. Este durerea provocată în sufletul nostru, dar din cauza noastră, pentru că ne identificăm pe noi înşine cu trupul, sentimentele, gândurile noastre.
În realitate însă, Ființa noastră profundă nu este reprezentată nici de trup, nici de stările emoționale, nici de gândurile pe care le avem. Dar ce suntem noi cu adevărat, care este adevărata noastră identitate de Sine? Realitatea este că suntem Lumină spirituală, suntem Ființe de Lumină, care cu nici un chip nu trebuie să ne limităm Sinele la conştiința Eului, o conştiință de Sine iluzorie, formată în principal din identificarea cu trupul, sentimentele şi gândurile noastre. În momentul în care înțelegem cu adevărat acest lucru, vom putea face diferența între falsul Sine (Eul) şi adevăratul Sine, între falsa identitate (trupul, gândurile, etc) şi adevărata noastră identitate (Lumina spirituală). În acel moment „suferința“ ca stare sufletească dureroasă nu se va mai naşte. Şi implicit nici reacțiile negative care o însoțesc. În acel moment se naşte libertatea de alegere pe care a descoperit–o în interiorul său Victor Frankl.
Secretul celor care rezistă la aceste acțiuni este că se detaşează de Eul lor, prin forța unei conştiințe puternice reuşesc să descopere libertatea Sinelui, a Ființei, o teribilă libertate interioară pe care nu le–o poate lua nimeni: libertatea de a alege dacă acceptăm sau nu să fim afectați de ceea ce ni se întâmplă. Încetul cu încetul, o mică parte din oameni încep să descopere că pot alege dacă să se lase sau nu afectați de suferință, care să fie starea emoțională pe care să o aibă şi ce răspuns să dea acestei situații. Unii încep să înțeleagă că dacă doresc să rămână ei înşişi trebuie să–şi folosească această libertate interioară, la care se ajunge doar prin dezidentificarea de Eu, adică dezidentificarea de corpul fizic, de stările emoționale şi gânduri. Doar indivizii care ajung să înțeleagă/simtă/intuiască că Ființa lor profundă, Adevărul lor nu este Eul, trupul fizic, emoțiile sau gândurile şi pot să facă diferența dintre Eu şi Ființa lor au acces la această libertate interioară de a alege natura unui răspuns la o acțiune externă. Libertatea de alegere pe care o are Omul ca ființă spirituală nu este cea care poate fi folosită în cadrul Eului. Adevărata libertate de alegere începe în momentul în care ne dezidentificăm de obiectele iluzorii ale Eului: de trupul, gândurile, sentimentele, senzațiile şi nevoile noastre.
Deci atâta timp cât eu îmi reduc vastitatea Ființei la Eul construit prin identificarea cu trupul, gândurile şi sentimentele, sunt deschis pentru suferință. Datorită acestei identificări, o acțiune exterioară asupra trupului, gândurilor sau sentimentelor mele mă va afecta într–un mod neplăcut în profunzimile Ființei

mele, lucru pe care îl numim generic „suferință“. Dacă însă ai reuşit să te dezidentifici de Eu, în special te–ai dezidentificat de trupul şi emoțiile tale, această acțiune exterioară nu va declanşa automat în Ființa ta un efect negativ de tip reacție. Mai mult, chiar descoperi ca ai disponibil un spațiu psihic şi emoțional între Ființa ta şi eveniment, că ai libertatea de a–ți alege răspunsul pe care dorești tu să–l dai acestui eveniment. Eşti capabil să oferi ceea ce se numeşte răspuns. Este incredibilă şi fantastic de puternică această libertate a Ființei tale Adevărate de a oferi vieții şi acțiunilor exterioare negative răspunsul ales de tine şi nu o reacție automată a Eului. Atâta timp cât structura psihicului tău este fundamentată pe Eu şi pe identificarea cu trupul, emoțiile şi gândurile tale, eşti imediat şi direct cuplat la orice acțiune externă negativă asupra ta. Şi această acțiune, prin identificarea menționată se va traduce imediat în suferință. Nu ai spațiu, nu ai distanță între tine şi eveniment şi tot ce poți face este să ai o recție automată de durere. Pentru oamenii care au învățat să se dezidentifice de trup, gânduri şi sentimente şi astfel să treacă dincolo de Eu, suferința propriu–zisă nu există. Lovitura fizică să spunem există, dar spre deosebire de omul Eului care pe lângă durere simte revoltă şi dorința de ripostă, cel care a depăşit Eul va resimți evident durerea fizică.....şi atât. Nu va simți dorința de răzbunare şi agresiune, nu se va simți umilit şi înjosit. Va spune: ok, mă doare, bine, oare care este cel mai adecvat răspuns pe care trebuie să–l dau? Omul Eului are un singur răspuns diponibil şi acela este agresiunea, riposta imediată. Omul care a depăşit nivelul Eului are libertatea de a da orice răspuns doreşte, fireşte inclusiv aceea de ripostă agresivă fizică sau non–combat. Dar această agresiune nu este de aceeaşi natură cu agresiunea omului Eului, ci poate a unui raționament care a luat în calcul şi alte 5–8 alternative. Răspunsul care îl dai în urma exercitării libertății de alegere nu este motivat de ură sau dorința de răzbunare, ca în cazul omului Eului. Apare luxul de a oferi un răspuns rațional, care să țină cont de prognozele pe termen mediu şi lung şi ia în considerare aspecte economice, personale sau sociale. Iar răspunsul interior să fie următorul: suferința pe care doreşti să mi–o provoci nu se produce, acțiunea ta nu mă afectează în forul meu interior şi eu decid ce răspuns fizic/atitudinal/emoțional voi da. Şi decid ca răspunsul meu este să fiu calm, răbdător, rezistent, să nu mă consum şi să nu mă las afectat de ceea ce se petrece.

Sensuri ale suferinței

Din analiza manipulării sistemice prin suferință, se pot totuşi constata in punct de vedere spiritual două sensuri autentice ale suferinței.

1. Suferința ca plată karmică a cauzalităților colective

După cum am văzut, suferința este cauza unei manipulări sistemice realizată în 3 etape:

– mai întâi suferința fixează pe om in Eul său, îi cimentează iluzia, identificarea cu trupul, gândurile şi sentimentele pe care le are şi consideră că îl reprezintă, că este Ființa sa autentică. În acest caz, prin identificare, acțiunile exterioare se transformă în interiorul omului în suferință şi de aici este deschisă calea spre manipularea sistemică de mistificare a conştiinței.

– prin diverse forme de manipulare uzuale sau sistemice omul este determinat să ajungă să creadă într–o falsă realitate, un fals conținut organizațional, economic, social, politic, spiritual, etc.

– prin aplicarea suferinței omul este fixat în convingerile sale, în „adevărul“ unui conținut prestabilit economic, politic, social, religios, organizațional, etc. X. Suferința se aplică continuu, picătură cu picătură, cu pauze de refacere, până la limita rezistenței psihice a omului.

Cu cât suferința este mai mare, mai greu de suportat şi mai terminatoare, cu atât ea fixează mai bine omul în Eul său, cu atât mai profund fixează pe om în iluzia falsei identități de Sine şi apoi ea îl fixează mai bine şi mai profund pe om în convingerile sale, indiferent de valoarea de adevăr a acestor convingeri. Oamenii care mor în suferințe vor muri şi vor duce mai departe în sufletul lor convingeri false definitive fixate, iremediabil de schimbat. Identitatea Eului, adică falsa identitate de Sine, duce prin suferință la false convingeri, la mistificarea realității şi la convingeri greşite într–o falsă realitate. Capacitatea suferinței de a fixa pe om în convingerile sale, de a–l fixa în credința într–o falsă realitate şi a–l determina să–şi mistifice conştiința este extraordinară.

Întotdeauna justificarea suferinței din punct de vedere spiritual a fost o provocare. Însă chiar şi această temă este tot subiectul unei manipulări. Una dintre explicațiile suferinței, promovate activ în media, este aceea că suferința trebuie acceptată, deoarece ea este efectul karmei individuale şi reîncarnării. Există ființe spirituale din planul astral care decid karma şi alte ființe spirituale care o aplică. Trebuie precizat faptul că aceste cărți nu reflectă adevărurile prime predicate de aceste religii timp de câteva sute de ani. Mai mult, la un nivel mai restrâns, în cadrul acestor religii se cunoaşte foarte bine care sunt adevăratele realități şi explicații ale ideilor de karmă individuală şi reîncarnare.
Timp de sute de ani aceste religii au predicat practici spirituale pentru .....evitarea karmei şi reîncarnării (!) şi de–abia în ultimii 100 ani în Occident au pătruns cărți care distorsionează practicile şi adevărurile spirituale promovate de aceste religii. Un exemplu în acest sens este budismul, care este prezentat în Occident ca promovând reîncarnarea, când de fapt principala carte spirituală din Tibet, Bardo Thodol, Cartea tibetană a morților, cuprinde măsurile şi rugăciunile pe care trebuie să le ia zi de zi un preot lamaist, în primele 40 zile de după moartea unui credincios, pentru a evita captura sufletului celui decedat în planul astral şi implicit a evita reîncarnarea. Preoții tibetani luptau cu toate puterile şi cunoaşterea pentru evitarea reîncarnării, NU pentru promovarea ei. Pentru ei reîncarnarea şi karma individuală nu era o normalitate a legilor spirituale ale Universului, ci o degenerare a lor într–un domeniu psihic.

Dincolo de disputele sterile pe această temă, pentru a clarifica credințele şi manipulările în karma individuală şi reîncarnare putem recurge la biologie, în persoana lui Rupert Sheldrake, autorul binecunoscutei cărți „O nouă ştiință a vieții. Rezonanța morfică“ (titlul original A new science of life: the hypothesis of formative causation), care a apărut în prima ediție în anul 1981. Este o carte binecunoscută, care stă la baza altor cărți şi cercetări în domeniu. În această carte se fundamentează teoria câmpurilor morfice, care stau la baza structurării formelor fizice de viață. Fiecare organism viu este corelat cu un câmp morfogenetic de informație şi acest câmp este acela care determină modul de dezvoltare şi evoluție al organismului viu. Mai pe scurt, ADN–ul este acela care citeşte informațiile din câmpul morfogenetic şi le pune în aplicare pentru a realiza construcția formei fizice a organismului viu. Inclusiv starea de boală a organismului uman este explicată prin virusarea acestui câmp morfogenetic cu informație străină lui, ulterior informația infectată din câmpul morfic urmând să se transfere în planul organismului viu. Teoria demonstrează inclusiv că memoria individului nu este stocată în creier, ci în câmpul morfogenetic şi la moartea organismului această memorie se transferă către câmpul morfogenetic colectiv al speciei umane. În aproape 30 ani, teoria a fost verificată cu succes de mii de savanți geneticieni şi biologi, în mii de teste efectuate în zeci de institute de cercetare din toată lumea.
Câmpurile morfogenetice au deci o importanță deosebită în dezvoltarea formelor de viață, inclusiv a organismului uman.

Să vedem pe scurt care sunt caracteristicile câmpurilor morfice (CM):
– CM sunt câmpuri de energie şi informație structurată şi structurantă, cu efect cumulativ, care

organizează și determină forma organismelor vii. În baza cauzalității formatoare CM structurează forma de exprimare a organismelor vii. În funcție de frecvențele CM se structurează diferite forme de existență. CM de frecvență 7000–12000 Hz structurează forma ființelor din astralul inferior, în timp ce CM de frecvență 80–170 GHz structurează forma organismelor umane.
– CM au calitatea de nonlocalizare. Cm sunt active la distanțe foarte mari, comparativ cu câmpurile gravitaționale. Calitatea de nonlocalizare a CM a determinat pe Rupert Sheldrake să emită îndrăzneața ipoteză că memoria și cunoașterea omului nu este localizată în creier, ci într–un câmp morfic personal, creierul având doar calitatea de a accesa acest CM. Consecința imediată a fost reacțiile dure ale unor neurologi cărora le era zdruncinată temelia cunoașterii lor științifice.
– specifică CM este rezonanța morfică. Datorită ei CM individuale pot accesa CM colective ale înaintașilor sau ale unor comunități specifice de meserii. R. Sheldrake a intuit că ritualurile populare nu sunt nimic altceva decât tentative ale oamenilor de a intra prin rezonanță morfică în contact cu CM colectiv al populației sau tribului din care făceau parte.
– CM sunt organizate în ierarhii intercalate. CM nu sunt distincte, ci intercalate unul în altul. Este un câmp inclus într–alt câmp, de la mic la mare. CM al atomului este inclus în CM al celulei, care este inclus în CM al moleculei, etc. Acest tip de organizare a informației și a CM l–a făcut pe R. Sheldrake să emită o altă ipoteză îndrăzneață (de fapt cunoscută religios de milenii) și anume că noi nu trăim într–un Univers, ci într–un Multivers. Adică trăim într–un Univers care este inclus în alt Univers, acesta la rândul său este inclus în alt Univers, etc.
– CM sunt prin definiție baze de date, memorie, informație structurată. Memoria CM este individuală, colectivă, cumulativă. Accesarea memoriei CM se face prin intrarea în rezonanță morfică cu acel CM.
– CM structurează forme evolutive de existență, cu suflet și conștiință. Astfel CM al planetei structurează forme de viață complexe capabile de conștiință.
– cauzalitatea câmpurilor morfice este dublă. De la individ la câmp morfic avem o cazalitate directă de tip cauză–efect.
De la câmpul morfic la individul în formare avem o cauzalitate complexă denumită „cauzalitatea formatoare“. De fapt
aici vine lovitura de grație dată teoriei suferinței prin moştenirea karmei individuale, deoarece spre deosebire de cauzalitatea karmei individuale a organismelor care mor, care este de tipul cauză–efect, câmpurile morfice ale organismelor vii în formare şi evoluție nu cunosc acest tip de cauzalitate. Cauzalitatea câmpurilor morfogenetice individuale noi, karma individuală cu care se naşte un organism nou, este de altă natură, fiind denumită de Rupert Sheldrake sub expresia „cauzalitate formatoare“.
De fapt teoria câmpurilor morfice acceptă şi explică şi relația cauzală, determinismul cauză–efect, dar acest tip de cauzalitate nu se aplică în lumea viului de la individ la individ pe linie ereditară directă, ci de la individ la colectiv, la câmpul morfic comun speciei respectivului individ.

Schema cauzalității câmpurilor morfice este deci următoarea:
– nu există cauzalitate directă de la organism la organism în succesiune directă pe linie ereditară, sau de transmitere individuală a memoriei unui individ la un urmaş direct
– primul tip de cauzalitate este cel de tip cauză–efect, care se aplică strict în ceea ce priveşte transmiterea memoriei, experiențelor, cunoaşterii şi a tot ce a însemnat un individ, adică câmpul morfic individual, către câmpul morfic comun al neamului, etniei, grupurilor şi speciei din care individul a făcut parte. Relația de final a unui individ (energie, informație, cunoaştere), a câmpului morfic personal, este doar către un câmp morfic comun.
Acest câmp morfic comun, care are efect cumulativ şi care primeşte câmpurile morfice individuale poate fi un câmp morfic de neam, al poporului din care individul face parte, al speciei umane, al grupului

religios şi profesional de care individul aparţinea, al şcolii de gândire, etc. Aici şi doar aici, de la individ la colectiv, apare şi se transmite cauzalitatea energetică.
– la naşterea unui nou individ acesta va avea un câmp morfic creat prin rezonanţă cu câmpul morfic comun al speciei, ceea ce RS a numit „cauzalitate formatoare“. În nici un caz un individ nu moşteneşte un câmp morfic personal al unui individ anterior, ci el preia informaţii cumulate din câmpul comun morfic, care conţine informaţii omogene şi cumulate aparţinând a milioane de înaintaşi. Noul organism va prelua deci nu cauzalitate energetică directă a altui organism dinaintea sa, ci va prelua cauzalitatea energetică comună sintetizată a milioane de organisme care au existat înaintea sa. Adică cu alte cuvinte, o problemă apărută într–un organism viu nu poate fi motivată printr–o cauză anterioară directă specifică conştiinţei acelui organism, deoarece evoluţia formei unui organism viu este determinată doar de rezonanţa morfică, evoluţia comună a milioane de indivizi identici, care structurează un câmp morgogenetic comun.
Pe scurt: la moarte un organism lasă în urmă o cauzalitate energetică directă strict către câmpul morfogenetic colectiv al speciei, iar la naştere organismul este purtător de cauzalitate formatoare, care ia în calcul suma cumulativă şi omogenă a tuturor cauzalităţilor energetice individuale, ale milioanelor de indivizi ale speciei dinaintea sa.

Cum afectează teoria câmpurilor morfogenetice ideile karmei şi reîncarnării

A. Ideea de karmă

Teoria câmpurilor morfogenetice infirmă deci din punct de vedere ştiinţific şi biologic transmiterea individuală peste timp a cauzalităţilor energetice de la individ la individ şi implicit infirmă noţiunea de karmă individuală la nivelul organismelor vii, cel puţin în modul cum este ea prezentată publicului larg.
Ideea de karmă şi suferinţă motivată de greşelile unui înaintaş pe linie ereditară sau a aceluiaşi suflet dintr–o existenţă în alt organism anterior intră în contradicţie cu biologia. Nu există determinism direct între un organism vechi şi nou, ci doar determinism de tip cauzal la individ la specie şi apoi un determinism formator de a specie la alt individ nou. Prezentul organism nu moşteneşte direct determinismul şi energia negativă a altui organism din trecut (chiar dacă spiritual tot el a fost în altă încarnare), ci doar cele comune ale speciei, în care se cumulează şi omogenizează deficienţele adunate de toate organismele care au existat în cadrul speciei. Chiar dacă ai vrea, nu poţi moşteni energetic cauzal decât câmpul morfic comun, al părinţilor, de neam, al etniei, poporului şi speciei umane, care evident va conţine omogenizat şi câmpul morfic al părinţilor.
Dacă ar fi să înţelegem ideea unei karme, a unui determinism cauzal direct între organisme, în cadrul formelor de viaţă vii, acest lucru este imposibil. Se poate vorbi de karmă, de cauzalitate energetică, dar doar într–un singur sens, de la individ la colectiv. Invers, de la colectiv înapoi la individ nu se mai aplică determinarea cauzală, ci determinarea formatoare, care ia în calcul omogen cauzalităţile individuale ale tuturor indivizilor speciei.

Conform legilor de formare ale câmpurilor morfice individul poate fi pedepsit şi este, dar pentru că prin cauzalitate formatoare el moşteneşte cauzalitatea tuturor indivizilor dinaintea sa. Deoarece există un câmp morfic al familiei, de neam, al etniei, al poporului, etc, fiecare individ moşteneşte obligatoriu şi dezechilibrul energetic al acestor câmpuri morfice, dezechilibru indus prin cauzalitate tip cauză–efect de acţiunea sutelor de înaintaşi.
De exemplu, apariţia unei boli grave, paralizie sau moarte la individul X nu este consecinţa unei karme

directe dintr–o viață anterioară a individului X, ci este efectul unei karmei colective (al familie, de neam, etnie, popor, etc) care transmite în câmpul morfic al individului în formare o anumită cantitate de energie negativă şi informație viciată generată de 5 persoane distincte care au trăit în trecut. Această energie negativă poate fi efectul cumulat al unei crime din Roma antică din anul 200 î. H, plus o vânzare de sclavi în Africa de Vest din anul 1720, plus 2 crime făcute într–un război de cucerire dus de poporul tău în urmă cu 70 ani, plus o magie făcută cândva în familia ta.
Fiecare individ moşteneşte deci în câmpul său morfic şi un dezechilibru energetic, o karma colectivă (de neam, etnie, popor, specie) pe care va trebui să o „ardă“ prin suferința sa personală. Iată deci un motiv în plus pentru a nu afecta viețile altor oameni, care au karme poate deosebit de grele de consumat. Dacă tu vei împiedica pe acest individ să–şi ducă crucea până la capăt, karma sa se va transfera şi va fi plătită de tine sau urmaşii tăi. Dacă puterea ta de a consuma karma colectivă nu este la nivelul celui pe care l–ai împiedicat, te vei trezi rapid cu boli deosebit de grele, accidente de tot felul sau chiar moarte subită.
Rămâne însă întrebarea cum putem să ne dăm seama care sunt suferințele din contul karme colective care trebuie plătită şi care este suferința indusă din planul astral, pentru falsa karmă individuală dintr–o viață anterioară, care nu trebuie acceptată.

Legile viului şi biologiei nu înseamnă însă că karma individuală, cauzalitatea directă de la un organism la descendenți, exact aşa cum sunt ele promovate în prezent, nu există undeva în Univers. Deşi se încalcă principiile ştiinței, ale biologiei şi ale Legilor Viului, nu înseamnă că legile karmei prin cauzalitate directă nu există. Deşi legea dezvoltării organismelor vii infirmă cauzalitatea directă de la individ la descendenți direcți, asta nu înseamnă că ființele care aplică această lege contrară Viului nu „există“. Legile cauzalității directe de la individ la individ totuşi se aplică şi aceste entități „există“ şi aplică legea karmei individuale care contravine legii Viului, dar acest fapt nu reprezintă o normalitate la nivelul organismelor vii, manifestări ale Luminii Vii. Karma purtătoare de cauzalitate energetică directă de la individ la individ există, dar nu este o expresie a legilor Vieții şi Lumini Vii.
Probabil vă întrebați cum de există aşa ceva, undeva în Univers şi cum de pot exista aceste forme de „existență“ care să încalce legile Viului. Şi de ce le încalcă?
Cum îşi motivează o ființă din astral executantă a karmei acțiunea de pedepsire a unui individ, dacă conform legilor Viului individul pedepsit NU moşteneşte direct un câmp morgogenetic sau o cauzalitate energetică directă a unui alt individ sau poate a sa însuşi, presupunând din altă viață?

Dar atunci, dacă toți indivizii moştenesc cauzalități formatoare energetice colective, de ce unii sunt teribil de pedepsiți, iar alții mai deloc? Cum face un arhanghel sau demon diferența? Ființele spirituale care aplică legea karmei justifică acțiunea prin echilibrarea energetică a unei alte acțiuni anterioare comise fie de înaintaşi, fie de acelaşi suflet, într–o viață anterioară. Ceea ce este imposibil, deoarece conform cauzalității formatoare individul moşteneşte un câmp morfic omogen, în care se omogenizează cauzalități energetice ale milioanelor de oameni, de la Adam până la el. Dacă câmpul morfic moştenit şi cauzalitatea energetică este în nume colectiv, cum mai poate aplica un arhanghel legea karmei individuale?
De fapt, chiar şi Isus Hristos a spus că a venit să plătească pentru păcatele tuturor oamenilor, de la Adam până la El. El însuşi a moştenit prin naştere o cauzalitate formatoare şi de aceea a moştenit inclusiv cauzalitățile energetice colective ale tuturor oamenilor dinaintea sa. Chiar dacă ar fi dorit poate, nu ar fi moştenit doar cauzalități energetice directe ale unei existențe pământene anterioare.
Deci pe cine să credem, pe Isus Hristos care spune omului paralizat: „Ridică–te şi mergi !“, sau ale acelora care caută să justifice o suferință individuală printr–un păcat direct anterior al altui individ? Isus Hristos nu spune: „Eşti paralizat pentru păcatele părinților, stai acolo şi caută să nu te vindeci deoarece prin suferința ta îi salvezi de Iad“. Nu, Isus Hristos spune : „Ridică–te şi mergi !“, adică cu alte cuvinte

să nu accepte această suferință deoarece nici nu este cazul, nu este obligat să sufere în numele familiei sau a unei presupuse vieți anterioare şi nici El nu trebuie pentru însănătoşirea bolnavului să preia o eventuală karmă individuală.
Revenind la arhanghelul care trebuie să aplice karma pentru păcatele indivizilor ascendenți, deşi el încalcă o lege de organizare a Vieții Vii, acțiunea sa are totuşi loc, cu efecte foarte dure şi vizibile asupra organismului viu. Dacă o ființă încalcă o lege a Viului şi acționează totuşi asupra organismelor vii, singura concluzie care se poate trage este că această ființă nu este de natură spirituală, nu se circumscrie Viului, Vieții şi nici organismelor vii.

B. Ideea de reîncarnare

Există însă şi posibilitatea ca un organism nou creat să preia din câmpul morfic comun al speciei exact determinismul cauzal al unui anume organism care a trăit cu X ani înaintea sa? Răspunsul se pare că este negativ, deoarece cauzalitățile energetice individuale revărsate în câmpul morfic comun speciei se omogenizează cumulativ şi nu rămân distincte. Dacă dimpotrivă, se va dovedi vreodată că cauzalitățile energetice individuale revărsate în câmpul morfic comun speciei nu se omogenizează, atunci aceasta ar fi prima dovadă ştiințifică a existenței reîncarnării.
Deci realitatea câmpurilor morfice ca lege a Viului infirmă şi ideea de reîncarnare necesară pentru plată karmică sau presupusă evoluție spirituală.

Conform teoriei câmpurilor morfice, reîncarnarea ar fi posibilă doar în două cazuri:
– cazul în care un individ va trebui să plătească cauzalități energetice, dar nu individuale, ci colective, ale neamului, etniei, poporului său, sau speciei umane în general. La naşterea acestui individ se va forma un câmp morfic individual care va prelua din câmpul morfic comun speciei prin cauzalitate formatoare o parte din cauzalitățile energetice negative omogene ale miilor de indivizi născuți de la Isus Hristos până în prezent.
– cazul în care câmpul morfic colectiv al speciei este nu omogen, ci eterogen şi poate păstra singular moştenirea unui câmp morfic individual anterior. În acest caz, deşi într–adevăr individul moşteneşte o cauzalitate formatoare dintr–un fond colectiv, totuşi, printr–un determinism necunoscut, individul va primi la naştere în câmpul morfic nou exact cauzalitatea energetică a câmpului morfic vechi. Deoarece este transtemporală şi transspațială, rezonanța morfică acceptă ideea că oricând şi oriunde, din câmpul morfic colectiv, să se poate transmite prin cauzalitate formatoare o informație degenerată energetic, unui câmp morfic nou. Dar acest lucru este total aleator. Adică individul X se poate naşte în anul 2010 cu o malformație fizică sau predispoziție la o anumită boală ca urmare a informației înscrisă în câmpul morfic comun speciei umane în anul 1230, de către individul Z, care a transmis în câmpul morfic comun o cauzalitate energetică negativă. Însă acest tip de rezonanță este total aleatoriu, nu există o alocare inteligentă şi sistematică a informațiilor degenerate din câmpul morfic comun speciei umane. Chiar dacă am presupune că câmpul morfic comun al speciei este eterogen şi păstrează experiențele individuale distincte şi nealterate, nu s–a găsit (încă) nici o lege, inteligență a naturii sau determinism genetic care să ştie să aloce noului câmp morfic exact cauzalitatea energetică negativă a unui câmp morfic anterior. Şi chiar dacă câmpul morfic comun este eterogen şi diferențiat, chiar dacă ar exista un determinsim genetic care să ştie să facă exact legăturile între câmpul individual nou şi cel vechi, totuşi, ce câştig ar avea evoluția Vieții şi Viului din acest lucru? Greu de spus.
Pentru moment nu putem înțelege justificarea a mii de spirite care cred că trebuie să se reâncarneze pentru a face plăți karmice individuale. Cum se justifică acest lucru, mai ales că din punct de vedere al rezonanței morfice şi al legilor organismelor vii acest lucru este imposibil?
Reîncarnarea acestor spirite este un fals, o glumă? Nu, reîncarnarea există, este o realitate cruntă şi

dureroasă, dar la fel ca în cazul karmei individuale, aceasta este o situație nespecifică formelor de viață Vii sau Luminii Vii.

C. Ideea imaginilor vieților trecute existente în câmpurile omului

Teoria câmpului morfic infirmă şi explicația că imaginile pe care le percepem din subconştient în regresii sau hipnoză ar fi imagini ale vieților trecute. În lumea organismelor care respectă legile Viului nu se transmit pe cale ereditară directă memoria sau experiențele. Determinismele cauzale nu se transmit direct deoarece la naştere şi în timpul vieții individul se supune unei alte forme de cauzalitate decât cea directă de tipul cauză–efect. Cauzalitatea formatoare care se aplică indivizilor noi şi în evoluție face însă ca noile organisme să moştenească colectiv şi cumulat experiențele oamenilor care au trăit anterior, dincolo de orice limitare spațială sau temporală. Deci în inconştientul individului imaginile care sunt depozitate acolo de câmpul morfic coletiv moştenit (de neam, rasă, popor, specie, etc) nu sunt nicidecum imagini proprii dintr–o existență anterioară, ci imagini ale unor oameni care real au trăit în trecut, în diferite timpuri şi locuri, din preistorie până în prezentul apropiat.

Deci de exemplu pacienții lui Jung, care aveau vise cu animale pe care nu le cunoşteau din viața reală nu înseamnă că, de exemplu, într–o altă viață fuseseră vânători de lei sau dresori de elefanți, ci că prin inconştient accesau câmpul morfic al speciei, care conține şi experiențele unor alți oameni din trecut care real au fost vânători de lei sau dresori de elefanți.

Este deci interesantă întrebarea de ce suntem făcuți să credem că aceste imagini şi experiențe ne aparțin, dintr–un trecut îndepărtat.

2. Suferința ca instrument pentru transcederea Eului, a falsei identități de Sine şi regăsirea drumului către Ființă/Centru.

Celălalt efect al suferinței şi un alt sens corect spiritual arată că paradoxal, suferința este spre binele nostru, pentru a ieşi din iluzia identității prin Eu, din iluzia că noi suntem doar trupul, gândurile, sentimentele noastre. Deci este nevoie de suferință, pentru a ieşi din suferință. Ne este lăsată suferința spre bine nostru, tocmai pentru a vedea că ne clădim identitatea de Sine pe trupul şi gândurile pe care le avem şi care de fapt nu ne reprezintă. Ne este lăsată suferința tocmai pentru a ieşi din starea de captivitate în care ne aflăm şi de care nu ne dăm seama.

Suferința are două sensuri: te eliberează de Eu şi astfel poți relua contactul cu Sinele şi hiperconştiința unificată a Creației, sau poate să te închidă şi mai puternic în temnița Eului, să te afunde şi mai puternic în iluzia izolării şi falsei identități de Sine. Putem avea deci parte de suferință prin care poți să fii „fixat" în Eu, te poate lega de Eu şi te poate scufunda adânc în mlaştina Eului şi putem avea suferință care te eliberează de Eu, de falsa identitate. Prin suferință ne putem deci îndepărta de Ființă, de Sine, de conştiința spirituală, sau ne putem rupe lanțurile Eului şi să pornim în călătoria către Centru, către Ființă. Fixarea în Eu şi pierderea sufletului prin suferințe continui, sau eliberarea de Eu prin suferințe la fel de dure şi salvarea sufletului, totul depinde de modul în care este aplicată suferința, de cantitatea aplicată şi de modul în care individul se raportează la ea.

Este ca şi cum milioane trăim legați cu lanțuri de sclavi la mâini, vedem asta foarte clar, dar nu înțelegem şi nu credem că aceste lanțuri nu sunt parte organică din noi, nu eram legați cu ele când ne–am născut. Dacă sunt acolo de când ne ştim nu înseamnă că acest lucru este şi normal. Suferi mereu când facem o mişcare mai bruscă, dar asta este, ne–am obişnuit cu suferința asta şi credem că este normală, că face parte din normalitatea vieții. Şi la un moment dat ni se umflă încheieturile care țin lanțurile şi picăm de durere. Această durere ne face conştienți de existența lanțurilor care ne limitează mişcarea şi începem să ne scuturăm mâinile să scăpăm de lanțuri. Şi minune, lanțurile care erau acolo de o eternitate au zburat de

la încheieturi, la unii de la prima mişcare, la alţii după eforturi prelungite. Dar pentru toţi, a trebuit să vină durerea, suferinţa, pentru a înţelege că lanţurile nu erau o parte organică din noi, ele erau ceva artificial adăugat, situaţia în care ne aflam nu era una normală.
Ca Fiinţe de Lumină Vie „căzute“ în dimensiunea planului materiei, avem nevoie de un stimulent şi atenţionare pentru a ieşi din plasa iluziei în care am căzut. Nici un stimulent nu este mai bun decât suferinţa pentru a ieşi din iluzia falsei identităţi de Sine. Precum Victor Frankl, de obicei este nevoie de suferinţă multă şi intensă, la limita rezistenţei psihicului uman pentru a determina oamenii să treacă şi vadă dincolo de Eu, să ajungă să înţeleagă că Fiinţa lor cea mai profundă nu este trupul, nu sunt gândurile, nu sunt sentimentele pe care le au. Toate acestea sunt parte a Fiinţei noastre, dar nu sunt Fiinţa, nu ne reprezintă la nivelul de fiinţe de Lumină spirituale care suntem. În momentul în care înţelegem acest lucru primim cadou cea mai frumoasă libertate, libertatea de a alege dacă putem fi afectaţi de un stimul extern şi libertatea răspunsului la acest stimul.
Suferinţa deci nu este propriu–zis o metodă a Luminii de a ne aduce înapoi la origini, o metodă specială a Luminii pentru a ne salva, ci este o consecinţă automată a căderii noastre, a faptului că ne limităm Fiinţa cea vastă, trăim în iluzia unei false identităţi şi avem o conştiinţă fragmentată. Dar chiar şi în această cădere spirituală, suferinţa este plasa de siguranţă creată de Lumina Spirituală în dimensiunea planului material, pentru a ne trezi conştiinţa, a nu ne prăbuşi de tot şi mai adânc în Întuneric. Că prin această suferinţă putem totuşi să fim pierduţi de tot, asta este altă poveste, pe care am descris–o mai sus.
Lumea dimensiunii materiale este o lume dură a acţiunilor permanente asupra noastră. Identificarea noastră cu Eul face ca aceste acţiuni să fie resimţite drept „suferinţă“ şi ne întrebăm în van ce rost are. Nu ne dăm seama că nu am fost creaţi pentru a suferi, că Fiii Luminii Vii nu trebuie să sufere.
Înainte de cădere suferinţa nu exista deoarece nu ne identificam Fiinţa totală doar cu o parte a ei. Înainte de cădere Omul nu se identifica cu trupul sau gândurile sale şi astfel stimulii externi nu se transformau în acţiune directă asupra Sufletului nostru, resimţită într–un mod bizar drept …. suferinţă. Dar prin căderea noastră, prin reducerea Fiinţei totale la Eu prin identificarea noastră cu trupul şi sentimentele în fiecare minut facem mereu aceeaşi alegere sinistră: da, eu, Fiul Luminii vreau să sufăr. De ce? Nu ştiu, dar trebuie, dacă aşa face toată lumea probabil că aşa trebuie, aşa este normal şi bine.
Însă prin natura noastă divină putem face şi altă alegere şi anume să nu suferim. Putem scăpa de suferinţă şi implicit de periculoasele manipulări sistemice, indiferent de cât de bine puse la punct sunt ele dacă ne regăsim natura noastră autentică, identitatea noastră profundă cu Sinele, cu Fiinţa vastă care suntem, dacă înţelegem natura iluzorie a identităţii Eului nostru.

Cu sau fără suferinţă extremă, este chiar indicat să ne regăsim drumul spre Fiinţă. Întrebarea este cum.
Spuneam că 99.999% dintre oameni trăiesc starea numită „suferinţă“, pentru că nu şi–au depăşit încă nivelul Eului şi trăiesc într–o falsă identitate de Sine.
Asta înseamnă că 99.999% dintre oameni sunt descoperiţi în faţa manipulărilor sistemice prin suferinţă?
Asta înseamnă că 99.999% dintre oameni pot fi determinaţi prin suferinţă să–şi mistifice conştiinţa şi să fie determinaţi creadă într–un conţinut X prestabilit/Realitate socială, politică, economică, spirituală, organizaţională, indiferent de gradul de Adevăr al acestei realităţi?
Răspunsul este da.
Toţi cei care ne simţim „jicniţi“, „umiliţi“, cu „orgoliul“ afectat, cu „mândria“ rănită, etc, trăim „suferinţa“ ca urmare a unor acţiuni externe asupra noastră şi avem reacţii motivate de aceste stări negative, toţi trăim într–o falsă identitate de Sine şi ar trebui să ne întrebăm serios în ce măsură suntem deja victimele manipulării prin suferinţă, în ce măsură credem deja în false realităţi, indiferent că ele sunt de natură socială, economică, organizaţională sau spirituală. Ar trebui să ne întrebăm în ce măsură suferinţa pe care deja am încasat–o de la viaţă ne–a determinat să ne mistificăm conştiinţa, să refuzăm adevărata Realitate şi să credem în false realităţi.

Ceea ce este şi mai periculos este faptul că foarte mulți oameni inteligenți şi bine informați despre psihicul şi energetica omului, care cunosc faptul că de la „căderea“ biblică trăim în trup într–o falsă identitate de Sine, nu cunosc şi riscurile pe care le implică această situație. Nu înțeleg că în baza acestei false identități de Sine, în baza „suferinței“ generate de această identificare, oamenii pot fi subiectul celei mai periculoase manipulări inventate vreodată în Univers şi anume determinarea oamenilor să creadă într–o falsă realitate, indiferent de natura ei.
Probabil că ai înțeles faptul că pentru a evita să cazi în capcana mistificării conştiinței, este important să treci dincolo de Eu, să ajungi la Ființa care eşti cu adevărat, dar desigur te întrebi cum să găseşti drumul spre Ființă şi cum să treci dincolo de Eu. Cum să treci dincolo de trup, gânduri şi sentimente? Ce trebuie făcut? După cum deja ştii din cazul prezentat, modalitatea cea mai cunoscută de a te dezidentifica de Eu este prin încasarea unei doze masive şi continue de suferință, la nivelul şocului psihic.
În general această problemă, de dezidentificare de obiectele Eului şi accedere la Ființă, la Sine, este deosebit de dificil de realizat. Vorbim aici despre o schimbare fundamentală a funcționării tale ca om, din punct de vedere psihic, energetic sau spiritual. Posibilitate ca în acest demers să pierzi contactul cu realitatea materială şi să devii client permanent într–un ospiciu este cel mai fericit caz. Pentru a înțelege cu adevărat necesitatea parcurgerii acestui proces (Jung îl numea individuație) asistat de oameni (preoți, psihologi) care cunosc riscurile la care te expui, menționez doar că în Antichitate pentru a fi acceptat în templele care realizau această procedură trebuiai să dai teste deosebit de grele, pe care numai câțiva pe puteau trece.

Vorbim despre suferință.
Probabil te întrebi: dacă eu până acuma am trăit o viață bună, în puf şi nu am suferit decât foarte puțin, ce ar trebui să fac? Să–mi provoc singur suferință atroce? Provocarea voluntară a suferinței trebuie din start exclusă
Experiența lui Victor Flankl într–un lagăr de concentrare nu mai poate fi repetată. În nici un caz suferința nu
trebuie căutată şi provocată „cu ajutorul“ lagărelor, închisorilor, automutilărilor sau acceptării agresiunii celor din jur. Nu pe orice om închisoarea și lagărul îl duce la evoluție spirituală, la dezidentificare de Eu. Pe majoritatea oamenilor această metodă îi face mai răi, nu duce la o elevare spirituală. Prin suferința închisorii au trecut dincolo de Eu doar acei zeci de mii de intelectuali formați în perioada interbelică, care fără vină au fost aruncați în închisorile de exterminare ale regimului comunist. Prin suferințe extreme zeci de mii de oameni și–au permeabilizat zidurile de granit ale Eului până la nivelul unor geamuri de sticlă. Nu au putut trece dincolo, dar prin bariera transparentă a Eului au putut „vedea“ ce este dincolo, s–au putut vedea pe ei înșiși și și–au întâlnit Sinele. Educație, morală, norme, legi, mentalități, reguli, etc, toate produsele Eului s–au relativizat atât de mult, încât acești oameni și–au putut descoperi centrul Ființei lor, Sinele, care în cultura creștină este identificat prin Isus Hristos. Prin suferință și destructurarea Eului, zeci de mii de deținuți politici (mulți dintre ei atei sau creștini doar cu numele) l–au descoperit pe Hristos. La ieșirea din închisori acești oameni erau cei mai credincioși din țară și mulți dintre ei s–au călugărit.
Oare trebuie să suferim și noi adevărate traume fizice, psihice şi emoționale pentru a ne destructura Eul şi a ajunge la Ființă? În nici un caz, deoarece nu toți avem rezistența psihică a lui Victor Frankl sau a deținuților politici. Suferința extremă asigură într–adevăr dezidentificarea Eului, depăşirea stadiului Eului, dar nu asigură implicit şi accesul la Ființă. Dincolo de Eu nu orice drum duce la Ființă. Un singur drum duce de la Eu la Ființă (Sine) şi nu toți suntem pregătiți să–l facem brusc sau poate chiar nu suntem pregătiți să–l facem, cel puțin nu în acest moment. Însă alte câteva sute de poteci sunt pierzătoare, duc la nebunie, schizofrenie sau pierderea sufletului. De aceea suferința se aplică variabil şi gradual, de la om la om. La unii suferința se aplică brus şi maxim, la limita nebuniei, la alții suferința se aplică încet şi câte

puțin.
Societatea civilă şi mediul religios au deja puse la punct modalități de a „suferi“ controlat, astfel încât să poți ajunge la Ființă într–un mod sigur şi nepericulos, fără a–ți expune inutil viața şi sănătatea unor experimente şi excese greşite.
Metodologia cea mai acceptabilă pentru omul obişnuit de a realiza dezidentificarea de obiectele Eului şi Supraeului ar fi următoarea:
– practica postului negru. Din cele mai vechi timpuri, una dintre cele mai eficiente modalități de a ajunge la Ființă, a trece dincolo de iluzia Eului şi a obține dezidentificarea de trup, gânduri şi sentimente este postul negru. Postul negru este o modalitate deosebit de eficientă de a obține rezultate într–un timp mai îndelungat, fără a trăi traume fizice şi emoționale. Este o modalitate sigură, controlată şi poate duce prin metoda paşilor mărunți la rezultatul dorit. Evident, excesele nu–şi au rostul. Postul negru nu se ține când vrei şi cum vrei şi există în fiecare religie un program stabilit al folosirii acestui tip de post. Postul negru este un tip de suferință moale, acceptabilă, posibil de aplicat gradual, fără a pune în primejdie sănătatea fizică şi psihică a indivizilor.
– practica postului tăcerii. Este un tip de post cu care creştinii sunt mai puțin familiarizați, dar care este foarte practicat în religia budistă. În mediul creştin, în special sihaştrii şi călugării şi–au impus postul tăcerii, prin retragerea definitivă din lume şi traiul solitar în munți. Concret, postul tăcerii înseamnă interdicția de a vorbi timp de zile, săptămâni sau câteva luni de zile.
Practica şi eficiența postului tăcerii în destructurarea/permeabilizarea Eului a fost confirmată de psihologia secolului 20. Astfel, psihologii au constatat faptul că gândirea noastră este lingvistică, că gândim în limbajul în care vorbim. Implicit, Eul nostru se formează odată cu învățarea şi dezvoltarea limbajului şi a gândirii lingvistice. Mai exact, formarea limbajului şi a gândirii care poate fi exprimată verbal precede formarea Eului. Apare însă şi efectul invers. Blocarea limbajului duce la afectarea gândirii lingvistice şi implicit la oprirea energiilor de structurare a Eului. Împreună cu postul negru, postul tăcerii are un efect deosebit de puternic în permeabilizarea zidurilor Eului. Nu sunt deci necesare suferințe fizice şi emoționale, drumul către Sine se poate parcurge şi prin metode acceptabile social.
– folosirea întrebărilor existențiale, specifică budismului. Fiecare trebuie să–şi pună permanent, de câteva sute de ori pe zi şi să se gândească la întrebări existențiale de genul „Cine sunt Eu?“, „Care este rolul meu în această viață?“, „De ce mă aflu aici?“, etc. Această metodă este recomandată în special pentru oamenii obişnuiți, care nu au timp să mediteze, să practice tehnici esoterice sau să se retragă în mănăstiri. Dar teologii budişti moderni care trăiesc ei înşişi în metropole, precum singaporezul Tan Kheng Khoo sau americanul Ken Wilber consideră că chiar şi făcând doar acest lucru este suficient pentru a crea o fisură în armura Eului şi a începe călătoria către Centru.
– folosirea simbolurilor unificatoare şi simbolurilor personale. Este metoda dezvoltată de CG Jung, mai multe despre această metodă veți găsi în capitolul următor.
– conştiință limpede. Aici va ajuta mult şi postul negru. Pe măsură ce vei ține periodic post negru, vei descoperi cum parcă ți se luminează conştiința, cum parcă un văl de ceață se ridică din mintea ta.
– atenție defocalizată
– analiză interioară. În momentul în care apare un sentiment dureros, priveşte–l, observă–l, vezi de unde se trage, caută rădăcina identificării unui aspect al Ființei/Sinelui tău cu acest sentiment. Undeva sentimentul dureros este legat de Ființa ta şi această legătură trebuie întrerupră, altfel Ființa profundă din tine va fi mereu condiționată de el.
– creşterea conştiinței de Sine, creşterea capacității de conştientizare a ceea ce se întâmplă în sufletul tău şi de a identifica unde duc aspectele negative
– dorință de schimbare
– voință
– curaj

Şi să spunem că doreşti să porneşti pe drumul către Ființă.....că doreşti să treci dincolo de Eu, de falsele identificări, de falsa identitate.....
Nu va fi nimic deosebit să descoperi că primul obstacol în calea drumului către Ființă este frica. Dar va fi o surpriză de proporții să descoperi că această frică nu ține de fantomele şi negativismul psihicului uman. Când vei porni pe drumul care duce spre Ființă, vei descoperi că cea mai profundă şi mai teribilă frică pe care o ai în suflet nu este frica de Întuneric, slăbiciuni, vicii sau păcate, ci este frica de Lumina care eşti. Ne este o teribilă frică de Lumina Vie, de natura noastră divină, de măreția, puterea şi sfințenia care reprezintă adevărata noastră identitate de Sine. Este într–adevăr deosebit de dificil să accepți acest lucru, să–ți accepți adevărata natură divină de Lumină, dar nu imposibil. Atunci va veni adevărata greutate. Când vei fi pus în fața deciziei de a trece „dincolo“, în necunoscut. Când vei dori să treci dincolo de lucrurile şi viața pe care o cunoşti. Adevărul este că în mare măsură, din punct de vedere al identității Eului, te cunoşti şi te accepți. Îți cunoşti trupul, păcatele, slăbiciunile, gândurile, sentimentele, modalitățile în care reacționezi, ai deprinderile, obiceiurile şi plăcerile tale. Toate acestea le cunoşti, spui şi crezi că te cunoşti. Dar la acest nivel trăieşti în iluzie şi eşti expus suferinței. Tocmai suferința va fi aceea care te va face să spui într–o bună zi: ajunge, nu mai pot! Ce trebuie să fac să nu mai sufăr atâta? Vei afla curând şi răspunsul şi probabil nu vei fi foarte încântat de el. Indiferent de câți bani, poziție socială sau putere ai, acestea nu–ți sunt de folos pentru a scăpa de manipularea Eului, de „suferință“. Dar doar dorința de a nu mai suferi îți va da suficienta motivație de a porni pe drumul spre necunoscut, „dincolo“, spre tine însuți, spre Lumină. Nu va fi un drum uşor deoarece este un drum al cunoaşterii de Sine, al redescoperirii tale ca Ființă de Lumină. Dar cu suficientă răbdare, fără excese, păstrându–ți rolul în societate, familie şi economie şi eventual sub îndrumarea unei persoane cu experiență, în câțiva ani este foarte posibil să ajungi să–ți întrezăreşti adevărata identitate. Suferința nu se va mai produce, se va crea un spațiu între acțiunea externă şi identitatea ta şi implicit vei avea acces la cea mai mare libertate interioară: libertatea de a alege în ce măsură o acțiune exterioară te poate afecta interior, unde şi cât să te afecteze şi care să fie răspunsul pe care să îl oferi în exterior.
Poți citi mai departe în această carte, în capitolul intitulat „Moartea Eului şi renaşterea în spirit“ tehnicile controlate de moarte, transcedere a Eului, aşa cum au fost ele înțelese şi aplicate, din antichitate până în prezent.

După cum am văzut, în prezentul capitol păstrarea identității noastre iluzorii a Eului este foarte periculoasă. Nu numai că păstrăm liberă calea spre a trăi cele mai dure suferințe fizice, emoționale şi pshice. În plus suferința pe care o putem încasa de la viață va fi folosită de oameni inteligenți sau forme psihice de inteligență din planul astral pentru a ne prinde în capcana manipulării sistemice, prin mistificarea prin suferință a conştiinței. Putem astfel aluneca în capcana credințelor unor false realități economice şi politice din care să nu mai ieşim toată viața. Sau mult mai dur, prin suferință putem cădea în capcana falsei realități spirituale a planului astral, de unde să nu mai ieşim niciodată şi unde să fim convinşi de necesitatea karmei individuale şi a plăților karmice prin reîncarnare.

Informațiile practice ale capitolului 10

Un mare secret al psihologiei umane este acela că oamenii nu se comportă aşa cum ar dori, ci în

conformitate cu aşteptările celorlalţi despre ei. Părerea celorlalţi bună sau rea este cea care practic le comandă să se conformeze aşteptărilor emise la adresa lor. Obţii un comportament dorit de la o persoană identificând calităţi şi imagine de sine care au nevoie de confirmare.

Dacă în urma unor anumite circumstanţe motivaţionale, la momentul t_0 parcurgi acte de conştiinţă generate de o realitate obiectivă şi ca urmare iei o decizie iniţială şi te implici în comportamente care vor să traducă decizia pe care–ai luat–o în realitate, la momentul t_1, când condiţiile care au justificat decizia iniţială nu se mai regăsesc (dispare siguranţa îndeplinirii obiectivelor propuse, costurile umane, mteriale şi financiare nu se mai justifică, etc), vei realiza noi acte de conştiinţă, dar în interiorul realităţii subiective, care vor ignora şi evalua denaturat noua realitate obiectivă creată, cu rezultatul că vei persevera în aceleaşi acte şi comportamente conforme stării de conştiinţă şi deciziei iniţiale.

Principalii factori determinanţi ai perseverării în decizie sunt următorii: nestabilirea de la bun început a limitei de investit, implicarea nesăbuită, cheltuielile şi pierderile uriaşe pe care deja le–ai realizat încă din fazele iniţiale ale deciziei, pierderea responsabilităţii individuale în situaţiile de grup, menţinerea în ignoranţă, necunoaşterea adevărului, a realităţii obiective, caracterul public, irevocabil, costisitor si repetitiv ale actelor deja realizate, existenţa unui context de libertate.

Există patru niveluri de inteligenţă pentru aplicaţiile perseverării în decizie: asigurarea factorilor favorizanţi menţionaţi pentru a te predispune la perseverări în act, manipularea prin supunerea liber consimţită în condiţii de libertate, perseverarea în act conform „propagandei“ în condiţiile acţiunii „contra–propagandei“ pentru a–ţi dezvolta şi fixa convingerile specifice „propagandei“ şi limitarea ariei de acţiune şi expunerea la riscuri crescute prin organizarea societăţii pe baza culturii consumatoriste.

Dacă ai un conflict deschis cu o altă persoană, fizic, valoric sau de orice altă natură, simpla ta poziţionare deschisă ca oponent va fi cel mai mare factor coagulant pentru dezvoltarea convingerilor care să–i susţină actele iniţiale mecanice şi să–l transforme într–un adversar serios, pe termen lung. În lipsa opoziţiei tale, în lipsa unui adversar, actele iniţiale nu vor mai avea continuitate, convingerile nu se vor mai produce, iar energia şi agresivitatea iniţială se va topi, elanul se va prăbuşi înapoi în interioritatea din care a plecat. De aceea, fără aportul tău, fără acceptarea opoziţiei, fără a ridica mănuşa provocării, nici o tendinţă iniţială a unui individ, oricât de periculoasă şi agresivă ar fi ea, nefiind susţinută de convingeri nu va avea viaţă lungă. Chiar dacă individul ar vrea să te termine, să te distrugă, lipsa ta de cooperare în acest proiect îl va frustra de energia şi determinarea necesare realizării acestei dorinţe. O dată energia iniţială negativă consumată, fără suportul tău ca rival, o altă energie negativă nu se va mai produce şi tendinţa iniţială distrugătoare se va calma.

Cele mai periculoase forme de manipulare sunt manipulările sistemice.

Cea mai periculoasă formă de manipulare sistemică inventată vreodată în Univers este manipularea prin suferinţă, mistificarea conştiinţei umane prin suferinţă. Manipularea prin suferinţă are aplicaţii în domeniul economic, politic şi religios. Manipularea religioasă este deosebit de periculoasă deoarece este emanată nu de oameni, ci de entităţile de inteligenţă pură ale planului astral şi vizează în final capturarea sufletelor umane într–un fals domeniu spiritual.

Puşi în faţa Adevărului terifiant care este Realitatea, a crimei dusă până la perfecţionare şi a sistemului de aplicare sistematică a suferinţei, oamenii cedează psihic. Oamenii nu rezistă psihologic, nu pot trăi cu conştiinţa că trăiesc într–o lume perfect organizată pentru a–i exploata şi distruge. Când Adevărul este prea puternic, oamenii încep să–şi mistifice conştiinţa, refuză Realitatea insuportabilă şi voluntar înceap să creadă într–o falsă realitate, într–o mistificare în care conştiinţa umană poate trăi. Mistificarea conştiinţei este de fapt una dintre soluţiile psihicului uman, când este pus în faţa integrării unei cantităţi de suferinţă mult peste puterile lui, căreia nu–i găseşte nici un sens sau justificare şi când datele primare de cunoaştere a realităţii nu mai pot fi acceptate şi procesate. În locul păstrării integrităţii conştiinţei iniţiale, păstrării contactului cu realitatea brută şi crudă şi implicit prăbuşirii în nebunie, psihicul uman decide să–şi păstreze integritatea prin mistificarea percepţiei şi a realităţii.

Teoria reîncarnării individuale de–a lungul a sute de vieți prin cauzalitate directă este infirmată de legile de formare a Vieții. Teoria reîncarnării individuale și a vieților trecute este infirmată de teoria câmpurilor morfice și a „cauzalității formatoare“ care sta la baza formării câmpurilor morfice. Câmpurile morfice care conțin informație structurată și structurantă pentru noile organisme vii în formare nu se formează prin cauzalitate directă individuală, ci printr–un algoritm care ia în calcul suma omogenă a cauzalităților trecute.

Ca urmare a acțiunii câmpurilor morfice asupra formării și existenței organismelor vii se pot face următoarele afirmații în legătură cu reîncarnarea. A) Reîncarnarea sufletelor prin cauzalitate directă individuală este din păcate un fenomen „real“ în cadrul dimensiunilor care formează Universul; milioane de suflete capturate în planul astral sunt reprogramate să creadă și să accepte necesitatea reîncarnării. B) Reîncarnarea sufletelor prin cauzalitate directă individuală încalcă legile fundamentale ale Viului și Vieții fundamentate de știință, inclusiv încalcă legea spirituală fundamentală spirituală ca spune că Dumnezeu este iubire NEcondiționată (karma individuală fiind o expresie a iubirii condiționate). C) Toate ființele „spirituale“ de tipul îngeri, demoni, arhangheli ai karmei, etc, care aplică legea karmei individuale acționează în afara legilor Viului și Vieții și a iubirii necondiționate, deci sunt în afara legilor divine și foarte grav încalcă legile Vieții lui Dumnezeu cel Adevărat.

Majoritatea oamenilor trăiesc starea numită „suferință“, pentru că nu şi–au depăşit încă nivelul Eului şi trăiesc într–o falsă identitate de Sine. Asta înseamnă că 99.999% dintre oameni sunt descoperiți în fața manipulărilor sistemice prin suferință. Asta înseamnă că 99.999% dintre oameni pot fi determinați prin suferință să–şi mistifice conştiința şi să fie determinați creadă într–un conținut X prestabilit, indiferent de gradul de Adevăr al acestei realități.

Toți cei care ne simțim „jicniți“, „umiliți“, cu „orgoliul“ afectat, cu „mândria“ rănită, etc, trăim „suferința“ ca urmare a unor acțiuni externe asupra noastră şi avem reacții motivate de aceste stări negative, toți trăim într–o falsă identitate de Sine şi ar trebui să ne întrebăm serios în ce măsură suntem deja victimele manipulării prin suferință, în ce
măsură credem deja în false realități, indiferent că ele sunt de natură socială, economică, organizațională sau spirituală.

Există oameni care deşi încasează aceeaşi suferință ca şi ceilalți şi suferă aceleaşi traume, nu–şi mistifică Realitatea în care trăiesc şi refuză sistematic să creadă în „adevărul“ noului conținut organizațional X. Pot fi bătuți, schingiuiți torturați, terorizați psihic şi emoțional, pot rămâne cu sechele pe viață, dar nu vor ceda, nu–şi vor mistificare realitatea în care trăiesc, nu–şi vor trăda valorile şi nu vor începe să creadă în „adevărul“ noii realități, fie ea economică, politică, spirituală, organizațională, etc.

Secretul celor care rezistă la aceste manipularea sistemică prin suferință este că se detaşează de Eul lor, prin forța unei conştiințe puternice reuşesc să descopere libertatea Sinelui, a Ființei, o teribilă libertate interioară pe care nu le–o poate lua nimeni: libertatea de a alege dacă acceptăm sau nu să fim afectați de ceea ce ni se întâmplă. Încetul cu încetul, o mică parte din oameni încep să descopere că pot alege dacă să se lase sau nu afectați de suferință, care să fie starea emoțională pe care să o aibă şi ce răspuns să dea acestei situații. Libertatea de alegere pe care o are Omul ca ființă spirituală nu este cea care poate fi folosită în cadrul Eului. Adevărata libertate de alegere începe în momentul în care ne dezidentificăm de obiectele iluzorii ale Eului: de trupul, gândurile, sentimentele, senzațiile şi nevoile noastre.

Capitolul 11

Imaginatio vera, rugăciunea şi împlinirea dorinţelor

În viaţa fiecăruia dintre noi capitolul numit „împlinirea dorinţelor“ are un loc aparte. Fiecare ne dorim ceva: o carte, maşină, carieră şi avansare profesională, sănătate, posesia unui bun oarecare, recunoaştere socială, bani, călătorii şi excursii, să vedem diferite locuri, să ne întâlnim perechea în viaţă, etc, etc, etc. Lista este practic nesfârşită.
Însă în legătură cu aceste vise, dorinţe, au apărut evident şi poveţile, sfaturile celor împliniţi. Precum fiecare dorinţă şi om, la fel există câte un sfat sau mod de a îndeplini acea dorinţă. Pe lângă părerile personale ale indivizilor care au trecut prin diverse situaţii şi şi–au împlinit dorinţele, există şi o categorie mai aparte de curente generale de opinie la care subscriu mii de oameni împliniţi. Astfel există majoritar sfaturile celor care spun că orice în viaţă se obţine prin multă muncă, răbdare, persevenenţă, cinste, onoare, demnitate, efort, trudă şi sacrificiu. Există desigur şi părerile celor care disprețuiesc acest drum şi sunt ferm convinşi că îndeplinirea dorinţelor se face întotdeauna pe seama şi în detrimentul celorlalţi oameni, care trebuiesc înşelaţi, păcăliţi, exploataţi, furaţi, escrocaţi, terorizaţi, agresaţi în orice mod posibil. Munca este considerată o ruşine, o înjosire, o activitate rezervată „fraierilor“ şi celor slabi care trebuiesc exploataţi fără scrupule.
Există însă în cadrul psihologiei şi o categorie aparte de „tehnici“ mai deosebite, prin modul de abordare şi aplicare. Toate aceste tehnici presupun împlinirea dorinţelor, dar nu într–un mod miraculos, ci

fundamental tot bazându–se pe curentul de opinie care spune că doar prin muncă cinstită, efort şi perseverenţă lucrurile se pot pune în mişcare. Dezamăgesc poate pe aceia care cred că poate exista o tehnică miraculoasă (eventual un echipament) prin care, fără să faci nimic altceva decât această tehnică, să–ţi împlineşti dorinţele. De asemenea nici o astfel de tehnică nu se fundamentează în împlinirea dorinţelor în sensul detrimentul semenilor, de a ne însuşi munca celorlalţi. Repet, sunt tehnici utile care eventual ne iniţiază şi ne ghidează să nu facem efort inutil, să nu mergem pe poteci greşite şi să nu pierdem timpul, dar nu ne vor scuti de nici o picătură din munca şi efortul pe care vom trebui să le depunem pentru a ne împlini dorinţa.
În această categorie intră tehnici precum autosugestia, folosirea simbolurilor spirituale şi rugăciunea. Dacă tehnici precum autosugestia şi folosirea unor simboluri spirituale sunt destul de cunoscute, este mai puţin cunoscut faptul că şi rugăciunea sau vizualizarea are un astfel de potenţial.
Cum să foloseşti rugăciunea pentru a–ţi împlini dorinţele, ce înseamnă „imaginatio vera“, ce este de fapt autosugestia şi multe altele vei învăţa în capitolul care urmează. Magie? vei spune neâncrezător la sfârşitul capitolului. Posibil, poate că da, poate că nu, dar este cu siguranţă răspunsul întregului şi imensului Univers, care se pune în mişcare la strigătul unui Fiu al Luminii. Dacă ştii cum să ceri Universul nu rămâne indiferent şi toată forţa Sa se va pune în mişcare pentru a te ocroti şi ajuta. Da!, Universul cel imens va veni să te susţină pe tine, un individ poate fără însemnătate, obosit, terminat şi deznădăjduit. Ce să ceri lui Dumnezeu, Creaţiei, Universului cel viu este problema ta personală, cum să ceri te voi învăţa în paginile care urmează.
Desigur, de la bun început, poate avea loc o discuţie cu privire la justificarea şi legitatea din punct de vedere divin a folosirii unei „tehnici“ pentru a ne împlini dorinţele. Există păreri contra, care consideră că în acest caz se intervine într–un domeniu pe care omul este bine să îl lase în seama lui Dumnezeu şi că este mai bine ca lucrurile să fie lăsate să vină de la sine, atunci când va dori Dumnezeu. Sau că procedând astfel forţezi soarta şi că Dumnezeu îţi va îndeplini dorinţa, dar în acest mod ieşi de sub protecţia şi drumul pregătit de El. Există şi păreri pentru aplicarea sau măcar cunoaşterea unei astfel de „tehnici“, la care subscriu şi eu, care iau în considerare faptul că nu degeaba am fost înzestraţi cu liber arbitru, voinţă, imaginaţie şi puterea de a ne împlini dorinţele. Nu în mod inutil noi oamenii chiar avem lăsată de la Dumnezeu puterea de a aduce în planul materiei potenţiale informaţionale. Mai mult, dacă tot ceea ce facem condiţionăm să se realizeze „cu voia Luminii Vii/Spirituale“, „cu voia lui Dumnezeu“ şi că nu ne interesează împlinirea dorinţelor iluzorii ale Eului, atunci probabil că în acest caz nu forţăm legile Universului şi vom primi doar ceea ce ne este permis.
Dorinţele pe care ni le putem împlini folosind „imaginatio vera“ şi voia Luminii Vii sunt dorinţele profunde ale Fiinţei tale: să ai un partener de viaţa soţ sau soţie, să ai copii, bani, o anumită profesie, maşină, diverse bunuri materiale precum o casă, haine, maşină sau mobilă, să dobânzişti anumite aptitudini, să ai accesul într–o firmă sau instituţie, să ai un rang politis sau social, să înveţi o anumită meserie, să te muţi într–o anumită locaţie, să fii sănătos, etc.

În urma prăbuşirii marilor civilizaţiilor antice cunoaşterea secretă a templelor a fost încorporată în practicile şidoctrinele mistice ale marilor religii democratice, precum isihasmul în creştinism şi mişcarea sufi în islamism. Aşa se face că mai toţi învăţaţii religioşi din trecut şi din prezent acordă o foarte mare atenţie acestui aspect de împlinire a dorinţelor folosindu–ne de rugăciune, imaginaţie creatoare, atenţie focalizată şi alte asemenea facultăţi umane deosebite. Nu mai este de mult un secret că fiecare om are capacitatea de a–şi împlini dorinţele, dacă urmează o anumită procedură. Ceea ce se ştie de secole este „metodologia“ de împlinire a dorinţelor. Se ştie că este foarte important ca omul să conştientizeze ceea ce–şi doreşte, că dorinţa trebuie să–i umple câmpul conştiinţei încât să ajungă la nivelul unui vis personal, că trebuie să se roage profund, etc. De secole se cunoaşte inclusiv faptul că gândirea noastră trebuie focalizată asupra dorinţei timp de minim 7 săptămâni. Cele mai vechi scrieri

religioase ne învață detaliat despre puterea pe care o avem în noi de a „crea realitate“, de a ne împlini dorințele. Se vorbește despre suflet, gândire focalizată, dorință, trăirea unui vis personal, etc.
Însă oamenii învățați nu au spus însă niciodată de ce are efect metodologia pe care o propovăduiau. Nimeni nu a explicat credincioșilor sau cititorilor ce se întâmplă „în culise“, ce se întâmplă cu adevărat când folosim astfel de tehnici, ce forțe se pun în mișcare pentru a–ți îndeplini ție o dorință. Și nici nu au făcut diferența dintre o dorință a minții, a Eului și o dorință a inimii, a Ființei. Distincția dintre dorințele inimii și dorințele minții trebuie făcută și este foarte importantă deoarece energiile puse în mișcare sunt complet diferite și efectele în lumea reală sunt foarte mari, într–un caz pozitive iar în alt caz negative. Explicația acestei lacune de informare este simplă: cunoașterea de ce se împlinesc dorințele era și este o ușă către cunoașterea avansată esoterică a lumii și Universului. Metodologia propriu–zisă de împlinire a dorințelor nu are în sine nimic magic, dar cunoașterea care explică de ce are efect această metodologie este deosebită. Metodologia de împlinire a dorințelor nu este nimic altceva decât o ușă către cunoașterea esoterică a Universului, o ușă care duce într–o cameră în care sunt depozitate marile secrete ale Creației. Această cunoaștere era și într–o oarecare măsură încă este interzisă oamenilor simpli. Oamenii aveau voie să știe și să practice tehnici utile și funcționale, dar nu aveau voie să aibă acces și la cunoașterea care explică cum funcționează de fapt aceste tehnici.
Nu mai spun că expresia „imaginatio vera“ nici nu exista în textele religioase, ea fiind parte dintr–o cunoaștere esoterică transmisă de sute de ani exclusiv pe cale orală și la un număr limitat de persoane. Expresia „imaginatio vera“ (sau „vera imaginatio“) apare trecător doar în scrierile ermetice a câtorva gnostici și alchimiști din Evul mediu, fără nici o explicație clară asupra acestui tip de imaginație. Apar referiri despre importanța imaginației numită „adevărată“ și unele trimiteri, fără a se detalia subiectul. CG Jung, un bun cunoscător al alchimiei și esoterismului în general preia și el din scrierile alchimiștilor aceste idei vagi despre „imaginatio vera“, fără alte explicații și fără a ne lumina în vreun fel.
Este ca și cum ai voie să știi cum să aprinzi un bec folosind un întrerupător, ai voie să știi că este vorba despre fenomenul de electricitate, dar nu ai voie să cunoști legile și forțele care generează electricitatea și cum se produce lumina într–un bec.
Această lipsă de informare încerc să o suplinesc. În plus față de metodologia de împlinire a dorințelor (de altfel cunoscută și bine detaliată în textele religioase), acest text detaliază și cunoașterea din spatele metodologiei. După ce vei citi acest capitol vei ști exact și precis de ce are efect metodologia de împlinire a dorințelor, promovată din cele mai vechi scrieri. Cunoscând atât metodologia, cât și explicația a ceea ce se întâmplă în plan spiritual, vei fi mai bine informat și deci mai eficient în a practica cât mai corect această tehnică. În plus, având acum de partea ta cunoaștere structurată, văzând că se poate, vei fi mai încrezător în forțele proprii și vei avea curajul să provoci destinul și să–ți împlinești dorințele.
Deoarece nu există om care să–și fi împlinit toate dorințele inimii, acest capitol este totodată și un îndemn adresat ție cititorule, indiferent de vârstă, de a–ți stabili în mod conștient dorințele personale, visul personal, de a–l avea permanent în minte și suflet și de a depune toate eforturile pentru a–l împlini. Din tinerețe, stabilește–ți clar visele pe care le ai, pentru întreaga viață, scrie–le în agenda personală, păstrează–le vii în minte și suflet. În acest mod Universul va avea grijă de tine și–ți va oferi cel mai potrivit răspuns. O lume în care toți oamenii știm cum să ne împlinim dorințele este desigur o utopie, dar chiar și dacă o mică parte facem acest lucru, implicit starea noastră sufletească va fi mai bună, iar indirect prin împlinirea dorințelor noastre vor contribui la existența unei lumi și societăți umane mai bune și mai fericite.

Probabil multe din ideile pe care le vei citi în acest capitol nu reprezintă o noutate pentru tine şi asta din motivul pentru că în trecut, cândva în viață, ai aplicat instinctiv metoda imaginației creatoare, fără să ştii proceduri şi indicații. Dorința ta puternică a fost cea care te–a purtat neştiut pe cărările către împlinirea

ei.
Sunt însă şi foarte multe situaţii în care ne dorim foarte tare un lucru şi împlinirea lui nu se întâmplă. Cele mai dureroase sunt situaţiile în care ne dorim cu disperare ceva, anii trec, nimic nu se întâmplă, iar dorinţa noastră iniţială se ofileşte în dezamăgire, deziluzie, deprimare, durere sufletească. Sunt oameni care îşi doresc de ani de zile ceva anume şi care au obosit să spere, să creadă şi să lupte.
Dedic prezentul capitol tuturor acestor oameni care din lipsa cunoaşterii trăiesc zilnic cu durerea în suflet a neîmplinirii unor dorinţe deosebite. Prezentul capitol este o tentativă de a regăsi ştiinţa (şi deci repetabilitatea programată) de a ne îndeplini dorinţele cele mai profunde ale Fiinţei noastre. Sper ca voi, toţi cei care nu mai aveţi lacrimi şi nici putere în suflet să mai credeţi într–o „minune“, să găsiţi în paginile care urmează informaţii esenţiale pentru împlinirea dorinţelor voastre. Vei descoperi că nu este uşor, dar nici greu şi că ceea ce alţii au reuşit în decursul unui timp relativ scurt se poate repeta personalizat şi în cazul tău.
Vom vedea în paginile următoare în ce măsură astfel de experienţe, de obicei unice în viaţă, trăite sub impulsul unei dorinţe puternice, pot fi reluate într–un mod repetitiv, permanent. Să vedem deci care este ştiinţa, metodologia împlinirii tuturor dorinţelor noastre profunde, dincolo de orice întâmplare norocoasă.

Scurt istoric al practicii „imaginatio vera“

1. Perioada antichităţii

De la bun început trebuie ştiut faptul că tehnica „imaginatio vera“ a fost dintotdeauna (inclusiv în zilele noastre) practicată în două moduri. Primul mod este cel spiritual, corect, în care de fapt imaginaţia creatoare este efectul practicii rugăciunilor, singura „tehnică“ existentă care reface unitatea iniţiale divine a Omului prin reunificarea energiilor minţii şi a inimii. Practica spirituală a rugăciunii unifică spiritual Omul, care acum poate accesa planul Luminii necreate, Cerul 10, locul în care se află potenţialele informaţionale ale dimensiunii materiale în care ne aflăm (dimensiunea a treia sau Cerul 3). Practica spirituală a rugăciunii şi accesarea Luminii „necreate“ de Cer 10 este singura variantă posibilă pentru a accesa potenţiale informaţionale şi a „crea“ realităţi în viaţa cotidiană, realităţi conforme cu voia Luminii Vii. Potenţialul informaţional pe care îl vom aduce astfel spre manifestare în vieţile noastre va fi întotdeauna spre binele nostru spiritual şi va conţine voia lui Dumnezeu cel Adevărat, voia Luminii Vii şi nu voia luminii astrale sau a unui dumezeu psihic.
Al doilea mod de a practica tehnica „imaginatio vera“ este cel mental–intelectual, incorect, deoarece nu ne conectează la adevărata Lumină a Dimensiunii 10, ci la falsa lumină, la suma infinită a energiilor din planurile astrale, din cerurile 1-9 sau anticerurile 1–9. Falsa lumină accesată din cerurile 1-9 nu are atributul de creaţie a Luminii Vii. Energiile din astral accesate în mod mental–intelectual nu au capacitatea de a ne aduce la viaţă potenţiale informaţionale divine, ci eventual au capacitatea de a genera situaţii dorite de entităţile planului astral.
Originea imaginaţiei creatoare spirituale poate fi regăsită în ritualurile religioase practicate de marii preoţi din
culturile antice avansate: Egipt, Babilon, India, China, Grecia. Imaginaţia creatoare era în acele timpuri una dintre pietrele de temelie ale cunoaşterii şi practicii religioase esoterice, parte integrantă a unui ritual religios riguros practicat de iniţiaţii care aveau o puritate sufletească şi trupească deosebite. În acele vremuri, folosirea imaginaţiei creatoare era considerată ca având caracter religios, fiind transmisă doar membrilor cultelor religioase, într–un cadru iniţiatic restrâns şi făcea parte alături de alte tehnici religioase din bagajul de cunoaştere de care se bucurau iniţiaţii marilor temple.
Trebuie însă făcută diferenţa dintre ritualul spiritual al imaginaţiei creatoare practicat de iniţiaţi şi ritualul de tip mental–intelectual practicat de preoţii care slujeau în templele populare. În cadrul

religiilor popoarelor antice, prin tehnica mentală a imaginației creatoare nu se accesa adevărata Lumină spirituală, ci falsa lumină a planului astral, de vibrație joasă corespunzătoare diferitelor zeități invocate.
Este posibil ca doar marii inițiați ai Indiei, Greciei şi Egiptului antic să fi ştiut adevărata forță spirituală a imaginației creatoare, capacitatea ei de a genera realitate în planul lumii materiale şi să fi evitat folosirea ei în sens intelectual/mental.
„Imaginatio vera“ se aplica în acele timpuri în principal în următoarele situații:
– accesarea energiilor prime ale Creației, repornirea ceasului existenței în cadrul unor ritualuri religioase populare. Este practica folosită de preoții care serveau poporul, care practicau tehnica într–un sens intelectual/mental şi de fapt accesau energiile şi hrăneau egregorii planului astral. În consecință rolul creativ este nul.
– accesarea unor potențiale informaționale şi energetice pentru evoluția materială şi spirituală a întregii comunități, care se făcea în cadrul unor ritualuri secrete în interiorul templelor, departe de privirile oamenilor. Este practica spirituală folosită de inițiați, care prin rugăciuni accesează potențiale informaționale din planul Luminii necreate. Rolul creator este deosebit.
– definitivarea procesului de inițiere a ucenicilor şi folosirea „imaginatio vera“ pentru a desemna vederea în dimensiunea planului astral.

Reiau mai jos modul de folosire a imaginației creatoare în cadrul religiilor populare antice păgâne. Scopul ritualurilor nu era cel vizat de inițiați, ci de împlinire a funcțiilor statului sau imperiului. Folosită în sens mental–intelectual tehnica a dus de fapt la accesarea energiilor planurilor astrale.
Metoda accesării energiilor sacre consta în retrăirea mitului la nivel uman, prin intermediul preoților, pentru a reface drama Creației, în timpul căreia preoții pregătiți foloseau identificarea proiectivă pentru a se identifica cu zeii mitologici. Fiecare cultură antică importantă avea în dotare câteva mituri, prin care se reluau dramele Creației Universului, morții şi naşterii. În timpul ritualurilor importante diferiți preoți reluau piesa dramei divine a Creației, asumându–şi identitatea zeilor implicați în mitul fundamental al Vieții şi Morții şi reluând la nivel uman drama originară. Concret, câte un preot primea rolul unui zeu şi trebuia să retrăiască la nivel mental–imaginativ parcursul pe care îl avea în mit zeul al cărui rol îl juca. Se foloseau intens tehnici de meditație şi vizualizare, ierburi şi substanțe cu efect halucinogen. Energia „sacră“ era accesată doar dacă preotul care se identifica cu zeul avea un nivel corespunzator al vibrației câmpurilor bioenergetice personale, iar sensul de acțiune al energiei era condiționat de conştiința şi voința preotului respectiv. În cadrul refacerii dramei Creației prin preoții care se identificau cu zeii, mitul era tratat că o situatie existențiala care trebuia rezolvată. Deoarece zeii mitologici erau natural în conflict şi mereu certați unii cu alții, scenariul mitului nu era reluat la modul pasiv–indiferent, ci se urmărea împăcarea, pacificarea zeilor certați aflați în conflict. Tot acest ritual avea un scop bine stabilit: mitul trebuia retrăit la nivel uman, misterul Creației şi tensiunile extraordinare asociate cu acest proces trebuiau reluate, ordinea cosmică restaurată pe pământ, preoții trebuiau să reuşească că prin folosirea unor simboluri sacre (vezi mandala) să pacifice zeii, să unească energiile şi contrariile din lupta cărora se năştea Pământul şi Universul. De asemenea, rolul cel mai greu revenea preotului care trebuia să se identifice cu zeul negativ şi cu energiile distructive; folosind simboluri, acest preot trebuia să realizeze împăcarea, transformarea zeului dintr–unul negativ în unul pozitiv. Simpla execuție a ritualului nu garanta „rezolvarea“ problemei mitului şi ținea de calitatea umană a preoților că energiile benefice să fie aduse pe pământ din „illo tempore“ şi să fie direcționate spre scopuri pozitive.
Un aspect interesant este naşterea teatrului în timpul cultului de la Eleusis, datorită scrierilor initiaților greci. Este cunoscut faptul că aproape toți marii scriitori de tragedii erau initiați şi că în Grecia acelor timpuri se celebrau anual misterele de la Eleusis dedicate unor zeități, care implicau şi ritualuri agrare, de fertilitate şi prosperitate. Se foloseau de asemenea şi jocurile pentru identificarile proiective cu energiile sacre reprezentate de zeitățile greceşti. Nu este exclus că apariția dramelor şi a teatrului

destinat poporului să pornească tocmai de la aceste scenarii jucate de preoți, în scopuri mistice şi religioase. Scriitorii inițiați ai dramelor au folosit metoda identificărilor folosită la Eleusis, doar că au folosit un alt context, scenariu şi alte personaje decât cele folosite în scenariile religioase. Textele lor au fost în mare parte curățate de elementele religioase şi inițiatice, dar au urmărit totuşi naşterea în rândul spectatorilor a unor sentimente afective şi morale care să–i ghideze în viață.

2. Perioada Evului mediu

Următoarea etapă a evoluției imaginației creatoare a fost perioada care a urmat prăbuşirii lumii antice şi până la naşterea psihologiei şi a ştiințelor pozitive. În această perioadă cei care au dus mai departe tradițiile inițiatice ale ritualurilor sacre au fost gnosticii creştini, cabaliştii evrei, sufiştii musulmani, alchimiştii taoişti chinezi, budiştii indieni şi ulterior alchimiştii europeni. În acest moment alchimiştii creştini ai Evului mediu au denumit capacitatea umană a imaginației creatoare prin expresia „imaginatio vera et no phantastica“, expresie prin care au urmărit separarea facultății imaginației creatoare capabilă de a aduce la viață realitățile dorite prin voia Luminii Vii, spre deosebire de imaginația sterilă care nu produce nimic sau imaginația intelectuală care poate aduce la viață realitățile dorite de falsa lumină a planului astral.

Alchimiştii au folosit „imaginatio vera“ în cadrul unor ritualuri secrete care aveau drept scop la fel accesarea energiilor sacre fundamentale, în scopul manipulării dupa propria voință a lumii materiale înconjurătoare. Un demers istoric a întreprins CG Jung care s–a lansat într–o cercetare a scrierilor alchimice, de–a lungul unui întreg deceniu. Desigur Jung a găsit în scrierile alchimice foarte multe referiri la „imaginatio vera“. Dar în cărțile sale nu ne–a lăsat decât vagi indicii despre importanța pentru alchimiști a acestei tehnici spirituale. Un prim aspect de reținut: pentru alchimiști, „imaginatio vera“ era o operație spirituală de importanță maximă, în nici un caz o imaginație inutilă de tipul reveriei sau visului.

Iată câteva indicii despre ce însemna „imaginatio vera“ în concepția alchimică:

„Am tradus imaginatio prin «meditație». În concepția paracelsică imaginatio este interpretată ca fiind forța de activare a astrum–ului….[...] pentru a activa inconştientul, anume, cum spune Dorneus, de a pune în funcțiune imaginatio şi de a scoate la iveală, prin forța ei imaginativă, lucruri care aparent, înainte, nu erau prezente.“[1]

„Deci, ține mine, dorința merge înspre interior, spre lumina care este Dumnezeu. [...] Imaginatio este o evocare activă a imaginilor (interioare) «secundum naturam» (conform naturii), o activitate autentică a gândirii sau imaginației, care nu improvizează aiurea, fără un plan şi fără a avea pământul sub picioare, deci care nu se joacă cu obiectele ei, ci care încearcă să cuprindă întâmplările interioare în imagini formate conform naturii.“[2]

„Materia se constituie prin iluzie, care e în mod necesar cea a alchimistului laborant. Această iluzie ar putea fi «vera imaginatio» (adevărata imaginație), care posedă capacitatea de a «informa» [...] «Imaginatio» este deci un extract concentrat de forțe vii, atât fizice cât şi psihice. [...] «Imaginatio», aşa cum o înțeleg alchimiştii, este de fapt o cheie, care deschide poarta către secretul operei.“ [3]

Alchimiştii credeau că tehnica spirituală „imaginatio vera“ are capacitatea de a activa inconştientul, de a informa materia, de a scoate la iveală lucruri care înainte nu erau prezente. Dar nimic despre modul concret cum să informăm, cum să programăm materia.

Şi mai înainte de toate, ce să informezi, ce anume din inconştient să activezi? Asupra cărui „ceva“ pot să–ți exprimi voința ta, cine este acel „ceva“ care este capabil să–ți accepte voința ta? Cum să scoți la

iveală lucruri noi folosind „imaginatio vera“, la fel nu ni se spune. Aflăm că imaginatio este o cheie de acces la un alt plan, dar care plan anume Jung nu precizează. De asemenea „imaginatio vera“ era o cheie cu care se deschide ușa către mari secrete alchimice.
O altă precizare foarte importantă ne spune că dorința merge înspre interior, spre Lumina interioară din om care este Dumnezeu, nu înspre lumina din exterior a planului astral.
Câteva indicii și multe intrebări, cam atât putem afla despre cum și în ce scop foloseau alchimiștii „imaginatio vera“.
În orice caz, ne putem da seama că pentru alchimiști „imaginatio vera“ era un atribut al spiritului, al Ființei noastre de Lumină. În dimensiunea a treia în care trăim, „imaginatio vera“ poate să activeze potențiale informaționale și să impună voința spiritului în fața materiei. Nu în ultimul rând în scrierile lui Jung despre alchimie se fac precizări că „imaginatio vera“ era procedura prin care alchimiștii urmăreau (conform doctrinei maniheiste) eliberarea sufletului lumii, eliberarea fragmentelor de „anima mundi“ întemnițată în dimensiunea lumii materiale, în momentul formării universului material.
Eliberarea „anima mundi“ folosind „imaginatio vera“ este o activitate care depășește cadrul acestei lucrări. În acest capitol îți voi explica pe larg procedura completă a „imaginatio vera“ și cum o poți folosi, pentru a–ți împlini dorințele inimii, visele tale personale.

3. Perioada oamenilor de ştiință

Cel care a adus practic la cunostința publicului larg importanța imaginației creatoare a spiritului, „imaginatio vera“ a alchimiştilor din vechime, a fost Henry Corbin. Este un scriitor important pentru comunitatea ştiințifică, deoarece a făcut legătura între „imaginatio vera“ a alchimiştilor şi practicile ritualice ale misticilor antici. Henry Corbin a fost cel care a descoperit continuitatea folosirii imaginației creatoare în cadrul practicilor religioase, pornind de la babilonieni, evrei şi egipteni până în prezent. Tot el a făcut diferența dintre imaginar, că funcție sterilă, compensatorie şi vindicativă a imaginației şi imaginal, că funcție activă creatoare a spiritului, care via „mundus imaginalis“ are capacitatea de a accesa planul sacru al Luminii necreate.
Însă în cadrul ştiințific, tehnica originală „imaginatio vera“ a suferit o amputare importantă: dorința, energia Sufletului a fost scoasă din ecuație. Mai mult, pe lângă faptul că au amputat din procesul medical Sufletul, oamenii de ştiință au folosit practica „imaginatio vera“ în varianta ei greşită, mental–intelectuală şi nu în varianta corectă spirituală. Practicând tehnici de vizualizare şi tehnici „de vindecare“ mental–intelectuale consecința fost simplă şi tragică: toți acești oameni de fapt s–au deschis energetic către energiile negative ale dimensiunilor astrale, locul de existență a însăşi entităților de boală! În loc să se însănătoşească ei de fapt se îmbolnăveau şi mai grav. Astfel se şi explică cum mulți din practicanții acestor tehnici s–au trezit după un timp de practică şi uşoară ameliorare a bolii de reluarea viguroasă a bolii şi o degradare rapidă a stării de sănătate. Dacă înainte de practica tehnicilor organismul era măcinat de boală în ritmul X, după practica tehnicilor mentale boala a avansat in ritm de 3-10X. Probabil oamenii s–au întrebat ce se întâmplă, dar nu au ştiut faptul că îmbolnăvirea sau accelerarea unei boli arată spargerea protecției energetice a organismului de către entitățile de boală din planul astral.
Unul din lucrurile cele mai importante care ne rămân în urma acestor experimente medicale care s–au derulat în ultima sută de ani este că tehnicile mentale de vizualizare şi culturismul mental–intelectual al voinței şi imaginației sunt de fapt foarte periculoase. Aceste tehnici mentale nu ne conectează la adevărata energie vindecătoare, la adevărata Lumină, ci la falsa lumină, energiile distructive şi neechilibrate din planul astral. După cum vom vedea mai târziu, singurul mod cert de a ne conecta la energiile vindecătoare ale Luminii este de a ne unifica energiile minții şi ale inimii prin practica rugăciunii.
Lipsindu–le cunoaşterea esoterică care explica de ce rugăciunea şi „imaginatio vera“ creează realitate în lumea materială, oamenii de ştiință au dedus din experiența clinică tot felul de tehnici mentale, cu efect

discutabil, în care accentul se pune pe aspectul psihic, pe vizualizări metale şi repetiție. Specific tehnicilor mentale dezvoltate de oamenii de știință este pierderea din vedere al elementului sufletesc, al dorinței, ca izvor energetic de susținere al energiei psihice. Există tentative notabile din partea unor medici şi psihologi vizionari, precum francezul Emile Coue care a dezvoltat autosugestia, americanul Carl Simonton care a pus la punct psihoneuroimunologie (PNI) şi compatriotul său Win Wenger, care a dezvoltat tehnica numită „fluxul de imagini". Cu toate eforturile lor, toți aceşti oameni de bună credință nu au putut să se ridice decât la nivelul unor tehnici mentale, mecaniciste, în care esențiale sunt voința şi culturismul mental.
Scenariul tentativelor ştiințifice de găsire a unei soluții mentale pentru rezolvarea diferitelor boli este aproape identic pentru toți creatorii lor. Din analiza evoluției tehnicilor puse la punct de medici, este clar că există un element fundamantal care a făcut diferența între reuşitele oamenilor bolnavi care se luptau pentru viața lor şi eşecurile majorității oamenilor sănătoşi. Din păcate pentru adepții autosugestiei şi PNI, practicienii celor două metode nu au reuşit să identifice unde este problema şi cine face diferența între reuşită şi eşec. A fost prea mult pentru medici şi psihologi realitatea că ceea ce au „descoperit" ei era de fapt o variantă improvizată a unei tehnici esoterice de natură spirituală, veche de peste 4000 ani, folosită în antichitate de marii inițiați şi denumită de alchimiştii europeni medievali sub numele de „imaginatio vera".

4. Perioada popularizării imaginației creatoare
Are loc în ziua de astăzi şi constă în aplicarea diferitelor tehnici dezvoltate de psihologi, prezentate în paragraful anterior. Astfel, imaginația creatoare este elementul definitoriu în elaborarea a diferite tehnici mentale de vizualizare, care au fost mai mult sau mai puțin popularizate de diferiți psihologi şi practicieni. Există o duzină de psihologi care, începând cu 1950 şi–au dedicat cariera aplicațiilor imaginației creatoare, şi care au elaborat în mod ştiințific astfel de tehnici de vizualizare, folosite în special în cadrul unor terapii complementare sau dedicate, şi pe care le–au botezat mai mult sau mai putin academic. Dintre multele tehnici existente şi practicate astăzi de întreaga comunitate psihoterapeutica, am menționat mai sus tehnica imaginației active a lui Jung şi tehnica fluxului de imagini a lui Win Wenger.
Însă aşa cum s–a întamplat în cazul teoriei reacțiilor şi răspunsurilor (formulată tot în anii 1950) şi a altor teorii cu grad mare de aplicabilitate în mediul profan, care din metodologii terapeutice s–au difuzat în nici 20 ani la nivelul publicului în modele generic–educaționale de atitudine şi comportament, la fel teoriile ştiințifice despre imaginația creatoare au „evadat" în cotidian într–o multitudine de forme şi variante, ajungându–se astfel ca tehnica de vizualizare care foloseşte imaginația creatoare să fie popular denumită şi cunoscută ca fiind „tehnica filmului mental". În ziua de azi tehnica filmului mental se aplică pe întreg mapamondul mai mult sau mai puțin ştiințific de către profesori, doctori de diverse specialități, învățători religioşi, bioenergoterapeuți, consultanți în organizare şi planning, în general de către cei care se află în prima linie a luptei pentru susținerea vieții omeneşti.
La fel însă ca tehnicile aplicate în cadrul ştiințific, înțelegerea populară a fenomenului şi „tehnica filmului mental" nu mai are legătură cu tehnica spirituală inițială.

Tentative ştiințifice moderne de abordare a „imaginatio vera"
A. O primă variantă de aplicare a „imaginatio vera" în domeniul medical şi care s–a apropiat cel mai mult de „rețeta" spirituală originală a originalei „imaginatio vera" îi aparține farmacistului francez Emile Coue („farmacistul din Nancy", cum îi spuneau cu dispreț şi oftică psihanaliştii vremii), care la începutul secolului XX pune la punct o tehnică mentală denumită autosugestie. Autosugestia, la fel ca toate tehnicile „inventate" de doctori şi psihologi, a eliminat din teorie şi practică elementul Suflet şi

cunoaşterea realităţilor şi efectelor care se produc în lumile spirituale. Spre deosebire de o tehnică spirituală care porneşte de la Suflet, autosugestia este o tehnică mentală oarecum mecanicistă, în care practicantul trebuie să repete zilnic anumite formule verbale şi să folosească vizualizările mentale, în speranța dobândirii unor bunuri materiale, calități psihice sau refacerea sănătății.

Într–o prima etapă, cu pacienți bolnavi în diverse stadii, Emile Coue descoperă că repetarea anumitor formule verbale şi vizualizarea lor timp de câteva săptămâni duce la îmbunătățirea stării pacienților care luau prescripţiile sale medicale. Fără să ştie, Emile Coue „descoperea“ de fapt potențialul energetic vindecător al organismului, care apare atunci când se reface unitatea originară a omului prin contopirea energiei minții şi inimii. Doar în acest moment, doar prin această unire unitatea spirituală a omului este refăcută şi spiritul poate aduce în planul materiei Lumină vindecătoare.
Formulele verbale trebuiau să fie doar afirmații pozitive, afirmative, din care să fie eliminate orice cuvânt de negație sau îndoială şi care să fie repetate zilnic cu voce joasă, litanică, în serii de câte 15-20 repetări, de 3 ori pe zi. Constată că în urma repetării formulelor verbale afirmative are loc refacerea organismelor celor bolnavi. Însă succesul tehnicii autosugestiei este limitat. Doar un mic procent dintre pacienții care aplică această tehnică mentală reuşesc să–şi depăşească complet boala şi să se vindece definitiv.

După câțiva ani de practică clinică şi succese, tehnica este certificată ca fiind valabilă din punct de vedere ştiințific şi începe exportul ei în mediul extraclinic, la oameni care nu sufereau de boli grave şi la oamenii sănătoşi. Acestora li se promite că prin autosugestie, strict prin puterea credinței şi voinței de a continua un exercițiu mental, îşi pot îmbunătăți aptitudini sau simțuri comune, sau pot dobândi orice calități doresc şi pe care nu le posedă din naştere. Pentru aceste două categorii de practicanți ai autosugestiei rezultatele sunt ciudate: o mică parte dintre ei nu reuşesc producerea nici unui rezultat, o altă mică parte reuşeşte producerea unor efecte de durată, dar marea majoritate obține rezultate temporare, care sunt pierdute până la sfârşitul tratamentului sau în câteva săptămâni după terminarea tratamentului. Astfel, cei mai mulți dintre practicanții non–clinici ai autosugestiei trăiesc o situație cel puțin ciudată. Deja după primele săptămâni apar efectele pozitive, primele rezultate şi oamenii trăiesc stări emoționale deosebite. Ulterior, în pofida continuării autosugestiei, rezultatele nu se îmbunătățesc şi la finalul timpului alocat, spre dezamăgirea adepților, are loc remisia efectelor, pierderea efectelor înregistrate la început. La unii practicanți efectele inițiale pozitive au fost pierdute în câteva săptămâni sau luni după terminarea tratamentului. De fapt aceasta este și cauza principală pentru care autosugestia și–a pierdut din credibilitate și convingere, chiar și pentru cei care ar putea avea rezultate bune.

Autosugestia este astăzi în mare parte decredibilizată datorită urmașilor lui Emile Coue, practicanți profesioniști ai autosugestiei, care nu s–au limitat la domeniul medical–clinic și au extins aria de acțiune a autosugestiei și au promis oamenilor că prin autosugestie vor putea căpăta orice doresc și nu au: fericire în viață, casă, mașină, frumusețe, bani, diverse aptitudini și calități, etc. Ceea ce la nivelul omului simplu, nemotivat, evident că nu s–a întâmplat. Autosugestia este bună și eficientă pentru o mica clasă de oameni, care au într–adevăr probleme medicale, nu pentru toți indivizii.
Urmarea a fost decredibilizarea în masă a autosugestiei nu numai în ceea ce privește căpătarea unor aptitudini sau bunuri materiale, ci și în ceea ce privește efectul medical de învingere a bolilor. Prin exagerarea în fața oamenilor simpli a beneficiilor și posibilităților de acțiune ale autosugestiei, aceasta și–a pierdut inclusiv valoarea reală medicală, acolo unde cu adevărat putea produce efecte.
Este ca și cum ai avea o vesta antiglonț foarte bună să oprească gloanțele, dar ți se spune că această vestă antiglonț poate să oprească și obuzul unui tanc. Eșecul este previzibil, dar cu urmarea că vei arunca vesta antiglonț și vei spune că nu este bună de nimic, chiar și pentru a face față gloanțelor.

În concluzie, autosugestia a avut şi are efecte de durată în special la pacienţii clinici şi la un mic procent din oamenii sănătoşi, la ceilalţi autosugestia rămânând o amintire dezagreabilă, un fel de miracol în care au crezut şi care i–a dezamăgit. După aproximativ 20 ani de efervescenţă în mediul ştiinţific şi cel civil, tehnica autosugestiei şi–a redus considerabil forţa de convingere asupra oamenilor, în ziua de astăzi existând doar câteva insule medicale, colective de psihologi, psihiatri şi medici care continuă studiul şi practica autosugestiei. Cu mii de eşecuri înregistrate în mediul
civil, în ziua de astăzi restul medicilor şi populaţia manifestă faţă de autosugestie un scepticism protector, această tehnică fiind încă încadrată la categoria miracolelor nedovedite.

Eficienţa autosugestiei ca tehnică mentală pentru dobândirea unor aptitudini este justificat discutabilă, deoarece s–a constatat în majoritatea cazurilor neclinice că după o perioadă de succes şi îndeplinire a dorinţei, urmează apoi remisia, pierderea calităţilor care începeau să apară. Astfel, pentru menţinerea calităţilor dorite, apare obligativitatea reluării periodice a autosugestiei. Diferenţele în rezultate şi limitele autosugestiei provin din insuficienta folosire de către practicanţii autosugestiei a elementului Suflet. Teoria şi practica autosugestiei funcţionează pentru adepţii ei „în orb“, care nu cunosc ce anume se întâmplă în lumile spirituale şi ce efecte determină un om dacă îşi armonizează mintea cu inima. Practicienii autosugestiei au intuit corect că este necesară puterea psihicului, pe care au folosit–o prin imaginaţia creatoare, prin vizualizare. De asemenea, au ştiut că trebuie să pună în mişcare forţele inconştientului, forţe care trebuiau programate. Pentru acest lucru s–au introdus formulele verbale care trebuiau repetate metodic. Formulele verbale repetate pot într–adevăr programa anumite forţe ale inconştientului, dar acest lucru nu este egal cu a programa Sufletul. Programarea Sufletului este de natură spirituală şi nu exclusiv psihică. Acţiunea de durată asupra Sufletului presupune mai degrabă o activitate religioasă precum credinţa sau rugăciunea şi nu repetări mecanice a unor propoziţii afirmative.
Nici importanţa curăţeniei fizice şi sufleteşti nu are importanţă pentru autosugestie iar importanţa postului este la latitudinea fiecăruia. Astfel, au obţinut rezultate de lungă durată prin autosugestie doar aceia care erau mai curaţi sufleteşte şi pentru care dorinţa sufletească a fost foarte mare. Fără să ştie, aceşti oameni au reuşit de fapt să–şi programeze energia Sufletului şi să–şi pună în mişcare energiile spirituale. Programarea inconştientului prin formulele verbale a avut o importanţă şi eficienţă secundară. Toţi ceilalţi care au practicat autosugestia ca un exerciţiu de pură voinţă, simple formule verbale repetate mecanicist la ore fixe, fără să–şi dorească fierbinte împlinirea dorinţei, fără să se gândească mereu la dorinţa lor, nu au obţinut rezultate sau au obţinut efecte modeste, care au şi dispărut în scurt timp. Autosugestia nu este astăzi în mediul medical sau ştiinţific ceea ce ar fi putut să fie nu datorită lipsei de cunoaştere psihologică sau inteligenţă a lui Emile Coue sau a miilor de practicanţi, ci datorită concepţei ştiinţifice generale ale timpului său şi credinţei într–un Univers material unic, coordonat într–un mod mecanicist, concepţie care domină şi astăzi elitele intelectuale.

Despre formulele de autosugestie

Dacă se îndeplinesc anumite condiţii şi se ia în calcul importanţa sufletului, autosugestia poate fi o tehnică funcţională şi se poate folosi şi pentru împlinirea unor proiecte exterioare fiinţei noastre, precum achiziţia unor bunuri sau depăşirea unor situaţii.
Autosugestia este utilă în special celor care au probleme de ordin raţional sau educaţional în acceptarea utilităţii şi valorii rugăciunii şi în consecinţă o desconsideră „a priori“ sau au o capacitate redusă de a ţine mintea continuu focalizată asupra unei idei sau au dificultăţi în a practica nativ şi puternic vizualizările mentale. Nu trebuie uitat însă că autosugestia nu trebuie practicată mecanicist, ca un exerciţiu mental, ci trebuie privită ca o expresie a dorinţelor şi credinţelor noastre cele mai autentice şi

mai profunde.
Foloseşte formulele de autosugestie, dar pornind de la dorința puternică pe care o ai în inimă. Foloseşte autosugestia doar pentru dorințele inimii. Pentru dorințele minții autosugestia nu are efect de durată, ci limitat în timp, în plus vei accesa de fapt energiile psigice foarte periculoase ale planului astral.
Foloseşte autosugestia, dar nu repeta afirmațiile pozitive ale autosugestiei într–un mod mecanic şi detaşat de scopul pe care doreşti să îl îndeplineşti. Afirmațiile pozitive ale autosugestiei nu au absolut nici o valoare verbală fără mobilizarea intenției Sufleteşti, a concentrării minții (focalizării) asupra scopului şi fără a pune în mişcare imaginația creatoare. În timp ce spui formulele verbale, imaginează–te cum te apropii pas cu pas de scopul dorit, cum l–ai îndeplinit, cum te bucuri de reuşita şi de beneficiile împlinirii scopului. Sub puterea dorinței sincere venită din inimă imaginează–te în diverse situații şi ipostaze victorioase posibile de pe traseu, că le depăşeşti cu bine şi te apropii cu paşi repezi de finalitatea dorită.
Proiectul dorit poate însemna să slăbeşti câteva kilograme pe care le ai în plus, să elimini din organism diferite viroze şi infecții, să depăşesti deficiențe emoționale, atitudinale, profesionale, de comportament, etc. Orice ține de propria persoană şi care doreşti să fii, de la un element fizic şi terminând cu orice element de natură psihică, profesională sau spirituală, poate constitui tema unui proiect. Formulele de autosugestie sunt afirmații pozitive care se spun cu voce joasă, litanică, care vor programa organismul şi psihicul să devină în sensul dorit prin autosugestionare. Afirmațiile se fac cu voce joasă, dar cu atitudine de hotărâre şi determinare şi din perspectiva împlinirii dorinței. Îndoiala şi incertitudinea nu au ce căuta în formulele de autosugestionare. De exemplu, nu vei spune „aş vrea să fiu deştept, inteligent şi puternic“, ci vei spune spune „sunt deştept, inteligent şi puternic“.
Reducerea greutății corporale este o provocare pentru oricine, mai ales dacă avem tabieturi culinare de care nu ne putem desprinde sau dacă organismul este programat ereditar să transforme rapid în grăsimi orice exces energetic. Foloseşte formule de autosugestie de genul „Pe zi ce trece sunt tot mai slab şi arăat tot mai bine. Excesul de grăsimi se topeşte văzând cu ochii, aducându–mi un aport energetic benefic pentru activitățile fizice şi intelectuale pe care le desfăsor“. În completare poți să vizualizezi diferite scene de ardere a unor combustibili fosili sau lemne care duc la obținerea de energie şi să faceți o asociație cu arderea grăsimilor din organism. Cu cât crezi mai mult în puterea de a–ți reface fizicul, cu atât mai natural vor veni de la sine toate elementele necesare pentru a vă pune la punct un program alimentar şi sportiv potrivit cu modul propriu de viață, care să rămână cu tine pentru tot restul vieții. Vei fi surprins să constați că ceea ce înainte părea imposibil şi greu de realizat, acum pare uşor şi firesc.
Exemplele sunt nenumărate şi fiecare îşi poate alege imaginile pe care le consideră ca fiind cele mai reprezentative pentru el şi formulele de autosugestie cele mai potrivite. În această privință ai toată libertatea de alegere.
De la descoperirea eficienței formulelor de autosugestie de către Emil Coue la începutul secolului XX, au apărut mai multe teorii care să explice modul cum acestea acționează. Rezultatele obținute de psihologi în aplicarea autosugestiei au făcut din aceasta o adevărată vedetă a psihologiei aplicate, prin care se puteau crea supraoameni, cu capacități psihice deosebite. În special serviciile secrete şi–au instruit oamenii cu această tehnică, pentru a le dezvolta capacități psihice specifice profilului activității lor, folosind formule de autosugestie pentru a dezvolta în special memoria, atenția, simțul pericolului, inteligența şi capacitatea de rezistență la efort fizic şi stress prelungit.
Însă aventura explicării autosugestiei nu s–a încheiat. Ceea ce nici Emil Coue şi nici maeştrii psihologiei din serviciilor secrete nu au ştiut, este o informație esențială: autosugestia este forma incompletă, insuficientă, concentrată, simplificată şi adaptată (s–a eliminat din formulă elementul Suflet) conştiinței raționale occidentale, a supersecretei, adevăratei şi originalei tehnici mistice esoterice preluată de alchimiştii gnostici din scrierile şi practicile marilor inițiați antici şi redenumită de alchimiştii europeni prin expresia „imaginatio vera“. Autosugestia este de fapt forma democratizată şi adaptată la nivelul

înțelegerii profane a tehnicii mistice secrete denumită „imaginatio vera“, din care s–a eliminat importanța energiei Sufletului.
Un aspect foarte important de care trebuie să se țină seama este folosirea propozițiilor afirmative. Nu ai voie să foloseşti negații sau adeziuni anti–ceva. Nu spui „nu sunt gras“, „nu am o atitudine de neimplicare“, ci afirmi „am constituția ideală“ sau „am o atitudine de implicare“. Fie prin experiență clinică, fie au citit acest lucru în lucrările misticilor, medicii practicieni ai autosugestiei au ajuns corect la concluzia că din punct de vedere medical şi energetic negația unei stări psihice sau fizice X va avea ca efect potențarea acelei stări X. Singurul efect valabil apare doar în cazul afirmării stării dorite şi nu în cazul negației stării nedorite. Fenomenul este universal valabil. Este cunoscut răspunsul pe care l–a dat o persoana religioasă la invitația de a participa la un miting anti–război. Răspunsul a fost clar: „Nu voi veni niciodată la un miting anti–război, dar voi veni întotdeauna la un miting pentru pace“. Este plină lumea şi societatea de mişcări şi adeziuni anti–ceva şi nu de mişcări PRO–ceva, fără să se bănuie că toate energiile consumate în abordări anti–ceva vor avea de fapt ca efect potențarea acelui „ceva“.
Tehnica completă era folosită în Antichitate de initiații mistici şi de alchimiştii din Evul mediu, care ştiau că prin unificarea energiei psihice şi a inimii–Sufletului se pot activa informații potențiale şi astfel comanda realități în dimensiunea Universului material în care trăim. Nu autosugestia face supraoamenii şi nu autosugestia în sine ne îndeplineşte proiectele. Prin repetarea periodică a unei formule verbale atent alcătuită, autosugestia de fapt ne ajută să ne focalizam mintea suficient timp asupra unei dorințe (eventual asupra unui film mental pentru cine poate) şi să ne trezească starea emoțională pozitivă, care să ne mijlocească prin energia Sufletului programarea forțelor Universului informațional.

B. În a doua jumătate a secolului XX medicul american Carl Simonton pune bazele şi dezvoltă o ramură medicală nouă, în cadrul căreia sunt folosite pe larg vizualizările mentale, numită psihoneuroimunologie (PNI).
La aproximativ 70 ani de la descoperirea autosugestiei, acelaşi scenariu l–a urmat în ziua de astăzi şi psihoneuroimunologia (PNI), care şi–a început ascensiunea în anii 1980, la fel în cadru clinic, cu bolnavi cronici sau în stadii terminale. Au urmat apoi la fel cei 20 ani de efervescență, timp în care tehnica PNI a produs rezultate în mediul clinic la sute de pacienți. Imediat după democratizarea tehnicii în mediul extra–clinic apar problemele. Marea majoritate a bolnavilor practicanți trec prin aceleaşi stadii ca în cazul autosugestiei, îmbunătățire imediată, blocarea evoluției pozitive în timpul tratamentului şi apoi, într–un interval de timp variabil, remisia efectelor înregistrate inițial. Mai mult, remisia este nu numai în pierderea efectelor pozitive inițiale datorate PNI, ci spre disperarea oamenilor, chiar în agravarea stării de boală consemnate la începutul tratamentului. Este ca şi cum boala revine în forță şi recuperează timpul pierdut, ia în primire mai repede teritoriul la care nu a avut acces. Deşi popularizată intens în restul lumii şi mulți psihologi şi–au făcut chiar doctorate pe această temă, în prezent în SUA practica tehnicii PNI este în plin declin. La fel ca în cazul autosugestiei, se poate prognoza că în următorii ani vor rămâne pe baricade doar câteva insule de medici care vor obține rezultate modeste şi doar în mediul clinic.
Un exemplu clasic al practicii PNI este cel dat de vizualizarea unor celule bolnave, imaginate în culori palide şi slabe, temătoare versus celule sănătoase, roşii şi puternice care atacă şi învinq celulele bolnave. Deşi în primii ani de aplicație (anii 1970–1985) tehnica vizualizarii a dus la vindecări spectaculoase pentru boli incurabile şi a scăpat mii de oameni din ghearele morții şi această ştiința era vedeta tehnicilor curative neconventionale, în ultima vreme tehnica PNI nu mai asigură vindecarea definitivă. Are loc o remisie a bolii, dar dupa un timp variabil are loc o reluare viguroasă a acesteia. Se pare că, la fel ca în cazul antibioticelor, viruşii s–au „adaptat“ energetic să reziste energiilor puse în mişcare de vizualizare. Sau poate chiar au fost crescuți de vizualizare. Este posibil ca de fapt prin această tehnică mental–intelectuală, prin conexiunea energiei psihice în afara trupului, pacienții să se fi deschis energetic entităților bolilor, care au putut apoi parazita în voie matricea morfogenetică a individului.

Mai mult, mulți dintre pacienții declarați vindecați în mediul clinic între timp au decedat acasă, răpuşi subit de boala pe care au crezut că au învins–o. Dacă pentru practicanții de azi ai PNI se cunoaşte că în aproape toate cazurile are loc remisia bolii, nu se cunoaşte câți dintre pacienții declarați vindecați în trecut mai sunt astăzi în viață.
Nu în ultimul rând eşecul tehnicii doctorului Carl Simonton a fost o grea lovitura pentru acei pacienți care simteau atracție şi abilități native pentru tehnici mentale şi imaginație creatoare, dar şi pentru mii de doctori din întrega lume care o recomandau elogios. Aspectele spirituale au fost scăpate din vedere şi în cadrul practicii PNI şi acestea sunt următoarele obiective unde trebuie să ne orientăm atenția. La fel ca şi autosugestia, după o perioadă de efervescență de aproximativ 20 ani, nici PNI nu a trecut proba timpului şi practica acesteia începe deja să se restrângă. Problema principală este din nou evoluția bolii în mediul extra clinic: remisia efectelor pozitive înregistrate la începutul tratamentului mental şi lipsa efectelor pozitive ulterioare, în contrast cu efortul mental depus.

C. În ziua astăzi, cea mai în vogă tehnică medicală asemănătoare cu „imaginatio vera“ aparține medicului indian Deepak Chopra, care în anii 1980 a fundamentat teoria accesării proiectului arhetipal personal. Inspirându–se din teoria câmpurilor morfogenetice a lui Rupert Sheldrake şi practica milenară Ayurveda, dr. Chopra a pus la punct tot o tehnică mentală de accesare a câmpului morfogenetic personal care deține „the blue print“ – imaginea matricii divine a fiecărei ființe, care stă la baza programării ADN–ului. Se foloseşte de fapt tehnica suprapunerii imaginilor între matricea informațională personală şi imaginea corpului actual. Vei găsi în paginile următoare ale capitolului cum poți folosi metoda suprapunerii. Teoria lui Chopra spune că ADN–ul ştie să construiască trupul uman via proteine, dar citeşte în acest sens planul arhitectural pe care–l oferă câmpul morfogenetic personal. Cunoscut fiind faptul că trupul uman se reface periodic la nivel celular, Chopra şi–a pus întrebarea cum de în procesul creației celulare sunt refăcute şi celulele canceroase şi nu se refac celulele inițiale sănătoase cu care bolnavul s–a născut. Folosindu–se de o bogată experiență personală în yoga, Ayurveda şi cunoaştere mistică hindusă şi budistă, dr. Chopra a găsit răspunsul în faptul că ADN–ul este citeşte planurile de construcție celulară dintr–o matrice informațională aflată în altă dimensiune decât cea a noastră. În momentul în care această matrice informațională este virusată energetic şi informațional de către forme energetice parazite, ADN–ul citeşte fără să ştie o imagine virusată, creând astfel în corpul fizic celule bolnave. Conform doctorului Chopra prima etapa în producerea unei boli este virusarea planului de construcție al corpului uman aflat în câmpul morfogenetic şi apoi virusarea câmpurilor energetice şi de protecție a organismului. Ulterior acestei agresiuni energetice şi informaționale, apare în corpul fizic ceea ce numim boală. Ceea ce este mai grav este că în urma unei asemenea virusări informaționale a matricii personale, organismul nu mai este capabil să deosebească o informație corectă de una eronată, şi va începe replicarea în corpul fizic a celulelor cu conținut informațional dăunator. În acest mod boala este perpetuată, chiar dacă celulele organismului sunt înlocuite. Prin metoda suprapunerii specifică „imaginatio vera“ câmpul informațional personal este refăcut cu informație curată din matricea informațională originală. Refacerea câmpurilor energetice personale este primul pas în abordarea bolii.
În ziua de astăzi tehnica de vizualizare a lui Deepak Chopra este în plin avânt, fiind deja practicată zilnic de mii de bioenergoterapeuți, medici şi psihologi. Deoarece metoda este predominant aplicată în mediul clinic, la fel ca în cazurile precedente, rata de succes este foarte bună.
Momentan metoda dr. Chopra este o tehnică mentală, dar este prima care ia în considerare cunoaşterea şi realitățile spirituale. Dacă ar rămâne o tehnică mentală eşecul ar fi previzibil, dar spre deosebire de precedesorii săi, tehnica dr. Chopra are cele mai mari şanse să devină o tehnică spirituală. De fapt este prima tehnică de acest tip care nu îşi pune bazele pornind şi evoluând strict în paralel cu observațiile clinice, ci care a plecat de fapt de la cunoaşterea esoterică a omului şi a câmpurilor de energie care–l

susțin. Este posibil ca pentru prima dată în istoria medicală „imaginatio vera“ să–şi găsească o aplicare care să respecte cu fidelitate principiile stabilite de inițiații din vechime.

D. O variantă de a vindeca corpul cuantic de virusurile energetice este încercarea de a relua într–o formă acceptabilă medical tehnicile de vindecare practicate de şamani şi preoții vechilor religii precreştine.
Ritualurile tribale şamanice nu mai pot fi reluate în zilele noastre, aşa că terapeuții au trebuit să pună la punct tehnici terapeutice care să dea aceleaşi rezultate. În acest sens, la seminarii şi adunările terapeutice ale oamenilor moderni se dansează, cântă, se practică tehnici de respirație. Într–un mediu controlat, în grupuri mai mici sau mai mari, oamenii încearcă să acceseze energiile şi să se vindece dansând ritualic în stil sufi, cântând liber în fața unei audiențe restrânse sau practicând respirația accelerată pe fond muzical (respirația holotropică a psihologiei transpersonale).
Deşi nu aveau o explicație ştiințifică, ritualurile şamanilor şi–au păstrat valabilitatea şi eficientă timp de mii de ani, până la sosirea occidentalilor care au râs copios de credințele lor şi i–au invățat pe şamani ce înseamnă pastilele şi pilulele. Astăzi, dupa ce populații şi triburi întregi au dispărut mistuite de boli necruțătoare, nu mai râde nimeni. Energiile sacre accesate prin aceste ritualuri curăță câmpurile bioenergetice şi sparturile din câmpurile personale, elimină formele energetice şi informaționale parazite şi refac imaginea originală a corpului cuantic virusat. Ca urmare, şi ADN–ul va începe să reconstruiască organismul folosind planurile corecte ale proiectului arhetipal divin. O modalitate foarte eficientă de refacere a matricii informaționale personale virusate de atacurile paraziților energetici este postul şi rugăciunea. Deşi are aplicație religioasă şi spirituală, postul, şi mai ales cel negru, are şi un mare potential de vindecare al corpului fizic. Aceasta se datorează nu atât curățirii acestuia de toxinele acumulate printr-o alimentație necorespunzătoare, ci mai ales datorită faptului că organismul începe să–şi consume energia impură stocată în câmpurile energetice şi ajunge să fie susținut de energia pură a Spiritului care are vibrație foarte înaltă. Iar paraziții energetici ai bolilor din planul astral nu rezistă la înalta vibrație a energiilor Spiritului şi sunt nevoiți să plece, inclusiv din matricea informațională personală în care stăteau. De asemenea rugăciunile duc la conectarea cu energii pure de înaltă vibrație, care pot impiedica accesarea matricii informaționale personale de către formele energetice parazite.

E. O altă aplicație a „imaginatio vera“, larg utilizată pe întreg mapamondul, este în cazul vindecărilor, tratamentelor spirituale şi bioenergetice. Din nou trebuie făcută diferența între tipurile de lumină folosite de terapeuți. Există terapeuții autentici (preoți, maeştri reiki, bioenergeticieni, etc) care folosesc în vindecare într–un mod intuitiv Lumina adevărată din interiorul Ființei lor şi obțin vindecarea pacienților lor. Există însă şi terapeuți (la fel preoți, maeştri reiki, bioenergeticieni, etc) care din neştiință sau nepricepere folosesc „lumina“ din exterior şi folosesc diferite procedee intelectuale pentru a capta această „lumină“. Nu insist pe faptul că în acest caz se accesează de fapt falsa lumină a dimensiunilor din planul astral şi de fapt se deschid câmpurile pacienților către entitățile bolilor.
Terapiile spirituale folosesc curent simboluri, muzică, masaj, ambianță placută, ace de acupunctură, cristale şi alte ajutoare neconvenționale pentru a vindeca pacienții, precum dereglările meridianelor energetice şi optimizarea câmpurilor de energie slăbite care determină boala somatică a unor organe.
Acțiunea terapeutică vizează atât energia câmpurilor şi a corpului vital, cât şi informația structurii informaționale divine a omului. Sunt terapeuți a căror tratament se focalizează pe energia câmpului vital, refacerea câmpurilor organismului, optimizarea chakrelor, etc.
Partea de informație a Luminii albe folosite este considerată a fi „by default“, adică în starea ei fundamentală benefică pentru individ. Pentru terapeuții care accesează falsa lumină din astral, partea de informație a acestei „lumini“ va fi formată din programe malefice care se vor integra în sufletul

pacientului şi vor deschide din interior citadela energetică a omului.
O astfel de şedinţă durează în medie 10-15 minute, fiind însă şi terapeuţi care iau în considerare şi suportul psihologic şi a căror tratament durează până la 40-45 minute. În cazul tratamentelor energetice pe câmpuri şi chakre, creşte eficienţa tratamentului în cazul în care terapeutul foloseşte imaginaţia creatoare pentru a vizualiza curgerea şi acţiunea energiei, a Luminii asupra câmpurilor şi organului suferind.
Alţi terapeuţi se concentrează exclusiv asupra tratamentului cu informaţie, şi consideră mai puţin sau deloc refacerea energetică a câmpurilor şi a corpului vital. Prin acest tratament se informează energia să aducă cu ea un anumit tip de informaţie care se va inocula în câmpurile pacientului. Aceşti terapeuţi folosesc de fapt „imaginatio vera“, mai exact metoda suprapunerii. Ei îşi imaginează cum structura bio–energetică actuală a pacientului, câmpul său informaţional parazitat de o structură energetică negativă se suprapune şi contopeşte cu matricea sa informaţională originară şi divină. O şedinţă de tratament care vizează în special refacerea structurii informaţionale a pacientului durează doar 2-3 minute, deoarece spre deosebire de energia câmpului vital, informaţia are o viteză uriaşă de propagare şi aducerea „codului informaţional“ corect în câmpurile pacientului durează foarte puţin. Terapeuţii care practică tratamentul cu informaţie susţin că menţinerea mentală continuă a acestei suprapuneri timp de 2-3 minute este suficientă în peste 80% din cazuri pentru refacerea câmpului informaţional al pacientului. Însă pentru bolile care au dus la slăbirea organismului doar tratamentul informaţional nu este suficient, organismul şi structura informaţiei având nevoie pentru refacere şi de tratamentul energetic. Şi nu în ultimul rând există terapeuţi care iau în considerare în timpul tratamentului acţiunea simultană a energiei şi informaţiei. Aceşti terapeuţi folosesc intens vizualizările în timpul şedinţelor de tratament, atât pentru curgerea şi acţiunea Luminii, cât şi pentru refacerea informaţională a biocâmpurilor. Aceşti terapeuţi au rezultatele cele mai bune în cazul bolilor care necesită refacerea energetică de profunzime a organismului.

Ce NU este „imaginatio vera“

Înainte de a începe explicarea procedurilor concrete de folosirea a imaginaţiei creatoare, pentru evitarea confuziilor şi înţelegerilor greşite, aş dori să clarific ce este şi ceea ce nu este „imaginatio vera“. În general fie spus, înţelegerea şi folosirea conştiinţei imaginative şi a imaginaţiei creatoare care îşi are originea în inimă şi nu în creier este un lucru delicat. Este destul de greu să poţi discerne dintre imaginile care îţi apar în minte spontan sau voit, care au o valoare şi semnificaţie şi care sunt rolul rătăcirii minţii. Pericolul rătăcirii minţii prin acceptarea imaginaţiei este atât de mare încât scrierile religioase recomană prudenţă maximă faţă de orice manifestare a imaginaţiei. Deoarece fiinţele negative specifice celor 9 ceruri şi anticeruri rezonează nativ cu câmplul nostru mental, un procent de 99.99% din conţinutul imaginaţiei este de fapt indus de aceste structuri parazite, care pot genera imagini false pe care să le crezi în legătură cu orice: lumea astrală, aure, câmpul akashic, etc.
– în primul şi în primul rând, imaginaţia creatoare nu este imaginaţia sterilă, deşartă, care ne macină mintea minut de minut, care ne poartă atenţia precum o navă în derivă pe o mare agitată. Nu este acea imaginaţie aleatoare de tip reverie, produsă de creier continuu, care intră în registrul psihologic sau spiritual negativ, produsă din parazitarea corpului nostru energetic de către entităţi psihice din astral.
– imaginaţia creatoare nu este imaginaţia compensatorie revendicativă, folosită de psihic pentru eliminarea unor deficite emoţionale şi resentimente. Se poate să–ţi doreşti o maşină şi să–ţi imaginezi posesia ei, dar motivaţia care a generat această dorinţă şi angajamentul personalităţii să fie diferite. Dorinţa şi imageria pot fi rezultatul unei compensări psihice pentru a reface nivelul autoestimativ afectat de posesia maşinii de către un cunoscut (în acest caz avem imaginaţia compensatorie), în condiţia lipsei posesiei acestui bun de către propria persoană, sau pot fi rezultatul situaţiei de viaţă care necesită o maşina din punct de vedere al utilităţii şi mobilităţii, fie în scopuri personale, fie pentru afaceri. Vom

vedea mai târziu că este importantă atât imageria propriu–zisă şi metodologia de elaborare a acesteia, dar mai ales motivaţia şi angajamentul persoanei, care vor face diferenţa dintre realizarea sau nu a obiectului imaginaţiei creatoare. La fel, în cazul unei jigniri sau ofense personale care afectează negativ persoana vizată, refacerea nivelului autoestimativ şi consumul energiei negative creată cu ocazia acestui eveniment au nevoie de o ripostă identică sau de iubire. În multe cazuri însă aceste variante nu sunt posibile şi atunci pentru refacerea prejudiciului emoţional psihicul apelează la imaginaţia revendicativă tip reverie în cadrul căreia are loc riposta revendicativă şi se consuma energia negativă.
– „imaginatio vera“ nu este imaginaţia activă propovăduită de yoga, bioenergie sau tehnicile mentale în vogă
– „imaginatio vera“ nu este o tehnică mentală, nu este o tehnică psihică de tipul autosugestiei, NLP, PNI sau orice altă tehnică care foloseşte descoperiri ale psihologiei, neurologiei, lingvisticii sau inconştientului uman.
Autosugestia şi apoi PNI–ul s–au apropiat de principiile folosirii corecte a imaginaţiei creatoare, dar au eşuat în înţelegerea a ce trebuie făcut pentru ca un om să–şi producă schimbări fizice, psihice sau intelectuale profunde şi de durată. Procentul mic al celor care reuşesc să producă efecte fizice şi psihice cu aceste tehnici mentale se datorează folosirii de către aceşti oameni şi a unor alte elemente pe care tehnicile respective nu le menţionează, precum energia Sufletului, curăţenia fizică şi sufletească, dorinţa şi credinţa dincolo de orice descurajare.
– „ imaginatio vera“ nu este acea imaginaţie care ar putea fi produsă prin simpla încordare a voinţei şi practica dură a unui culturism mental. Orice tip de imaginaţie care poate fi iniţiată şi susţinută doar prin puterea voinţei şi raţiunii nu este imaginaţie creatoare. Nu te forţa să obţii rezultate în mod intelectual, raţional sau prin acte de voinţă pură şi sub nici o formă să nu crezi că doar voinţa ta şi imaginaţia bogată sunt singure suficiente pentru practica „imaginatio vera“.
– imaginaţia creatoare nu este meditaţie şi nu este acel tip de imaginaţie pe care îl aşteptăm să apară din neant în timpul meditaţiilor. Acele imagini şi acea imaginaţie este utilă în practica meditaţiilor, dar ele nu reprezintă „imaginatio vera“.
– „ imaginatio vera“ nu este acelaşi lucru cu rugăciunea. Rugăciunea este mult mai mult decât „imaginatio vera“ deoarece are un registru spiritual mult mai larg. „Imaginatio vera“ este un efect al rugăciunii. În urma rugăciunii şi a unificării energiilor minţii şi inimii, pot apare imagini spontane, narative, diverse. Aceste imagini sunt modul în care omul poate percepe potenţialele informaţionale la care Sufletul a ajuns ca urmare a rugăciunii. Apariţia acestor imagini reprezintă însă un prim pas pe treptele rugăciunii. „Imaginatio vera“ şi rugăciunea solicită până la un punct aceeaşi trăire sufletească, unirea minţii cu inima, dar rugăciunea este singura care duce această trăire mai departe, până la contopirea energetică maximă şi chiar mai departe, până acolo unde nu mai există nici un fel de imagini, nici gând, ci har divin şi trăiri spirituale desăvârşite. Trebuie însă să ştii că rugăciunea folositoare pentru activarea imaginaţiei creatoare este numai o etapă în practica rugăciunii, este numai un început de drum şi că poţi continua practica rugăciunii şi ca instrument pentru desăvârşirea ta spirituală.
– „imaginatio vera“ înseamnă mai mult decât imaginaţia creatoare. Expresia „imaginatio vera“ se traduce în două domenii. În domeniul exact, literar, „imaginatio vera“ înseamnă într–adevăr imaginaţie autentică, corectă, adevărată. Sau „imaginatio vera“ desemnează acea imaginaţie care poate „vedea“ lumile adevărate, spirituale, de dincolo de iluzia lumii materiale. Pentru mistici „imagiantio vera“ desemna acest al doilea aspect figurativ.
În prezentul text expresia „imaginatio vera“ este folosită într–un alt sens, ca tehnică spirituală completă, conştiinţă imaginativă, formă de rugăciune, care înglobează în ea folosirea imaginaţiei creatoare, a credinţei, a energiei Sufletului, etc.

Ce este „imaginatio vera“

– imaginația creatoare este facultatea psihică fundamentală, de care beneficiază toți oamenii, dar care își are rădăcinile în inimă, în profunzimile Sufletului. Imaginația creatoare este prezentă la toți oamenii, dar ea trebuie activată prin energia, seva şi intenția care provin din inimă, de la Suflet. Toate celelalte tipuri de imaginații sunt pur mentale, psihice şi nu–şi trag seva şi energia din inimă, ci din alte părți. Calitatea energiei sufleteşti este determinată de alimentația pe care o avem, mediul în care muncim, mediul social în care ne petrecem timpul liber, plimbările în natură, activitățile sportive, intensitatea activităților pe care le facem, orele de somn, etc. Calitatea fluidului psihic este determinată de calitatea gândurilor pe care le avem, de modul în care ne putem concentra la aceeaşi idee un timp mai îndelungat, de natura activităților zilnice, de cărțile pe care le citim, etc. Este deci necesară o anumită trăire sufletească care să combine mintea cu inima. În „imaginatio vera“ mintea se uneşte cu inima, sau aşa cum spune doctrina creştină, are loc „coborârea minții în inimă“. Echivalentul psihologic este unirea Eului cu Sinele, transcederea Eului, trecerea individului de la identitatea fundamentată pe Eu la identitatea fundamentată pe Sine.

Probabil înțelepții din vechime s–au întrebat cum pot reface energetic şi spiritual unitatea originară a omului adamic, cum pot reuni energia minții cu energia inimii care au fost separate cu ocazia „căderii“. Răspunsul lor a fost rugăciunea. Cea mai potrivită trăire sufletească care uneşte energiile psihicului cu ale sufletului şi permite activarea imaginației creatoare este Rugăciunea. Doar starea sufletească unică a Rugăciunii poate combina energiile omului, pentru ca intențiile şi dorințele noastre prin imaginație creatoare să poată trece de bariera dimensiunii lumii materiale în care ne aflăm.

Astfel, imaginația creatoare este floarea din mintea ta, care își are rădăcina şi îşi trage seva din inimă şi o trimite la creier, unde înfloreşte în Lumină. De fapt mintea, imaginația trebuie lăsată să meargă în ritmul şi pe valurile mişcării Sufletului, imaginația să se producă sub dorința, impulsul şi inspirația Sufletului. Formele imaginației pe care le va utiliza mintea trebuie să–şi aibă originea în inimă, în Suflet şi nu prin forțarea rațiunii, cunoaştere sau voință. Nu are nici o valoare pentru „imaginatio vera“ dacă eşti băiat deştept, ştii hermeneutică sau psihologie arhetipală şi foloseşti această cunoaştere în imaginație prin puterea voinței tale. Dorința ta fierbinte, credința ta, faptul că intim ştii ceea ce–ți doreşti îți este dat să ai sunt celelalte ingrediente esențiale ale tehnicii. Imaginația creatoare este poezia Sufletului, scrisă în versuri de imaginația minții şi susținută prin puritatea minții şi fizicului tău. Ori de câte ori simți că poți folosi imaginația creatoare, sunt inutile forțările, excesele, culturismul mental al voinței.

– în prezentul text „imaginatio vera“ este o tehnică spirituală completă, care încorporează facultatea imaginației creatoare şi poate fi folosită pentru accesarea unor potențiale energetice şi informaționale din Universul informațional. În practica de astăzi fiecare individ îşi poate activa propriile potențiale, spre deosebire de practica inițiaților care vizau activarea unor potențiale comune proprii marilor colectivități umane. Responsabilitatea este individuală şi accesarea unor potențiale care nu–ți sunt favorabile este evitată dacă punem întreg acest proces al „imaginatio vera“ sub condiționarea voii divine.

– indiferent de acțiunea voluntară a celor care cunosc cum să–şi activeze potențiale energetice, este posibil ca „imaginatio vera“ să fie un stadiu uman obligatoriu al informației din dimensiunile superioare, în drumul ei spre împlinire în dimensiunea materiei. Chiar dacă nu toți oamenii încep să „vadă“ imagini înainte ca o situație să se întâmple, acest lucru nu înseamnă că „imaginatio vera“ nu se produce, activitatea fiind subliminală, sub limita percepției conştiente a acestor imagini.

– „imaginatio vera“ este facultatea psihică şi sufletească umană capabilă de a produce aşa numitele „evenimente sincrone acauzale“. Folosită pentru prima dată de CG Jung, expresia este des folosită în psihologie şi parapsihologie pentru a desemna şi explica producerea unor evenimente corelate, dar care totuşi nu au între ele o determinare cauzală mecanicistă clasică de tip cauză–efect. Cauzalitatea care stă la baza „evenimentelor sincrone acauzale“ scapă încă rigorilor ştiinței clasice precum matematica sau fizica şi pentru ele este încă o temă majoră de studiu. Ceea ce este pentru noi important este înțelegerea

practică a fenomenului și intenția declarată de a produce „evenimente sincrone acauzale“ care să ne ajute să ne împlinim dorințele.

Condiții esențiale pentru practica împlinirii dorințelor

– dorința „bate“ cunoaşterea, ceea ce dorim se va împlini înzecit mai uşor prin energia sufletului decât prin cunoaştere. De fapt, specific dorințelor inimii este punerea în mişcare a energiilor sufletului, iar specific dorințelor minții este folosirea cunoaşterii. Acest lucru arată că întotdeauna puterea dorinței sufletului este mai mare decât puterea cunoaşterii.

Cu toată cunoaşterea de care dispunem, dacă focul interior al dorinței inimii nu s–a aprins, toată această cunoaştere ne va fi inutilă. Degeaba ştii exact ce trebuie să faci şi cum trebuie să faci un lucru, dacă nu ai şi dorința de a realiza acel lucru, sunt mai şanse să nu–l îndeplineşti. Fără a avea impulsul unei dorințe autentice, chiar dacă intelectual cunoşti la perfecție etapele de parcurs, doar prin această cunoaştere vei descoperi surprins că nu nu vei fi motivat să treci de etapele intermediare. Vei fi surprins de tine însuți, vei constata cu surprindere că vezi situația în fața ta, ştii exact cum trebuie să o abordezi cu succes şi totuşi, în mod inexplicabil, nu o faci. Ceva te ține, ceva te trage înapoi şi nu–ți dă voie să mergi mai departe.

Inclusiv la toate informațiile şi etapele descrise de mine în acest capitol. Cu toată cunoaşterea pe care acum o ai, repet, fără dorința puternică şi autentică a inimii şi Ființei tale, toată această cunoaştere pe care o citeşti acum nu are nici o valoare.

Sau în situația în care dorim să repetăm o situație de viață împlinită în trecut sub magia unei dorințe puternice. Dacă vei dori să repeți în mod intelectual–cognitiv situația şi paşii care te–au dus în trecut la succes, acest lucru nu se va întâmpla. Deşi vei relua strict exact aceiaşi paşi şi vei parcurge acelaşi traseu ca anterior, succesul nu–ți va ieşi din nou în cale, cel puțin nu la nivelul de satisfacție trăit anterior. Explicația constă în faptul că de data aceasta priveşti situația în mod cognitiv şi în inima ta nu s–a aprins focul dorinței. Astfel vei descoperi diferența calitativă fundamentală dintre o situație derulată sub trăirea unei dorințe a inimii şi susținută de întregul Univers şi o situație derulată sub controlul mental–intelectual, care nu are suportul Creației Vii. Magia apare doar pentru dorințele autentice ale inimii, pentru situațiile în care te bazezi pe cunoaştere magia nu are loc.

– energia, curățenia şi puritatea Sufletului (vibrația interioară) este cea care mediază dorința noastră în UPI şi–i comandă acestuia realizarea proiectului. Cu cât această energie este mai puternică prin curățenie şi puritate sufletească, credință, convingere şi determinare, cu atât UPI va mişca mai repede şi mai profund milioane de variabile pentru a–ți îndeplini dorința. Trebuie să ai o credința de nezdruncinat că proiectul pe care–l doreşti nu înseamnă obținerea a ceva pe care–l meriți, ci înseamnă o intrare în posesie, împlinirea şi realizarea a ceea ce a fost dintotdeauna al tău şi nimănui altcuiva. Nu trebuie să crezi că ocupi locul dorit datorită unor factori diverşi sau pe care–l meriți, ci trebuie intim să ştii că deja ocupi locul care a fost dintotdeauna al tău, că vei beneficia de situația cea mai bună pentru tine prin prisma evoluției tale spirituale, că vei primi acele daruri fizice, intelectuale sau spirituale care ți–au aparținut dintodeauna. Nu faci nimic altceva decât onorezi o procedură de intrare în posesie. Comandă UPI să aducă la realitate în Universul material potențialitatea energetică şi informațională care corespunde dorinței şi credinței tale puternice. Dacă credința este pe măsură, vei descoperi că UPI va asculta imperativele tale şi se va pune în mişcare pentru a–ți îndeplini dorința.

– energia Sufletului este aceea care are rolul şi capacitatea de a media că dorințele noastre să cupleze în UIşi acolo să programeze îndeplinirea acestora. Pentru eficiența tehnicii filmului mental este de aceea importantă o cât mai bună curățenie sufletească, o conştiința cât mai curată. Sunt esențiale posturile de carne, citirea unor lecturi religioase, participarea la slujbele religioase, evitarea disputelor şi certurilor,

plimbările în aer liber sau drumeţiile montane, dar şi o viaţă trăită în adevăr şi sinceritate, o conştiinţa curată. Tot ce inseamnă scăderea nivelului vibraţional personal duce la creşterea eforturilor pentru a ne îndeplini dorinţele. Un om cu un Suflet curat îşi poate îndeplini proiectul personal în câteva luni, o persoană care nu a facut eforturi de curăţenie sufletească poate să folosească tehnica filmului mental ani de zile şi să se intrebe de ce nu se întamplă nimic. Nu îşi vor realiza proiectele dorite prin tehnica imaginaţiei creatoare aceia care trăiesc în minciună, perversitate, orgoliu, mândrie, prejudecată, agitaţie interioară, stress interiorizat, o viaţă cotidiana agitată şi haotică, aceia care au o conştiinţă încărcată de laşităţi, înşelăciuni, mizerii de tot felul făcute semenilor şi păcate făcute în disprețul legilor divine.

– purificarea energiei Sufletului înseamnă şi atenţia acordată gândurilor şi intenţiilor pe care le avem. Contează intenţiile şi conştiinţa curată, comunicarea şi acţiunile, însă contează foarte mult şi la ce ne gândim şi despre cine şi cum gândim. Este recunoscut faptul că un om integrat în cotidianul existenţei capitaliste are puţin timp şi dispoziţie pentru a se concentra asupra gândurilor sale şi a evita gândurile negative, depresive, de stress, nelinişte, agresivitate, mânie, ură, etc. Trebuie însă ştiut faptul că disciplina şi controlul gândirii sunt foarte importante atât pentru evoluţia spirituală în general şi pentru practica „imaginatio vera“ în particular. Evitarea gândirii negative nu presupune controlul obsesiv asupra unei gândiri negative, ci în primul rând practica valorilor precum bunătatea, mila, înţelegerea, iubirea, pacea, rugăciunea, etc. Doar în acest mod vom putea scădea presiunea în cazanul în care fierbe zilnic mintea noastră. Nici un gând negativ nu are voie să ne scape. Sau dacă ne scapă, nu are voie să fie lăsat să capete existenţă şi să se fixeze pentru veşnicie în câmpul Akashic. Un gând negativ odată lăsat să scape, acesta se va înregistra pentru totdeauna în cronica ta personală din dimensiunile energetice superioare şi îţi va degrada energia Sufletului. Degeaba trăieşti o viaţă liniştită şi cuminte, cu fapte bune, dacă mintea ta este în continuu agitată de gânduri negative, de ură, răzbunare, invidie, pizmă, critică, etc. Însă deoarece surprizele apar chiar şi la casele cele mai mari, practica mistică menţionează valoarea de 17 secunde, ca timp pe care îl ai la dispoziţie pentru a şterge un gând negativ pe care tocmai l–ai creat. Acest lucru se face simplu, într–o fracţiune de secundă, prin vizualizare în diverse moduri, cum Lumina învăluie gândul negativ şi îl distruge. Nu există un şablon în această privinţă, fiecare îşi poate folosi imaginaţia cum crede de cuviinţă: să scrie gândul pe o tablă şi să îl şteargă cu buretele de Lumină, să pună gândul într–o sferă de Lumină care acţionează ca un cuptor purificator, etc. Problema aici deci nu este cum să ştergi un gând negativ, ci dacă ai voinţa şi conştiinţa pentru a înţelege şi acţiona în acest sens. Mai puţin contează dacă valoarea de 17 secunde este exactă sau nu, scopul este să îţi dai seama că un gând negativ a plecat de la tine şi că ai la dispoziţie doar câteva secunde pentru a–l anihila.

– pentru a persevera tehnica filmului mental chiar şi atunci când se pare că toate îţi stau împotrivă, singurele care te vor susţine vor fi curăţenia fizică şi sufletească, credinţa puternică din Suflet, convingerea, încrederea, speranţa, hotarârea şi determinarea ta că proiectul se va împlini.

– Nu lua decizii şi nu te angaja cu promisiuni faţă de tine însuţi sub imperiul impulsurilor de moment şi necesităţilor minţii–Eului. Ai foarte mare atenţie ceea ce–ţi promiţi ţie însuţi, deoarece dacă această promisiune interioară este încălcată, atunci nu vei mai primi nici un ajutor.

Este normal ca în procesul împlinirii dorinţelor să apară dificultăţi, să treci peste anumite etape sau să te schimbi într–un mod sau altul. De obicei, pentru a rezolva toate aceste situaţii facem promisiuni, faţă de alţii şi faţă de noi înşine. Promisiunile pot să fie sau nu exagerate şi să se refere la aspecte care sunt reale sau iluzorii pentru dinamica împlinirii dorinţelor. Pentru UPI promisiunile făcute altora nu contează pera mult. Dar promisiunile făcute faţă de noi înşine înseamnă foarte mult. Indiferent dacă promisiunea este exagerată şi poate real nu este nevoi să faci ceea ce ţi–ai promis, încălcarea acestei promisiuni va duce la neâmplinirea dorinţei. Deci este preferabil să–ţi faci promisiuni mici, dar pe care să le respecţi, decât să–ţi faci promisiuni mari, pe care apoi să descoperi că nu le poţi îndeplini.

– pentru puritatea Sufletului, pe lângă atenţia acordată gândurilor, de mare importanţă este şi purificarea corpului fizic prin post. Proiectele şi dorinţele se vor îndeplini cel mai rapid şi cu maxim de beneficitate

pentru noi atunci când avem grija că organismul şi sufletul nostru să fie cât mai curat posibil. Acest lucru înseamnă în primul rând o alimentaţie bazată pe fructe şi legume, cu conţinut minim de carne şi alimente prăjite. Tot ce înseamnă o dietă naturistă este folositor pentru creşterea vibraţiei corpului fizic. În general se recomandă reducerea cantităţii alimentelor consumate. Foarte utile sunt de asemenea plimbările în natură sau excursiile la munte, în general mişcarea în aer curat, care să ne curăţe energiile uzate ale corpului vital.
Indispensabile sunt însă şi posturile, începând de la cele zilnice de peste noapte (postul între orele zero noaptea şi până la 12 amiaza, timp în care se pot consuma doar lichide), continuând cu posturile obişnuite recomandate de calendarul bisericesc şi chiar posturile negre, ţinute doar cu anafură, apă sfinţită şi apă plată. Posturile negre sunt recomandate pentru împlinirea dorinţelor şi de către mari duhovnici ai ortodoxiei.
Părintele Ilarion Argatu de la mănăstirea Cernica (lângă Bucureşti) recomanda postul negru în ziua de luni a săptămânii, pentru a ne ajuta în împlinirea a ceea ce ne dorim:

„*Posturile negre (ajunările) se fac: luni – pentru orice dorinţă, orice cerere pe care o facem şi dorim să ne fie împlinită (ex: casătorie, serviciu, examene, pentru copii, întelegere în căsnicie, ascultare din partea copiilor şi tot ce ne dorim cu binecuvantarea de la Dumnezeu spre binele nostru şi al familiei). […] Pentru ziua de luni, când se ţine post negru până la ora 12 noaptea, după rugaciune, mătănii şi după ce au ars complet cele 7 lumânări ce s-au aprins de dimineaţă spui : «Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavril şi Rafail duceţi nevrednica mea rugaciune şi nevrednicul meu post la bunul Dumnezeu, pentru iertarea păcatelor mele, ale părinţilor mei, ale bunicilor mei, ale celor adormiţi din neamurile noastre, moşii şi strămoşii până la al nouălea neam, şi–mi dăruiti mie ……(dorinţa)». […] Se tin la rând 7 zile de luni, post negru, cu 7 lumânări de ars, rugăciuni şi 40 de mătănii, cu luare de părticică, daca ai, de preot scoasă la Sfânta Liturghie la care ai luat parte şi tu, duminica sau în ziua de sarbatoare când s-a făcut la biserica Sfântă Slujba. Dacă în cele 7 săptămâni dorinţa nu ţi s–a împlinit, (alteori se împlineste şi mai devreme) înseamnă ca este ceva greu (păcate multe) şi atunci se face o pauză de 3 săptămâni pentru aşezarea rugăciunii şi numai după aceea repeţi din nou cu încă 7 zile de post (lunea) până se împlineşte cu siguranţă, dacă ceea ce ceri este spre binele şi folosul tău*.“

Părintele Argatu nu detaliază în acest text de ce este util postul negru pentru împlinirea dorinţelor, dar câteva precizări sunt utile:
– lumânările se aprind de aceeaşi persoană care va ţine postul negru şi rugăciunea iar exprimarea intenţiei se face în timpul aprinderii lumânărilor. Rugăciunea, exprimarea mentală a intenţiei tale sufleteşti este esenţială, altfel degreaba ţii post. Este greşit dacă aprinzi lumânările mecanic, în timpul acesta eventual te gândeşti la problemele de la serviciu şi apoi îţi vezi de problemele tale. Trebuie să spui mental pentru ce ţii post şi care este dorinţa ta şi în general în toată ziua respectivă trebuie să te gândeşti doar la împlinirea dorinţei tale.
– este recomandat să aprinzi aceste lumânări seara, între orele 22-24. Atunci mintea se liniştеşte după zbuciumul din timpul zilei şi îţi va fi mult mai uşor să te concentrezi mental şi sufleteşte. Tot timpul cât ard lumânările te rogi şi vizualizezi mental împlinirea dorinţei tale, nu faci nimic altceva. Postul negru pe care l–ai ţinut se va împlini prin rugăciunile şi vizualizările pe care le faci acum, seara după orele 22. Lumânările se vor adre complet, fară a mai rămâne nimic din ele.
– este important să ţii postul negru integral, până la orele 24 noaptea, nu doar până la apusul soarelui cum se poate ţine postul negru în mod obişnuit. Dacă nu poţi ţine postul negru integral până la orele 24 , în acest caz este recomandat să aprinzi doar o singură lumânare sau o candelă. Deci aprinzi în seara de luni

7 lumânări doar dacă ai putut ține corect și integral postul negru până la orele 24 noaptea.
– postul este necesar pentru ca Lumina generată să elibereze energia sporului, să ți se deschidă energetic drumurile legate, să topești energiile negative adunate în timp în jurul tău prin magie, invidia, critica şi resentimentul cotidian al celor din jur, etc. Poți să–ți dai seama dacă ai o problemă de acest gen dacă pe lângă declarația de intenție generală pentru împlinirea dorinței, dedici fiecare lumânare pentru fiecare posibil obstacol. De exemplu, aprinzi o lumânare din cele 7 cu dedicație pentru îndepărtarea formelor de magie care stau în calea împlinirii dorinței. Dacă începi brusc să caști când aprinzi această lumânare, este posibil ca într–adevăr să existe o problemă la acest nivel. La fel poți aprinde câte o lumânare cu dedicație pentru spor, energie negativă, invidie, drumuri legate, programe pe suflet, etc.
– procedura postului negru este foarte recomandată când nu ai claritate în ceea ce–ți dorești, ceea ce echivalează cu neândeplinirea dorinței tale. Faptul că nu ai claritate în ceea ce–ți dorești, faptul că ești nehotărât face ca şi vizualizările, imaginile să fie incomplete, să simți că aceste imagini cumva vin cu efort mental şi să nu simți că ele te reprezintă la cel mai profund nivel al Ființei tale. Vei constata că în primele 7 săptămâni de post îți vei clarifica bine mintea şi sufletul pentru ce dorești, urmând ca în următoarele 7 săptămâni să te apropii sau să–ți împlinești dorința. Clarificarea exactă a dorinței tale va face să hotărât, dar foarte important, vizualizările, imaginile care îți vor apărea în minte vor fi clare, uşoare şi vei simți că undeva sunt cuplate cu Ființa ta profundă, că te reprezintă.
– nu orice post este util şi acel post nu va duce la împlinirea dorințelor tale. Există situații când postul nu–ți este primit. Dacă dorința ta pornește din răutate, ură, orgoliu, răzbunare, mândrie, invidie, pizmă, etc. şi tu ții post motivat de aceste energii negative, acest post nu–ți va fi primit. De asemenea, postul ținut pentru o dorință a minții este posibil să nu fie primit şi implicit nici să nu capeți nici un ajutor în această privință. Sunt însă întotdeauna primite posturile ținute pentru dorințele inimii tale şi care nu implică în nici un fel afectarea vieții altui om.
– procedura postului negru este foarte recomandată când nu ai timp să–ți crești vibrația sufletului prin posturi regulate obişnuite, evadări dese în natură (munte, parcuri, pădure) şi retragere din viața socială şi economică. Astfel, ți se cere ca măcar o zi în săptămână să o dedici exclusiv purificării fizice şi sufletești. În zilele de luni în care ții post negru concentrează–ți toată energia minții şi sufletului pentru a te gândi doar la dorința ta. În toate zilele de luni, când ții postul negru, folosește intens „imaginatio vera“, imaginile venite din inimă, vizualizările. Imaginile folosite în vizualizări trebuie să fie simțite emoțional şi mental ca fiind „uşoare“, plăcute şi lejer de întreținut. În toată ziua de luni folosește vizualizările permanent, de dimineața până seara. Mintea şi sufletul tău să fie fie permanent conectate la dorința ta. Nu uita deci că cele mai eficiente vizualizări sunt cele din zilele în care ții post negru.
– nu este obligatoriu să ții post negru în ziua de luni doar în aceste 14 săptămâni. Practica religioasă recomandă pe lângă ziua de vineri şi postul negru pentru ziua de luni, pentru topirea energiei negative creată prin păcate, magie, programe pe Suflet, etc. Ține post negru în toate zile de luni, atât timp cât poți şi crezi că este util. De asemenea, nu te forța. Există multe situații şi multe tipuri de boli unde nu se pot ține o zi întreagă de post negru. În acest caz va fi suficient să ții post normal, cu mâncare orientată spre fructe şi verdețuri.
– ritualul religios al postului negru nu este o glumă. Nu ține acest post pentru îndeplinirea dorințelor minții şi ale Eului, sau pentru a ți se împlini dorințe prin prejudicierea altui om, deoarece vei provoca un răspuns energetic negativ care îți va da viața peste cap. Folosește această procedură strict pentru împlinirea dorințelor inimii şi condiționează împlinirea ei prin formula „cu voia Luminii Vii doresc să mi se îndeplinească dorința .....etc“.
– postul negru în ziua de luni a săptămânii este foarte util pentru împlinirea dorințelor, deoarece Lumina pe care o vei mobiliza poate anihila energiile negative ale păcatelor personale şi familiale. Păcatele personale şi familiale se cuantifică în UPI în blocarea unor potențiale informaționale importante. Deoarece neîndeplinirea unor dorințe fundamentale echivalează desigur cu suferința ta (în special

psihică, emoțională), orice ai face, dorința nu ți se împlinește până când nu arzi prin suferința ta aceste păcate trecute. Când suferința ta s–a împlinit, atunci de–abia ai acces şi la potențialele informaționale blocate în UPI. De obicei neîndeplinirea pe termen lung a unor dorințe fundamentale ale omului (precum casa, copii, sănătatea, serviciul, etc…), în ciuda eforturilor enorme, este un semn că potențialul informațional corespunzător din UPI este blocat prin păcate personale şi familiale. De exemplu copii avortați de o bunică sau străbunică se cuantifică acum într–un dezechilibru spiritual care în ziua de astăzi va bloca pentru nepoată sau nepot potențialul informațional existent în UPI. Potențialul informațional pentru copii se va debloca când echilibrul spiritual se va reface prin suferința emoțională, cheltuirea de bani sau creşterea unui alt copil decât al tău.
Postul negru este o variantă de accelerare al acestei plăți printr–o suferință trupească şi duce întotdeauna la refacerea echilibrelor spirituale şi reactivarea potențialelor informaționale blocate în UPI. Este posibil ca 1 an de post negru în ziua de luni şi respectarea acestui tip de post conform cu normele teologice să echivaleze cu câțiva ani de suferințe emoționale.
– pentru cei „sporiți duhovnoceşte “ și în cazurile de neândeplinire a unei dorințe fundamentale a vieții se poate adăuga la postul negru din ziua de luni și post negru în ziua de vineri, la fel ținut integral până la orele 24. Dacă individual sau într–o familie observați că în mod constant, după luni şi ani, o dorință fundamentală nu se împlineşte, în ciuda eforturilor făcute, în acest caz este recomandat ca o persoană din familie să înceapă să țină post negru în ziua de luni și vineri, atâta timp cât poate şi atâta timp cât simte că este nevoie. În ziua de vineri seară, după orele 22 se vor aprinde 9 lumânări care se pun în formă de cruce, se vor spune de 9 ori Acatistul Mântuitorului, Tatăl nostru si între acatiste se va spunde de 3 ori o scurtă frază personală de dezlegare a împlinirii dorinței. Postul negru din ziua de vineri, aprinderea celor 9 lumânări și citirea acatistelor sunt considerate o procedură mai dură și eventual mai periculoasă comparativ cu postul negru din ziua de luni.
Dacă procedura postului negru din ziua de luni poate fi împlinită de oricine are o dorință de îndeplinit și este relativ inofensivă dacă se ține corect postul negru până la orele 24, postul și procedura completă pentru ziua de vineri este bine să fie ținute de o persoană din familie care este obișnuită cu rigorile posturilor și citirii acatistelor, care ține uzual toate posturile mari, merge regulat la biserică la Sf. Liturghie și este spovedită și împărtășită.
– îndeplinirea ritualului postului negru în ziua de vineri fără pregătire și protecție spirituală poate duce pentru cel ce face procedura la situații de viață și evenimente negative, la tot felul de probleme profesionale, sociale, familiale sau de sănătate, mai mari sau mai mici. Ideea este că procedura postului negru de vineri va duce neapărat la o reacție din lumea de „dincolo“, pentru care trebuie să fii pregătit să–i faci față.
Nu se ascunde deci faptul că procedura postului negru din ziua de luni este un efort de „dezlegare“ a unor situații sau bunuri fundamentale vieții, pentru care ai drept divin, dar care din diferite cauze îți sunt blocate. Dacă ți–au fost blocate situații de viață fundamentale, ideea unei acțiuni malefice contra ta este din start implicită. Nu te aștepta ca cine te–a blocat sau „legat“ să accepte pasiv efortul tău de eliberare. La efortul tău de dezlegare folosind postul negru, rugăciunea și vizualizările, în mod obligatoriu vei primi un contra răspuns.
Deci din acest moment trebuie să fii conștient că ești o țintă și că de acum încolo trebuie să fii foarte atent și să iei măsuri active de protecție spirituală.
Nu te aștepta să fii lovit în modurile convenționale pe care le imaginezi. Din contra, ai de a face cu un adversar care îți cunoaște toate slăbiciunile, păcatele, viciile, gândurile, sentimentele, visele, etc. Fii pregătit să provoci un adversar care te cunoaște mai bine decât te cunoști tu pe tine însuți. Acolo unde doare mai tare, acolo unde ești mai vulnerabil, acolo unde ești slab, exact acolo vei fii lovit. Exact acolo unde viața ta poate fi distrusă și sufletul pustiit, acolo vei fi lovit. Vei fi lovit fără milă și cu o putere și energie care te vor uimi. Vei fi lovit în special în relațiile tale cu familia, cu proprii copii, cu partenerul

de viață, cu rudele. Dacă contează mult pentru tine, vei fi lovit și pe planul profesional, pe planul financiar sau pe planul sănătății. Orice te poate afecta sufletește este o potențială sursă de probleme. Deoarece efortul pe care îl faci pentru a te dezlega folosește energia sufletului, se va încerca să fii afectat în orice mod posibil care să ducă la pierderea energiei sufletului tău. Îți spun acestea nu pentru a te speria, ci pentru a continua să–ți dorești și să lupți pentru dorințele tale fundamentale care ți–au fost furate sau blocate.
Este important să fii pregătit mental, emoțional și atitudinal pregătit să faci față la măsurile care se vor lua conta ta, pentru a te face să renunți la lupta ta pentru a primi drepturile care ți se cuvin. Și în acest război să nu cedezi.
– ce înseamnă postul negru în zilele de luni și vineri pentru procedura de împlinire a dorințelor? Înseamnă că dimineața bei un pahar de agheazmă și iei puțină anafură, restul zilei până la orele 24 noaptea nu mănânci și nu bei nimic, inclusiv apă. În procedura descrisă de părintele Argatu acest tip de post trebuie ținut. Este forma cea mai corectă de post negru, care se ține pentru „dezlegare“, și aceasta trebuie folosită. Diversele surse religioase insistă asupra acestui post negru considerat „de dezlegare“ că trebuie ținut până la orele 24 noaptea, nu doar până la apusul soarelui. Doar în acest mod obținem atât protecție spirituală personală pentru a rezista la măsurile ce se vor lua din lumea de „dincolo“contra celui care împlinește procedura, cât și Lumina necesară pentru a ne împlini dorința.
– cum se ține postul negru în mod obișnuit, în afara ritualului descris pentru împlinirea dorințelor? În ciuda popularizării termenului, vei avea surpriza să descoperi că din punct de vedere teologic cărțile creştine (catolice, ortodoxe, protestante, etc…) evită să stabilească un tipar dat şi sever, o metodologie unică şi rigidă pentru a ține postul negru. Şi că se recomandă parcurgerea unor paşi de început. Există o mare diversitate de practici pe această temă.
Pentru primul an de post negru, pentru „încălzire“ este suficient să nu mănânci nimic până la apusul soarelui, apoi poți mânca mâncare normală de post. Apă poți să bei toată ziua, începând cu momentul în care ți se face sete. Apă sfințită poți să bei dimineață pe stomacul gol sau la apusul soarelui, cu 30 minute înainte să mănânci. Apoi, pe măsură ce te obişnuieşti, dacă organismul rezistă, poți ține postul negru complet, adică fără mâncare timp de 24 ore, dar să bei apă dacă îți este sete. Când eşti deja obişnuit cu postul negru, poți încerca să–l ții integral 24 ore fără mâncare şi fără apă. Ceea ce contează foarte mult nu este neapărat privarea organismului de alimente, ci şi schimbarea noastră de atitudine şi gândire. În această zi trebuie să evităm să vorbim mult, că criticăm, judecăm pe ceilalți, să bârfim, să facem rău, etc…, într–un cuvânt să evităm toate acele comportamente şi acte mentale negative pe care în mod uzual le facem zilnic de sute de ori.

Metodologia programării Universului Potențial Informațional (UPI)

Unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le ai de făcut în viață este să–ți identifici dorințele inimii.
Adevărul este că societatea în care trăim este înadins planificată pentru a ne transforma în legume, fără voință în impunerea propriilor dorințe. Chiar dacă avem dorințe și vrem să ni se împlinească, suntem atât de obosiți și epuizați mental, fizic și psihic, încât nu mai avem resursele, puterea biologică de a ne dărui sufletul și mintea pentru a crea un potențial informațional în UPI. Este foarte dificil pentru un om obişnuit prins în capcana facturilor, serviciului, cu 2–3 ore zilnic în trafic şi cu problemele familiale şi copii să se

mai gândească la dorințele profunde ale inimii. Ne mișcăm haotic la întâmplare şi alergăm să ne împlinim trecătoarele dorințe ale minții, fără să dăm atenție la ceea ce dorește cu adevărat Sufletul nostru. Unele dorințe pot fi foarte evidente, în timp ce pentru altele este nevoie de timp şi retragere.
Una dintre cele mai bune soluții este să–ți iei un concediu dedicat sau să foloseşti timpul dintr–un concediu şi pentru a te gândi la direcțiile de viitor. De obicei este nevoie de minim două săptămâni de deconectare de la realitatea economică, pentru a–ți face ordine în gânduri şi a–ți sonda inima. Pentru dorințe mai profunde ale inimii sunt uneori necesare chiar şi 30 zile de retregare din câmpul muncii. În tot acest timp nu trebuie să meditezi un anumit număr de minute zilnic, nici să te autoizolezi singur într–o cameră. Fă toate activitățile familiare şi sociale necesare, dar în acelaşi timp începe să te gândeşti la dorințele tale. Fără să faci eforturi speciale, dacă te vei gândi tot mai mult la dorințele tale, vei începe să vezi ascunse adevăratele tale dorințe, dorințele inimii. Probabil te întrebi: oare care este cea mai profundă dorință a inimii mele? Oare care este cea mai ascunsă dorință pe care o pot găsi în profunzimile sufletului? Dacă vei avea suficient timp pentru liniştirea psihicului şi deconectarea de la ritmul economic, invariabil vei decoperi că în cel mai tainic loc al inimii luminează puternic dorința de mântuire, de eliberare din lumea materiei, de regăsire a Sinelui, reintegrare în Tot, în Creație.

Este recomandat că prima dată să–ți foloseşti intuiția, să aibă loc o sondare interioară profundă în care să–ți întrebi Sufletul dacă proiectul/visul dorit este posibil pentru tine. Răspunsul trebuie urmărit într–o stare de relaxare şi calm, sub forma unei stări emoționale. Trebuie să te întrebi pe tine însuți dacă undeva, în interiorul tău ŞTII că dorința are accept divin pentru împlinire. Nu te întreba dacă tu crezi în dorința ta, ci dacă ai o stare emoțională care să aibă valoare de afirmație şi certitudine. Intuiția nu înseamnă să crezi într–un proiect, ci dacă ştii că poți împlini acel proiect prin starea emoțională pe care o ai. Se pare că toate potențialele informaționale care îți sunt permise în evoluția ta spirituală sunt deja înscrise în spiritul tău. Prin voia divină, chiar de la formarea spiritului tău, ai deja inscripționat în spiritul tău potențialele informaționale care îți sunt permise şi utile. De aceea este foarte important, dacă poți, să sondezi în spiritul tău dacă potențialul informațional pe care îl doreşti se află în listă. Ți–am spus cum foloseşti intuiția: într–o stare de calm, relaxare şi linişte interioară, te întrebi pe tine însuți şi aştepți timp de câteva minute răspunsul, care va veni sub forma unei stări emoționale. Nu vise, nu ghicit, nu altceva, ci o stare emoțională pe care o vei simți foarte clar. Dacă simți o stare de confort emoțional de certitudine, încredere şi siguranța şi o stare pozitivă de bine, dacă în forul tău interior ştii ca eşti pe drumul cel bun, atunci există cele mai mari şanse că proiectul să se realizeze. Nu ai nevoie de nimeni decât de tine însuți, să–ți acorzi puțină atenție şi să te asculți, să simți ce răspuns primeşti din tine însuți, din interior.
De asemenea, foarte important, nu te întreba dacă tu crezi în acel proiect. În acest moment, ce crezi tu despre proiectul dorit nu are nici o relevanță. Credința are importanță, dar ulterior, când ai deja certitudinea emoțională. Este o diferență fină, dar importantă, între a crede într–un proiect şi a şti că poți împlini acel proiect.
Dacă simți un disconfort emoțional sub forma anxietății, neliniştii sau încărcării emoționale, acest lucru poate însemna fie că nu ai accept divin pentru împlinirea dorinței tale, fie că acesta poate deveni realitate dar într–un timp mai îndepărtat, că trebuie să munceşti mult sau că va trebui să te rogi mai mult şi cu Sufletul mai curat.
Se poate însă ca din interiorul tău să nu obții nici un răspuns, să nu sesizezi nici o stare emoțională, în condițiile în care îți doreşti foarte mult împlinirea a ceva anume. În acest caz nu trebuie să–ți faci probleme inutil, ci incepe să foloseşti „imaginatio vera“.

Pe lângă intuiție există şi alte două instrumente de control pentru a aprecia dacă putem accesa potențialul informațional pe care îl dorim. Primul este să apreciem claritatea imaginilor care ni se vor trezi în minte. Dorința pe care o avem, energia din inimă vor trezi în mintea noastră diferite scene de film mental.

Imaginile pot fi clare, în ceață sau de–abia înfiripate care se dezintegrează rapid. Apariția unor imagini cât mai clare arată că şansele de împlinire a dorinței sunt foarte bune. Claritatea imaginilor este un reper fundamental, deoarece arată cât de puternică este legătura noastră cu Universul Potențial Informațional (denumit de acum înainte UPI). Cu cât aceste imagini sunt mai clare, cu atât puterea undelor primite de Spirit din Universul informațional este mai mare şi semnifică accesarea unui potențial informațional. Spre deosebire de imaginile autentice specifice imaginației creatoare, există şi imaginile specifice imaginației deşarte, sterile, care provin de fapt din parazitarea corpului nostru energetic de către ființe din dimensiunile inferioare dimensiunii noastre materiale. Deoarece ființele dimensiunilor inferioare posedă corp astral, această invazie, parazitare a structurii noastre energetice, se va revela conştiinței noastre prin intermediul corpului astral care va crea imaginile deşarte, care ne distrag atenția de la lucrurile importante. Trebuie deci făcută deosebirea dintre cele două forme de imaginație, cea creatoare şi cea deşartă şi implicit între imaginile care provin dintr–o dimensiune superioar şi cele create din parazitarea corpului nostru energetic.
Al doilea criteriu de evaluare este starea emoțională resimțită în timpul derulării imaginilor. Fii atent la starea ta emoțională în timp ce derulezi imaginile. Dacă simțim o stare de calm, linişte, certitudine, împlinire, atunci la fel avem şanse bune ca dorința să se împlinească. Imagini mai puțin clare, în ceață şi o stare emoțională nesigură nu înseamnă automat că dorința nu se va împlini, ci că fie se va împlini mai târziu, fie va trebui să muncim mai mult, să beneficiem de un context favorabil pe care acum nu îl avem sau se va împlini dar sub altă formă decât exact ceea ce dorim.

După ce ți–ai sondat profunzimile sufletului folosind intuiția, este momentul să–ți stabilești în mod conștient dorința pe care dorești să ți–o îndeplinești. Este un moment personal oficial, prin care îți declari față de tine însuți că dorința ta este scopul și obiectivul pe care trebuie să–l împlinești. Declarația ți–o faci în mine și suflet, poți însă să–ți stabilești acest scop și în scris în agenda personală în care îți planifici activitățile.
Practic te autoprogramezi și începi să–ți canalizezi toate resursele psihice, emoționale, sufletești și materiale pentru îndeplinirea dorinței. Prin puterea sufletului dorința ta crește și–ți umple câmpul conștiinței, dorința ta ajunge centrul conștiinței tale. Cel mai important obiect din conștiința ta este dorința ta. În acest moment dorința ta puternică devine vis personal. Nu mai este vorba de o dorință oarecare, ci de un vis personal pe care vrei să–l împlinești. Începi să–ți trăiești visul, încet–încet visul tău personal te învăluie și începi să trăiești în visul tău. Nu mai trăiești în realitatea cotidiană, ci trăiești în „realitatea“ visului tău.

Acesta este marele secret: trăiește–ți zilele ca și cum deja visul tău a devenit realitate cotidiană. Te trezești dimineața, parcurgi ziua și te culci cu visul tău în minte și suflet. Nu mai trăiești în realitatea cotidiană a lui CE ESTE, ci trăiești în protorealitatea lui CE DOREȘTI. Te „vezi“ mental trăind efectiv în realitatea dorinței tale, în protorealitatea visului tău personal.

Dorința ta, visul tău personal este acum realitatea ta interioară, care apoi va deveni realitate în lumea materiei. Cu ochii sufletului „vezi“ cum dorința ta capătă viață, cum se împlinește. Doar așa putem să ne împlinim dorințele noastre puternice. Trăiește–ți visul ca fiind o realitate efectivă reală, nu o simplă realitate dorită. Nu te gândi la dorința ta ca fiind ceva sperat de pe poziția realității înconjurătoare curente, ci dorința ta este deja realitate curentă, iar realitatea actuală una pasageră care se va schimba.
Ne împlinim dorințele doar atunci când acestea sunt suficient de puternice încât ele au puterea să ajungă la nivelul unui vis personal care apoi va deveni realitatea mentală în care trăiești.

Realitatea concretă în care trăiești se poate schimba doar dacă mai întâi mintea și sufletul tău vor

trăi o perioadă în protorealitatea în care dorința ta este deja împlinită. **Pentru ca realitatea cotidiană concretă să se schimbe, mintea și sufletul tău trebuie mai întâi să creeze o protorealitate dorită, în care tu să trăiești efectiv**.

Trăiește complet minim 50 zile cu mintea și sufletul tău în protorealitatea visului tău personal și acea protorealitate va căpăta putere de a deveni realitate concretă.
Nu are nici o valoare faptul că în inconștient, undeva în sufletul tău dorința este mare și că din când în când, cu durere și amărăciune te gândești la dorința ta ca la un vis imposibil de atins. Sau chiar dacă ești conștient de dorința ta și vrei să ți–o împlinești, la fel nu are nici o valoare dacă te gândești din când în când la ceea ce–ți dorești. Poți să te gândești și de câteva ori pe zi, degeaba. Dorințele se împlinesc doar atunci când dorința noastră puternică devine vis personal și întrega noastră conștiință, întrega noastră trăire se desfășoară în interiorul visului personal. Chiar dacă faci diverse activități, ești în familie sau cu copii sau muncești la firmă, dincolo de atenția ta acordată activităților cotidiene, din inconștient sufletul tău veghează și se acordează pe rezonanța de împlinire a dorinței tale.
Minut cu minut și secundă cu secundă, toată atenția și tot sufletul tău trebuie să fie orientat spre împlinirea visului tău. Te trezești cu visul dorinței în minte și suflet, petreci ziua cu el, te culci având în minte visul tău personal. Nimic altceva nu este mai important pentru tine și pentru Ființa ta decât împlinirea visului tău personal. În acest mod se împlinesc dorințele nostre profunde ale Ființei noastre, doar în acest mod.

Nu te aştepta ca răspunsul UPI să fie imediat şi exact aşa cum îți dorești. Nu impune UPI reguli şi soluții finite şi exacte. Nu uita că „imaginatio vera“ este expresia unei trăiri care îşi are originea în suflet, în inimă. Deci abandonează limitările şi condiționările mentale, dorințele finite ale Eului. Sub presiunea dorinței sincere din inimă, lasă–ți sufletul liber să zburde pe vastele câmpii ale viitorului. Lasă–l să găsească soluții, să viseze, să se exprime în toată puterea şi frumusețea lui. Lasă–ți Sufletul tău liber să–şi exprime dorința dupa care tânjeşte, să meargă în întâmpinarea dorinței pe care tânjeşte să o împlinească. Nu îți impune mental anumite forme vizuale, ci lasă–ți sufletul să inspire liber în mintea
ta imaginile pe care le va folosi.

Nu aştepta ca răspunsul să conțină o soluție „pe tavă“. În foarte multe cazuri răspunsul pe care îl vei primi va fi de această natură, doar de a–ți deschide drumul către împlinirea dorinței. Dar UPI nu–ți şi deschide ochii. Dacă tu nu vei sesiza situația favorabilă care ți–a fost creată acest lucru nu înseamnă că rugăciunile tale nu au fost auzite. Poți accesa un potențial de informație, dar nu poți stabili cu precizie modul în care acea informație se va manifesta în lumea materială. Potențialul de informație accesat se va manifesta în forma cea mai benefică pentru tine, chiar dacă de acest lucru îți vei da seama după ani de zile. Răspunsul la rugăciunile tale poate veni când nu te aştepți şi într–o formă pe care nici nu o vei putea identifica ca fiind o consecință a rugăciunilor tale. Posibil ca mult timp după ce îți vei pierde credința în justețea dorinței tale şi vei înceta să te rogi să descoperi că Dumnezeu ți–a răspuns, posibil doar prin a te pune în situația favorabilă prin care tu însuți singur să reuşeşti să–ți împlineşti dorința.

Poate te întrebi câtă atenție trebuie să acorzi dorinței tale, visului tău. În funcție de cât de mult îți doreşti realizarea unui situații, trebuie să îți trăieşti visul cât mai intens posibil. „Imaginatio vera“ nu înseamnă practica
mecanică, disciplinată de vizualizări mentale. „Imaginatio vera“ înseamnă mai mult decât atât. Practica „imaginatio vera“ înseamnă să încetezi să mai trăieşti în realitatea cotidiană marcată de lipsa a ceea ce–ți doreşti şi să începi să trăieşti în visul pe care îl ai, să trăieşti întreaga zi în realitatea potențială în care dorința a fost îndeplinită. Dimineața te scoli cu visul în minte, îți trăieşti visul în timul zilei şi cu visul tău

în minte adormi seara. Viața şi trăirile tale nu se mai află în cotidian, ci în visul personal. Visul devine realitatea ta, în visul personal îți trăieşti zilele şi misiunea ta este să–ți aduci visul în realitatea actuală, să laşi visul să transforme realitatea aşa cum îți doreşti.

Este indicat să spui o scurtă rugăciune adresată lui Dumnezeu, într–o manieră personală, în care–ți expui dorința şi care să se încheie cu expresia „.....spre bine meu/nostru". Deşi pe termen lung dorința noastra poate că nu este spre bine nostru, UPI o va îndeplini. Este binecunoscuta zicala populara „ai grija ce–ți doreşti, că poate să se îndeplinească", care arată tocmai faptul că ți se pot îndeplini dorințe care pe termen lung să nu fie spre binele tău. Ceea ce doreşti şi crezi că este bine acum, poate să–şi aducă multe necazuri pe termen lung. De aceea condiționarea dorinței „...cu voia lui Dumnezeu" va face ca împlinirea dorinței să se facă spre bine nostru şi va impune UPI să găsească soluția cea mai bună pentru evoluția noastră spirituală. Cu amendamentul că binele nostru poate să apară într–o formă pe care nu o aşteptam şi care pentru moment să ne dezamăgească. Însă beneficitatea soluției găsite de UPI o vei sesiza pe termen lung.

Nici o secundă nu te îndoi de viabilitatea proiectului tău. Vizualizează proiectul nu din prisma posibilului: „aş vrea să se împlinească proiectul X....", ci că şi când proiectul a fost deja împlinit: „s–a împlinit proiectul X, spre binele meu/nostru". Pentru că proiectul tău deja s–a împlinit, simte o stare emoțională pozitivă, de satisfacție, bucurie, mulțumire, fericire. Timpul în care ți se împlineşte proiectul depinde de cât de puternică este credința ta; cu o credință puternică un proiect dificil se poate împlini în 6–10 luni, cu o credință şi dorință slabe el poate să nu se împlinească deloc.

Nu îți irosi energia pe mai multe proiecte dificile. Foloseşte pentru un singur proiect toată puterea Sufletului, toată credința şi energia pe care o ai, vizualizează ori de câte ori ai ocazia, vizualizează cu disperare şi hotărâre, cu credință şi determinare.

Tehnica filmului mental nu este restrictionată după considerente etnice, religioase, economice, de aspect fizic sau de vârstă, ci de cât de puternică este energia Sufletului. Un copil de 7 ani sau cel mai plăpând individ dintr–un trib uitat de lume are puterea de a comanda UPI să–i îndeplinească dorințele, care să fie peste puterea şi strădaniile unui om matur dintr–o țara dezvoltată, puternic din punct de vedere fizic şi absolvent de facultăți de renume. Orice ființă umană, prin originea divină pe care o are şi prin puterea Sufletului, poate comanda UIsă–i îndeplinească dorintele, evident dacă condițiile expuse sunt îndeplinite.

Fii foarte ferm şi hotărât deoarece UPI nu ascultă cererile oamenilor nehotărâți, şovăielnici, sau care se îndoiesc de puterile lor de Fii ai Luminii Vii. Îndoiala nu are ce căuta în sufletul tău. Odată ce ți–ai scanat prin intuiție abisurile Sufletului şi simți că proiectul dorit este la îndemâna ta, după ce ți–ai cercetat inima şi ai aflat că dorința ta este autentică, profundă şi nu o fabulație de moment a Eului, porneşte cu hotărâre în împlinirea dorinței tale. A fi hotărât este un cuvânt cu putere magică. Hotărârea este o stare mentală, atitudinală şi emoțională care pune organismul în stare de maximă motivare, energie, determinare, alertă, luptă şi efort. Oamenii hotărâți nu simt efortul, nedreptatea, somnul şi nu–i interesează ce spun ceilalți. Ei sunt mereu cu mintea şi sufletul la acțiunile lor, la scopurile pe care doresc să le împlinească. Sunt un izvor nesecat de energie, vigilență, iscusință, inventivitate, determinare, inteligență şi mobilitate. Însuți Universul cel vast respectă şi ajută mai ales pe oamenii hotărâți, pe cei care îşi respectă promisiunile luate față de ei înşişi.
Dar nu oricine poate ajunge să aibă starea de om hotărât, ci numai aceia care au luat definitiv o decizie față de ei înşişi şi pentru care dorința este intrinsecă ființei lor. Sunt desigur oameni care doresc să

ajungă la energia şi starea fantastică pe care o are un om hotărât. Cu toţii ne dorim. Dar nu toţi putem fi hotărâţi şi cei mai mulţi dintre noi simulează această stare sau chiar ne amăgim pe noi înşine. De ce nu putem să fim hotărâţi în tot ceea ce ne propunem? Răspunsul îl ştii deja: pentru că nu tot ceea ce ne propunem este o dorinţă a inimii, ci avem şi dorinţe ale minţii şi astfel motivarea noastră pentru îndeplinirea unei acţiuni este din start sabotată. Când ne forţăm să împlinim dorinţe ale minţii motivaţia noastră (mai ales cea pe termen lung) suferă, ceva lipseşte, ceva ne spune că nu este neapărat nevoie să muncim şi suferim atâta, că nu avem neapărată nevoie de acel bun sau situaţie. Pe multă lume vei putea păcăli cu determinarea ta, inclusiv pe tine, dar nu vei păcăli cel mai mare ajutor, Universul cel vast şi nesfârşit, care te va lăsa să te descurci aşa cum poţi.
În rezumat: starea care ne pune în rezonanţă cu Universul este cea în care suntem hotărâţi. Singurii oameni pentru care Universul în toată puterea sa se pune în mişcare sunt oamenii hotărâţi. Oamenii hotărâţi nu sunt singuri. Ei poate că nu au de partea lor resurse financiare, logistice, umane sau tehnologii, dar au de partea lor Universul viu, care se asigură ca ei să primească ceea ce cer. Determinarea unui singur om hotărât poate depăşi în rezultate munca nemotivată a zeci de oameni, indiferent de sumele de bani sau poziţia socială de care aceştia dispun. UPI ajută oamenii hotărâţi în mod gratuit, nu cere dobândă, nu cere recunoştinţă, nu cere parte din profit, nu–ţi cere şi nu îţi impune nimic. El va munci responsabil pentru tine deoarece va recunoaşte în dorinţa ta dorinţa unui Fiu al Luminii. Şi asta îi este de ajuns. Pentru a primi tot acest ajutor gratuit şi starea ta de hotărâre un singur lucru îţi cere Universul cel imens: urmează dorinţe ale inimii, dorinţe profunde care sunt Adevărul Fiinţei tale, dorinţe care fac parte din adevărata ta Fiinţă divină, de Fiu al Luminii.

„ Imaginatio vera“ nu înseamnă practica unor vizualizări mentale sterile sau a generării de film mental. Nu practica vizualizări mental–intelectuale forţate, nu genera sub presiunea voinţei şi a lui „trebuie“ film mental. Vizualizările mentale nu au nici o legătură cu practica rugăciunii mentale şi nu sunt benefice. Ele ne conectează la energiile de frecvenţă joasă din planurile astrale 1–9 şi nu la Lumina Vie din Dimensiunea 10.
Este foarte important ca pe lângă rugăciunea isihastă să foloseşti vizualizările, este esenţial ca în mintea ta să răsară imagini clare, uşor de susţinut energetic şi care să simţi că te reprezintă pe tine la cel mai profund nivel. Nu te forţa cu vizualizări mentale, nu practica culturismul mental, ci creşte–ţi dorinţa sufletului până când din inimă vor porni rădăcinile acelor flori care vor fi vizibile în mintea ta. Dacă în minte nu apar imagini clare, uşoare, reprezentative, atunci ele nu sunt ale inimii. În acest caz fie dorinţa inimii tale nu este suficient de puternică, fie această dorinţă nu este o dorinţă fundamentală a Fiinţei tale.
Este important ca primele vizualizări clare şi uşoare să vină din inimă, să stabileşti un mod de curgere a unui mic film mental. Odată ce dorinţa inimii este proiectată în câmpul mental printr–un mod specific de vizualizare, poţi repeta apoi aceste vizualizări şi într–un mod cognitiv. Deci lasă primele vizualizări să curgă, să se exprime cum doresc, apoi vei putea să repeţi de zeci de ori exact aceleaşi vizualizări, dat într–un mod intelectual, cognitiv.
Ideal este ca vizualizările să pornească de fiecare dată din inimă, dar dacă acest lucru nu este posibil, cu sufletul plin de dorinţă se vor repeta mental primele vizualizări trimise din inimă.

Nu uita să–ţi declari intenţia sufletească în faţa propriei conştiinţe şi a Universului. Pentru a fi auzit este suficient să–ţi spui în gând dorinţa şi intenţia pe care o ai. În lumea magică a Universului cel viu şi vast declararea intenţiei este esenţială. Şamanii de exemplu consideră că o plantă nu are valoarea dorită, dacă la momentul culegerii ei nu ţi–ai exprimat intenţia sufletească pe care o ai vizavi de acea plantă. Înainte de startul oricărui procedeu de împlinire a unei dorinţei nu uita să–ţi declari intenţia.

Programarea Universului Potențial Informațional (UPI)

Programarea UPI înseamnă pe scurt parcurgerea a 3 etape:
– unificarea energetică a omului inițial prin reunirea energiilor minții cu ale inimii, despărțite odată cu „căderea“. Mintea trebuie să fie focalizată permanent asupra dorinței. Această unificarea se face prin rugăciune, mai exact prin rugăciunea isihastă. Trebuie ştiut faptul că pentru îndeplinirea dorințelor conform cu voia Luminii Vii nu ne ajută rugăciunea care foloseşte strict energia mentală–intelectuală. Acest tip de energie nu ne conectează la adevăratul plan spiritual, ci la un plan psihic. Pentru a accede la planul spiritual al Luminii Vii ceea ce contează este rugăciunea care unifică şi foloseşte enrgia combinată a minții şi a inimii, contopirea Sinelui cu Eul.
– structurarea unui câmp morfic prin gândire focalizată, obținerea simbolului personal şi folosirea metodei suprapunerilor
– vizualizări libere ale imaginilor generate de dorința inimii.

1. Practica Rugăciunii, unificarea energetică prin practica religioasă a rugăciunii isihaste şi „coborârea minții în inimă“.

Rugăciunea este cel mai important aspect în procesul împlinirii dorințelor și este o activitate care trebuie executată continuu, fără pauze sau întreruperi.
Ce efecte produce rugăciunea este încă un secret bine păstrat, chiar dacă oamenii simpli care se roagă mult sunt priviți în mod ciudat și desconsiderați de apropiați, în special de cei tineri. Foarte mulți dintre noi desconsiderăm de pe poziții raționaliste științifice moderne șoaptele litanice spuse neâncetat de preoți, călugări sau oameni simpli. Pentru omul crescut în educația pozitivistă a zilelor noastre, aceștia sunt niște reduși, bolnavi mental, neadaptați la beneficiile lumii moderne, sau mai degrabă niște oameni bolnavi psihic suferinzi de nevroză (conform lui Freud) care au rămas ancorați în trecut și în credințe specifice Evului mediu. Ciudat însă, acești oameni nu par deloc impresionați de desconsiderarea medernilor iluminați de știință și educați de mass–media, ci continuă fără nici o urmă de îndoială programul lor stabilit. Dacă am ști însă cu adevărat ce fac acești oameni, am îngheța. Și am înțelege și de ce acești oameni nu dau doi bani pe avantajele și iluziile lumii moderne. Pentru că ceea ce fac majoritatea dintre ei este incredibil: acești oameni creează sau activează potențiale informaționale din UPI, creeaza evenimentele lumii în care trăim, adică creează realitatea. Nu creează bunuri materiale sau servicii, ci creează realitatea în care vor trăi milioane de oameni. Crează cât pot de bine realitatea vieții pentru oamenii care râd de ei.
Acești oameni ciudați care se roagă încontinuu sunt totuși cei mai puternici dintre noi. Ei au disciplină mentală și capacitatea de a se focaliza pe un subiect, pe care să–l țină mult timp în câmpul conștiinței. De asemenea sunt foarte curați sufletește și au o energie sufletească deosebit de puternică. Au și cunoaștere esoterică, cunosc ce înseamnă rugăciunea și ce se poate face cu ea. În consecință ei își creează propria protorealitate, pe care prin puterea sufletului lor și focalizare mentală reușesc să o transforme în realitate concretă cotidiană. Își trăiesc viața pe care o doresc, își programează realitatea pe care doresc să o experimenteze. Și în măsura în care sunt solicitați, dau din sufletul lor și altor oameni, storși/epuizați/terminați fizic, psihic sau biologic de „beneficiile“ societății moderne. De obicei oamenii bine integrați în societatea modernă nu pot susține energetic procesul creării unui potențial informațional, implicit nu pot să–și îndeplinească dorințele.

Iată marele secret al rugăciunii: rugăciunea creează realitate, rugăciunea este instrumentul care poate programa Universul Potențial Informațional. Rugăciunea este practica și metoda care transformă protorealitatea virtuală dorită în realitate concretă cotidiană. Prin rugăciune putem crea situații, evenimente, realitate. Prin rugăciune ne focalizăm mintea și ne punem în mișcare sufletul, ne dăm din suflet, cu consecința că în lumea materiei în care trăim un eveniment se va crea, va apare un fragment de realitate.

RUGĂCIUNEA + VIZUALIZARE (FOCALIZAREA MINTII PRIN IMAGINATIE CREATOARE) + INTENTIE + ENERGIA SUFLETULUI (POST NEGRU + TACERE + ABSTINENTA) + DORINTA = INSTRUMENTUL PRIN CARE SE PROGRAMEAZĂ UNIVERSUL POTENTIAL INFORMAȚIONAL

Sau altfel spus:
protorealitate,
realitate virtuală dorită ---------rugăciune + vizualizare (imaginație creatoare) + suflet ---------- realitate concretă cotidiană

Rugăciunea isihastă = se unifică energetic: mintea + dorința + intenția

Împlinirea dorinţelor înseamnă practica rugăciunii de calitate, să te rogi şi esenţial, să ştii cum să te rogi. Trăieşte–ţi visul şi roagă–te cât de puternic şi profund poţi şi eşti în stare.
De fapt apreciez că 50% din dorinţele profunde ale Fiinţei, dar neândeplinite, se datorează faptului că oamenii nu ştiu cu adevărat să se folosească de acest instrument deosebit de puternic de unificare energetică și împlinire a dorinţelor, care este rugăciunea.
Mai întâi intră în comunicare cu Dumnezeu, foloseşte cuvintele şi modurile tale personale de adresare, aşa cum simţi că poţi ajunge la Dumnezeu–Tatăl, Creatorul tuturor celor văzute şi nevăzute, Sursa tuturor Universurilor şi Vieţii. Sau dacă nu eşti suficient de curat fizic şi sufleteşte foloseşte rugăciunile clasice ale canonului bisericesc. Roagă–te eficient, citeşte cărţi monahale care te învaţă cum să te rogi lui Dumnezeu. Roagă–te din profunzimea Sufletului, cu sinceritate, credinţă, împăcare de sine şi nădejde în împlinirea dorinţei tale.
Deci poţi să te rogi cu săptămânile ore în şir pe zi fără nici o eficienţă şi nici un efect sau poţi să te rogi 15 minute pe zi şi să produci efecte. Aşa cum spuneam despre umplerea câmpului conştiinţei cu realitate lui CE DORESC şi rugăciunea se face la fel din perspectiva lui CE DORESC. Rugăciunea nu se face din perspectiva prezentului pe care doreşti să–l schimbi, a lui CE ESTE, a realităţii exterioare actuale în care trăieşti (realitate pe care vrei să o schimbi), ci rugăciunea se face pornind din conştiinţa realităţii virtuale dorite. Mintea ta fiind cufundată în visul personal, în realitatea virtuală dorită, din această stare te rogi cu bucurie şi mulţumire că această realitate mentală virtuală este deja realitate exterioară. Deci atenţie, rugăciunea personală pentru împlinirea dorinţelor, făcută dintr–o stare de conştiinţă ancorată în realitatea exterioară actuală de care nu eşti mulţumit nu va produce nici un rezultat. Va produce rezultate

rugăciunea personală exprimată dintr–o stare de conștiință ancorată în realitatea mentală virtuală dorită specifică visului personal. Rugăciunea de împlinire a dorințelor are efect în momentul în care toată ființa ta, mintea și sufletul trăiesc visul personal, trăiesc în visul persoanl, nu trăiesc în realitatea cotidiană care trebuie schimbată.
Exemplu: ești fată/femeie și vrei să–ți găsești un soț sau un partener de viață.
Rugăciune fără efect în care conștiința este ancorată în realitatea exterioară nedorită: „ce viață singură am, ce tristă este viața, am obosit să tot caut, toate colegele și–au găsit pe cineva, timpul trece și îmbătrânesc, dă–mi și mie Doamne unul, că nu–ți cer prea mult.“

În al doilea rând, când spun că trebuie să te rogi nu mă refer doar la formulele verbale ale rugăciunilor clasice ale canonului bisericesc, sau la exprimarea ta personală, folosind cuvintele tale personale. Mă refer mai ales la rugăciunea ta continuă de fundal a Sufletului. Mai presus decât o comunicare verbală, rugăciunea este intenție sufletească permanentă, oră de oră şi minut după minut, care are efecte în Universul Viu. Rugăciunea susținută de Suflet este întotdeauna auzită de Dumnezeu şi prin intenția sufletească desfăşurată, are puterea energetică de pune în mişcare sau crea potențiale informaționale din Universul informațional. Din punct de vedere spiritual, rugăciunea Sufletului este umilință, pocăință, smerenie, inimă înfrântă în fața lui Dumnezeu. Din punct de vedere psihologic, este atitudine, năzuință, aspirația ta continuă spre îndeplinirea scopului dorit, este dorința ta permanantă care lucrează zi şi noapte, conştient şi inconştient. Rugăciunea Sufletului este dorința continuă care creşte mereu în intensitate, în paşi mici dar siguri, zi de zi, săptămână după săptămână, care te autotransformă până la nivelul inconştientului. Atât de mare poate deveni aspirația şi dorința ta încât vei resimți fizic această presiune sufletească sub forma unei dureri, greutăți care ți–ar apăsa pe piept şi nu te lasă să respiri. Uneori tensiunea sufletească este atât de mare încât chiar simți că nu mai poți să respiri şi respiri pe gură ca şi cum ai fi alergat la un concurs de atletism. Rugăciunea Sufletului înseamnă practic să te autoprogramezi pe tine însuți şi în timp să–ți aduci Sufletul la frecvența potențialului energetic din Universul informațional. După ce ți–ai adus Sufletul la frecvența de accesare a potențialului energetic dorit şi ai stabilit un cordon energetic cu acesta, energia sufletului tău va fi cea care va comanda transformarea informației şi energiei potențiale din UPI în energie de mişcare din Universul material. Programarea Sufletului se face prin rugăciune continuă, minut de minut şi zi de zi şi prin gândirea permanentă la dorința pe care o ai. Roagă–te şi gândeşte–te permanent la ceea ce–ți doreşti, minut de minut şi ceas de ceas. Scoală–te şi culcă–te gândindu–te la dorința ta, rugându–te ca dorința să se împlinească. Indiferent ce faci în decursul zilei, că eşti la muncă, cu prietenii sau acasă, indiferent unde este atenția ta, în fundal, ca o muzică de–abia auzită, va fi Sufletul tău, care se roagă neâncetat pentru împlinirea dorinței.
Rugăciunea de fundal a Sufletului este prima etapă a împlinirii dorinței tale şi totodată cea mai importantă. În acest moment nu te gândi la imaginație şi la nici o tehnică mentală despre care ai auzit vreodată. Nu raționaliza, nu lăsa rațiunea să distrugă magia, lasă acțiunea psihicului şi a voinței pentru mai târziu.
Prima şi cea mai importantă acțiune este să te foloseşti de dorința ta puternică pentru a–ți programa şi încărca Sufletul cu suficientă energie care ulterior să fie capabilă să transporte în UPI voința şi energia ta psihică.

În timp ce psihologii şi oamenii de ştiință încă rătăcesc inventând tot felul de tehnici pur mentale mai mult sau mai puțin folositoare, cunoaşterea anticilor şi misticilor despre „imaginatio vera“ a fost totuşi păstrată în forma ei originală şi completă. Şi chiar mai mult. Această cunoaştere este atotprezentă zilnic, inclusă în ritualurile şi practicile religioase actuale ale preoților şi milioanelor de credincioşi din întreg mapamondul, indiferent de numele sistemului spiritual practicat. Deoarece creştinismul a însemnat în

istorie în primul rând democratizarea cunoaşterii secrete, era imposibil ca practica imaginației creatoare a marilor inițiați egipteni să rămână ascunsă populației. Drept care a fost expusă în văzul tuturor. Evident, cunoaşterea secretă a trebuit cumva camuflată şi prezentată credincioşilor sub o formă care să nu expună pe tavă cunoaşterea lumilor spirituale. Acest lucru s–a întâmplat prin camuflarea cunoaşterii antice în cunoaşterea religioasă actuală descrisă de canonul creştin sub expresia isihastă de „coborârea minții în inimă“, care trebuie să fie esența oricărei rugăciuni. Doctrina creştină explică cum trebuie să ne rugăm şi ne spune foarte clar că nu orice rugăciune va avea efect, ci doar aceea în care credinciosul îşi „coboară mintea în inimă“.
Astfel, o rugăciune personală spusă în mod mecanicist, cognitiv, care nu duce la unirea minții cu inima, nu va duce la nici un rezultat. Este foarte recomandat să intenționăm să trimitem intenția şi rugăciunea noastră către Maica Domnului, care va avea grijă ca rugăciunea să fie auzită de Dumnezeu. Implicit, intenția de a implica în rugăciune pe Maica Domnului va determina în timpul rugăciunii folosirea energiei Sufletului.
Teoria şi practica rugăciunii accesibilă astăzi oricărui om cuprinde toată cunoaşterea şi practica spirituală secretă a inițiaților templelor antice. Este ironic faptul că mulți oameni inteligenți caută ani şi ani de zile cunoaşterea şi secretele inițiaților antici, fără să bănuiască că această cunoaştere s–a păstrat şi este aplicată zilnic de instituțiile religioase. Să te rogi, să cobori mintea în inimă, nu înseamnă altceva decât să foloseşti dorința şi ritmul Sufletului pentru a pune în mişcare formule verbale şi imaginația creatoare a minții. Prin rugăciunea făcută în acest mod, prin unirea minții cu inima, apoi a Eului cu Sinele, nu faci altceva decât să–ți accesezi sau să creezi un potențial energetic personal, pentru care ai accept divin. Prin sinceritatea rugăciunii, prin puritatea sufletească pe care o ai tu însuți, prin calitatea de copil divin a lui Dumnezeu, tu şi nimeni altcineva eşti acela care pune în mişcare energiile spirituale ale Universului Informațional.

Prin păcatele pe care le au, prin lipsa de curățenie sufletească, oamenilor obişnuiți le este foarte greu să–şi acceseze potențialul din Universul informațional, chiar dacă au drept divin pentru acest lucru. Pur şi simplu majoritatea oamenilor sunt terminați fizic și psihic, epuizați de muncă, certuri, copii, procese și impozite, trafic și boală, etc. Sufletul lor este prea slab pentru a le susține energetic dorințele şi acestea să ajungă potențiale informaționale în Universul informațional.
Condiția esențială pentru ca o dorință să devină în UPI potențial informațional este puterea sufletului. Pentru că este sufletul tău pe care îl dai cel care va crea potențialul informațional. Potențialul informațional nu se creează prin vorbe sau promisiuni, ci prin intenție și suflet, prin minte focalizată și suflet. Dacă ai suficient suflet la dispoziție este bine, vei putea crea sau activa un potențial informațional. Dar de obicei oamenii obișnuiți nu au suficientă puritate sufletească și nici resurse sufletești pentru a mai putea susține energetic și activarea unui potențial informațional din UPI. De aceea acest lucru este lăsat pe seama preoților, care sunt puternici sufletește și vor pune de la ei suflet și se vor ruga în locul oamenilor, pentru ca dorințele lor să se îndeplinească.

Este interesant de răspuns la întrebarea de ce un om obişnuit nu–şi îndeplineşte dorințele, chiar dacă se roagă ani în şir şi ajunge la disperare şi deznădejde şi nimic nu se întâmplă iar un preot poate mobiliza rapid un potențial informațional dorit şi crea realitate în plan material în doar câteva săptămâni. Dacă majoritatea oamenilor nu pot accesa nici macar un singur potențial energetic din UPI pentru care se roagă inutil cu anii, preoții, în numele credincioşilor lor, pun zilnic în mişcare sute de situații potențiale care se vor concretiza în realități în dimensiunea lumii materiale. De unde diferența? Adică preoții nu sunt oameni, ei ce au în plus şi restul oamenilor nu au?Unde greşim noi şi ce fac bine ei?
În primul rând noi oamenii greşim pentru că nu ne rugăm cui trebuie. Rugăciunile noastre sunt psihice, intelectuale, mentale, cognitive, mai mult sau mai puțin raționale. Foarte puțin din rugăciunile noastre sunt

aşa cum trebuie, adică „fierbinți“, din suflet şi reuşesc să unească energia minții cu energia sufletului/inimii. În rugăciunile noastre nu ne coborâm mintea în inimă, nu refacem energetic unitatea originală a Omului divin. Şi aşa cum am mai spus în acest capitol, deoarece se adresează formelor de existență din planul astral, rugăciunile mentale, gândite nu au nici o legătură cu planul Luminii necreate, cu Universul informațional. Cel mult prin rugăciunile noastre putem creşte puterea unei entități psihice tip egregor din planul astral. Şi dorințele cognitive se pot îndeplini, dar ele nu au atributul Creației, nu poartă pecetea Luminii Vii, ci de obicei se împlinesc pe seama, suferința şi în detrimentul semenilor noştri. De aceea făceam precizarea că trebuie să ştim să facem deosebirea între rugăciunea mentală şi rugăciunea inimii, între împlinirea dorințelor prin medierea planului astral şi împlinirea dorințelor cu voia şi prin puterea Luminii Vii, a Universului informațional.
Spre diferență, rugăciunile preoților au efect și în planul UPI, nu numai în planul astral. Este dificil de spus dacă toți preoții cunosc cât de puternici sunt în comandarea unor potențiale informaționale, unde ajung rugăciunile pe care le fac, în contul credincioşilor lor. Şi că trebuie evitate rugăciunile care folosesc doar energie psihică, deoarece ele sporesc puterea entităților din falsul plan spiritual, adică din planul astral. Probabil că puțini (isihaştii) se roagă în mod conştient prin tehnica „coborârii minții în inimă“ sau ştiu că astfel unifică Eul cu Sinele. Situația cea mai probabilă este că prin hirotonisire este unificat/deschis canalul energetic al minții cu cel al inimii iar preoții obişnuiți, de mir, produc efecte în orb, fără să aibă şi cunoaşterea puterii lor. În acest mod orice rugăciune spusă din inimă, din suflet, ar duce automat la unificarea celor două energii şi accesarea imediată a potențialului informațional din planul Luminii necreate.
Deci probabil că diferența de efect între rugăciunile oamenilor simpli şi ai majorității preoților nu stă într–o tehnică specială sau cunoaştere avansată, ci provine pur şi simplu din faptul că preoții beneficiază prin statulul pe care îl au de o altă configurație energetică.
De asemenea, prin puterea sufletească şi prin curățenia sufletească pe care le au, preoții au o capacitate mult mai mare de a împlini rugăciunile oamenilor simpli. Prin vibrația înaltă a corpului fizic şi prin curățenia sufletească, un preot poate accesa foarte rapid prin dorință şi rugăciune un potențial energetic din UPI, să–i dea suflet și să–l facă activ în lumea materială. La acest nivel, autocontrolul şi disciplina gandurilor, sentimentelor şi intențiilor sunt foarte importante, deoarece intențiile şi stările sufleteşti se traduc imediat în realitate.
Pentru oamenii simpli situația este alta: ei trebuie să învețe cum să–şi coboare mintea în inimă, cum să–şi reunească energiile primare ale omului divin. Situația nu este însă imposibilă. În librării există multe cărți care detaliază foarte amănunțit rugăciunea isihastă, cum trebuie să ne rugăm cu adevărat, cum să ne rugăm coborând mintea în inimă. O informație esențială nu spun autorii acestor cărți: că unificarea energiilor minții cu inimii, rugăciunea isihastă, este secretul bine asuns pentru ca orice om să–şi poată accesa potențialele informaționale din planul Luminii necreate, să–şi creeze realitatea dorită în planul dimensiunii materiale în care trăim.
De altfel, este regretabil că oamenii sunt lăsați degeaba să se roage timp de ani de zile în mod intelectual/cognitiv şi să spere că astfel dorințele lor se vor îndeplini, deşi se cunoaşte foarte bine că rugăciunile mentale nu au nici o treabă cu planul Luminii Vii. Rugăciunea mental–intelectual–cognitivă nu are nimic de a face cu spiritualul, energia degajată de rugăciunea omului fiind folosită de o entitate din astral. Cărți şi informații despre cum trebuie să facem adevărata rugăciune există, dar nu ni se spune şi care este adevărata putere a rugăciunii.

Practic, un om obişnuit are la îndemână trei soluții: să practice „imaginatio vera“ pe cont propriu, să ceară ajutorul unui preot care să se roage în numele tău sau să se roage şi el, şi preotul. Totul depinde de puritatea sufletească şi trupească pe care o ai.
Dacă mergi pe puterile proprii, ca pregătire pentru îndeplinirea dorinței, este indicat să fii un om cât mai

bun şi corect cu putință, să nu–ți încarci conştiința cu gânduri şi fapte negative, să–ți disciplinezi gândurile, să ții posturi de carne şi să faci zilnic plimbări de 30–45 minute în aer liber prin parcuri sau pădure. Viața socială trebuie limitată la minim posibil, este bine să fie evitate în totalitate escapadele în baruri, cluburi de noapte, restaurante, discoteci, cafenele, etc. Pentru un om care îşi trăieşte viața cotidiană într–un oraş şi are un program de muncă obişnuit, fără a face excese de post sau alte acte ascetice gratuite, estimez o perioadă de minim 50 zile pentru curățarea organismului şi întărirea Sufletului. Este total contraindicat să crezi că pentru a te ruga eficient trebuie să faci excese de post, autoînfometare, izolare socială totală sau alte acte care să ducă la curățarea intensivă a organismului. Curățarea organismului şi Sufletului trebuie făcută lent, continuu şi fără excese. În tot acest timp foloseşte „imaginatio vera“ conform recomandărilor prezentate în partea a doua a capitolului. După cele 50 zile de practică relaxată, neforțată a rugăciunii opreşte–te, lasă–i UPI timp să găsească cea mai bună soluție pentru cererea ta. Nu uita că „imaginatio vera“ înseamnă în primul rând dorința Sufletului care susține imaginația activă, şi să foloseşti în cererile tale atât rugăciunile tale personale, cât şi rugăciunile clasice ale canonului religios. Dacă cererea ta ajunge la Universul informațional, acesta răspunde întotdeauna dorinții omului, dar în forma pe care consideră El că îți va fi utilă.
Este deci posibil să–ți doreşti o limuzină, neapărat roşie, full–options, cu volan de piele şi neapărat de 250 CP, să practici „imaginatio vera“, şi să te trezeşti că ajungi să–ți cumperi o maşină banală de 120 CP cu dotările standard, dar curios fapt, după un timp să ajungi la concluzia ca această maşină este cea mai potrivită pentru bugetul şi stilul tău de viață.
De asemenea, poți cere ajutorul unui preot care să ducă cu Sufletul şi rugăciunile sale cererea ta în Universul informațional. Preotului nu–i vor trebui 50 zile de pregătire pentru a se curăța fizic şi sufleteşte şi astfel cererea ta va ajunge în UPI foarte rapid. Va depinde însă de tine tipul de răspuns pe care îl vei primi. Este de aceea foarte recomandat ca şi în acest caz să faci eforturi pentru a te curăța fizic şi sufleteşte. Să nu crezi că toate dorințele se vor îndeplini aşa cum doreşti dacă preoții se roagă pentru tine, iar tu trăieşti o viață de răutăți, excese alimentare şi lipsă de considerație față de semeni. Dimpotrivă. În acest caz răspunsul UPI va fi foarte dur, nu vei obține ceea ce–ți doreai şi poate chiar vei pierde ceva. Nu puține sunt astfel cazurile în care oamenii lasă rugăciuni la mănăstiri şi schituri unde slujesc preoți foarte curați sufleteşte şi foarte puternici spiritual şi apoi se duc în oraşele lor unde îşi continuă viața obişnuită plină de tot felul de răutăți. Când vine răspunsul UPI la dorința lor, aceştia se îndoaie de probleme care vin peste viețile lor precum o avalanşă. Totul pare că începe să se prăbuşească în jur: relațiile ajung o ceartă continuă, apar îmbolnăviri grave sau probleme deosebite la serviciu. Faptul că preotul se roagă pentru tine nu te scuteşte de obligația personală de a susține energetic cu sufletul tău acest proces.

2. Structurarea câmpului morfic al dorinței (CMD), obținerea simbolului dorinței şi folosirea suprapunerilor

Împlinirea dorinței tale presupune neapărat crearea unui câmp morfic personalizat al dorinței, obținerea simbolului acestui câmp şi apoi folosirea suprapunerilor de imagini.
Folosirea unui simbol al CMD este un nivel superior autosugestiei, din punct de vedere al consumului de energie psihică consumată şi al timpului folosit pentru a activa forțele creatoare. Astfel, dacă autosugestia necesită până la 30 minute de concentrare şi consum psihic, folosirea simbolurilor pentru proiecte reduce timpul necesar la aproximativ 3–5 minute.
Câmpul morfic este forma energetică în care se structurează toate dorințele, imaginile, cunoaşterea, intențiile, gândurile, sentimentele, comportamentele tale vizavi de o anumită dorință.
Însă **elementul central în crearea unui CMD este gândirea focalizată, gândirea concentrată continuu**

asupra dorinței.

Există autori în parapsihologie care pun semnul de egalitate între un egregor şi un câmp morfic al dorinței (CMD). Acest lucru trebuie însă nuanțat, deoarece un egregor nu este același lucru cu un CMD. Dacă dorești să–ți împlinești dorințe ale minții și Eului, gândirea ta vizavi de acest subiect se va multiplica printr–o schemă într–un câmp psihic denumit egregor, care apare vizibil personificat în planul astral. Dar dacă dorești să–ți împlinești dorințele inimii, dorințele profunde ale Ființei tale, atunci toate trăirile tale vizavi de o dorință, nu doar cele psihice, ci ale inimii se vor structura într–un câmp al viului numit câmp morfic al dorinței. Odată ce acest câmp mental de energie și informație structurată, dar cu putere structurantă trece de un prag critic, devine autonom și tinde să se exprime în plan material.
Pentru a structura un câmp morfic, dorința şi gândirea ta focalizată trebuie să fie suficient de puternică continuu timp de aproximativ 50 zile, cât este nevoie pentru a se putea trece de aşa numita „energie de prag“, limita de jos a formării CMD. Specific CMD este că ele nu se formează imediat, ci numai după ce s–a concentrat, acumulat, o cantitate suficientă de energie şi informație. Nu se cunoaşte exact de ce un CMD are nevoie de această acumulare, dar această limitare există. Deci dacă susții prin dorința puternică formarea CMD timp de 45 zile şi apoi abandonezi, tot efortul tău nu va fi cuantificat. Importantă nu este respectarea unui număr impus de zile, ci de a fi atent la ceea ce simți.
Structurarea CMD îți va fi semnalată printr–o stare sufletească de împlinire, de pre–plin şi vei primi în minte un simbol personal.

Este însă o altă eroare curentă în opiniile psihologilor și parapsihologilor ideea că un câmp morfic sau un egregor este cel care împlinește dorința, care face ca informația și energia structurată să capete exprimare în lumea materiei. De fapt câmpul morfic intră în rezonanță cu un potențial informațional aflat într–un câmp integrat de energie și informație potențială, denumit de mine Univers Potențial Informațional. Odată rezonanța împlinită și intenția transmisă, potențialul informațional din UPI este activat și începe descărcarea programului potențial în planul dimensiunii materiale.
Sau dacă CMD nu găsește corespondent un potențial informațional în UPI cu care să rezoneze și pe care să–l activeze, atunci CMD va crea el direct în UPI potențialul informațional corespunzător. Deci pe lângă faptul că poate activa în UPI potențiale informaționale deja existente în UPI, un CMD poate crea în UPI un potențial informațional nou. Ulterior, acest potențial informațional activat, UPI va începe executatea lui în lumea dimensiunii materiale.

La un ultim nivel de înțelegere, un potențial informațional este de fapt o „ființa“ cuantica, o formă vie de existență. Este o „ființă“ ciudată pentru înțelegerea noastră intelectuală a acestui termen, dar totuși o formă vie a cărei menire este exprimarea în planurile Creației. UPI nu este un domeniu fantastic de informație moartă care trebuie activată. UPI este o dimensiune populată de ființe specifice acestui domeniu, de natură cuantică. Se poate spune că ființele cuantice care trăiesc în UPI au substanțialitatea lor. Constituția lor este alcătuită fundamental din energia sufletului, care este de aceeași natură cu energia sufletului uman. În plus mai au capacitatea de a înmagazina informație, un program pe care îl vor executa. Informația pe care o execută ființele cuantice din UPI poate fi transmisă de oameni care au dorințe puternice, de Dumnezeu cel adevărat sau de entitățile de inteligență pură din planul astral.
Ființele cuantice din UPI au o existență și regim ontologic special: sunt create din sufletul oamenilor vii sau decedați, primesc informație de execuție, iar călătoria lor în planul dimensiunii noastre, executarea programului pe care îl încorporează se traduce în apariția în lumea noastră a unui eveniment, a unei situații anume, corelată cu o intenție a unei ființe umane sau din planul astral. Ca o paranteză, îndeletnicirea principală a entităților din astral din dimensiunea 8 este informarea UPI, crearea de potențiale informaționale/ființe cuantice folosind sufletele capturate în planul astral ale oamenilor care

nu reușesc să se mântuie.
Deci am înțeles ca un potențial informațional este în ultimă instanță o ființă specială cuantică care are capacitatea și menirea de a executa o informație în planul lumii materiale.
Deci când creăm un potențial informațional în UPI pentru o dorință a noastră, de fapt creăm o ființă cuantică care prin sufletul pe care îl va primi de la noi va putea să se exprime, creând în planul lumii noastre o situație data, adică ne va împlini dorința. De accea în toate metodologiile de împlinire a dorințelor energia sufletului este foarte importantă: energia sufletului este cea care duce la crearea ființei cuantice din UPI, care va transforma sufletul și informația pe care le–ai trimis în UPI în realitate concretă aici, în dimensiunea a treia. Orice fapt sau fenomen care are loc în lumea noastră materială înseamnă de fapt că o ființă cuantică din UPI s–a manifestat, s–a consumat și stins din existență.
Deci oricine este capabil sa dispună de energia sufletului, a sa sau a altora și are intenție, poate crea foarte ușor ființe cuantice în UPI, potențiale informaționale, care să fie programate ca purtătoate de intenție și acea intenție va fi apoi exprimată ca realitate aici, în lumea noastră. Și acest lucru este ceea ce se întâmplă: ființele negative din planul astral capturează majoritatea sufletelor oamenilor decedați și folosesc această energie pentru a crea potențiale informaționale, ființe cuantice în UPI. Ulterior aceste potențiale/ființe cuantice vor deveni realitate în lumea noastră, vor deveni de fapt realitatea noastră. Iată cât de ușor a fost construit Matrix-ul, închisoarea realității în care trăim. Să programezi un echipament, asta toată lumea înțelege. Dar să programezi Realitatea ????!!!, asta este o idee nebunească.
Dar acest lucru se întâmplă: trăim într–o lume programată, într–o realitate programată, în care milioane de potențiale informaționale create în UPI se execută zilnic, pentru fiecare dintre noi.
Deci NU, NU ai cazut de pe bicicletă din întâmplare, acolo s–a executat un potențial informațional din UPI, acolo o ființă cuantică din UPI și–a consumat existența. O ființă cuantică a trecut dintr–o dimensiune superioară de energie și informație și a ajuns în dimensiunea noastră, creând un eveniment.

Deci ordinea este următoarea: dorință focalizată timp de 50 zile, structurarea unui CMD, în funcție de puterea/vibrația CMD acesta intră intră în rezonanță cu potențiale informaționale deja existente din UPI sau creează în UPI potențiale informaționale noi și comandă acestora executarea lor în planul universului material, în final UPI se pune în mișcare pentru ca în decurs de zile, săptămâni sau luni să exprime în planul materiei potențialul informațional activat. Putere asupra lumii materiale o are nu câmpul morfic, ci Universul informațional accesat/activat de câmpul morfic al dorinței.

Ceea ce este important la un CMD este capacitatea lui de a fi accesat printr–un simbol. De fapt, acesta este şi rostul simbolului în general: de a accesa rapid de către un individ un câmp morfic dat, care conține toate informațiile, experiențele, gândirea colectivă a mii de indivizi dinaintea sa. Este ca şi cum prin intermediul simbolului poți accesa o uriaşă bancă de informații de cunoaştere, dincolo de timp şi spațiu.
De exemplu, credincioşii budişti folosesc simbolul mantra pentru a accesa CMD de informație şi experiență al miilor de călugări şi preoți budişti, de la întemeietorul religiei şi până la ei. Ursul este simbolul prin care se pot accesa informațiile şi trăirile CMD de neam al poporului rus, etc.
Există simboluri şi simboluri, prin care se pot accesa CMD de familie, clan, neam, popor, specie, grupurilor etnice, grupurilor religioase, profesionale, politice, sociale, ale şcolilor de gândire, ale şcolilor de artă, etc. De asemenea, există şi un tip avansat de manipulare a unui popor, prin deschiderea accesului la câmpul morfic al acelui popor folosind simbolul specific. Odată având acces la câmpul morfic, acesta poate fi programat în sensul dorit şi ca urmare un întreg popor poate începe să aibă trăsăturile specifice inoculate.

Ce se întâmplă de fapt când primeşti un simbol personal?

Dorința ta este atât de mare şi gândirea ta este focalizată asupra dorinței suficient de mult timp încât practic structurezi un CMD.
Spun că primeşti simbolul pentru că deodată descoperi că ori de câte ori te gândeşti la dorința ta îți vine în minte o formă naturală, geometrică obiect ființă vie. Când vizualizezi/lucrezi cu simbolul tău, de fapt activezi rapid toată energia şi informația câmpului mental/psihic creat de tine. Folosind simbolul personal poți să reduci timpul la care să te gândeşti la dorința ta şi în general poți fi mai eficient în accesarea potențialelor informaționale şi activarea lor.
Cele mai mari şanse să foloseşti eficient această tehnică este atunci când reuşeşti să te retragi cât de mult poți din viață cotidiană (minim 6-8 săptămâni) şi să ajungi la un nivel ridicat de curățenie fizică şi sufletească.
Deci în momentul în care vei reuşi să–ți structurezi un CMD personal al dorinței, CMD structurat îți va transmite şi simbolul prin care îl vei putea accesa. Nu orice proiect are parte de a fi reprezentat printr–un simbol, ci doar acelea pentru care starea ta sufletească, emoțională şi spirituală corespunde unei dorințe permanente o perioadă de timp suficientă pentru a structura un CMD. Cu cât curățenia sufletească şi trupească este mai mare, cu cât mai mai mare este puritatea câmpurilor bioenergetice, cu atât mai mari sunt şansele de a realiza un proiect folosind simboluri care să reprezinte acel proiect. Nu primeşti dreptul să foloseşti simboluri personale nici dacă în general eşti un om bun şi corect, dar viață ta reala este cufundată în cotidianul problemelor şi stresului existențial zilnic. Puritatea fizică este de asemenea importantă. Nu primesc simboluri personale aceia care au o viață trăită în robia păcatelor trupeşti, lăcomiei alimentare, a cărnii şi atitudinilor arogante, agresive, disprețuitoare.
Metoda suprapunerilor înseamnă că mental vei suprapune, vei contopi două reprezentări simbolice: un simbol care este reprezentarea situației în care te afli acum, în care dorința nu este îndeplinită, se contopeşte cu simbolul primit al CMD, care este reprezentarea viitorului, în care dorința este împlinită. Poți să foloseşti acelaşi tip de reprezentare pentru ambele situații, actuală şi viitoare. Trebuie însă să le deosebeşti prin strălucire, claritate, culoare şi emoție. Reprezentarea simbolică a persoanei tale sau a situației tale poate să ia orice forma, de la forme vagi şi siluete bine conturate până la nori de energie sau forme geometrice.
De asemenea este esențial ca acea imagine simbolică a CMD sau situației de viață să te reprezinte cu adevărat, cu adevărat să simți că imaginea este conectată la acel Ceva/Cineva sacru din adâncul Ființei tale. Dacă nu SIMȚI că imaginea te reprezintă, tot efortul tău va fi în zadar. De aceea este esențial să–ți laşi Sufletul să se exprime în voie în imaginație şi CMD să găsească pentru tine cele mai bune reprezentări. Găsirea reprezentărilor nu trebuie să fie o chestiune de voință, hei rup sau efort pentru că „trebuie“ sau „vrei“, ci un proces fluid de tatonare a Sufletului si imaginației, de evaluare dacă imaginea simbolică care îți apare în fața ochilor te „mişcă“ la cel mai profund nivel al ființei tale.
Dacă de exemplu doreşti o vacanță în localitatea X, vei spune cu convingere şi hotărâre; „S–a împlinit proiectul de vacanță în localitatea X, spre bine meu/nostru“ şi vizualizezi un film mental în care o siluetă/siluete umane vagi se suprapun undeva în spațiu cu o localitate care nu are conturate clar detaliile, dar care este cu siguranța localitatea X dorită. Trăieşti sentimente de bine, siguranța, bucurie, satisfacție.
Daca doreşti să schimbi ceva din fizicul tău sau din starea de sănătate poți folosi suprapunerea, contopirea una în alta a două siluete umane: una care te reprezintă acum, palidă şi monotonă şi cealaltă a CMD care vine din viitor, strălucitoare, vie, puternică. În urma contopirii celor două siluete va rezulta o singura siluetă care are toate caracteristicile siluetei sănătoase a CMD care vine din viitor.

3. Vizualizarea mentală a imaginilor inimii/sufletului

Pasul final al tehnicii de accesare a potențialelor UPI este vizualizarea propriu–zisă a imaginilor care apar în minte, dar provin din inimă. După ce mai întâi prin rugăciunea inimii ne–am unificat energiile

inimii cu cele ale minții, vizualizarea va fi aceea care folosind energia Sufletului va duce şi impune dorința, voința noastră dincolo, în Universul informațional.
Începe vizualizările cu dorința şi credința autentice, venite din inimă şi Suflet. Acest lucru este foarte important. Este foarte important să poți face deosebirea dintre o dorință a inimii şi o dorință a minții tale, pentru a nu ajunge să vizualizezi dorințe ale minții. Vizualizarea dorințelor minții nu are nici o legătură cu Lumina Vie, cu Creația şi împlinirea acestor dorințe se face fără suportul Luminii Vii, de obicei în detrimentul altor oameni.
Este important ca de la bun început să laşi sufletul să se exprime în imaginile cele mai sugestive. Deci când începi să vizualizezi nu impui o imagine anume, ci aştepți să–ți apară imaginile venite din profunzimea dorinței tael. Fără să ştii ce imagini vei primi, aştepți cu răbdare. Şi sub puterea dorinței imaginile încep să apară, în forme sau situații dintre ceel mai variate. Cum recunoşti dacă aceste imagini sunt cele bune, ale inimii, sau sunt o păcăleală a minții? Imaginile inimii sunt simțite ca fiind „uşoare“, sunt de obicei simple, uşor de parcurs şi urmărit şi simți cumva că aceste imagini care se derulează te reprezintă la cel mai profund nivel al Ființei tale. Pentru susținerea acestor imagini nu consumi energie mentală, ci energia sufletului. Imaginile minții sunt complexe, dificil de urmărit, necesită efort psihic şi duc la obosirea rapidă a creierului.
Important este să obții aceste imagini autentice ale inimii, ulterior, ori de câte ori te vei gândi la dorința ta încearcă să–ți aduci aminte de imaginile uşoare şia automat te vei conecta la energia sufletului.

În general sunt dorințe ale minții toate dorințele generate de Eu şi de diversele situații de moment. Pot fi incluse în categoria dorințelor minții următoarele: dorința de control exprimată în miile de forme, de posesiune exprimată în mii de forme, de recunoaştere socială, de a fi superior, de a fi un câştigător cu orice preț, de a fi un învingător cu orice preț, etc. Mii de dorințe şi imagini ale minții iau naştere zilnic sub impulsul urii, parvenitismului, geloziei, inteligenței pervertite, invidiei, ambiției, răutății, răzbunării, avariției, lenii, etc. Nu acestor dorințe ne putem adresa prin „imaginatio vera“.
Sunt dorințe ale inimii toate acele dorințe care fac parte din Ființa ta profundă şi a căror împlinire este necesară pentru împlinirea ta materială, profesională şi spirituală în viață. Pot fi dorințe ale inimii următoarele: dorința de a mântuire, de a reveni la starea inițială a unității şi regăsirea drumului către Sine/Totalitate, de a avea o maşină, casă, copii, diverse bunuri materiale absolut necesare, de a–ți întâlni perechea, de a reuşi profesional, de a te bucura de Natură cu toate darurile ei (Soare, Lună, frunze, copaci, vânt, ploaie, răsărit, apus, stele, pământ, mare, plaje, ninsoare, etc), de a fi sănătos tu şi aceia pe care–i iubeşti, de a te vindeca de o boală, etc.
Practica împlinirii dorințelor prezentată în acest text se referă doar la împlinirea dorințelor inimii. Avertizez de asemenea că dorințele minții nu se împlinesc prin procedura explicată aici (prin suportul Luminii Vii), ci prin mijlocirea falsei lumini, a energiilor şi inteligențelor malefice din dimensiunile astrale.
Nu te chinui degeaba luni de zile cu dorințele minții deoarece în acest caz vei folosi energia de tip mental–intelectual care nu te va conecta la UPI cel viu, ci la energiile din deşertul lumilor intermediare astrale. Energia intelectului are o vibrație mult inferioară energiei inimii şi astfel nu vom accesa potențialele informaționale ale Cerului 10, nu vom accesa Lumina, ci eventual ne vom conecta la intențiile unui egregor, o entitate de natură psihică din planul astral.
Este foarte important ca dorința pe care o dorim împlinită să vină din inimă. Doar dorințele care vin din inimă sunt profunde, stabile, ne asigură suportul energetic, rezistența, puterea, credința şi hotărârea de nezdruncinat de care avem nevoie pe toată perioada în care vom munci pentru reuşită. Spre diferență, dorințele minții nu ne vor asigura niciodată credința de monolit şi hotărârea de care avem nevoie şi în mod normal vom ceda pe parcurs.
Toate dorințele inimii au corespondent potențial în Universul informațional, dorințele minții nu au nici un

corespondent în Universul informațional. Toate dorințele minții, intelectului şi Eului au corespondent în dimensiunile astrale. Şi dorințele minții, ale Eului, se pot împlini, dar nu cu ajutorul Luminii, ci al energiilor malefice, urii şi al entităților negative din astral. În cvasi–majoritatea cazurilor împlinirea dorințelor minții şi Eului se fac prin vinderea conştiinței personale, prin prejudiciera vieții semenilor. În acest caz nu–ți mai aparții şi pentru actele tale cineva va trebui să plătească.
De exemplu, vedem că colegul de servici şi–a cumpărat o maşină/casă/costum/etc….., mai deosebite decât avem noi şi chiar ai impresia că toate îi merg mai bine. Astfel decizi că trebuie neapărat să ai şi tu o astfel de maşină. Eşti foarte hotărât, dar cum nu ai veniturile suiciente, citeşti poate din întâmplare diferite tehnici mai neconvenționale care îți propun diferite metode de a–ți împlini dorința. Urmează că ții post, te rogi, spui zilnic formule de autosugestie, etc., faci tot ce se spune, şi constați uimit că nu se întâmplă nimic. Totuşi undeva s–a luat notă de dorința ta şi mare îți va fi mirarea când în viață va apare o situație în care vei putea câştiga rapid banii necesari, dar cu prețul comiterii unei infracțiuni sau prejudicierii unui alt om. Ce vei face atunci? Te gândeşti la tehnica citită şi aplicată şi la faptul că nici o schimbare în viața ta nu a avut loc. Te gândeşti şi la oportunitatea câştigului rapid, pe seama lui X. Probabil vei gândi că tehnica citită este o prostie, iar oportunitatea de bani nu trebui ratată. Decizi astfel să–ți pierzi atributul divin şi să te vinzi, meritat după părerea ta, dar foarte ieftin de fapt. Vei deveni proprietarul maşinii, dar nu te vei bucura de ea şi în scurt timp nici nu o vei mai folosi. Va rămâne însă valabil şi înscris în arhive gestul tău de dobândire necuvenită a banilor şi modul în care ți–ai vândut conştiința. Gest pentru care tu sau altcineva va plăti la momentul potrivit.
Acest scenariu are loc în foarte multe cazuri în care dorința pe care o avem nu este a inimii, nu ne este intrinsecă nouă, nu este parte din Ființa şi Adevărul nostru, ci este a minții, a trebuințelor sociale, emoționale ori ale Eului.
Ori de câte ori urmăm dorințele minții ne vom trezi în situații de a ne îndeplini dorința, dar cu prețul de a ne vinde conştiința. Şi de cele mai multe ori vom ceda.
Cu totul altceva este dorința inimii. Revenind la omul nostru, dacă ar fi cugetat mai mult, ar fi simțit că o astfel de achiziție nu–i este necesară, îl depăşeşte financiar şi că nu–i va aduce succesul scontat. Simte că mult mai potrivită pentru el este o altă maşină, de alt tip. Poate chiar mai scumpă decât maşina colegului. Dar este o dorință a inimii şi muncind pentru dobândirea ei, în câteva luni omul devine proprietarul unei astfel de maşini. Şi mare îi va fi uimirea, mulțumirea şi fericirea când va afla că maşina pe care voia inițial să o cumpere are probleme de proiectare sau că maşina nou cumpărată se potriveşte foarte bine cu terenul regiunii unde tocmai a fost detaşat şi promovat pe post.
În concluzie, toate ni se potrivesc şi vin de la sine, natural, când urmăm dorințele inimii. Foloseşte–ți intuiția şi ascultă–te pe tine însuți, nu privi doar la exterior, nu tot ce există la ceilalți este bun şi pentru tine.
Repet, tehnica rugăciunii şi „imaginatio vera“ nu are absolut nici o valoare şi nici un efect pentru dorințele minții. Dorințele minții nu ne conectează la UPI cel viu, ci eventual la entitățile tip egregor ale planului astral. Nu–ți vinde conştiința pentru dobândirea unor bunuri sau situații care nu îți sunt potrivite şi nici necesare deoarece nu vei avea parte de ele şi vei avea sufletul întristat deoarece acestea nu erau prevăzute pentru tine ca potențiale divine. Urmează dorințele inimii şi vei descoperi uşurința şi naturaleța cu care acestea se împlinesc, satisfacția şi bucuria sufletului care a dobândit ceea ce era pus dinainte deoparte pentru tine. Bunul astfel dobândit îți va fi de mare folosință şi te vei bucura de el o lungă perioadă de timp.

Ingredientele necesare (toate sunt obligatorii, nimic nu este opțional) pentru a programa UPI și crea realitate în dimensiunea lumii materiale sunt următoarele:

1. Dorința pe care vrei să o împlineşti trebuie să fie a inimii, dorință profundă, intrinsecă Ființei tale, dorință care face parte din Adevărul Ființei tale de Fiu al Luminii Vii. Dorința este puternică, fierbinte şi te învăluie în toate aspectele Ființei tale.
2. Iei decizia de împlinire a dorinței. Eşi atent ca această dorință să nu fie a minții, a Eului, ci să fie o dorință profundă a inimii, a Ființei tale.
3. Îți declari mental intenția în fața propriei conştiințe şi a Universului Viu. Condiționezi permanent împlinirea dorinței cu formula „cu voia Luminii Vii şi spre binele meu, doresc să mi se împlinească dorința …..etc". Dorința este puternică şi îți umple câmpul conştiinței. În acest moment dorința devine visul tău personal. Începi să trăieşti mental şi sufleteşte în visul personal, în protorealitate, în realitatea virtuală dorită. Nu mai trăieşti mental în realitatea exterioară care trebuie schimbată. Începi să trăieşti într–o protorealitate, o realitate virtuală, dar care prin puterea sufletului şi minții tale va deveni realitatea exterioară de mâine.
4. Eşti hotărât şi respecți deciziile pe care le–ai luat față de tine însuți. Deoarece ştii că eşti Fiul Luminii Vii, ai o credință nezdruncinată în realizarea a ceea ce–ți doreşti. Atenție la angajamentele/promisiunile pe care le iei față de tine însuți, deoarece încălcarea promisiunilor față de tine însuți vor duce automat la neîndeplinirea dorințelor!
5. Îți faci „încălzirea", îți purifici Sufletul, timp în care îți schimbi obiceiurile alimentare, mentale, atitudinale şi comportamentale. Este menționat anterior un timp de 50 zile pentru purificarea graduală a trupului şi sufletului, dar acest timp nu este un dat rigid, fiecare se pregăteşte atât timp cât consideră necesar că are nevoie. În timpul celor 7 săptămâni, suplimentar, este foarte indicat (dar nu obligatoriu) să ții şi post negru în fiecare zi de luni a săptămânii.
6. Te rogi intens şi continuu de pe poziția conştiinței care trăieşte cufundată în visul perosnal, în protorealitate, realitatea virtuală a dorinței. După ce focalizezi mintea asupra dorinței, cobori mintea în inimă, uneşti energia minții cu cea a inimii. Redevii unitatea originară a Omului divin. Nu există un timp dat pentru practica rugăciunii în scopul îndeplinirii dorințelor. Te rogi continuu, atâta timp cât simți că este nevoie. Există menționat un timp de minim 7 săptămâni de post şi rugăciune, dar acest timp nu este un dat rigid, el reprezintă doar o constatare practică din cazurile celor care au practicat această tehnică spirituală. Tu poți simți nevoia să te rogi mai mult sau mai puțin, în funcție de puritatea Sufletului tău şi de intensitatea dorinței tale. Îți programezi Sufletul în direcția dorinței gândindu–te permanent la scopul tău.
7. Apare manifestarea „imaginatio vera", în minte apar imagini provenite din suflet. Laşi Sufletul să zburde cât pofteşte el în imagini pornite din inimă. Poți începe vizualizările de calitate, pe care apoi să le repeți mereu, în special în timpul zilelor de post.
8. Foloseşte simbolurile personale pe care le primeşti ca urmare a structurării unui câmp morfic specific dorinței(CMD). În medie este nevoie de aproximativ 50 zile de gândire continuă, focalizată, pentru structurarea acestui câmp morfic.
9. Munceşti „fără odihnă", lupți, perseverezi, te interesezi, te zbați, depui toate eforturile posibile şi necesare.
Nu impune UPI soluția exactă prin care dorința ta se împlineşte.
10. La un moment dat însă, când simți că ajunge, te opreşti, laşi timp UPI să găsească cea mai bună soluție pentru tine.
11. Dacă în acest interval de timp apare o posibilitate să–ți împlineşti dorința, dar cu prețul de a–ți vinde conştiința şi a face rău altui om, nu accepta, aceasta soluție nu este de la Dumnezeu cel Adevărat, de la Lumina Vie, ci de la dumnezeul psihic din lumile astrale.
12. Dacă în următoarele 7–10 săptămâni absolut nimic nu se schimbă în viața ta verifică–ți inima. Dorința pentru care te–ai zbătut este a inimii sau a minții, a Eului? Dacă dorința este a inimii, este bine.

Dacă dorința este una deșartă, a Eului, abandoneaz–o.
13. Reia procedura, posturile şi rugăciunile. De această dată însă fii mai riguros în a ține posturile negre în fiecare zi de luni a săptămânii până la ora 24 noaptea, schimbă–ți în general stilul alimentar pe fructe şi legume, fă zilnic sport în aer liber şi mişcare în parcuri/la munte, roagă–te încontinuu, munceşte şi dă–ți mai mult silința.
14. Vei primi obligatoriu un răspuns. În viața ta vor începe să apară „evenimente sincrone acauzale“.
În cele din urmă UPI îți va da un răspuns, sub forma unor „evenimente sincrone acauzale“. Este foarte important să identifici că un eveniment care apare în viața ta, fie el pozitiv sau negativ (de genul o carte, un film, o persoană, o informație dintr–un ziar, la TV sau Internet, pierderea unei oportunități, etc) că este de tipul sincron acauzal. Deși aparent fără importanță sau legătură între ele, deși la prima vedere pot avea consecințe nedorite, acest tip de evenimente sunt de fapt pașii prin care Universul te ajută pentru a ajunge tu însuți, prin propriile eforturi, la împlinirea dorinței tale. Universul te ajută doar să–ți ușureze efortul, munca, deschizându–ți drumurile cele mai scurte pentru a ajunge în modul cel mai rapid și econom la scopul final.
Evenimentele sincrone acauzale sunt o serie de evenimente, o înlănțiure de „întâmplări fericite și nefericite“, fără legătură aparentă între ele, care au menirea de a te ajuta în scopul tău.
Pot fi evenimente sincrone acauzale următoarele situații: ajungi să citeşti undeva ce trebuie să faci, vei întâlni persoanele de care ai nevoie, poți accede la resursele de care ai nevoie, etc. De asemenea pot fi evenimente sincrone acauzale și următoarele situații aparent negative: blocarea unor direcții de acțiune, lipsa suportului material pentru îndeplinirea unor țeluri stabilite anterior, punerea sub semnul întrebării a unor relații familiale, profesionale sau de amiciție, diverse evenimente negative care apar brusc în viața ta, crize bruște la locul de munca care duc la schimbarea statutului professional, mutarea domiciliului în altă zonă a orașului sau mutarea în alt oraș, etc. Aceste evenimente nedorite și neplanificate de tine vor avea un impact negativ în viața ta și pe moment este posibil chiar să îți încurce viața. Însă consecințele pe termen lung a evenimentelor sincrone acauzale negative vor fi pozitive, din aceste situații de viața apparent negative vor apare drumurile care vor duce la împlinirea dorinței tale majore. Privind retrospectiv, după câteva luni de la producerea lor, vei vedea că evenimentele negative nu au fost de fapt atât de dramatice, dar că au fost absolut necesare pentru a ajunge pe drumul cel bun.

Răspunsul UPI poate să nu fie în forma în care te–ai fi aşteptat. UPI răspunde la cererile tale sub forma „evenimentelor sincrone acauzale“, fie ele pozitive sau negative, care trebuie înțelese ca atare și conținutul lor valorificat la maxim.
De fapt, la rugăciunile și cererile lor, în peste 90% din cazuri, oamenii încă aşteaptă răspunsul Universului/lui Dumnezeu sub forma unei soluții de–a gata, adică să primească totul pe tavă. Și se miră că un li se împlinesc dorințele, când în realitate Universul deja a răspuns.
Deci mare atenție, la cererile noastre Universul/Dumnezeu nu ne răspunde dându–ne de-a gata ceea ce dorim.

Universul/Dumnezeu ne răspunde favorabil la cererile noastre producând în favoarea noastră „evenimente sincrone acauzale“, purtătoare de informație, bani, contacte personale, relații, contracte, favoruri, sau alte resurse. Aceste „evenimente sincrone acauzale“ trebuiesc imediat identificate ca atare ca fiind daruri divine pentru noi, iar conținutul lor trebuie folosit la maxim. Lucrurile trebuiesc lăsate să „curgă de la sine“, fii foarte flexibil, un respinge și un bloca nimic din ce–ți oferă viața, primește tot ce viața îți oferă, acceptă și urmează inclusiv evenimentele negative din viață. În acest mod, doar în acest mod, prin noi înșine, prin propriile noastre eforturi și ajutați fiind de UPI prin „evenimente sincrone acauzale“ pozitive și negative, vom reuși să ne împlinim

dorințele.

De asemenea, nu este exclus că răspunsul UPI poate să însemne inclusiv o negație clară, adică dorința pe care o ai nu se va împlini, orice ai face, spre bine tău.

O formulă ideală pentru Rugăciunea şi programarea UPI înseamnă:
20% post obişnuit şi curățare graduală timp de 50 zile şi post negru în fiecare zi de luni, timp de 7 săptămâni
20% rugăciunea permanentă de fundal a Sufletului, ca aspirație şi îndreptare permanentă către Lumina Vie
30 % rugăciunea inimii în formă verbală personală, rugăciune în care cobori mintea focalizată în inimă, uneşti Eul cu Sinele, topeşti conştiința Eului în vastitatea conştiinței Ființei. Această rugăciune îți va da energia şi suportul vizualizării imaginilor inimii.
30% vizualizările mentale ale inimii în imagini clare şi uşoare, poezia Sufletului, imaginația creatoare, care trebuie să fie maxime şi intense mai ales în perioada zilelor de post
pentru ajutorarea focalizării minții foloseşte autosugestie sau suprapunerea imaginilor cu valoare de simbol personal.

De ce nu s–au împlinit până acum dorințele pe care le ai

Cred că deja ştii care sunt cauzele pentru care dorințele tale nu s–au împlinit. Deşi ai sperat, dorit şi crezut în dorința ta, ea nu s–a împlinit.
Cea mai importantă categorie de cauze pentru neâmplinirea proiectelor țin de pierderea de suflet care are loc zilnic, pentru fiecare dintre noi. În urma acestei pierderi de suflet devenim incapabili de a susține energetic cu suflet procesul creării unui potențial informațional în UPI. Un potențial în UPI se crează prin donarea de suflet, o dorință asta înseamnă, dai suflet din sufletul tău pentru un scop. Dacă îl ai. Dacă nu ai această energie, atunci fizic vorbind, un–ți poți susține dorința.

IMPLINIREA DORINȚELOR ÎNSEAMNĂ SĂ AI SUFICIENTĂ ENERGIE SUFLETEASCĂ PENTRU A PUTEA VISA, PENTRU A–ȚI PUTEA TRĂI VISUL ÎN MOD CONȘTIENT

Să vedem pe scurt care sunt principalele cauze pentru care are loc pierderea de suflet:
– există o disonanță între dorința inimii și dorința minții. În sufletul tău dorești ceva, dar mintea spune că nu se poate. Sau împrejurările sunt total potrivnice. Mergi de aceea pe varianta aleasă rațional, mental. Dar nici aceasta nu se împlinește. Alternezi deci permanent între ceea ce–ți dorești cu adevărat și soluțiile de avarie pe care ți le oferă rațiunea. Rezultatul este că dorința profundă a inimii și sufletului nu se împlinește.
– nu ți–ai crescut vibrația, puritatea trupului şi sufletului, timp de minim 50 zile, din care eventual lunea chiar să ții post negru. Purificarea trupului şi pacificarea minții sunt esențiale pentru purificarea sufletului şi implicit pentru a putea accesa potențiale informaționale din Universul informațional.

– un caz des întâlnit în cazul persoanelor importante din punct de vedere social, politic sau economic este blocarea împlinirii unor dorințe. Procedura este simplă, oameni cunoscători vor face asupra persoanei țintă programe pe suflet și gândire care o vor împiedica să se gândească la dorința sa. Programul pe suflet va afecta claritatea conștiinței și câmpul mental al persoanei vizate. Este deci în primul rând blocată posibilitatea de a unifica energiile minții cu energiile inimii. Mintea individului țintă pur și simplu nu se va putea gândi la dorință, nu va fi capabil de gândire focalizată. Ulterior și energia dorinței se va calma, ea va fi preluată de organism pentru a susține energetic alte activități. Degeaba dorința arde în suflet și putera sufletului acelui om este mare, fără atenție focalizată nu se va crea nici un câmp morfic al dorinței și implicit nu se va putea activa nici un potențial informațional.
În plan astral, aceste persoane care au programe pe gândire pot fi „văzute“ că au pe cap tot felul de coifuri, cercuri în jurul frunții sau au tras pe cap saci legați în jurul gâtului, etc,..., lista obiectelor puse pe cap este lungă. Deci dacă esti o persoană importantă, îți dorești cu adevărat un lucru, dar totuși mental ești confuz și simți că nu te poți focaliza pe dorința ta, poți să te întrebi dacă nu cumva se acționează pentru a te împiedica să te gândești la ceea ce îți dorești. Soluția cea mai la îndemână pentru a scăpa de aceste programe este postul negru, ținut cu dedicație în acest scop. Utilă este și aghiasma mare cu care să te dai periodic pe față și vizualizările în care cu ajutorul luminii din interior îți scoți de pe cap orice obiect care nu are ce căuta acolo.
– cea mai dureroasă situație este în cazul oamenilor capabili, inteligenți, harnici și muncitori, dar cu o concepție de viață strict raționalist–materialistă. Acești oameni perfect adaptați societății moderne a banilor și afacerilor au foarte clar în minte ceea ce–și doresc, doresc foarte mult să–și împlinească dorința, dar totuși acest lucru nu se întâmplă.
De obicei acești oameni își împlinesc dorințele după foarte mulți ani de muncă supraomenească, după ce au cheltuit sume exorbitante de bani și au pierdut ani prețioși cu oameni sau piste greșite. Mai mult, după ani de chin și luptă, când în sfârșit dorința se împlinește, acest lucru nu mai aduce nici o bucurie sufletului, nici o satisfacție, nici o mulțumire. Doar o ușoară emoție, nostalgie, ceva bucurie și atât. După ani și ani de așteptare, împlinirea unei mari dorințe de viață produce în sufletul acestor oameni o emoție similară cu a merge la shopping într–un market nou.
O altă situație este că își împlinesc dorințele și chiar repede, întocmai conform planurilor făcute, dar totuși acest lucru nu le produce satisfacții sufletești, bucurie sau împlinire. Multe din împlinirile lor se fac pe seama muncii și în detrimentul vieții altor oameni. Sunt dorințe împlinite care nu le aduc nici o bucurie (doar bucuria orgoliului satisfăcut) și care de obicei nici nu durează, acești oameni întorcându–se mereu la vechea realitate.
Care este cauza? De ce acești oameni sunt condamnați să muncească de 10 ori mai mult decât alții pentru a–și împlini o dorință importantă?
Răspunsul este simplu și evident: concepția lor de viață este cauza, ei singuri se condamnă la acest tratament din partea Vieții. În plus, multe din dorințele pe care urmăresc metodic să le împlinească nu sunt dorințe produnde ale sufletului lor, ci dorințe efemere ale Eului.
Pentru acești oameni împlinirea dorințelor înseamnă strict un comportament robotizat de mașină bine unsă: muncă și iar muncă, job, autodisciplinare, obiective, creier bine spălat cu obiective personale și organizaționale, eventual ceva NLP și autosugestie, bani, target, credite, să te zbați pentru un post mai bun pentru a putea lua un credit mai mare, cursuri de perfecționare, angajați mai eficienți, etc., etc., fără să acorde nici cea mai mică atenție sufletului și puterilor sale pe care acesta le oferă gratuit. Mentalitatea este total greșită: mă comport ca un robot, muncesc ca o mașină, îmi reprim energia sufletului și trăiesc cu speranța că undeva pe parcurs „va sări iepurele“, se va întâmpla ce doresc și cumva dorințele se vor împlini. Și trag și aștept, și muncesc și sper și din nou muncesc și sper, ani și ani la rândul și incredibil iepurele nu sare, momentul magic nu se întâmplă, dorința nu se împlinește. Este un refuz de a folosi energia sufletului, este refuzul de a–și lăsa sufletul să exprime dorințe, este refuzul de a lăsa sufletul să

producă în minte vise personale. Orice ține de suflet și de puterile sale este desconsiderat și reprimat. Cunoașterea verificată și dovedită timp de sute de ani nu are nici o valoare, iar oamenii care se folosesc și de suflet să–și împlinească dorințele sunt clasificați drept aerieni, poeți, visători, etc. Și nimic nu–i schimbă, cu o rigiditate implacabilă mașina este turată la maxim ani de zile în gol fără ca minunea să se întâmple. Nu o singură dată am întâlnit oameni care desconsideră total importanța sufletului pentru împlinirea dorințelor și prin prisma unei paradigme raționaliste a vieții desconsideră și pe cei care aveau o altă cunoaștere. Mai trebuie oare să spun că toți acești oameni „serioși“, care desconsideră sufletul, imaginația creatoare și atenția focalizată, oameni „cu picioarele pe pământ“ (cum se definesc ei) nu și–au împlinit dorințele importante ale vieții nici după 10 ani de strădanii și efort? Sau că și le–au îndeplinit când au dorit ei, dar cu eforturi de 10 sau 100 ori mai mari decât a altor oameni? Că au pierdut ani din viață mergând după himere sau că au dat de oameni care le–au blocat drumurile și că au cheltuit în vânt sume uriașe de bani. Mai trebuie să spun că pe de altă parte oamenii clasificați de ei drept aerieni dar care știu să–și activeze potențiale informaționale obțin rezultate cu efort minim chiar și după 50 zile (timpul de formare a unui câmp morfic al dorinței)? Ce au muncit ei 10 ani altul obține în 50–100 zile, ce au cheltuit ei altul obține aceleași rezultate folosind de 10 ori mai puțini bani…..este posibil așa ceva? Oare cine este de fapt în eroare? Care paradigmă asupra vieții este cea corectă?

– permanentă certuri cu cei din jur și cu tine însuți. Certurile în familie, indiferent între cine și indiferent din ce motiv au o capacitate teribilă de a duce la pierdere de suflet și implicit la imposibilitate împlinirii dorințelor comune. Regula este foarte simplă: nu am văzut și nu cunosc nici un om sau familie care să se certe și care să–și împlinească dorințele. Asta pentru că cearta ne consumă energia sufletească mai rapid decât consumă combustibil o navetă spațială la lansare. Deci dacă vrei să–ți împlinești dorințele, cearta nu are voie să existe în viața ta, nici în familie, nici pe stradă, nici cu prietenii, nici cu tine însuți.

Certurile la servici, pe stradă cu necunoscuți sau cu vechi amici din tinerețe au o capacitate deosebiă de a ne afecta și implicit duce la pierdere de suflet. Recomandarea este de a evita la maxim subiectele sensibile, discuțiile în contradictoriu, orice poate duce la ceartă. Evitați la maxim certurile, fii tu cel care face pasul înapoi, deoarece dintr–o ceartă obișnuită îți pierzi energie sufletească pe care o poți reface în minim 5 zile. Implicit timp de 5 zile nu vei mai avea energie sufletească să susții energetic procesul formării unui potențial informațional în UPI iar timpul formării unui câmp morfic al dorinței va crește. O ceartă puternică în familie, cu implicații majore asupra vieții tale te poate scoate din circuit săptămâni sau chiar luni de zile.

– pierdere de suflet are loc și din cauza excesului de sex, bolilor, suferințelor emoționale, traumelor fizice, psihice sau emoționale. Orice activitate sexuală înseamnă pierdere de suflet, orice boală înseamnă pierdere de suflet. Boala este efectul vizibil în organism al cauzei că un parazit energetic ne–a intrat în câmpurile energetice sau morfice cu scopul declarat de a ne extrage suflet. De accea suntem slăbiți de boală, parazitul energetic ne–a luat maxim din suflet pe care îl putea lua, iar refacerea organismului are loc paralel cu refacerea energiei sufletului. Să încercăm deci să limităm activitățile sexuale și mai ales să evităm să ne comportăm la 40 ani ca niște mașini de făcut sex, măcar o perioadă de timp. Să facem tot posibilul să nu ne îmbolnăvim, să nu ne consumăm inutil pentru orice fleac, la servici sau acasă. Evită aglomerările de oameni, spectacolele, concertele, barurile și munca epuizantă la servici.

Evită orice ar putea să te afecteze sufletește, precum despărțirile de persoane iubite, încearcă să nu te consumi pentru decese ale unor cunoscuți și speră că în familia ta toate vor fi bune. Evită accidentele cu implicații asupra organismului, fii ceva mai prevăzător cum conduci, cum traversezi strada, lasă acasă pantofii cu toc înalt, fii atent pe unde umbli, cu ce echipamente lucrezi. Dacă altfel nu se poate, ia–ți câteva zile concediu. Crește–ți forțele, liniștește–te și canalizează–ți toate resursele interne către împlinirea dorinței tale.

– refacerea forțelor sufletului este strâns legată și de chimia oaselor trupului tău. Deficitul de Fe, Ca și Mg din oase înseamnă că nu vei putea să–ți refaci repede sufletul. Pentru creșterea puterii sufletului

mănâncă sau ia suplimente alimentare care conţin în special Fe, secundar Ca şi Mg. Fierul şi magneziul din oase şi organism nu au voie să–ţi lipsească dacă vrei să îţi refaci rapid resursele sufleteşti, să ai un suflet puternic să poţi crea potenţiale informaţionale.
Mănâncă multe alimente bogate în fier, evită alimentele care scot fierul din oase şi organism.
De asemenea, o atenţie deosebită trebuie să o acorzi sănătăţii ficatului. Energia stocata de ficat participa la realizarea intenţiilor pe care le ai.

Alte cauze pentru care dorinţele tale nu s–au împlinit sunt următoarele:
– dorința este a minții, a Eului sau Supraeului şi nu este o dorință profundă a Ființei tale, nu este o dorință a inimii. Se împlinesc şi dorințele minții, dar nu prin voia Luminii Vii şi se împlinesc în detrimentul altor oameni.
– ai practicat „culturismul mental“ promovat de tehnicile cognitive ale psihologiei
– nu ai fost hotărât
– nu ai avut claritate în ceea ce îți doreşti, sufletul şi mintea ta nu au fost perfect limpezi în direcția de urmat
– nu ți–ai respectat promisiunile şi angajamentele făcute față de tine însuți
– rugăciunile tale au fost cognitive, intelectuale, mentale, nu ai practicat rugăciunea isihastă de unire a energiilor minții cu energiile inimii, nu ai refăcut unitatea energetică a Omului divin şi implicit nu ai putut accesa potențialele informaționale din Universul informațional.
– dorința ta nu a fost suficient de puternică şi nu a fost susținută continuu de gândire focalizată un timp minim de 50 zile, timp necesar pentru depăşirea pragului critic de formare a unui câmp morfic al dorinței. Este un caz clasic că muncești cu anii şi împlinirea dorințelor se lasă aşteptată. Dar nu te concentrezi nici măcar 5 minute pe zi la ceea ce–ți dorește sufletul. Gândeşte–te permanent la dorințele tale, deoarece „imaginatio vera“ te va ajuta să nu muncești inutil, să nu mergi pe drumuri greşite sau periculoase, să nu întâlneşti piedici suplimentare.
– ai practicat vizualizarea, dar ai folosit pentru asta imaginile minții, nu imaginile care pornesc din inimă
– ai impus UPI soluția detaliată pentru împlinirea dorinței, nu ai lăsat ca lucrurile să–şi urmeze calea, să vină de la sine. Deci nu forța nota, nu impune UPI reguli, norme, modele mentale, termene limită. Nu acționa sub imperativul lui „trebuie“ sau a imperativelor rațiunii.
– te–ai bazat pe cunoaştere şi nu pe dorință, ți–ai concentrat atenția asupra tehnicilor, procedurilor şi informațiilor practice şi nu te–ai concentrat asupra dorinței tale.
– ai avut o gândire negativă, resentimentară, ancorată în trecut şi în problemele trecutului
– activități mentale zilnice: critică, judecata altora, observații, compasiune, negativisme, ceartă mentală prin care rememorezi evenimente negative, supărări, mânie, etc.
– te–ai lăsat exclusiv în baza unor simboluri spirituale şi nu ai acordat atenția cuvenită gândirii focalizate sau muncii susținute. Mai mult, este posibil ca folosirea unor anumite simboluri să nu te conecteze la lumina din interior, ci la lumina exterioară a lumilor astrale. În consecință, mintea ta va fi „iluminată“ de soluția împlinirii dorinței tale, pe seama şi în detrimentul altor oameni.
– conştiința ta şi rugăciunile tale au fost trăite conectat fiind la realitatea exterioară, nu ți–ai cufundat conştiința în visul personal, în protorealitate în care dorința ta este deja împlinită.

Rezumatul practicii „imaginatio vera“
Poți accesa un potențial informațional şi energetic din UPI sau poți programa propriul „potențial informațional în alb“ PIA din UPI, pentru a aduce în realitatea lumii materiale potențialele de informație care îți sunt permise.
Acest lucru se face mobilizând prin vizualizare, intenția, voința şi energia ta psihică, care este „transportată“ în UPI de energia Sufletului.Este ca şi cum ai lansa un obuz, care este format din două

elemente. Este nevoie de energia curată a trupului şi Sufletului pentru a putea proiecta în UPI voința şi intenția ta de la nivel mental.
La nivelul omului acest lucru presupune unirea minții cu a inimii, unirea într–o singură expresie umană a energiei Sufletului şi a energiei psihice. Din cele mai vechi timpuri, cea mai bună formulă descoperită de oameni pentru a realiza această reunificare energetică a omului primordial este Rugăciunea. **Apariția spontană a imaginilor, „imaginatio vera" indică faptul că s–a accesat un potențial informațional.** Aceste imagini nu sunt însă obligatorii. Un potențial informațional poate fi accesat şi să nu apară nici o imagine.
Însă nu orice rugăciune asigură unificarea celor două energii, psihică şi a sufletului. Nu are valoare rugăciunea mentală, intelectuală, spusă pentru îndeplinirea dorințelor Eului.
Rugăciunea isihastă este cea mai bună formă de a cupla energia Sufletului cu puterea psihică a minții, de a reface unitatea inițială a omului conectat la totalitatea Creației. Când acest proces are loc poți spune că ai indeplinit condițiile esențiale pentru a–ți schimba viața. Cu această energie reunită alimentează vizualizări clare şi uşoare, venite din suflet.
Dupa cum probabil ai observat, nu am menționat nicăieri în practica filmului mental că sunt necesari bani sau o anumită poziție socială sau profesională. Esențială însă este energia Sufletului, de aceea se cere o cât mai bună curățenie fizică şi sufletească, să încercăm pe cât posibil să nu pierdem total sau parțial această energie. Deoarece suntem făcuți din trupul Său, Dumnezeu cel Adevărat ne–a dat la toți posibilitatea să ne împlinim visele, fără condiționări sau limitări care să aibă legătură cu statutul nostru material sau social. Asta nu înseamnă că nu există limitări în îndeplinirea viselor şi proiectelor persoanle. De ele ne vom ocupa la sfârşitul capitolului.

Ce nevoie avem de „imaginatio vera"?
În foarte multe cazuri realizarea unei dorințe a unui om trece într–o oarecare măsură printr–un stadiu specific al „imaginatio vera". Este evident că majoritatea oamenilor nu–şi îndeplinesc dorințele folosind în mod conştient tehnici spirituale de tipul rugăciunii şi mai ales majoritatea nu facem legătura dintre apariția spontană în minte a unor imagini proiecții din viitor despre care nu avem nici cea mai vagă idee şi împlinirea ulterioară în viața reală a acelor imagini. De fapt imaginația creatoare este atât de comună încât mi–am pus întrebarea dacă nu cumva împlinirea unei situații în lumea materială nu este precedată obligatoriu de un stadiu individual de imaginație creatoare. Doar după ce spiritul primeşte informația prin hiperconştiință şi îşi dă acceptul, potențialul informațional este tradus în realitate în lumea materială. „Imaginatio vera" ar fi deci un stadiu intermediar obligatoriu de acceptare şi evaluare personală, înaintea traducerii unui potențial informațional şi energetic din UPI în dimensiunea noastră materială.
Astfel omul se trezeşte că îi apar în minte diferite imagini, fără să ştie ce înseamnă ele şi de unde vin. De obicei sunt incluse în categoria imaginației sterile de tip reverie şi desconsiderate, dar ele sunt primii mesageri că un potențial informațional s–a activat şi că urmează să se exprime în lumea materiei. Interesant este faptul că unii oameni percep foarte clar aceste imagini spontane care erup în minte pe un anumit fundal sufletesc şi alții nu le percep deloc. Se poate deci ridica imediat obiecția că multe situații se întâmplă fără apariția nici unor imagini în mintea noastră, însă este foarte posibil ca imaginile să sosească în inconştient, dar să nu primească un nivel energetic suficient pentru a trece pragul conştiinței, ele rămânând la nivel subliminal.
1. În cazul proiectelor care nu–ți sunt permise, pentru binele tău, dorința nu va fi suficient de puternică în Sufletul tău şi nu îți vei putea mobiliza energia Sufletului la nivelul necesar pentru ca să spargă bariera dimensiunii materiale şi astrale. Chiar dacă vrei ca un astfel de proiect să se realizeze, nu vei avea la dispoziție „ingredientele" necesare îndeplinirii lui. Energia sufletească mobilizată de dorința ta incipientă va rămâne în inconştient, sub pragul energetic necesar stărilor conştiinței şi astfel imaginile

produse de mintea ta vor fi private de energia necesară producerii unei imagerii puternice şi continui. Probabil mintea ta va produce fugitiv imagini trecătoare, sau vei avea accese de mare intensitate, dar de scurtă durată, imposibil de susținut pe termen lung.

2. Acest lucru se întâmplă până într–o zi, când sunt eliminate barierele energetice care îți blocau accesul la un potențial informațional personal. Din acel moment dat, deoarece ți–ai activat hiperconştiința, începi să te trezeşti că îți apar în minte imagini foarte clare, în care vezi cum proiectul tău se împlineşte. Începi să „vezi“, să îți imaginezi cum dorința ta capătă viață, uneori până la cele mai mici detalii. De obicei apariția spontană în minte a imaginilor corespunzătoare unei dorințe pe care o aveam mai demult este semnalul că UPI a dat undă verde pentru îndeplinirea acestui proiect. Proiectul însă nu se îndeplineşte din senin şi fără muncă, ci UPI doar permite la un moment dat realizarea lui, sub impulsul dorinței tale puternice şi al formării spontane a imaginilor creatoare. Potențialitățile care nu ne sunt date să le accesăm nu se vor activa, indiferent cât ne-am strădui. Tehnica rugăciunii este deci din start limitată nu de banii pe care–i avem sau de poziția socială, ci de aceste potențialități pe care Universul le are dinainte pregătite pentru fiecare dintre noi. Un proiect dorit, dar care nu are un corespondent potențial nu se va îndeplini, oricât de mult ne–am strădui. De aceea recomandăm că la începutul folosirii „imaginatio vera“ să–ți foloseşti intuiția, să faci o sondare în profunzimi, să vezi cum te simți şi care este dispoziția ta emoțională când te gândeşti la un proiect anume.

Apariția şi susținerea unui dorințe puternice, starea emoțională de certitudine de împlinire a dorinței, existența unei energii disponibile pentru susținerea acestor imagini, formarea spontană a imaginilor mentale, toate acestea sunt semnale că ai accesat un in alb PIA „potențial energetic in alb“ PIA din Universul informațional. Și rămâne ca prin muncă, perseverență, consecvență şi dăruire să transformi acest potențial energetic într–un beneficiu personal sau social.

3. Un alt caz este atunci când prin destinul tău trebuie să realizezi în viață un anumit proiect. În acest caz răspunsul UPI nu va fi să îți dea de–a gata proiectul pe tavă, ci te va pune în situația de viață care să te determine să îți doreşti şi să munceşti pentru împlinirea acestui proiect. Nimic în Univers nu vine degeaba şi de–a gata, chiar dacă ai dreptul de a accesa un anumit potențial din Universul informațional. Vei şti când are loc deschiderea unui potențial informațional pentru tine prin starea emoțională de certitudine, calm şi siguranță pe care o vei simți în adâncuri şi prin dorința care creşte mereu. Dorința devine atât de puternică încât trece pragul energetic al conştiinței, devine conştientă, puternică, arzătoare, îți acaparează toată atenția, iar conştiința începe să perceapă imaginile aflate până acum în zona subliminală. Acest lucru ne arată însă că şi gradul nostru de responsabilitate este mult mai mare decat puteam crede. Suntem în foarte mare măsura cei care decidem ce proiecte pot ajunge la nivelul potențial şi suntem singurii care ne putem ajuta pentru a ne îndeplini proiectele, fie ele potențiale sau obligatorii.

Cine este şi care este natura Universului Potențial Informațional?

Dacă până acum am prezentat tot felul de variante şi aplicații pentru imaginația creatoare, o întrebare rămâne mereu pusă, de la antici şi până în prezent: cum este totuşi posibil ca mintea şi Sufletul, în anumite condiții de motivare şi puritate sufletească să reuşească să producă realități, să comande unor forțe neştiute dar foarte puternice să ne îndeplinească dorințele?. Care sunt aceste forțe? De unde sunt ele? Cum de sunt ele subordonate voinței şi energiei psihice a omului? Cine este UPI? Care este natura UPI?

Momentan nu există o definire exactă despre cine este şi care este natura Universului informațional. Atât fizica cât şi mistica au formulat enunțuri şi concepte cu privire la planurile superioare de energie şi informație, dar nu şi descrieri exacte ale acestui câmp special. Este posibil ca UPI să fie dimensiunea

care se află dincolo de câmpul ZPE sau UPI să fie chiar Cerul 10, dimensiunea Luminii necreate.

UPI explicat de ştiinţă
fizica cuantică
UPI este un câmp de energie şi informaţie potenţială situat dincolo de dimensiunea lumii materiale.
Conform teoriei QED (quantum electro–dynamic) a fizicii cuantice, pentru fiecare atom din lumea aceasta materială există atomi potenţiali, virtuali, care există simultan într–un câmp imens de energie şi informaţie, numit de mine în cadrul acestui capitol Universul informaţional. Câmpul de energie ZPE (zero point energy) susţine şi permite formarea particulelor virtuale, formate din perechi de particule negative şi pozitive, care se atrag şi anihilează reciproc. Fiecare electron şi proton este practic în relaţie cu o multitudine de zeci şi sute de particule virtuale echivalente situate în planul UPI. Mai mult, mişcarea electronilor spre nucleu în cadrul atomului nu se face prin mişcare continuă, ci prin salturi de pe o orbită pe alta. În timpul unui astfel de salt electronul efectiv dispare din lumea materială, trece în câmpul de energie şi informaţie potenţială al UPI, pentru ca apoi, într–un timp fantastic de mic, să reapară în lumea materială, pe altă orbită a nucleului. Este posibil ca acest câmp de energie şi informaţie în care există particulele virtuale să fie chiar una din formele de manifestare a Universului informaţional. Folosind imaginaţia creatoare şi metoda suprapunerilor, noi de fapt încărcăm cu informaţie particulele virtuale din Universul informaţional, şi acestea la venirea în lumea materială vor începe să execute programul pe care l–au preluat. Informaţia există deja în Universul informaţional, dar ea nu s–a activat până când nu a avut loc acţiunea noastră de exprimare a dorinţei şi voinţei asupra particulelor virtuale care devin electronii şi protonii lumii materiale.

UPI explicat de religie
UPI poate fi dimensiunea a zecea, Cerul 10 al Creaţei, planul Luminii necreate. Conform doctrinelor mai multor religii, planul Luminii necreate este un plan spiritual, un câmp de o fantastică putere, energie şi informaţie. Este un câmp al Conştiinţei totale, pure şi perfecte, care conţine o cantitate fantastică de informaţie potenţială. UPI nu este acelaşi lucru cu Dumnezeu, UPI este o parte din Dumnezeu. UPI poate fi asimilat cu noţiunea de Duhul Sfant din teologie, potenţialele informaţionale ale UPI funcţionând şi având acelaşi rol ca „energiile nezidite“ ale Duhului Sfant.
Misticii (de exemplu misticul sufi Ibn Arabî) structurează Creaţia în 3 zone: **Absolutul** unde mintea umană nu poate pătrunde şi unde Dumnezeu este pătruns doar de El însuşi, **Universul Potenţial Informaţional** (sau **planul Luminii necreate** în terminologie religioasă) care este câmpul de energie şi informaţie potenţială, lumea arhetipurilor potenţiale şi în final **Dimensiunile** (sau **Cerurile** în termeni religioşi) în care are loc devenirea, împlinirea potenţialelor informaţionale aflate în planul UPI. Planul lumii materiale este considerat a fi dimensiunea a treia din cele 10 existente. UPI este deci uriaşul câmp spiritual de conştiinţă, energie şi informaţie prin care Dumnezeu cel Adevărat, Lumina Vie îşi impune Voinţa Sa în lumile intermediare. Dacă Absolutul nu poate fi accesat în nici un fel de mintea umană, indiferent de performanţele mistice, Universul informaţional poate fi accesat de foarte mulţi oameni prin „imaginatio vera“ şi rugăciune, dacă se respectă anumite proceduri.
În momentul în care se naşte o dorinţă susţinută şi purtată de Suflet, acea dorinţă purtată de imaginaţia creatoare, de „imaginatio vera“, va ajunge în „mundus imaginalis“, în imaginal sau lumile intermediare astrale, de unde se reflectă în Universul informaţional. Aceste cereri trimise Universului informaţional, programarea forţelor din UPI au loc prin folosirea unei facultăţi deosebite, prezentă la toţi oamenii şi anume câmpul unificat de energie al minţii şi inimii.

A fost unul din marile secrete ale misticilor din toate timpurile că ființa umană poate programa forțele creatoare ale Universului cu ajutorul Sufletului şi astfel crea realitate în lumea materială. A fost un mare secret că mintea poate crea prin imaginație creatoare o imagine, o realitate virtuală, o protorealitate. Iar energia necesară pentru a transforma această protorealitate, realitate virtuală în realitate externă concreă este energia sufletului.

Din punct de vedere mistic sau ştiinţific, nici acum nu este clar cum dorința Sufletului poate activa un potențial energetic din UPI şi astfel face ca dorința manifestată să se îndeplinească. Deși există multe scrieri pe tema potențialului și dinamicii informației în univers, pentru publicul larg nu sunt publicate materiale care să ne spună detaliat, foarte clar și precis ce forțe ale Universului sunt implicate în activarea sau crearea unui potențial informațional din UPI. Ce energii sunt activate, care este natura lor, unde și cum are loc conversia puterii spiritului în energie în lumea materiei, toate acestea sunt un mister. Pe această temă există încă din anii 1940 lucrări științifice dedicate, foarte avansate, dar care însă sunt blocate accesului public, fiind catalogate ca fiind secrete științifice de nivel deosebit.

Indiferent de natura fizică sau spirituală a acestui câmp de energie şi informație, **despre UPI se pot spune următoarele lucruri:**
– în primul rând probabil te întrebi care este criteriul prin care putem deosebi soluțiile de împlinire a dorințelor care provin de la Dumnezeu cel Adevărat, de la Lumina Vie, din Universul Potențial Informațional și care provin de la falsul dumnezeu psihic din planul astral. Răspunsul este simplu: deoarece este formată din energie dizarmonică, soluția care vine din planul astral înseamnă împlinirea dorințelor noastre pe seama și în detrimentul celorlalți oameni. Ne împlinim dorințele lăsând în urmă oameni exploatați și sărăciți, lacrimi și amar, blesteme și resentimente, ură și răzbunare. Este o soluție deșteaptă, pe bază de șmecherie, care presupune că ne împlinim dorința fără muncă și efort. De obicei ne apare în minte ca o soluție „salvatoare“ care trebuie urmată imediat.
În schimb soluția care vine din UPI are o calitate deosebită. Și anume că pe lângă împlinirea dorințelor noastre indirect ajută și la împlinirea dorințelor celor din jurul nostru. Într–un mod deosebit potențialul informațional activat din UPI te ajută pe tine, dar și pe cunoscuții tăi. Intervine într–un mod benefic în viețile tuturor. Deoarece este iubire necondiționată, energia activată din UPI va ajuta necondiționat pe toți aceia care au într–un fel legătură cu dorința ta.

– un lucru este cert: acest câmp conține potențialele informaționale pentru devenirea fiecărui individ, națiune sau specie, potențiale care se vor traduce în planul lumii materiale în evenimente concrete. Nici un eveniment sau situație din planul dimensiunii materiale în care trăim nu se produce accidental, ci mai întâi energia potențialului informațional din UPI este activată. Din momentul activării unui potențial informațional din UPI, în decurs de câteva zile (pentru un individ) sau luni şi ani (pentru o națiune) acest potențial informațional va determina în planul lumii noastre o situație specifică.

– toate potențialele existente în UPI sunt create de Dumnezeu. Unele sunt însă deja programate de Dumnezeu, altele sunt lăsate de Dumnezeu omlui, să le programeze el cum crede de cuviință cu intențiile sale. Potențialele informaționale din UPI pot fi deja programate prin intenția lui Dumnezeu (PIP) și potențiale informaționale în alb (PIA), care nu sunt programate cu intenția lui Dumnezeu. Aceste potențiale PIA sunt cele pe care omul are libertatea să le programeze. Deci Dumnezeu a lăsat omului libertatea și puterea de a interveni în Creație și în propria sa mântuire. Potențialele PIA sunt de puteri diferite, necesitând din partea omului frecvențe diferite de puritate a energiei sufletești. Evident

potențialele PIA puternice vor fi accesate de oamenii despătimiți, care practica o asceză creștină. Ceilalți omanei, majoritatea, vor avea acces la potențiale PIA de putere și însemnătate mică.

– în acest Univers informațional fiecare individ are stocate zecile de potențiale informaționale PIA și PIP care îi sunt alocate şi față de care are libertate de alegere.
Probabil te întrebi: cine a stabilit și creat aceste sute de potențiale informaționale PIA în UPI pentru firecare individ. Cine a alocat energie sufletească pentru așa ceva. De unde această energie? Cine a obținut–o și de unde? Probabil imediat vei spune că evident aceste potențiale sunt create de Dumnezeu și El este cel care se aduce pe Sine din dimensiunea Sa absolută și se sacrifică pe Sine pentru a genera în planul UPI suflet și a–L folosi pentru noi oamenii. Acest lucru este corect dar nu complet. Problema este că de la evenimentul numit „cădere“ planul UPI a fost infectat și cu potențiale informaționale programate de om în sens negativ.
Aceste potențiale informaționale pot fi uneori de ordinul zecilor şi sutelor pentru situațiile cotidiene nesemnificative şi 5-7 pentru situațiile importante. Dar chiar şi cu acest grad mare de libertate, o limitare din partea UPI există. Poți alege variantele, poți programa potențiale informaționale în alb, dar nu la infinit. În UPI fiecare individ are limite între care poate să aleagă. Prin „imaginatio vera“ putem accesa aceste potențiale și alege pe cel pe care–l considerăm mai bun. Sau putem condiționa care potențial informațional să se activeze. Putem condiționa mereu activarea unui potențial informațional folosing formula „cu voia lui Dumnezeu cel Adevărat, cu voia Luminii Vii, să se împlinească.....“.
Pentru un eveniment important din viața ta, în funcție de alegerile tale anterioare, UPI are deja pregătite pentru tine 5-7 potențiale informaționale în alb sau deja programate, din care să alegi. De asemenea o dorință puternică a ta sau o oportunitate va programa în UPI un potențial informațional PIA corespunzător vibrației tale. În acest sens se vorbeşte în doctrinele religioase de „destinul din spatele destinului“.
În ceea ce privește potențialele informaționale PIA programate de om în UPI, este însă dificil de spus dacă aceste potențiale informaționale vor avea o existență meteorică sau permanentă în UPI și în ce mod vor afecta potențialele informaționale deja prezente. În ceea ce privește de programarea potențialelor informaționale în alb în UPI, vorbim aici de o știință spirituală deosebită, care nu poate fi practicată de oricine. Răspunderea este uriașă și nu oricine poate fi lăsat să se joace în UPI. În ceea ce privește concret pe oamenii care de dimineață până seara programeaza potențiale informaționale în UPI și astfel trasează din umbră destinele celor mai importanți oameni ai unui popor, nu pot decât să sper că intențiile lor sunt pozitive, altfel dacă urmăresc scopuri negative mai devreme sau mai târziu vor răspunde pentru acțiunile lor.

– fiecare individ are capacitatea de a–şi activa/programa potențialele informaționale în alb favorabile şi dorite, care să îi determine în viață evenimente pozitive. După cum am arătat, activarea unui potențial informațional din UPI necesită respectarea unor condiții. Pot fi accesate/programate potențiale informaționale doar de oamenii care şi–au refăcut energetic unitatea originară a Omului de dinainte de cădere, prin practica rugăciunii inimii. Doar aceia care îşi unesc energia minții cu energia inimii pot accesa UPI. Pentru accesarea UPI sunt obligatoriu necesare purificarea trupului, a minții, a sufletului, o dorință puternică şi rugăciune prin care cobori mintea în inimă. Orice imagine emisă de un om, orice intenție sufletească, dacă este suficient timp susținută şi are suportul energiei Sufletului, tinde spre realizarea potențialului său din UPI şi spre manifestarea în planul lumii materiale. Imaginația creatoare nu face altceva decat să acceseze aceste potențialități pe care fiecare le avem date de drept şi să determine care dintre ele să se manifeste în planul material. Rămâne în sarcina noilor generații de fizicieni să găsească corespondențele energetice şi matematice dintre Sufletul omenesc, reflexia planului astral, energiile potențiale ale UPI şi energiile statice ale Universului material. Va rămâne de asemenea o provocare cuantificarea fizică–matematică a informațiilor conținute în Universul informațional.

– UPI nu poate fi accesat prin tehnici mentale, culturism mental sau rugăciune falsă de natură mentală. Aceste tipuri de activități nu te conectează la UPI, ci la entitățile tip prădător de natură psihică din planul astral. Mai mult, UPI nu conține potențiale informaționale care să se împlinească în dauna, pe seama şi prin suferința altor oameni. UPI nu conține potențiale informaționale pentru împlinirea dorințelor Eului, a falsului Sine, ci conține potențiale informaționale ale Ființei noastre depline de Fii ai Luminii Vii.

– potențialele informaționale activate cu programul în curs de execuție pot fi „văzute“ de către orice om care a reuşit să spargă temnița Eului. Potențialele informaționale pot fi „văzute“şi transmise în mintea umană sub forma unor imagini simbolice. Acest lucru nu se întâmplă însă din senin. Informația din UPI este de fapt citită de către o formă avansată de conştiință, pe care o are fiecare om şi care este în contact cu toate aspectele Viului din toate planele Creației. Putem denumi această formă de conştiință ca fiind o hiperconştiință, conştiința unificată, conştiința X, etc. Fie că am denumit corect sau nu această conştiință, ea este de fapt starea de conştiință unificată a omului cu restul Creației, starea din care am căzut în conştiința izolantă şi iluzorie a Eului. Hiperconştiința se pare că nu are totuşi acces şi în planul Luminii necreate, în Cerul 10, dar este instantaneu la curent cu toate potențialele informaționale care s–au activat în UPI, şi care sunt în curs de împlinire în planul lumii noastre materiale. Imediat după ce află ce potențial informațional s–a activat, hiperconştiința trimite această informație conştiinței umane izolate din planul lumii materiale. Individul însă nu primeşte în conştiință informația care există în câmpul său energetic, dincolo de Eu. Este ca şi cum ai câştiga la Loto, dar nu ai şti acest lucru şi implicit ai pierde banii prin neprezentare. Doar la oamenii la care Eul este slăbit aceste informații ale hiperconştiinței le parvin în mod clar, prin apariția spontană şi bruscă în minte a unor imagini simbol sau semnificative. Deci potențialele informaționale ale indivizilor şi națiunilor, existente deja în UPI pot fi „văzute“ de orice om care a reuşit să spargă chiar şi puțin temnița Eului şi care începe să comunice cu această conştiință unificată. Hiperconştiința este conştiința Ființei unite, cea care este în legătură cu toate aspectele viului. Căderea noastră a însemnat şi pierderea accesului la hiperconştiință şi limitarea câmpului nostru informațional la conştiința izolantă şi iluzorie a Eului. După cum spuneam, oamenii care încep să reia contactul cu hiperconştiința pot cunoaşte potențialele informaționale activate în UPI. Potențialele informaționale din UPI sunt „văzute“ sub forma unor imagini simbolice sau serii de imagini care au o anumită legătură cu evenimente reale care au impresionat cândva în trecut mintea sibiectului..

– am propus să denumesc hiperconştiință acea stare de conştiință unificată, pe care o are fiecare om, prin care fiecare individ este permanent în legătură cu toate aspectele Viului din toate dimensiunile Creației şi care este conştiința noastră originară dinainte de cădere. Această conştiință nu ia naştere din abisurile inconştientului şi nu este evolutivă, aşa cum apreciază unii psihologi. Omul poate spera să ajungă să reia contactul cu conştiința unificată, dar conştiința unificată nu evoluează în cadrul psihicului uman din inconştient. Acest tip de conştiință şi informațiile la care ea are acces se relevă omului pe măsură ce conştiința iluzorie a Eului cade. Atâta timp cât omul este bine ancorat în cadrul Eului, informațiile hiperconştiinței rămân „dincolo“ de zidurile Eului, neştiute, necunoscute, nebănuite. Metode de a determina măcar amorțirea temporară a Eului şi reluarea contactului cu informațiile şi stările conştiinței unificate există şi sunt foarte cunoscute, dar ele au fost blocate sau anihilate. Astfel LSD–ul a fost pur şi simplu interzis prin lege iar experimentele medicale interzise, iar plantele psihotrope din junglă folosite de şamani timp de milenii au fost intenționat combinate cu substanțe chimice artificiale mortale pentru a se obține forme periculoase de droguri, practicile spirituale precum yoga, tantra sau kundalini au fost aproape complet falsificate. Se pare că există interese foarte puternice ca oamenii să nu fie capabili să scape din temnița conştiinței izolante a Eului, să–şi reia contactul cu conştiința unificată şi astfel să aibă acces instantaneu şi complet la toate informațiile necesare şi utile prin care suntem susținuți de tot ceea

ce este Viu în Univers.
– este intrigant faptul că noi, oamenii, aşa slabi cum ne ştim, să avem puterea de a activa un potenţial informaţional din UPI, din planul Luminii necreate! Pentru acest lucru nimic din această lume nu ne este de folos: nici banii, nici proprietăţile, numărul de angajaţi, maşinile sau vilele, informaţiile puternice din domeniul economic sau politic, funcţiile pe care le avem sau vârsta. Nimic din toate acestea. În schimb sunt esenţiale puritatea trupului, a minţii, a Sufletului, reunirea energiilor minţii cu ale inimii prin practica rugăciunii, dorinţa puternică şi gândire focalizată, hotărâre şi determinare ….. toate minim 50 zile. Este intrigant faptul că energia Sufletului este cea care mobilizată de dorinţă poate transporta în UPI intenţia noastră, voinţa noastră. Iată deci că energia Sufletului este esenţială şi fundamentală pentru noi oamenii, pentru a putea accesa planul superior al UPI şi a activa acolo potenţialele informaţionale favorabile.
Deşi nu este un demers tocmai ştiinţific, se poate chiar şi specula pe această temă. Deoarece energia Sufletului este „transportatorul“ intenţiilor noastre psihice în UPI, esenţială pentru programarea UPI, este de asemenea posibil ca orice formă de fiinţă de natură strict psihică care are existenţă ontogenetică în Univers să aibă de asemenea nevoie de această energie pentru a accesa în UPI potenţialele informaţionale dorite şi chiar a programa UPI în sensul dorit. Dacă în Univers, în dimensiunile Creaţiei, ar exista astfel de fiinţe de natura energiei psihice şi fără trup material ele ar fi lipsite de suflet, atunci interesul lor pentru energia sacră a sufletului poate fi deosebit. Pentru a obţine energia sufletului, aceste fiinţe ar trebui fie să captureze cumva sufletele fiinţelor al căror trup moare (precum oamenii), care sunt în drum spre casa Cerului 10, fie chiar să–şi creeze în dimensiunea a treia forme trupeşti capabile să primească în ele Spiritul care „produce“ sufletele.
Revenind, se pare deci că există o corespondenţă, o legătură de „substanţă“ între Sufletul uman/conştiinţă şi psihicul uman pe de o parte şi natura UPI pe de altă parte. Deoarece conştiinţa umană, chiar şi în forma limitată a Eului, poate accesa UPI, putem trage concluzia că UPI este tot un câmp de conştiinţă, energie şi informaţie, dar de o intensitate şi putere inimaginabile. Şi deoarece sufletul uman este cel care până la urmă este cauza producerii de efecte şi evenimente în lumea materiei şi deci există cumva o corespondenţă între cele două aspecte, suflet/conştiinţă şi materie, să începem să admitem chiar şi pentru o clipă că poate noi nu avem un suflet închis într–un trup, ci că de fapt trăim cu trupul închis într–un imens Suflet? Că de fapt materia aşa cum o înţelegem noi este de fapt o sumă de senzaţii care nu sunt nimic altceva decât acte de conştiinţă şi că percepem Universul în mod limitat prin prisma unei conştiinţe limitate. Ceea ce înţelegem noi a fi materie şi Univers nu par să fie decât expresia unor acte de conştiinţă limitate, care generează senzaţii limitate, fără legătură poate cu lumea reală spirituală din jurul nostru. Materia aşa cum o înţelegem noi este de fapt expresia unor acte de conştiinţă limitate şi Realitatea este de fapt expresia Conştiinţei unificate. Să fi avut psihologii secolului 20 dreptate?..

Un moment de magie
După cum îţi spuneam la începutul capitolului, împlinirea dorinţelor inimii este un moment de magie. Sunt ferm convins că ai trăit cel puţin o dată în viaţă un astfel de moment magic. Fie ţi–ai dorit să–ţi cumperi o jucărie, o haină, o carte, o maşină, o excursie sau să reuşeşti în afaceri, de fiecare dată când dorinţa ta a fost mare şi te–ai rugat la Dumnezeu ceva s–a întâmplat. Deşi ai muncit de 3 ori mai mult ca înainte, nu ai simţit oboseala. Ca prin farmec, ai ajuns să ai acces la informaţiile de care aveai nevoie, ai cunoscut exact oamenii necesari la exact momentul potrivit, logistica şi banii au venit parcă de la sine, fără mari bătăi de cap. Nu ai mers pe poteci greşite şi nu ai pierdut timpul. Ai trăit un timp de magie şi asta fără să–ţi dai seama. Mult timp dupa ce proiectul tău s–a împlinit încă te vei mai întreba mirat dacă într–adevăr dorinţa a devenit realitate şi tu ai fost acela care prin dorinţă, credinţă şi muncă ai făcut posibil acel lucru. Pata de magie pe care tocmai ai trăit–o îţi va colora şi îmbogăţi experienţa vieţii într–un mod

plăcut care îți vor genera mereu sentimente de satisfacție, bucurie şi mirare existențială. Munca, eforturile, sacrificiile, nopțile nedormite, stressul terminator vor fi repede uitate. Vor rămâne însă în amintirea ta şi a Universului acțiunea şi puterea dorinței inimii tale.
Ceea ce trebuie să reții din practica experienței populare milenare, din sfaturile maeştrilor spirituali şi a preoților este că în Universul material în care trăim şi în cadrul Creației divine contează intenția sufletească a inimii şi mai puțin intenția intelectuală a minții. Pentru intențiile inimii vei fi ajutat nelimitat, necondiționat şi perfect de către însuşi Universul viu în care trăim, pentru intențiile intelectului va trebui să fii ajutat doar de către ceilalți oameni (în cel mai bun caz) şi vei fi mereu condiționat şi limitat.
Pentru intențiile inimii tale, deoarece eşti Fiul Luminii Vii, Universul îți va găsi şi dărui cu iubire toate resursele de care ai nevoie, nu mai mult, nu mai puțin. Mai mult, vei simți acest lucru. Vei simți că eşti ajutat de mii de forțe invizibile, vei simți că eşti susținut de mii de prieteni nevăzuți. Vei fi şi te vei simți protejat şi imbatabil, aşa cum niciodată în viață nu te–ai simțit şi nu ai fost. Nici un om prieten nu va fi lângă tine, şi totuşi, în acele momente nici un fir de păr din capul tău nu se va clinti, pentru ca vei fi protejat de cea mai mare forță care a existat vreodată. Vei avea succes fără să afectezi viețile altor oameni şi nu–ți vei atrage de partea de ura, invidia şi resentimentele celor din jur. Vei fi susținut de iubirea necondiționată din care este construit Universul cel imens şi viu. Te vei simți integrat în cea mai vastă structură de putere din Univers, care este Viața. Vei fi integrat în Univers.
Pentru intențiile minții tale vei fi singur, limitat şi condiționat strict de banii, prietenii, subordonații, angajații, proprietățile şi informațiile de care dispui. Nimeni nu te va proteja şi vei fi expus oricăror situații de viață periculoase. Mai mult, dorințele minții tale sunt astfel condiționate încât se împlinesc doar pe seama şi în detrimentul vieții celorlalți oameni. În consecință vei atrage de partea ta ura şi resentimentele celorlalți, care vor avea pentru tine numai gânduri negative.
Poate magia nu te interesează. Însă la finalul acestui text singurul lucru pe care ți–l doresc este să–ți împlineşti dorințele inimii, dorințele profunde ale Ființei tale.Vei simți atunci toată puterea, iubirea şi căldura cu care vei fi învăluit de către Universul cel Viu.

Prin simpla ta intenție sufletească ai puterea de a produce schimbări în Univers, de a accesa potențiale energetice care se vor manifesta în lumea materială. Poate te întrebi uimit: „Cum este posibil ca o intenție puternică pe care eu o am la un moment dat să influențeze într–un fel Universul cel imens şi să mă influențeze pe mine în viitor?“. Răspunsul este afirmativ şi constituie o realitate de care este bine să ții seama, atât în cadrul particular al practicii tehnicii pe care ai citit–o, cât şi în viață în general.
Fiind de aceeaşi natura cu El, Dumnezeu Cel Adevărat a avut grija ca noi toți, Fii Luminii Vii să aibă acces la pupitrul de comandă al forțelor Universului informațional, al câmpului Luminii necreate. Acest acces nu este însă obligatoriu. Pupitrul de comandă nu este văzut de toți şi doar credința este cea face diferența între cei care îl văd şi cei care nu. În acest sens se spune din vechime: „omul nu crede ceea ce vede, ci omul vede ceea ce crede“.
La final un îndemn: împlinește–ți visele!, indiferent care sunt acestea. Fie că vrei o maşină, carieră, familie sau copii, casă sau haine, luptă şi muncește pentru a–ți împlini visele. Nu–ți lăsa visele neâmplinite să moară în sufletul tău, deoarece acest lucru va avea consecințe nefaste în viața ta. Cu fiecare vis mort abandonat o parte din sufletul tău se va pierde, fapt ce ce avea consecințe negative în viața ta.
Drumul către împlinirea viselor este magia vieții, iar visele împlinite sunt bucuria sufletului. Nu–ți abandona visele care aşteaptă în sufletul tău. Nu deveni un amorf deprimat de o viață prea dură, fără vise şi fără vise împlinite, sclavul ideal al societății capitaliste de consum. Ascultă–ți sufletul. Identifică–ți dorințele cele mai profunde şi dedică–ți toate resursele pentru îndeplinirea lor. Nu risipi ceea ce ai. Folosește–ți toate resursele psihice, materiale, tehnologice, financiare şi timpul pentru împlinirea

viselor tale.

Metacunoaștere – informații sistemice pentru nivelul avansat

După cum spuneam la începutul capitolului „imaginatio vera“ nu este decât o ușă către camera cu marile secrete ale Creației. Este bine și util să cunoști metodologia de împlinire a dorințelor și ce înseamnă „imaginatio vera“, dar la fel de important este să înțelegi că „imaginatio vera“ nu este nimic altceva decât una dintre aplicațiile cunoașterii esoterice avansate. Această cunoaștere esoterică (sau religioasă) înseamnă să cunoști existența unui câmp de energie și informație denumit Univers Potențial Informațional (sau „Lumina necreată“/Duh Sfânt în termeni religioși) care conține potențialele informaționale a tututor formelor de viață din toate dimensiunile Creației. Nimic nu se întâmplă în dimensiuni fără ca mai întâi în UPI să se fi activat un potențial informațional.
Acestea fiind ipotezele de lucru, să vedem ce alte aplicații mai putem avea din cunoașterea științifică a funcționării UPI.

1. Fundametarea psihoistoriei ca știință fundamentală a viitorului

Cunoașterea „imaginatio vera“ și a modului cum funcționează UPI poate fi piatra de temelie a științei numită psihoistoria.
Pentru Asimov psihoistoria era în primul rând o ramură a matematicii și probabil sunt mulți matematicieni care studiază dedicat viitorul folosindu–se de teoria probabilității. În ziua de astăzi se muncește foarte mult pentru identificarea și influențarea evenimentelor viitoare. În acest scop se folosesc în primul rând programe software numite „sisteme expert“, care au în spatele interfeței HMI un algoritm de calcul preluat din calculul probabilistic matematic. Modele și algoritmi matematici analizează mii de inputuri, date economice, sociale, politice, istorice, demografice, tehnologice, etc., pe baza cărora generează trenduri de evoluție și previziuni. Deci avem de a face cu un model strict ancorat în realitățile concrete deja întâmplate în trecutul societății umane. Este o viziune matematică a viitorului, folosindu–ne de trecut și de legile umane de manifestare.
O altă abordare a psihoistoriei va fi atunci când obiectul cunoașterii sale va fi UPI și relațiile dintre UPI, Absolut și dimensiuni. În acest caz avem de a face cu o abordare metafizică–mistică a realității, evenimentele viitoare fiind alese și prognozate să se întâmple dintr–o mulțime de situații potențiale deja existente într–o altă dimensiune. Matematica va fi desigur foarte importantă prin formule de combinatorică și probabilistică. Dar asta nu este tot. Este o întrebare dacă matematica sau fizica vor fi capabile să explice în limbaj specific cum se formează, activează și execută în planul lumii materiei potențialele informaționale ale UPI. Ce știință poate în ziua de azi să explice activarea unor potențiale informaționale de natură spirituală, situate într–un câmp de energie și informație?
Ce știință se ocupă cu identificarea și planificarea viitorului folosindu–se de potențiale informaționale?
Cel mai probabil psihoistoria va fi una dintre cele mai avnsate științe și efortul ei de a cunoaște UPI și relațiile dintre UPI și dimensiuni se va întinde pe sute de ani.

2. Cunoaștere pentru nivelul strategic

Cunoaşterea UPI şi a modului cum se activează potențialele informaționale în Dimensiunea/Cerul 3 arată şi falsitatea activităților tip profeție din punct de vedere divin. Profețiile se doresc a fi predestinări,

situații care obligatoriu vor avea loc, evenimente impuse oamenilor într–un mod fatalist, fără ca aceştia să poată face ceva. Nu are nici un rost să te împotriveşti şi să mai faci ceva contra unei profeții. Acest lucru este complet fals. Nu există profeție fixă peste timp, deoarece evenimentele din planul lumii materiale sunt la origine potențiale informaționale şi nu există un singur potențial care să oblige un individ sau națiune la un drum prestabilit.

Întotdeauna există mai multe potențiale informaționale, întotdeauna omul are libertatea de alegere și întotdeauna omul are puterea de a opri un potențial informațional negativ prin puterea sufletului și a imaginației creatoare.

Este adevărat că UPI este un câmp dinamic şi în permanentă schimbare, dar nu obligă categoric la impunerea unei alegeri. Întotdeauna omul poate alege, este drept, dintr–o gamă mai mare sau mai mică de potențiale informaționale prestabilite sau nu. Faptul că uneori profețiile chiar se împlinesc întocmai nu înseamnă că există doar un singur potențial informațional sau că un potențial este mai puternic decât altul. Faptul că o profeție se împlineşte nu are nici o legătură cu funcționarea UPI şi a Legilor Viului, ci este un reducționism care are ca scop determinarea oamenilor să creadă în ceva sau să se teamă de anumite situații.

Nu trebuie însă negat faptul că anumite profeții negative de război sau catastrofe naturale se împlinesc pe termen lung, dar asta se face prin încălcarea legilor Vieții și a libertății de alegere cu care noi oamenii suntem înzestrați. Faptul că altcineva are puterea sa să ne traseze milimetric destinele cu sute sau mii de ani înainte arată faptul că acest altcineva (indiferent cine este) a căpătat putere asupra UPI și programează potențiale informaționale după bunul plac. Dar ca să accesezi UPI, ca să–ți impui în UPI voința ta asupra unui PIA ai nevoie de energia sufletului, pe care numai oamenii o au. Iată poate de ce este atât de important sufletul omului: prin energia lui se poate accesa și programa UPI.

Cunoașterea modului cum funcționează UPI este unul dintre marile secrete al serviciilor secrete, cu potențial dincolo de practici esoterice precum RV (vedere la distanță), RS (scanarea câmpului mintal al unui individ de la distanță) sau RI (influențare la distanță).

Aleksandr Soljenițîn ne povestește în cartea sa „Arhipeleagul Gulag“ faptul că în anii 1940 comandanții NKVD ai lagărelor de exterminare prin muncă din Siberia cereau rușilor condamnați ca în timpul muncilor repetitive care nu mai solicitau activitate conștientă, să–și folosească imaginația creatoare pentru a vizualiza mental finalul victorios al Armatei Roșii pe front. Deși condamnați pe nedrept și supuși unui tratament planificat de exterminare, sclavii din Gulag erau totuși patrioți, doreau victoria pe front a Armatei Roșii. Drept urmare au urmat indicațiile NKVD. Milioane de sclavi din Gulag au practicat „imaginatio vera“ în folosul victoriei Armatei Roșii. Dacă ne gândim că acești oameni aveau o puritate a sufletului deosebite, înțelegem imediat cum au fost posibile greșelile strategice incredibile ale Wehrmacht-ului, victoriile și și răsturnările de situație de care a beneficiat Armata Roșie în cel de–al doilea război mondial. Foarte puțini cunosc faptul că rugăciunile și imaginația creatoare ale milioanelor de sclavi ai Gulag–ului au ajutat deosebit evoluția războiului. Și probabil este secret de stat în Rusia că NKVD–ul știa încă din anii 1940 despre toată această poveste a programării potențialelor informaționale, despre Universul Potențial Informațional UPI, ce înseamnă energia sufletului, imaginația creatoare și ce se poate face cu ele.

Deoarece orice intenție umană, orice plan duce în UPI la programarea unui potențial informațional în alb sau la activarea unuia deja programat, oameni special antrenați în citirea UPI pot cunoaște aceste planuri de la bun început. Fără nici un contact uman, fără nici un satelit, fără nici o tehnologie. Nimic de fapt nu mai este secret, din secunda în care o intenție a fost exprimată. Mai mult, folosind Lumină și propria intenție, un cunoscător poate anihila un potențial informațional dorit. Urmarea va fi că în planul lumii materiale acea intenție nu se mai împlini, sau se va realiza amorf, fără valoare sau efecte de durată. Războiul informațional se duce deci inclusiv la nivelul oamenilor cu abilități native în a accesa, programa și anihila potențiale informaționale din UPI.

Nu lăsați pe oricine să se joace cu potențialele informaționale ale popoarelor și anihilați–le imediat pentru a nu experimenta planurile altora.
În acest mod pot fi evitate accidente, planuri criminale, războaie. Anihilează cu Lumină potențialele informaționale de război din UPI și nu va mai fi război.

Anihilează cu energia sufletului tău și imaginație creatoare potențialele informaționale pentru WW III (al treilea război mondial) și acest război planificat de sute de ani nu va mai avea loc.

3. Cum este construită Matrix, închisoarea realității în care trăiesc oamenii. Cum ieșim din Matrix.
Conform lui Tim Rifat, un renumit parapsiholog și expert psi, la un ultim nivel de înțelegere, un potențial informațional este de fapt o „ființa" cuantica, o formă vie de existență. Este o „ființă" ciudată pentru înțelegerea noastră intelectuală a acestui termen, dar totuși o formă vie a cărei menire este exprimarea, manifestarea în planurile Creației. Universul Potențial Informațional nu este un domeniu fantastic de informație moartă care trebuie activată. UPI este o dimensiune populată de ființe specifice acestui domeniu, de natură cuantică. Se poate spune că ființele cuantice care trăiesc în UPI au substanțialitatea lor. Ființele cuantice din UPI se încarcă și folosesc o energie specială, care este de fapt energia sufletului uman. Cum ajunge energia sufletului uman la ființele cuantice din UPI am detaliat în acest capitol: prin rugăciune, vizualizare, focalizarea minții, dorință puternică. Toate aceste practici înseamnă de fapt să dai suflet din sufletul tău pentru ca să creezi potențiale informaționale, ființe cuantice în UPI, care apoi să–ți împlinească dorința prin exprimarea în planul lumii materiale. Deci dacă ești capabil mental de focalizare (prin concentrare, autosugestie sau rugăciune) și să–ți dai din suflet prin rugăciune și „imaginatio vera", atunci poți crea realitate aici, în lumea materială. Dacă nu, nu. De aceea este foarte importantă energia sufletului, de aceea se bat toți pentru ea în Univers. Cu energia sufletului poți crea realitate, poți crea Matrix-ul, închisoarea absolută a realității programate, în care să ții captive milioane de ființe cărora să le trasezi dinainte viața și existența.
Poate nu știai că universul în care trăiești este magic. Universul, Creația și toate dimensiunile sunt în așa fel structurate și corelate încât intenția ta și sufletul tău se transformă în dimensiunea lumii materiale în evenimente, în realitate.
În universul în care trăim următoarea ecuație este bine de ținut minte:

minte focalizată + intenție + îți dai din energia sufletului tău = creezi evenimente, creezi realitate concretă

În plus, ființele cuantice din UPI mai au capacitatea de a înmagazina informație, un program pe care îl vor executa folosindu–se de sufletul pe care l–au înmagazinat. Informația pe care o execută ființele cuantice din UPI poate fi transmisă de oameni care au dorințe puternice, de Dumnezeu cel adevărat sau de entitățile de inteligență pură din planul astral.
Ființele cuantice din UPI au o existență și regim ontologic special: sunt create din sufletul lui Dumnezeu, din sufletul oamenilor vii sau din sufletul oamenilor decedați, primesc informație de execuție, iar călătoria lor în planul dimensiunii noastre, executarea programului pe care îl încorporează se traduce în apariția în lumea noastră a unui eveniment, a unei situații anume.
Ca o paranteză, îndeletnicirea principală a entităților din astral din dimensiunea 8 se pare că este dorința de a informa/programa în UPI potențialele neprogramate lăsate libere, folosind sufletele capturate în planul astral ale tuturor oamenilor care au decedat și nu s–au mântuit, de la embrionul avortat la câteva săptămâni, la copii mici, adolescenții, maturii și bătrânii. În acest joc monstruos de control al realității în

care trăiesc oamenii sunt vânate fără milă toate ființele umane care au suflet. Copii mici și toți adolescenții de până la 20 ani sunt vizați în mod special, deoarece la ei energia sufletului este foarte puternică. Energia sufletului copiilor este capturată prin boală, suferințe emoționale, traume psihice și emoționale, abuz fizic prin bătăi, abuz sexual și moarte în formă „normală“ prin boală și accidente sau moarte în formă planificată în execuții barbare ritualice. Toți știm că în Antichitate cartaginezii ucideu ritualic copii mici pentru a oferi sufletul entităților malefice care puteau crea realități negative: secetă, foamete, cutremure, molime, furtuni de nisip, războaie, etc. De obicei primul născut în familiile nobiliare era sacrificat, dar și familiile obișnuite își sacrificau copiii pentru diverse reușite comerciale, prosperitatea în afaceri, succesul militar, reușita în viață a celorlalți copii din familie, etc. Numai în timpul războiului cu Roma și–au ucis ritualic peste 200 copii. Preoții cartaginezi cunoșteau procedura programării realității folosind sufletele umane și sperau că astfel vor influența evenimentele din cursul războiului cu romanii. Ceea ce s–a și întâmplat, romanii suferind la Cannae cea mai grea înfrângere din istoria lor militară. Iar romanii după dezastrul de la Cannae nu au câștigat războiul cu cartaginezii printr–un miracol militar, ci pentru că aveau susținerea preoților etrusci, mari maeștri în practici oculte. Din păcate însă aceste practici nu au dispărut în zilele noastre și din păcate foarte puțini oameni acceptă acest lucru.

Deci am înțeles ca un potențial informațional este în ultimă instanță o ființă specială cuantică care are capacitatea și menirea de a executa o informație în planul lumii materiale.
Deci când programăm un potențial informațional în alb din UPI pentru o dorință a noastră, de fapt creăm o ființă cuantică care prin sufletul pe care îl va primi de la noi va putea să se exprime, creând în planul lumii noastre o situație data, adică ne va împlini dorința. De accea în toate metodologiile de împlinire a dorințelor energia sufletului este foarte importantă:
energia sufletului este cea care duce la crearea ființei cuantice din UPI, care va transforma sufletul și informația pe care le–ai trimis în UPI în realitate concretă aici, în dimensiunea a treia. Orice fapt sau fenomen care are loc în lumea noastră materială înseamnă de fapt că o ființă cuantică din UPI s–a manifestat, s–a stins din existență, iar o anumită cantitate de suflet s–a consumat.
Cauză–efect. Energie–mișcare. Energia sufletului–mișcarea realității. Energia sufletului–evenimente în planul lumii materiale. În UPI o anumită cantitate de suflet se consumă în procesul execuției unei intenții/informații de către o ființă cuantică, în consecință în lumea noastră apare un eveniment sau situație. Suflet consumat, realitate creată. Suflet egal realitate. Suflet capturat și programat egal realitate programată egal închisoarea realității adică Matrix.
Deci oricine este capabil sa dispună de energia sufletului, a sa sau a altora și are intenție, poate programa foarte ușor ființele cuantice în UPI, potențialele informaționale în alb, care să fie programate ca purtătoate de intenție și acea intenție va fi apoi exprimată ca realitate aici, în lumea noastră. Și acest lucru este ceea ce se întâmplă: ființele negative din planul astral capturează majoritatea sufletelor oamenilor decedați și folosesc această energie pentru a programa PIA, ființele cuantice din UPI. Ulterior aceste potențiale/ființe cuantice vor deveni realitate în lumea noastră, vor deveni de fapt realitatea noastră. Iată cât de ușor a fost construit Matrix-ul, închisoarea realității în care trăim. Să programezi un echipament, asta toată lumea înțelege. Dar să programezi Realitatea zilnică cotidiană, evenimentele ??!!, asta este o idee nebunească.
Dar acest lucru se întâmplă sub ochii noștri: cu toții trăim într–o lume programată, într–o realitate programată, în care milioane de potențiale informaționale programate în UPI se execută zilnic, cu sutele pentru fiecare dintre noi.

Sunt 4 tipuri de potențiale care se pot executa din UPI:
– potențialele informaționale deja programate de Dumnezeu, care sunt obligatorii omului în viață, se

execută la anumite momente și au scop îndreptarea omului spre credință și mântuirea sufletului
– potențialele informaționale în alb programate pozitiv de om, conform unor dorințe adevărate ale omului
– potențialele informaționale în alb programate negativ de om, conform unor dorințe false ale omului, care este în realitate controlat sau posedat de o ființă anorganică din planul astral. Dorințele pe care acest om le are nu sunt ale lui, din gândirea, sufletul și conștiința sa, ci sunt ale demonului, ale ființei anorganice care influențează pe acest om
– potențialele informaționale în alb programate negativ direct de către ființele anorganice, care se folosesc de energia sufletului oamenilor decedați. Aceasta este o posibilitate mică, dar totuși reală. Un lucru este însă cert. Vibrația sufletelor capturate în planul astral este slabă, deci nu pot ajunge să programeze PIA de putere și impact mare. Pot deci să creeze diverse probleme oamenilor prin programarea negativă a unor PIA, dar acestea un sunt de impact major, ci de importanță și impact mic.
Nici un eveniment nu se întâmplă așa, din senin. Pentru orice eveniment care are loc aici, în altă parte cineva a consumat și folosit o anumită energie. Nu te–ai întrebat niciodata: de unde vine energia care produce evenimentele în lume? Cine susține energetic realitatea? Care este energia care stă în spatele evenimentelor, a realității? De unde această energie, de care tip este?
Acum știi, energia care stă în spatele evenimentelor și care se consumă pentru a produce un eveniment este energia sufletului. Ea provine de la Dumnezeu cel adevărat, de la oamenii în viață și de la oamenii decedați (în special de la copii și tineri).
Energia sufletului care vine de la Dumnezeu cel adevărat produce în lume evenimente și realitate benefică, pozitivă, cu rol de apărare și progres al omenirii.
Energia sufletului care provine de la oamenii în viață pe Pământ este de regulă folosită pentru a produce în lume evenimente corespunzătoare dorințelor pe care oamenii le au, bune sau rele, folositoare lor sau dăunătoare. Dacă sunt puternice și oamenii pun suflet pentru dorințele lor, dorințele oamenilor de obicei se împlinesc, de aici și înțeleapta zicală populară să ai grijă ce dorești, pentru riști să ți se îndeplinească ceea ce ți–ai dorit.
Energia sufletului care este folosită de falsul dumnezeu de natură psihică din planul astral provine de obicei de la sufletele capturate în planul astral ale oamenilor decedați, de la copii in special. Nu este de neglijat nici cantitatea imensă de energie sufletească care este extrasă de inteligențele planului astral din oamenii în viață prin metodele cunoscute: boală fizică în miile de forme cunoscute de medicină, durere sufletească, suferință fizică psihică emoțională, abuz fizic emoțional sexual, războaie, ceartă, scandal, traume de tot felul, violuri, schilodiri, despărțiri, răpiri, sechestrări, extorcări, înșelăciuni, pierderea persoanelor iubite, deziluzii, depresie, etc, etc, etc. Tot ce înseamnă suferință umană, toată lista interminabilă de mizerii la care sunt supuse ființele umane au acest scop: extragerea din oameni prin suferință și durere a energiei sufletului. Noi oamenii extragem din pământ petrol. Alții extrag din oameni suflet. Șocant, dar diferența este doar de nuanță. Toată această energie capturată este folosită pentru a produce în lume evenimente negative, o realitate limitatoare, o limitare a opțiunilor care li se oferă oamenilor, controlul acestor opțiuni, ceea ce se traduce în crearea unei închisori a realității.
Vă puteți imagina cantitatea imensă de energie sufletească care se consumă zilnic în Univers, în procesul executării potențialelor informaționale din UPI. Și cât de năsătioasă energetic este această imensă și monstruoasă mașinărie de programat realitatea oamenilor numită Matrix. Câte suflete trebuiesc capturate în planul astral de la oamenii decedați, câtă suferință trebuie adusă în viața celor în viață pentru a extrage din ei suflet. Cu câtă determinare și ură sunt vânați copiii pentru a li se lua sufletul, ei fiind cel mai bine înzestrați cu această energie divină.
Deci NU, NU ai cazut de pe bicicletă din întâmplare, acolo s–a executat un potențial informațional din UPI, acolo o ființă cuantică din UPI și–a consumat existența, o mică cantitate de suflet a fost consumată. Evenimentul a fost posibil datorită consumării unei anumite cantități de energie sufletească.

O ființă cuantică a fost creată de cineva în UPI prin intenție și suflet, a trecut din acea dimensiune superioară de energie și informație și a ajuns în dimensiunea noastră, o anumită cantitate de suflet s–a consumat, în consecință un eveniment aici în lumea noastră a fost creat.

Măsurile pe care individual putem să le luăm contra potențialelor informaționale negative din UPI care ne vizează pe noi și pe cei pe care îi iubim sunt exact aceleași ca cele luate de entitățile planului 8 astral când ne–au planificat aceste potențiale negative.
Vrei să evadezi din închisoarea realității programate?
Vrei să blochezi funcționarea mașinăriei realității programate?
Ieșirea din Matrix, evadarea din închisoarea realității înseamnă să accesezi planul UPI și prin intenție, dorință, energia sufletului și „imaginatio vera“ să anihilezi potențialele negative create pentru tine și familia ta.
Ca să accesezi UPI ai nevoie de suflet, de energia sufletului. Și cum ne putem amplifica energia sufletului încât să putem accesa UPI? Prin post negru, în special recomandat oamenilor simpli cu serviciu, familie, mașină, copii și rate la bancă, obosiți, a căror energie sufletească este secătuită de capcana lumii moderne. Recomandarea pentru postul negru este de a fi ținut 1 zi pe săptămână, de preferat lunea, așa cum spunea părintele Ilarion Argatu de la mănăstirea Cernica. Este însă doar o recomandare, fiecare poate ține acest post când dorește, când poate și în funcție de starea de sănătate.
Este foarte important ca în timpul fiecărei zilei de luni din fiecare săptămână, sau în ziua în care vei ține post negru, pe lângă gândirea focalizată asupra dorințelor și proiectelor personale, să–și dedici și câteva minute pentru a anihila miile de potențiale negative create în UPI pentru tine și familia ta, cu scopul de a–ți provoca suferință și a te prinde în capcana unei realități programate.
Pentru omul simplu ieșirea din Matrix începe cu o zi de post negru pe săptămână (de preferat este lunea) când îți obții energia sufletească și continuă cu focalizarea minții pe acest subiect și practica timp de 10-15 minute a imaginației creatoare.
De asemenea spune și o declarație de intenție de tipul: „pe lângă împlinirea dorințelor mele, doresc să țin în această zi de luni post negru și pentru anihilarea potențialelor informaționale negative din UPI. Energia sufletului să fie direcționată pentru oprirea, neutralizarea și anihilarea oricărui potențial informațional negativ din UPI, care din acest moment devine neutru și va îndeplini voia lui Dumnezeu cel adevărat și va genera în planul lumii materiale doar acele evenimente dorite de Lumina Vie, de Iubirea necondiționată, de Dumnezeu cel adevărat. Amin.“ (fiecare își va formula declarația de intenție cu frazele lui și așa cum simte).
Pur și simplu vizualizezi în modul tău personal cum sute și mii de potențiale negative, sute și mii de ființe cuantice încărcate cu program negativ își pierd acest program și sunt încărcate cu program neutru sau pozitiv. Ceea ce trebuie să faci este să anihilezi programul negativ care este încărcat pe sufletul din care este creat potențialul informațional. Nu sufletul cu care a fost creată o ființă cuantică din UPI este cel care o face pe aceasta negativă, acest suflet este doar suportul energetic, energia pe care ființa cuantica din UPI o va consuma în procesul execuției programului cu care ființa cuantică este încărcată. Deci important este dezactivarea intenției, a programului negativ care a fost încărcat în sufletul ființei cuantice din UPI. Acest lucru se face cum am mai spus, prin imaginație creatoare, prin vizualizare mentală. Fiecare vizualizează cum dorește și în modul său personal.
Te poți vedea cum de aici de pe pământ te conectezi la o dimensiune superioară, unde trimiți mii de mini-roboți, programe de intenție pozitivă, de iubire, care au rolul de identifica și se fixa de ființele cuantice negative dedicate ție și familiei tale. După ce se conectează la ființele cuantice negative, își descarcă în ele programul de iubire necondiționată, cu urmarea că programul lor negativ inițial este anihilat. Întotdeauna folosește pentru anihilarea ființelor cuantice negative iubirea necondiționată, este singura care poate anihila un program de intenție negativă.

Sau poți baleia cu sufletul tău eliberat de ură întregul UPI și anihila din această mișcare potențialele negative.
Sau poți să–ți imaginezi aceste potențiale ca fiind niște intrerupătoare care poat aduce în viața ta lumina sau întunericul. Acum ele sunt comutate pe comanda de întuneric, dar tu le ridici clapeta și le comuți pe poziția neutru sau pozitiv, cu urmarea că în viața ta apare doar lumină.
Lista este nesfârșită, fiecare poate vedea și personifica potențialele negative cum simte că îi este mai ușor, de la forme anorganice la echipamente de iluminat sau electronice. Important este ca ele să primească din partea ta iubire și intenția de anihilare a informației negative înregistrate pe sufletul ei.
Este foarte ușor, nu durează mai mult de 10-15 minute într–o zi, dar efectele vor fi resimțite imediat. Vei fi mult mai ferit de boli, accidente, situații nedorite.
Inclusiv este posibil să nu poți anihila un potențial negativ deosebit de puternic creat special pentru a te termina printr–un accident grav, concediere sau chiar deces. Dar prin postul tău permanent în ziua de luni a fiecărei săptămâni și prin vizualizările tale vei anihila parțial un astfel de potențial informațional terminator. Un eveniment negativ va avea totuși loc în viața ta, dar nu va mai avea puterea și capacitate de a te distruge. Accidentul grav care era vizat să ți se întâmple va fi real o mână ruptă sau un accident cu consecințe ușoare, concedierea se va relaxa doar într–o sancționare sau tăiere de salariu, iar decesul subit prin infarct miocardic sau cerebral care îți era programat peste 50 zile se va transforma într–o angină pectorală sau durere de cap, neplăceri trecătoare și ușor vindecabile, după care îți vei reveni la viața ta normală.
Învață să lupți să ieși din Matrix, din închisoarea realității programate. Învață cum funcționează UPI, cum apar evenimentele în lumea noastră și începe să iei primele măsuri pentru a lupta contra potențialelor negative stabilite pentru tine și familia ta. Învață să apreciezi importanța energiei sufletului în această bătălie titanică contra ta ca individ și contra omenirii întregi. Energia sufletului este singura putere și energie pe care o ai la dispoziție pentru a te putea elibera din Matrix. Nu o risipi. Ține post negru în ziua de luni și folosește energia sufletească creată pentru a–ți îndeplini dorințele dar și pentru a anihila ființele cuantice negative special create în UPI pentru a–ți crea închisoarea ta personală, realitatea programată din care să nu mai ieși.
Pe Internet pe site-urile sale personale, Tim Rifat oferă oricărui om soluții de ieșire din Matrix, bazate pe folosirea unor cristale sau echipamente, la prețuri accesibile. Comenzile se pot face pe internet, iar pe siteuri dedicate se explică modul de folosire al cristalelor sau echipamentelor. Soluțiile lui Tim Rifat sunt la nivel profesional și se bazează pe experiența unui om cu capacități deosebite, care a reușit să evadeze din închisoarea realității programate și a dezvăluit pentru prima dată publicului larg despre protocoalele paranormale și echipamentele tehnice folosite de oculta mondială și divizia mistică din cadrul serviciului secret britanic MI6 pentru a planifica realitatea națiunilor și crea astfel Matrix, închisoarea realității cotidiene.
Pentru cine nu are banii necesari sau are reticențe în folosirea soluțiilor lui Tim Rifat, poate apela fără rezerve la celelalte soluții de practică a imaginației creatoare, care nu necesită bani sau folosirea unor obiecte externe.

Pentru cititorul creștin este mai apropiată de înțelegerea sa practica visului creator în varianta rugăciunii isihaste, descrise de mine în prezentul capitol. Pentru cititorul aplecat mai mult spre înțelegerea lumii dintr–o perspectivă milenară șamanică, se poate inspira din experiența visului creator practicată de șamanii americani, așa cum este ea descrisă de antropologul Carlos Castaneda, în extraordinara sa carte *„The Art of Dreaming“*.
Dacă dorești o perspectivă elitistă, intelectuală și academică a fenomenului văzut din perspectivă mistică sufi, poți citi cartea „*Creative Imagination in the Sufism of Ibn 'Arabi“*, o lucrare bine documentată scrisă de profesorul Henry Corbin.

Toate variantele sunt corecte și toate variantele sunt utile. Observați numărul foarte mic de scriitori care au abordat subiectul imaginației creatoare și au dezvăluit publicului larg tehnici șamanice sau mistice care se folosesc masiv și în ziua de azi, dar care stau ascunse publicului larg sub vălul unor denumiri banale. Pentru cititorul care dorește să aprofundeze subiectul imaginației creatoare și are dorința de a ieși din închisoarea realității programate în care trăiește, recomand lectura următorilor scriitori: **Tim Rifat, Henry Corbin, Carlos Castaneda**. Ulterior recomand și lectura pe tema imaginației creatoare a zecilor de autori și cărți apărute în urma scrierilor celor 3 autori de mai sus.
Indiferent însă de numărul lecturilor pe această temă, implică–te și folosește informațiile citite pentru a te elibera de suferința planificată. Eliberează–te pe tine însuți, familia ta și în măsura în care poți și pe alți oameni. Mașinăria realității programate nu este indestructibilă, ea poate fi mai întâi oprită, iar apoi distrusă. Mașinăria realității programate poate fi oprită de orice om care dorește să facă acest lucru, iar pentru a realiza acest fapt ai nevoie de energie, mai exact ai nevoie de energia sufletului, gândire focalizată, dorința de a o opri, imaginație creatoare prin „imaginatio vera“. Toate aceste ingrediente se combină în practica rugăciunii, care înseamnă folosirea energiei sufletului în scopul dorinței tale, accesarea UPI și blocarea potențialelor informaționale negative sau crearea a altele noi pozitive. Putem opri deci realitatea programată prin practica rugăciunii.
Pentru omul simplu care nu are acces la echipamente scumpe de genul generatoarelor psihotronice, un singur lucru poate opri realitatea programată, suferința umană, reprograma UPI și rezidi Creația. Acesta este practica „imaginatio vera“, a postului negru, tăcerii, abstinenței și a rugăciunii.
Pentru mințile noastre moderne, raționale și științifice este absurd și pare o aberație. Rugăciunea de mult este pentru omul modern o insultă, o pierdere de timp, o …… chestie cu care se ocupă acei oameni care nu pot face realităților lumii moderne. Sunt convins că ești mirat și poate chiar stupefiat …… adică cum, rugăciunea este importantă și poate opri suferința pe care alții mi–au pregătit–o?.....în Occident de mult bisericile sunt goale și au devenit muzee sau se folosesc în alte scopuri. Este deja o mentalitate colectivă că rugăciunea este o activitate specifică societăților înapoiate sau în curs de civilizare, în țările civilizate această practică este pe cale de dispariție. Iar dacă aceste societăți avansate din punct tehnologic au renunțat la spirit și la rugăciune (și la toate celelalte practici și ritualuri creștine), înseamnă că așa trebuie să fie, acesta este un semn de normalitate, de civilizație și așa trebuie să facă toți aceia care aspiră spre statutul de om civilizat.
Dar cele menționate în paragraful de mai sus sunt departe de Adevăr.
Nimic nu este mai eficient pentru a opri suferința umană decât este rugăciunea, postul, energia sufletului, mintea focalizată, „imaginatio vera“ și dorința de a face acest lucru.
În ultimă instanță acesta este secretul vechii tehnici „imaginatio vera“ și acesta este secretul rugăciunii. Prin rugăciune și „imaginatio vera“ putem să ne eliberăm din sclavia în care suntem ținuți captivi, putem să ne eliberăm de suferință, putem să reprogramăm UPI, să refacem legăturile cu Dumnezeu cel Adevărat și să refacem Creația. Prin rugăciune și „imaginatio vera“ putem să readucem aici pe pământ lumea mitică a începuturilor, o lume a iubirii necondiționate, în care suferința nu exista. Nu mă refer aici să creăm acea lume falsă și acea pace falsă dorită pentru 5.000 ani de oculta mondială, cu un nou popor ales și dictatură ascunsă. Mă refer la o lume cu Adevărat liberă, din care Răul a fost alungat.
Ține de fiecare dintre noi ca acest dor nespus de miliarde de oameni ținuți în sclavie să devină realitate.

4. Cunoaștere pentru rezidirea Creației

UPI nu este totuna cu Dumnezeu, cu Absolutul. Este planul intermediar între Absolut și dimensiunile Creației, zonă tampon dacă dorești. Omul era elementul spiritual care coordona UPI. Prin Om, Dumnezeu coordona UPI și implicit dimensiunile. Concepția mea este că odată cu evenimentul cosmic numit „cădere“, elementul spiritual Om a fost rupt de legătura nativă cu UPI și implicit legătura dintre Absolut

și dimensiuni a fost pierdută. Omul căzând în dimensiunea planului materiei, sufletul său a devenit captură pentru entitățile dimensiunilor astrale, care astfel au căpătat acces indirect la controlul UPI. Controlul Creației înseamnă să ai controlul de a programa după voie UPI. Iar ca să poți programa UPI ai nevoie ca „ceva“, o energie similară UPI să–ți poată transporta acolo intenția. Acel „ceva“, această energie este sufletul omului, un fragment din sufletul lumii, adică din „anima mundi“.

Legătura deosebită dintre sufletul uman și UPI ne arată taina biblică care spune că odată cu căderea omului toată Creația a fost schimbată și transformată. Căderea omului a dus automat la schimbarea statutului ontologic al întregii Creații originare, care a fost coruptă și distrusă. În nici o dimensiune, nimic nu a mai rămas la fel. Inițial, într–o dimensiune superioară energia sufletului era intrinsec legată de UPI și programa continuu UPI, deci implicit Oamenii de Lumină programau realitățile din toate dimensiunile Creației.
În momentul de față UPI are multe PIA de vibrație mică infectate cu cod de program negativ și este parțial sub controlul ..... să–i spunem a celor care au determinat „căderea“, cu toate consecințele ei cosmice. Folosindu–se de energia sufletelor capturate în planul astral, aceste entități au acces la UPI și programează potențiale informaționale în scop negativ. Pot astfel influența într–o oarecare măsură ce se întâmplă în dimensiunea noastră, de la războaie, boli și suferințe colective, până la destinele individuale. Starea inițială a UPI care era programat în sensul iubirii necondiționate trebuie refăcută. Singurele ființe care în acest Univers pot reprograma UPI la parametrii inițiali suntem noi, oamenii, gardienii inițiali ai „potențialelor informaționale“.
Lucrurile nu au rămas însă așa. Lupta pentru accesul la potențialele din UPI este foarte mare, cu fiecare suflet care se mântuie inteligențele din astral pierd posibilitatea de a controla UPI. Și implicit crește șansa reprogramării inițiale a UPI și deci crește șansa refacerii inițiale a Creației.
Un lucru totuși nu trebuie uitat: întotdeauna există mai multe potențiale informaționale disponibile şi întotdeauna omul are libertatea de a alege între aceste potențiale. Profețiile ne pot păcăli să credem că nu mai putem face nimic, că stăm goi în fața unui destin implacabil şi că nici nu are rost să mai facem ceva, dar acest lucru este fals, UPI întotdeauna are pregătite mai multe variante şi întotdeauna va ține cont de voința de alegere a omului. Nu degeaba suntem Fii Luminii Vii, avem origine divină, avem un Suflet şi nu degeaba am fost înzestrați cu LIBERTATEA de a alege care „potențial informațional în alb“ PIA din Universul informațional să–l activăm sau programăm cu propria intenție.
Existența și efectele „imaginatio vera“ confirmă originea divină a omului și confirmă enunțuri religioase fundamentale. Când ne unificăm energiile minții și ale inimii puterile noastre spirituale învinș și comandă materiei, dincolo de orice posibilitate a unei specii de animale. Omul nu reprezintă doar apogeul unei specii de animale. Din punct de vedere biologic. Omul nici măcar nu se trage din maimuță, ci așa cum doctrinele esoterice o spun de mii de ani, homo sapiens și maimuța au avut un strămoș comun. Este foarte posibil ca acest strămoș care a evoluat prin homo sapiens și a involuat prin maimuță să fi fost specia/reptilele saurian. Corpul moștenit de la saurieni este doar suportul care susține în această lume conștiința și sufletul. Este foarte clar faptul că cândva în trecut Omul era o entitate pur spirituală, unificată energetic, trăia în altă dimensiune și era automat conectată la UPI. Căderea entității divine Om în trupurile de saurieni din dimensiunea a treia a însemnat și pierderea legăturii Omului cu UPI. Deoarece legătura Om–UPI era intermediarul prin care Absolutul programa UPI și controla dimensiunile Creației, căderea Omului a însemnat automat și pierderea din partea Absolutului la accesului la UPI. Omul era cheia de boltă a întregii Creații, era o cheie, legătura Absolutului cu UPI și dimensiunile. Iar când Omul a căzut, consecințele au fost incalculabile la nivel cosmic. Toate dimensiunile au fost bulversate, așa cum spun cărțile vechi, toate „lucrurile și–au schimbat firea“. În momentul de față energiile fundamentale ale entității divine Om au fost sparte și separate. Accesul la UPI nu se mai face automat de către oricine, ci se face prin folosirea energiei Sufletului, numai de aceia care reușesc să se reunifice spiritual. Acum

Omul pentru a se reunifica spiritual trebuie să practice rugăciunea isihastă, iar pentru a accede la UPI trebuie să–şi folosească puterile Sufletului prin „imaginatio vera“.
Dacă are suportul energetic al unui Suflet de vibraţie înaltă, prin practica „imaginatio vera“ fiecare individ poate să programeze UPI şi astfel să activeze potenţiale informaţionale valabile pentru toate dimensiunile Creaţiei.
Dacă fiecare om care se unifică energetic are capacitatea de a accesa şi programa „potenţialele informaţionale în alb“ din UPI, potenţiale utile pentru viaţa lui personală, ce s–ar întâmpla oare dacă milioane de oameni ar folosi „imaginatio vera“ dedicat pentru reprogramarea UPI şi refacerea Creaţiei? Aceasta este poate o altă soluţie de refacere a Creaţiei. Este o speranţă şi o dorinţă oarecum filosofică a tuturor gânditorilor care şi–au pus întrebarea cum poate fi reclădită Creaţia. Să nu mai existe suferinţă, minciună, ură, ipocrizie, războaie, minciună, mânie, patimă, orgolie, banii, credite şi rate la bancă, exploatare, agresivitate, etc, etc, etc.
Cum putem face să refacem Creaţia şi să ne reântoarcem într–o lume a iubirii necondiţiontae? „Imaginatio vera“ şi trăirea visului colectiv al mântuirii poate fi răspunsul. Milioane de oameni să ne purificăm energetic, să ne unidicăm energiile minţii şi sufletului şi să avem cu toţii un singur vis: refacerea Creaţiei. Aşa cum ne îndeplinim dorinţele personale trăindu–ne visul personal, aşa milioane să trăim în visul colectiv al mântuirii.
Această informaţie fantastică (cea mai importantă informaţie din această carte) nu este o noutate. Mulţi oameni o cunosc şi au scris despre ea. Iată cum ne învăţa Mircea Eliade despre cum putem reclădi Creaţia:

„ *Păcătuim, deci, cu toţii, pentru că nu credem că putem interveni în Creaţie. Iar refuzând să intervenim în Creaţie, îl lăsăm pe Dumnezeu singur. [...] Şi noi, dimpotrivă, îl lăsăm pe Dumnezeu singur. Capacitatea omului de a fi liber şi creator prin credinţă, dacă ar fi folosită, ar duce la veşnica reînnoire a Cosmosului, la refacerea Creaţiei, la colaborarea om–Dumnezeu pe toate nivelurile realului, la tovărăşia beatifică om–Dumnezeu, la regenerarea tuturor făpturilor, adică la abolirea «istoriei» şi la instaurarea «timpului aceluia» proorocit de Isaia.“*

Cred ca Eliade are dreptate, acestea nu sunt vorbe în vânt, ştia exact ceea ce spune. Probabil unul dintre cele mai mari păcate ale omului individual este că nu crede şi nu ştie cum poate interveni în Creaţie. Şi că nu intervine efectiv pentru refacerea Creaţiei. Este un mare păcat că prin lipsa noastă de credinţă nu refacem Creaţia. Că ne complacem să fim la voia entităţilor psihice tip predator din dimensiunile astrale. Că adorăm şi slujim un fals dumnezeu de natură psihică din planul astral şi nu pe Dumnezeu cel Adevărat. Că folosim în intenţiile şi rugăciunile nostre falsă lumină, adică lumină informată din astral. Că ne pierdem sufletele cu milioanele şi ne reâncarnăm pentru a fi determinaţi să credem prin suferinţă într–o iluzie. Avem puterea şi avem şi libertatea de alegere. Incredibil, dar milioane şi milioane de ani de sclavie pot fi opriţi în X ani sau Y zile.

Evident se poate pune întrebarea dacă din punct de vedere dogmatic şi practic creatura, omul, are voie să intervină sau nu în Creaţie, indiferent dacă are atribute divine precum sufletul şi imaginaţia creatoare. Dogma şi morala creştină nu interzic explicit această implicare a omului în efortul de a rezidi Creaţia, dar manifestă un scepticism protector faţă de aceste acte. Din punctul lor de vedere au dreptate, acţiunea umană autonomă neinspirată de Dumnezeu şi lipsită de protecţia lui Isus Hristos, indiferent de motivaţiile creştine ale acţiunilor, nu va face nimic altceva decât să aducă mai mult rău în dimensiunile deja saturate de rău.
Probabil că mulţi dintre cititorii culţi vor vedea în concepţia lui Eliade renaşterea vechilor concepte păgâne ale uriaşului care a fost sfâşiat sau pe filieră maniheistă strigătul lui Nietzche care proclamă că

Dumnezeu este mort. Și că este de datoria omului să preia acțiunea în Univers. Dar nu este cazul, textul lui Eliade nu se referă la așa ceva, la el Dumnezeu nu este mort, ci doar .... singur(!?). Un Dumnezeu singur, care odată cu „căderea“ a pierdut contactul cu Fii săi, lăsat singur de către om, odată cu refuzul dogmatic al omului, a Fiului Luminii Vii de a se implica în efortul de refacere a Creației.
Deci la Mircea Eliade există și un reproș implicit la adresa dogmei creștine, exprimat voalat într–un mod diplomatic. Acest reproș se referă tocmai la capacitățile divine pe care le are omul, la capacitatea lui de a se implica în refacerea Creației, dar care capacități sunt nefolosite, iar acțiunea este blocată de un dogmatism rigid care nu vede cu ochi buni implicarea autonomă a omului în structura Creației.

Este greu de spus care lucru este mai periculos și se apropie de blasfemie.
1. Să ai daruri divine care pot într–o oarecare măsură să ducă la refacerea Creației, dar să nu le folosești și să blochezi acțiunea umană în acest sens, pe motivul periculozității acțiunii umane autonome. Este situația din ziua de azi, cînd acțiunea umană autonomă în această direcție este considerată periculoasă și nerecomandată. În loc să lupte pentru refacerea Creației cu puterile pe care le are, creștinului i se arată varianta pasivă, el pur și simplu trebuie să aibă o viață creștină și capacitatea de a rezista până la a doua venire a lui Isus Hristos, care va mântui pe cei care au rezistat cel mai bine tentațiilor. Creștinului nu i se spune ce puternic este, ce daruri divine fantastice are în el și că aceste puteri pot schimba fundamental lumea în care trăiește. Creștinul nu trebuie să afle că prin puterea sufletului, a imaginației creatoare, a rugăciunii și voinței poate să reprogrameze UPI și să contribuie decisiv la refacerea Creației.
2. Sau să ai daruri divine și să le folosești la maxim pentru a ajuta la refacerea Creației. Această acțiune nu înseamnă negarea rolului divinității sau să nu așteptăm cu bucurie venirea lui Isus Hristos. Este o acțiune înfăptuită sub inspirația lui Dumnezeu și sub puterea ocrotitoare a lui Isus Hristos.
De altfel, acesta poate că va fi și momentul tainic când Dumnezeu va decide refacerea Creației la stadiul ei inițial și reântoarcerea timpurilor mitice. Când omul va fi conștient de puterile pe care le are și va accepta să se implice responsabil în Creație, când va dori să–și recapete locul pierdut și va lupta și el pentru acest lucru, atunci posibil că Dumnezeu se va milostivi și–L va trimite din nou pe Fiul Său, pentru a ne elibera din dimensiunea materiei.

Se pot pune mai multe întrebări legate de soluția refacerii Creației.
Refacerea Creației este în strânsă legătură cu potențialele informaționale deja programate și cele neprogramate din UPI. Este foarte posibil ca potențialele în alb PIA lăsate de Dumnezeu oamenilor să aibă puterea de a duce la refacerea Creației. Dumnezeu ne–a lăsat multe, inclusiv libertatea și obligația de a participa la refacerea Creației. Deci este o libertate lăsată nouă de Dumnezeu că putem programa potențiale în UPI, dar aceasta libertate implicit ne și obilgă să o folosim în scopul cuvenit.
În legătyră cu potențialele programabile PIA. Câți oameni trebuie să practice metoda visului conștient al mântuirii pentru a programa în acest sens toate „potențialele informaționale în alb“ din UPI și a reface Creația într–un an de zile? 10 milioane? 100 milioane? Dar pentru a reface Creația în 6 luni?
Sau 10 milioane de oameni trebuie să trăiască visul mântuirii 2 ani și putem reprograma UPI? Reprogramăm UPI și refacem legătura dimensiunilor cu Absolutul în 100 ZILE (!) dacă 1 miliard de oameni purificați energetic trăiesc visul colectiv al mântuirii 50 zile?
Dar ce s–ar întâmpla dacă chiar nepurificați energetic milioane de oameni ne–am pune în minte și suflet același scop și am trăi același vis, al mântuirii? Dimineața, prânz și seara cu milioanele să ne gândim cu toții doar la rezidirea Creației, la un Univers la iubirii necondiționate, cu toții să avem același vis al mântuirii neamului omenesc. Prin puterea
sufletului să „vedem“ cu ochii minții cum se purifică UPI de programul negativ cu care este infectat și

cum pentru toate dimensiunile și toate ființele se realocă potențiale informaționale noi, care sunt doar expresia iubirii necondiționate. Nu potențiale informaționale care sunt expresia iubirii condiționate, cum sunt în acest moment.
Oare ce s–ar întâmpla?
Dacă în prezent această tentativă nu se poate face din diferite motive (inclusiv necunoașterea în masă a tehnicii visului creator), refacerea Creației rămâne sarcina principală pentru generațiile viitoare de ….subliniez, oameni. Important este ca toți acești oameni să și cunoască metodologia de programare a UPI, modul cum visul personal virtual poate deveni realitate în lumea concretă a materiei. Tot ce au de făcut este ca milioane să se reunifice energetic și să trăiască individul, fiecare, visul mântuirii, al rezidirii Creației. Sau măcar să–și trăiască și împlinească individual propriile dorințe pe care le descoperă în sufletul lor. Dorințele găsite în propriul suflet corespund „potențialelor informaționale deja programate“ (PIP) de Dumnezeu în UPI și ele sunt certitudinea că împlinirea lor ne duce spre mântuirea sufletului.

Oamenii de azi și de mâine trebuie să știe că este în puterea lor și este datoria lor de a–și reafirma în univers statutul de ființă spirituală unificată, cu puteri depline. Este în puterea și datoria fiecărui om de a–și trăi conștient visul personal de mânuire, de refacere a Creației la starea ei inițială, așa cum a fost. Sclavia sufletului, prostituția sufletului față de stăpânii noștri din dimensiunile astrale trebuie să ia sfârșit. Este adevărat că entitățile psihice tip predator din astral sunt inteligențe pure de neânvins pe terenul războiului inteligent, este adevărat că momentan se joacă cu oamenii care nu mai sunt unificați energetic și și–au pierdut din puterile spirituale. Dar nu au nici o șansă în fața milioanelor de oameni care vor dori să–și recapete statutul pierdut. Nimeni nu poate învinge Omul unificat, purtător al Luminii Vii al lui Dumnezeu cel Adevărat.

Tot mai mulți oameni sunt profund dezamăgiți de lumea în care trăiesc și tot mai mulți oameni caută o schimbare radicală și profundă în viața lor. Sute de milioane de oameni sunt terminați din punct de vedere material, fizic sau psihic. Oamenii s–au săturat să–și vadă copiii murind în războaie inventate pentru ca alții să obțină profit, moarte, războaie ideologice sau economice, boli, foamete, suferințe, exploatare, răutate, sclavie albă, bănci, rate, credite, viață petrecută la firmă pentru a plăti rate la bunuri achiziționate la preț supraevaluat, mizerie, poluare, umilințe, viață trăită în frică și disperare, lipsuri materiale de bază, separare și dezbinare pe criterii economice, naționale sau rasiale, politicieni corupți, etc, etc, etc. Plus că ne distrugem planeta și viața ceas de ceas, încetul cu încetul viața se stinge pe această planetă. Nici măcar banii și profiturile nu mai pot rațional justifica exterminările milioanelor de hectare de pădure, deșertificările, poluarea oceanelor și a atmosferei. Degeaba faci bani din distrugerea vieții și planetei, dacă prin acest „business“ le iei generațiilor viitoare (inclusiv propriilor urmași) dreptul la viață. Dacă nu luăm nici o măsură este posibil ca în nici 100 ani Terra să devină o planetă moartă.
Deci este foarte posibil ca această dorință puternică pentru schimbare a sute de milioane de oameni să fie canalizată spre crearea unei cu totul noi societăți sau chiar direct spre scopul final al rezidirii întregii Creații. Se poate ca acest moment să fie mult mai aproape decât credem. Este foarte posibil ca în doar câteva generații să avem parte de „cer nou“ (metafora biblică pentru rezidirea dimensiunilor) și „pământ nou“ (metafora biblică pentru refacerea vieții pe pământ).
Am convingerea că acest moment nu mai este unul mitic, adică undeva, cândva, la finalul timpului, peste mii de ani, ci unul posibil de realizat într–un viitor apropiat, palpabil.

Nu fi sceptic: a început numărătoarea inversă până la momentul reprogramării complete a Universului Potențial Informațional și al rezidirii Creației și nu mai este mult până când icoana

mănăstirii Iviron va pleca din nou pe mare.

ÎNCEPUTUL

Informațiile practice ale capitolului 11

Dincolo de dimensiunea lumii materiale există un imens câmp spiritual de energie și informație potențială denumit de mine Univers Potențial Informațional, mai cunoscut publicului larg sub expresia religioasă de „Lumina necreată". Acest câmp este zona intermediară dintre Absolut și dimensiunile Creației. Orice om poate accesa planul UPI prin rugăciune și prin procedura „imaginatio vera". Planul UPI poate fi accesat numai de oamenii unificați spiritual, care au reușit să redevină unitatea divină de dinainte de cădere. Unificarea spirituală a omului presupune unificarea unificarea energiilor minții cu cele ale inimii, mai exact purificarea energiilor minții de către energiile pure ale inimii. Pentru a se unifica energetic omul se folosește Rugăciunea cu coborârea minții în inimă.

Folosind „imaginatio vera" ne putem împlini doar dorințele inimii, nu pe cele ale minții și nu dorințele care pornesc din trebuințele Eului. „Imaginatio vera" înseamnă în principal să–ți purifici trupul și sufletul, să–ți liniștești mintea, să te gândești focalizat zilnic la dorința ta, să te rogi profund, din adâncul sufletului tău, conform procedurii isihaste de coborâre a minții în inimă. Folosind „imaginatio vera" putem atât să accesăm potențiale informaționale deja existente în UPI, dar prin dorințele și acțiunile noastre creăm în UPI noi potențiale informaționale. Fiecare dorință pe care o avem și fiecare acțiune pe care o realizăm crează în UPI noi potențiale informaționale care vor condiționa apariția potențialelor viitoare. Cu fiecare acțiune sau dorință pe care un om o are, UPI crează instantaneu un potențial informațional corespunzător și alte potențiale de back–up, care se pot împlini aici jos pe pământ, în planul lumii materiale. UPI este un câmp dinamic, în continuă mișcare, care se reprogramează în fiecare secundă de mii de ori, pentru fiecare ființă umană.

„Imaginatio vera" confirmă enunțuri religioase fundamentale: omul nu este doar apogeul unei specii de animale. În această dimensiune omul are suportul biologic moștenit nu de la maimuțe, ci de la o specie de reptile cunoscută sub numele de saurieni. Originea conștiinței noastre este însă divină și provine dintr–o entitate spirituală unificată, care ființa într–o dimensiune superioară și avea puteri deosebite asupra organizării și funcționării dimensiunilor.

Teoria câmpurilor morfice confirmă practica religioasă seculară: sunt necesare minim 50 zile de focalizare a minții pentru a forma un câmp morfic al dorinței (CMD). Este necesară o acumulare cantitativă de energie pentru ca aceasta să depășească „energia de prag", să facă saltul calitativ necesar formării unui câmp morfic.

Câmpurile morfice sunt câmpuri de energie și informație structurată și structurantă care au capacitatea de a accesa prin rezonanță potențiale informaționale aflate în Universul informațional. Nu câmpul morfic propriu–zis are puterea de a crea realitate, ci câmpul morfic al dorinței are puterea ca prin rezonanță să acceseze un potențial informațional din UPI. Ulterior, prin puterea UPI, programul specific potențialului informațional activat se va descărca în plan material.

Câmpurile morfice sunt imense baze de date de cunoaștere științifică și spirituală. Această cunoaștere poate fi accesată prin accesul la simbolul specific unui câmp morfic. Simbolurile sunt adevărate porți de acces în bazele de cunoaștere ale înaintașilor sau diferitelor organizații. Cunoașterea unui simbol al unui câmp morfic nu duce automat la accesarea informațiilor stocate în acest câmp morfic. Pentru a putea face acest lucru este necesar să fii inițiat în acel simbol, adică printr–o procedură tip ritual frecvența ta mentală va fi acordată pe frecvența de rezonanță a respectivului câmp morfic.

Capitolul 12

Moartea Eului şi renaşterea în spirit ca tehnologie a sacrului

„*Dacă vom continua să transpunem în practică tendinţele problematice distructive şi autodistructive care–şi au originea în abisurile inconştientului, ne vom distruge, fară îndoială, şi pe noi, şi viaţa de pe planetă. Dar dacă reuşim să interiorizăm procesul la o scara suficient de mare, am putea ajunge la un progres evolutiv care să ne poarte tot atât de departe de prezent, pe cât suntem noi acum faţă de primate. Oricât de utopică ar părea posibilitatea unei asemenea dezvoltări, ea poate fi, totuşi, singura noastră şansă. [...] Se pare că suntem implicaţi într–o dramatică cursă contra cronometru fară precedent în istoria omenirii. În joc este însuşi viitorul acestei planete. Dacă vom continua cu vechile strategii autodistructive, e puţin probabil ca specia umană să supravieţuiască. Dar dacă un număr suficient de oameni trec printr–un proces de profundă transformare interioară, am putea atinge un nivel de evoluţie a conştiinţei în care să meritătm mândrul nume pe care l–am dat speciei noastre: homo sapiens*.“[1]

Cuvintele de mai sus aparţin lui Stanislav Grof, unul din fondatorii psihologiei transpersonale (alături de CG Jung, Abraham Maslow, Ken Wilber, John Lilly şi altii) şi sunt elocvente în ceea ce priveşte scepticismul multor oameni de ştiinţă sau simpli cetăţeni în ceea ce priveşte şansele homo sapiens de a–şi continua existenţa pe Pământ în următorii 20–30 ani. Numărătoarea inversă a început şi sfârşitul apocaliptic este deja o probabilitate matematică care se calculează. Asta evident dacă situaţia actuală, mai ales la nivel spiritual, nu se va schimba fundamental. Desigur, aceasta este o afirmaţie generică care nu angajează şi direcţiile de a genera această revoluţie spirituală pot fi multe şi rodnice.
În aceeaşi carte din care au fost prezentate citatele de mai sus, autorul, pe lângă încercarea de a trezi conştiinţele adormite de bunăstare sau prea excitate de dorinţa puterii, oferă printre rânduri o direcţie de urmat, o soluţie printre altele care ar putea contribui în viitor într–o oarecare măsură la instaurarea şi menţinerea unei societăţi paşnice.
În societatea post–consumatoristă care se apropie cu repeziciune, pe lângă tehnologiile consacrate, ca rezultat al paradigmei raţionalist–materialiste despre lume, un rol important îl vor avea tehnologiile

sacrului. Aceste tehnologii nu vor fi produse de echipamente tehnice şi nu vor necesita materiile prime ale pământului, spațiului sau oceanelor. Tehnologiile sacrului vor fi atributul direct al oamenilor şi al credințelor acestora într–un Univers divin, complex, interconectat în toate aspectele sale şi pătruns de sacralitate.

Probabil printre tehnologiile sacrului se vor număra: moartea Eului şi renaşterea în spirit, accesarea cunoaşterii ştiințifice din câmpurile akashice, activarea celui de–al treilea ochi şi vederea astrală, influențarea vieții personale prin folosirea autosugestiei şi a imaginației creatoare, cunoaşterea prin revelație, inițierile şi practicile spirituale Reiki, tehnicile de meditație MerKaBa, yoga şi altele. Ştiințe precum cimatica, geometria sacră, psihosmologia, psihoistoria, cosmogonia cuantică, şi altele vor fi obligatorii pentru educația oricărei persoane cu pretenții spirituale.

O societate care să aibă la bază cunoaşterea revelată şi revelația misterelor pare în ziua de azi de necrezut. Într–o societate a sacrului cu siguranță una dintre tehnologii va fi moartea simbolică a Eului şi renaşterea în spirit şi pe parcursul acestui capitol vom vedea când, în ce scopuri şi în care circumstanțe s–a realizat acest proces.

În tradiția românească este posibil ca binecunoscutul basm popular „Tinerețe fără bătrânețe şi viață fără de moarte“ să fie încifrarea unei astfel de cunoaşteri mistice, care arată că la revenirea din alte dimensiuni în dimensiunea noastră materială, după sute sau mii de ani de călatorie în alte dimensiuni ale Universului unde există alte forme de timp şi spațiu, inițiatul va parcurge accelerat procesul de îmbătrânire şi va muri rapid. O astfel de poveste inițiatică (şi multe altele cu Făt Frumos, balăuri, zmei şi forțele naturii) ne arată fără urmă de îndoială că pe teritoriul României precreştine a înflorit un sistem religios şi inițiatic cu un nivel al cunoaşterii revelate deosebit de avansat. Precum s–a întâmplat cu mai toate cultele inițiatice din Antichitate, şi cultul inițiatic local a dispărut sub presiunea creştină, însă nu înainte de a ne transmite în forme cifrate populare, spre aducerea aminte şi respectul secolelor viitoare, cine au fost aceşti oameni şi la ce nivel spiritual înalt se ajunsese în aceste ținuturi.

1. Moartea Eului individual şi renaştrea în spirit în timpul Antichității

Credințele religiilor esoterice ale budiştilor, hinduşilor, egiptenilor, esenienilor, cretanilor şi grecilor din Antichitate includeau o concepție radicală cu privire la nevoia, rolul şi însemnătatea morții Eului individual, cu mult mai dură comparativ cu ideile religioase actuale despre mântuire şi reîncarnare.

Aceştia condiționau accesul în temple de diferite teste, dar însăşi testarea şi practicile lor urmareau insistent purificarea Eului individual şi renaşterea în spirit prin identificarea cu un erou/inițiat solar.

Marele secret al mântuirii în misterele esoterice ale Antichității acesta era: dezidentificarea de Eu şi apoi parcurgerea drumului interior către Centrul Ființei prin identificarea cu un erou solar (Apollo, Mitra, Mani, Horus, etc), de obicei un personaj care a avut o existență reală şi a reuşit să treacă dincolo de iluzia celor 9 ceruri/dimensiuni ale planului astral. De obicei realizarea întregului proces dura aproximativ 20 ani şi presupunea ruperea completă de lume. În ziua de astăzi procesul a primit numele de individuație şi se confirmă timpul de 20 ani necesar pentru a ajunge în centrul Ființei.

Misticii ştiau foarte bine că individul nu va părăsi iluzia dimensiunilor 1–9 până când acesta nu va realiza transcederea Eului şi purificarea acestuia de energiile negative pe care le–a introiectat. Eul nu trebuie distrus sau neglijat, ci energiile negative introiectate trebuiau sublimate până la transformarea lor în Lumină. În acest sens, din punct de vedere al mântuirii mai puțin contează cunoaşterea acumulată, cât în ce măsură ai reusit să te depăşeşti şi învingi pe tine însuți. Poate părea cinic, dar misticii ştiau foarte bine că toți oamenii (adică peste 99.99%), care nu au reuşit să treacă dincolo de nivelul falsei identități de Sine a Eului, îşi vor pierde sufletele în dimensiunile astrale şi vor începe ciclul reîncarnărilor, de unde nu vor mai scăpa decât la refacerea cerurilor/dimensiunilor la starea lor inițială.

Pentru ei, care cunoşteau Adevărul, orice funcție sau putere pământeană era o nebunie de care nici nu

voiau să audă. Doar ei, aceia care trăiau în temple secrete, reuşeau să treacă dincolo de identitatea Eului şi să acceadă la Ființă puteau să scape de capcanele lumii astrale şi să ajungă acolo unde trebuie, în Cerul/Dimensiunea 10.
Prima religie care a democratizat practica şi procedura mântuirii în două etape (dezidentificarea de Eu şi identificarea cu Fiul Luminii Vii) a fost creştinismul. Metodologia de mântuire a creştinismului, introdusă de Saul din Tars (care era inițiat în misteriile orfismului grec) este exact aceeaşi ca cea practicată în templele inițiatice din vechime. S–a schimbat doar terminologia şi decorurile. Mai întâi are loc „lepădarea de Sine“ (citeşte lepădarea de falsul Sine, dezidentificarea de Eu) şi apoi începe călătoria spre Centru/Ființă prin identificarea cu Isus Hristos, Fiul Luminii Vii, Cel care a reuşit să învingă cerurile. A fost pentru prima dată în istorie când maselor le era oferită relativ liber posibilitatea mântuirii. Mântuirea nu se mai afla ascunsă pentru cei puțini între zidurile templelor, ci era deschis oferită oricărui om.

În mai toate cultele şi societățile esoterice din întreaga lume, ritualul şi practicile asociate renaşterii în spirit au fost considerate strict secrete şi au fost atât de bine păstrate, încât a trebuit să ajungem în zilele noastre să putem afla despre această doctrină. Toate aceste înțelegeri şi depăşiri ale paradigmelor materialiste comune nu însemnau că Eul ca structură psihică şi energetică dispărea sau ca energia pământului, energia sufletului corporal dispărea din structura energetică a inițiatului.
Expresiile „moartea Eului“ sau „renaşterea în spirit“ trebuie deci înțelese în sens metaforic, ca depăşire a unui stadiu de conştiință, spiritual şi energetic a unui individ şi nu în sens „ad litteram“, de distrugere a unei structuri psihice. Dar după procesul de „moarte a Eului“ sau „renaştere în spirit“, Eul nu mai continua să fie suportul şi baza pentru asigurarea falsei identități de Sine. Din acest moment individul se rupe de condiționările Eului (printre care şi suferința) iar identitatea de Sine se reconstruieşte în jurul Sinelui, centrul Ființei.
Eul continuă să existe, dar acum este curățat de energia negativă iar individul îşi găseşte liniştea şi pacea prin evitarea comportamentelor necesare susținerii identificărilor Eului cu gânduri, sentimente şi condiționări. Trebuie deci subliniat faptul că misticii antici nu intenționau să distrugă identitatea unui individ sau să–i răpească liberul arbitru şi nici în ziua de azi nu trebuie acceptate tehnici sociale sau terapeutice care ar duce la anularea prerogativelor divine ale omului, distrugerea efectivă a Eului, alienarea individului şi anularea libertății de alegere.

În doctrinele esoterice ale marilor religii organizarea intimă a energiilor unui om se realizează în jurul conflictului şi omogenizării a două tipuri de energii spirituale. Prima este energia spirituală care ține de Pământ, de energia Întunericului (a nu se confunda cu categoria conceptuală de energie negativă), fluidul eteric denumit de chinezi Yin, care reprezintă principiul spiritual şi energetic feminin, determină aspectul introvertit al psihicului şi curge prin organism prin meridianul energetic Ida, asociat în medicina clasică cu sistemul nervos simpatic stâng. A doua este energia spirituală care ține de Cer şi Cosmos, considerată energia Luminii, fluidul eteric denumit Yang, care reprezintă principiul masculin, determină aspectul extravertit al psihicului şi curge prin organism prin meridianul energetic Pingala, asociat în medicina clasică cu sistemul nervos simpatic drept.
În teoria psihanalitică jungiană energia Yin a fost adaptată şi tradusă prin noțiunea de Anima, iar concepția esoterică complexă a energiei Yang a fost trunchiată şi adaptată în contextul raționalist occidental al psihologiei analitice prin noțiunea de Animus. O atenționare pentru cititor ar fi că deşi eu, pentru uşurința înțelegerii, folosesc în textul de mai jos cele două noțiuni în cadrul aceloraşi contexte, totuşi în gândirea esoterică nu se pune semnul egalității între noțiunile spirituale de Yin/Yang şi noțiunile psihologice de Anima/Animus, ele operând asupra unor categorii asemănătoare dar distincte.
Se considera că Eul este un centru energetic şi psihic care erupe dintr–o mare de energie spirituală şi

psihică aparținând domeniului Întunericului. Problema este că acest domeniu a devenit lăcaş pentru fiinţe negative de natură psihică (posibil şi spirituală), neintegrate în circuitul Luminii şi care au corupt parţial circuitul acestui sistem.
Rezultatul este că orice se creează acum pornind din energia Întunericului va avea încorporat în sine şi energie negativă, balast energetic şi spiritual care trebuie treptat eliminat. De aceea, pentru iniţiaţii mistici ai Antichităţii era imperativ ca acest centru energetic şi psihic fragmentat, specific dimensiunii lumii materiale, să fie curăţat şi vindecat de energia negativă iniţială care l–a corupt şi să fie pătruns de energie spirituală din dimensiunea Luminii, proces corelat cu descoperirea şi conectarea la conştiinţa Fiinţei, care are un alt centru, al totalităţii de aceasta dată, adică Sinele, superior şi divin şi aparţinând de Sufletul necorporal al Luminii.

Acest proces al dez–identificării Eului de obiectele conştiinţei, de conştientizare a Sinelui, adică de unificare a conştiinţei cu Sinele, de distrugere a condiţionărilor Eului şi implicit de eliminare totală a energiei negative din structurile energetice ale individului era denumit de mistici prin expresiile: „mântuire“, „cea de–a doua naştere“, „renaşterea în spirit“, „trezirea şarpelui Kundalini“ sau „renaşterea spiritului din materie“, iar budistii i–au încifrat sensul în expresia „Calea de mijloc“. Moartea Eului din limbajul psihologic al secolului 20, renaşterea în spirit de care vorbeau misticii în Antichitate, mântuirea, reprezintă de fapt în limbaj psihologic transcederea stadiului Eului, prin dez–identificarea de obiectele conştiinţei, realizarea Sinelui, parcurgerea procesului de individuaţie, trecerea de la personalitatea limitată, conditionată şi divizată a Eului la personalitatea vastă şi completă pe care o susţine Fiinţa.
Un alt sens al mântuirii era acela că adeptul trebuia să scape de condiţionările planetelor, condiţionări a căror cunoaştere formează obiectul astrologiei. Condiţionările planetelor, ursitoarele în limbaj popular, sunt de fapt programe pe suflet care ne urmăresc şi condiţionează toată viaţa. Mântuirea înseamna în acele vremuri eliberarea de programele pe suflet impuse de planete, eliberarea de condiţionările planetelor. Un om eliberat de programele pe suflet ale planetelor însemna implicit un om a cărui suflet după moarte avea puterea să învingă dimensiunile, să treacă prin porţile cerurilor.
Fiecare dez–identificare a Eului înseamnă spargerea unui cerc de energie care înconjoară Eul pentru a–l proteja de imensitatea Fiinţei, şi implicit accesul la un nivel energetic superior, la o stare de conştiinţă tot mai apropiată de cea a Sinelui.
Depăşirea stadiului Eului materialist şi accesul la Fiinţă era obţinut în tradiţiile esoterice prin practica unor tehnici de contemplaţie şi meditaţie şi presupuneau izolarea relativă a iniţiatului de restul lumii. Forma testelor varia în timp, ca duritate şi periculozitate şi depindeau covârşitor de geografia şi condiţiile de mediu oferite de zona în care se găsea localizat templul sacru. Erai declarat că ai trecut testul şi acceptat în randurile castei ca ucenic dacă nu te blocai într–un punct şi nu aveai nevoie de ajutor ca să te salvezi sau pur şi simplu supravieţuiai încercărilor la care liber consimţeai să iei parte.

La budişti purificarea Eului de energia spirituală negativă se obţine în cursul unor tehnici de meditaţie practicate cu perseverenţă timp de ani de zile, cu efecte multiple: se stabilizează formarea organelor percepţiei în corpul astral şi
energia spirituală Kundalini latentă în organism la baza coloanei urcă vertical de–a lungul meridianelor energetice şi ajunge şi deschide centrul energetic Ajna, situat între sprâncene. Momentul deschiderii de către energia spirituală Kundalini a centrului energetic Ajna echivalează cu anularea identificării parţiale a Fiinţei cu Eul şi accederea la libertatea, energia şi imensitatea Fiinţei. Drumul către Fiinţă este însă păzit de energiile negative, care au grijă de menţinerea stabilităţii şi a graniţelor Eului. Aceste energii negative care trebuiesc depăşite în procesul devenirii sunt prezentate în miturile populare sub forma zeilor, animalelor şi fiinţelor fantastice mânioase că le este invadat teritoriul, şi care trebuie învinse. Practica spirituală învaţă însă ucenicii că toate aceste fiinţe fantastice, mânioase şi rele care se reped să

îi înhațe sunt de fapt proiecțiile în acea dimesniune a propriilor gânduri şi stări sufleteşti şi că ceea ce vede el în planul astral este o vedere „în oglindă“ a propriului Eu. Însă fiecare nivel al Eului care este depăşit înseamnă şi accesul la o stare superioară de conştiință şi la un nivel energetic superior. De aceea procesul transcederii Eului individual şi obținerea accesului la Ființă era considerat ca fiind periculos pentru individul care se angaja pe acest drum şi pentru aceia care–l asistau. Lipsa de pregatire şi eliberarea energiei negative introiectate de Eu fără reorientarea rapidă a susținerii psihicului pe bazele Sinelui ca centru format din energie pozitivă duce la moartea neofitului sau alienarea sa pentru tot restul vieții. Ideea nu era de a–ți distruge şi dizolva Eul în imensitatea câmpului Ființei, ci pornind de la Eu, să obții accesul la Ființă şi restructurarea Eului prin spirit şi energiile divine, de a nu pierde contactul cu identitatea de Sine şi de a păstra capacitatea de a reveni printre oamenii obişnuiți. Fără pregătire anterioară serioasă, eliminarea bruscă a energiei negative poate duce la moartea inițiatului, iar dizolvarea totală a Eului în câmpul Ființei duce la diverse forme de alienare, inclusiv schizofrenie.
În cadrul budismului au existat şi există două principii şi abordări fundamentale cu privire la producerea trezirii[2]. Budismul inițial de sorginte indiană considera trezirea ca o evoluție graduală desfăşurată de–a lungul a sute de vieți şi reâncarnări, timp în care un om se ridica în Lumină, prin fapte bune, viață morală, practica unor tehnici mistice, urmarea sfaturilor şi pildelor sfinților, cunoaşterea textelor sacre, meditație perseverentă tot timpul vieții, repetarea de milioane de ori a unor mantre, cunoaştere intelectuală, etc. Ulterior, şcolile budiste dezvoltate de chinezi în partea de sud a țării şi de japonezi vor fi mult mai pragmatice, şi vor considera trezirea ca pe un eveniment posibil de întâmplat în timpul unei singure vieți, acest proces întâmplându–se spontan, subit, dar ca urmare a unei pregătiri care urmărea ruperea individului de stereotipiile de gândire şi simțire cotidiene, practica meditației şi dezvoltarea la maxim a intuiției. Această ramură a budismului (care include şi şcoala Zen) a fost considerată ca fiind practicanta doctrinei subitismului, trezirea sau iluminarea putând surveni oricând în viața individului. Abordarea subitiştilor considera că spiritul este oricum pur şi complet, nu trebuie purificat prin diferite mijloace, şi că este suficientă punerea individului în starea de aşteptare premergătoare trezirii. Trezirea nu este legată de o activitate spirituală, ci poate surveni oricând îndeplineşti o activitate banală: când dai cu mătura, când contempli o floare, aduni lemne, etc.
În final, cel trezit înțelege, percepe, simte natura iluzorie a Eului contruit pe identificările cu obiectele conştiinței fragmentate. Inițiatul depăşeste stadiul iluziei existenței lumii materiale separate dintre obiectiv şi subiectiv pe care o genera identitatea Eului, şi dobândeşte percepția conexiunilor intime dintre toate aspectele realității. Inițiatul acum percepe că nimeni şi nimic nu este singur şi autonom în acest Univers, ci totul este interconectat şi se influențează reciproc. Cel care priveşte un lucru nu mai este separat în Univers, ci se identifică cu lucrul privit şi cu privirea. Descoperi că privitorul, privitul şi privirea sunt acelaşi lucru.

La cretanii antici, mitul lui Tezeu ne arată că în insula Creta a existat într–adevăr un ritual religios esoteric care se desfăşura într–un labirint (proiecția în plan 2D a unui torus) care adăpostea şi un taur agresiv, iar esenienii de lângă Marea Moartă practicau cufundarea candidatului în apă pentru o perioada mai mare de timp. Numărul mare de **inițiati orfici greci**, de aproximativ 3000 adepți la o populație generală mică mă face să cred că testul acestora era uşor accesibil şi nu implica riscuri prea mari. O variantă confirmată de chimie şi antropologie este folosirea în timpul ceremoniilor inițiatice de la Eleusis a unor băuturi cu efect halucinogen, care includeau şi secara. Calitatea şi tipul viziunilor (citeşte proiecțiilor) avute în stările induse de băutura halucinogenă erau cele care lămureau juriul dacă omul poate înțelege sacralitatea.

Un procedeu interesant aveau **egiptenii**, care foloseau un traseu cu un singur sens din care făceau parte galerii şi tuneluri cufundate într–o beznă totală, cu treceri ascunse între ele. Etapa finală, trezirea

inițiatului avea loc într–o grotă sau peșteră întunecată, la miezul nopții, de preferat pe data de 25 decembrie, când aveau loc sărbătorile zeilor solari.[3] Concepția egiptenilor despre inițiere şi trezire era printre cele mai radicale din Antichitate, aceştia considerând că adevărata renaştere în spirit necesita moartea definitivă a tuturor concepțiilor, automatismelor, obişnuințelor de viață şi limitărilor individului. Şi asta deoarece insuficienta anulare a identității personale actuale din timpul inițierii putând duce ulterior la refacerea altor identități în locul celei parțial distruse şi implicit la pierderea accesului la energiile superioare. Luni şi ani de zile inițiații egipteni urmau un antrenament de dificultate graduală, prin care se expuneau singurătății şi întunericului perioade din ce în ce mai mari de timp, îşi curățau corpul fizic de toxinele energetice ale alimentației profane, îşi purificau câmpurile, îşi creşteau vibrația şi lumina interioară, realizau penitențe şi inițieri spirituale pentru arderea accelerată a karmei individuale. Cât timp stătea izolat în întuneric, inițiatul ținea post şi se cufunda în rugăciune şi meditație. Etapa finală a realizării morții Eului şi renaşterea în spirit presupunea izolarea în întuneric total în tuneluri şi galerii sub pământ timp de o săptămână, inițiatul trebuind să găsească ieşirea spre suprafață. Inițiatului care ieşea din catacombe i se dădea apoi băuturi cu efect energizant şi halucinogen, şi apoi era lăsat să aibă un repaos continuu timp de trei zile şi trei nopți. În timpul somnului inițiatul trăia stări dintre cele mai diverse, pleca din trup, călătoarea în astral, se întalnea cu zeii, şi apoi se reântorcea în trupul material. La trezirea din somul halucinogen, considerată ca fiind o a doua naştere, inițiatul era întâmpinat de preoții care îi puneau câteva întrebări pentru a se asigura de reuşita procesului spiritual şi apoi organizau o ceremonie religioasă specială pentru noul venit în lumea „celor treziți“. În Egiptul antic erau mii de preoți care slujeau în templele destinate relației cu poporul diferiți zei–animale, însă doar câteva sute se bucurau în temple retrase vulgului de statutul de inițiat şi aveau acces la cunoaşterea secretă, ezoterică şi influențau deciziile politice capitale pe care le lua faraonul. La acest al doilea nivel, preoții inițiati nu credeau şi nu zeificau animale precum boul Apis, păsări sau crocodili. Doctrina lor era cunoaşterea revelată dincolo de cunoaşterea luciferică a Eului şi accesul la marile mistere şi energii ale Universului.

În timpul tuturor acestor proceduri de renaştere în spirit, era foarte posibil ca inițiaților să li se activeze cel de–al treilea ochi, care să le permită vederea câmpurilor de energie, aurele persoanelor şi a planului astral.

Neuropsihiatria secolului 20 a formulat o explicație pentru activarea calităților „paranormale“ specifice celui de–al treilea ochi, prin activarea producerii continue de către talamuls şi hipotalamus a unor hormoni şi neurotransmițători (melatonină, serotonină, altele) care determina în condiții de întuneric prelungit anularea alternanței de funcționare zi–noapte al glandelor pituitară (glanda hipofiză) şi pineală (glanda epifiză), care la rândul lor încep să producă continuu hormonii specifici (pinolina, dimetiltriptamnina DMT, altele), ceea ce duce la începerea percepțiilor extrasenzoriale.

În Antichitate un aspect foarte important în tradițiile esoterice era selecția candidaților. Accesul în instituțiile religioase era deschis oricărui om care le păşea pragul, indiferent de statut social, educație, ştiință de a scrie ori avere şi în acelaşi timp restricționat pentru cei peste o anumită vârstă (probabil 30 ani) şi nu treceau anumite teste eliminatorii. În mai toate societățile religioase inițiatice din Antichitate, indiferent de poziționarea lor geografică sau cultul pe care îl întrețineau, testele de acces erau obligatorii. Surprinzător, dar deşi se dorea accesul în organizații religioase, testele eliminatorii nu se refereau la cunoştințe religioase sau la buna însuşire a dogmelor oficiale. Nimic de genul acesta. Şi totuşi, orficii greci, egiptenii lui Isis şi Osiris, esenieni, cretanii lui Tezeu, budiştii, ca să enumăr cazurile cele mai cunoscute, practicau teste de selecție a candidaților care doreau să cunoască tainele Vieții şi Morții. Ce rost aveau toate aceste teste, desfăşurate în condiții de stress, pericol şi nesiguranță, în care alternativa la nereuşită putea fi moartea? De ce această asociere cu moartea reală, fizică? Ce calități interioare vizau aceste teste? Erau calități native sau pe care le puteai învăța? Şi cea mai tulburatoare întrebare: de ce au

simțit nevoia aceste culte religioase, aflate la distanțe geografice enorme unele de altele să introducă aceste teste?
Şi cum se explică că toate aceste teste foarte variate, care clar se bazau pe condițiile de mediu locale, produceau acelaşi tip de rezultate: nu numai că identificau calități interioare dorite (poate şi capacități asa–zis paranormale), dar şi duceau la modificări profunde în personalitatea celor care le treceau cu succes. De fapt, departe de a fi un simplu test, acesta reprezenta deja începutul inițierii, prin transformarea interioară a candidatului în sensul necesar sacralității. Cei care vedeau moartea cu ochii şi treceau testele erau după aceea alți oameni, trăirea unor tensiuni
extreme ducea la începutul transformării interioare profunde a candidatului.
Întrebările puse au mai fost enunțate şi răspunsurile au fost deja date: era necesar un şoc emoțional şi intelectual puternic care să producă o crăpătură în personalitatea condiționată a candidatului, să–i zdruncine atitudinile convenționale în care era încremenit, să–şi pună la îndoială credințele materialiste şi schemele mentale de reacție şi comportament, să–i zdruncine mecanismele inconştiente de apărare ale Eului. Fisura creată în carapacea personalității condiționate trebuia să fie suficient de adâncă încât candidatul să poate măcar întrezări drumul către Ființă şi să înțeleagă efemeritatea lumii materiale.
Cunoaşterea esoterică de care beneficia inițiatul era atât de avansată, încât dezvăluirea acesteia omului simplu era de neconceput. Nu oricine era lăsat să se joace cu energiile sacre. În cazul tuturor religiilor inițiatice, interdicția cunoaşterii pentru profanii care încă trăiau sub imperiul Eului generat de energie negativă era atât de strictă, încât în momentul schimbării condițiilor politice din timpurilor lor, acestea au preferat să–şi ascundă sau încifreze cunoaşterea în manuscrise, port popular, proverbe şi zicători, poveşti inițiatice populare care abundă de metafore, cântece, obiceiuri şi datine, să–şi trimită adepții să trăiască în zone total izolate sau să dispară şi să nu lase nimic în urma lor. Deoarece ştiau că vor dispare, marii inițiați şi–au pus problema democratizării cunoaşterii esoterice. Dar în acelaşi timp erau conştienți că nu oricine putea trece probele de foc ale inițierii, printre care şi moartea Eului şi renaşterea în spirit. În condițiile civilizației date, marea majoritate a oamenilor nu ar fi fost capabilă să renască în spirit. Distrucția Eului şi alienarea psihică nu era o noutate pentru populațiile obişnuite cu invaziile şi cataclismele militare, însă renaşterea în spirit era un prag imposibil de depăşit. Marii preoți, prin puterea politică pe care o aveau, puteau să impună programe de religie şi cunoaştere avansată pentru populație, dar au înțeles că oamenii nu sunt pregătiți pentru aşa ceva. Impunerea poporului a tehnicilor specifice inițiatilor nu ar fi dus decât la decese şi indivizi alienați psihic. Ironic, cu toată puterea pe care o aveau, chiar dacă ştiau că vor dispare din istorie, democratizarea cunoaşterii inițiatice ca salvare a doctrinei şi cunoaşterii sacre a fost o imposibilitate decisă de nivelul de evoluție spirituală la care se găseau oamenii în acel moment. Cunoaşterea în sine nu era bună sau rea, iar efectele folosirii ei depindeau de conştiința şi puritatea practicantului. În acest sens, porția de cunoaştere oferită era în legătură directă cu nivelul de puritate fizică şi spirituală la care aspirantul ajungea.
Revenind la momentul testului, modificările de personalitate înregistrate ca urmare a întâlnirii cu posibilitatea morții fizice erau incipiente, dar prefigurau completa transformare viitoare. După trecerea stărilor de şoc emoțional individul era eliberat de frica de moarte şi se realizau proiecții din profunzimile inconştientului. Singur cu el însuşi, fără sprijin, neofitul „se întâlnea“ cu zeițe mânioase, cu ființe supranaturale, cu ghizi spirituali binevoitori (de fapt cu personificările inconştiente ale energiilor fundamentale ale omului care păzesc drumul către Ființă). Tărâmuri spirituale ascunse se deschideau pentru a fi cunoscute. La terminarea testului credințele comune în sistemul de valori ale lumii profane şi în divizarea lumii vizibile erau serios zdruncinate. Pe acest fundal urma să renască sfântul, omul superior purificat spiritual. Acest proces de renaştere, purificare şi acțiune spirituală dura pe întreaga perioadă a vieții şi anii de inițiere (peste 20 ani la egipteni) veneau să definitiveze schimbările începute la testare.

2. Concepția spirituală despre Eu

Încă din Antichitate se cunoştea faptul că energia spirituală a Întunericului este cea care mijloceşte apariția Conştiinței fragmentate, a conştiinței reprezentărilor şi începutul opoziției subiect–obiect. De asemenea, concepția mistică generală era că formarea şi structurarea Eului în cadrul Ființei umane ca centru energetic rațional dedicat cunoaşterii este rezultatul acțiunii forțelor negative care au spart structural unitatea Omului divin şi au determinat ceea ce numim „căderea din rai". La Omul divin energiile minții şi inimii erau unificate şi omul era conectat la totalitatea Creației printr–o conştiință unificată. În stadiul actual de existență al omului, această unitate este pierdută, conştiința unificată este redusă la nivelul conştiinței fragmentate a Eului, iar câmpul energiei psihice este conectat la energiile psihice negative din dimensiunea planului astral.
În stadiul actual de structurare al omului, drumul către Sine, către centrul Ființei, trebuie să plece din Eu.

Concepția multor şcoli de gândire orientale este că drumul către Ființă presupune abolirea, abandonul, distrucția energetică şi spirituală a Eului. Nimic mai fals. Dacă faci acest lucru fie ajungi în altă parte decât Ființa, fie ajungi la Ființă, dar nu te poți menține acolo şi acest lucru nu are nici o relevanță atâta timp cât revenirea se face în cadrul unui Eu nepurificat. Călătoria trebuie să înceapă din Eu şi să aibă ca scop purificarea lui. Procesul este în dublu sens simultan: fiecare pas către Ființă înseamnă şi presupune sublimarea unei energii negative introiectate în Eu. Ideea fundamentală este că trebuie să–ți poți păstra individualitatea construind un Eu care să aibă din ce în ce mai puțină nevoie de energie negativă. La început Eul necesită pentru formare o cantitate mare de energie negativă, care se reduce pe parcurs, pe măsură ce omul creşte spiritual. La final se ajunge la construirea unui Eu complet purificat de energie negativă şi astfel se trece de la identitatea iluzorie a Eului la identitatea infinită a Ființei.
Eul ne dă rațiunea şi este centrul conştiinței fragmentate. Pentru a înțelege de ce avem chiar şi temporar nevoie de structura Eului este suficient să ne gândim că Ființa include şi imensitatea energiilor haotice şi pulsiunile care formează inconştientul şi că Omul nu poate progresa spiritual dacă nu integrează şi sublimează aceste energii.

Pentru cunoaşterea de Sine, sublimarea energiilor primare ale inconştientului şi pentru creştere spirituală este necesară conştiința de Sine, conştiința spirituală, iar pentru înțelegerea lumii înconjurătoare şi a Universului material este nevoie de cunoaştere experimentală. De aceea vorbim la nivelul Eului de cunoaştere luciferică, fundamental diferită de cunoaşterea Ființei totale care obține rezultatele prin revelație. Mă refer la revelația provenită din câmpul conştiinței unificate, din interior, nu la falsa revelație provenită dintr–un plan astral exterior.
Cunoaşterea luciferică este o cunoaştere dinspre exterior spre interior, se bazează pe conştiința fragmentată, rațiune, experiment, observație, repetiție controlată, metodă, etc. Pentru conştiința fragmentată a Eului este o luptă frustrantă şi îndârjită cu o natură şi un Univers care tace şi refuză sistematic colaboarea cu acest mod de abordare. Tot ce s–a realizat sub auspiciile ştiințelor pozitive şi a conştiinței autonome înseamnă cunoaştere de tip luciferic. Caracteristica ei fundamentală este că niciodată nu se termină, niciodată nu rezolvă definitiv un aspect, ci fiecare răspuns dă naştere la alte nenumrate întrebări, ținând mintea mereu în priză în căutare şi cererectare.
Cunoaşterea prin revelație este de fapt eliminarea unui văl de ceață care a fost aşternut peste spirit şi accesarea cunoaşterii spirituale încorporate în spirit. Prin definiție este o cunoaştere dinspre interior spre exterior. Pentru a–i descoperi misterele, omul nu se mai luptă prin rațiunea sa cu o divinitate care tace, ci se deschide la cel mai profund nivel şi primeşte cunoaşterea divinității care vorbeşte doar celor care merită. Cunoaşterea prin revelație este definitivă, înțelegerea unui Adevăr prin revelație anulează orice altă întrebare şi căutare a unui alt răspuns.

Datorită Eului poate fi pusă în acțiune conştiința morală a spiritului. Deoarece de la momentul căderii luciferice, în Ființa Omului energia negativă este consubstanțială, pentru ființa umană răul ca fapt moral şi acțiune este posibil oricând. Copilul mic poate produce acte care moral să fie rele şi să aibă consecințe negative, dar va fi senin când le va face şi nu va avea conştiința faptei lui. De–abia după ce din inconştient se va forma Eul, copilul va căpăta conştiința morală a răului ca fapt existențial şi instinctiv va şti că un act este negativ şi trebuie evitat. Deci acțiunea Eului şi asupra Eului se face prin voință, cunoaştere, conştiință morală, conştiință de sine.
Crearea Eului este cea care a adus în câmpurile omului energia negativă şi accesul ființelor dimensiunilor inferioare, dar tot Eul este instrumentul prin care ne putem curăța de paraziții psihici. Acest lucru se face în primul rând prin conştiința de Sine a Eului, voință şi conştiința morală a spiritului.Decizia, hotărârea şi determinarea spiritului vor fi puse în aplicare prin intermediul Eului. Se consideră că avem un Eu purificat atunci când dispar ataşamentul față de dorințe, pasiuni, instincte, pofte, posesiuni, când au fost depăşite nevoile clasice de posesie materială şi sexuală, control, autoafirmare. În urma acestei evoluții energiile inițiale folosite la construcția Eului vor fi sublimate în Lumină, conştiința de Sine şi autonomia se vor păstra, iar individul îşi va putea începe următorul pas în călătoria spirituală, drumul spre Sine şi transconştiință.
Corespunzător cu energia negativă intrioectată, la nivel individual se pune şi problema sublimării ei totale, a eliminării din structurile Spiritului, orice eşec sau insuficiență în această privință plătindu–se cu grele suferințe fizice şi psihice. Suferința încetează numai în momentul în care individul şi–a păstrat identitatea de Sine şi şi–a sublimat complet energiile negative ale Eului.

În dimensiunea Universului material şi nu numai, existența sufletului este condiția esențială pentru apariția Eului, a Conştiinței, a identității de sine şi a liberului arbitru. Sunt două modalități principale prin care după moarte conştiința de Sine, identitatea pe care o ai acum poate fi pierdută: fie prin pierderea sufletului datorită încălcării legilor divine, fie prin neândeplinirea obiectivului fundamental pe care îl are fiecare om, adică purificarea Eului de energia negativă introiectată şi realizarea Sinelui. Astfel, dacă şi în celelalte dimensiuni spirituale superioare lumii materiale apariția Conştiinței de Sine este condiționată de existența Sufletului, pierderea din diferite cauze a Sufletului ar duce implicit la pierderea Conştiinței şi intrarea Spiritului într–un somn letargic.

3. Externalizarea în mediul profan a practicilor mistice.
Dacă mediul mistic religios a găsit metodele şi practicile cele mai potrivite de creştere spirituală autentică, o problemă a maeştrilor spirituali din toate timpurile fost externalizarea acestor practici către mediul laic profan al maselor aspirante. Cufundați în labirintul problemelor cotidiene, aflați în imposibilitatea de a trăi în liniştea şi retragerea mediului religios tradițional, masele de oameni au întâmpinat dintotdeauna probleme şi mulți au eşuat în aspirațiile sincere de a–şi găsi propriul drum către Ființă, şi asta deoarece drumurile care duc la Ființă sunt foarte puține, şi sunt cu zecile cele care aparent duc către Ființă, dar real te îndepărtează de ea. Cred că suntem norocoşi că în zilele noastre există oameni care au îmbinat ştiința psihologiei cu mistica orientală şi după decenii de experiență în psihoterapie şi practică religioasă, ne arată căile de falsă spiritualitate, care nu duc la Ființă. Terapeutul spiritual John Welwood este unul dintre aceştia, care în cărțile sale ne face atenți de două căi greşite care ne pot îndeparta de Ființă. Dacă luăm în considerare atenționările sale, putem să evităm experiența americană de rătăcire spirituală a unei întregi generații.
A. Cea mai mare provocare dintotdeauna pe care au avut–o de înfruntat adepții laici ai maeştrilor spirituali a fost şi este integrarea tehnicilor spirituale native traiului religios izolat în contextul şi folosul existențial cotidian. Astfel de tehnici puteau fi folosite şi de laicii implicați în viața familială, socială şi

economică, dar există întotdeauna pericolul ca aceştia să se folosească de tehnicile de izolare, renunțare, detaşare şi retragere pentru a–şi abandona Eul, a se desensibiliza emoțional şi a fugi din calea greutăților vieții. Oamenii simpli confundă uşor schimbarea centrului psihicului de la Eu la Sine cu abandonul Eului şi punerea a nimic în locul său, confundă detaşarea de sine cu negarea de sine. Această situație John Welwood a numit–o „şuntare spirituală“ şi înseamnă credința că folosirea tehnicilor spirituale de tipul meditației şi retragerii sociale va rezolva toate problemele individuale psihice, în realitate însă aceste tehnici devenind parte a mecanismelor de apărare a identităților inconştiente dezvoltate pentru a susține identitatea conştientă a Eului. Progresul spiritual este o iluzie când, după J. Welwood, ne folosim de spiritualitate pentru a ne abandona Eul pe care nu mai avem puterea să–l susținem, pentru a compensa eşecurile individuale, pentru a ne amorți resentimentele, când ne folosim de mesajul adevărului absolut pentru a răspunde la problemele generate de adevărul relativ.

„*Când oamenii folosesc această practică ca să încerce să compenseze stima de sine scăzută, alienarea socială sau problemele emoționale, ei corup adevărata natură a tehnicilor spirituale. În loc să slăbească eul manipulator care încearcă să–şi controleze experiența, în mod paradoxal, ei îl întăresc şi mai mult.[...] Când oamenii îşi folosesc spiritualitatea pentru a–şi ascunde dificultățile de funcționare în lumea modernă, practica lor spirituală rămâne într–un compartiment separat, neintegrat în restul vieții lor. [...] Folosirea spiritualității pentru a compensa eşecurile de individuație – separarea psihologică de părinți, cultivarea stimei de sine, încrederea în propria inteligență ca sursa de îndrumare – conduc, de asemenea, la multe din aşa–numitele primejdii de pe drum: materialismul spiritual (folosirea spiritualității pentru a susține un Eu instabil), grandoarea şi infatuarea, mentalitatea de tip „noi contra lor“, gândirea de grup, credința oarbă în mentori carismatici şi lipsa discernământului. [...] Practica spirituală e preluată de identități inconştiente şi folosită pentru întărirea mecanismelor de apărare inconştiente.“*[4]

Exemple concrete de şuntare spirituală:
– primii care au cazut în capcana şuntării spirituale au fost acei oameni din țările asiatice, care trăiau în condiții materiale şi sociale precare şi pentru care practicile de tipul ascetismului laic reprezentau o soluție izbăvitoare de a scăpa din mizeriile unei vieți chinuite. Secole la rândul, sute de mii de oameni care simțeau chemarea Ființei au adaptat pacticile mistice la propriile vieți, în realitate abandonându–şi Eul, negându–şi Sinele, conectându–se la aspectele negative ale propriei personalități. De la fuga din calea problemelor vieții reale şi până la lupta contra puterii politice statale asupritoare nu a fost decât un pas şi astfel foarte repede practica profană a misticismului s–a transformat în lupta organizată a unor societăți secrete contra orânduirilor politice din statele lor. Doctrinele misticilor şi înțelepții din mănăstirile izolate au devenit sursele de autoritate şi credibilitate ale acestor societăți secrete în lupta lor cu puterea politică, ceea ce a atras din partea monarhilor represiuni deosebit de dure, în care zeci de mii de călugări şi asceți profani au fost executați. Lupta inegală a societăților secrete cu puterea politică a durat continuu timp de câteva secole, până în zorii secolului 20, şi nu este greu de văzut că pentru mulți dintre practicanții tehnicilor esoterice scopul spiritual a fost pierdut din vedere în favoarea scopului politic.
– la începutul secolului 20 a început migrația masivă a locuitorilor din țările Orientului către America, care au exportat în această țară practicile şi tehnicile spirituale proprii, şi care au căpătat o mare popularitate odată cu mişcarea Flower Power şi New Age din anii 1960. Pe lângă milioanele de tineri rebeli, aceste practici au fost îmbrățişate cu entuziasm şi de proaspeții psihologi adepți ai psihologiei transpersonale care erau dezamăgiți de filosofia existențialistă şi psihanaliza de sorginte europeană, şi cărora le–au trebuit apoi aproape 30 ani de practică să înțeleagă că practicile spirituale importate au în anumite condiții un mare potențial nu numai de zădărnicire a drumului către Ființă şi pierdere a mântuirii,

dar şi de alienare şi retardare psihică. Între timp însă, zeci de milioane de tineri care sincer doreau să parcurgă un traseu spiritual au căzut în plasa şuntării spirituale şi şi–au ratat mântuirea. Probabil că un procent foarte mic dintre ei au reuşit într–adevăr să parcurgă drumul care duce la Ființă şi se pot număra pe degete aceia care au şi scris cărți relevante în această privință. Rămâne de reținut aspectul deosebit de pervers al noilor mişcări culturale şi religioase de tip New Age, care deşi declară că doresc revoluția spirituală, de fapt au dus la retardarea spirituală a unei întregi generații. Şi este şi mai îngrijorător că doar o mână de oameni au înțeles acest lucru, în majoritatea lor psihologi şi mai ales faptul că scrierile şi avertismentele lor au rămas fără ecou.

– şi pentru ca lucrurile să capete o turnură cu adevărat negativă, un exemplu comun de şuntare emoțională larg răspândit în zilele noastre îl reprezintă ignoranța şi naivitatea unor maeştri spirituali foarte bine intenționați, formați în mănăstirile asiatice, dar care nu cunosc spiritualitatea creştină, psihoterapie sau psihologie, dar prezintă adepților care se confruntă cu probleme existențiale şi psihice concrete mesajul spiritual pe care îl cunosc, ca panaceu pentru orice problemă, recomandând meditație cât mai multă, accesarea energiilor Ființei, depăşirea Eului, detaşare emoțională, etc. Fără să–şi dea seama, bunii şi înțelepții maeştri spirituali asiatici predau masiv în învățăturile lor şuntarea spirituală şi determină de fapt discipolilor şi milioanelor de adepți pierderea drumului care duce la Ființă şi Dumnezeu.

„*Mulți învățători orientali sunt foarte calzi, iubitori şi personali în felul lor propriu, dar adesea nu au multe de spus despre latura personală a vieții umane. Provenind din societățile asiatice tradiționale, ei au dificultăți să înțeleagă sau să aprecieze provocările personale de dezvoltare, cu care se confruntă elevii lor occidentali. În mod obişnuit, nu înțeleg ura de sine, ruşinea, vina, alienarea şi lipsa încrederii cu care se confruntă aceşti elevi. Cu atât mai puțin maeştrii spirituali asiatici nu detectează tendința de şuntare spirituală – folosirea ideilor şi practicilor spirituale pentru a ocoli problemele emoționale şi personale nefinalizate, cu scopul de a susține un simț de sine fragil sau de a minimaliza nevoile, sentimentele şi sarcinile de dezvoltare fundamentale, toate acestea în numele iluminării. Astfel, el îi învață frecvent transcederea sinelui pe nişte elevi care au în primul rând nevoie să găsească o bază de sprijin.*“[5]

În toate aceste cazuri, soluția progresului spiritual nu este deci abandonul Eului, negarea de sine, fuga din calea problemelor vieții, reprimarea sentimentelor care provoacă suferința, retragerea în izolare şi practica fanatică a unor tehnici spirituale avansate, ci este un efort inclusiv de vindecare şi recuperare psihologică a Eului suferind. Este o mare realizare a psihologiei transpersonale că a reuşit să înțeleagă pericolul pe care îl reprezintă promovarea neadaptată în contextul vieții materialiste occidentale a practicilor mistice specifice vieții orientale. Mesajul psihologilor experți în tehnici mistice este clar: practicați tehnici spirituale, dar nu uitați din vedere aspectele psihologice. Păstrați aproape pe duhovnic şi maestrul spiritual, dar nu uitați de existența şi ajutorul psihoterapeutului. În lumea occidentală, meditația nu poate înlocui psihoterapia şi practicile spirituale nu sunt un panaceu pentru problemele psihologice cotidiene cu care te confrunți.

B. Urmând traseul psihanalitic clasic, mai putem descoperi un drum foarte periculos, care nu numai că nu duce la Ființă, dar are şi un mare potențial de înstrăinare şi alienare față de Sine. Este cazul binecunoscutului proces psihic al proiecției, care atribuie altor persoane sau mediului social în general conținuturi inconştiente personale. Proiecția este soluția originală găsită de psihic pentru a–şi trăi şi exprima conținuturi inconştiente imposibil de sesizat, acceptat sau trăite conştient de individ. Putem astfel să ne proiectăm în alte persoane sau în mediul social agresivitatea personală, temerile şi fricile, tendințele şi complexele, etc.

La fel proiecția este folosită de Ființa noastră pentru a ne putea trăi aspectele divine şi sacre la care nu putem avea acces la nivel conştient şi care nu au fost accesate la construcția Eului. Conținuturile

divinului din noi se proiectează deoarece concepțiile noastre de viață nu permit trăirea lor, dar şi pentru că uneori este mai sigur pentru noi să ne privim propria Ființă de la distanță, prin prisma altei persoane. În masura în care sacralitatea noastră este atribuită în exterior, societatea vede născându–se zeii, divinitățile naturii şi animalelor (animismul şi totemismul), vedete de muzică şi film adorate cu devoțiune religioasă, iubiți puşi pe piedestaluri. Proiecția conținuturilor Ființei apare încă din adolescență şi tinerețe, când se formează personalitatea şi structurile psihice şi duce la idolatrizarea starurilor muzicii şi filmului, a diverşilor parteneri potențiali. Este o etapă trăită timp de câțiva ani de milioane de tineri, şi care le lasă amintiri frumoase şi plăcute maturilor de mai târziu.
Însă după etapa efervescenței anilor adolescenței şi tinereții, vine în viață etapa maturității, în care de asemenea ne putem proiecta Ființa, pentru a da strălucire şi perfecțiune partenerului de care ne îndrăgostim. Deşi proiecția Ființei în partener nu este tocmai potrivită ca soluție de durată, ea reprezintă totuşi o modalitate de a avea acces la profunzimile insondabile ale spiritului uman. Chiar dacă Ființa este proiectată în persoana iubită, iubirea care apare are capacitatea de a ne conecta la energiile necondiționate ale Ființei şi a ne elibera de capcana şi iluziile Eului limitator şi de personalitatea condiționată. Problema intervine în momentul în care îți asumi paternitatea acestor conținuturi proiectate şi dorești să te identifici cu ele. Apare astfel ceea ce se cheamă dorință de posedare a iubirii partenerului, fixația pentru partener, venerația obsesivă, care din obiectul pasiunii devine subiectul pasiunii. Dragostea necondiționată care izvora din adâncuri, din Ființă, este substituită cu falsa dragoste a posesiunii şi controlului, care vine de la Eul individual. În scurt timp, proiecția conținuturilor sacre este înlocuită de proiecția complexelor inconştiente potențial patogene şi accesul la Ființă este pierdut. Mai mult decât pierderea accesului la sacralitatea Ființei, începe alienarea şi înstrăinarea de divinul din noi. Ceea ce la început părea o soluție de compromis acceptabilă pe termen scurt, pentru a ne folosi de energiile necondiționate ale Ființei, acum devine o modalitate sigură pentru îndepartarea de divin.

„*Când idolatrizăm pe cineva, proiectăm nu sentimentele noastre negative necunoscute, ci toată puterea, frumusețea, şi bogăția Ființei noastre, pe care de obicei nu reuşim să le recunoaştem în noi. Natura umană e vastă. [...] Trăim pe insula sinelui nostru condiționat, un complex de amintiri, noțiuni şi imagini care constituie identitatea noastră aşa cum o ştim noi. Teritoriul mai vast al Ființei noastre – întinderea, intensitatea şi profunzimea ei – nu îl identificăm de obicei drept propriu şi intim. Chiar dacă această Ființă mai vastă e cu adevărat ceea ce suntem, [...], nu o recunoaştem ca pe adevărata noastră natură. Fiindcă ne este dificil să ne percepem vastitatea şi frumusețea, le proiectăm în exterior, unde sunt mai uşor de vazut. [...] astfel descoperim strălucirea propriei noastre ființe în şi prin persoana pe care o iubim, care ne–o reflectă asemenea unei oglinzi. Suntem uluiți de ceea ce vedem. Ne–o dorim, trebuie s–o avem cu orice preț. Pentru că nu putem trăi fără ea – fiindcă e, în fond, propria noastră Ființă – devenim nu doar dependenți, ci şi mai înstrăinați de noi înşine*.“[6]

4. Practica transcederii Eului în zilele noastre în cadrul terapiilor transpersonale

Simplificat, construcția Eului individual se realizează prin identificarea parțială a anumitor aspecte ale Ființei noastre (care are ca centru Sinele real) noastre profunde cu obiectele conştiinței şi experienței sufletului corporal (gânduri, sentimente, percepții, senzații), prin identificarea cu reprezentările Sinelui real, identificarea cu o imagine a Sinelui real, şi prin relațiile de obiect (introiecția stimulilor de mediu sociali şi familiali, relațiile interpersonale).
Pentru a arăta diferența dintre Eu şi Sine, John Welwood foloseşte o metaforă frumoasă[7], în care inițial privim de la mare altitudine o zonă de uscat. Impresia pe care o avem de sus este că vedem un continent masiv, robust, puternic, care stă semeț în mijlocul oceanului care–l asaltează din toate direcțiile. Acest continent aparent unificat şi puternic este Eul. În cursul meditațiilor însă, dacă începem să coborâm din

altitudine spre baza continentului, vom descoperi că ceea ce credeam că este un continent unificat, este de fapt un arhipeleag de mii de mici insule care îşi iau energia de la ocean. Fără ocean, miile de insule nu ar putea exista. Acest ocean care învăluie şi susţine Eul este Sinele şi Realitatea totală. Dacă ajungem la nivelul solului, observăm că fiecare insuliță are un port în care acostează timp de secunde sau minute tot felul de vase, care merg de la o insuliță la alta. Aceste vase care acostează continuu, repede şi fără oprire în porturile insulițelor sunt obiectele conştiinței fragmentate cu care ne identificăm: gândurile, senzațiile, percepțiile, intuițiile şi sentimentele care ne ocupă mintea. Când priveam de sus, vasele care se mişcă continuu între insulițe ne dăduseră impresia că ceea ce noi vedeam un continent unificat, în realitate sunt o puzderie de mici insule. Dacă am continua mişcarea descendentă, am intra în ocean, unde am descoperi natura, energia şi puterea Sinelui şi a Realității Ființei din care suntem făcuți.

Dintr–o perspectivă holistă, există câteva aspecte importante vizavi de această strategie a Vieții pentru a obține indivizi cu o identitate de Sine:
– scopul construcției Eului individual este considerat ca fiind încercarea Ființei de a asigura individului în primii ani de viață siguranță şi identitate şi astfel ar asigura supravietuirea psihică a individului pe pământ. În acelaşi timp însă, Eul şi identitatea creată de el sunt iluzorii, vide, deoarece se fundamentează pe identificări cu obiecte exterioare supuse trecerii şi schimbării, într–un cuvânt devenirii. Tot ce este supus devenirii nu există, raportat la veşnicia şi statornicia câmpului Ființei.
– cu cât identificarea cu o imagine a Sinelui este mai profundă, cu cât această imagine reflectă mai puțin din adevărul Ființei, cu cât Eul este structurat la o depărtare mai mare de Sinele real, cu atât este mai mare alienarea individului, cu atât individul stabileşte granițe tot mai puternice între structurile de organizare psihică şi de aici premisele unor conflicte interioare şi de relaționare cu exteriorul foarte puternice.
– această strategie de supraviețuire care presupune folosirea energiei negative, inițial esențială pentru supraviețuirea individului se permanentizează şi devine normalitatea individului, care pierde contactul cu Ființa sa deplină. Prin identificările cu obiectele conştiinței structurată din energie negativă, şi implicit prin condiționările impuse de aceste identificări, individul nu mai exprimă, nu mai are acces la puterea, energiile şi deplinătatea Ființei sale, ci este limitat la Eu şi la energiile negative, care structurează şi exprimă o personalitate condiționată de însăşi procesele prin care Eul a luat naştere şi de devenirea obiectelor exterioare cu care se identifică. În acest sens, psihologia modernă a observat corect că identificarea parțială a Ființei noastre divine cu obiectele conştiinței este responsabilă pentru naşterea Eului şi pentru strania senzație pe care o trăiesc oamenii în momentele de introspecție, care nu simt că „trăiesc viața“, ci că „sunt trăiți“ de sentimentele, stările şi sentimentele lor. Acestea par că iau deciziile în locul lor şi îi obligă să genereze în exterior reacții din cele mai variate şi bizare, vizavi de stimulii vieții care nu se opresc.
– deoarece Eul individual este divizat şi fragmentat, el este cauza credințelor egoist–materialiste prin care individualitatea noastră ar fi separată de restul Universului şi acceptării iluziei materiale ca substitut al Realității totale în care trăieşte Ființa noastră profundă, este cauza pentru care din ignoranță încălcăm legile Universului şi ne creem karmă. Karma reprezintă pe lângă alte sensuri şi tot balăstul de credințe şi identificări determinate de personalitatea condiționată, şi care ne împiedică să trăim şi să ne exprimăm Ființa.
Chiar dacă nu urmăresc anume dizolvarea Eului individual, terapiile transpersonale sunt capabile de renaşterea psihospirituală şi să curețe spiritul de energiile negative prin integrarea în conştiință a experiențelor traumatice trăite în timpul vieții, în mediul intrauterin şi la naştere.
Este de remarcat că deşi vechii antici nu vedeau necesitatea vindecării Eului individual din prisma matricilor perinatale, aveau o intuiție foarte corectă că primirea cunoaşterii sacre necesita un om eliberat de energiile negative care se acumulează începând cu primele saptămâni de viață.

Totuşi, anticii erau mai categorici şi vedeau întregul proces de o manieră mai radicală. Chiar dacă omul ajungea la templu după 20 ani de viaţă trăiţi în curăţenie trupească şi sufletească, tot nu era de ajuns. Era necesară eliberarea şi vindecarea Eului individual de energia negativă prin care s–a format şi renaşterea acestuia pe o bază spirituală autentică.
În absenţa cadrului mistic specific antichităţii, psihoterapeuţii zilelor noastre au trebuit să găsească alte metode pentru a obţine acelaşi rezultat: transcederea Eului. În continuare vom vedea ce metode folosesc în acest sens câţiva dintre cei mai buni practicieni ai psihologiei transpersonale: CG Jung, Ken Wilber, Richard Moss şi Stanislav Grof.

Teoria şi practica lui Ken Wilber cu privire la realizarea Sinelui
Ken Wilber este unul dintre fondatorii psihologiei transpersonale, practica lui fiind o integrare şi echivalare reuşită între rigoarea şi disciplina psihologiei clasice de sorginte europeană şi mistica din doctrina budistă. Teoria şi practica transpersonală a lui Ken Wilber este puternic influenţată de concepţia budistă a realizării Sinelui. La fel ca învăţăturile religioase budiste, el consideră că individul trebuie să–şi depăşească nivelul Eului şi să acceadă la realizarea Sinelui, atât din punct de vedere al dezvoltării psihologice generale a individului, cât şi din punct de vedere energetic, pentru vindecarea de boli psihice şi somatice dintre cele mai variate.
Ken Wilber a observat corect[8] că individul obişnuit se află pe nivele diferite de conştiinţă şi identitate a Sinelui, aflându–se la o depărtare mai mare sau mai mica de Fiinţa să deplină şi deci implicit la diferite stadii de alienare psihică. Punctul de reper al psihicului nu este Eul, considerat un Sine iluzoriu, ci Sinele real ca Centrul Fiinţei depline. Un om care trăieşte în Sinele său real se identifică total cu corpul şi cu mediul în care trăieşte. Nimic nu este în afara să, în afara Sinelui, ci toate sunt interconectate în strânsă legătură.
În raport cu trăirea şi fiinţarea în Sine, individul se poate afla din punct de vedere psihic la o distanţă variabilă faţă de Sine, în funcţie de mai multi factori. Astfel, în funcţie de nivelul conştiinţei unitare a Sinelui la care a ajuns individul şi de structurarea acestei conştiinţe în formule psihice stabile (personalitate, caracter, etc), individul îşi stabileşte singur liniile de demarcaţie, graniţele prin care se separă pe el însuşi de restul Sinelui (şi implicit de restul lumii interioare şi exterioare) la care consideră că nu are acces.
Procesul de creare a unei graniţe psihice şi energetice, începutul alienării de Fiinţă conţine două etape: proiectarea unui conţinut al Sinelui sau Totalităţii, înstrăianarea lui în teritoriul psihic şi energetic pe care am decis că nu ne reprezintă, crearea unei zone a non–Sinelui, şi apoi crearea unei identităţi de Sine false prin identificarea cu o structură psihică şi/sau somatică din teritoriul Sinelui amputat, folosind energia rămasă la dispoziţia Sinelui şi neproiectată. Fiecare proiecţie a energiei Sinelui şi fiecare graniţă înseamnă şi crearea unei noi identităţi de Sine false, care va reflecta din ce în ce mai puţin din vastitatea, iubirea şi frumuseţea Fiinţei. În acelasi timp însă, energia proiectată va asalta şi va ameninţa din toate părţile noua identitate de Sine (aceştia sunt zeii sângeroşi din hinduism) şi nu de puţine ori identitatea de Sine falsă se va prăbuşi sub presiunea energiei proiectate, pentru ca individul să renască apoi pe un fundament mai puternic, prin integrarea în Sine a energiei proiectate. Distrugerea unei graniţe se face prin asumarea conţinutului proiecţiei, extinderea conştiinţei de Sine şi distrugerea falsei identităţi a Sinelui prin retragerea sprijinului energetic al identificărilor din zona Sinelui amputat. Acest proces invers de refacere a Sinele real prin anularea graniţelor arbitrare şi reintegrarea în cadrul Sinelui a energiilor proiectate este descris în teoria psihologică sub denumirea de individuaţie.

Dacă la nivelul Sinelui real conţinutul proiectat este omogen integrat cu alte conţinuturi şi energie de semn contrar pentru a genera energia necesară existenţei psihice, odată proiectat în afara Sinelui real,

acest conținut este separat de conținutul similar dar de semn opus care este perechea sa, şi astfel se declanşează lupta conținuturilor psihice şi energetice opuse, începe lupta contrariilor. Ceea ce inițial erau două conținuturi psihice, două energii opuse, dar complementare şi unite, care aveau un rezultat creator, acum sunt două energii opuse aflate în conflict. Deci practic fiecare graniță trasată duce la proiecția conținuturilor şi energiilor considerate inacceptabile în zona non–Sinelui, dar care vor începe imediat lupta distructivă cu conținuturile şi energiile rămase de partea cealăltă a baricadei, în cadrul Sinelui individual. Pe scurt, ceea ce energiile contrare înainte acționau într–un conflict complementar şi creator, acum ele acționează separat şi se află reciproc în conflict deschis distructiv.
Deoarece oricum Totalitatea ne reprezintă în tot şi toate, înstrăinarea unui conținut al Sinelui este un abuz, un fals, care nu face decât să ne îndepărteze în mod artificial de energiile sacre fundamentale ale Ființei. Ulterior stabilirii granițelor față de Sine, diferite nivele ale granițelor vor însemna şi diferite nivele de rezistență față de atracția Sinelui şi implicit, diferite nivele de conflict între structurile psihice recunoscute şi cele neacceptate de individ. Este evident că cu cât granițele sunt mai bine fixate şi mai puternice, şi mecanismele de apărare vor fi mai complexe, şi deci conflictele interioare mai dure şi cu potențial patogen mai ridicat. Iar în final diferitele nivele de conflict vor fi tratate în practică de diferite forme de psihoterapie. Reluam din nou, tot acest proces este condiționat de stabilirea arbitrară de către individ a unor linii de demarcație față de Sine, a unor granițe abuzive şi iluzorii de separare şi independență față de Sine. Iar psihoterapiile sunt şi ele optimizate pentru a da rezultate distincte pentru fiecare tip de graniță în parte, fiecare nivel de rezistență de separare față de Sine trebuind abordat cu o anumită terapie. În periplul său către Sine, individul are nevoie pentru fiecare tip de rezistență de câte un tip de psihoterapie, de la psihanaliză până la abordările holistice transpersonale.
În decursul vieții un individ îşi crează în mod curent multe linii de demarcație, granițe pentru a crea artificial diferența dintre Sine, ceea ce–l reprezintă, şi non–Sine, ceea ce nu–l reprezintă şi este separat de el. ªi implicit se auto–angajează în zeci de conflicte, care mai de care mai personale şi mai inutile. Dintre toate aceste granițe de demarcație între Sine şi non–Sine, între Sinele individual şi Totalitatea Creației, trei granițe sunt fundamentale: granița dată prin înstrăinarea identității cu Totalitatea Creației şi pierderea identității cu mediul, granița creată prin pierderea identității cu organismul total şi stabilirea identității de Sine printr–o reprezentare a Sinelui (Eul) şi granița construită prin crearea Supraeului şi a Umbrei.

Câteva aspecte sunt importante cu privire la proiecțiile Sinelui şi crearea granițelor:
– fiecare dintre aceste granițe elimină pe rând din zona identității de Sine mediul, organismul şi Umbra şi reduce dimensiunea Sinelui şi accesul la energiile creatoare ale Ființei. Fiecare graniță înseamnă că a avut loc o proiecție, că o anumită energie a fost descătuşată, eliberată din matricea ei fundamentală unde se anula cu o alta energie de semn opus, şi că această energie eliberată acum nu–şi mai găseşte perechea, energia complementară prin care se anula şi astfel rătăceşte de una singură prin structura energetică, creând diverse probleme. Aceeaşi energie inițial conținută de Sine are rol energetic benefic pentru individ, şi are rol negativ şi produce daune organismului în momentul în care a fost înstrăinată de sub tutela Sinelui.
– fiecare graniță creată prin proiectarea unei zone din Sinele real în exterior înseamnă crearea unor clase de obiecte iluzoriu exterioare, separate de individ, şi care necesită tehnici terapeutice pentru a fi reintegrate şi acceptate în cadrul Sinelui real. Fiecare graniță aduce cu sine nivele diferite ale conştiinței şi nivele diferite de rezistență în ceea ce priveşte reintegrarea conținutului Sinelui care a fost proiectat.
– deoarece fiecare graniță înseamnă un anumit tip al proiecției Sinelui, acest lucru înseamnă că energia proiectată va fi disociată de energia complementară cu care coabita la nivelul Sinelui, şi se va transforma în energie de conflict cu energia rămasă la nivelui Sinelui. Deoarece fiecare proiecție rupe perechile energetice ale contrariilor, fiecare graniță stabilită înseamnă din start şi punerea în opoziție şi conflict a

două energii care înainte erau împreună. De aceea nu există graniță stabilită care să fie neutră, prin însăşi proiecția energiei înstrăinate, linia de demarcație are potențial conflictual şi va fi sursă de conflicte interioare şi cu mediul exterior.
– fiecare tip de graniță aduce un tip de conflict specific nivelului proiecției unui conținut al Totalității şi Sinelui: înstrăinarea de mediu duce la conflicte cu mediul extern, înstrăinarea organismului duce la probleme psihice şi somatice, înstrăinarea de Sine prin Supraeu şi Umbră are potențial patogen deosebit pe plan intern şi potențial pentru conflicte exterioare deosebit de înverşunate şi obsesive. Reducerea potențialului de boală intern şi refacerea relației cu exteriorul necesită eliminarea graniței stabilite şi reintegrarea în cadrul Sinelui individual a conținutului proiectat, înstrăinat.
– distrugerea unei granițe poate însemna dezintegrarea structurilor de genul falselor identități de Sine, dar nu înseamnă automat şi distrugerea structurilor psihice formate prin proiecțiile Sinelui. De exemplu, chiar dacă granițele formate la proiecția unor conținuturi ale Eului în Supraeu sunt eliminate, asta nu înseamnă ca Supraeul ca structură psihică va dispare. Efectul va fi reintegrarea Umbrei şi creşterea conştiinței de Sine, dar Supraeul va exista în continuare.

Să vedem mai detaliat ce înseamnă aceste trei granițe fundamentale care ne separă de Totalitatea Ființei, cum se formează ele, ce tipuri de conflicte generează, ce identități de Sine false crează, şi modalitățile psihoterapeutice de depăşire a lor.

– prima graniță este „granița primară“, specifică pentru aproape toți oamenii, care se crează continuu, în fiecare secundă, şi este dată de identificarea individului cu organismul său, identificare însă în opoziție cu mediul său în care trăieşte, care este străin şi nu–l reprezintă. Sinele acestui om este dat în principal de organismul său, şi nu include mediul în care omul trăieşte. Identitatea de Sine a individului este dată de identificarea cu organismul său.
Granița primară îl face pe om să uite de identitatea să profundă cu Universul, cu restul oamenilor, cu tot ceea ce îl înconjoară, individul rămânând fixat pe identitatea de Sine dată de organismul său biologic. Această graniță arbitrară stabilită de individ în interiorul sineității sale duce la percepția de tipul: eu sunt în interior, iar ceilalți (oameni şi mediu) sunt undeva afară, separați de mine. Dacă eu mă izolez suficient de mediu, acesta nu mă va putea influența în existența mea interioară. Este o linie de demarcație foarte importantă, deoarece determină conflictele de bază cu care individul aflat la acest nivel va trebui să se confrunte: teama de moarte, frica, anxietatea existențială, fuga de moarte prin acumularea şi înconjurarea de bunuri materiale, toată gama de fobii, complexe şi tendințe de disociere generate de trăirea autonomă a Sinelui separat de restul Creației.
Naşterea granței primare şi separarea individului de restul Creației înseamnă şi apariția conştiinței reprezentărilor Eului în locul conştiinței unitare directe a Sinelui, a opoziției între subiect şi obiect. Mai mult, perceperea conştientă a obiectelor nu se va mai putea face decât după accesarea de către individ a identității de Sine dată de conştiința divizată.
Partea pozitivă a acestei granițe este că individul se identifică cu întreg organismul său, ca unitate psihică şi somatică. Ken Wilber defineşte individul care s–a separat de Totalitate, dar încă conectat la identitatea să unitară a minții şi trupului ca fiind situat la nivelul centaurului (centaurul fiind animalul mitic jumătate om şi jumătate cal, care simbolizează unitatea organismului în ambele sale aspecte psihic şi somatic). Terapiile specializate în eliminarea rezistențelor de integrare a Sinelui la nivelul graniței primare sunt terapiile gestalt (care folosesc moduri de a folosi conştiința şi implicarea prezentă şi mai puțin analiza şi reintegrarea în conştiință a unor conținuturi psihice trecute), psihosinteza şi psihologia transpersonală. Pot avea de asemenea rezultate la acest nivel şi terapiile următoare: analiza existențială, psihodrama, psihologia analitică şi psihoterapia pozitivă.

„ *[...]granița primară distruge unitatea dintre organism şi mediu, creând perechile aparent conflictuale organism–mediu, eu aici, în interior – lumea, afară. Toate granițele ulterioare sunt apoi clădite pe această fundație. [...] Ca urmare a graniței primare, sinele deja separat pare izolat, despărțit pentru totdeauna de lumea din jurul lui printr–o prăpastie de netrecut. Nu mai suntem lumea întreagă, ci ne confruntam cu ea. Conştiința unitară devine conştiință individuală, Identitatea Supremă devine identitate personală, iar Sinele devine un Sine. [...] În acest fel începe lupta dintre mine şi lumea mea. Mediul care ma înconjoară a devenit o potențială amenințare, din moment ce are puterea de a distruge ceea ce simt eu acum a fi sinele meu «real», adica organismul meu, unitatea trup–minte. Apare astfel, pentru prima dată, un factor cu totul nou, un factor menit să aibă o semnificație extraordinară: teama conştientă de moarte.[...] La acest nivel, individul se identifică exclusiv cu organismul său, existent în timp şi fugind de moarte. Totuşi, el se află încă în contact cu întreaga sa Ființă psihofizică. De aceea numim în mod obişnuit nivelul organismului total printr–un termen mai simplu: centaurul. [...] Nu e un psihic separat de fizic – de somatic – şi care deține controlul asupra acestuia, ci este o unitate psihosomatică ce se autocontrolează şi autoguvernează.*“[9]

– a doua graniță este cea generată de structurarea Eului divizat şi autonom, ca centru al conştiinței şi generator al acelei identități de Sine obținută prin identificarea sa cu o imagine sau reprezentare a Sinelui real. Individul care era deja separat de totalitate şi–şi crease Sinele său bazându–se pe identificarea cu organismul în ambele aspecte psihic şi somatic, acum îşi reduce din nou teritoriul pe care consideră că îl reprezintă Sinele său, expulzând în afara Sinelui identitatea organismului şi păstrând ca fundament al Sinelui doar reflectarea mentală a organismului. Granița Eului înseamnă deci momentul de ruptură a identității Sinelui de cea a organismului proiectat, individul de acum înainte păstrând legătura cu organismul prin intermediul unei reprezentări mentale a acestuia. În continuare, în cadrul Sinelui, identificarea refuzată cu organismul va fi substituită cu reflectarea mentală a organismului real. Prin separarea dintre minte şi trup se construieşte cel de–al doilea zid de demarcație între Sinele real iluzoriu şi Sinele real, iar Ființa vastă şi profundă este acum limitată doar la Eu, care este doar o reprezentare, o imagine, o idee a Sinelui real. Identitatea de Sine va fi dată la acest nivel prin identificarea cu Eul. La nivelul Eului vom avea astfel toată gama de conflicte care rezultă din separația identității individului de organismul său şi din reprezentarea incorectă şi incompletă a Sinelui la nivelul conştiinței. Terapiile specializate în eliminarea graniței Eului şi reintegrarea în cadrul Sinelui a conținutului psihic proiectat la acest nivel sunt psihanaliza, psihologia analitică, analiza tranzacțională, logoterapia, psihoterapia de grup, psihoterapia neuro–lingvistică, terapia comportamentală, analiza psiho–organică şi psihoterapia centrată pe persoană.

„*Individul refuză să rămână în contact cu întregul său organism. [...] Îşi îngustează identitatea la o singură fațetă a organismului său total. Se identifică exclusiv cu eul său, cu imaginea sa despre sine, cu personalitatea sa pur mentală – cu porțiunea abstractă a centaurului. Astfel, îşi reneagă trupul şi îl respinge la nivel fundamental, transformându–l într–o posesiune. [...] Omul începe să nutrească dorința secretă ca sinele său să fie permanent, static, neschimbător, imperturbabil, etern. [...] Cautând nemurirea statică, omul începe să–şi concentreze identitatea în jurul unei idei de sine, aceasta fiind abstractizarea mentală numită «eu». El nu vrea să trăiască împreună cu trupul său, fiindcă acesta e distructibil; de aceea, trăieşte doar ca eu – o imagine a sa despre sine, o imagine în care nu încape nici o referire reală la moarte. Astfel se naşte nivelul eului. Linia fireasca dintre trup şi minte devine o graniță iluzorie, un zid fortificat care separă ceea ce în realitate este inseparabil. [...] se declanşează astfel un alt război al contrariilor. Dorințele cărnii sunt asmuțite împotriva celor ale sufletului şi, în consecință, adesea «spiritul ar vrea, dar trupul e neputincios». Organismul este divizat, întorcându–se împotriva lui însuşi, uitându–şi profunda integritate. Omul pierde contactul cu*

organismul său total şi va accepta doar o reprezentare mentală, o imagine de sine din acel organism total. Nu putem spune totuşi că individul pierde contactul cu propriul trup, ci, mai exact, cu unitatea dintre minte şi trup, cu unitatea dintre simțire şi atenție caracteristică centaurului. Nucleul simțire–atenție se voalează se distorsionează în locul său rămânând gândirea compulsivă, pe de o parte, şi trupul disociat, pe de alta. Astfel, ne regăsim la nivelul eului: omul identificat cu o reflectare mentală a organismului său total, cu o imagine de sine."[10]

– cea de–a treia graniță este dată de reducea în continuare a domeniului Sinelui, prin crearea unui bastion al tendințelor acceptate de individ şi societate şi proiectarea din Sinele şi aşa restrâns al Eului a tendințelor inacceptate. Deoarece Sinele real este construit dintr–un conglomerat de energii şi tendințe, energii fundamentale contrare, etc, atunci şi Eul, cel care este construit prin reprezentarea Sinelui la o scară mai mică, va fi conectat la toate aceste energii şi tendințe ale Sinelui. Diferența este că acum toate aceste energii la care Eul are acces vor fi evaluate şi judecate prin prisma conştiinței şi a normelor individuale, sociale şi morale pe care aceasta le conține. În consecință, pornind de la introiectarea normelor parentale şi sociale şi de la identificarea cu anumite roluri parentale şi sociale, Eul este la rândul său divizat în acele aspecte ale Sinelui acceptate de individ, care se constituie în structura psihică numită Supraeu şi aspectele Eului neacceptate de individ, care se constituie în structura psihică numită Umbra. În afara acestor tendințe refuzate individual, Umbra devine depozitara unei game largi de energii fundamentale negative, de la nivelul fundamental al contrariilor, energii absolut necesare susținerii vieții psihice.
De asemenea, foarte important, Umbra va include în structura sa şi energia negativă generată de URA de Sine, ca rezultat al stabilirii identității de Sine a Eului prin evaluarea cu ceilalți, ca obiecte exterioare distincte. Atâta timp cât toate aceste energii îşi găsesc în Sine corespondentul pozitiv totul este ok şi nu avem conflicte. Conflictele apar odată cu apariția Supraeului şi înstrăinarea, proiectarea în societate şi ceilalți a Umbrei, a urii de Sine şi a energiilor care o compun. Tot ce este inacceptabil individului, toate tendințele pe care le uram că le avem în Suflet, acum vor aparține celorlalți, care vor începe să poarte în ochii noştri stigmatele pe care noi înşine le avem.
Deşi proiecția conținuturilor psihice care se constituie în Umbră are loc la nivelul Eului, energiile şi tendințele sunt proiectate de la nivelul cel mai profund al Sinelui. De aceea Umbra este o structură psihică foarte important, cu potențial psihopatogen foarte mare, iar tehnicile de reintegrare şi acceptare a Umbrei în cadrul psihicului (precum psihanaliza, meditația) sunt printre cele mai importante. Ajungem astfel la finalul călătoriei amputării Sinelui şi accesului la Ființă, după ce ne–am alienat, înstrăinat şi eliminat din Sinele nostru mediul, organismul şi Umbra. Rezultatul este omul modern, care şi–a pierdut contactul cu profunzimile Ființei sale, cu energiile creatoare divine şi şi–a creat sute de granițe şi rezistențe pentru a se împiedica să ajungă de unde a plecat. Terapiile specializate la acest nivel pentru eliminarea graniței Supraeului şi reintegrării energiilor Umbrei sunt aceleaşi ca cele specializate în abordarea graniței Eului, la care se adaugă hipnopsihoterapia, psihosinteaza şi terapiile gestalt.

„[...] individul poate refuza să accepte unele aspecte ale eului său. Unele dorințe ale acestuia îi par atat de bizare, de amenințătoare sau de neconceput, încât persoana în cauză refuză să le recunoască şi să le accepte. [...] Individul nu mai este conectat cu toate tendințele sale. Pe lângă faptul că nu mai este în legătură cu întregul organism (soarta oricarui eu, prin definiție), nici nu se mai poate gândi la întregul potențial al organismului său, fiindcă unele gânduri nu mai sunt permise. Altfel spus, nu mai poate avea o imagine de sine corectă şi acceptabilă. Şi–a distorsionat imaginea de sine în încercarea de a–i conferi un caracter acceptabil şi a sfârşit prin a nega unele dintre propriile sale fațete. Astfel, îşi crează o imagine falsă. Pe scurt, îşi crează un supraeu şi, în acest mod, toate aspectele inacceptabile ale eului său apar acum ca fiind externe, străine, non–sine. Şi sînt proiectate sub forma

umbrei. În cadrul eului este cladită o barieră şi, în consecinţă, sentimentul de sine al individului se restrânge, în vreme ce senzaţia ameninţătoare a non–sinelui se dilată. Astfel apare nivelul supraeului. […] Graniţa dintre supraeu şi umbra devine un front de luptă între cele două, acest razboi interior fiind perceput sub forma unui simptom. În consecinţă, ne urâm simptomele cu aceeaşi patimă cu care ne–am urât iniţial umbra; iar când umbra este proiectată asupra altor persoane, le uram pe acestea la fel cum uram la început umbra. Drept urmare, ajungem să–i tratăm pe ceilalţi ca pe un simptom: luptând împotriva lor."[11]

Toate aceste graniţe sunt artificial create şi Sinele real întotdeauna va lupta pentru reintegrarea conţinutului pe care individul în mod arbitrar l–a proiectat şi înstrăinat. Se adaugă aici şi acţiunea specializată a psihoterapiilor. Să vedem pe scurt modalităţile prin care individul îşi poate regăsi drumul către Totalitate, către Fiinţă:
– prin suferinţă sufletească, emoţională şi fizică şi este modalitatea cea mai comună prin care Sinele ne atrage atenţia că există o problemă şi că o parte din conţinutul său nu–l mai are sub control.
– atenţia asupra acţiunii celorlalţi. Simptomul este efectul pe care–l resimt ca acţiune a celorlalţi, ca urmare a proiecţiei Umbrei asupra lor. Reacţia comună este de luptă contra acţiunii celorlalţi, de negare sau respingere a efectelor asupra noastră, dar trebuie să vedem în aceste acţiuni însăşi modalităţile de a ajunge la Umbra pe care ne–am proiectat–o.
– asumarea şi integrarea conţinutului proiectat care a dus la crearea celor trei graniţe semnificative de înstrăinare de Sine. Trebuie refacută identitatea de Sine prin dezidentificarea de obiectele conştiinţei, rezultate din înstrăinarea de Sine a mediului, organismului şi Umbrei.
– printr–o atenţie deosebită asupra Umbrei şi a urii de Sine pe care Umbra o conţine, prin psihoterapie şi meditaţie de împăcare cu Umbra.
– drumul radical către deplinatatea Sinelui înseamnă: anularea identificării Sinelui cu organismul total şi reintegrarea mediului, anularea identificării cu Eul şi reintegrarea organismului, anularea identificării cu Supraeul şi
reintegrarea Umbrei.

Tehnica lui Carl Gustav Jung – Imaginaţia activă – de folosire a simbolurilor individuale şi colective pentru regăsirea drumului către Centru

Tehnica „Imaginaţia activă" dezvoltată de CG Jung urmăreşte ceea ce au vrut dintotdeauna ritualurile religioase: unificarea contrariilor şi activarea energiilor vindecătoare, repornirea timpului pentru pacientul suferind.
În timpul practicii sale clinice, Jung a observat că energiile proiectate ale Sinelui, răspunzatoare pentru diverse degenerări psihice se anihilează reciproc la un nivel mai înalt prin folosirea de către psihic în mod autonom a unor simboluri unificatoare. Fără aportul nostru conştient, psihicul ia în mod autonom măsuri şi produce simboluri pentru a reintegra energiile proiectate. Jung a constatat că simbolurile oamenilor din vise, sisteme religioase, desene, picturi şi din alchimie au potenţialul energetic de a unifica energiile psihice aflate în conflict.
Există două clase generale de simboluri unificatoare: cele valabile pentru indivizii unei comunităţi, produse de inconştientul colectiv, care au efecte şi în plan spiritual (considerate de către Jung a fi expresia unor imagini arhetipale) şi simbolurile produse autonom de către psihicul individual. Simbolurile sunt puntea de legătură dintre conştient/persona şi inconştientul personal şi colectiv, de integrare a energiilor Sinelui şi de depăşire a unei stări de dezechilibru energetic.

Jung şi–a dat seama că ceea ce psihicul lucrează spontan şi autonom pentru a se vindeca poate fi folosit în cadrul
unei metode terapeutice. Metoda lui Jung consideră că psihicul fiecarui individ are capacitatea de a se reface dacă se acordă suficientă atenţie simbolurilor pe care acesta le generează. Deoarece fiecare individ produce simbolurile sale unificatoare, prima fază a terapiei constă în a lăsa individul să se exprime în scris, pictat, vise, pentru a i se identifica simbolurile sale unificatoare personale. Etapa a doua a tratamentului constă în folosirea activă a simbolurilor personale cu efect vindecător găsite în prima fază, indiferent care este forma lor, dar şi folosirea simbolurilor generale ale inconştientului colectiv, în masura în care ele sunt exprimate de către individ: diferite imagini, mandala, crucea creştină, etc. Folosirea simbolurilor înseamnă visarea şi desenarea lor, cântarea, meditaţie, recitarea unor texte, etc.
Ca să folosim limbajul lui Ken Wilber, metoda Imaginației active de eliminare a granițelor stabilite arbitrar în psihic, anularea proiecțiilor energiilor Sinelui şi regăsirea drumului către Centru se face prin folosirea unor simboluri personale, cu rol de mediator între energiile aflate în conflict, dar şi prin practica religioasă tradițională care foloseşte imagini religioase cu rol de simboluri unificatoare.
Un aspect important constatat de către terapeuții specializați în psihologie analitică este epuizarea efectului energetic unificator al acelor simboluri religioase expresie a activității terapeutice a inconştientului colectiv (nu mă refer aici la simbolurile spirituale cu efect autonom față de psihicul individual). Acest lucru este posibil datorită faptului că majoritatea simbolurilor produse de inconştientul colectiv şi preluate de practica religioasă au aparut cu sute de ani în urma şi ele corespund realităților energetice ale inconştientului colectiv al oamenilor de atunci. În ziua de astăzi însă configurația inconştientului colectiv este alta şi simbolurile cu rol unificator real sunt altele. Inconştientul colectiv nu şi–a suspendat activitatea de unificare a energiilor Sinelui şi produce continuu simbolurile vindecătoare necesare oamenilor din ziua de azi, însă aceste simboluri nu sunt recunoscute şi integrate în practicile religioase actuale. Acest lucru înseamnă că în măsura în care sunt folosite simbolurile inconştientului colectiv, practicile religioase actuale nu mai au efect psihic vindecator, aşa cum aveau la începutul creştinismului. Noile simboluri unificatoare ale inconştientului colectiv descoperite de psihologie aşteaptă încă răbdătoare în cărți şi dicționare să fie încorporate în practicile religioase din zilele noastre. Ține de talentul şi experiența terapeutului să îşi dea seama care simboluri produse de psihicul unui individ aparțin de inconştientul personal şi care sunt expresia inconştientului colectiv şi să dozeze folosirea lor în cura terapeutică.
Metoda imaginației active a fost dezvoltată în continuare de Marie Louise von Franz, o adeptă a lui CG Jung şi unul dintre cei mai importanți practicieni ai psihologiei analitice (cu peste 20 cărți scrise). În prezent metoda imaginației active este o parte importantă a practicii psihoterapiei dezvoltată de psihologia analitică. Este un tip de vizualizare foarte puternică, se activează forțe spirituale şi energii puternice şi de aceea tehnica trebuie folosită treptat şi cu prudență. Este foarte recomandat de a aplica astfel de tehnici curative sub îndrumarea unui psiholog sau psihiatru experimentat, familiarizat cu tehnicile terapeutice create de CG Jung.

Metoda lui Richard Moss pentru determinarea trezirii, folosind, dansuri ritualice şi cântece în grup restrans

Richard Moss este un doctor care a trecut el însuşi prin experiența transpersonală a trezirii şi a depăşit stadiul obişnuit al conştiinței. Ulterior acelei transformări personale, doctorul R. Moss a organizat seminarii şi conferințe pentru a ajuta oamenii să treacă prin experiența trezirii la conştiința Ființei şi să folosească noul nivel energetic pentru vindecări în plan somatic. Fără a putea fi etichetat ca budist, Richard Moss poate fi considerat un subitist, care consideră că trebuie să fim oricând pregătiți pentru

momentul trezirii, care poate surveni oricând. Metodologia folosită pentru a stimula procesul trezirii la realiatea Sinelui este alcătuită în principal din dansuri şi cântece realizate în grup restrâns şi secundar de meditaţie, eventual exerciţii de bioenergie. Rând pe rând, fiecare participant la un seminar trece în mijlocul colegilor şi realizează programul de dans sau cântat pe care îl doreşte, la libera alegere. În acelaşi timp, cei aflaţi pe margine trebuie să susţină energetic efortul colegului care performează. Cumulând energia degajată de cel care cântă cu energia pusă la dispoziţie de grupul de susţinere, se poate accesa nivelul energetic superior al Fiinţei, timp în care grupul de lucru trăieşte stări de plenitudine şi extaz. Pentru scurt timp, graniţele psihice şi proiecţiile mediului, organismului şi Umbrei sunt anulate, energiile creatoare contrare sunt din nou împreună, indivizii trăiesc starea unităţii primordiale a Fiinţei. Limita metodei dr. Richard Moss este că deşi metoda sa duce într–adevăr la accesarea energiilor integrale ale Fiinţei, acest lucru se realizează doar atît timp cât durează timpul de magie al grupului de lucru, la revenirea din starea de împlinire precedentă indivizii revenind la vechiul stadiu psihic. Graniţele sunt refăcute, proiecţiile reluate. Este important pentru cei care participă la aceste seminarii să vadă prin crăpătura platoşei proiecţiilor şi rezistenţelor care este lumea spirituală adevărată, cum arată Fiinţa lor deplină şi să continue practica spirituală individuală. Deşi există şi cazuri în care un astfel de seminar a dus la restructurarea completă a psihicului, la reintegrarea în Sine a energiilor proiectate şi la vindecări datorate refacerii sistemului energetic fundamental, acestea au rămas relativ puţine şi în majoritatea cazurilor schimbările de durată au fost obţinute de practicanţi cu mult timp după ce au participat la acest seminar, în special prin practica meditaţiilor. Richard Moss este unul dintre cei mai maturi practicieni ai tehnicilor spirituale, scrierile sale conţinând multe observaţii pertinente care vă vor demola unele convingeri şi practici spirituale comune şi gresite.

„*Pentru a lucra cu întregul sistem corp–minte, trebuie ca energia să fie invocată prin dans, cântec, vorbire, exerciţii bioenergetice – prin orice dinamică ce invită la participare toate modurile conştiinţei (adică cunoaşterea, simţurile, afectivitatea). [...] Dar adevăratul element central al oricărui ritual este spontaneitatea creativă, intensitatea şi consacrarea cu care este abordat. Un ritual poate fi repetat la nesfârşit, dar pentru ca el să fie viu, cel care îl îndeplineşte trebuie să–şi depăşeasca sinele, să treacă dincolo de elementele formale ale ritualului cu propria sa conştiinţă. Astfel, ritualul spiritual îndeosebi devine o sursă de uimire permanent înnoită. [...] Trebuie să fim în stare să ne eliberăm de dimensiunea temporală, să ne cufundam complet în ceea ce facem. Exerciţii precum cantecul şi dansul sunt construite pentru a face ca procesul de invocare a energiei să devină conştient, pentru a deschide calea conştienţei lărgite, la care participă întregul sistem corp–minte, nu numai intelectul, emoţia sau sinele fizic. Noi învăţăm să eliberăm conştiinţa superioară şi să dăm drumul energiei prin tiparele mai mici ale eului, şi, în acelaşi timp, să pregătim întregul sistem corp–minte, astfel încât să poată să devină un mijloc pentru exprimarea firească şi spontană a energiilor mai înalte. Unele activităţi stravechi, cum ar fi rotirea sau ritualul mult mai complex al saunei, ne aduc, la fel ca şi cântatul, în punctul în care controlul şi abandonul devin unul şi acelaşi lucru. Aceasta crează o poartă între sinele fizic, al eului, şi Fiinţa neângrădită, infinită. La nivelul acestei porţi, psihicul se unifică, iar noi putem să receptăm şi să exprimăm o dimensiune mult mai corespunzatoare a vitalităţii. Învăţăm să recunoaştem că natura noastră multidimensională este capabilă să acceseze mai multă energie decât ne permitem să exprimăm în limitele tiparelor obişnuite ale eului. Dacă nu învăţăm să acordăm acestei energii libertatea de a se mişca şi de a trai în şi prin noi, ea poate deveni morbidă, fizic sau psihic. [...] Preţ de câteva clipe, simţim că înţelegerea, afectivitatea şi gândirea sunt unite într–o conştienţă care le cuprinde pe toate. Dacă la nivelul de energie la care aceste moduri tindeau să rămână separate s–a creat un comportament nevrotic, el va putea fi înţeles acum şi se va produce o «vindecare».“*[12]

Practica lui Stanislav Grof pentru transcederea Eului, prin obținerea stărilor holotropice ale conştiinței (prin folosirea respirației holotropice şi LSD–ului), reintegrarea şi purificarea energiilor negative asociate cu naşterea.

„*Transcendența reală necesită moartea Eului izolat, moartea subiectului exclusiv*“[13] este afirmația din zilele noastre care confirmă pe deplin practicile inițiaților antici.

Diferența de personalitate dintre candidatul X înainte de test şi candidatul X care a supraviețuit unei testari în Antichitate era că diferența dintre un om modern care a trăit un episod de moarte clinică (chiar decorporalizare) sau o experiență transpersonală spontană, înainte şi după eveniment. Sunt mai calmi, paşnici, pornirile agresive se reduc considerabil, au o altă înțelegere a vieții, sunt buni, calzi, paşnici, iubitori. Oameni materialişti şi răi înainte de un eveniment transpersonal şi–au uimit cunoscuții şi rudele după, prin altruism, iubire, dezinteres pentru aspectele materiale ale vieții, întelegere şi acceptare. Atei înrăiți au devenit pioşi, credincioşi şi religioşi. Brute care găseau satisfacție în a produce altora suferință şi–şi terorizau emoțional cunoscuții s–au transformat în pacifişti care se căiau teribil pentru faptele lor de până atunci. Sunt cu totul alții. Deşi fizic arată exact la fel ca înainte, persoana X dinainte de eveniment nu mai este, a murit, pentru că în locul ei să se nască persoana Y, cu mai multă iubire pentru semeni şi apreciativi la adresa Creației. Majoritatea covârşitoare a celor reveniți „de dincolo“ nu mai sunt aceeaşi după eveniment:

„*Nu am întâlnit până acum nici un european, american sau membru al unei societăți tehnologizate care să fi avut o experiență profundă a domeniilor transcedentale şi să continue totuşi să subscrie la perspectiva ştiinței occidentale materialiste asupra lumii. Această situație este independentă de nivelul de inteligență, de tipul şi de gradul de educație sau atestate profesionale ale persoanelor implicate*“[14]

Teoria psihologiei transpersonale dezvoltate de Stanislav Grof spune că Eul pe care–l are fiecare dintre noi la un moment dat conține şi proiectează energiile negative introiectate din timpul perioadei intrauterine şi a naşterii (perioada perinatală). În timpul unei experiențe transpersonale spontane sau provocate prin LSD şi respirație holotropică, Eul individual poate fi curățat de reprezentările negative asociate cu trauma naşterii şi chiar refăcut pe baze spirituale. Sub influența psihanalistei Melanie Klein, Stanislav Grof a împărțit perioada psihică dinaintea naşterii în 4 etape de dezvoltare numite matrici perinatale, a analizat senzațiile trăite de copil în decursul celor 9 luni de dezvoltare şi la naştere, a identificat ce tipuri de energie negativă sunt asociate acestor senzații şi în ce masură energia negativă introiectată poate determina aspecte existențiale în viața adultului. Matricea perinatală I se referă la primele stadii ale existenței intrauterine, matricea perinatală II corespunde primului stadiu clinic al naşterii, în timpul căruia uterul se contractă periodic. Matricea perinatală III este asociată cu începerea procesului naşterii, trauma care rămâne în inconştientul individului putând provoca în viața adultului psihoze schizofrenice, depresie agitată, devieri sexuale, nevroză, astm, ticuri, bâlbâială, anxietate, frigiditate, impotență, neurastenie, migrene.

Matricea perinatală IV este asociată cu etapa ajungerii copilului în lumea exterioară şi începerea respirației. În viața adultului trauma din timpul matricii perinatale IV poate fi activată sub forma psihozelor schizofrenice şi simptomelor maniacale sau exhibiționism. Chiar şi din această scurtă enumerare a matricilor perinatale ne putem da seama că influența trăirilor din primele luni de viață este semnificativă. Există o mare diversitate de simptome, imagerie şi amintiri negative din viața adultului care îşi au originea în matricile perinatale. Problema este că senzațiile negative trăite de fetus sunt neintegrate emoțional şi vor intra mai tarziu în construcția Eului individual.

Acesta este şi unul din scopurile terapiilor transpersonale: de a integra în conştiință trăirile potențial traumatice trăite intrauterin şi a le consuma încărcătura emoțională negativă. În timpul unei şedinte de LSD sau respirație holotropică momentul naşterii poate fi integrat printr–o experiență vindecătoare. Această experiență poate include moartea Eului şi renaşterea psihospirituală.
Iată foarte pe scurt descrierea unui astfel de proces de integrare a experienței naşterii, văzut în termenii morții Eului, cu efect de vindecare şi transformare:

„...moartea eului care precede naşterea este moartea vechilor noastre idei despre propria identitate şi lumea înconjurătoare. Ele au fost fabricate de amprenta traumatică a naşterii şi păstrate de amintirea rămasă vie în inconştientul nostru. [...] noi ne identificăm într–atat cu ele, încât apropierea momentului morții eului este trăită ca un sfârşit al vieții sau chiar ca sfârşitul lumii. Oricât de înspăimântător poate fi acest proces, el are, de fapt, o mare putere vindecătoare şi transformatoare. Totuşi, paradoxal, în vreme ce un singur pas ne desparte de experiența eliberării radicale, avem sentimentul unei anxietăți omniprezente şi al unei catastrofe iminente. Ceea ce moare, de fapt, în acest proces este eul fals pe care, până în acest punct al vieții noastre, l–am confundat cu eul real. [...] Când depăşim teama metafizică din acest important punct de cotitură şi hotărâm să lăsăm lucrurile să se întâmple, trăim anihilarea la toate nivelurile imaginabile – distrugere fizică, dezastru emoțional, înfrângere intelectuală şi filosofică, eşec moral total şi chiar damnarea spirituală. Pe parcursul acestei experiențe, toate reperele – tot ceea ce este important şi are un sens în viața noastră – par să fie distruse fără drept de apel. Imediat după experiența anihilării totale – atingerea – suntem copleşiți de viziuni ale unei lumini albe sau aurii, de o strălucire supranaturală şi o frumusețe excepțională, ce pare numinoasă şi divină. După ce am supraviețuit unei experiențe de anihilare totală şi sfârşit apocaliptic al tuturor lucrurilor, peste numai câteva secunde suntem binecuvântați cu imagini fantastice ale unui magnific curcubeu, o multitudine de culori asemănătoare cu modelul de pe coada păunilor, scene celeste şi viziuni ale unor ființe arhetipale scăldate în lumina divin. [...] În urma experienței morții şi renaşterii psihospirituale, ne simțim izbăviți şi binecuvântați, trăim extazul suprem şi avem sentimentul că ne regăsim natura divină şi statutul cosmic. Suntem copleşiți de un val de emoții pozitive față de noi înşine, ceilalți, natura şi existența în general. Este important de subliniat că acest tip de experiență vindecătoare capabilă să schimbe viața are loc atunci când naşterea nu a fost prea epuizantă sau afectată de o cantitate mare de anestezic.“

5. Concluzii

După cum am văzut, posibilitățile de a provoca schimbări profunde de personalitate şi renaştere în spirit sunt diferite: meditație şi izolare, practici extreme la limita rezistenței fizice, emoționale şi psihice în condiții de mediu controlate, ca la marile mistere, experiențe de moarte clinică, experiențe transpersonale spontane, substanțe halucinogene din plante administrate în doze testate şi tehnici de respirație ca în psihologia transpersonală, tehnici de circulație a energiei vitale, dans şi cântec, crearea corpului de lumină în astral şi deschidere a unor centri energetici ca în budism. Metodele sunt diferite, însă aplicarea corectă produce rezultatele scontate: naşterea omului nou, incapabil să gândească şi să acționeze negativ, din inima căruia sentimentele negative au dispărut, racordat la energiile sacre ale Universului. În civilizația post–consumatoristă care urmează, această tehnologie a sacrului va fi una deosebit de importantă. Existența unui număr cât mai mare de indivizi eliberați din mlaştina energiei negative şi iliziei Eului va fi o condiție şi o garanție a continuității acestei societăți.

Ne putem pune întrebările:
– câți oameni trebuie să treacă printr–o experiență spirituală transformatoare prin care să se conecteze la

Ființa lor şi la energiile regeneratoare în care aceasta se scaldă? Puțini, mulți, toți?
– este normal ca oamenii obişnuiți să fie obligați să treacă prin proceduri la care în trecut erau acceptați numai cei chemați, cei cu har?
– care să fie modalitatea prin care să se inducă stările modificate de conştiință: meditație regulată, labirinturi, tuneluri subterane, scufundări acvatice, meditație, dansuri ritualice, cântece, LSD sau alte substanțe halucinogene în doze controlate?

Sunt posibile şi următoarele scenarii:
– varianta cea mai greşită ar fi obligativitatea parcurgerii renaşterii spirituale de către orice cetățean, indiferent de condiția să fizică, socială, intelectuală sau spirituală. Individul şi–ar alege dintre o varietate de metode puse la dispoziție pe aceea care crede că i se potriveşte pentru a realiza transformarea. Cei care refuză sau eşuează testarea ar fi considerați potențial periculoşi şi izolați social, fără a li se permite deținerea de responsabilități publice. În acest caz există însă pericolul ca în urma dez–identificării cu obiectele Eului şi ruperii contactului cu realitatea fragmentată a lumii materiale, din diferite considerente individul să nu se poată racorda la realitatea noii conştiințe fundamentată pe Sinele aparținând Realității totale, ceea ce ar transforma individul într–un alienat mintal care şi–a pierdut individualitatea. Astfel, această societate ar avea de gestionat un nivel ridicat de alienați mentali. Procesul morții Eului şi a renaşterii spirituale nu este o joacă de copii şi ar trebui să aibă parte de o procedură şi un cadru de desfăşurare bine puse la punct. Dată fiind natura energiilor psihice implicate în acest proces, expunerea necontrolată la procedura morții Eului individual poate fi deosebit de periculoasă pentru individ şi pentru cei din jurul său. Aşa cum o arată cazurile spontane, datorită principiului sincronicității, procesul morții Eului actual neânsoțit de un proces similar şi concomitent de renaştere spirituală şi reconstrucție prin Sine, poate avea consecințe periculoase şi nefaste. Şi asta deoarece în momentul distrucției Eului, acesta eliberează energia negativă pe care a introiectat–o la formarea sa, ceea ce se traduce în evenimente negative care se întâmplă în planul material, fie asupra celui eliberat, fie asupra altor persoane, fie asupra unor bunuri. Mai toți putem prin şocuri emoționale şi stări modificate de conştiință să ne distrugem Eul, dar nu toți suntem capabili şi de o renaştere spirituală şi o reconstrucție a personalității pe fundamentul Sinelui şi a energiei spirituale. Sanatoriile de boli mintale au destui clienți care nu şi–au putut reconstrui un Eu rezistent la realitățile sociale sau au ajuns să acceseze energii superioare fără a avea un sentiment normal al identității de sine şi fără a fi ancorați de un Eu funcțional.
– experiențele transpersonale vor putea fi trăite de orice persoană care doreşte acest lucru. Societatea viitorului va trebui să le susțină şi încurajeze. Nu este exclus să existe o organizație publică, dar discretă, care să se ocupe cu promovarea pe funcțiile de decizie importante ale statului a oamenilor renăscuți în spirit. Nimeni să nu fie obligat să treacă prin experiențele spirituale are morții şi renaşterii, acesta să nu fie o condiție pentru accesul în domeniile publice, fie ele şi religioase.
– dacă previziunile astrologice se vor confirma, în curând Sistemul Solar şi planeta Pământ vor intra într–o zonă din spațiu cunoscută sub numele de „centura fotonică“, aflată sub influența directă a stelei Alcyon, aflată în constelația Pleiadelor. Este o zonă din galaxie în care nivelul energetic şi spiritual este superior celui actual, iar din start conştiința oamenilor născuți în acel spațiu va fi de natură spirituală, prin introiectarea energiei pozitive, a Luminii. Naşterea unui Eu prin introiecția energiei negative ar fi o imposibilitate. Acesta este cazul cel mai fericit, care ar duce rapid la evoluția spirituală a planetei şi la evitarea divergențelor religioase şi ideologice cu privire la practica morții Eului negativ.
– în această societate a viitorului, sub amintirea societății industriale şi post–industriale se va relua practica distrucției simbolice a Eului individual şi se va acorda atenție maximă riturilor de trecere pentru populație. Renaşterea în spirit nu ar trebui să fie însă obligatorie pentru nimeni, nici măcar pentru preoți sau călugări. Practica morții Eului individual este prea avansată şi periculoasă pentru omul de rând, însă va fi necesar ca preoții să cunoască acest proces, pentru a putea ghida pe drumul către Ființa pe aceia

care doresc.
– indiferent de aspectele practice ale vieţii de zi cu zi, o viitoare societate sacră a viitorului va trebui să aibă drept scop fundamental refacerea la nivel individual a conştiinţei unificate şi evoluţia oamenilor spre unificarea energiilor minţii cu sufletul. În sistemele statale actuale, infiferent care sunt acestea, conştiinţa unificată este inamicul fundamental. Toate drumurile pe care le aveam la îndemână şi toate metodele pe care oamenii le–au folosit de milenii în acest scop al obţinerii conştiinţei unificate sunt în acest moment blocate şi interzise. Planta sacră a tutunului au combinat–o cu alte substanţe şi au creat cu ea un produs cancerigen, zeci de substanţe şi plante au fost combinate chimic şi au creat drogurile care ucid, LSD–ul şi experienţele controlate din laboratoare au fost prompt interzise prin lege, tehnicile de meditaţii au fost falsificate, etc.
O teribilă inteligenţă are „grijă“ de noi, ca nu cumva să deschidem uşile care duc la conştiinţa unificată. Să nu vedem ce este dincolo de Eul nostru, să rămânem captivii Eului pe vecie. Ar fi o imensă naivitate să credem că este o întâmplare ceea ce s–a întâmplat cu plantele şi substanţele cu efect de obţinere a conştiinţei unificate. Distrugerea plantaţiilor, interzicerea lor, combinarea cu alte substanţe de laborator pentru a se obţine produse cancerigene, dezvoltarea în jurul lor a unui întreg sistem al morţii, toate acestea nu sunt o întâmplare. Un adevărat război se poartă în jurul acestor plante şi substanţe care ne pot elibera din capcana conştiinţei individuale izolate, cu mii de morţi în fiecare ani. Armata luptă contra ţăranilor din America de Sud, DEA luptă contra ţăranilor, DEA luptă cu cartelurile drogurilor, CIA este contra DEA şi apără cartelurile care luptă contra guerilelor marxiste, mafiile în luptă cu consumatorii, DEA şi poliţia luptă contra consumatorilor, etc. Deci cineva are un interes teribil ca noi oamenii să nu cumva să ne eliberăm din starea în care ne aflăm acum, de izolare faţă de restul Creaţiei. Nu cumva să avem o conştiinţă unificată şi să vedem Realitatea prin prisma acestei conştiinţe unificate. Cred că este momentul să ne punem foarte serios problema cine se teme ca oamenii să ajungă la conştiinţa unificată, să identificăm exact cine luptă tăcut şi perfid contra noastră şi de ce, cum putem repune în drepturile plantele sacre milenare şi cum putem lupta contra acestui „cineva“. De fapt nici o civilizaţie şi nici o societate umană nu va avea linişte şi nu va opri suferinţele şi războaiele până când nu vom şti răspunsul la aceste două întrebări. Cine luptă contra oamenilor, ca aceştia să nu ajungă la nivelul conştiinţei unificate. Şi de ce.

În paralel însă cu reluarea voluntară a acestei practici în corpul bisericesc, pentru restul populaţiei trebuie reluate la nivel statal sau religios riturile de trecere, care să celebreze şi ajute periodic individul în obţinerea noilor identităţi: statutul de şcolar, adolescent, adult, de bărbat, de femeie, de soţ, soţie, de mamă, de războinic, etc. De fapt, antropologii şi etnologii consideră că una din cauzele principale ale alienării de masă a societăţii democratice este lipsa de recunoaştere din partea statului a nevoii ritualurilor de trecere. În lipsa organizării statului oamenii îşi construiesc identitatea de Sine în afara organizării sociale oficiale, apelând la formele de subcultură care le oferă recunoaştere, identiatate şi suport. Cu toate că omul modern este departe de băştinaşii triburilor, se pare că avem încă nevoie de ritualuri de trecere, cu scop de creare şi fixare a rolului identitar.
În societăţile democratice există ritualuri de trecere în ceea ce priveşte devenirea profesională, cum ar fi ceremonia de la terminarea facultăţii sau intrarea într–o firmă, dar lipsesc ritualurile care privesc formarea identităţii individuale, recunoaşterea socială, suportul afectiv şi comunicarea inter–generaţii. Lipsa prezenţei statului democratic în aceste zone de formare identitară a individului este imediat suplinită de mesajele firmelor economice şi organizaţiilor antistatale. O mare parte din tinerii societăţii democratice îşi formează o identitate de împrumut, pe care i–o oferă un anumit brand comercial şi care se pierde automat când nu mai eşti consumatorul acelui brand. Tânărul nostru poartă nu doar o simpă haină, ci primeşte în schimbul unei sume de bani semnificativă „dreptul“ de a purta o anumită imagine şi de a avea o anumită identitate. De fapt nu cumperi o haină, ci ceri, accepţi şi plăteşti pentru identitatea pe care

ți–o oferă brandul comercial. Hainele, băuturile, maşinile, accesoriile, atitudinea, produsele cosmetice, toate sunt de fapt foarte scumpe deoarece trebuie să diferențieze, să fie purtătoare de mesaj identitar, pentru care trebuie să fii pregătit să plăteşti. Pe de altă parte, din masa celor mulți care nu–şi permit să–şi cumpere identitatea prin brand, se multiplică continuu găştile de cartier, sectele religioase, grupurile care promovează promiscuitatea sexuală, organizațiile de luptă şi protest contra globalizării, organizațiile antistatale anarhice, toate formele de organizare posibile, care sunt cu atât mai stabile şi mai greu de controlat, cu cât practică față de candidați un ritual, o ceremonie de acceptare, cu efect de restructurare a identității individului. Statul democratic refuză sistematic să recunoască nevoia fundamentală a individului pentru construcția unei identități de sine în cadrul unor ritualuri cu caracter religios sau statal şi a abandonat acest demers psihologic foarte important în seama brandurilor comerciale sau a liderilor diverselor organizații dubioase. Consecințele acestui dezinteres (citeşte crimă din punct de vedere psihologic) se traduc în ziua de azi în sutele de mii de oameni care iau continuu calea formelor de organizare subculturală şi ies din cadrul social organizat sau a celor care se prăbuşesc psihic când bunurile brand purtătoare de identitate nu le mai sunt financiar accesibile.

Societatea comunistă stătea mai bine la acest capitol şi ca urmare coeziunea socială era mai bună şi nivelul de alienare şi îmbolnăviri mentale era unul dintre cele mai mici. Plus că identitatea oferită de stat nu cerea bani precum brandurile comerciale sau obedienţă totală precum găştile de cartier. Ca exemplu pot fi menționate ritualurile de trecere oficiale, cerute de statul comunist, cu fiecare ocazie a dezvoltării şi integrării sociale a individului: ceremonia prin care copii la vârsta de 7–8 ani primeau titlul de „pionier“ şi începea construcția identității civice de şcolar, de cetățean al Statului, ceremonia de la 14–15 ani când primeai titlul de „utecist“ şi tânărul intra în comunitatea tinerilor comunişti, etc. Toate momentele care priveau evoluțiile individului şi relația lui cu societatea erau bine reglementate prin ritualuri de trecere, care ofereau indivizilor siguranță, acceptare, recunoaştere socială şi profesională, o identitate de sine stabilă. De aceea, cred că o combinație a renaşterii în spirit pentru oficialii religioşi şi practica riturilor de trecere pentru masa populației este o soluție realistă care poate ajuta societatea viitorului.

Pentru viitorul apropiat, unul din scopurile psihologiei transpersonale este de a pune la punct proceduri şi metodologii pentru practicarea tehnologiilor sacrului, inclusiv moartea Eului individual şi renaşterea în spirit. Practic, în aproximativ 30 ani psihologia transpersonală trebuie să ofere societății soluțiile sigure şi controlate de a induce stări de moarte a Eului şi renaştere spirituală. Nu este sigur că viitoarea societate va avea nevoie de astfel de tehnici aplicate unui număr semnificativ de persoane, dar psihologia, ca parte a ştiințelor spirituale, trebuie să fie pregătită pentru un astfel de moment.

Realitatea este că sub ochii noştri, zi de zi şi ceas de ceas se pregăteşte fundația unei noi civilizații şi a unei noi societăți, aşa cum acest Pământ nu a mai văzut de multă vreme. Toți actorii şi jucătorii importanți cunosc acest lucru şi se pregătesc în consecință, de la mentaliştii care lucrează cu sisteme expert avansate, până la pionii din linia întâi. Şi în acest demers toate ştiințele se pregătesc să–şi aducă aportul lor. Fiecare va dori ca vocea lui să fie auzită, cunoaşterea sa ştiințifică să fie luată în seamă. Nu multe vor fi ştiințele care vor pune bazele noii organizări şi printre ele psihologia transpersonală va fi cu siguranță. Asta deoarece deja psihologia transpersonală a acumulat şi prelucrat pentru mentalitatea Occidentală o cantitate impresionabilă de informații şi cunoaştere spirituală specifică culturilor asiatice. În acelaşi timp însă psihologia transpersonală a digerat şi preluat necritic toate falsurile şi manipulările spirituale promovate pentru occidentali. Bomboanele frumos ambalate au fost foarte apreciate. Unul dintre aceste falsuri este dorința nemărturisită de a fundamenta ştiințific reâncarnarea. Deşi mai toți psihologii transpersonali au căzut în plasa manipulării reîncarnării şi personal neoficial cred în reîncarnare, puțini au curajul şi să–şi exprime deschis această credință. Puțini psihologi cunosc faptul că deşi reâncarnarea este o realitate ontologică a Creației, ea nu este şi o normalitate spre care să tindem, noțiunile de karmă individuală, reîncarnare, etc., nefiind alegeri ale voii Luminii Vii. Deci înainte de a se

aşeza împreună cu celelalte ştiinţe la masa puterilor, psihologia transpersonală trebuie să redevină o ştiinţă, să se cureţe de toate manipulările şi dezinformările spirituale pe care astăzi le promovează sub mantia ştiinţei.
Justificarea şi raţiunea morţii Eului individual negativ este dată de energiile negative introiectate în perioada perinatală, eliminarea iluziei lumii materiale divizate şi de terminarea ciclului reâncarnărilor prin accederea la conştiinţa spirituală dată de Sine. Convingerea mea este că fie nativ din naştere, fie prin periculoase teste cu traseu, fie prin meditaţie, LSD, substanţe administrate sub supraveghere medicală sau alte tehnici, renaşterea Eului în spirit va fi o realitate a unei civilizaţii viitoare revoluţionată de distrugerile civilizaţiei consumatoriste şi de noua paradigmă ştiinţifică a Universului şi Vieţii.
Nu fii sceptic: dacă în momentul în care citeşti această lucrare ai 20 ani, cu voia lui Dumnezeu, a Luminii Vii, vei apuca zorii civilizaţiei care va pune la loc de cinste *tehnologiile sacrului*[16], inclusiv distrucţia simbolică a Eului şi renaşterea în spirit.

Informaţiile practice ale capitolului 12

Regăsirea drumului către Centru, către Fiinţă presupune eliberarea din temniţa psihică a Eului, dezidentificarea de Eu. „Şuntarea spirituală“ este greşeala comună a indivizilor din Occident, care confundă schimbarea centrului psihicului de la Eu la Sine cu abandonul Eului şi punerea a nimic în locul său, confundă detaşarea de sine cu negarea de sine. Este abandonul Eului şi fuga de o realitate căreia individul simte că nu–i poate face faţă. Toate tehnicile „spirituale“ care oferă individului o soluţie de abandon a Eului şi negare de Sine sunt false şi duc la pierzania sufletului.

Individul obişnuit se află pe nivele diferite de conştiinţă şi identitate a Sinelui, aflându–se la o depărtare mai mare sau mai mica de Fiinţa să deplină şi deci implicit la diferite stadii de alienare psihică. Punctul de reper al psihicului nu este Eul, considerat un Sine iluzoriu, ci Sinele real ca Centrul Fiinţei depline. Un om care trăieşte în Sinele său real se identifică total cu corpul şi cu mediul în care trăieşte.

Procesul de creare a unei graniţe psihice şi energetice, începutul alienării de Fiinţă conţine două etape: proiectarea unui conţinut al Sinelui sau Totalităţii, înstrăianarea lui în teritoriul psihic şi energetic pe care am decis că nu ne reprezintă, crearea unei zone a non–Sinelui, şi apoi crearea unei identităţi de Sine false prin identificarea cu o structură psihică şi/sau somatică din teritoriul Sinelui amputat, folosind energia rămasă la dispoziţia Sinelui şi neproiectată. Fiecare proiecţie a energiei Sinelui şi fiecare graniţă înseamnă şi crearea unei noi identităţi de Sine false, care va reflecta din ce în ce mai puţin din vastitatea, iubirea şi frumuseţea Fiinţei. Distrugerea unei graniţe se face prin asumarea conţinutului proiecţiei, extinderea conştiinţei de Sine şi distrugerea falsei identităţi a Sinelui prin retragerea sprijinului energetic al identificărilor din zona Sinelui amputat. Acest proces invers de refacere a Sinele real prin anularea graniţelor arbitrare şi reintegrarea în cadrul Sinelui a energiilor proiectate este descris în teoria psihologică sub denumirea de individuaţie.

Dintre toate graniţele de demarcaţie între Sine şi non–Sine, între Sinele individual şi Totalitatea Creaţiei, trei graniţe sunt fundamentale: graniţa dată prin înstrăinarea identităţii cu Totalitatea Creaţiei şi pierderea identităţii cu mediul, graniţa creată prin pierderea identităţii cu organismul total şi stabilirea identităţii de Sine printr–o reprezentare a Sinelui (Eul) şi graniţa construită prin crearea Supraeului şi a Umbrei.

Mai toţi psihologii transpersonali au căzut în plasa manipulării reîncarnării şi personal neoficial cred în reîncarnare. Puţini psihologi cunosc faptul că deşi reâncarnarea este o realitate ontologică a Creaţiei, ea nu este şi o normalitate spre care să tindem, noţiunile de karmă individuală, reîncarnare, etc.,

nefiind produse ale voii Luminii Vii. Deci înainte de a se aşeza împreună cu celelalte ştiinţe la masa puterilor, psihologia transpersonală trebuie să redevină o ştiinţă, să se cureţe de toate manipulările şi dezinformările spirituale pe care astăzi le promovează sub mantia ştiinţei.

Civilizaţia post–consumatoristă se apropie cu repeziciune. Aceasta va fi o civilizaţie a sacrului, structurată de „tehnologii ale sacrului“. Una dintre cele mai importante „tehnologii ale sacrului“ ale noii civilizaţii va fi moartea simbolică a Eului şi renaşterea în spirit. Existenţa unui număr cât mai mare de indivizi eliberaţi din mlaştina energiei negative şi iliziei Eului va fi o condiţie şi o garanţie a continuităţii acestei societăţi. Nu fii sceptic: dacă în momentul în care citeşti această lucrare ai 20 ani, cu voia lui Dumnezeu, a Luminii Vii, vei apuca zorii civilizaţiei care va pune la loc de cinste tehnologiile sacrului, inclusiv distrucţia simbolică a Eului şi renaşterea în spirit.

Lista informațiilor din carte

Informații natură sistemică–organizațională, esențiale pentru orientarea în viață pe termen lung

C2 - În relațiile autoritariste, libera exprimare a personalității este anulată. Cele mai multe și mai greu de detectat relații autoritariste sunt cele ascunse. Sub aparența normalității familiale, mii de oameni trăiesc într–o teroare psihică continuă. Principalul produs psihologic crescut şi dezvoltat în familiile autoritariste este frica, teama, emotivitatea. Mediile inhibante conduc la hipertrofierea nevoii de libertate.

C3 - Resentimentul are mai multe trepte de exprimare, de la negarea posesiei unor calități sau valori de către persoane sau bunuri, până la negarea valorilor însăși și crearea unui nou set de valori la care individul are acces.

Psihologic sau spiritual iubirea condiționată duce invariabil la ură și resentiment. Nu construi relații bazate pe iubire condiționată deoarece ura și resentimentul sunt inevitabile. Iubirea condiționată generează de fapt energie negativă, ură care se va exprima social prin resentiment. Iubirea condiționată nu este nimc altceva decât o altă față a răului, care potențează și crește răul. În consecință adevărata iubire nu poate fi decât necondiționată. Iubirea necondiționată nu depinde de un factor exterior sau interior și nu generează energie negativă, nu se transformă în rău.

C4 - Dacă voința de putere învinge afectivitatea, descoperim scenariul de viață al carieriştilor nevrozați, care trăiesc doar pentru a dobândi putere. Scenariul de viață este tipic timizilor şi egocentricilor. Prețul plătit pentru putere este suferința nevrozei, înstrăinarea de familie şi prieteni şi însingurarea retragerii.

C8 - Unul din scopurile principale ale terapiei cognitive este trecerea individului de la viața trăită în imperiul reacțiilor la viața trăită în lumea răspunsurilor. Trecerea de la reacții la răspunsuri nu este ușoară, acest lucru presupunând detașarea, dezidentificarea de Eu. Pentru a putea oferi vieții răspunsuri în loc de reacții trebuie să avem puterea să nu ne mai identificăm cu Eul nostru, cu sentimentele, gândurile, stările noastre negative. Când reușim acest lucru, să vedem viața dintr–un punct aflat dincolo de Eu, abia atunci putem să găsim în interiorul nostru acea libertate care ne dă posibilitatea să oferim vieții răspunsuri. Deci evoluția este următoarea: dezidentificare de Eu, găsirea libertății interioare, dai vieții răspunsuri.

C9 – Angajații cu Eu infantil sunt nativi distrugători din interior de organizații economice.

Managerul cu Eu infantil este groparul firmei pe care ajunge să o conducă.

Angajații cu Eu infantil sunt un test pentru orice organizație. Dacă firma are manageri capabili și/sau mangerii apelează la experți în psihologie organizațională impactul Eului infantil va fi minim. Un angajat cu Eu infantil nedetectat la timp va exploata prompt toate deficiențele organizatorice pe care le găsește pentru a–și atinge visele de mărire. De cele mai multe ori împlinirea viselor de mărire ale Eului infantil înseamnă implicit și decesul organizației pe care o conduce.

Cele mai uzuale deficiențe organizatorice depistate de infantil sunt: proasta comunicare formală și informală între nivelele ierarhice, lipsa unor proceduri ferme cu privire la mersul fluxurilor informaționale, existența unui manager slab care are nevoie pentru a i se executa ordinele de

agresivitatea unui angajat cu eu infantil, dezinteresul departamentului de HR care nu intervine când Eul infantil distruge carierele profesionale ale angajaților vitali pentru firmă.
În firmele infestate cu oameni cu Eu infantil are loc un proces accelerat de deprofesionalizare a angajaților cu competențe tehnice ridicate. Nu pierde timpul și nu aștepta schimbări, ci dacă nu vrei să–ți pierzi expertiza și nu–ți place statutul de tolerat pleacă cât poți de repede la altă firmă. În firma condusă de Eul infantil profesioniștii au statut de tolerați. În schimb prosperă paraziții, manipulatorii emoționali și lingușitorii.
O situație specială este în țările foste comuniste unde mii de manageri au devenit infantili, au parcurs un proces de infantilizare psihică și managerială, ca urmare a înregimentării acestora în structuri oculte de putere. Mai mult decât infantilii autentici, prin puterea pe care o au, managerii infantilizați au produs în economie pagube incalculabile. La adăpost de concurența reală, marile firme conduse de manageri infantilizați suferă de iresponsabilitate managerială și socială, deprofesionalizare și amatorismul angajaților, calitate mediocră a produselor manufacturate sau a serviciilor prestate.
C10 - Cele mai periculoase forme de manipulare sunt manipulările sistemice.
Cea mai periculoasă formă de manipulare sistemică inventată vreodată în Univers este manipularea prin suferință, mistificarea conștiinței umane prin suferință. Manipularea prin suferință are aplicații în domeniul economic, politic și religios. Manipularea religioasă este deosebit de periculoasă deoarece este emanată nu de oameni, ci de entitățile de inteligență pură ale planului astral și vizează în final capturarea sufletelor umane într–un fals domeniu spiritual.
Puși în fața Adevărului terifiant care este Realitatea, a crimei dusă până la perfecționare și a sistemului de aplicare sistematică a suferinței, oamenii cedează psihic. Oamenii nu rezistă psihologic, nu pot trăi cu conștiința că trăiesc într–o lume perfect organizată pentru a–i exploata și distruge. Când Adevărul este prea puternic, oamenii încep să–și mistifice conștiința, refuză Realitatea insuportabilă și voluntar înceap să creadă într–o falsă realitate, într–o mistificare în care conștiința umană poate trăi. Mistificarea conştiinței este de fapt una dintre soluțiile psihicului uman, când este pus în fața integrării unei cantități de suferință mult peste puterile lui, căreia nu–i găsește nici un sens sau justificare şi când datele primare de cunoaştere a realității nu mai pot fi acceptate şi procesate. În locul păstrării integrității conştiinței inițiale, păstrării contactului cu realitatea brută şi crudă şi implicit prăbușirii în nebunie, psihicul uman decide să–şi păstreze integritatea prin mistificarea percepției şi a realității.
Teoria reîncarnării individuale de–a lungul a sute de vieți prin cauzalitate directă este infirmată de legile de formare a Vieții. Teoria reîncarnării individuale și a vieților trecute este infirmată de teoria câmpurilor morfice și a „cauzalității formatoare“ care sta la baza formării câmpurilor morfice. Câmpurile morfice care conțin informație structurată și structurantă pentru noile organisme vii în formare nu se formează prin cauzalitate directă individuală, ci printr–un algoritm care ia în calcul suma omogenă a cauzalităților trecute.
Ca urmare a acțiunii câmpurilor morfice asupra formării și existenței organismelor vii se pot face următoarele afirmații în legătură cu reîncarnarea. A) Reîncarnarea sufletelor prin cauzalitate directă individuală este din păcate un fenomen „real“ în cadrul dimensiunilor care formează Universul; milioane de suflete capturate în planul astral sunt reprogramate să creadă și să accepte necesitatea reîncarnării. B) Reîncarnarea sufletelor prin cauzalitate directă individuală încalcă legile fundamentale ale Viului și Vieții fundamentate de știință, inclusiv încalcă legea spirituală fundamentală spirituală ca spune că Dumnezeu este iubire NEcondiționată (karma individuală fiind o expresie a iubirii condiționate). C) Toate ființele „spirituale“ de tipul îngeri, demoni, arhangheli ai karmei, etc, care aplică legea karmei individuale acționează în afara legilor Viului și Vieții și a iubirii necondiționate, deci sunt în afara legilor divine și foarte grav încalcă legile Vieții lui Dumnezeu cel Adevărat.
Majoritatea oamenilor trăiesc starea numită „suferință“, pentru că nu şi–au depăşit încă nivelul Eului şi trăiesc într–o falsă identitate de Sine. Asta înseamnă că 99.999% dintre oameni sunt descoperiți în fața

manipulărilor sistemice prin suferință. Asta înseamnă că 99.999% dintre oameni pot fi determinați prin suferință să–şi mistifice conştiința şi să fie determinați creadă într–un conținut X prestabilit, indiferent de gradul de Adevăr al acestei realități.
Toți cei care ne simțim „jicniți“, „umiliți“, cu „orgoliul“ afectat, cu „mândria“ rănită, etc, trăim „suferința“ ca urmare a unor acțiuni externe asupra noastră şi avem reacții motivate de aceste stări negative, toți trăim într–o falsă identitate de Sine şi ar trebui să ne întrebăm serios în ce măsură suntem deja victimele manipulării prin suferință, în ce
măsură credem deja în false realități, indiferent că ele sunt de natură socială, economică, organizațională sau spirituală.
Există oameni care deşi încasează aceeaşi suferință ca şi ceilalți şi suferă aceleaşi traume, nu–şi mistifică Realitatea în care trăiesc şi refuză sistematic să creadă în „adevărul“ noului conținut organizațional X. Pot fi bătuți, schingiuiți torturați, terorizați psihic şi emoțional, pot rămâne cu sechele pe viață, dar nu vor ceda, nu–şi vor mistificare realitatea în care trăiesc, nu–şi vor trăda valorile şi nu vor începe să creadă în „adevărul“ noii realități, fie ea economică, politică, spirituală, organizațională, etc.
Secretul celor care rezistă la aceste manipularea sistemică prin suferință este că se detaşează de Eul lor, prin forța unei conştiințe puternice reuşesc să descopere libertatea Sinelui, a Ființei, o teribilă libertate interioară pe care nu le–o poate lua nimeni: libertatea de a alege dacă acceptăm sau nu să fim afectați de ceea ce ni se întâmplă. Încetul cu încetul, o mică parte din oameni încep să descopere că pot alege dacă să se lase sau nu afectați de suferință, care să fie starea emoțională pe care să o aibă şi ce răspuns să dea acestei situații. Libertatea de alegere pe care o are Omul ca ființă spirituală nu este cea care poate fi folosită în cadrul Eului. Adevărata libertate de alegere începe în momentul în care ne dezidentificăm de obiectele iluzorii ale Eului: de trupul, gândurile, sentimentele, senzațiile şi nevoile noastre.
C11 - Dincolo de dimensiunea lumii materiale există un imens câmp spiritual de energie și informație potențială denumit de mine Univers Potențial Informațional, mai cunoscut publicului larg sub expresia religioasă de „Lumina necreată“. Acest câmp este zona intermediară dintre Absolut și dimensiunile Creației. Orice om poate accesa planul UPI prin rugăciune și prin procedura „imaginatio vera“. Planul UPI poate fi accesat numai de oamenii unificați spiritual, care au reușit să redevină unitatea divină de dinainte de cădere. Unificarea spirituală a omului presupune unificarea unificarea energiilor minții cu cele ale inimii, mai exact purificarea energiilor minții de către energiile pure ale inimii. Pentru a se unifica energetic omul se folosește Rugăciunea cu coborârea minții în inimă.
Folosind „imaginatio vera“ ne putem împlini doar dorințele inimii, nu pe cele ale minții și nu dorințele care pornesc din trebuințele Eului. „Imaginatio vera“ înseamnă în principal să–ți purifici trupul și sufletul, să–ți liniștești mintea, să te gândești focalizat zilnic la dorința ta, să te rogi profund, din adâncul sufletului tău, conform procedurii isihaste de coborâre a minții în inimă. Folosind „imaginatio vera“ putem atât să accesăm potențiale informaționale deja existente în UPI, dar prin dorințele și acțiunile noastre creăm în UPI noi potențiale informaționale. Fiecare dorință pe care o avem și fiecare acțiune pe care o realizăm crează în UPI noi potențiale informaționale care vor condiționa apariția potențialelor viitoare. Cu fiecare acțiune sau dorință pe care un om o are, UPI crează instantaneu un potențial informațional corespunzător și alte potențiale de back–up, care se pot împlini aici jos pe pământ, în planul lumii materiale. UPI este un câmp dinamic, în continuă mișcare, care se reprogramează în fiecare secundă de mii de ori, pentru fiecare ființă umană.
„Imaginatio vera“ confirmă enunțuri religioase fundamentale: omul nu este doar apogeul unei specii de animale. În această dimensiune omul are suportul biologic moștenit nu de la maimuțe, ci de la o specie de reptile cunoscută sub numele de saurieni. Originea conștiinței noastre este însă divină și provine dintr–o entitate spirituală unificată, care ființa într–o dimensiune superioară și avea puteri deosebite asupra organizării și funcționării dimensiunilor.

Teoria câmpurilor morfice confirmă practica religioasă seculară: sunt necesare minim 50 zile de focalizare a minții pentru a forma un câmp morfic al dorinței (CMD). Este necesară o acumulare cantitativă de energie pentru ca aceasta să depășească „energia de prag“, să facă saltul calitativ necesar formării unui câmp morfic.
Câmpurile morfice sunt câmpuri de energie și informație structurată și structurantă care au capacitatea de a accesa prin rezonanță potențiale informaționale aflate în Universul informațional. Nu câmpul morfic propriu–zis are puterea de a crea realitate, ci câmpul morfic al dorinței are puterea ca prin rezonanță să acceseze un potențial informațional din UPI. Ulterior, prin puterea UPI, programul specific potențialului informațional activat se va descărca în plan material.
Câmpurile morfice sunt imense baze de date de cunoaștere științifică și spirituală. Această cunoaștere poate fi accesată prin accesul la simbolul specific unui câmp morfic. Simbolurile sunt adevărate porți de acces în bazele de cunoaștere ale înaintașilor sau diferitelor organizații. Cunoașterea unui simbol al unui câmp morfic nu duce automat la accesarea informațiilor stocate în acest câmp morfic. Pentru a putea face acest lucru este necesar să fii inițiat în acel simbol, adică printr–o procedură tip ritual frecvența ta mentală va fi acordată pe frecvența de rezonanță a respectivului câmp morfic.
C12 - Regăsirea drumului către Centru, către Ființă presupune eliberarea din temnița psihică a Eului, dezidentificarea de Eu. „Șuntarea spirituală“ este greșeala comună a indivizilor din Occident, care confundă schimbarea centrului psihicului de la Eu la Sine cu abandonul Eului şi punerea a nimic în locul său, confundă detaşarea de sine cu negarea de sine. Este abandonul Eului și fuga de o realitate căreia individul simte că nu–i poate face față. Toate tehnicile „spirituale“ care oferă individului o soluție de abandon a Eului și negare de Sine sunt false și duc la pierzania sufletului.
Individul obişnuit se află pe nivele diferite de conştiinţă şi identitate a Sinelui, aflându–se la o depărtare mai mare sau mai mica de Ființa să deplină şi deci implicit la diferite stadii de alienare psihică. Punctul de reper al psihicului nu este Eul, considerat un Sine iluzoriu, ci Sinele real ca Centrul Ființei depline. Un om care trăieşte în Sinele său real se identifică total cu corpul şi cu mediul în care trăieşte.
Procesul de creare a unei granițe psihice şi energetice, începutul alienării de Ființă conține două etape: proiectarea unui conținut al Sinelui sau Totalității, înstrăianarea lui în teritoriul psihic şi energetic pe care am decis că nu ne reprezintă, crearea unei zone a non–Sinelui, şi apoi crearea unei identități de Sine false prin identificarea cu o structură psihică şi/sau somatică din teritoriul Sinelui amputat, folosind energia rămasă la dispoziția Sinelui şi neproiectată. Fiecare proiecție a energiei Sinelui şi fiecare graniță înseamnă şi crearea unei noi identități de Sine false, care va reflecta din ce în ce mai puțin din vastitatea, iubirea şi frumusețea Ființei. Distrugerea unei granițe se face prin asumarea conținutului proiecției, extinderea conştiinței de Sine şi distrugerea falsei identități a Sinelui prin retragerea sprijinului energetic al identificărilor din zona Sinelui amputat. Acest proces invers de refacere a Sinele real prin anularea granițelor arbitrare şi reintegrarea în cadrul Sinelui a energiilor proiectate este descris în teoria psihologică sub denumirea de individuație.
Dintre toate granițele de demarcație între Sine şi non–Sine, între Sinele individual şi Totalitatea Creației, trei granițe sunt fundamentale: granița dată prin înstrăinarea identității cu Totalitatea Creației şi pierderea identității cu mediul, granița creată prin pierderea identității cu organismul total şi stabilirea identității de Sine printr–o reprezentare a Sinelui (Eul) şi granița construită prin crearea Supraeului şi a Umbrei.
Civilizația post–consumatoristă se apropie cu repeziciune. Aceasta va fi o civilizație a sacrului, structurată de „tehnologii ale sacrului“. Una dintre cele mai importante „tehnologii ale sacrului“ ale noii civilizații va fi moartea simbolică a Eului și renașterea în spirit. Existența unui număr cât mai mare de indivizi eliberați din mlaştina energiei negative şi iliziei Eului va fi o condiție şi o garanție a continuității acestei societăți.
Mai toți psihologii transpersonali au căzut în plasa manipulării reîncarnării şi personal neoficial cred în reîncarnare. Puțini psihologi cunosc faptul că deşi reâncarnarea este o realitate ontologică a Creației, ea

nu este şi o normalitate spre care să tindem, noţiunile de karmă individuală, reîncarnare, etc., nefiind produse ale voii Luminii Vii. Deci înainte de a se aşeza împreună cu celelalte ştiinţe la masa puterilor, psihologia transpersonală trebuie să redevină o ştiinţă, să se cureţe de toate manipulările şi dezinformările spirituale pe care astăzi le promovează sub mantia ştiinţei.
Nu fii sceptic: dacă în momentul în care citeşti această lucrare ai 20 ani, cu voia lui Dumnezeu, a Luminii Vii, vei apuca zorii civilizaţiei care va pune la loc de cinste tehnologiile sacrului, inclusiv distrucţia simbolică a Eului şi renaşterea în spirit.

Informaţii utile pe termen mediu

C1 - În diferite contexte ale vieţii şi în relaţii diferite este indicat să foloseşti atitudini diferite. Deşi majoritatea suntem nativ prizionerii unei singure atitudini, incearcă să fii flexibil şi să practici trei atitudini diferite. Foloseşte flexibil atitudinile de implicare, agresivitate şi rezervată. Flexibilitatea în atitudine este condiţia esenţială pentru a putea fi flexibil în relaţii. Fii mai întâi flexibil în atitudine, pentru ca apoi să poţi fi flexibil în relaţii. Criteriul final al flexibilităţii în relaţii este dat de flexibilitatea în atitudine. Folosind flexibil atitudinile: rezervată, de implicare şi agresivă elimini în bună parte noţiunea de destin predeterminat prin creşterea libertăţii de acţiune. Flexibilitatea în atitudine este condiţia esenţială pentru creşterea libertăţii de acţiune.
C2 - Reacţiile tale involuntare pot determina într–o relaţie întărirea sentimentului personalităţii şi implicit multiplicarea reacţiilor de tipul „voinţă de putere“. Modificarea percepţiei asupra partenerului prin devalorizarea acestuia este opera "voinţei de putere". Voinţa de putere este reacţia naturală de întărire, protejare şi apărare a Eului.
C3 - În familiile unde nu exista iubire, iertare, respect şi comunicare, resentimentul este (biologic vorbind) „ucigaşul tăcut“ care face anual zeci de mii de victime. Resentimentul distruge în primul rând fizic şi psihic nu pe cel căruia îi este destinat, ci pe cel care–l exprimă. Capacitatea omului de a ţine continu în el ura şi a o exprima prin resentiment este foarte limitată, de obicei sunt suficienţi 2–3 ani pentru ca un om să se distrugă singur fizic şi psihic. Primele organe care sunt afectate (uneori iremediabil) datorită resentimentului sunt inima, creierul şi ficatul. 1 an de resentiment înverşunat echivalează cu reducerea vieţii cu 5 ani. În foarte multe cazuri, pentru a provoca suferinţă partenerului, ura exprimată prin resentiment în familie vizează copii.
C4 - Profilul victimelor agresiunilor sexuale exprimă prin gesturi, mimica feţei şi privirea ochilor o anumită docilitate, supuşenie, cumineţenie, adică o „voinţă de supunere“ care îl caută şi cheamă pe agresorul dotat cu „voinţă de putere“.Voinţa de putere refulată se descarcă brusc, total şi violent pe calea sexualităţii, rezultând agresiuni şi hărţuiri sexuale, violurile şi crimele psihopaţilor. În astfel de cazuri nu este vorba de sex, ci de putere. Deficitul energetic generat de funcţia afectivă se transferă asupra nevoilor de putere, ducându–le din normal în patologic. Nevoia de putere se va manifesta în exces şi prin derivatele ei: nevoia de control, posesiune, agresivitate, orgoliu, gelozie, ambiţie, perfecţionism, indiferenţă, atitudine dominatoare. Voinţa de putere refulată se descarcă lent în familie, rezultând relaţii autoritariste.
C5 - Continua preocupare de sine are rolul de a reface prin înlocuitori sociali o slabă autovalorizare. Confuzia planului conţinutului cu planul relaţiei îţi dezvăluie secretul celuilalt: slabă imagine de sine, slabă valorizare, slab sentiment al stimei de sine.
C6 - Manipulările se fac prin împrumutarea simbolurilor statutului social. Proasta percepţie a părinţilor de către copii îi determină pe aceştia să respingă sfaturi cumulate într-o viaţă de experienţă, greşeli şi sacrificii. Mesajul părinţilor are valoare pentru copii dacă aceştia au un stil de viaţă apropiat de cel al

copiilor.
C8 - Evaluarea inteligenței intelectuale este interpretarea rezultatului raportului matematic dintre vârsta mentală şi cea cronologică. Pentru reuşita în viață singură inteligența intelectuală nu este suficientă. Din ce în ce mai mult sunt necesare formele de inteligență emoțională și sistemică/organizațională.
C10 - Dacă în urma unor anumite circumstanțe motivaționale, la momentul t_0 parcurgi acte de conştiință generate de o realitate obiectivă şi ca urmare iei o decizie inițială şi te implici în comportamente care vor să traducă decizia pe care–ai luat–o în realitate, la momentul t_1, când condițiile care au justificat decizia inițială nu se mai regăsesc (dispare siguranța îndeplinirii obiectivelor propuse, costurile umane, mteriale şi financiare nu se mai justifică, etc), vei realiza noi acte de conştiință, dar în interiorul realității subiective, care vor ignora şi evalua denaturat noua realitate obiectivă creată, cu rezultatul că vei persevera în aceleaşi acte şi comportamente conforme stării de conştiință şi deciziei inițiale.
Principalii factori determinanți ai perseverării în decizie sunt următorii: nestabilirea de la bun început a limitei de investit, implicarea nesăbuită, cheltuielile şi pierderile uriaşe pe care deja le–ai realizat încă din fazele inițiale ale deciziei, pierderea responsabilității individuale în situațiile de grup, menținerea în ignoranță, necunoaşterea adevărului, a realității obiective, caracterul public, irevocabil, costisitor si repetitiv ale actelor deja realizate, existența unui context de libertate.
Există patru niveluri de inteligență pentru aplicațiile perseverării în decizie: asigurarea factorilor favorizanți menționați pentru a te predispune la perseverări în act, manipularea prin supunerea liber consimțită în condiții de libertate, perseverarea în act conform „propagandei“ în condițiile acțiunii „contra–propagandei“ pentru a–ți dezvolta şi fixa convingerile specifice „propagandei“ şi limitarea ariei de acțiune şi expunerea la riscuri crescute prin organizarea societății pe baza culturii consumatoriste.
Dacă ai un conflict deschis cu o altă persoană, fizic, valoric sau de orice altă natură, simpla ta poziționare deschisă ca oponent va fi cel mai mare factor coagulant pentru dezvoltarea convingerilor care să–i susțină actele inițiale mecanice şi să–l transforme într–un adversar serios, pe termen lung. În lipsa opoziției tale, în lipsa unui adversar, actele inițiale nu vor mai avea continuitate, convingerile nu se vor mai produce, iar energia şi agresivitatea inițială se va topi, elanul se va prăbuşi înapoi în interioritatea din care a plecat. De aceea, fără aportul tău, fără acceptarea opoziției, fără a ridica mănuşa provocării, nici o tendință inițială a unui individ, oricât de periculoasă şi agresivă ar fi ea, nefiind susținută de convingeri nu va avea viață lungă. Chiar dacă individul ar vrea să te termine, să te distrugă, lipsa ta de cooperare în acest proiect îl va frustra de energia şi determinarea necesare realizării acestei dorințe. O dată energia inițială negativă consumată, fără suportul tău ca rival, o altă energie negativă nu se va mai produce şi tendința inițială distrugătoare se va calma.

Informații cu aplicabilitate imediată în viața de zi cu zi

C1 - Folosește atitudinea rezervată pentru a stabiliza comportamentul celor care îți servesc interesele. Folosește atitudinea rezervată față de indivizii - problemă. Indivizii problemă pot fi vectori și factori deosebiți de progres personal. Dacă ești capabil să vezi acești oameni nu ca o sursă de probleme, ci ca oportunități pentru dezvoltarea ta personală, folosește față de acești oameni o atitudine nuanțată de implicare rezervată.
C2 - Sentimentul personalității se exprimă cotidian prin trăirile specifice „voinței de putere“ și „voinței de supunere“. Reacțiile şi crizele de încăpățânare la copil sunt firești, la adulți denotă slăbiciune şi timiditate.
C3 - Nu folosi resentimentul pentru a–ți exprima în formă mascată ura, nemulțumirile, agresivitatea. În schimb învață să iubești, să ierți, să accepți, să respecți, să comunici și să ai răbdare. Resentimentul

familial distruge la copil imaginea de sine, falsificându–i cunoaşterea propriilor calităţi şi defecte şi punând astfel temelia predispoziţiilor pentru eşec şi acţiuni hazardate.

C4 - Nevoia de control degenerează în comunicare în neacceptarea părerilor, opiniilor şi punctelor de vedere ale altor interlocutori.Gelozia îl descoperă pe posesorul ei, arătându-îţi profunzimea sufletului: nesiguranţă, neîncrede, frică, incertitudine, sentiment de inferioritate. Tensiunea emoţională generată de deficitul funcţiei afective se elimină prin supraestimarea funcţiei sexuale.

C5 - Practica "stabilizării sentimentului stimei de sine" îţi asigură dialogul deschis şi civilizat. O bună practică a comunicării îţi cere ca la rândul tău să apreciezi, recunoşti, lauzi şi confirmi mesajele primite pentru a întări sentimentul stimei de sine al interlocutorului. Recunoaşterile tale exterioare le confirmă partenerilor de dialog corectitudinea şi adevărul imaginii pe care şi-au făcut-o despre sine. Complimentele celorlalţi sunt flori rare care îţi sunt dăruite cu zgârcenie. Nu le risipi.

C6 - Valoarea şi informaţia intrinsecă a unui mesaj transmis contează, dar după ce mai întâi a avut loc un proces de valorizare a personalităţii emitentului. Modul în care sunt valorizate, validate, apreciate mesajele tale îţi oferă informaţia asupra modului în care eşti privit, perceput şi respectat ca om.

C7 - Comunicarea timizilor înseamnă dispreţul de a face conversaţie, rumegarea ulterioară din memorie a discuţiilor de peste zi, continua preocupare de sine, resentiment, crize violente şi neîncredere în valabilitatea propriului mesaj transmis.

C10 - Un mare secret al psihologiei umane este acela că oamenii nu se comportă aşa cum ar dori, ci în conformitate cu aşteptările celorlalţi despre ei. Părerea celorlalţi bună sau rea este cea care practic le comandă să se conformeze aşteptărilor emise la adresa lor. Obţii un comportament dorit de la o persoană identificând calităţi şi imagine de sine care au nevoie de confirmare.

Psihologie aplicată pentru nivelul mediu şi avansat – ediţia a III-a

Referinţele capitolelor

PSIHOLOGIE APLICATĂ PENTRU NIVELUL MEDIU

Referințele capitolului 1 – Flexibilitatea în relații**:**
1 – citat din Horney, Karen – Conflictele noastre interioare, Editura IRI, 1998, pp. 43-50
2 – citat din Horney, Karen – Conflictele noastre interioare, Editura IRI, 1998, pp. 47-48
3 – citat din Horney, Karen – Conflictele noastre interioare, Editura IRI, 1998, pp. 54-58
4 – citat din Horney, Karen – Conflictele noastre interioare, Editura IRI, 1998, pp. 64-72

Referințele capitolului 2 - Sentimentul personalității şi relațiile familiale autoritare**:**
1 – citat din Stekel, Wilhelm – Psihologia eroticii feminine, Editura Trei, 1997, pg. 147
2 – citat din Stekel, Wilhelm – Psihologia eroticii feminine, Editura Trei, 1997, pg. 147
3 – trimitere la idee din Stekel, Wilhelm – Psihologia eroticii feminine, Editura Trei, 1997, pp.148-199
4 – trimitere la idee din Stekel, Wilhelm – Psihologia eroticii feminine, Editura Trei, 1997, pp.148-199
5 – trimitere la idee din Stekel, Wilhelm – Psihologia eroticii masculine, Editura Trei, 1997, pg. 16,134,150,165
6 – citat din Stekel, Wilhelm – Psihologia eroticii feminine, Editura Trei, 1997, pg.197
7 – trimitere la idee din Mitrofan, Iolanda şi Ciupercă, Cristian – Incursiune în psihosociologia şi psihosexologia familiei, Editura Edit Press Mihaela SRL, 1998, pp. 113-122, 184-190

Referințele capitolului 3 - Resentimentul social şi familial**:**
1 – trimitere la idee din Scheler, Max – Omul resentimentar, Editura Trei, 1998,
trimitere la idee din Nietzsche, Friederich – Genealogia moralei, Editura Mediarex

Referințele capitolului 4 - Nevoile de putere. Secretele piramidei lui A. Maslow**:**
1 – trimitere la idee din Adler, Alfred – Sensul vieții, Editura IRI, 1995, pp. 85-88, 111-115

Referințele capitolului 5 – Sentimentul stimei de sine -

Referințele capitolului 6 – Credibilitatea mesajelor -

Referințele capitolului 7 – Din comunicarea timizilor:
1 – citat din Dimitriu, Elena - Timiditatea şi terapia ei, Editura Ştiință şi Tehnică, 1998 , pg.97

2 – trimitere la idee din Dimitriu, Elena - Timiditatea şi terapia ei, Editura Ştiinţă şi Tehnică, 1998 , pg.87
3 – citat din Dimitriu, Elena - Timiditatea şi terapia ei, Editura Ştiinţă şi Tehnică, 1998 , pg.21
4 – citat din Dimitriu, Elena - Timiditatea şi terapia ei, Editura Ştiinţă şi Tehnică, 1998 , pg.21
5 – citat din Dimitriu, Elena - Timiditatea şi terapia ei, Editura Ştiinţă şi Tehnică, 1998 , pg.135

Referinţele capitolului 8 – Despre inteligenţă. Diferenţa dintre reacţie şi răspuns:
1 – trimitere la idee din Gavriliu, Leonard – Inteligenţa şi patologia ei. Ce este prostia, Editura IRI, 2001, pg. 70
2 – citat din Pleşca Liviu – în articolul „Psihologie pragmatică“
3 – trimitere la idee din Brinster, Philippe – Terapia cognitivă, Editura Teora, 1997

PSIHOLOGIE APLICATĂ PENTRU NIVELUL AVANSAT

Referinţele capitolului 9 – Comportamentul economic al Eului infantil.
1 – citat din Sturda, Mihail – Trădarea cârmuitorilor, Editura Criterion Publishing, 2003, pp. 231–232
2 – citat din Sturda, Mihail – Trădarea cârmuitorilor, Editura Criterion Publishing, 2003, pp. 17–18
3 – trimitere la idee din Gamble, Steve – Shopping for spirit.The search for truth, http://www.equilibrauk.com/articles.shtml
4 – trimitere la idee din Iordănescu, Lucian – Ortoontica, Editura Cunila, 2007, pg.103
5 – Stout, Martha – Psihopatul de alături. Cum să–l recunoşti şi să te aperi de el, Editura Trei, 2010
6 – vezi Densuşianu, Nicolae – Dacia preistorică, editura Arhetip, 2002

Referinţele capitolului 10 – Tehnici de manipulare. Sensuri ale suferinţei.
1 – citat din Holdevici, Irina – Gandirea pozitivă, Editura Ştiinţă şi Tehnică, 1999, pp.14–17
2 – citat din Pavelcu, Vasile – Elogiul prostiei, Editura Polirom, 1999, pp. 306-307
3 – trimitere la idee din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pp. 20–22
4 – citat din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pg. 22
5 – trimitere la idee din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pp. 26–27
6 – citat din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pg. 27
7 – trimitere la idee din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pp. 24–25
8 – citat din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pg. 24–25
9 – trimitere la idee din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pg. 29–30
10 - trimitere la idee din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pg. 43
11 – citat din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pg. 42
12 – citat din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pg. 52

13 – citat din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pp. 168-169
14 – citat din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pg. 59
15 – citat din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pg. 58
16 – trimitere la idee din Mihai Eminescu – Opere. Publicistică.Vol. X, editia Perpessicius, editura RSR, 1989, pg.232
17 – trimitere la idee din R.V.Joule&Beauvois – Tratat de manipulare, Editura Antet, 1997, pp. 62–63
18 – citat din Muhyi D–Din Ibn Arabî – Iluminări, editura Herald, 2003, pg. 72
19 – citat din Mircea Eliade – Arta de a muri. Antologie, Editura Eikon, 2006, pp. 165–168
20 – citat din CG Jung – Opere complete. Volumul 14/I. Mysterium Coniunctionis, editura Teora, 2000, pg. 175

Referințele capitolului 11 – Imaginatio vera, rugăciunea şi îndeplinirea dorințelor:

1 – citat din CG Jung – Opere complete. Volumul 13. Studii despre reprezentările alchimice, editura Teora, 1999, pg. 116, 156.
2 – citat din CG Jung – Psihologie şi alchimie, editura Teora, 1996, pg. 159, 161.
3 – citat din CG Jung – Simboluri alchimice ale mântuirii, editura Teora 1996, pg.28, 50, 53,
4 – citat din Mircea Eliade – Arta de a muri. Antologie, Editura Eikon, 2006, pp. 288–289

Referințele capitolului 12 – Moartea Eului şi renaşterea în spirit ca tehnologie a sacrului:

1 – citat din Stanislav Grof – Psihologia viitorului, editura Elena Francisc Publishing, 2005, pg. 343–344
2 – trimitere la idee din Anne Cheng – Istoria gândirii chineze, editura Polirom, 2001, pg. 269–329
3 – trimitere la ideile din Eduard Schure, Marii inițiați, Lotus, 1994
4 – citat din John Welwood – Psihologia trezirii. Budismul, psihoterapia şi calea transformării personale şi spirituale, editura Elena Francisc Publishing, 2006, pg.202–204
5 – citat din John Welwood – Psihologia trezirii. Budismul, psihoterapia şi calea transformării personale şi spirituale, editura Elena Francisc Publishing, 2006, pg. 202
6 – citat din John Welwood – Calatoria inimii. Calea iubirii conştiente, editura Elena Francisc Publishing, 2006,
pg. 74–75
7 – trimitere la idee din John Welwood – Psihologia trezirii. Budismul, psihoterapia şi calea transformării personale şi spirituale, editura Elena Francisc Publishing, 2006, pg.146,153
8 – trimitere la ideile din Ken Wilber – Fara granite. Abordari orientale şi occidentale ale dezvoltarii personale, editura editura Elena Francisc Publishing, 2005
9 – citat din Ken Wilber – Fara granite. Abordari orientale şi occidentale ale dezvoltării personale, editura editura Elena Francisc Publishing, 2005, pg. 128–129, 135
10 – citat din Ken Wilber – Fara granite. Abordari orientale şi occidentale ale dezvoltării personale, editura editura Elena Francisc Publishing, 2005, pg. 135–137
11 – citat din Ken Wilber – Fără granițe. Abordari orientale şi occidentale ale dezvoltării personale, editura editura Elena Francisc Publishing, 2005, pg. 137,139, 167
12 – citat din Richard Moss – Fluturele negru, editura Elena Francisc Publishing, 2007, pg.126,127,128
13 – citat din Stanislav Grof – Psihologia viitorului, editura Elena Francisc Publishing, 2005, pg. 340
14 – citat din Stanislav Grof – Psihologia viitorului, editura Elena Francisc Publishing, 2005, pg. 239
15 – citat din Stanislav Grof – Psihologia viitorului, editura Elena Francisc Publishing, 2005, pg. 69–70

16 – expresia „tehnologie a sacrului/tehnologiile sacrului“ este preluata ca expresie generică din lucrarile lui Stanislav Grof. Dar chiar şi în cărţile lui S. Grof, paternitatea expresiei este neclară. Originea expresiei se găseşte însă în lucrările de antropologie, mitologie şi istorie a religiilor pe care S. Grof le foloseşte ca surse în scrierile sale. Probabil expresia a fost împrumutată de S. Grof de la antropologul Arnold van Gennep (care consideră ca fiind tehnologii ale sacrului riturile de trecere ale societăţilor umane pre–industriale), mitologul Joseph Campbell sau istoricul religiilor Mircea Eliade.

BIBLIOGRAFIE

Adler, Alfred – Sensul vieţii, editura IRI, Buc, 1995
Brinster, Philippe – Terapia cognitivă, editura Teora, 1997
Castaneda, Carlos – Arta visatului, editura RAO, 2000
Castaneda, Carlos – Latura activă a infinităţii, editura RAO, 2003
Cheng, Anne - Istoria gandirii chineze, editura Polirom, 2001
Demetrescu, Scarlat – Din tainele vieţii şi ale Universului, editura Emet Art, 1995
Densuşianu, Nicolae – Dacia preistorica, editura Arhetip, 2002
Dimitriu, Elena – Timiditatea şi terapia ei, editura Editura Ştiinţă şi Tehnică, 1998
Eliade, Mircea – Alchimia asiatică, editura Humanitas, 2003
Eliade, Mircea – Zalmoxis. Revista de studii religioase, vol. I–III (1938-1942), editura Polirom, 2000
Faire, Shoshana şi Cornelius, Helena – Ştiinţa rezolvării conflictelor, editura Ştiinţă şi Tehnică, 1996
Gavriliu, Leonard – Inteligenţa şi patologia ei, editura IRI, 2001
Golu, Mihai – Bazele psihologiei generale, editura Universitara, 2002
Grof, Stanislav – Psihologia viitorului, editura Elena Francisc Publishing, 2005
Holdevici, Irina – Gândirea pozitivă, editura Ştiinţă şi Tehnică, 1999
Horney, Karen – Conflictele noastre interioare, editura IRI, 1998
Joule, R.V ; Beauvois, J.L. – Tratat de manipulare, editura Antet, 1997
Jung, Carl Gustav – Tipuri psihologice, editura Humanitas, 1997
Moss, Richard – Fluturele negru, editura Elena Francisc Publishing, 2007

Mitrofan, Iolanda şi Cristian, Ciupercă – Incursiune în psihosociologia şi psihosexologia familiei, editura Edit Press Mihaela SRL, 1998
Pavelcu, Vasile – Elogiul prostiei, editura Polirom, 1999
Secretul florii de aur. Cartea Constiintei si a Vietii, editura Herald, 2005
Scheler, Max – Omul resentimentar, editura Trei, 1998.
Stekel, Wilhelm – Psiholgia eroticii feminine, editura Trei, 1997.
Stekel, Wilhelm – Psihologia eroticii masculine, editura Trei, 1997
Stout, Martha – Psihopatul de alături. Cum să–l recunoşti şi să te aperi de el, editura Trei, 2010
Sturdza, Mihail – Trădarea cârmuitorilor, editura Criterion Publishing, 2003
Velikovski, Immanuel – Ciocnirea lumilor, editura Lucman, 2004
Welwood, John – Psihologia trezirii. Budismul, psihoterapia si calea transformarii personale si spirituale, editura Elena Francisc Publishing, 2006
Welwood, John – Calatoria inimii. Calea iubirii constiente, editura Elena Francisc Publishing, 2006
Wilber, Ken – Fara granite. Abordari orientale si occidentale ale dezvoltarii personale, editura editura Elena Francisc Publishing, 2005.

Scurtă listă a pionierilor din ştiinţe

Lista de mai jos nu se doreşte a fi una cantitativă, ci conţine doar o parte dintre profesorii universitari, oamenii de ştiinţă şi practicienii care au lansat noile ştiinţe şi teoriile care vor schimba modul în care percepem lumea înconjurătoare. Este o listă selectă şi redusă a pionierilor care au avut curajul să înfrunte dezaprobiul public şi universitar şi să cerceteze, studieze şi explice realitatea în care trăim într-o manieră diferită de cea clasică.
Deşi public teoriile lor sunt fie negate, fie respinse, fie parţial acceptate, există deja aplicaţii secrete în diferite domenii, precum cel militar, psihologic sau energetic. S

Energie liberă - free energy
Michael Faraday
James Clerk Maxwell
Nikola Tesla
Tom Bearden
Jean Louis Naudin
James A. Patterson
Viktor Schauberger
John Hutchinson
Steven Greer
Nikolai Kozyrev
Olivier Heaviside

Teoria stringurilor - string theory
Edward Witten
Brian Greene
Steven Weinberg

Timpul - the auric time scale
Ray Tomas
Nikolai Kozyrev
Serghei V Smelyakov
Yuri Karpenco
Geoff Stray
Jose Arguelles
Terrence McKenna
Denis McKenna
John Major Jenkins
Will Hart

Astrofozica
Maurice Chatelain
Robert P. Kirshner
Joseph Silk
David Wilcock - wilcock`s constant
Alexey Dimitriev
Nikolai Kozyrev

Teoria câmpurilor morfogenetice - morphogenetic theory
Rupert Sheldrake

Corpul cuantic și tehnici șamanice - quantic body
Deepak Chopra

ADN - Șamanism - Biofotoni
Fritz Popp
Stuart Hamerhoff
Alexander Gurvich
David W. Deamer
Pjotr Garjajev
Vladimir Poponin
Cleve Backster
Fred Hoyle
Simon Conway Morris
Bruce Lipton
Michael Behe
Amit Goswami
McKena - RES
Francis Crick
Rick Strassman
Robert Wesson
Frank Kamenetskii
Luis Eduardo Luna
Michael Harner
Jean Pierre Chaumeil
Graznya Fosar
Franz Bludorf
Doc Lew Childre
Rollin McCraty
Glen Rein
Vladimir Poponin
Sam Chang
Adnan Mussaelian
Gregory L. Little
Piotr Gariaev
Grazyna Gosar, Franz Bludorg
Nancy Ann Tappe

Teoria „Intelligent design“
Michael Behe - fondatorul „intelligent design theory“
Amit Goswami
Bruce Lipton
Fred Hoyle
Simon Conway Morris
John Kearns

Memorie cuantică/holografică
Wilder Pinfield
Karl Pribram
Stuart Hamerhoff/Hameroff
Roger Penrose
Fritz Popp
William Tiller
maharishi Mahesh
Deepak Chopra
Russel Targ
Harold Pithoff
Karl Lashley
Edgar Mitchell - Institute of Noetic Sciences
David Bohm - univers holographic theory
Walter Schempp - theory memories in physical vacuum

Teoria haosului
Benoit B. Mandelbrot

Univers holografic
David Bohm
Karl Pribram

Fizica cuantică
efectul Einstein-Podolsky-Rosen EPR
Roger Penrose
Paul La Violette
David Thomson - Quantum Ether Dynamics Institute
Jimm Bourassa
David Bohm
Amit Goswami
Manfred Clynes
Daniel Winter
Erwin Schrodinger
Fritjof Capra

Piramide
Kirti Betai
pharaoh Kufu
Mark Lehner
Cristopher Dunn
Bruce Cathy
Jean Martineau
Peter Lemusier
Don Elkins
Carla Rueckert

Câmpuri scalare - Torsion/scalar wave
Nikola Tesla
Nikolai Kozyrev
David Wilcock
Eli Cartan
Tom Bearden
Harold Aspden
William Tiller
Dankachov
Milo Wolf
Paul La Violette
Manfred Clynes
Ervin Laszlo - teoria campului A-field

Golden Mean
Terence McKenna
Karpenko
Smelyakov

Câmpuri telurice - Earth grid
Winfried Otto Schumann
Ivan P. Sanderson
Nikolai Goncharov
Vyacheslav Morozov
Valery Makarov
William Becker
Bethe Hagens
Saskia Bosman

Carl Munck
Alexander Golod
Kirti Betai - Daya Dhaar Self Care Centre
James Lovelock
Will Hart - earthquakes
David Wilcock

Eter - Ether fields
Clerk Maxwell
Albert Michaelson
Edward Morley
Michaelson Morley
Milo Wolff
Geoff Haselhurst
William Clifford
David Wilcock
Belousov Zhabotinski
David Thompson
Jim Bourassa

Teoria ZPF - Zero point field
Harold Puthoff - a masurat energia la zero grade
John Wheeler
Richard Feynman
Tom Bearden -
James A. Patterson
Viktor Schauberger
Willis Lamb
Jose Arguelles
Terrence McKenna
Simon E. Shnoll
David Wilcock
Alexey Dimitriev
Will Hart
Paul La Violette
John Major Jenkins
Lynn Mctaggert
Jean Louis Naudin
Olivier Heaviside
John Hutchinson
Steven Greer

Cimatica - Cymatics

Angelika Gebhart Sayer
francis Huxley
Hans Jenny
Buckminster Fuller
Ashmolean Museum
Pythagoras
Daniel Winter
Charles Leadbeater
Annie Besant
David Thomson

Geometrie sacră
Robert Lawlor
Bruce Rawles
Drunvalo Melchizedek
Richard Hoagland
David Wilcock
Charles Leadbeter
Annie Besant
Robert P. Kirshner
Robert J. Moon

Noi experimente
Russel Targ - telepathic transmission
Harold Puthoff
Jacobo Zylberbaum
Grinberg
Tom Bearden - Tesla Howitzer
Yu. V. Nachalov
Ervin Laszlo
Daniel Winter

Naşterea Universului
William Tiller
Ervin Laszlo - integral system theory
Richard Dawkins
Ray Tomes - harmonics
Maurice Chatelain
Tom Bearden
Nikolai koyzrev
SV Snelyakov

Y. Karpenko
Harold Aspden

Conștiința
Deepak Chopra
Robert John
Amit Goswami
David Bohm
Grinberg-Zylberbaum
Roger Penrose

Efectul Hado - Hado effect
Masuru Emoto
Jacques Beneviste
Glen Rein - Sound energy research
William Tiller
David Schweitzer
Ervin Laszlo

Gematria - descifrarea Bibliei
Daniel Winter
Stan Tenen
Howard Middleton Jones
Joseph S. Puleo
John the Baptist
Glen Rein
Eliyahu Ripps
Michael Drosnin
Brenadn McKey
Daniel Gleason

Călătoria sufletului
Terril Wilson
Michael Newton
Robert A. Monroe
Ian Stevenson
Alexandra David Neel

Romanovski
Ivor James
Ravindra Kumar
Sir Fred Hoyle

SFÂRȘITUL CĂRȚII

Table of Contents

www.allpsy.ro